

KAZANMAK İÇİN OYNA - 1

bana şans ver

BECKA MACK

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

CARTER BECKETT, NHL'IN KÖTÜ ÇOCUĞU.

Buzun üstünde olduğu kadar yatakta da oyunun en iyisi.
Ve muhtemelen bugüne kadar gördüğüm en çekici adam.
Dahası mı? Bunun fazlasıyla farkında.

Kibirli, bencil ve aklından geçen her şeyi filtresiz söylemekte
üstüne yok. Hayatı boyunca her şey ona altın tepside sunulmuş,
kadınlar da dahil. Görünüşe bakılırsa şimdi sırada ben varım.

Ama tek bir sorun var:
Onun numaralarına kanmaya hiç niyetim yok.

Derken gardımı düşürmeye başladım. O ise bana, görmek istemediğim
yanlarını gösteriyor. Gerçek yönlerini. Etrafıma ördüğüm duvarlar birer birer
yıkılıyor ama hâlâ ikna olmuş değilim.

Hayatında ilk kez Carter bir şeyler için yalvaran taraf.
Zamanım için. Güvenim için.
Tek bir şans için.
Sadece... ona şans vermem için.

BANA ŞANS VER

Özgün Adı: Consider Me

Becka Mack

Çeviren : Deniz Damla Taner
Yayıma Hazırlayan : Zeynep Hilal Kahraman
Editör : Mehir Kalmış Zikzilan
Son Okuma : Öznur İlder
Kapak Tasarım : J.L. Boudreau
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2798

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-366-236-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Becka Mack

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah* Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah* Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

bana şans ver

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviri
Deniz Damla Taner

BECKA MACK

Ninova

Küçük oğluma,

Sen en mutlu cümlelerin sonundaki ünlem işaretisin.

*Benim için bir mucize olduğun ve hayallerimi
gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim.*

ŞANSSIZ #13

Carter

“Siktir.”

Sırtüstü dönerek nefesimi toparlamak için bir an durdum ve hızla inen aletimin üzerindeki prezervatifi çıkardım. Dilimi üstdudağıma yapışan bir ter damlasına götürürken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Tükenmiş durumdaydım.

“Hayır,” diye sızlandı Laura. Ayağa kalktığımda neredeyse kendini yatağın diğer ucuna atacaktı. “Hemen kalkma, Carter.”

Prezervatifi havaya kaldırdım. Bu yeterli bir açıklama olmalıydı, değil mi? “Sadece prezervatifi atıyorum, Laura.”

Kaşları çatıldı. “Lacey.”

Kahkahamı bastırdım. *Tüh*. “Doğru. Özür dilerim. Lacey.”

Lacey, geçen ağustosta *Maxim* dergisine kapak olan sarışın bomba. O kadarını hatırlıyordum çünkü bu gece barda bana on üç kez söylemişti. Üçüncü kez ağzından çıktığında saymaya başlamıştım.

Prezervatifi banyodaki çöpe atarken, “Tekrar yapabiliriz,” diye seslendi.

O bütün geceyi birlikte geçirmekten bahsederken kolumu duvara yaslayıp işedim. Kesinlikle birlikte geçirebilirdik ama gitmesini tercih ederdim. Genel kanının aksine, zamanımı uzuvlarımı güzel kızların içine gömerek daha iyi geçirebilecek olsam da yalnız kaldığımı zamanlar benim için önemliydi.

Beni yanlış anlamayın; Lacey durup düşünmeden yatağa gireceğiniz türden bir kızdı. Bu yüzden buraya gelirken asansörde onu boşalttıktan sonra otuz dakika boyunca hiç ara vermeden tavşanlar gibi sevişmiştik. Tanrım, tek istediğim konuşmayı kesmesiydi. Söylediği ilk on iki seferde, bir derginin kapağına çıktığını anlamıştım.

On için kötü bir alamet değil, şanslı bir sayı olduğunu düşünürdüm.

“Yapamam,” diye cevap verdim sonunda. Bir yandan ellerimi yıkarken bir yandan da kendimi kontrol ediyordum. Şişmiş altdudağı-
mın ortasında kötü bir yarık vardı. Bu gece ucuz kurtulmuştum, diğer
adam aynı durumda değildi. “Sabah erken saatte uçağım var.”

Uçağıımız öğlen kalkacaktı ama onun kalmasını istemiyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapının çerçevesine yaslandım
ve onun battaniyenin altına sokulmasını izledim. Evet, kesinlikle
böyle bir şey olmayacaktı. “Muhtemelen gitsen iyi olur.”

Boxer’ımı çektim ve ellerimi kalçama koyup bekledim. Hiçbir
şey yapmıyor, sadece kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu. O
şeyleri ne kadar büyütürse, o kadar kolay aklımı çeleeği hissine ka-
pılmış gibi görünüyordu. Ona ne kadar yanıldığını anlatmaya keli-
melerim yetmezdi.

Kafa derimi kaşıdım. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallan-
dım, elimi avucuma birkaç kez vurarak dilimi şaklattım ve bir şey
yapmasını bekledim.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sordu sonunda.

Ah, siktir. Yine bu soru. Hep bu soruyla karşılaşıyordum. Gerçek-
ten kalmak istediği için mi, yoksa içten içe Carter Beckett’ı değiştirip
yuva kurmasını sağlayacak kişinin kendisi olacağı umudunu taşıdığı
için mi bunu istiyordu? Bazen kazanan kıza ödöl verilecek bir bahis
olduğunu düşünüyordum.

Ah, bir dakika, aslında vardı. Ödöl, Vancouver Vipers kaptanının
sekiz haneli maaşıydı.

Cevabım hep aynıydı. “Ben kimseyle birlikte uyumam.”

“Ama ben...” Çenesi titredi, dolan gözleriyle bana baktı. *Tanrı
aşkına.* Sadece iki saat önce tanışmıştık, neden ağlıyordu ki? “İyi an-
laştığımızı sanmıştım. Belki... Benden hoşlandığını düşünmüştüm.”

“Bu gece seninle takılmak hoşuma gitti,” diye geçiştirdim. Seks
on üzerinden yedişti. “Çok eğlendik.”

Geçmiş zaman kipi, yollarımızı ayırdığımız ve muhtemelen birbi-
rimizi bir daha asla görmeyeceğimizi vurgulamak içindi ama aksine,
tam tersi bir etkiye sebep olmuştu.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Belki bir randevuya çıkı-
biliriz.”

Elimi yüzüme çarpma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Gerçekten denedim. Yine de o boktan elimle yüzümü ağır çekimde aşağı yukarı ovalarken iniltimi bastırdım. *Bunun için kendime puan.*

“Farklı ülkelerde yaşıyoruz.”

“Belki ben gelebilirim, Van...”

“Ben kimseyle çıkmam.” Otel odasının kapısına attığım pantolonumu bulup telefonumu çıkardım ve *Uber* uygulamasını açtım. “Kişisel bir şey değil. Şu anda ciddi bir ilişki istemiyorum.”

Dürüst olmak gerekirse, hâlâ nasıl bu konuşmayı yapmam gerektiğini anlamıyordum. Özel hayatım hakkında utangaç değildim.

Hayır, bu saçmalıktı. Takım arkadaşlarım ve ailem dışında kimse özel hayatım hakkında bir bok bilmiyordu. Ancak maçlar arasında geçen saatler ve yatağımda tek başıma sızmak? *O* saatler konusunda utangaç değildim. Her hafta sonu farklı kadınlarla fotoğrafım çekilirdi. Kızlar benimle neye bulaşacaklarını biliyorlardı. Bununla ilgili yazdıkları forumlar bile vardı. Kendilerine tek gecelik bir ilişki gibi davranmamdan yakındıkları, bir yandan da ikinci kez üstüme çıkmayı umdukları forumlar.

Ancak her biri bundan ibaretti. *Tek gecelik ilişkiler.* Bunu bilerek bu işe bulaşmalarına rağmen, işler *tam olarak* böyle geliştiğinde sürekli hayal kırıklığına uğruyorlardı.

Telefonumu bir kenara bırakıp yatağımdaki kadına odaklandım. Ellerin arasında kırmızı ipek kumaşı sıkıyor, gözlerini benden ayırmıyordu.

“Sana bir Uber çağırdım. On beş dakika içinde aşağıda olacak.”

“Ama...”

“Bak, Lauren...”

“*Lacey.*”

“Lacey, doğru, üzgünüm. Bak Lacey, bu gece seninle harika vakit geçirdim ama ciddi bir ilişkiyi sürdüremeyecek kadar çok seyahat ediyorum.”

“O halde tek sebep bu mu?” Elim tuttu ve onu yataktan kaldırma izin verdi. “Hokey programın yüzünden zamanın olmadığı için mi?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Zamanım yok.” Zaman yaratabilirdim, sanırım. Onunla ilgileniyor olsaydım. Ancak hiç ilgilenmiyordum.

“Ah.” En azından bu onu yatıştırmaya yetmiş gibiydi. Belki de biraz olsun içini rahatlatıyordu. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. “Peki numaranı alabilir miyim?”

Hayatta olmaz. “Numaramı kimseye vermem.” *Asla.*

O cevap veremeden süitimin kapısı iki kez bip sesi çıkarıp açıldı.

“Hâlâ uyanık mısın, Beckett? Hızlıca bir oyun oynamak ister misin... *ah, lanet olsun.*” Takım arkadaşım ve en iyi dostum Emmett Brodie odanın kenarında duraksadı, gözleri benimle Laaa... Lacey arasında gidip geldi. Bir elini kaldırarak kadınla kendisi arasına bariyer oluşturdu. Sanırım başka bir kadına bakarsa Cara’nın onu hadım edeceğini düşünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yapabildi. Vahşi bir hatundu. “İşte bu yüzden Lockwood’la kalıyorum.”

Evet, Cara’yla tanıştığından beri, yaklaşık bir yıldır böyle yapıyordu. Sanırım seyahatlerimiz sırasında odasında rasgele çıplak kızlar olmasını istemiyordu. Onu anlıyordum. *Sanırım.* Yani, ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ne ciddi ne de başka türlü ilişkiler.

Lacey’ye bakmak için yanından geçerken, “Gidiyor,” diye yanıtladım. Hâlâ çıplaktı. Emmett’in burada durması da umurunda değil gibi görünüyordu. Hatta bakışları Emmett’in vücudunda baştan aşağı gezindi.

Tanıştığım kızların çoğunun sorunu buydu. Takımda olduğu ve milyonlar kazandığı sürece kiminle yattıkları umurlarında değildi. Bu yüzden onlara *buz hokeyi sürtükleri* deniyordu, bir oyuncudan diğerine atlıyorlardı.

“Aracın geldi,” dedim. “Giyinsen iyi olur, tatlım.”

“Şey, ben...”

“Onun kız arkadaşı var ve ben de seninle ilgilenmiyorum.” Çenem sinirden seğiriyordu. Sadece arkadaşımın *COD** oynamak, bir kutu *Oreo* yemek ve yüzümü yastığıma gömmek istiyordum. Çok şey mi istiyordum?

Lacey nihayet elbisesini başının üzerinden geçirdi ve kırmızı ipek kumaş kalçalarına mükemmel bir şekilde döküldü. Siktir, çok seksiydi. O kapıdan çıktığında adını unutabilirdim ama bunu hatırlayacağımı düşünüyordum.

* *Call of Duty*, birinci şahıs nişancı türü aksiyon oyunları serisidir. (ç.n.)

“Sana numaramı verebilir miyim? Böylece bir dahaki sefere şehre geldiğinde arayabilirsin ya da fikrini değiştirirsen ben...”

“Elbette.” Yatağın başucunda duran otel kâğıdını ve kalemi işaret ettim. “Yaz bakalım.”

Emmett’in gözleri kocaman oldu, yanımdan geçip banyoya doğru ilerlerken dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

Lacey beni kapıya kadar takip ederken kayıp bir köpek yavrusu gibi bana bakıyordu. İsteddiği kadar somurtabilirdi; onu eve götürmeyecektim.

“Pekâlâ, bu gece için teşekkürler. Umarım tekrar görüşürüz.”

Gülümsemesi o kadar neşeliydi ki neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Ancak sonra dudaklarımdan öpmek için eğildi ve son anda başımı çevirdim. Öpücüğü çeneme isabet etmişti.

“Hoşça kal, Lauren.” Kapıyı çarparak kapatıp kilidi çevirdim.

Koridordan, “*Lacey!*” diye bağırdı.

Emmett içeri girerken kahkahalardan vücudu sarsılıyordu. “Götün tekisin, Carter.”

O Xbox’ı kurarken ben kanepeye uzandım. “İlişki aramıyorum.” Tuvalet masasındaki yarısı boş *Oreo* kutusunu kaptım ve bir tanesini ayırıp yaladım. “Tek gecelik ilişkiydi, evlilik teklifi etmedim.”

“Yani onları seven bir adamla mutlu bir hayat sürme umutlarını ve hayallerini mahvediyorsun?”

Umutlar ve hayaller mi? Bu da ne demek? “Cara seni bir marşmellova dönüştürüyor. İstedikleri kadar umut edebilir ve hayal kurabilirler ama benimle değil.”

“Hiçbir zaman yuva kurmayacağın için mi?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Belki kurarım, belki kurmam. Yakın zamanda olmayacak.”

Kıkır kıkır gülerek kucağıma oyun kollarından birini attı. “Bir gün hayatına bir kız girecek ve tüm dünyanı altüst edecek. Dizlerinin üstüne çöküp seni asla terk etmemesi için yalvarmak dışında ne yapacağını bilemeyeceksin.”

Ağzıma bir kurabiye daha atarken başımı salladım. “İşte o gün, yuva kurduğum gün olacak.”

2

YATAK>SEKS

Carter

Uluslararası seyahatlerin en güzel yanı, Florida ve Kuzey Carolina'da birkaç gün geçirdikten sonra aralık ayının ortasında British Columbia'daki evinize döndüğünüzde vücudunuzda hissettiğiniz acımasız şoktu.

Derin dondurucuya yakın bir soğuk vardı ve batı kıyısı için son derece sıra dışı olmasına rağmen, teknik olarak henüz kış bile gelmemişti. Kuzey Vancouver'da yaşıyordum ve burada tipik bir Kanada kışını biraz daha anımsatan bir hava vardı ama hiç bu kadar kötü olmazdı. Bu kötü bir alamet gibi gelse de ben genellikle bariz işaretleri görmezden gelmeyi tercih ederdim.

Yine de hava çok soğuktu, akşamdan kalımslığın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Bugün uçakta, takım arkadaşlarımla *euchre** oynayarak on beş buçuk saat geçirmiş ve biri hariç tüm ellerde kaybetmiştim. Bugün takım programımızda hokey olmayan nadir cumartesilerden biriydi. Evde eşofmanlarımla Disney maratonuna ve XL pizzaya gömülerek geçirmek yerine, sürpriz bir doğum günü partisine gitmek için fırtınalı bir gecede yürüyordum.

"Berbat durumdayım, dostum." Ellerimi yün paltomun ceplerine soktum ve atkımı dişlerimle tutarak çeneme kadar çektim.

Sağ kanatta oynayan arkadaşım Garrett Andersen, "Ben de boktan haldeyim," dedi. Yorgun ya da sarhoş olduğu zamanlardaki gibi doğu yakası tınısı ortaya çıkıyordu. Şu anda yorgundu. "Az daha sıvışacaktım ama fikrimi değiştirdim. Taşaklarımı oldukları yerde seviyorum, çok teşekkür ederim."

Ben de aynı endişeyi taşıyordum. Doğum günü kızı birkaç kez

* Birkaç kişiyle oynanan bir kâğıt oyunudur. (ç.n.)

bizi çok daha hafif suçlar için hadım etmekle tehdit etmişti. Cara'nın yirmi beşinci doğum gününde isteyeceğim son şey kötü tarafına denk gelmekti. Zaten yeterince korkutucuydu ve şimdi de dışarı fırlayıp “Sürpriz!” diye bağırılan kısmı kaçırmıştık. Bize kızgın olduğunu unutmak için şimdiden üç kadeh içtiğine ve kolumdan sarkan ışıltılı pembe çanta hediyesine yeterince mutlu olacağına güveniyordum.

“Erken çıkacağım,” dedim.

Garrett gözlerini devirdi. “Evet, tabii.”

“Ne? Gideceğim. Yatağımı özledim.”

“Hıhı.”

“Bir geceliğine pantolonumun içinde tutabilirim.”

Koşarak sokağın karşısına geçip bara doğru ilerledi ve benden önce içeri girdi. “Hiç sanmıyorum!”

Bar beklediğim gibi görünüyordu: Her yer pespembe ve tika basa doluydu. Genelde kaosla beslenirdim ama bu gece sadece takım arkadaşlarımla bir köşede oturup birkaç soğuk bira yudumlamak istiyordum.

Pembenin yanı sıra bir sürü altın rengi ve çiçek desenleri vardı. Cara'nın en iyi arkadaşına içimden şükrettim çünkü Emmett bize onun bu işi hallettiğini söyleyene kadar dekor görevinde yer almamız gerekecekti. Henüz onunla tanışmamıştım ama doğum günü kızı kendi organizasyon işini yürütürken parti dekorunu gönüllü olarak üstlenecek kadar cesur olmalıydı. Cara'yı hayal kırıklığına uğratmak asla sorumlu olmak istediğim bir şey değildi; işin ucunda hadım edilme durumu vardı!

“*Gare-Ayıcık! Carter!*” Biri kollarıma atladı, uzun uzuvlar etrafımı sararken ciğerimdeki havayı kesti.

Doğum günü kızı beni bırakıp Garrett'ı ezercesine kucaklarken, “Mutlu yıllar, Care,” diye şarkı söyledim.

Cara elimde tuttuğum küçük pembe çantaya baktı, yüksek topuklu ayakkabılarıyla parmak ucunda zıpladı. “Oley, onu bana ver, onu bana ver!”

“Ah-ah.” Dilimi şaklatarak çantayı ondan uzaklaştırdım. “Terbiyen nerede senin?”

Mavi gözlerini devirerek kalçasını bana çarptı. “Lanet hediye mi bana ver, *lütfen.*”

Çantayı elimden alıp hiç vakit kaybetmeden açarken kıs kıs güldüm. Cıyaklayarak içindeki küçük kadife kutuyu açtı. İçinden üzerinde pırlanta işlemeli C harfi asılı platin zinciri çıkarıp yüzüme doğru salladı. “Tak onu, tak onu!”

Beline kadar uzanan ipeksi altın rengi saçlarını omzunun üzerinden atıp dönmesini izlerken, gözlerim omurgasının kıvrımını takip ederek yuvarlak kıkına kadar indi. *Sırt dekolteli elbise. Güzel.*

Bakın, o en iyi arkadaşlarımdan birinin kız arkadaşıydı. Ona *asla* dokunmazdım ama ben iki göze sahip olan bir adamdım! Güzel bir kadını, asılma arzusu olmadan da takdir edebilirdim.

Garrett göğüs kafesime dirseğini geçirdiğinde oflayarak kendime geldim. Cara’nın uzattığı kolyeyi alıp boynuna taktı. Cara zıplayarak öne çıkıp ikimizin de yanağına birer öpücük kondurduktan sonra bizi bara doğru yönlendirdi.

“Siz ikiniz çok iyi vakit geçireceksiniz. Arkadaşlarım inanılmazdır, özellikle de en yakın arkadaşım. Onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum!” Daha konuşmaya başlamadan saçmalamayı kesmemi söyleyen bir ifadeyle bana baktı. “Bu gece uslu davranmanı istiyorum.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu da ne demek?”

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Sakın Liv’le dalga geçmeye kalkma.”

“Liv kim?”

Dudaklarını büzdü. “Olivia! En iyi arkadaşım!”

“Ahhh, doğru, doğru. O kız.” Bir şekilde bir yıl boyunca onunla görüşmemeyi başarmıştım, muhtemelen böylesi daha iyiydi ve kesinlikle Emmett yüzündendi. Emmett bir keresinde o kızı becerip kalbini kırarsam Cara’nın onu terk edeceğini ve hepsinin benim suçum olacağını söylemişti. Sanırım ona dokunmama izin yoktu.

Bana uyardı. Instagram’da Lacey’den gelen ve neden kadınlardan birkaç hafta uzak durmam gerektiğini hatırlatan bir avuç mesaj isteği vardı. Bir saat içinde on üç mesaj gönderdiği için adını unutmak zordu. Tam olarak *Maxim* dergisinin kapağında olmaktan bahsettiği sayı kadardı. Tesadüf müydü bu? Hiç sanmıyordum.

Cara daha sonra görüşmek üzere söz vererek yanımdan ayrıldığında Garrett ile ben, diğer asi takım arkadaşlarımızı bir köşede

toplanmış halde bulduk. Görünüşe bakılırsa, çoktan sarhoş olmak üzerelerdi. Bizim çocuklar için cumartesi tatili gibisi yoktu.

“Siz ikiniz sürprizi kaçırmayı nasıl başardınız?” Kalecimiz Adam Lockwood elimi sıktıktan sonra bana bir bira uzattı. “Şanslı piçler.”

“Annemlerin evinde mahsur kaldım.” Her zaman bu hatayı yapıyordum. Annem, gitme vaktim geldiğinde söylemeyi unuttuğu her şeyi aniden hatırlayan ve *asla* daha sonraya erteleyemeyen insanlardan biriydi. Hiç durmadan konuşurdu. Hem onun sahip olduğu hem de bana geçtiğini reddettiği bir özellikti bu. Sonunda oradan çıktığımda saat yediydi ve hâlâ eve gidip duş almam gerekiyordu.

“Pekâlâ, Woody.” Normalde kolunun altına giren kızıl saçlı kızın olmadığım fark edince Adam’ın kolunu dürttüm. “Senin kız nerede?”

Bir elini koyu renk buklelerinde gezdirerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Court’un başka planları vardı.”

“Ah.” Görünüşe göre bu, onun için alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Düşününce, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Başka bir yorum yapamadan, ağır bir el omzuma sertçe vurdu ve elimdeki birayı sıçrattı.

Bana ayı gibi sarıldığı anda Emmett olduğunu anladım. Sarhoş olduğunu ise peltekleşen sözleri yanağıma çarparken fark ettim. “Geç kaldın.”

“Üzgünüm, dostum.” Saçlarını hızlıca karıştırdım çünkü kocaman, iri bir adamı kızdırmak eğlenceliydi. “Biraz sarhoş musun, koca adam?”

Elimi vurarak uzaklaştırdı. “Cara’nın arkadaşlarından biriyle yatmana izin yok, bilgin olsun.”

Başımı geriye doğru atarken göğsümden bir inilti yükseldi. “*Em-redersin*, baba.” Bakışlarım geniş barda, dans pistinde birlikte hareket eden insanların arasında gezindi. “Fark etmez zaten. Kendimi... şey, ben...” Gözlerim *ona* takıldığında kelimeler dilimin ucunda yok olmuştu. “Şey, bu gece... modumda değilim.” Biramla gelişigüzel bir hareket yaptım çünkü yapabildiğim tek şey buydu.

“Pardon?”

Emmett’e baktım, sonra tekrar ona döndüm. Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum ama hiçbir şey Cara’yla dans eden minyon, göz kamaştırıcı derecede güzel esmer kız kadar önemli olamazdı.

Dürüst olmak gerekirse, *dans etmek* bu ikisinin birlikte hareket etme şeklini tanımlamak için çok basit bir tanımdı. Ne denir bilemiyordum ama... *lanet olsun*.

Bu yabancıyı izlerken içimde bir kıvılcım çakmış gibi oldu. Omzunun üzerinden koyu renk saçlarını savuran, üstdudağı boyunca dilini gezdiren büyüleyici küçük şey... Kollarım havaya kaldırdı ve Cara'nın kulağına fısıldadığı şeyi duyabilmek için başını yana eğdi. Başının geriye düşmesiyle kahkahaları yüzünü aydınlattığı sırada büyülenmiş gibi onu izliyordum.

Büyülenmişim, gözlerimi alamıyordum, ona saplantılıydım. Cara'nın elleri arkadaşının beline sarılıp ağır çekimde kalçalarına kaydığında, içimde yükselen homurtuyu bastırmaya çalıştım çünkü bunu ben yapmak istiyordum.

"Bunu aklından bile geçirme, Carter."

Bakışlarımı Emmett'e çevirmeyi başardım. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O olmaz."

O olmaz mı? Kimdi o? Bir adam onu göğsüne doğru çekerken gözlerim tekrar onu buldu.

Erkek arkadaşı mı vardı? Siktir.

Adama utangaç bir tavırla gülümseyip başını iki yana salladığını görünce zafer dolu bir ses boğazımın arkasında titreşti. *Hayır, teşekkür ederim*, dedikten sonra dönüp hem ona hem de bana sırtını çevirdiğini gördüm.

Ve o güzel, lanet olası sırtı... Yumuşacık omuzları, yukarıdaki ışıkların flaşı altında süt gibi omurgasına doğru bir yol izliyordu. Belinin yumuşak hatları geniş kalçalarının tatlı kıvrımına dönüşüyor, siyah deri eteği onu ikinci bir ten gibi sarıyordu. Kahrolası şeyin içine nasıl girmişti? Daha sonra üzerinden nasıl çıkaracaktım? Bunlar, acil cevaplanması gereken ciddi sorulardı.

Makas, diye karar verdim. Onu kesip yeni bir etek gönderecektim.

Garrett parmaklarını çeneme değdirerek ağzımı kapattı. "Tanrım, Beckett. İyi misin?"

Kızı işaret ettim. "*Dostum*." Söyleyebildiğim tek şey buydu. *Bunu görmüyorlar mıydı?*

Garrett bakışlarımı takip etti ve takdirle mırıldandı ama Emmett her nasılsa duyulabilen bir göz devirmeyle bunu mahvetmişti.

“Ben ciddiym, Carter. Eğer ona dokunursan Cara taşaklarını sana yedirir.”

“Cara’yla başa çıkabilirim.”

Emmett kıs kıs güldü, Garrett kıkırdadı ve Adam öksürürken göğsüne vurdu. Kimse Cara’yla başa çıkamazdı. Emmett bile. Hatta bazen *Cara’nın kendisi* bile...

“Onun adı ne?”

Emmett hâlâ bir ahmak gibi başını sağa sola sallıyordu. “Hayır. Sana bunu söylemeyeceğim.”

Koyu renk buklelerini omzunun üzerinden atıp ayak parmaklarının ucuna basarak Cara’nın kulağına fısıldamasını ve pistin üzerinde kalçalarını kıvrmasını izliyordum. Kendini bir bar taburesine atıp barmene sırttı. Barmen göz kırparak ona bir bira uzattığında yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. *Çok şirindi.*

Bir bacağına diğerinin üzerine atıp bardağını ağzına götürmesi, bardağın yarısını sanki her gün bunu yapıyormuş gibi tek yudumda içmesi tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Bakışları odayı tararken ona söyleyeceğim ilk cümleyi planlamaya başlamıştım bile. Bakışları beni süzdükten sonra geçip gitti.

Daha sonra bana geri döndü.

Kıpkırmızı bir sıcaklık boynundan yükselerek yanaklarında toplandı. Ben de gamzelerimi olabildiğince belirginleştirerek özel sırtışımı takındım ve kafasını çevirdiğinde ona gülümsedim. Bakışlarını tepesindeki televizyon ekranına dikerek hemen beni görmemiş gibi davranmaya başladı.

“Ben de gidip ismini kendim öğrenirim.” Arkadaşımın sırtına vurduktan sonra takım arkadaşlarıma göz kırptım. “Affedersiniz, çocuklar.”

“İyi şanslar, Beckett.” Emmett bıkkın kahkahasını içkisini içerek bastırdı. “Oltaya gelmeyeceğini garanti ederim. Onu asla tavlayamayacaksın.”

Onu asla tavlayamayacak mıydım? Pek olası değildi. Hokey takımımızın kaptanıydım ve NHL tarihindeki en yüksek maaşlı oyuncularlardan biriydim. Ne zaman market alışverişine gitsem ya bir telefon numarası ya da bir teklif alırdım. O yüzden artık market alışverişimi eve sipariş ediyordum.

Ancak yine de karşıma çıkan hiçbir meydan okumayı geri çevirmezdim.

3

İLK SEFERLER BERBATTIR

Carter

Ahhh, yanına yaklaştığım sırada yeni favori esmerimden *şehvetli* bir sıcaklık yayılıyordu.

Yanına geldiğimi fark *etmemiş* olamazdı ama televizyondaki reklamlarla ilgileniyormuş gibi yaparken burada durduğumdan haberi yokmuş gibi davranma konusunda iyi bir iş çıkardığı kesindi. Sarah McLachlan'm ve bir sürü sevimli yavru köpeğin olduğu Hayvanları Koruma Cemiyeti reklamlarından biriydi ve izlemeye devam etmenin ona acı verdiğini görebiliyordum. Ona tek bir bakışla, bu reklamı izlediğinde ağlayan tiplerden olduğunu anlamıştım.

Yanındaki tabureye oturdum, kız kardeşimin nefret ettiği o erkeklerle özgü yayılarak oturma pozisyonuna geçtiğimde bacağım onunla hafifçe temas etti. Gözleri yavaşça temas eden bacaklarımıza kaydığı sırada giderek daha fazla kızarabilmesi inanılmazdı. Gözlerini tekrar televizyona çevirirken tenindeki kızarıklık yayılmaya devam ediyordu.

Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum ama ben hazırdım. Onu bütün gün izleyebilirdim.

Dirseğimi bara yaslayıp çenemi yumruğuma dayadım ve onun muhteşem yüzünü daha önce hiçbir şeyi incelemediğim kadar uzun süre incelemeye başladım.

Uzun, kalın kirpikleri bir fincan espresso gibi sıcak ve büyük, güzel kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Elmacıkkemikleriyle burnunun üzerinde, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi zarif çillerden oluşan soluk izler vardı. Kiraz kırmızısına boyanmış kavisli dudaklarının kenarları mükemmel biçimde aşağı kıvrılmıştı. *Çok yazık, aletimin etrafına sarılsa inanılmaz görünürlerdi...*

“Ne?”

Sesinin keskin tınısıyla kaşlarımı kaldırdım, gözleri bana öfkeyle bakarken belirgin bir şekilde kısılmıştı.

Gözleri kapandı ve kendini toparlamak için zamana ihtiyacı varmış gibi dudaklarının arasından sessizce iç geçirdi. “Özür dilerim. Kaba olmak istememiştim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

İçkimi dudaklarıma götürdüm. “Hayır.”

Bana doğru döndü ve dizleriyle benimkileri itti. “Hayır mı? Bura-ya bana dik dik bakmak için mi geldin?”

“Aşağı yukarı.” Bunun için beni suçlayamazdı, değil mi? Ayrıca o da gözlerini benden alamıyor gibi görünüyordu, gözlerinin vücudunda gezinmesine izin veriyor ve bu da egomun çok hoşuna gidiyordu. “Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Yaşayan, nefes alan bir insan olduğumu unutmuş gibi gözlerini benimkilere dikti. “Hayır, teşekkürler.” Birasını yudumlayıp dilini üstdudağına yapışan kehribar rengi damlanın üzerinde gezdirdi. “Ben kendi içkimi aldım.”

“İçkin bittiğinde, o zaman.” O bardağı kafasına dikmeye devam ederse yaklaşık on saniye içinde bitecekti.

“Kendi içkilerimi kendim alabilirim,” diye tersledikten sonra sessizce, “Yine de teşekkür ederim,” diye ekledi. Bakışları sanki bana bakmazsa kaybolacakmışım gibi barın etrafında gezindi.

“Alamayacağını ima etmiyordum. Sadece sana bir içki ısmarlamak ve sen onu içerken yanında oturmak istediğimi söyledim.”

“Doğru ama bunu zaten yapıyorsun.” Beni şüpheyile incelerken başını hafifçe eğdi, o an işlemediğim bir suçu bile itiraf etmeye hazırımdım.

“Cara’yı nereden tanıyorsun?”

Soğuk bir tavırla, “O benim en iyi arkadaşım,” diye cevap verdi. Sanki burada oturup benimle konuşmak yerine başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibiydi.

Ah, uzak durmam gereken en yakın arkadaş. Emmett’in neden uzak durmamı söylediğini şimdi anlıyordum.

“Daha önce tanışmamış olmamız çok kötü, değil mi? Cara seni hep kendine saklıyordu.” Barmene iki bira sipariş ettikten sonra yeni arkadaşımın bardağını işaret ettim. “Adın ne?” Cara’nın onun adını

söylediğini biliyordum ama o zaman umurumda olmamıştı. Şimdi umurumdaydı.

Yeni birası önüne koyulduğunda oflayarak bir yudum aldı. Birayı ne kadar sevdiğini görebiliyordum, bu yüzden gerçekten bana zaman ayırmak istemediği ortadaydı. Yine de bu, onu daha çok istememe neden oluyordu.

Hâlâ adını söylemesini beklediğim için sessizce oturup biramı yudumladım çünkü şimdi ağzımı açarsam her şeyi berbat edecektim. Çoğu sıradan insanda olan bir filtreden yoksun olduğum söylenirdi. Ancak ben sıradan değildim; ben Carter Beckett'tım.

Tekrar iç çekti ama bu seferki bir boyun eğiş gibiydi. "Olivia."

İsim aramızdaki boşlukta usulca süzüldü ve önce zihnimde evirip çevirirken sessizce mırıldandım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia. İstersen o bira için bana daha sonra teşekkür edebilirsin." Göz kırptım, o da ters bir tavırla *güldü*. Daha da kötüsü, buna *bayılmışım*.

"Yüzümü bir kar yığınının gömmeyi tercih ederim." Kadehini kaldırdı. "Sırf iyi birayı ziyan etmemem gerektiğini bildiğim için içkiyi alacağım ve sen de bir dakika önce sana sözlü olarak ettiğim teşekkürü kabul edeceksin."

Ahhh, sanırım ondan hoşlanıyorum. Birini yatağa atmak için uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. Bunca zamandır tüm yeteneklerimin boşa gitmesine izin vermekten nefret ediyordum ve harcadığım efora hâlâ bana kaşlarını çatarak bakan şımarık esmerden daha çok degecek birini hayal edemiyordum.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Olivia'nın koyu renk gözleri bardağının kenarından yüzümü inceledi. "İnan bana, senin kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Peki kimmişim, tatlım?"

"Carter Beckett." Bu iki ismin daha önce hiç bu kadar gösterişsizce söylendiğini duymamıştım ve sanki kim olduğum umurunda değilmiş gibi televizyona dönmesine surat mı asayım, yoksa güleyim mi bilemiyordum. "Vancouver Vipers'ın kaptanı. Ayrıca o 'tatlım' lafını alıp kışına sokabilirsin."

Bira genzime kaçtığı anda yumruğumu göğsüme vurarak öksürdüm. "Hokey hayranı değilsin, ha?"

Ağzının köşesinde bir gülümsemenin izini gördüm. “Bayılırım. On beş yıldır oynuyorum.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Yok artık.” Bırakın hokey oynamayı, hokey kavramını bile doğru dürüst bilen bir kızla takılma fikri beni deli ediyordu. Başparmağımı çenemde gezdirdim. “Ev liginde* mi?”

Yine kıs kıs güldü. Lanet olsun, çok sevimliydi.

“Pekâlâ. Bunu *tabii ki hayır* olarak kabul ediyorum.” Bakışlarım kıvrımlarında, kaslı baldırlarında, şerit detaylı siyah topuklu ayakkabılarında gezindi. “Ufacık tefecik bir şeysin. Orada seni mahvetmiş olmalılar.”

“Hiç endişelenmeyin, Bay Beckett. Kendimi koruyabilirim.”

“Ceza kulübesinde zaman geçirdin, değil mi?”

“Neredeyse senin kadar,” diye cevap verdi. Dün geceki maçta girdiğim kavga yüzünden dudağımda oluşan yarığa bakarken çikolata rengi gözleri parlıyordu.

Yüzüme bir sırtış yayıldı. Benimle *biraz* bile ilgilenmiyor olması tamamen saçmalıktı.

Ona biraz daha yaklaştım, karşı konulamaz bir çekimi vardı. “Evim hemen sokağın aşağısında.”

“Senin için çok rahat oluyordur.”

“Sadece on dakikalık yürüyüş mesafesinde.”

Olivia birasını o öpülesi dudaklara doğru kaldırdı. “Çok yakınmış.”

“İstersen bize bir Uber çağırabilirim.”

Boğuk bir kahkaha attı ve püskürttüğü birayı engellemek için elini ağzına bastırdı. Ağzının kenarını ve bar tezgâhını silerken donakalmış halde onu izliyordum. Gözlerinde dans eden keyif, bu gece gideceğimiz yön konusunda kendimden oldukça emin hissetmeme neden oluyordu; sokağın aşağısındaki daireme doğru.

“Ah, Bay Beckett. Yakışıklı olduğunuz kadar safsınız da.” Göğsümü kibirli bir şekilde okşadı. “Seninle gideceğim en son yer evin olur.”

“Neden?” Yüzümü ona yaklaştırdım ve tam o anda nefesinin boğazında düğümlendiğini fark ettim. Dilini çıkarıp altdudağını ıslattı, ardından fısıldayarak söylediğim kelimeleri teşvik etti. “Kendini

* Hokeyde, tüm takım üyelerinin aynı kurumdan olduğu müsabaka ligidir. (ç.n.)

kaybedene kadar seni becermek istiyorum. Belki ben *seni* ceza kulübesine koyarım.”

Olivia’nın yüzünde sinsî bir ifade belirdi ve bu da en az gülüşü kadar sevimliydi. “Gerçekten kadınları böyle cümlelerle tavladığını söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, tabii ki.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sırıttım. “Normalde adım ve güzel yüzüm yeter de artar bile.”

Gözlerini devirdiğinde bir buklesini yakaladım ve o karamel rengi ışıltılara sahip koyu kahverengi saçım parmağında döndürdüm. Güzel saçları vardı. Gözleri güzeldi. Dudakları güzeldi. Uylukları güzeldi. Siktir, o gerçekten çok *güzeldi*.

Nazıkçe onu öne doğru çektim ve sanki çekime teslim olduğunun farkında değilmiş gibi yaklaşmasına gülümsedim.

“Eğer seni sırtımda taşımamı istersen sekiz dakika içinde orada olabiliriz,” diye fısıldadım. “Ben o güzel bacaklarının arasına yüzümü gömmeden önce belime dolayabilirsin.”

Ondan bir sıcaklık yayılıyordu, kesik bir nefes alırken dudakları aralandı ve sonra aniden geri çekildi. Boğazını temizledi, çok sıkılmış gibi telefonunu çıkarıp Instagram’da amaçsızca dolaşmaya başladı. “Kulağa çok berbat bir fikir gibi geliyor.”

“Aynı fikirde değilim.”

Bakışlarıma karşılık verdiğinde gözleri muzipçe parladı. “Haklısın. O kadar çok dans ettim ki ayaklarım ağrıyor. Sırtında taşıma fikri kulağa harika geliyor.” Ben kıkırdayınca gülümsedi ve sonra daha samimi bir tonla, “Tek gecelik ilişkiler yaşamıyorum, Carter,” diye ekledi.

Pekâlâ, lanet olsun.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Gözlerini bardağına dikişini, birkaç saniyede bir onu izleyip izlemediğimi anlamak için bana bakışını, izlediğimi fark ettiğinde yanaklarında beliren kızarıklığı izledim. Beden dili, bakışlarımda sıcaklığında huzursuzca kıpırdanmasına neden olan gerginliği bana karşılık veren o keskin bakışlarıyla uyumsuzdu ve bir şekilde onu daha da ilginç kılıyordu.

Zihnimde henüz kabul etmemişken, “Pekâlâ,” diye yanıtladım. *Siktir etsene, neden olmasın?* Tekrar görmek isteyeceğim bir kadın

varsa, o da Olivia olabilirdi. “Neden sadece bir geceyle yetinelim ki? İçimden bir ses, senin tekrar tekrar dinleyeceğim türden bir şarkı olduğunu söylüyor.” Hatta kimseyle birlikte uyumama kuralımdan bile vazgeçmeyi düşünebilirdim. Yarın onu yolcu etmeden önce bütün günü birlikte geçirebilirdik. Elimi tahtaya vurup başımla kapıyı işaret ettim. “Gidelim, güzelim.”

Dudakları hafifçe aralandı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hatta sabah seni kahvaltıya götüreceğim.” Çok çekici olduğu söylenen sırtışlarımdan birini takındım.

Ellerini yüzünde gezdirirken kulağa *ukala göt herif* gibi gelen bir şeyler mırıldandı. “Beni yanlış anlıyor gibisin.” Birasını kafaya diktikten sonra taburesinden atlayıp bana yaklaştı ve yüzüme doğru eğildi. Çok güzel kokuyordu, taze pişmiş muzlu ekmek gibi. Bu garip miydi? Tek bildiğim, onun tadına bakmak istediğimdi.

Sanırım daha iyi anlamam için her kelimeyi vurgulayarak, “Kesinlikle böyle bir şeyi arzu etmiyorum,” diye yavaşça başladı. “Seviştiğin insanlar listesindeki yeni bir çentik olmayacağım. Eminim bu dağınık saçlar, güzel yeşil gözler, çarpık gülümseme saçmalığı birçok kızmı iç çamaşırlarını ıslatıyordur ama benimkini değil.”

Gülümseyerek başım eğdim. “Demek itiraf ediyorsun. Güzel olduğumu düşünüyorsun.”

Olivia gözlerini devirdi. “Buradan bu sonucu çıkarmana hiç şaşırmadım.” Omzunun üzerinden etrafı işaret etti. “İstedığın kızı tavlayabilirsin. Git kahvaltıya götürecek başka birini bul.”

Eh, bu olmayacaktı. Kahvaltı sadece ona özeldi.

Elini tutup şakacı bir tavırla, “Ama ben seni istiyorum,” diye mızımızlandım. Yumuşak, sıcak, minicik elleri benimkilerin arasında kayboluyordu. “Gözlerimi senden alamıyorum, hokeyden anlıyorsun, bana dolaylı yoldan en az üç kez gidip kendimi becermemi söyledin ve en son ne zaman birinden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum.”

Bir adım yaklaştığında kalp atışlarım hızlandı. Parmak uçları kolumda dans ediyor, çenemde geziniyordu. Yüzünü benimkiyle aynı anda kaldırdı ve bakışlarındaki ateş unutulmaz bir gecenin vaadini veriyordu.

“Sana hiç hayır diyebilen oldu mu?” diye fısıltıyla sordu.

Göğsüm gururla kabardı. “Asla.”

Sırıttı ve Tanrım, bu muhteşem bir manzaraydı. “Sanırım her şeyin bir ilki var.”

Olivia benden uzaklaşırken alnımı kırıştırdım. “Ne?”

Kalabalığın arasından sıyrılıp gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden, “Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler,” diye seslendi. Tanrım, gerçekten de eve gidip bana söylediği şeyi yapmam gerekecekti: Kendimi becermek.

Siktir. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

4

BEN PAS GEÇİYORUM

Olivia

Pazar günleri ve akşamdan kalmalar iki şey içindir: Abur cubur ve şekerleme.

Tek istediğim, kafam büyüklüğünde yağlı bir çizburger ve süper boy patates kızartmasıydı. Bunun yerine, aralık ayının ortasında bir Starbucks'ta oturmuş, sanki onsuz ölecekmişim gibi buzlu *latte* yudumluyordum. Bir yandan da o saçma *sağlıklı atıştırmalık* kutularından birini yiyordum çünkü McDonald's öğle yemeği servisine on beş dakika sonra başlayacaktı.

Cara içeceğime bakarken mükemmel biçimli kaşlarından birini kaldırdı. "Hava çok soğuk, Liv."

Ağzımda pipetle mırıldanarak ellerimi kazağımın kollarına soktum. "Kış geliyor."

"Kış geldi," diye cevap verdi. Tam da düşündüğüm gibi *Taht Oyunları* göndermesini anlamamıştı. "Ve sen lanet olası bir buzlu kahve içiyorsun."

Peynir ve meyveden oluşan protein kutumu karıştırırken, "Buzlu *latte*," diye düzelttim. Haşlanmış yumurtayla oynadım. Cidden, bu da neydi böyle? Hiç hoşuma gitmemişti. Pazartesiden cumaya kadar bunu yerdim, bir gece önce vücut ağırlığının yarısı kadar bira içtikten sonraki pazar sabahı değil. İç çekerek kapağı yerine oturttum. Cara'ya evine dönerken beni *McDonalds*'ın arabaya servis bölümünden geçirmesini söyleyecektim.

"Ne içtiğin umurumda değil, Ollie. Umurumda olan tek şey *buz gibi* olması."

Ben bir kafeinsiz çay tiryakisiydim. Cara psikopat olduğumu söylerdi ama kafein midemi ağrıtıyor ve beni geriyordu. Ancak bu sabah

buna ihtiyacım vardı. İşlevlerimi tam olarak yerine getiremediğime emindim. Fakat sıcak kahveden de nefret ettiğim için on dakika önce sipariş verdiğimiz sırada seçeneklerim sınırlıydı. Barista bana on iki kafam varmış gibi bakmış ve siparişimi tekrarlamamı istemişti.

“Başım ağrıyor.” Ona yavru köpek bakışları atarak suratımı astım.

“Ah, çöreğim. Dün gece fena partilemişsin.”

“Ayaklarım beni öldürüyor.” Ayaklarımı suya sokmaya ya da ov-maya çok ihtiyacım vardı. O sırada, bir bacağımı Cara’nın ayak bi-leğine dolayıp uzun baldırına sürterek ayaklarımı ovmaya başladım.

Bacaklarımı üstünden attı. “Ayaklarını ovmayacağım. Belki dön-düğümüzde Em yapar.”

Yüzümü buruşturdum. “Erkek arkadaşından ayaklarımı ovmasını istemeyeceğim.”

“Neden?” Ağzına bir üzüm attı. “Güzel elleri var. Büyük. Güçlü.” Kaşlarını oynattı. “*Sihirli.*”

“Bilmem gerekmeyen şeyler.” Pipetimin ambalajını ona doğru fırlattım.

Cara bir bacağını diğerinin üzerine attı, gözlerini kısarak beni in-celedi. “Odadaki fil hakkında konuşabilir miyiz?”

İçeceğimi yudumladım. Tanrım, bu muhteşemdi. Günlerce uyu-yamayabilirdim. “Ne fili?”

“Fil yanlış kelime olabilir. Bir Marvel süper kahramanını ya da bir Yunan tanrısını andıran, seksi kaslardan oluşan 1.90’lık bir duvara ne dersin?”

Bakışlarım kafenin içinde gezindi. “Onu da göremiyorum.”

Diliyle yanağının içine bastırırken, ağzının kenarları yukarı kalk-tı. “Lanet olası fil Carter Beckett, Liv.”

“Ah! Şu fil.” Tırnaklarımdaki ojeyi kontrol ettim. “Onun hakkın-da zaten konuşmuştuk.” Aslında daha az önce onun sinir bozucu, nar-sist yüzünü aklımdan çıkarmayı başarmıştım.

“Üç mojito ve beş tekila shot. O konuşmanın tek kelimesini bile hatırlamıyorum.”

Konuşma çoğunlukla Cara’nın beni kafamdan tutup Vancouver Vipers’ın kaptanı, multimilyoner ve olağanüstü çapkın Carter Bec-kett’tan olabildiğince uzaklaştırmasıyla geçmişti. Ondan kesinlikle uzak durmam için birkaç neden sıralamaya çalıştı ama ağzında ge-

velediği kelimelerden ve garson her geçtiğinde ağzına tıktığı or-dövrlerden onu anlamak zordu.

“Bana mesafemi korumamı söyledin, ben de sana çoktan aramıza mesafe koyduğumu söyledim.” Bir an, elim onun elinde, keskin zümrüt gözleri benimkilere kenetlenmişken çok kısa bir an... bunu *düşünmüş* olabilirdim. *Belki*. Kararlı olmak için gözden geçirmiştım. Neredeyse yapmak üzere olduğum tüm hatalar için alkolü suçluyordum.

Carter Beckett seksi kelimesinin tanımıydı. Pahalı kıyafetler giymiş bir kibir abidesiydi; pürüzsüz, gergin kasları, büyüleyici bir gülümsemesi vardı ve büyük olasılıkla *klamidya** taşıyordu, asla emin olamazdım. Önlem aldığına emindim ama adam gezgin gibi dünyayı dolaşıyordu.

Cara çenesini yumruğuna dayadı. “Senden hoşlanacağını tahmin etmişim.”

“Benden hoşlanmak mı? Benden *hoşlanmıyor*. Benimle yatmak istiyor. Hem benden hoşlanabileceğini nasıl düşünürsün? Ben onun tipi değilim.”

“Öylesin.”

“Değilim.”

Cara telefonunu karıştırdıktan sonra bana Carter ve uzun bacaklı bir esmerin fotoğrafını gösterdi. Kız Carter’ın boynunu emerken Carter da kolunu kızın beline dolamıştı. Bir şekilde caddeden geçip trafiğe takılmamayı başardığı için bonus puan almaları gerekirdi.

“Gördün mü? İkinizin de saçları kahverengi!”

Gözlerimi devirdim, kızın benden en az bir karış daha uzun olduğunu görmezden geliyordum. Etiketlenmiş Instagram hesabma tıkladım ve Cara’ya bundan hiç etkilenmemiş gibi baktım. “Kız, *Dallas Cowboys* amigo kızlarından.”

Bakın, ben de diğer kadınlar kadar *ben farklıyım* kartını oynamaktan nefret ediyordum ama gerçek tam olarak buydu: Bu adamın birlikte fotoğraflarının çıktığı kadınlara hiç benzemiyordum.

Basında gördüklerimden anladığım kadarıyla Carter, Cara’ya benzeyen kadınları tercih ediyordu: Cennete kadar uzanan bacaklar, uzun ve zayıf gövdeler, ipeksi düz saçlar. Aslında, ben hâlâ bu ikili-

* Cinsel yolla bulaşan bir hastalık. (ç.n.)

nin çıkmamasının tek nedeninin birbirlerine çok fazla benzemeleri olduğuna inanıyordum; geveze, gösterişli ve gururlu. Bir odayı havaya uçurmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

“Sen minyonsun.” Umursamaz ifademi görmezden gelerek elini salladı. “Ayrıca tamam, sen bir model değilsin. Ama beden eğitimi öğretmenisin, yani bu da aynı şey...”

“Uzaktan yakından alakası yok.”

“Ama sen de en az onun kadar göz kamaştırıcısın.” İkna edici şekilde konuşuyordu ancak o her zaman benim en büyük destekçimdi.

Masanın öbür ucuna uzanıp burnuna vurdum. “Teşekkürler ama en iyi arkadaş kurallarına bağlısın. Bunu söylemek zorundasın.”

Yorgun argın iç çekerek, kollarında poşetlerle alışveriş merkezinde dolaşan insanlara baktım. İhtikten sonra Cara’nın evinde uyumayı bırakmam gerekiyordu. Bırakın omurgamın nerede olduğunu, adımları bile hatırlayamadan üzerime atlamış ve ben de kendimi burada bulmuştum; bir pazar sabahı alışveriş merkezinde alışveriş yaparken ve en kötüsü de akşamdan kalma *McDonalds*’ım olmadan.

Bakin işte, alkoliğin körüklediği kötü kararlar.

Cara’nın başparmakları telefon ekranında gezinirken, “Acıktım,” diye homurdandım. “Gerçek bir yemek istiyorum.”

“Mükemmel zamanlama, bebeğim.” Telefonunu kapatıp ayağa kalktı. “Emmett öğle yemeği için pizza sipariş ediyor.”

İçimde bir şey kumar makinesi gibi yandı. Midem olabilirdi. “Pastırmalı mı?”

“*Ekstra* pastırmalı!”

Cara eve gelişimizi, her yere girdiğinde olduğu gibi eşsiz cazibesıyla duyurdu.

İçeri adımımızı atar atmaz kollarını iki yana açtı ve altı alışveriş poşetini birden havaya kaldırarak kendi etrafında dönmeye başladı. “Eve geldik, bebeğim! Liv’in ayaklarının ovulmasına ihtiyacı var!”

Botlarımı tekmeleyerek çıkarırken, “Gerçekten istemiyorum,” diye karşılık verdim. Emmett’i seviyordum ama en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının bana ayak masajı yapmasını istemiyordum. Zaten kahrolası çorabımı doğru düzgün giymeyi bile beceremiyordum.

Ayak parmaklarımdan sarkıyorlardı. Koridorda tek ayağımın üzerinde zıplayarak sucuk ve pastırma kokusuna doğru ilerledim.

Çoraplardan nefret ediyordum. Botlardan nefret ediyordum. Kıştan nefret ediyordum.

Yüzümü kaldırdım, burnumu havaya kaldırıp içime çektim ve boştaki elimle karnımı ovdu. “Çok güzel kokuyor, Em. Annene gel.”

Parmağımı çorabın içine sokmayı başarıp, bir *a-ha* sesiyle topuğumun üzerinden çektim ama ayağımı yere indirişim tamamen yanlış. Kaygan parlak mermer üzerindeki yumuşak yün birkaç adım geriye doğru savrulmama neden oldu. Küfürler savurarak tutunabileceğim herhangi bir şey aradım.

Tutunduğum şey güçlü kollardı. *Oldukça kaslı kollar*. Ahhh, bu kollar cehennem gibi bir şeydi. Belimi sarmış, kığım yere çarpmadan beni yakalamış ve ayağa kaldırdığı sırada sıcaklık karnımdan dışarı doğru yayılmaya başlamıştı. Gövdemi saran ve beni sabit tutan olağanüstü büyüklükteki ellere bakarken kulağıma fısıldanan kelimelerle omurgamda bir ürpertinin dans ettiğini hissettim.

“Merhaba, anne.”

Elim yavaşça kolundan aşağı kaydı, parmaklarımdan kıvrıldığı yerdeki zıtlığı fark ettim. Benim bembeyaz, yumuşak tenimin aksine, onun teni son derece bronz ve sertti.

Sıcak nefesi boynumdan aşağı süzülerek baştan çıkarıcı bir aroma gibi etrafımda kıvrılırken gözlerimi kapattım. Misket limonu ve misk kokulu sedir ağacı gibi doğal aromalarla karışan turuncgil tonları çevremi sardı.

Kimin kollarının beni sardığını, kimin ellerinin beni kendine yaklaştırdığını, kimin dudaklarının çenemde gezindiğini çok iyi biliyordum. Biliyordum ama bu beni yapacağım şeyden alıkoymuyordu.

Vücudum hâlâ onun kollarının arasındayken, başım ağır çekimde döndü. *Aşırı yavaş şekilde*. Hatta *Şeytan** tarzında. Çenemin daha önce hiç bu kadar aşağı sarktığını sanmıyordum. Eğer denemek isteseydim muhtemelen tüm yumruğumu ağzıma sokabilirdim. Dokuz yaşımdayken ağabeyim bunu yapmam için bana meydan okumuştı ve sırf yanıldığını kanıtlamak için yapmıştım.

* 1973 yapımı *Şeytan* (*The Exorcist*) filmindeki yaratığın yavaşça başını döndürdüğü sahneye atıfta bulunuluyor. (e.n.)

O koyu yeşil gözleri, dağınık kestane rengi dalgalı saçları ve sinir bozucu, seksi, orantısız sırtışı gördüğümde mantıklı olan tek şeyi yaptım: Çılgılık attım.

Carter Beckett'ı ittim ve mutfağa o kadar hızlı fırladım ki neredeyse bacaklarım ayrılıyordu. Emmett öne atıldı, kahkahalarla ulurken bir kolunu belime dolayarak beni havaya kaldırdı ve kasıklarım o kadar çok ağrıyordu ki, yere çöküp bir tabak pizza için ağlamak istiyordum.

Yanaklarından süzülen yaşları silerek, "Keşke bunu videoya çekmiş olsaydım," diye hırladı Cara. "Carter, bahse girerim ilk kez bir kızı kendinden böyle kaçırıyorsunuzdur. Lanet olsun." Elindeki bir dilim pizzayla Carter ve beni işaret etti. "Bu en iyisiydi."

Bir tabak alıp kendi işime bakarken tüylerim diken diken olmuştu ve Carter Beckett omzumun üzerinden eğilmiş pizza dilimimi seçmemi izlemiyormuş gibi davranmaya çalışıp *acınası bir şekilde başarısız oluyordum*.

Avuç içleri iki yanımdan tezgâhın üzerine inerek beni kollarının arasına hapsetti. "Artık seçecek misin, *ufaklık*? Koca adam acıktı."

"Hangi dilimin en pastırmalı olduğuna karar veriyorum. Beni acele ettirme, *koca adam*."

Ağzını eğdiğinde omzumun boynumla birleştiği açıkta kalan yerdeki tüylerim diken diken oldu. "Seni acele ettirmeyi aklımdan bile geçirmem. Tek istediğim seninle vakit geçirmek, Olivia."

"Tanrı aşkına." Cara ve Emmett'e doğru döndüm, tek yumruğumu sıkarak kalçama koydum. "Hanginiz onun öğle yemeğine geleceğini bana söylemeyi unuttu?"

Cara ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Emmett kahkahayla karşılık verdi. "Bok bilmiyordun. Sana mesaj attım..." Sözleri, Cara'nın ağzına çarptığı avucun arkasında kayboldu.

Bu kadın dramaya bayılıyordu. Beni ve Carter'ı bilerek tekrar aynı odaya koymasının tek sebebinin bu olduğunu tahmin edebiliyordum. Ya da o adama ağzının payını verdiğimi görmek istiyordu. Sanırım insanlara istediğini vermek gerekirdi.

Carter beni izliyor ve tepki vermemi bekliyordu. Ben de gözlerinin içine bakarak alabildiğim en büyük ısırtığı alıp yanından geçerek

kanepeye çöktüm. Şansa bakın ki, on beş saniye sonra yanıma atladı ve bana sırtıtmaya başladı.

Derin gamzeleri kesinlikle çok sevimliydi. Onlardan nefret ediyordum.

Omzuyla benimkini dürttü. “Bende daha fazla pastırma var.”

“Hayır, yok.” Akşamdan kalma hallerimin pizza seçme becerilerimi engelleme ihtimaline karşı ona doğru eğilip elindeki parçayı inceledim. “Lanet olsun.”

Sessizce kıkırdadı, kendi dilimini tabağıma koyarak daha az pastırmalı dilimimle değiştirdi. Tatlı bir jestti, bu yüzden şüphelenmiştim. Dün gece bana bir bira ısmarlamıştı ve sanki bunun daha sonra vücudunun bir parçasını ağzıma almamla eşdeğer olduğunu umuyormuş gibi gelmişti.

“Sadece bir dilim pizza, Olivia. İstersen ben yerim.”

Pizza dilimini göğsüme doğru çektim. “Geri bas, Beckett.”

Cara yanımdan geçerken tabağıma bir sos paketi koydu. Paketin tamamını iki dilimin üzerine boşalttım. Carter her saniyesini izliyordu, bakışlarının altında yüzümün yan tarafı ısınıyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum sonunda.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hayır. Böyle iyiyim.”

Dört dilim pizza yedikten sonra mutfağa geri dönüp iki dilim daha aldı ve ben iki dilimimi bitirmeden o ikisini de bitirdi.

Tabağını sehpaye koyarken, “Yavaş yiyorsun,” dedi Carter. Geniş sırtındaki kasların gömleğinin altında nasıl hareket ettiğini fark etmeye çalıştım ama lanet olsun, fark etmiştim.

Tam ona benim yavaş yemediğimi, sadece onun bir çöp öğütücü olduğunu söylemek üzereydim ki, ayaklarımı kucağına alıp çoraplarımı çıkarmasıyla kelimeler boğazımda düğümlendi. Başparmaklarını ayak tabanıma bastırduğunda Cara’yla dün sabahı spada geçirdiğimiz için şükreliyordum.

Carter, ayak parmaklarımdaki kıpkırmızı ojeye dokundu. “Güzelmiş.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum sonunda. Ardından çok ağrıyan bir noktaya bastırduğunda inledim.

“Cara ayak masajına ihtiyacın olduğunu söyledi. Ben de sana ayak masajı yapıyorum.”

Cevabım *hayır, teşekkür ederim* mi olmalıydı? Muhtemelen. Ancak şöyle ki, büyük elleriyle geniş parmak uçları ve güçlü bir dokunuşu vardı. Ayrıca dün gece çok içmiştim, bu da sonrasında çok dans ettiğim anlamına geliyordu. *Hem de çok iyi hissettiriyordu.* Ona doğru eğilerek, “Tanrım,” diye inledim yanlışlıkla. “Teşekkür ederim.”

“Lafi bile olmaz. Eğer okşanmayı seviyorsan, benim evi...”

“İşte her şeyi mahvettin.” Ayaklarımı onun sihirli ellerinden çekip aldım ve kalçamın altında kıvırdım. “Neden bu kadar iyi bir şeyi mahvetmek zorundaydın ki?”

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Seni mahvetmek için can atıyorum ve inan bana, bu çok iyi olurdu.” Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülerek Emmett’in ona fırlattığı *Xbox* oyun kolunu yakaladı. “Sürekli kızarıyorsun, Olivia.”

Cara kıs kıs güldü. “Eminim bunu anlamak senin için zordur ama o seninle ilgilenmiyor, Carter.”

“Bundan şüpheliyim ama öyle olsun.”

O ve Emmett bir NHL oyunu oynamaya başladılar çünkü görünüşe göre, gerçek hokey oynamadıkları zamanlarda bunu sanal olarak yapmaları gerekiyordu. Carter ne kadar odaklanmış gibi görünse de gevezeliği hiç bırakmıyordu.

“Karı sever misin, *ufaklık*?”

“Pek sayılmaz.”

“Neden?”

“Çünkü çorap giymek zorundayım.”

“İlkbahar mı yaz mı?”

“Yaz.”

“Tatlı mı tuzlu mu?”

“Tatlı.”

“Dün gece eve nasıl döndün?”

“Burada uyudum.”

Mırıldandığında boğazı titreşti ve o titreşimi hissetmek istedim. “Burada uyuduğunu bilseydim eve gitmek yerine buraya gelirdim. Biraz daha konuşabilirdik.”

O ciddi miydi? Ben ondan uzaklaştıktan yarım saat sonra yanına yapıştırdığı kızı hatırlamıyor muydu? Bana göz kırparak ve başını

eğerek attığı sırtışı unutmuş olamazdı. *Yanımdaki sen olabilirdin.* O bakışın bu anlama geldiğinden emindim.

“Evet, kollarının arasında sarışın, güzel bir kadın vardı.”

Dikkati ilk kez oyundan ayrılıp bana odaklandı. “Senin kadar güzel değildi.”

Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu? *Dün gece sen beni reddettikten sonra onunla yattım ama senin kadar iyi değildi ve ben yine de onunla yattım, öyle mi?* O tam bir erkek orospusuydu ve ben de onun sikip attığı başka bir hokey sürtüğü olmayacaktım, tiksintiyle gözlerimi devirdim.

“Benimle eve gelmedi, Olivia.”

Ona inanmıyormuş gibi kıs kıs güldüm. Ayrıca umurumda da değildi. “Şüpheliyim ama her neyse.”

“Kıskanmış gibisin.”

“İnan bana, kıskanmadım.”

“Bütün gece sana bakarken bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.” Gol attığında nefesinin altından “*Siktir, evet,*” diye mırıldandığını duydum ve Emmett bir dizi küfür savurduktan sonra biraz daha pizzaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

“Umurumda değil.”

Carter oyun kolunu bırakıp bana doğru döndüğünde yüz ifadesi okunmuyordu. Neredeyse bomboş bir ifadeyle beni izliyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Eğer ben onu okuyamıyorsam, onun da beni okumasını istemiyordum.

Sonunda boğuk bir fısıltıyla, “Bence umurunda,” diye cevap verdi.

Parmakları uyluğumun kenarından, dizimdeki yırtığın üzerinden geçtiği sırada dokunuşu tenimde o kadar nazikçe kayıyordu ki, bana gerçekten dokunduğundan emin olamıyordum. Bir an için onun sıcak, nasırlı ellerinin verdiği hissin tadını çıkardım. Bir an için daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Bir an için. Sonra beynimi kullandım.

Benim burada ne işim vardı? Neden bu egoist ahmağı eğlendiriyordum ki? Evde sutyensiz oturabilir ve kestiriyor olabilirdim.

Koltuktan fırlarken omzumun üzerinden, “Çıkmam lazım,” diye seslendim. “Yemek için teşekkürler.”

“Ne? Bu kadar çabuk mu?” Avlu kapısının yansımasından, Cara’nın parmağını öfkeyle Carter’a doğrulttuğunu gördüm.

“Jeremylere gitmeliyim.” Yalan değildi ama oraya saatler sonra gitmem gerekiyordu.

Cara’nın yanağını öptüm ve Carter’ı görmezden gelerek Emmett’e sarıldım. Tabii ki koridorda beni takip etmiş, uzun çizmelerimi çekiştirmemi izlemişti.

“Jeremy kim? Erkek arkadaşın mı?”

Tereddüt ettim. Sonra da yalan söyledim. “Evet.”

Emmett koridordan, “Ağabeyine mi gidiyorsun?” diye seslendi. “Jer’e söyle, oyun oynamak isterse bu gece saat onda çevrimiçi olacağım!”

Ah, kahretsin.

Carter kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup tek kaşım kaldırdı. “Seni küçük, pis yalancı.”

Evet, pekâlâ, olacağı buymuş. Masum bir tavırla omzumu kaldırdım ve ceketimi giyerken düşmesine izin verdim. Carter yakamdan tutup beni kendine çekti. Bir an için beni öpmeye çalışacağından, hatta onu durdurmayacağımdan korktum ama bunun yerine yün paltomun düğmelerini ilikledi.

Carter Beckett paltomu ilikliyordu.

“Numaranı alabilir miyim?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Şey...” Hayır demek istedim. Neden kelimelerin ağzımdan çıkmadığını bilmiyordum.

Tereddüdümü bir fırsat olarak gördü ve bana doğru sinsice yaklaşmaya başladı. Ben kapıya yaslanana ve Carter’ın göğsü benimki- ne değene kadar beni takip etti. Yüce Tanrım, harika hissettiriyordu. Sıcak ve sağlam, iri ve güçlüydü. Ayrıca uzundu. Kahretsin, o kadar uzundu ki... Vajinam, sanki içine bir şeyler almak üzereymiş gibi o minik dansını yapmaya başladı. Fakat almayacaktı.

Avuç içi yan tarafımda kayarak saçlarımı paltomdan çıkarıp omzuma bıraktığında kalbim biraz daha hızlandı.

“Bak ne diyeceğim, *ufaklık*. Ben sana numaramı vereceğim. Kızlara asla vermem. Sen ilk olacaksın.” Öyle bir havası, gözlerinde parlayan öyle bir kendini beğenmişlik vardı ki, bana bunun yeterli olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Beni cezbedecek şeyin bu olacağını düşünüyordu. “Çünkü sen özelsin, Olivia.”

İşte bu. Elinden gelenin en iyisi bu muydu gerçekten? Bu adam bu kadar kadım nasıl yatağa atıyordu?

Elimi göğsüne koyarak onu bir adım geri ittim ve abartılı bir şekilde gülümsediğimde onun gamzeli sırtışı da büyüdü.

Şu anda kendinden oldukça emindi.

Onu küçük düşürmek için sabırsızlanıyordum.

Parmak ucumu tişörtünün yakasına dolayıp yüzünü kendime doğru çekerken avucum ensesinde kıvrıldı. Dudaklarım kulağına değerken kalçalarımı kavradı ve o an bu kadar güzel kokmasından nefret ettim. İçimde onu dondurma külahı gibi yalamak isteyen mantıksız bir parçam vardı.

“Ben pas geçiyorum.”

O kendini beğenmiş gülümsemenin, çarptığım kapının ardında kaybolmadan önce yakışıklı yüzünde eriyip gitmesini izledim.

Kahretsin, bu iyi hissettirmişti.

5

O BENİM YÜZÜM MÜ?

Olivia

Normalde boyumun kısıtlılığını iyi idare ederdim. İhtiyacım olduğunda kullanmak üzere ofisimde bir tabure bulunduruyordum ve çok sık kullanmadığım yüksek şeylere ulaşmak için mutfak tezgâhına tırmanıyordum. Sorun şu ki, bunca yıl sonra bazen hâlâ unutuyordum. Duvarlardan destek alarak raflara yetismeye çalışırken, parmak uçlarımda durup *biraz daha yükseğe* uzanırken, voleybol filesini yakalayıp sökmek için Örümcek Adam'a dönüşmeye çalışırken sayısız kasımı incitmiştim.

Bugün voleybol filesine karşı bendim. Çıkardığım sesler, titreşimli mini erkek arkadaşımınla yatak odamda yalnızken çıkardığım seslere yaklaşıyordu ve omzumun üzerinden spor salonunun ucundaki ofisime doğru bakıp duruyordum. Lanet olası tabureyi orada görebiliyordum, unutmayayım diye kahrolası kapıyı açık tutuyordu.

Noel tatilinden önce okulun son gününe biraz kendimi kaptırdığım için suçluydum. Sutyen giymek için çok az sebebim olan iki hafta geçirmek üzereydim.

“*Bayan Parkerrrr.*” Bir türlü kurtulamadığım son sınıf öğrencilerinden birinin sesinden adeta keyif damlıyordu. “Bu hafta sonu bir partiye gelmek ister misiniz?”

Erkek öğrencilerin soyunma odasının kapısında eğilen sarışına kısa bir bakış attım. “Beni partilerine davet etmeyi bırak, Brad. Ben senin öğretmenimim.”

“Evet, *en iyi* öğretmenim.” Brad, dünyanın tüm özgüvenine sahip bir adamın havasıyla bana doğru yürüyordu. Bana garip bir şekilde

Carter Beckett'ı anımsatıyordu. Gelecekte onun kadar kibirli bir başkasının daha olabileceğini düşünmek beni ürpertmişti. “Sizinle parti yapmayı çok isteriz.”

İçimde canını yakacak bir yerine dizimi geçirmek için garip bir dürtü vardı ama önümdeki göreve odaklanarak direniyordum. Aptal ipi aptal halkadan çıkarmaya çalışıyordum, böylece bu aptal voleybol ağını gelecek yıla kadar kaldırılabildim. Bir saniye sonra Brad arkamda belirdi, ben onun parfüm kokusundan boğulmamaya çalışırken göğsü sırtımı okşuyordu. Bir kez sıkarsa iyiydi ama yedi kez sıkması beni sekizinci sınıftaki ilk öpücüğümü aldığım Bahar Şenliği'ne geri götürüyordu. Sarhoş ediciydi; öpücük harika olduğu için değil, ucuz parfümünden o kadar çok sıkılmıştı ki sarhoş gibi hissetmiştim.

Brad beni acılarımdan kurtarıp üstteki ipi çektiğinde ağın bir tarafı yere düştü.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Ağı küçük parçalar halinde katlayarak spor salonunun diğer tarafına ilerledim. Brad yanımdan geçip hâlâ ağın kalan kısmının bağlı olduğu direğe yaslandı. “İndir şunu, Brad, lütfen.”

“En azından önce siz denemeyecek misiniz?”

“Hayır, denemeyeceğim çünkü bir işe yaramaz, değil mi?” Kollarımı göğsümde birleştirip tek kaşımı kaldırdım. Huysuz biri olduğumu biliyordum, bu da beni lisede bir beden eğitimi öğretmeni rolü için uygun kılıyordu. Genç öğrencilerim benim şımarıklığımla başa çıkabilirdi, ben de onlarınkiyle. “İndir şunu.”

“*Tanrım*. Çok asabisiniz.” Beni depoya kadar takip etti ve ben ağı toplarken garaj tarzı kapının yanına yerleşti. “Biliyor musunuz, doğum günüm 3 Ocak. Noel tatilinden döndüğümüzde on sekiz yaşında olacağım.”

Ben de hâlâ yirmi beş yaşında, onun öğretmeni ve ona karşı süper ilgisiz biri olacaktım. “Ne mutlu sana.” Kapıyı çarpıp kilitledim ve omzumun üzerinden, “Mutlu Noeller, Brad,” diye seslendikten sonra ofisime doğru ilerledim.

Ancak Brad söylemek istediğim şeyi anlamamıştı -zaten nadiren anlardı- ve kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimden geldi. “Zoru oynamayı bırakacak mısınız?”

“Sen benim öğrencim misin?”

“Evet.”

“O zaman bırakmayacağım.”

“İyi. Ama altı buçuk ay sonra artık öğrenciniz olmayacağım!”

Tanrı aşkına. Bu yürek yemiş küçük domuzcuklardan çok sıkılmıştım. Her zaman omuzlarındaki değil, pantolonlarının içindeki ka-fayla düşünürlerdi. Sonra da büyüyorlar ve *aynı* şeyi yapmaya devam eden adamlar haline geliyorlardı.

“Çık dışarı!” Onu kapıdan kovaladım. “Ocak ayında bu *beden eğitimi öğretmenimle flört ediyorum* saçmalığı olmadan geri gel. Bu can sıkıcı, rahatsız edici ve son derece uygunsuz.”

Sanki kıcı alev almış gibi koridorda koşturdu ve ben de toparlanmak için ofisime döndüm. Çıkarken mesajlarıma bir göz attım. Biri annemdendi, okulun son gününü kutluyordu. Bir diğeri ağabeyimdendi, Noel’de tatlı olarak en sevdiği yaban mersinli turtayı yapmam için yalvarıyordu, ricasını takip eden bir dizi dua emoji vardı. Ye-ğenim Alannah’tan gelen mesajda ise bir sürü aptal emoji ve “*Seni seviyorum, Ollie Hala,*” yazıyordu. Daha yedi yaşındaydı ama büyü-kannesesi ve büyükbabası onu çok şımartıyordu -muhtemelen onu görmeden birkaç ay geçirdikleri içindi- bu yüzden doğum gününde ona bir iPad almışlardı ve bana her gün mesaj atıyordu. Benim için sorun değildi, *seni seviyorum* mesajları kalbimi gururla dolduruyordu.

Telefonum çalmadan önce Cara’dan gelen bir dizi mesaja bakamamıştım bile.

Arabamın anahtarlarım çantamdan çıkarırken telefonumu kula-ğımınla omzum arasına sıkıştırarak, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum. “Telefonumu elime aldığım anı nasıl biliyorsun?”

Cara basitçe, “Buna ikiz içgüdücü diyebilirsin,” diye yanıtladı.

“Biz ikiz değiliz. Akraba bile değiliz.”

“Biz ruh kardeşiyiz, Liv ve bunu sen de biliyorsun.”

Alabama binip kontağı çevirip stop etmeden önce motoru dinle-dim. Bir kez daha denerken, “Hay sikeyim,” diye inledim.

“Yeni bir arabaya ihtiyacın var.”

“Hayır, yok. Red Rhonda gayet iyi çalışıyor, değil mi kızım?” Gösterge panelini okşadım, dua ettim ve kontağı bir kez daha çevir-dim. Motor kükrediğinde iç çekerek koltuğuma gömülüp arabanın ısınmasını bekledim.

“Yaşlı Rhonda’yı perte çıkaracaksın.” Cara gülüyordu. “Her neyse, bu akşamki maç için fazladan bir biletim var. Gelmek ister misin? Maçtan sonra bir şeyler içmeye gideceğiz.”

Hokey maçı? İçki?

Bunu açık açık belirtmeden, tehlikeli bir fikir olduğunu söylemişti. Öncelikle, bütün akşamı Carter’ı fark etmemiş gibi davranarak geçirmek zorunda kalacaktım, ki bu çok zordu çünkü o takım kaptanıydı. Sonra birkaç kızla takılacak ve bu da onun bir erkek orospusu olduğunu bilmeme rağmen beni sinirlendirecekti. Muhtemelen adımı hatırlamayacaktı ve bu da beni kızdıracaktı. Açıkçası, dizimi kibirli erkeklerin kasıklarından ancak bu kadar uzun süre uzak tutabilirdim.

Cara’ya verdiğim yanıt, “Çok yorgunum,” oldu.

Pek sayılmazdı ama sutyenimi çıkarma, en kalın eşofmanlarımı giyme ve koltuğuma kıvrılıp iyi bir erotik roman okuma ya da dört saat boyunca Netflix izleme fırsatını asla geri çeviremezdim.

“Ah, hadi ama, Ol. Geçen hafta sonu ne kadar eğlendiğimizi hatırlamıyor musun? Tatildesin! Hadi parti yapalım!”

Ne kadar eğlendiğimi hatırlıyor muydum? Hangi kısmım? Haftanın beş günü saygıdeğer bir insan olmak çok yorucu olduğu ve umutsuzca gevşemeye ihtiyacım olduğu için Cara’nın üstüne yıkıldığım kısım mı? Yoksa Carter Beckett’in beni kendimden geçene kadar becermek ve bana kahvaltı ısmarlamak istediğini söylediği kısım mı? Belki de pazar gecesi ağabeyimin evinden döndükten sonra pizza ile Carter sonrası iki saatlik uyku ve ardından üç saatlik *Brooklyn 99* tekrarları izlediğim kısım mı?

Sanırım biraz eğlenceliydi.

“Livvie? Lütfen, bebeğim. Benim için.” Asık suratı çok şey söylüyordu. “Senin en iyi arkadaşın olacağım.”

“Sen zaten benim en iyi arkadaşımsın.” Ancak Cara inlediğinde iç çektim. “Tamamen saçmalıyorsun.”

“Sen de aşırı yumuşak kalplisin. Arada bir bana hayır demeyi öğrenmelisin.” Tiz çığlığı kulağımda çınladı, sonra da bu gecenin detaylarını anlatmaya başladı ve ben fikrimi değiştiremeden telefonu yüzüme kapattı.

“Oyun henüz başlamamışken zeminin neden bu kadar yapış yapış olduğunu anlamıyorum.” *Converse* ayakkabılarımın her adımında yere sürtünmesini dinlerken burnumu buruşturdum. “Özellikle de burası.”

Sırada ilerleyip yerimize otururken sahayı taradım. Yedek kulübesinin hemen arkasında oturuyorduk, sanırım yardımcı kaptanlardan biriyle çıkmanın sağladığı bir avantajdı. *Tabii önümüzdeki beş yüz insanın sırada ilerleyip kendi yerine geçmesini saymazsak.* Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Ayakkabılarım neden her şeye yapışlıyordu?

“Yerler her zaman iğrenç oluyor.” Cara büyük bir kutu biranın kapağını açtı ve bekleyen ellerime uzattı. “İşte bu yüzden artık topuklu ayakkabılarla uğraşmıyorum.”

“Bu kararı vermek senin için çok zor olmuş olmalı, sonuçta topuklu ayakkabılar hokey maçları için çok uygun bir seçim.”

Şakağıma bir fiske attığında kıs kıs gülererek kucağındaki dev kovadan bir avuç patlamış mısır çaldım.

“Carter bu hafta Em’e seni soruyordu.”

Bir patlamış mısır tanesi boğazıma takılınca yumruğumla göğsüme vurmaya başladım. “Pardon?”

Skittles paketini yırtarak açarken, “Carter,” diye tekrarladı. En az üçte birini ağzına attı ve bir bilek hareketiyle buz pistini işaret etti. “Beckett.”

Bakışlarını takip ederek Vipers’ın maç öncesi ısınma hareketleri için buza çıkışını izledim ve Bay Beckett’in inanılmaz büyüklükteki gövdesini bulmam hiç de uzun sürmedi. Emmett’in sırtına atlayıp kollarını ona doladı, Emmett onu yere atmadan önce boğuk kahkahaları buzun üzerinde yankılanıyordu. Bu ilginç bir manzaraydı çünkü Google bana Carter’ın boyunun Emmett’ten birkaç santim uzun olduğunu söylemiş olabilir ya da olmayabilirdi de.

“Hayır, kimi kastettiğini biliyorum.” O beni görmeden bakışlarımı kaçırdım. “Yine de seni yanlış duymuş olmalıyım. Beni sorduğunu söylediğini sandım.”

“Ben de aynen öyle söyledim. Aslında birkaç kez sormuş.” Bir meyan kökü poşetini yırtıp açtı ve bir parçasını kemirdikten sonra etrafında döndürdü. Atıştırmalık tezgâhının tamamının kucağında durduğundan oldukça emindim. “Anlaşılan senin hakkında bir şarkı söylüyor.”

O anda parmağıma giden kan dolaşımını kesen saç tutamını dolamayı bıraktım ve hızla ısınan yüzümü teneke biraman serinliğine gömdüm. “Ne?”

“Kızım, geçen hafta sonu onu epey etkilemiş.”

Bir kahkaha attım. “Yani daha önce hiç geri çevrilmediği için mi?” *Hem de iki gün üst üste.* İsteddiğini alamadığımda Carter’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek benim en büyük başarımdı.

“Onun gibi bir şey.”

“Lütfen, yirmi dakika sonra o adamın kucağında bir kız vardı.”

“Yine de onunla yatmadı, ki bu garip. Emmett bizi bir Uber’e bindirdikten hemen sonra yalnız takılmış.”

Küçümseyici bir tavırla elimi salladım. Carter da ertesi gün bana aynı şeyi söylememiş miydi? Evet. Ona inanmış mıydım? Hayır. Şu an inanıyor muydum? Hâlâ hayır. Ne olursa olsun, önemli değildi. O, milyoner hokey kaptanı Carter Beckett’tı. Ben, beş parasız lise öğretmeni Olivia Parker’dım. Biz ayrı dünyaların insanıydık. Lanet olsun, aynı yörüngede bile değildik.

Öyle olsaydık da tek gecelik ilişkiler ve çok eşlilik bana göre değildi. Birbirimize çok yaklaşırsak ve yanlışlıkla pantolonsuz dans edersek zührevi bir hastalığa yakalanma riski de yüksekti. Alkolün etkisindeyken bazen çok doğru kararlar veremediğimden daha önce de bahsetmiştim.

Randevu işleri pek benlik değildi. Cara sürekli bana Emmett’in -onun deyimiyle- *nazik* takım arkadaşlarını ayarlamaya çalışıyordu. Geçenlerde onu çevrimiçi randevu sitesinde bana bir profil açarken yakalamıştım. Sanırım biriyle tanışmak için fazla zamanım yoktu ve sürekli bunun olması gereken zamanda olacağını düşünüyordum. Acelem yoktu, şimdilik yalnız olmaktan memnundum. Öncelikleri benimkilerle aynı olan birini beklemeyi tercih ediyordum. Sırf yalnız kalmamak için biriyle çıkmak istemiyordum. Sadece iyi hissetmek için sevişmekle de ilgilenmiyordum.

Pilli erkek arkadaşlar bunun için vardı ve ben de benimkini evde bir çekmecedeki saklıyordum. Aslında, pazar öğleden sonra Carter’ı ağzı açık kalmış halde bıraktıktan sonra eve gelir gelmez onu çıkar-mıştım. Evet, kullanırken onun aptal ve ateşli yüzünü düşünmüştüm. Bundan utanmıyordum.

Kimseye söyleyemeyecektim.

Carter Beckett hakkındaki düşüncelerimi sıralamaya çalışmak yerine ana odaklandım. Arenadaki hararete rağmen, oyuncular etrafta dolaşp gerinerek kalecilerine şut çekerken etrafta serin bir hava vardı. Buzun üzerinde kayan bıçakların keskin sesi, hokey sopalarının havada uğuldamadan önce disklere çarpması, tereyağlı patlamış mısır kokusu, ışıkların parlaması ve yan tarafımızdan gelmesine rağmen tam olarak anlayamadığımız konuşmalar vardı.

Bu hokey oynamayı özlememe neden oluyordu. Yeni parlatılmış buz üzerinde kaymak, yanaklarınıza çarpan soğuk hava, sopanızın ucunda bir diskle kaleye doğru ilerlerken oluşan adrenalin patlaması çok şey ifade ediyordu. Her hafta yeğenimin hokey takımıyla buza çıkıyordum ama aynı şey değildi, özellikle de aramızdaki on sekiz yaş farkını ve çoğunlukla yedi yaşındaki bir grup çocuğu idare etmeye çalıştığımı düşünürsek.

Cara derin bir iç çekerek dikkatimi kendi üzerine çekti. “Eh, başından beri gözleri *senin* üzerindeydi.”

“Değildi,” diye mırıldandım. Ayaklarımı cama dayayıp bahsi geçen adamı buz pistinde aramak yerine ayakkabılarıma bakıyordum.

“Öyleydi, seni arsız çocuk. Sarhoş doğum günü kızı olabilirim ama odadaki en ünlü adamın gözlerini bütün gece kime diktiğini fark etmemek oldukça zor.”

Yüzüme sıcaklık hücum etti ve bundan nefret ediyordum. Yapmak istediğim son şey muhtemelen boşalırken yanlış isimle seslenen bir adam yüzünden kızarmaktı. Birisi için bir şey ifade ettiğimi hissetmek istiyordum, sırf ayaklarına kapanmayan ilk kadın olduğum için beni becermeyi bir meydan okuma haline getirmiş birini istemiyordum.

Bakın, geçen hafta sonu küçük bir parçam Carter’ın teklifini kabul etmek istemedi desem yalan olurdu. Uzun zaman olmuştu, nazikçe ama sertçe becerilmek her zaman güzeldi. Cara’ya göre, bu hokey oyuncularının inanılmaz bir dayanıklılığı vardı ve bütün gece devam edebiliyorlardı. Üstelik onun kadar deneyimli biri yatakta kesinlikle akıllara durgunluk veriyor olmalıydı. Beni birkaç günlüğüne komaya sokabilirdi. Uykumu almak için bu şansı kullanabilirdim.

Yine de bunu asla öğrenmeyecektim. En azından öğrenmemeliydim.

Değil mi?

Hayır. Hayır, Olivia, lanet olsun.

Sonunda Cara'ya verdiğim ezikçe yanıt, "Eminim, henüz yapmadıysa bile çabucak yoluna devam edecektir," olmuştu.

Bir beden önümdeki plastik cama çarptığında çığlık atarak elimi Cara'nın bacağına vurdum.

Bir elimi hızla çarpan kalbime götürerek, "Tanrım," diye mırıldandım.

Cara kıs kıs güldü. "Hıhı. Çabucak yoluna devam edecek. Aynen öyle." Dirseğiyle beni dürttüktan sonra parmağıyla cama vuran kişiyi işaret etti. "Sanırım bir ziyaretçin var."

Kim olduğunu biliyordum. Orada olduğunu hissedebiliyordum. Midem bulanıyor, kalp atışlarım uyluklarımın arasına yerleşiyordu. *Neden?* Gerçekten bilmiyordum, bu adam bir çift paten üzerinde seks yapıyordu ve şu an sinirliydim çünkü eve gidip dikkatimi çekmeye çalışan bu sinir bozucu derecede seksi adamı hayal ederken büyük bir orgazm yaşamak zorunda kalacaktım.

Cara'mn dudakları neşeyle aralandı. "Bakmayacaksın, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Bakamam."

"*Olivia!*" diye bağırdı Carter Beckett. Buna gerçekten gerek yoktu. Tanrı aşkına, ben tam karşısındaydım.

Yine o lanet tıkırtı duyuldu. Ben onu görmezden geldikçe, o daha çok gürültü çıkarıyordu. Aralıksız ve sinir bozucu bir sestti. Etrafımdaki herkes heyecanla mırıldanıyor, neden benim dikkatimi çekmek istediğini ve dahası neden ona dikkatimi vermediğini merak ediyordu.

Anlamıyorlardı. Pervasızca kadın koleksiyonu yapması beni etkilememiş olabilirdi ama gücüm buraya kadardı. Korkarım ki, beni etkilemesi mümkün olabilirdi. Bunu yapabilecek biri varsa bu da oydu.

İsmimi her söylediğinde cama vurarak noktalarken, "Liv, Liv, Liv," diye bağıırıyordu Carter.

En sonunda ona dönüp ellerimi havaya kaldırarak, bağırır gibi "Ne?" diye fısıldadım.

Sırtışı tahrip edici, yakışıklı, seksi ve çileden çıkarıcıydı. Bariyerin üzerine eğilmiş, ucu cama dayanmış duran sopasmm ucundan bana bakıyordu. "Merhaba."

Tanrım, bunu yapamazdım. *Neler oluyordu böyle?*

Carter onun için kızaran yanaklarımı seyrediyordu. İstedığım kadar soğuk davranabilirdim ama bu adamın sezgileri görüldüğünden çok daha kuvvetliydi. Gördüğüm şeyin hoşuma gittiğini biliyordu ve benim gördüğüm şey tamamen rahat, kendinden emin bir adamdı. Aptalca, sinir bozucu derecede sevimli bir şekilde sırtıyordu. Çarpıcı zümrüt yeşili gözleri neşe ve fazlasıyla kibirle parlıyordu.

Carter bana ne yaptığını biliyordu. Bu da benim sonum olacaktı.

Bana doğru biraz daha eğildi ve sanki sadece benimle paylaşacağı bir sır varmış gibi ona yaklaştığım için kendimden nefret ediyordum.

Carter'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve çenesini eldivenli elinin üzerine koyarken yüzüne iç çamaşırlarımı ıslatan bir sırtış yerleştirdi. "Senin için bir gol atacağım." İşte yine sesinin derin tınısında kendine duyduğu güven, midemin beklentiyle kasılmasına neden olan bir kibir vardı. Göz kırpıp kalçalarını sallayarak geriye doğru kaydı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarını açıp kasıklarını gerdi ve gözlerini benden ayırmadan sakızını şişirerek büyük, pembe bir baloncuk çıkardı.

Cara bir avuç *M&M*'i ağzına tıktırırken, "Bocalıyor gibisin," diye mırıldandı.

Bakışlarımı Carter'dan ayırmayı başardım. Etkileyici bir beceriydi çünkü hâlâ bana bakıyordu ve ben sessizce gözlerimle onu soyuyor, pantolonunun içindeki aletin ne kadar büyük olduğunu merak ediyordum. Eminim diğer her şeyi gibi kocaman bir şeydi. "Ha?"

"Seni becerme görevine boyun eğmeyi düşünüyormuş gibi görüldüğünü söyledim."

Var olan tüm arzu belirtileri ağzımda ekşidi ve kollarımı kavuştururken burnumu kırıştırdım. "Ben onun görevlerinden biri değilim, haberlerde Kaptan Frengi ile sevişirken resmedilen bir sonraki kız olmak istemiyorum."

Patlamış mısırının yarısı yere dökülürken Cara kahkahalarla öne doğru eğildi. "Biliyor musun, aslında o tam bir salak ve seni becermeye çalışmadığı zamanlarda gerçekten çok tatlı."

"Doğru, şey, sanırım bunu bilemem." Ayaklarımı Carter'ın yüzünün tam üzerine gelecek şekilde camın üzerine yerleştirdim. Soluna doğru eğilirken hâlâ bir ahmak gibi gülümsüyordu. "Peki tüm uya-

nılarına ne oldu? Doğum günü partinin yarısını onun tam bir bela olduğunu yineleyerek ve buna kanmamamı söyleyerek geçirdin. Bana tutarsız mesajlar veriyorsun.”

“Ah, o kesinlikle belanın ta kendisi. Onu çok seviyorum ama bekâr bir kadın olsaydım muhtemelen aletini koparıp boğazına sokmak isterdim.” Hayali bir aleti ağzına sokuyormuş gibi yapmadan önce kasıklarını işaret etti. “Ama sonra böyle şeyler yapıyor.” Bir parça patlamış mısırı camın üzerinden fırlattı ve Carter onu diliyle yakaladığında pembe sakızı görünmüyordu. Teşekkürlerini sunduktan hemen sonra Emmett’e çarpıp ayı gibi sarıldı. İkisi birlikte buza doğru yuvarlandı ve nihayet ayağa kalktıklarında Carter sopasıyla Emmett’in poposuna vuruyordu. “Yemin ederim, bazen çocuklarım varmış gibi hissediyorum.”

Dudaklarımdan izinsiz bir kıkırtı döküldü ve oyun nihayet başladı. Bu konuşma bittiği için şükreliyordum. Cara yanımda oturmuş, her oyunda çığlık attığı için bu oldukça kolay olmuştu. Emmett’le tanışmadan önce hokey hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama şimdi de hakemleri azarlamayı hiç bırakmıyordu.

“Hadi ama, hakem!” Yumruğuyla cama vurdu. “Senin eve gidip düzeceğin bir karın yok mu? Oğullarımı becermeyi bırak!”

Carter bariyerin üzerinden atladı, dönüp yedek kulübesine oturmadan önce bana gülümsedi.

İki dakika sonra, oyunu başlatan vuruş için yerine geçip eğildiğinde sopa dizlerinin üzerindeydi, mükemmel hokey poposu ise havadaydı. Ayrıca bana gülümsüyordu.

Yedek kulübesinin yanından kaydı. Hâlâ bana gülümsüyordu.

Ağzından su fişkırttı. Yine bana gülümsedi.

Odaklanabildiğim tek şey uzun, iri vücudunun kusursuzca hareket etmesi ve sopasının ucundaki diskle buzda ilerlerken ayaklarının hızlı, zahmetsiz kayışydı. Sürekli bağılıyor, dikkatleri üzerine çekiyor, takımına liderlik ediyor, her iki taraftaki oyuncularla şakalaşıyordu.

Bunları yapmadığı zamanlarda da bana bakıyordu.

İkinci periyodun yarısında Carter sopasının ucunu buza vurarak kırmızı çizgide diski istedi. Şimşek gibi havalandı, bir defans oyuncusunun etrafından dönüp hızlanırken tek ayağının üzerinde öne doğru eğildi ve diski uçurdu. Disk kalecinin kafasının yanından uğulda-

arak geçerken ağızım açık kalmıştı, top tutucu bir saniye gecikmişti. Zil çoktan almıştı ve bacaklarımın arasındaki sıcak nokta çoktan ıslanmıştı.

Demek istediğim... Ne? Hayır. Buz. Buz pisti ıslaktı. Ben... hayır. Bu... bu çok saçmaydı.

Bacaklarımı birbirine yapıştırarak Carter'ın ellerini havaya kaldırıp attığı çığlığın arenada yankılanmasını ve takım arkadaşlarının onu bariyere çarpmasını izliyordum. Her oyuncuyla eldivenlerini tokuşturarak yedek kulübesine doğru kaydı, tamamen durduğunda havaya buz püskürttü.

Ardından nefes kesici bakışları benimkilerle kilitlenmişti.

Sopasını ağır çekimde kaldırıp işaret etti. *Beni.* Carter Beckett lanet sopasını bana doğrultmuştu.

Ve göz kırptı. *Lanet olası Carter bana göz kırptıyordu.*

Mükemmel dudaklarını oynatarak, "*Senin için,*" dedi.

Ah. Hayır.

Kameralar bana doğru döndüğünde gözlerim beyaz ışıklarla dolup taşı. Koltuğuma olabildiğince gömüldüm, parmaklar sinsi sinsi bana doğrultulurken yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Fakat Carter'ın işi bitmemişti. Hayır, tabii ki bitmemişti. Eğer burada bırakacak olsaydı, Carter Beckett olmazdı.

Bariyerin üzerine atladı ve eldivenlerini cama bastırmış, sırtarak bana bakıyordu. "Hoşuna gitti mi, Olivia?" diye bağırdı. "Bu senin içindi!"

Yine de en kötü kısmı neydi, biliyor musunuz?

Kıpkırmızı suratım, lanet olası devasa televizyonların her birine yansıtılmıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

6

EGOMU OKŞA

Carter

Galibiyet sarhoşluğu yaşıyor, havada uçuyor ve kendimi yenilmez hissediyordum. Bu baş döndürücü, bağımlılık yapan bir duyguydu ve doyurmak istediğim bir açlıktı. Tanrım, onu tam olarak nasıl doyurmak istediğimi çok iyi biliyordum.

Ancak anlaşılan Emmett benim kadar umutlu değildi.

Soyunma odasında kurulanırken, “Liv gözlerini kaşıkla oyacak,” dedi.

Tam onluk bir harekete benziyordu ama yine de, “Neden?” diye sordum.

“Sence neden?”

Bir sürü sebebi olabilirdi. Yaptığım her şey onu kızdırmış gibi görünüyordu. Ancak bir tahminde bulunmam gerekirse... “Onu dev ekranlara çıkardığım için mi?”

“Bingo.”

Kollarımı iki yana açtım. “Ben sadece dünyaya onun ne kadar güzel olduğunu gösterdim.”

Adam kıs kıs güldü. “Çok iyi. Bunu o kaşıkla gözlerini oyduğu zamana sakla. Sana merhamet edebilir.”

Emmett gülerek başını iki yana salladı. “Ayrıca tüm dünyaya onun adını haykırdın.”

Ellerimi kalçama koyarak, “Ah, hadi ama!” diye karşı çıktım. Cidden, maç sonrası röportajda bir muhabir onun kim olduğunu sorduğunda adını söyleyemiyorsam, o zaman tüm bunlar ne içindi? “Bu hangi kızın hoşuna gitmez ki?”

Burada puan kazanmaya çalışıyordum ve şahsen iyi bir başlangıç yaptığımı düşünüyordum. Öfkesini bir kilometre öteden hissedebili-

yordum. Neden kızgındı? Durmak bilmediğim, onu çıldırttığım için miydi? *Muhtemelen*. Yine de bence daha çok beni istediği ve bundan *nefret* ettiği içindi.

“Geçen hafta sonu seni reddeden kız bu mu?” diye sordu Garrett. Emmett sırtıyordu. “İki kez.”

“Beni reddetmedi.” Islak saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra bir bere taktım.

“İki kez.” Yüzüme doğru uzattığı iki parmak çok gereksizdi.

“Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz.” Omuz silktim. “O yüzden biraz tereddüt ediyor.”

“*Dostum*. Ona numaranı vermek istediğinde sana ‘ben pas geçiyorum’ dedi ve kapıyı suratına kapatıp gitti.”

Garrett kahkahalara boğuldu. “*Yok artık*. Seni Randy Jackson’ladı mı? Bu çok komik. Bütün gece uykularını kaçırmış olmalı.”

Pekâlâ, bu çok komikti. Bir anlık şaşkın sessizliği atlattıktan sonra yüzümdeki sırıtışı silemedim. Olivia’da ilgimi çeken bir şey vardı. Sadece şımarıklığı ya da alaycılığı değil, görünenin ardında gizlenen yumuşak tavrıydı. Tüm o ateşi, kararlılığının kumdan bir kale gibi yıkılmasını engellemek için püskürttüğüne bahse girebilirdim. Ya hep ya hiç tarzında bir kıza benziyordu, muhtemelen bu yüzden tek gecelik ilişkiler ona göre değildi.

Umurumda değildi. Ben sadece *kendimi* onun için önemli biri yapmaya çalışıyordum.

Belki de bu yüzden bara ulaştığımızda bakışlarımın kaydığı ilk yer o vahşi, bitter çikolata bukleleriyle karamel ısıltıları olmuştu. Dondurma gibi görünüyordu ve tek istediğim onun tadına bakmaktı.

Sohbet etmek isteyen insanları görmezden geldim. Cara ve Olivia’nın atışmalarının sesini takip ederek kalabalığın arasından sıyrıldım.

“Böyle bir şey hiç olmamış gibi davran.”

“*Ahhh*. Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranayım. Güzel. Güzel, güzel, güzel. Evet, harika bir tavsiye, Care.” Olivia oturma alanından çıktı. “Carter Beckett televizyonda benim adımı *söylememiş* gibi davranacağım. Tüm Kuzey Amerika’nın önünde bana bir gol ithaf *etmemiş* gibi davranacağım.”

Cara, Olivia’nın tavrına benim kadar hayran olduğunu belli eden

bir gülümsemeyle tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ, kaplan. Nereye gidiyorsun?”

Olivia dışarı çıkarken elini havaya kaldırdı. “Bir içkiye daha ihtiyacım var.”

Kahretsin, ondan hoşlanıyordum. Onu izlemek hoşuma gidiyordu...

Gerçekten, sağa doğru eğildim ve bara doğru ilerlerken kalçalarını kıvrımalarını izledim. Muhteşem kıvrımları ve harika, yuvarlak bir poposu vardı. Tenini ikinci bir deri gibi saran kot pantolon, bu gecelerden birinde beni nelerin beklediğinin güzel bir resmini çiziyordu.

Ben onun peşinden gidemedim, Emmett karnıma dirsek attı. “Uslu dur.”

Kesinlikle uslu durabilirdim ama bu benim doğamda yoktu.

Dirseklerini bar tezgâhına dayamış, müziğe eşlik ederken kışını hafifçe sağa sola sallayışı bütün gece seyredebileceğim bir manzaraydı. Ancak onun o çok sevdiği duvarlarında bir çatlak açmaya niyetliydim. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım ve Olivia’nın sanki burada olduğumu hissediyormuş gibi durgunlaşmasına gülümsedim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp titreyişinin tadım çıkardım. “Üşüdün mü?”

O kadar hızlı döndü ki, bakışlarımız çarpışırken bir tabureye takılıp tökezledi. Dengesini sağlamak için bana uzandığında memnuniyetle bir kolumu beline doladım. İri gözleri bana bakıyor, göğsü bana doğru kabarıyordu. Henüz kışma tekneyi yemeye hazır değildim, bu yüzden bana verdiği tepkilere dair gözlemlerimi kendime saklıyordum.

Yine de bu gösterinin tadım çıkarıyordum.

Gösteri derken, o koyu kahverengi gözlerin yüzümde hararetle gezişini, vücudumdan aşağı inişini, yavaşça -çok yavaşça- tekrar yukarı çıkışını, dişlerinin altdudağını sıyırışını, parmak uçlarının kolumu sarışını kastediyordum.

“Bitti mi?”

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Beni serbest bırakıp kolumdaki parmaklarını çözerken, “Bitti mi, Olivia?” diye tekrar ettim. Kolumda izler bırakmıştı ama umurumda

değildi. İstedığımı elde edeceksem adını tenime kazımasma izin verirdim ve istediğim şey oydu. “Beni süzmen bitti mi?”

Dudakları aralandı, başı sallanıyordu. “B-ben... ne? Ben... seni süzmüyordum... ne?”

Tanrım, beni deli ediyordu. Bu bir ilkti. Okşanmaya ihtiyacı yokken egomu nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu.

Bakışları benim özgüvenli gülümsememe takıldı ve o an, elimden kurtulup bara doğru dönerek beni görmezden gelmeye başladı. Böylece tüm bu olan biten istediğimden daha erken sona erdi.

Tabii ki geçip yanına oturdum çünkü verdiği tepkiler eğlenceliydi. Onun yanında olmak hoşuma gidiyordu. Güzel kokuyordu ve sıcaktı. Ayrıca, kötü davranışlarımı kendine özgü göz devirmelerinden biriyle ödüllendirmesine bayılıyordum. Hiçbir şeye kendimi bu kadar layık hissetmemiştim.

Benden uzaklaşıp yanağını eline yaslayarak bana ters ters baktığında, bu fırsatı kullanarak bu gece bilmem kaçınıcı kez kıyafetlerini tepeden tırnağa süzdüm.

Dar tişörtü, yırtık kot pantolonunun bel bandı üzerinden görünen yumuşak teninin bir kısmı, kalçasına bağlanmış ekose gömleğiyle harika görünüyor ve *Chuck Taylor* ayakkabılarıyla son dokunuşu yapıyordu.

Duruşunu değiştirdiğinde kalçalarının sallanışını takip ettim ve kollarını kavuşturunca gözlerim mükemmel memelerine kaydı. Bu gece onları becermek benim için hiç sorun olmazdı.

Mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdığında gülümsedim.

“Ne? Sen bakabiliyorsun ama ben bakamıyor muyum?” Çenemi yumruğumun üzerine dayadım. “Buna çifte standart denir, Olivia. Cinsiyet eşitliği falan.”

Gülümsememek için elinden geleni yapıyormuş gibi dudaklarını büzdü. Keşke gülümseseydi. Maç sırasında onu Cara’yla gülerken yakalamıştım ve gülümsemesi her yeri aydınlatmıştı. O kahkahalardan birinin sebebi olmak isterdim.

Beline bağlanmış yumuşak ekose gömleğin kollarından tutarak onu kendime doğru çektim. Kendi isteğiyle bana yaklaşıp parmaklarını kollarımın üzerinde gezdirdi.

“Nasıl oluyor da geçen haftaki kıyafetin o kadar inanılmazken, bu kıyafetlerin içinde çok daha iyi görünebiliyorsun? Yani, ekose gömlek, yırtık kot pantolon ve bir çift *Chuck Taylor* mı? Hadi ama,” diye inleyerek başımı arkaya attım. “Sen lanet olası bir şahesersin. Seni eve götürüp bütün gece kanepemde sana sarılabilirim. Neydi o terim, *Netflix and chill** mi?” Gömleğinin kollarını yumruklarına sarıp boyunu hafifçe eğdim, yüzünü yukarı kaldırdığında burunlarımızın ucu birbirine değdi. “Hadi ama, Olivia. Yapalım şunu.”

Dudaklarının kenarına, tam kıvrılan yere dokundum.

“Bilmesem, şu anda dudağını kemirme şeklinin, o çaresizce bastırmaya çalıştığın gülümsemeden kaynaklı olduğunu düşünürdüm. Hadi, Liv. Bırak ortaya çıksın. Bırak o kötü çocuk parlasın.”

Söylediğimi yaptı ve gülümsemesinin yüzüne yayılmasına izin verdi. Tatlı bir kıkırdama dudaklarından dökülünce hain ağzına bir şaplak attı. Dönüp uzaklaşmadan önce, “Siktir,” diye fısıldadı.

Barmeni göremeden önünü kestim. Ne yazık ki, tam zamanında dönerek beni bara koyduğu içkilerin parasını öderken yakaladı ve güzel yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Hey! Bunlar Cara ve benim için.”

“Bana zaman ayırdığında onları geri alabilirsin.”

“Sana hiçbir şey ayırmak zorunda değilim ve sürekli içkilerimi ödemene de gerek yok.” Yumruklarını kalçasına dayadı. O viski rengi gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmıştı. Olivia şaşkıncı derecede vahşi yumruğunu havaya kaldırdı. “Benim bir işim var, bunu biliyorsun.”

“İşin sana yılda on üç milyon kazandırıyor mu?”

“Ne kadar para kazandığın beni etkilemiyor.”

Gerçekten de hiç umurunda değil gibi görünüyordu. Yine de hoplayıp zıplayarak içkilere uzandı ve ben başının üstüne kaldırırken vücudu bana sürtündü.

“Hem sen ne iş yapıyorsun ki?”

Olivia, “*Tanrım, göt herif*” ve “*seksi*” dışında tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Keşke hepsini duyabilseydim.

“Unut gitsin. İçkileri masaya götüreceğim.” Benimle işi bitmiş gibi ellerini başının üstünde havaya kaldırdı.

* Netflix izleyip keyfine bakmak anlamında kullanılan ve günlük dile yerleşmiş bir kalıptır. (e.n.)

Mesele şu ki, benim o kadınla işim henüz bitmemişti. Bu yüzden oturma alanına doğru yürürken yalnızca bir adım arkasıdaydım.

Cara'yla konuşmasınm sonunu yakaladığımda yanına geçip, "Bana erkek orospusu mu dedin sen?" diye sordum.

Birasını elimden çekip alırken, "Sana asla böyle bir şey demem," diye karşı çıktı.

"Evet." Cara gülümseyerek kendi içkisini aldı. "Sana *Bay Erkek Orospusu* dedi."

Olivia suçlu sırtışını bardağının kenarına gizledi. "Böyle çok daha kibar oldu."

Dirseğini nazıkçe çimdikledim. "Sen edepsiz birisin, değil mi?"

"*Ben mi?* Asıl sen hiç durmuyorsun."

"Yavru bir köpek gibiyim," dedim.

"Sinir bozucu, eğitimsiz ve çok iş çıkaran bir köpek mi?"

Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Son derece sevimliyim ve ilgiden çok hoşlanıyorum."

Dudaklarından içten, tatlı ve usulca bir kıkırtı daha döküldüğünde bu beni gülümsetti.

"İki etti," diye belirttim.

"Ne iki etti?"

"Bu gece seni iki kez güldürdüm."

İçkisini yudumlarken kaşları havaya kalktı. "Hımm. Skor mu tutuyoruz?"

"Tutuyoruz. Hedefim on."

"Pekâlâ, iyi şanslar, dostum. Bu benden duyacağm son kahkahaydı."

Emmett koşarak yanıma gelirken, "Göreceğiz," diye mırıldandım.

"Ollie! İki hafta üst üste!" Onu oturma alanından çekip kucakladığında bunu yapan kişi ben olmak istedim. Kollarımda olmasının nasıl bir his olduğunu görmek isterdim. Emmett onu koltuğuna geri oturttuğunda, Ollie yana doğru devrildi ve dengesini sağlamak için bacağıma tutundu.

Bir haftadır aramızda titreşen bu gerilimi sevişerek üstümüzden atmayı önermek yerine, elimi beline koyarak nazıkçe onu kaldırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

“Ollie mi?” Ben düşüncelere dalarken, Cara parmaklarıyla takma isimlerini saymaya başladı.

“Evet, bilirsin. Liv, Livvie, Ol, Ollie, Ollie Wallie. Ve tabii ki benim favorim.” Başını geriye doğru attı ve inledi. “Ah, Bayan Parker-rr.”

Yüzünü ellerinin arasma gömen yanımdaki minyon kadından etrafa bir sıcaklık yayılıyordu.

Onu izlerken başparmağımla altdudağımı sıyırdım. “Öğretmen misiniz, Bayan Parker?”

Yüzünü ellerine dayayıp masaya baktı. “Hayır?”

“Lisede,” dedi Cara. “Bütün o son sınıf erkekleri onun enfes bacaklarının arasına girmek istiyor.”

“Hiçbir öğrenci... off, oraya giremez.” Ellerini tekrar yüzünde gezdirdi.

Tanrım, tam da lisedeyken derslerime girmesi için öleceğim türden bir öğretmendi. Mükemmel, dolgun kıcıyla göz kamaştırıcı görünüyordu ve alaycı, iğneleyici bir karakteri vardı.

“Katılıyorum, Ollie. Bunun yanı sıra, senin ihtiyacın olan şey sana nasıl bakacağını bilen bir adam.” Parmaklarım bacaklarında geziniyor, onunkiler de kollarımın etrafında kıvrılarak aramızdaki çekim bizi kendiliğinden birbirimize yaklaştırırken dik durmak için sıkı sıkı tutunuyordu. “Tüm doğru *noktalara* nasıl ulaşacağım bilen biri...”

Ben onun bakışlarını, o kabul etmek istemese de içlerinde dans eden ilgiyi incelerken aramızdaki sessizlik uzayıp gitti.

“Pekâlâ...” Göz ucuyla baktığımda Emmett’in parmağım aramızda salladığını gördüm. “Burada neler oluyor?”

Olivia gözlerini kırıştırdığında tüm büyü bozuldu ve tüm sıcaklığını da beraberinde götürdü.

“Yok bir şey,” diye Olivia karşı çıktı. Aynı anda, “Ollie zoru oynuyor,” diye tespitte bulundum

Cara bir kâse ekşi kremanın içine epey fazla bir miktar *nacho* ban-dırıp bana doğrulttu. “O oynamıyor. O *zaten* elde edilmesi zor biri.”

O sırada Olivia omzuma vurdu. “Ayrıca bana Ollie deme. Birbiri-mizi tanımıyoruz bile.”

“Doğru. Tamam.” Oturma alanından kayarak çıktım, boynumdaki kravatı çekiştirip çözdükten sonra koltuğa attım. Dönüp gittiğimde

Olivia'nın ağız açık kalmıştı, bu manzara karşısında sıırttım çünkü o lanet olası bir yalancıydı ve bunu kanıtlayacaktım.

Kabindeki DJ'e, "Bu gece istek şarkı alıyor musun?" diye sordum. "Yapmam gereken bir şey var."

Oturma alanına döndüğümde, Olivia kollarımı dirseklerime kadar kıvrıp yakamdaki düğmeleri açmamı şaşkınlıkla izliyordu.

Elimi ona doğru uzattım. "Eh, hadi gidelim."

"Anlamadım?"

Parmaklarımı elimin içine doğru kıvırdım. "Hadi ama. Gidelim."

Yanakları öfkeyle ısındı. "Seninle evine gitmeyeceğimi söyledim. İnanılmazsın."

Ellerimi masaya vurarak inledim, başımı eğip onunla göz göze geldim. "Evet, bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Söylediğin gibi birbirimizi çok az tanıyoruz, bu yüzden baştan başlayacağız. Dans et benimle."

"Ama ben... Ben..." Yardım etmesi için Cara'ya baktı ve hiçbir yardım belirtisi göremedi. "Ben dans etmem."

"Bu doğru değil. Geçen hafta sonu, bütün gece seni dans ederken izledim. İnan bana." Yorgun gözlerini ovuştururken, bir sonraki sözlerimi fısıltıyla ekledim. "Kabrolası gözlerimi senden alamadım."

"O kıcını sallamaya başlamadan önce çakırkeyif olmayı tercih ediyor," diye takıldı Cara. "Daha ikinci birasını içiyor."

"Tamam, demek dans etmiyorsun." Kalçasından sarkan ekose gömleğinin kolunu tutup hafifçe çekiştirdim. *Hadi, Liv.* "Meydan okumaları da geri çeviriyor musun?"

İşte oradaydı; dişlerinin baştan çıkarıcı altdudağını ısırması, dudaklarının kenarında yavaş bir kıpırtı ve tüm yüzüne yayılan sırıtışı...

Elini benimkinin içine kaydırıldı ve o an anladım.

Onu tavlamıştım.

ÇOK KOLAY KIŞKIRTILIYORDUM

Olivia

Tabii ki, eliminin onun elinde olması çok iyi hissettiriyordu. Uzun, geniş parmakları benimkilere dolanmış, beni yerimden kaldırıp kalabalık dans pistine doğru çekiyordu. Sadece ellerimiz arasındaki boyut farkı bile şaşırtıcıydı ve ben kendimi onun bu eli nasıl kullanabileceğini düşünürken bulmuştum.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti, en başından beri bunu yapmak istemememin nedeni buydu. Bana dokunduğunda neden iyi hissettirdiğini, neden onun şapşal sırtışıyla bu kadar kaygısız, kendinden emin ve kontrollü olmasına çekildiğimi bilmiyordum. Çok uzun süre baş başa kalırsak, onu dışarıda tutacak kadar sağlam olmayan duvarları yıkıp geçmesine izin vermekten korkuyordum.

O buraya, duvarın diğer tarafına aitti ve duygusal bağlara yer yoktu. Çünkü yuva kurmaya niyeti olmayan bir adamla yapılmak istenecek son şey, duygusal bağ kurmaktı.

“Madam.” Büyüleyici, gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle beni kendine çekmeden önce küçük bir reverans yaptı. Sıcak avuçlarını belime bastırdı ve fısıltısı boynumda gezinirken nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. “Böyle iyi mi?”

Boğazım düğümlenirken ağzımdan çıkan tek şey, “H-Hımm,” oldu.

“Bu geceki golüm hakkında ne düşünüyorsun?”

İç çekerek, “Çok güzel bir goldü,” diye itiraf ettim. On sekiz yaşında ilk turda seçilmiş ve daha yirmi iki yaşındayken kaptanlık unvanını almıştı. Bugün, gelmiş geçmiş en yüksek maaşlı oyuncuların biriydi. Carter hokey dünyasında gerçekten olağanüstüydü.

Yüzü gururla parladı. “Peki ya kutlama? Bunu sana adadım.”

Tıpkı yüzümü büyük ekranda gördüğümde olduğu gibi karnımda bir endişe düğümlendi. “Yüzümü dev ekranlara çıkardığın zamanı mı kastediyorsun? Etrafımdaki herkes benim kim olduğumu ve sonunda bir yuva kurmaya karar verip vermediğini merak etmeye başladığı zamanı mı? Ya da *Sportsnet* yeterince güzel olduğumu ama senin becerdiğin tipik mayo mankenlerinden olmadığımı söylediği zaman mı?”

Gözlerini kıstı. “Eğer isteseydin mayo mankeni olabilirdin.”

Hiçbir şey anlamıyordu.

“Bunun bir iltifat olması gerektiğini biliyorum ama bu beni daha da sinirlendiriyor. Belli ki, geçen hafta seni reddettiğim için bu sana göre sadece eğlenceli bir oyun haline geldi. Ben ulusal televizyonda nesneleştirilmek istemeyen, duyguları olan bir insanım.” Kulaklarımı tırmalayan utancı görmezden gelerek onun şaşkın bakışlarından sıyrıldım. “Hepimiz dikkat çekmekten hoşlanmayız, Carter. Bazılarımız bundan uzak durmak için epey çaba harcıyor.”

Bir adım daha geri çekildim ve dans için teşekkür edip müsaade isteyecekken elimi tuttu.

“Hey. Özür dilerim, Olivia. Seni utandırmak istememiştim. Sanırım seni tekrar gördüğüm için heyecanlandım ve bunu bilmeni istedim. Aşırı jestler tam benlik hareketler ve...” Parmaklarını şapkasının altına sokup başını kaşıdı. “Burada ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Benim de yoktu. Her zamanki yöntemlerinden biri olup olmadığını merak etmeme gerek yoktu; eğer öyle olsaydı, muhtemelen bu konuda daha iyi olurdu.

Carter kenetlenmiş ellerimize bakarken boğazı düğümlendi, sonra tekrar başını kaldırdı ve yüzünde sessiz bir soru belirdi: *Onunla dans edecek miydim?* İleri doğru attığım temkinli adımla yüzünde bir sırtış belirdi ve beni kendine çekti. Müzik değişerek bir gitarın tanıdık yumuşak tıngırtısı etrafımızda sürüklendiğinde, vücudum donup kaldı.

John Mayer, Olivia adında bir kadın hakkında şarkı söylemeye başladığında kahkahalara boğuldum.

“Bu şarkıyı sen mi istedin?”

Sorumu sırtarak yanıtladı, vücutlarımız birbirine dolanırken içimdeki gurur ve suçluluk eşit orandaydı. Dudakları kulağıma doğru eğildiğinde gözlerim tamamen kapandı. Kollarımı boynuna dolayıp şarkı sözlerini omzuma doğru fısıldarken, yumuşak ve çok ama *çok* derin bir tınıyla şarkıyı söylerken sinir uçlarımin her birini ateşe veriyordu.

“Sikeyim, geçen hafta bu şarkıyı tekrar tekrar dinledim. John Mayer sever misin?”

Ellerim geniş omuzlarında gezindi, derinlerde dalgalanan düğümlemiş kaslara sürtündü. Avuç içimi boynuna doğru kıvrırarak, parmaklarımı şapkasından dışarı çıkan kestane rengi dalgaların arasında dolaştırma arzusuyla savaştım. “Bayılıyorum.”

“En sevdiğin şarkısı hangisi?”

“İki tane var.”

“Bana en çok sevdiğini söyle.”

“*Slow Dancing in a Burning Room.*” Bitmeye mahkûm bir ilişki içindeki iki insan hakkında yavaş, hüznümlü bir şarkıydı ve şu anda her ne halt ediyorsak onun gibi bir şeydi. Bunun iyi bitmesine imkân yoktu. Alevler içinde kalmaya mahkûmdu; biz sadece kaçınılmaz olanı inkâr ediyorduk.

Carter’ın bunu benim gibi gördüğünden emin değildim çünkü sadece memnuniyet dolu bir ses çıkararak, “En sevdiğin ikinci şarkısı ne?” diye mırıldandı.

“*Bigger Than My Body.*”

Son derece iri vücudu ellerimin altında titrerken, o lanet olası gülüşünü bastırmakta kesinlikle çok kötü bir iş çıkarıyordu.

Gözlerimi kısıtım. “Kapa çeneni.”

“Yapamıyorum...” Kıs kıs gülmeye devam ediyordu. “Kendimi tutamıyorum!” Bir kahkaha patlattığında alını omzuma düştü, kolları beni tamamen sardı ve vücudu sarsılırken bana doğru yaklaştı. Geri çekilip gözlerini sildiği sırada içimde garip bir gurur belirdi. Başka kadınlara da böyle gülüyor muydu? “Bu senin suçun. Ufacık olduğun biliyorsun, değil mi, Ollie?”

“Ben...” Burnumu havaya kaldırdım. “Boyumdaki eksikliği tavırlarımla telafi ediyorum.” Babam hep böyle derdi ve ben de ona katılıyordum.

Alaycı bir tavırla, “Hadi canım,” dedi Carter. “Boyun kaç?”

“1.60,” diye yalan söyledim.

“Koca bir saçmalık.” Beni tepeden tırnağa süzmek için geri çekilirken kıkır kıkır gülüyordu. “1.55 diyorum.”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. “Lanet olsun.”

Yine o kahkahayı attı ve neden bu kadar hoşuma gittiğinden emin değildim, belki de beni döndürüp tekrar sert göğsüne doğru çekerken gözlerindeki ışıltı buna neden olmuş olabilirdi.

“Demek...” Sesindeki tereddüt bana havadan sudan konuşmaya alışık olmadığını hatırlatmıştı. “Bir lisede öğretmensin.”

“Öyleyim.”

“Kaç yaşındasın?”

“Ekimde yirmi beş yaşına girdim.” Cara, Emmett’in kredi kartı sayesinde beni dört günlüğüne *Palm Springs*’e götürmüştü. Perşembe hastalık izni alarak başladığım uzun bir hafta sonunun ardından pazartesi günü işe döndüğümde bronz tenimi açıklamak zordu.

“Yirmi beş mi? Sen bir bebeksin!”

“Değilim. Doğum günün şubatta, yani benden üç...” Sözlerimin arkasındaki anlam kafama dank edince dudaklarımı birbirine bastırdım. Carter zafer kazanmış gibi sırıtıyordu. “Kahretsın.”

“Beni Google’da araştırmışsınız, Bayan Parker.”

“Araştırmadım.” *Her şey ortadaydı.* Buna hastalıklı bir merak diyebilirdik.

“Başka ne buldun?”

Gülümsemesinin daima göz kamaştırıcı olduğunun ve gamzelerini ortaya çıkardığının onaylanması dışında mı? “Kadınları gerçekten seviyorsun.”

Usulca güldü. “Ne öğretmenisin?”

Onun hakkında öğrendiklerime yanıt vermemesi, neden ondan uzak durmakta ısrarcı olduğumu hatırlatmıştı. Sadece bir sonraki kişi gelene kadar ellerinde tutmak isteyen insanlara kendinizden parçalar vermeye başladığınızda durum zorlaşıyordu. Ancak aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığımda Carter beni geri çekti, boynunu eğdi ve... başımın tepesine kısa bir öpücük kondurdu.

“Olivia?” İki parmağını çeneme dokundurarak açık kalan ağzımı kapattı. “Hangi derslere giriyorsun?”

“Benimle dalga geçme,” diye uyardım. “Sağlık ve fitness öğretiyorum.”

“Neden dalga geçeyim ki? Bu çok havalı.”

“Öyle mi? Ağabeyim hep bunun gerçek bir ders olmadığını söyler.”

“Ağabeyin pisliğin tekine benziyor.”

Güldüm çünkü evet, bazen öyle olabiliyordu. Jeremy benden dört yaş büyüktü ve en iyi yaptığımız şey didişmekti. Şu anda beni görebilseydi aklımı kaçırırdı ama ona söylemeyecektim. Üstelik Carter’ın bana adadığı gol hakkında henüz mesaj atmamış olması, bir şekilde bunu kaçırdığı anlamına geliyordu. Ben bunu bir lütuf olarak görüyordum. Jeremy onun büyük bir hayranıydı ama Carter’la eve dönerken resmedilen kızlardan biri olmamı kesinlikle istemezdi.

İronik bir şekilde, Jeremy yirmi iki yaşında tek gecelik bir ilişkiden sonra tanımadığı birini hamile bırakmıştı. Sonrasında bunun kaderin senaryolarından biri olduğunu anlamıştık. Bilirsiniz işte, gerçek bir peri masalı, aşk romanı tarzında. Birbirlerine âşık oldular, evlendiler ve bu yılın başlarında ikinci bebeklerini dünyaya getirdiler. Gerçek hayatın yüzde doksan dokuzunda işler böyle gitmiyordu.

Carter’a gülümseyerek ensesindeki saçlarla oynadım. “O kadar da kötü biri değil. Jeremy sadece benimle dalga geçmeyi seviyor.”

Bakışlarında bir şey vardı, tanımadığım bir şefkat ve beni seyrederken hissettiğim savunmasızlığa karşı midemde kelebek patlamasına neden olan bir şeydi. Elini yan tarafıma doğru kaydırıp nazikçe çenemin üzerine koydu. Başparmağı altdudağımı sıyrırken dizlerim titriyordu.

“Gülümsemeni seviyorum,” diye mırıldandı. “Bu bende de gülümseme isteği uyandırıyor.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Hiç de basının onu resmetmesine izin verdiği gibi bir adam değildi, hatta geçen hafta sonu olduğu gibi bile değildi. Beni eksenimden saptırıyordu ve ben bu dengesizliğe alışık değildim; dünyam zaten çok hassas bir dengede duruyordu.

“Pekâlâ, yirmi beş yaşındasın, boyun bir buçuk metre, bir ağabeyin var, on beş yıl hokey oynadın, sağlık ve fitness dersleri veriyorsun, iğneleme ve küstahlık konusunda başarılısın...” Ben bir kahkaha attığımda durup sırtıttı. “Başka? Başka spor yaptın mı?”

“Ah, her sporu yaptım.” Ailemin bizi seçtiğimiz ders dışı aktivitelere gönderebilecek kadar parası olduğu için ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilmişti. Babam hâlâ insanlara oyunculuk dersleri aldığını, bu yüzden bu kadar dramatik olduğumu söylüyordu ama aslında tüm zamanımı spor yaparak geçirmiştım ve hokey açık ara favorimdi. Bu spora olan sevgimin, ağabeyimin ben dört yaşındayken büyük boy kaleci ekipmanlarını üzerime geçirip beni garaj yolumuzdaki hokey kalesine tıkması ve annem çığlık çığlığa evden çıkana kadar bana şut üstüne şut çekmesiyle başladığını düşündüğünüzde komik gelebilirdi. “Softbol, futbol, voleybol...”

Carter bir kahkahayla başını geriye attı ve dev adam alnını omzuma koyduğunda kaşlarımı çattım.

“*Voleybol*,” dedi nefes nefese. “Sen *voleybol* mu oynadın?”

“Voleybol inanılmaz bir spor. Son sınıf kız takımına voleybol koçluğu yapıyorum.”

“Bu harika.” *Yine mi gözünden yaş gelmişti?* “Çok havalı, Ol.” Gözlerinin altını sildi. *Lanet olsun, yine gözünden yaş gelmişti.* “Sana ben sadece... bilirsin...”

Kollarımı kavuşturabilmek için onun elinden kurtuldum. “Hayır, bilmiyorum. Aydınlat beni.”

Kahkahaları yeniden yankılanırken bir elini karnının üzerine koydu, kendini kontrol etmekte sefil bir şekilde başarısız olurken tüm vücudu titriyordu.

“Fileye ulaşabiliyor musun?” diye sordu.

“Ah, çok komiksin.” İki elimi birden sert göğsüne koyup onu ittiğimde bileklerimi yakaladı. “Güçlü bacaklarım var. Gayet iyi oynuyorum, sen merak etme.”

Beni kendine çekti, parmakları saçlarımın arasında gezinirken benimkiler de tam o anda ensesindeki ipeksi buklelerin arasından geçti. “Hımm. Güçlü, *küçük* bacaklar.”

“İnanılmaz derecede sinir bozucusun.”

Carter çenemi kavradı, hafifçe kapanmış gözleri dudaklarıma inerken başparmağı elmacıkkemiğimin üzerinde geziniyordu. “Yine de seni kazandığımı düşünüyorum.”

Kalçamı avuçlayıp burnumun ucunu kendi burnuyla dürttüğünde nefesim kesildi. “Senden hoşlanmıyorum,” demeyi zar zor başardım. Cevap olarak gülümsediğinde kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

“Sen benden hoşlanmıyor olabilirsin ama vücudunun hoşlandığı kesin. Şu anda saçlarımı bütün gücüyle kavrayan parmakların bunu kanıtlıyor.”

Bulduğumuz pozisyonun gerçekliğini kavradım. Yakınlığımız, birbirine dolanmış bedenlerimiz, onun ağzının benimkinden bir santim uzakta olması... Daha da kötüsü, dans pistinin geri kalanı dönüp duran insanlarla kaplıyken, biz hâlâ kim bilir ne kadar önce bitmiş bir şarkıda yavaşça dans ediyorduk.

“Ah.” Ellerimi ondan kurtarıp geriye doğru bir adım attım. “Ah.”

“Hey.” Usulca kıkırdadı. “Buraya gel.” Parmaklarını benimkilere geçirip beni bara doğru çekti ve bir tabureye oturtuktan sonra kendisi de oturdu. “Kontrolden çıkmak üzeresin.”

“Hayır, değilim.” *Kontrolden çıkmak üzere olabilirdim.*

“Öylesin, Ollie. Beyni sürekli çalışan, aşırı düşünen bir insan olduğunu görmek için hakkında her şeyi bilmeme gerek yok.”

Gözlerimi kaçırarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Çok fazla baskı hissediyorum.”

“Sana bunu ne hissettiriyor?”

Her şey. Teslim olma baskısı, teslim olmama baskısı. Benden önce gelen ve benden sonra gelecek olan tüm kadınların kalıplarına uyma baskısı. Hem farklı ve eşsiz olma hem de uyum sağlama baskısı.

Carter yanımdayken herkes bizi izliyordu. Arenadaki taraftarlar, spor spikerleri, bardaki takım arkadaşları. Nereye baksam gözler üzerimizdeydi, bir sonraki adımda ne yapacağımızı görmek istiyorlardı. Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

Bakışlarım yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseldiğinde bir şekilde, o neler olduğunu anladı.

Başını kapıya doğru eğdi. “Buradan çıkmak ister misin?” Ağzımı açtığım anda avucunu kapattı. “Benim evime değil. Hadi gidip bir şeyler yiyelim.”

“Maçta yemek yedim,” dedim pat diye.

“Yemedin, yalancı. Cara büfenin yarısını ağzına tıktırdı ve sen

de bir avuç patlamış mısır yedin. Gözlerim hep senin üzerindeydi ve maçtan sonra bunun için azar yedim.” Parmağını elimin üzerinde gezdirirken kıkırdadı. “Koç, ‘*Sana gözlerini ayırıp esmer güzelle-re bakman için on üç milyon ödemiyoruz,*’ dedi.” Ellerimi göğsüne doğru çekerken gözlerinde büyük bir umut vardı. “Hadi gel. Benimle bir şeyler ye, lütfen. Çılgınca bir şey olmasına gerek yok. Sosisli bile yiyebiliriz, umurumda değil. Burası çok gürültülü ve seninle konuş-mayı seviyorum.”

Şey.

“Lütfen, Ollie. Lütfen, lütfen, lütfen.” Her *lütfen* dediğin-de nazıkçe yanağını çekiştiriyordu. Çenemi tutup hafifçe salladı. “Lüüüüüüüütfen.”

Elini itip, “Çok sinir bozucusun,” diye homurdandım.

Çenesini yumruğunun üzerine koyup kaşlarını oynattı. “Sinir bo-zucu mu, yoksa sevimli mi?”

“Kesinlikle sinir bozucu.” İç çekerek omuzlarımı düşürdüğümde, Carter sanki pes ettiğimi hissetmiş gibi taburesinden sıçrayıp yumru-ğunu havaya kaldırdı.

“*A-ha!* Duvarlarını çatlattım!” Belimi kavradı, beni havada döndü-rüp tekrar yere indirdi ve... tüm yüzümü öpücüklere boğdu. Ne oldu-ğunu anlamama fırsat tanımadan parmaklarını benimkilerin arasından geçirip çekiştirdi. “Söz veriyorum, Ollie. Pişman olmayacaksın.”

Göğsümden yükselen kıkırdamayla ciddi bir aşk/nefret ilişkisi yaşıyordum ve bu adamla baş başa bir yere gitmeden önce bununla başa çıkmam gerekiyordu.

“Seninle evine gelmeyeceğim.”

Söz vermek için iki parmağını kaldırdı. “Sormayacağım bile.”

“Tamam, önce lavaboya gitmem gerek.”

Yanağına bir öpücük kondurdu. “Gidip paltolarımızı getireyim.”

Kızarmış yanaklarımı lavaboda soğuk suyla yıkadım, ateşimi düşürmeye çalışıyordum. Ancak işe yaramıyordu. Her yerim yanı-yormuş gibi hissediyordum. Kadınlık organlarım heyecanlıydı, vaji-nam bu gece biraz tatmin edileceğini düşündüğü için hayali ellerini birbirine sürtüyordu. Artık bu noktada, yüksek bir ihtimaldi. Carter buraya kadar gelmeyi başarmıştı; kesinlikle daha da ileri gidebilirdi. Bu düşünce aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

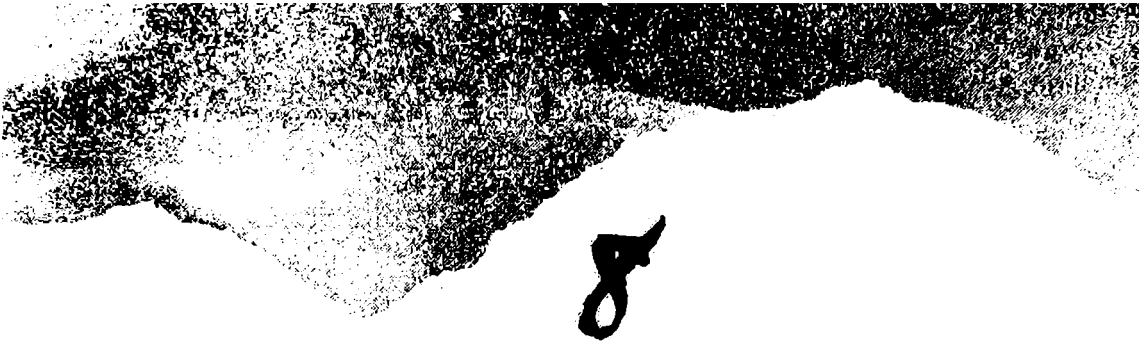
Cüssesi ve devasa kişiliği göz önünde bulundurulduğunda, tuvaletten çıkmamla Carter'ı fark etmem hiç uzun sürmedi. Paltolarımızı henüz almamıştı.

Ancak bacakları cennete kadar uzanan kızıl sarı saçlı bir kadın yanına yapışmıştı, parlak siyah tırnakları yavaşça sırtından aşağı kayıyordu. Kız topuklu ayakkabılarının üzerinde yükselip ona fısıldarken kulağını kızın ağzına doğru eğdi ve yüzündeki gülümsemeyle midem istemsizce bulandı.

Yapmak üzere olduğum hata ve aldığım yanlış karar yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Ben bir taksinin arka koltuğuna atlarken, o barın kapısından fırlayıp adımını haykırdı.

Artık çok geçti. Kendimi, kesinlikle bulaşmayacağım bu *playboy* saçmalığının bir öznesi haline getirmeyecek kadar özsaygım vardı. Bu gece benimle eve gitmiyor olabilirdi ama başka biriyle gidecekti.

Açıkçası, Carter Beckett'in kiminle yattığı benim için önemsizdi. Gidip kendini becerebilirdi, umurumda değildi.

PENİS ÇORAPLARI VE TARÇINLI ÇÖREKLER

Carter

Hava yine aşırı soğuktu.

“Bu kış neler oluyor böyle?” Adam ellerini paltosunun ceplerine soktu ve yüzünü burnuna kadar atkısının arkasına gömdü.

“Tam doğu kıyısı soğuğu,” diye homurdandı Garrett. “Nova Scotia’dan bunun için taşınmadım. Batı kıyısında kışların daha ılıman geçmesi gerekir.” Minik bir el paltosunu çekiştirince Garrett sırtarak küçük çocuğun önünde çömeldi. “Selam, dostum! Hokey sever misin?”

Bu etkinlik, yılın en sevdiğim etkinliklerinden biriydi ama çocuklar haklıydı, normalde bu kadar soğuk olmazdı. Hava buz gibiydi ve mola vermek için ısı lambalarından uzaklaşmıştık. Yani, bir çeşit mola sayılırdı. Arkasında adı yazan bir formayı imzalarken bakışlarım Garrett’a kaydı. Burada mola vermek zordu ve hiçbirimiz çocukları geri çevirmiyorduk.

“Eh, Woody.” Adam’ın kolunu dürttüm. “Belki de gelecek yıl bu etkinliği yaz mevsiminde düzenlemeyi düşünmelisin, böylece taşaklarımızı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmayız.”

Güldü, tıklım tıklım dolu parkı inceliyordu. “Paraya en çok bu zamanlarda ihtiyaç duyuyorlar. O kadar endişeleniyorsan aletine bir çorap geçir.”

Kıs kıs güldüm. “Penisime çorap mı geçireyim?”

Her yıl Noel tatilimizin ilk gününde bir ağaç ışıklandırma bağış etkinliği düzenliyorduk. Bu yılki etkinlik ayın yirmi üçündeydi. Aile Projesi, Adam’ın gurur ve neşe kaynağıydı. Ekibimizin son dört yıldır onun sayesinde ev sahipliği yaptığı bir etkinlikti ve tüm geliri

evlat edinilmeyi bekleyen çocuklar için bir yuva olan *Second Chance Home*'a bağışlanıyordu. Her yıl mini sopa turnuvaları, yetenek yarışmaları, paten kayma, oyuncularla fotoğraf çekirme ve daha fazlası gibi tonlarca harika şey oluyordu. Benim favorim zencefilli kurabiye evi yapma yarışmasıydı. Sürekli kurabiyeleri yediğim için her seferinde bu yarışmayı “kaybediyordum” ama *asıl* galibiyetin kurabiye yemek olduğuna emindim.

“Başını kaldır.” Emmett bize doğru gelen kameraman ve muhabiri başıyla işaret etti. “Aletini birkaç dakikalığına bir kenara koy ve uslu davran.”

“Ah, dostum. Uslu durmaktan nefret ediyorum.” Yanımıza geldiklerinde yüzüme bir sırtış yerleştirdim. “Güzel profilimi mi istersiniz, yoksa daha güzel olanı mı?”

Adam gözlerini devirdi. “Yüzün kimsenin umurunda değil, Carter.”

“Eh, ben aynı fikirde değilim.”

“Çünkü egon Kuzey Amerika büyüklüğünde ve tartışmayı seviyorsun.” Kollarını bana ve Emmett'e dolayarak bizi kendine çekti, başıyla Garrett'ı işaret etti. Kameraya gülümseyerek, “Ne bilmek istersiniz?” diye sordu.

Adam, Aile Projesi'nin arkasındaki mantığı, ona kollarını açıp onu sevmeyi seçerek hayatta ikinci bir şans ile bir aile veren ebeveynleri ve koruyucu aile sisteminde geçirdiği kısa sürenin onu nasıl bu noktaya getirdiğini anlatırken birkaç dakika boyunca orada durduk.

“Pekâlâ, Carter,” dedi muhabir Tracy. “Görünüşe göre bugün burada yirmi bin dolarlık hedeften sadece bin beş yüz dolar uzaktayız. Bu hedefe ulaşmanın senin için bir bedeli var, değil mi?”

Elimi göğsüme koydum. “Yüzüme bir turta yemek, her zaman ödemeye hazır olduğum bir bedeldir.”

Kameramanın omzunun üzerinden, karamel rengi ışıltıları olan bir tutam bitter çikolata saç gözüme takıldı ve sola doğru eğilerek kaldırımda yürüyen esmer güzeli takip ettim.

“*Lanet olsun.*”

Tracy kaşlarını çatı. “Anlamadım?”

“Ah, yok bir şey. Ben sadece...” Olivia'nın küçük bir pastanenin içinde kayboluşunu izledikten sonra takım arkadaşlarımla birbirine

dolanmış kollarından ayrıldım. “Bir şeyi halletmem gerekiyor. Çocuklar gerisini anlatır.”

Her iki yöne de hızlıca baktıktan sonra koşarak caddenin karşısına geçtim. Kapıdan içeri daldığımda üzerindeki zil çaldı ama Olivia yanma kimin geldiğini görmek için başını kaldırıp bakmadı. Bir elini cama dayamış, diğer elinde de cüzdanını tutuyordu ve ikramlara arzuyla bakmakla meşguldü.

Beyaz bir kutuya bir ürün yerleştirirken, “Bugün için istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu tezgâhın arkasındaki adam.

“Şey...” Parmakları kahverengi deri cüzdanına giderken başını iki yana salladı. “Hayır, ben...”

“Ah, kahretsin. O *Oreolu cheesecake* mi? Onunla sevişebilirim. İki dilim alalım, lütfen.”

Olivia arkasına dönüp göğsüme çarptığında nefesi kesildi. “Tanrım, Carter.” Omzuma vurdu. “Beni korkuttun. Burada ne işin var?” Pastaneciye gülümsedi ve cüzdanından on beş dolarlık bir banknot çıkardı. “*Cheesecake* kalsın, lütfen.”

Kredi kartımı tezgâhın üzerine bıraktım. “*Cheesecake* alalım, lütfen.”

“Carter...”

Adam *cheesecake*’i dilimlerken tezgâhın üzerindeki kutuya bakıp, “Neden sadece bir tane tarçınlı çörek aldın?” diye sordum.

Dostum, Olivia çok fazla kızarıyordu. Nedenini bilmiyordum ama çok tatlı olduğunu biliyordum, özellikle de bunu saçının bir buklesini parmağına dolayarak yaptığında.

“Annem her Noel sabahı bunlardan yapardı. Nasıl yapıldığını bilmediğim için her yıl gelip bir tane alıyorum.”

“Bunu yemeden iki gün boyunca dayanabilecek misin? Nasıl?”

“Çünkü ben...” Bir parça koparıp ağzıma attığımda kaşlarını çatarak bana baktı. “İrade sahibi biriyim.”

“Ah, ben değilim,” diye mırıldandım, sonra yutkundum. “Vay canına, bu çok iyi.” Bir parça daha aldığım sırada tezgâhın arkasındaki adam gülüyordu. “Bunlardan altı tane alalım, lütfen.” Olivia’nın sinirlenmiş *ama garip bir şekilde şaşırmamış* ifadesine gülümsedim. “Güzel görünüyorsun.”

Taytına, kalın deri botlarına, önünü açık bıraktığı yün paltosunun

altındaki büyük beden kapüşonlu *sweatshirt*'üne baktı ve *-tahmin ettiğiniz gibi-* kızardı.

Saçını nazikçe çekiştirdim. “En sevdiğim kısmı bere oldu.” Cebinden sarkan parmakları birleşik eldiveni görünce kıkırdadım ve ucundan tutup havaya kaldırdım.

“Bir de yavru köpek eldivenleri.”

Kutuları adamdan alıp bana katlandığı için ona bol bol teşekkür ettikten sonra beni dışarı kadar takip etti.

Yediğim çöreğin yarısını ona uzatırken, “Annen artık Noel sabahı tarçınlı çörek yapmıyor mu?” diye sordum. O başını iki yana sallayınca kalanını ağzıma attım ve parmaklarımdaki yapışkan kremayı yaladım.

“Ailem Ontario’da yaşıyor, bu yüzden Noel’de onlarla görüşemiyorum.”

“Ziyarete gidemez misin?”

“Gidebilirim ama yaşlandıklarından artık yarı zamanlı çalışıyorlar ve bütün kış seyahat ediyorlar. Ağabeyim burada yaşadığı için akşam yemeğini onun ailesiyle yiyorum.”

“Noel sabahını yalnız mı geçiriyorsun? Bu biraz yalnız hissettirmiyor mu?”

“Buna alıştım.” Merakla bana bakıyordu. “Burada ne işin var, Carter?”

Başımı sokağın karşısına doğru eğdim. “Bağış etkinliği.”

“Peki *burada* ne işin var?”

“Şey, seni yürürken gördüm ve yani...” Şakağımı kaşıdım. “Cuma gecesi beni neden ektin?” Midemde rahatsız edici ve tanıdık gelmeyen bir şey kıvrıldı. “Bir şeyler yemeye gideceğimizi sanıyordum.”

Olivia uzun bir süre, sessizce bana baktı. “Sen ciddi misin? *Sen* beni ektin.”

“Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey söylemeden gittin.”

Gözlerini devirdi. “Çünkü tuvaletten döndüğümde yanında başka bir kadın vardı, Carter!”

“Ne?” Breanna’yı hatırladığımda alnım kırıştı ve aynı hızla düzeldi. Ya da belki Brenda’ydı. Brynn olabilir miydi? Kahretsin, hatırlayamıyordum ama kızıl saçları olduğunu biliyordum. “Ah, Yaşlı Kızıl. Bunun için mi üzüldün?”

“Seninle baş başa vakit geçirmeyi kabul ettikten sonra başka bir kadını üzerinde görmenin neden canımı sıktığını ciddi anlamıyorum musun?”

“Şey, sanırım anlayabilirim ama...” Ensemi ovaladım. Bana kızgın mıydı? Bana kızmasını istemiyordum. “Ben hiçbir şey yapmadım. Nereye gidersem gideyim böyle şeyler oluyor.” Doğru olsa bile, söylemem gereken şeyin bu olup olmadığından emin değildim. Hatta şu an biraz korkmuş gibi görünüyordu. “Kıskandın mı?”

Bakışları yere kaydı. “Hayır.”

“Bence kıskandın.” Kapüşonlu *sweatshirt*’ünün iplerini çekiştirdim. “Sanırım bu hoşuma gitti.”

Olivia elimi itti. “Kendimi diğer kadınlarla kıyaslamama ve yetersiz kaldığım yönleri hatırlamama gerek yok, tamam mı?”

Yetersiz kalmak mı? Bu da ne demek oluyordu? “Seni onlarla kıyaslamak adil olmaz. Sen tamamen farklı bir seviyedesin.”

Bakışlarını yerden ayırmadan, “Farkındayım,” diye mırıldandı.

“Evet, onlar burada bir yerdeler.” Bir elimi Olivia’nın gövdesiyle hizladım, sonra da elimi başının üzerinde ulaşabildiğim kadar yukarı kaldırdım. “Sen de buradasın.”

Tatlı, ürkek bir gülümseme dudaklarının kenarında belirdi. “Sık sık patavatsızlık yapan biri olarak, bazen nasıl tatlı olunacağını çok iyi biliyorsun.”

“Tanrı vergisi yeteneklerimden biri daha.” Kalabalık parka baktım. “Hey, gelip biraz takılmak ister misin?”

“Ah, hayır, ben...” *Çıplak bileğini* kontrol etmek için paltosunun kolunu yukarı kaldırdı. “Kahretsin. Saat takmamışım.”

Bir kolumu omzuna atıp onu yanıma çektim ve caddenin karşısına doğru sürüklemeye başladım. “Bazen biraz dağınık oluyorsun, ha? Hadi gel. Eğlenceli olacak.”

“Eğlenceli kelimesini tanımla.”

“Yirmi bin dolar toplarsak yüzüme bir turta yiyeceğim ve Adam Lockwood’un bu turtayı yapıştırmak için sabırsızlandığını biliyorum.”

Olivia kıs kıs güldü. “Ya bütün para toplanmazsa?”

“O zaman paranın geri kalanını ben bağışlıyorum ve yüzüme bir turta yiyorum.”

“Bu onuru bana bahşetmesi için Adam’a ne kadar ödemem gerekir sence?”

Sırıtarak ona bakarken kendime doğru çektim. “Hadi, *ufaklık*.”

Olivia

Odadaki en kısa kişi olmaya alışkındım. Lise öğrencilerimin yüzde doksan dokuzu benden uzundu, birinci sınıflar bile.

Fakat *bu*, korkutucuydu.

Takım arkadaşlarımdan bir gruba yaklaşıırken, “Ben mi aşırı küçüğüm, yoksa arkadaşların mı aşırı uzun?” diye fısıldadım Carter’a. O sırada ikinci tarçınlı çöreğini yiyordu, parmakları krema içindeydi ama yüzünde keyifli bir ifadeyle uzun uzun beni seyrediyordu.

“İkisi de. Merak etme. Isırmazlar.” Göz kırptı. “Ama ben ısırabilirim.”

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Carter’ı bir daha görmemeye ya da en azından onunla iletişime geçmemeye oldukça kararlıyıldım. Cuma günü onun kim olduğuna dair zalimce ama gerekli bir hatırlatma olmuştu çünkü yanlışlıkla birkaç duvarımın üzerinden bakmasına izin vermiş ve bir anlığına bunu unutmuştum.

Ne var ki, artık o kadar emin değildim.

Beni yanlış anlamayın, bu adam hiç şüphesiz basının onu gösterdiği kadar kibirliydi. Aklından geçen her şeyi söylemekten çekinmiyor, bu da onu oldukça dürüst ama aynı zamanda biraz itici yapıyordu.

Mesela ben, yatağa atmaya çalıştığı biri olarak, gittiği her yerde kadınların onun vücuduna yapıştığını bilmek zorunda değildim ya da bilmek istemiyordum. Cuma günü gördüğüm şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair yaptığı açıklama için kesinlikle minnettardım. Ancak bu gerçek, olduğuna inandığım şey kadar mide bulandırıcı ve korkutucuydu.

Gruptaki en uzun adam arkasını döndüğü anda onun Vancouver’ın süperstar kalecisi Adam Lockwood olduğunu anladım. Kollarını iki yana açarak bize doğru ilerledi.

“Nereye gittin? Sandım ki bir taşak...” Gözleri bana doğru kaydığında yanakları kızardı. “Çorabı almaya gittin...” Boğazını temizledi

ve bana utangaç bir tavırla el salladı. “Merhaba. Benim Adam. Hayır. Siktir.” Elini yüzüne götürdükten sonra bana uzattı. “Adam. Ben Adam. Özür dilerim. Sadece utandım çünkü seni tanımıyorum ama senin önünde *taşak çorabı* falan dedim.”

Aman Tanrım, çok sevimliydi. Ayrıca aşırı güzel, parlak mavi gözleri ve dokunulmak için yalvaran koyu, kıvrıkcık bukleleri vardı.

Elini sıktım. “Yanımda istediğin kadar taşak çorabı diyebilirsiniz.”

Carter ağzını omzuma doğru yaklaştırdı. “Ben diyebi...”

“Hayır.”

“Lanet olsun.” Eliyle beni işaret etti. “Bu Olivia.”

Adam’ın gözleri parladı. “Ah! Cara’nın arkadaşı!” Carter’a bakarken gözleri karardı. “Ah. Cara’nın arkadaşı.”

Carter gözlerini devirdi. “Sorun yok. Olivia benimle takılmak istedi.”

“Ah, öyle olmadı. Beni buraya sürükledin...”

Kolunu boynuma dolayıp beni kendine doğru çekerek kelimeleri ağzıma tıktı. “Şşşt.”

Adam sırttı, bakışları Carter ve benim aramda gidip geliyordu. Bu kadar yakın bir pozisyonda olduğumuz için panik yapamadan önce Emmett geldi.

“Ollie!” Beni Carter’ın elinden çekip alarak koca sarılmaların-
dan biriyle beni selamladı. En sevdiğim sarılma şekillerinden biriydi,
ayrı kucaklaşması gibiydi ve beni boğmak üzereydi. “Care geleceğini
söylemedi. Birkaç müşterisiyle toplantıdaymış.”

“Gelmeyecektim. Noel için son dakika eksiklerini alıyordum ve
isteğim dışında buraya sürüklendim.”

Yakışıklı bir sarışın Emmett’in yanında belirdi ve mahcup bir gülümsemeye bana baktı. “Carter hayır cevabını kabul etmeyi sevmez.”

“Bunun algılayabilmesi için çok zor bir kavram olduğunu söyleyebilirim.”

Turkuaz gözleri neşeye parlarken elimi sıktı ve kim olduğunu zaten bildiğim halde kendini tanıttı. “Garrett. Beni daha çok seveceğine eminim.”

“Ben de buna eminim.”

“Seni suçlayamam.” Tembelce Carter’ın yüzünü işaret etti. “Doğu kıyısına özgü bir siması var.”

“Geri bas.” Carter beni çekiştirdi. “O *benimle* randevuya çıktı.”

Şey. “Bu bir randevu değil.”

“Bunun bir randevu olduğuna eminim, Ollie.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Randevuya çıkmak için bunu teklif etmen gerektiğine eminim, *Carter*.”

“Eh, her neyse. Teklif et ya da sürükleyerek götür; hepsi aynı şey.” Parmaklarını benimkilere dolayıp beni öne doğru çekiştirdi.

“Hadi, ufaklık. Gidip yüzlerimizi boyatalım.”

“Ben yirmi beş yaşındayım. Yüzümü boyatmayacağım.”

Yüzümü boyatmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşmak istemiyordum.

“Çok güzel görünüyorsun.”

“Yanağımda senin lanet olası forma numaran var, *Carter*!”

Suçlu gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ağzının içine kıvrırdı. “Çok güzel oldu.”

Sadece bana güven, demişti. Eh, bu ona son güvenişim olacaktı. Temiz bir yüzle oturup sol yanağımda mavi ve yeşile boyanmış #87 numara ile ayağa kalkmıştım. En kötüsü de onu çevreleyen iğrenç pembe kalpti. En azından benim yüzümde *Olaf* yok diyebilirdim ama Carter yanağını kaplayan kardan adam çizimiyle inanılmaz gurur duyuyordu.

Taş bir duvarı işaret etti. “Oturup *cheesecake* yemek ister misin?”

“İki tarçınlı çörek ve bir mısır sosisi yedin. Nasıl hâlâ aç olabiliyorsun?”

Karnına vurdu. “Ben koca bir adamım.”

Kesinlikle öyleydi ve mısır sosisi kahvaltıdan beri yediğim tek şey olduğu için beni yanına çekmesine izin verdim, sessizce tatlımızın tadını çıkardık.

Bir dakika sonra, “Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu. “Seni götürebilirim.”

Karnımda garip bir kıpırdanma hissettim ve nedenini tam olarak belirleyemiyordum. Bu gece Carter’la arabada yalnız olacağım düşüncesi beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyor olabilirdi. Ya da yaşadığım yeri, tam bana göre olan ayakkabı kutusu büyüklüğündeki evi görmemesini tercih ettiğim için de olabilirdi.

“Hayır, teşekkür ederim. Bunları yedikten sonra gitsem iyi olur.”

“Ne? Hemen mi? Hayır, gidemezsin.” Şu anda etrafına ışıklar sarılan uzun çam ağacını işaret etti. “Ağacın ışıklarının açıldığı zamana kadar kalmalısın. Sonrasında başka bir şeyler de yapabiliriz. Belki bir yere gideriz.”

“Geç oluyor.”

“Ama yarın işe gitmeyeceksin,” diye karşı çıktı ya da sızlanıyordu. Biraz da surat asıyor olabilirdi. “Tatildesin.”

“Bilmiyorum...” Zaten olması gerekenden daha uzun süre kalmıştım.

Carter’ın bir mikrofonun arkasına geçip kalabalığı güldürdüğünü görmüştüm. Fotoğraf çekirmek, imza almak ya da basit bir sohbet etmek için elini tutan her bir çocukla iletişim kurduğunu gördüm. Onu bir arkadaş, bir lider, bir topluluk ortağı olarak seyretmiştim ve tüm bu süre boyunca en içten gülümsemesi yüzünden silinmemişti. Dürüst olmak gerekirse, Cara egoist *playboy* tavrının arkasında bir yerlerde var olduğu konusunda ısrar etse de onun bu yönünü görmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Sanırım mesele de buydu: Tatlı, şapşal bir tarafı olması, *playboy* tarafının olmadığı anlamına gelmiyordu. İkisi de olabilir ve ikisine de sahip olabilirdiniz. Ancak eğer ona sahip olacaksam, ikisini bir arada istemiyordum. Burada ne kadar uzun kalırsam ve ne onu kadar çok görürsem, bu tuzağa düşmem de bir o kadar kolay olacaktı.

Üstelik kimse beni yakalamak için aşağıda beklemeyecekken düşmek istemiyordum.

Sonunda, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandım.

Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. “Benimle takılma fikrine neden bu kadar karşısin?”

“Sorun o değil. Bu...” Ayaklarıma bakarken altdudağım dişlerimin arasından kaydı. “Tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Bunu sana söylemiştim.”

“Peki randevuya çıkmak ister misin?”

Bu kez ona *bakmadan* edemedim. “Sen kimseyle çıkmazsın, Carter.”

“Doğru. Normalde çıkmam. Ama ben bunu sormadım, Olivia.”

Odaklanamıyordum. Her şey puslu, ötesini göremediğim kalm bir sisle sarılmış gibi geliyordu çünkü bu öyle bir şeydi. Söylediklerini duyuyordum ama eylemlerin ötesinde ne olduğunu bilmiyordum. Bu durum, yeri göremezken atlamayı seçmek gibi bir şeydi.

“Liv?” Carter parmaklarımı sıkı. “Bir... randevuya çıkmak ister misin?” Zorlukla duyulabilen bir *siktir* ekledi, başını iki yana eğip gökyüzüne bakarken boynundaki kemikler çatırdadı ve sanki yedi harfli kelimeyi söylemek bile yeterince acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Bu da sadece bir randevunun hem onun hem de benim için zaman kaybı olacağını hatırlatıyordu.

“Sırf gecenin sonunda beni becermene izin vermem için teklif ettiğin bir randevuya çıkmak ve sonra da haftanın her günü kalçana yapışmış başka bir kızla şehirde alenen geçit töreni yapmanı izlerken kullanılıp bir kenara atıldığımı hissetmek istemiyorum.”

Basit bir *hayır* yeterli olurdu, ağzımı açtığımda söylemek istediğim de buydu. Bunun yerine, kelimelerimi onun üzerine kusmuş ve beni incitmesinin ne kadar kolay olacağını ona göstererek kendimi utandırmıştım.

Yine de olan olmuştu. Onu başka bir seçim yapacak kadar iyi tanııyordum. Carter niyeti konusunda ketum davranmıyordu. Beni yatağa atma konusunda açık sözlü olmasının yanı sıra, özel hayatını da gururla gazetelere taşıyordu. Onun hakkında anlatılan hikâyeleri kontrol ederken ve bu hikâyeler *zampara* diye bağırırken ne düşünmem gerekiyordu?

“Özür dilerim. Bu kadar düşüncesiz olmak istememiştim. Sadece...”

“Sana verdiğim tek şey buydu. Özür dilemene gerek yok.” Carter’ın başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu ve her bir parmak ekleminin izini sürerken onu izliyordum. “Yani sevişmek istemiyorsun ama çıkmak da istemiyorsun, öyle mi? Sanırım biraz kafam karıştı.”

Belki biraz da inatla, “Sorun değil,” diye ısrar ettim. “Kararlarımı anlaması gereken tek kişi benim. İstedığın kişiyle birlikte olabilirsin, Carter.”

Uzun parmakları keskin çene hattında gezinirken attığı kahka-

hanın içi boştu. “Açıkçası, bunu yapamam. Çünkü benim istediğim sensin.”

“Sadece seni reddettiğim ve buna alışık olmadığın için beni istediğini sanıyorsun. Bu heyecanlı kovalamaca hoşuna gidiyor.”

Dudağını kemirdi. “Ben de başta öyle sandım. Ama artık o kadar emin değilim. Kim bilir, belki de senin için iyi biri olurum.”

Kelimeleri duyuyordum ve onlara odaklanmak için çok çabalıyordum ama kahkahamı daha fazla tutmam mümkün değildi. “Özür dilerim. Bunun ciddi bir konuşma olduğunu biliyorum ama yüzünde o lanet kardan adam var.”

Carter başını eğdi ve eliyle ağzını kapatarak gülümsedi. “Lütfen, sadece ağaçların ışıklarının yakılacağı zamana kadar kalır mısınız? Çok eğleniyoruz. Şimdi buna son vermenin bir anlamı yok. Seni eve bırakması için bir Uber çağıracağım, böylece daha sonra karanlık bir arabada yalnız kalırsak neler olabileceği konusunda endişelenmene gerek kalmayacak.”

“Endişelenmiyorum...”

“Endişeleniyorsun. Lanet olsun, tüm hislerin yüzünden okunuyor, Ollie. Çünkü muhtemelen seni öpmeye çalışırdım ve sen de buna izin verirdin.” Arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi. “Ondan sonra ne olacağım kim bilebilir ki?” Yüzünde usulca, kolayca bir gülümseme belirdi. “O yüzden kal, lütfen. Hile yok, söz veriyorum.”

Reddetmekte iyi olduğum tek şeyin beni soyup yatağına atma isteği olduğunu çabucak öğrenmiştim. İnanılmaz derecede ikna ediciydi, özellikle de o gamzelerini gösterdiğinde ya da bana o yavru köpek bakışlarını attığında.

Yaklaşık iki saatin ardından Adam onun yüzüne bir değil, iki değil, tam üç tane turtayı yapıştırdıktan sonra güneş ufukta batarken kendimi onun yanında, devasa ağaca bakarken bulmamın nedeni de buydu.

Buz gibi nefesim önümde dumanlar çıkarıyor ve vücudumu bir ürperti sararken dişlerim takırdıyordu. Güneşin batmasıyla, kış havası dayanılmaz derecede soğuk gelmişti.

Carter yanımdan uzaklaşıp gözden kayboldu. Bir an sonra kolları bana dolandı, beni göğsüne doğru çekti ve sıcaklığıyla sardı. Vücudum bu temas karşısında donup kalsa da içimdeki her bir sinir ucu titriyordu.

Kollarım kalktı, sarkık kulaklı köpek eldiveni taktığım ellerim beni saran kollarını kavradı ve beklentileri, korkuları, çizgileri unutarak o ana dalıp gittim.

Carter kıkırdadı, çenesi başımın üstünde duruyordu. “Lanet olsun, gördüğüm en şirin eldivenler.”

Ağacın ışıkları yandı, etrafımızdaki kalabalık *ayy* ve *yaa* sesleri çıkarırken rengârenk ışıklar parıldayarak bu aralık gecesini ışıltı ışıltı yapıyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

Carter’ın kolları bana daha sıkı sarıldı. “Evet. Kesinlikle öyle.”

Ağacın ışıkları yanarken ve park boşalırken Carter beni kaldırımın kenarında duran arabaya doğru götürdü.

Lüks, tamamen siyah SUV araca baktım. “Lüks seçenekteki arabayı çağıracağını biliyorum.”

“Kanıtla, ufaklık.”

Kıkırdadım. “Bugün için teşekkürler, Carter. Çok eğlenceliydi.”

Ensesini ovuşturarak başını salladı. “Şey... yılbaşı gecesi ne yapıyorsun? Bir takım partisi var. Cara ve Emmett de orada olacak. Belki sen de gelebilirsin.”

“Ah, ben...”

“Başka bir planın var mı?”

“Şey, hayır ama...”

“O zaman geleceksin.” Ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Lütfen, Ollie. Eğlenceli olacak.” Arabanın kapısının önüne geçti. “Kabul edene kadar gitmene izin vermeyeceğim.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, iyi. Orada olacağım.”

Yumruğunu havaya kaldırdı. “*A-ha!*”

Hemen omzunu dürterek, “Bu bir randevu değil,” diye hatırlattım.

Başını iki yana sallayarak ellerini kaldırdı. “Randevu değil.” Kapıyı açtı ve binmem için eliyle işaret etti, ardından uzanıp beni arabaya bindirdi. Tarçınlı çörek kutumu kucığıma bıraktıktan sonra kafasının arkasını kaşıyarak geri çekildi. “Şey, Ollie?”

“Evet?”

“Cuma gecesi seni üzdüğüm ve seni ekmişim gibi hissettirdiğim için özür dilerim.”

“Seni *gerçekten* ektiğim için özür dilerim.”

“Beni kıskandığın için üzgün değilim.”

“Kıskanmadım.”

Carter sırtıttı. “Yeşil sana çok yakışıyor.”

“Kapa çeneni.” Ona gülümsedim. “Yılbaşı gecesi görüşürüz.”

Başını salladı. “Randevu değil.”

“Randevu değil,” diye tekrarladım.

Ardından kapıyı kapattı, parmaklarını silah şekline getirip ateş eder gibi yaparak, “Bu bir randevu!” diye bağırdı.

9

NOEL'DE KÖPEKLER> KIZ ARKADAŞLAR

Carter

Noel'le bir aşk/nefret ilişkim vardı.

Küçükken en sevdiğim mevsimdi. Evet, sadece tatili değil, bütün mevsimi seviyordum.

Kasım ayında, Vancouver havası babamın kaloriferi çalıştırmasına yetecek kadar soğuduğunda başlardı. Anma Günü* geçer geçmez evde Noel müzikleri çalmaya başlardı. Cadılar Bayramı süslerimizi indirdikten hemen sonra annem tavan arasından tüm Noel kutularını çıkarırdı.

Bir önceki Noel'de bir süre bekleyeceğine yemin etmesine rağmen, tatil için yemek pişirme işine çikolatalı fıstık ezmesi toplarıyla başlardı. Ne kadar erken pişirirse o kadar çok yedik ve Noel'den iki hafta önce mutfakta hiçbir şey kalmadığı için çıldırırdı.

Ancak benim favorim, Aralık ayının ilk pazar günüydü. Ailemiz her zaman yoğun olurdu, çocukken bile rekabetçi sporcular olan kız kardeşimle ben koşuşturup dururduk. Fakat o ilk pazar günü, her yıl programımızı boşaltırdık. Kahvaltımızı en sevdiğimiz restoranda yapıp başlardık ve ben her zaman *Oreolu* kreplerden sipariş ederdim. Sonra da *Merry Tree Farms*'a gider, mükemmel Noel ağacını bulmak için ağaçların arasında gezinirdik.

Babamın Noel ağaçlarına karşı bir ilgisi vardı. En az 270 cm uzunluğunda ve hepimizin etrafını sarabileceği kadar geniş olması gerekiyordu. Oturma odamızın ön penceresini *tam olarak* doldurması gerekiyordu. Bir ağacı incelemek için dakikalarını harcardı ama sonra aniden *olmaz* der ve başka bir ağaca yönelirdi. Kız kardeşimle

* Her yıl 11 Kasım'da, I. ve II. dünya savaşlarında ölenlerin anıldığı gündür. (e.n.)

ben her zaman babamızı etkileyecek mükemmel ağacı bulmak için yarışırdık. Bir keresinde, ikimizin de mükemmel ağaçlar seçtiğimizi söyleyerek iki tane almıştı.

On yaşındayken bana testereyi nasıl kullanacağımı göstermiş, ağacı birlikte kesmiştik. Ağacı kamyonu yerleştirmesine yardım ettim ve birlikte F-150'nin kasasına yüklemiştik.

Eve döndüğümüzde annem Noel şarkıları açar, bir tabak sandviç hazırlardı ve dördümüz birlikte ağacı süslerdik. Sonra hepimiz birer bardak sıcak çikolatayla bir tepsi Noel şekerlemesi ile kanepeye kurulur, *Noel Baba* filmini izlerdik. Küçükken hep babamın filmde Tim Allen'ın yaptığı gibi Noel Baba'nın yerini almasını isterdim. Eğer böyle bir şey olursa beni de Kuzey Kutbu'na götüreceğine söz vermişti.

Noel'le ilgili her şeyi severdim.

Ancak babamı yedi yıl önce kaybettik ve Noel bir daha eskisi gibi olmadı.

Çocukluğumun geçtiği evin garaj yolunda motoru durdurup cansız eve baktım. Yılın hangi zamanında olduğumuzu gösteren tek bir ışık ya da dekorasyon yoktu. Her yıl annem için süslemeleri asmak istiyordum, hatta ona yalvarıyordum ama o sadece hüzünlü bir gülümsemeyle, "Belki gelecek yıl," diyordu.

Yine de bize istediğimizi düşündüğü Noel'in parçalarını vermeye çalışıyordu. Gösterdiği çaba onu göğsündeki acıyı gizlemek zorunda bıraksa bile, babamın yanında olmadığı her Noel onu öldürmüyormuş gibi davranıyordu. Onu böyle görmekten, dünyalar kadar çok sevgiyi hak ederken böyle paramparça olduğunu görmekten nefret ediyordum.

"Neye bakıyorsun sen?"

Sağımdan gelen fısıltı beni yerimden sıçrattı, sanki onun burada olduğunu bir şekilde unutmuş gibiydim. Arkadaşıma gülümsedim, yorgun mavi gözleri yavaşça etrafta gezinirken göremese de benim gördüklerimi görmeye çalışıyor gibiydi.

"Bir şeye baktığımı nereden biliyorsun, ihtiyar?"

Hank seksen üç yaşındaydı ve Leber kalıtsal optik nöropatisi nedeniyle on beş yaşında görme yetisini kaybetmeye başlamıştı. Önce sol gözünü, birkaç ay sonra da sağ gözünü etkilemişti. Gölgeleleri algılayabilse de, on altıncı yaş gününden önce tamamen kör olmuştu.

Hank iki parmağıyla gözlerinin arasındaki noktaya dokundu. “Üçüncü göz. Bazıları buna anne içgüdüğü diyor.”

Belki unutmuştur düşüncesiyle, “Sen anne değilsin,” diye hatırlattım.

Derin gülme çizgileri, içten kıkırdamasıyla yıpranmış yüzünü buruşturdu. “Annen bu yıl ışıkları asmana izin verdi mi?”

“Hayır.” İç çekerek arabadan çıktım ve yağın karın içine daldım. Rehber köpeğı Dublin’i arka koltuktan indirdikten sonra Hank’e yardım ettim.

“Bu çok zor, biliyorsun,” diye usulca konuşmaya başladı. Ben onu Dublin’e doğru yönlendirirken elini elime doladı. “Ruh eşin olmadan yaşamak. Onsuz tatiller. Yeni yıllar ve doğum günleri. Kahretsin, onlar olmadan akşam haberlerini dinlemek bile zor. Hepsi zor, Carter.”

Elbette, bunu biliyordum. Annemin yıllardır verdiği mücadeleyi izlemiştim. Hank de biliyordu çünkü o da lise aşkını on dört yıl önce kanserden kaybetmişti, yani benim babamı kaybettiğim günden yedi yıl önce. Hank ve ben böyle tanışmıştık, hayatımın en kötü gününde.

İçeri girip botlarımı çıkarmadan önce beremdeki kırı silkeledim. Paltosunu çıkarmasına yardım ederken, Dublin sabırla Hank’in yanında bekledi ve mutfığa fırlamak için izin almaya hazır bir şekilde patilerinin üzerinde kıpırdanmasına gülümsedim. O dünyadaki en tatlı *Golden Retriever* olabilirdi ama muhtemelen en kötü eğitilmiş rehber köpekti.

Şey, belki de o kadar kötü olan aldığı eğitim değildi, Hank’in ona karşı bu kadar yumuşak olmasıydı. Ne zaman ihtiyacı olsa Dublin yanındaydı ama Hank onu çok uzun süre çalışma modunda tutmaktan hoşlanmıyordu. Köpeklerin köpek olmalarına izin verilmesi gerektiğini söylüyordu. Hank kendi başının çaresine bakabilen biriydi ve bence Dublin’i her şeyden çok arkadaşlık ve duygusal destek için almıştı.

Hank havayı kokladı. “Benden önce hindiden biraz alacağım sanıyorsan yanıyorsun, Dubs, koca adam.” Tasmaını çıkardıktan sonra köpeğini okşadı. “Hadi bakalım.”

Dublin eski ahşap eski ahşap zeminde kayarak hızla geçti, mutfığın girişini kaçırıp arımdan geri dönerek içeri daldı. Odadan kahkahalar yükseliyor, annem ve kız kardeşim favori köpeklerini sevgi sözcüklerine boğuyorlardı.

Hemen sonra annem oturma odasına girdi, yüzü köşedeki yarım yamalak aydınlanan Noel ağacından daha parlaktı. Saçlarını düzeltirken bakışları benim ve Hank'in üzerinde gezindi, yan tarafa eğilip etrafımıza baktı.

"Ah." Kaşlarını çattı. "Sadece ikiniz mi?"

"Sadece ikimiz mi? Başka birini mi bekliyordun?" Onu kendime çekip sarıldım. Her yıl olduğu gibi tarçın, şerbet, pastırma ve hindi gibi kokuyordu, bu sayede Noel sabahımın iyi başladığını anlıyordum, her ne kadar sorum karşısında iç çekse de.

"Hayır, başka kimseyi beklemiyordum." Parmak ucuna kalkarak yanağımı öptü. "Mutlu Noeller, tatlım." Hank'i kucakladı. "Mutlu Noeller, Hank. Gelebilmene çok sevindim."

"Dublin ve ben, Noel'i Vancouver'daki en güzel iki kadınla geçirmek dışında nerede olabilirdik? Beni davet ettiğin için teşekkürler, Holly."

Küçük kız kardeşim oturma odasına girip mutfak kapısının çerçevesine yaslandı ve babamdan aldığımız Beckett sırtışını yüzüne yerleştirdi. "Annem kız arkadaşını getirerek bize sürpriz yapacağını umuyordu." Jennie ağzına bir çikolatalı fıstık ezmesi topu attı. "Tam olarak şöyle dedi: 'Bu şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesi olmaz mıydı?'"

Kaşlarımı kaldırarak başımı anneme doğru eğdim. Yüzünde yarı mahcup, yarı suçlu, biraz da umutlu bir gülümseme vardı ama yine de omzuma vurdu.

"Bana öyle bakma, Carter. O bakışı *biliyorum*. O bakışı ben *icat ettim!* Bir şeyler saklıyorsun."

"Hiçbir şey saklamıyorum." Yanma gidip Jennie'nin tüm yüzünü avuçlarımla arasma sıkıştırdım, o da hemen kaçmaya çalıştı ama başaramadı. "Benim bir kız arkadaşım yok."

Jennie karnıma bir yumruk indirdikten sonra saç örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Ben de öyle dedim. Kimse seninle çıkmak istemez."

"*Yapma ama*. Ben oldukça rağbet görüyorum. Herkes benden bir parça istiyor."

Hank'i kucaklarken bana gözlerini devirdi. "Evet, buna nafaka deniyor." Yüzüme yüksek sesle kahkaha attı ve ben ona doğru ham-

le yaptığımda cıyıkladı, Dublin'i kalkan olarak kullanmak için yere atladı.

"Eh, kız kardeşin konuyu açtığına göre..." Annem leopar desenli gözlüklerini burnuna doğru kaydırды, ayak parmaklarının üzerinde ileri geri sallanırken o umutlu ifade yüzünden hiç silinmiyordu. "Birlikte fotoğraflarının çıktığı kız kim?"

"Hangi kız?" Mutfağa doğru ilerlediğimde, Noel şekerlemelerinden oluşan geniş bir tabakla karşılaştım. Ağzıma bir çikolatalı fıstık ezmesi topu attım ve hemen ardından kardan adam şekerli bir kurabiye yedim. Ağzıma tıktırdıklarımla, "Borodo bir sürü kız var," diye mırıldandım, sonra da lokmamı yuttum. "Çeşitlilik konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Carter, Tanrı aşkına. Konuşmadan önce ağzındakileri yut, ayrıca hangi kızdan bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Omuz silktiğimde ellerini kalçalarına koyup dudaklarını büzdü.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. İki haftadır ikinizin fotoğrafları çıkıyor. Geçen hafta sonu barda yavaş bir şarkıyla dans ederken, iki gün önce bağış gecenizde." Tek kaşım kaldırdı. "Bu arada, birlikte olduğun kızı ortaya çıkarmak için kız kardeşin ve ben gidene kadar beklemen tam senlik hareket."

Pekâlâ, öyle olmamıştı. Olivia'yı onlar gittikten sonra görmüş-tüm.

İki eliyle beni işaret etti. "Ayrıca attığın golü ona adadın!"

"Ahhhh, o."

"Evet, o. Maçtan sonra röportajında, 'Bu Olivia,' dedin."

"Doğru." Burnuna dokundum. "O Olivia."

Gözlerimin tam ortasına vurmadan önce bakışlarında tehlikeli ve korkutucu bir şey belirdi.

"Ah! Bu da neydi böyle?"

"Onun Olivia olduğunu *biliyorum* çünkü röportajında öyle söyledin, ukala! Olivia'nın *kim* olduğunu bilmek istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştın, golünü bir kıza adamamıştın."

"Bu doğru değil." Aralarına birini daha eklemeyi düşünmeme rağmen, hayatımdaki iki kadını işaret ettim. Neden mi? Çok karmaşıklardı; bu ikisi tam olarak bunu kanıtlıyordu. "Siz ikinize bir sürü gol adadım."

Bir kurabiye daha almak için uzandığımda annem el havlusuyla bana vurdu. “Son zamanlarda gerçekten sinirlerimi bozuyorsun, Carter Beckett.”

“Her zaman bozuyordum, anne.”

Bir an için onu dikkatle inceledim, heyecanının büyük bir kısmının nasıl tükendiğini fark ettim. Dudaklarının kenarlarını aşağı çeken, gözlerindeki kıvılcımı körelten bir hayal kırıklığı vardı. Bugün içinde kalan azıcık mutluluğu da yok etmiş olmam hoşuma gitmemişti.

Omzunu dürttüm. “Buraya bir kız arkadaşla geleceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?”

Yanakları kızarıırken bana doğru elini salladı. “Tabii ki hayır.” Bakışları yemek odasındaki masaya kaydı, sonra tekrar bana döndü. Bakışlarını takip ettiğimde, dört tane olması gerekirken beşinci bir tabağın daha eklendiğini gördüm.

“Anne, hadi ama.”

Yemek odasına koşup hızlıca tabakları topladı. “Önemli bir şey değil. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Düşündüm ki belki...” Yine elini sallayarak beni geçiştirdi. “Yok bir şey. Aslında beşinci tabak köpek içindi.”

Jennie arkamdan gelip kulağımı çekiştirdi. “Artık bir kız arkadaş bulur musun? Annemin kalbini kırmayı bırak. Eminim dışarıda senin devasa zampara hatalarını görmezden gelecek birileri vardır.”

“Ah, Jennie.” Annem bir elini alnına bastırdı. “Ağabeyine *zampara* demeyi bırakır mısın?”

“Çapkın denmesini tercih ediyor,” dedi Hank.

“Evet, öyle,” diye haykırdım. “İşte benim adamım!”

“Ayrıca çapkın, bir zampara için kullanılabilecek daha güzel bir isim, o kadar.”

Jennie kıs kıs güldü ve Hank’i mutfaktan çıkarıp beni annemle yalnız bıraktı.

“Biliyorsun, Carter, senin seçimlerin hakkında hiçbir şey söylemedim...” Oğlunun etrafta yatıp kalktığını söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi elini sallıyordu. “Bu kadar çok farklı kadınla her ne yapıyorsan onu yapman konusunda,” diye tamamladı sonunda. “Ama inanılmaz, özel bir şeyi kaçırdığını düşünmekten nefret ediyorum.” Bir omzunu kaldırdı, aynı hem mahcup hem üzgün

hem de özlem dolu olmayı başaran bir gülümseme takındı. “Benim ve babanın sahip olduğu gibi bir şey.”

Onu kendime çekip kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. “Bugün nasılsın, anne?”

“Ben iyiyim.” Aldığı titrek nefesin ardından hırıltılı bir şekilde verdiği nefes yalan söylediğinin kanıtıydı. “Babanı özlüyorum, Carter. Onu çok özlüyorum.”

Göz kapaklarım sanki acıyı durduracakmış gibi kapandı. Durdurmayacaktı. Annemin acısı, benim acım...

“Biliyorum, anne. Ben de onu özlüyorum.” Dudaklarımı saçlarına bastırıp ona daha sıkı sarıldım ve merdivenlerin yanında duran, Noel yazan büyük mavi kutulara bakıp hafifçe gülümsedim. “Kutular bu yıl dışarı çıkmış.”

“Onları açamadım,” diye itiraf etti. “Orada oturdum ve onlara baktım. Ama... bu da bir adım, değil mi? Küçük de olsa?”

“Bu da bir adım, anne.”

Mutfağın sessizliğinde, Noel müziği etrafımızı sardığı sırada ve birbirimize sarılmış dururken, ona nasıl yapılacağını bildiğim tek sözü verdim.

“Eğer senin ve babamın sahip olduğu gibi bir şey bulursam, yapacağım son şey onun elimden kaçmasına izin vermek olacak.”

Düzenleme

Ny.özlem

10

CARTER'IN AŞK SARAYI

Olivia

Bu dergilerde gördüğünüz, hayatınız boyunca hayalini kuracağınız türden bir evdi. Böyle bir şeyin bir gün sizin olabileceği fikri o kadar da uzak değildi.

Kuzey Vancouver'da, kapılı bir sitenin içinde, çalıştığım lisedeki kadar büyük olduğuna yemin edebileceğim bir park yerine sahip bu iki katlı geniş ev, Fromme Dağı'nın eteklerinde yer alıyordu. Büyük gri taş, arduvaz mavisi dış cephe kaplaması ve ahşap sütunlar, bu evi bir şaheser haline getirmek için birbirine uyum sağlıyordu. Arkasındaki manzara -karla kaplı koyu yeşil orman denizi, dağın zirveleri, başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz trilyonlarca yıldız- onu tamamen nefes kesici hale getiriyordu.

"Bütün gece burada mı duracaksın, yoksa içeri girmeyi düşünüyor musun?"

Carter'ı ön verandada, bir sütuna yaslanıp ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde rahat bir gülümsemeyle gördüğümde bakışlarımı manzaradan ayırdım ve karnımdaki kelekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Ondan daha önce hiç şu anda olduğu kadar etkilenmemiştim. Koyu renkli kot pantolonla koyu yeşil ve mavi ekose gömlek giymişti, kollarını kıvrıp önünü açık bırakmıştı. Kestane rengi saçları başının üzerinde dağınık bir şekilde uzanıyordu, bu o kadar zahmetsiz bir yakışıklılıktı ki canımı acıtıyordu.

"Cara ve Em kendi başının çaresine bakman için seni burada bırakmış," dedi Carter.

"Sen de beni kurtaracağını mı düşündün?"

Ona doğru adım attığımda sırtışı büyüdü. "Hayır. Senin benim elimden kurtarılman gerekiyor."

“Ah, doğru. Büyük, kötü Carter.”

Kaslarını esnetip üzerine bir öpücük kondurdu ve kaşlarını oynattı. “Ben koca bir adamım.”

Verandaya çıkan iki basamağı tırmandım ve ona doğru adım attığım sırada gözlerinin parıldamasının tadını çıkarmaya başladım. “Ama o kadar da kötü değilsin, değil mi?”

“Çok kötüyüm,” diye mırıldandı.

“Gerçekten mi?” Parmağımın ucunu gömleğinin yakasında gezdirdim. “Çünkü yanağında Olaf çizimi olan fotoğrafın aksini söylüyor.”

Bakışları karardı. “Geçen hafta yüzüne forma numaramı yazdığını hatırlatma bana.”

Parmaklarımı gömleğinin etrafında kıvrıp onu kendime doğru çekerken, “Eve döndüğümde yaptığım ilk şey o kötü çocuğu ovalayarak çıkarmak oldu,” diye fısıldadım.

Gözleri kısıılırken boğazından vahşi bir ses yükseldi ve ben de kıs kıs gülererek geri çekilip etrafı kapatılmış verandaya bakındım.

“Bu ev inanılmaz.”

“Biliyorum.” Önü açık kalan paltomun altındaki elbiseme odaklandı. “Elbisen de öyle.” Gömleğinin kolunu karnıma doğru uzattı. “Uyumlu giyinmişiz.”

“Öyle görünüyor.” Bu renk bana gözlerini hatırlattığı için bu elbiseyi giydiğimi ona söylemeyecektim.

“Hadi gel.” Bir kolunu omzuma doladı ve beni kapıya doğru götürdü. “Sen donmadan ve soyunup vücut ısımla seni tekrar ısıtmak için sarılıp uyumak zorunda kalmadan önce içeri girelim.”

Geniş antreye merakla bakarken, “Carter Beckett kimseyle sarılıp uyumaz,” diye cevap verdim. Dışarısı kadar içerisi de görkemliydi, her şey... doğru hissettiriyordu. Ev gibiydi ve samimi bir yerdi; kar fırtınası sırasında sıcak çikolatanız, klasik bir Disney filmi ve değer verdiğiniz insanlarla birlikte pijamalarınızla kanepeye kıvrılmış olmaktan memnun olacağınız tek yer gibiydi.

“Seninle sarılıp uyurdum.”

“Elinden geleni ardına koymuyorsun, değil mi?”

Yanıt vermek yerine paltomu çıkarmaya koyuldu, kollarıma ihtiyacı olduğu için sol elimdeki kutuyu sağ elime aldım.

Paltomu astıktan sonra kutuyu elimden alıp, “Bu ne?” diye sordu.

“Özel bir şey değil. Tatlı ve baharatlı bir sosla pastırmaya sarılmış su kestaneleri. Onlar...” Bir tanesini ağzına atıp mırıldanmasını izlerken cümlem yarım kaldı.

“Bu çok iyi,” diye mırıldandı. Dilini altdudağında gezdirerek kalan sosu yalamaya çalıştı.

“Sen sonu hiç görünmeyen bir çukursun, değil mi?”

Yüzüne yerleşen orantısız gülümseme karnımda bir ateş yaktı ve sonraki sözleri bu ateşi daha da körükledi. “Bütün gece devam edebilirim, bebeğim.”

Boğazımı temizledim. “Bunlar ev sahibi için. Cara tüm yemeklerin hazır olduğunu söyledi ama ben yine de beni ağırladıkları için teşekkür mahiyetinde bir şeyler getireyim dedim.”

“Ah, peki, teşekkür ederim. Ayrıca rica ederim.” Elimi tutup beni koridora doğru sürüklemeye başladı.

“Ne?” Gözlerim bir kez daha antrede gezindi, bu kez fotoğraflardaki yüzlere odaklanmıştım. Çoğunda yaşça küçük olmasına rağmen, bu yüzü her yerde tanıyabilirdim. “Burası senin evin mi?”

“Hıhı. Benim kadar göz kamaştırıcı, sence de öyle değil mi?”

“Bu... burası çok güzel. Beni davet ederken neden buranın senin evin olduğunu söylemedin?”

“Söylemedim mi?” Omuz silkti ve tekrar elimi tutup çekti. “Pekâlâ. Hadi...”

“Bekle bir saniye.”

Carter hiç kıpırdamadan yere bakıyordu. Yavaşça bana doğru dönerken yüzünde temkinli ve gergin bir ifade vardı, sanki bu işin nereye varacağını çok iyi biliyordu.

“Şehir merkezinde bir dairen olduğunu sanıyordum. Beni oraya sekiz dakikada sırtında taşıyabileceğini söylemiştin.”

“Doğru. Şey, öyle söylemiştim.”

“Yoksa yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun, şey...” Ensesini ovuşturdu. “Şehir merkezinde bir dairem var. Sadece orada yaşamıyorum. Burada yaşıyorum.”

Burnumu kırıttım. “O zaman neden bir dairen var?”

Cevap vermek istemediğini görebiliyordum. Ya da belki de ne

cevap vereceğini bilmiyordu. Tıpkı far görmüş bir geyik gibi bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırıp beklerken, merdivenlerden aşağı inen Garrett'ı zar zor fark etmiştim. "Carter? Eğer orada yaşamıyorsan neden bir dairen var?"

Yanımıza gelip bana sarılırken, "Daire mi?" diye tekrarladı Garrett. "Carter'm Sarayı'ndan bahsediyorsun." Çenesini kapattı, bakışları aramızda gidip gelirken gözlerini kocaman açtı.

"Carter'ın Sarayı derken?" diye üsteledim.

Carter alçak sesle, "Yapma," diye uyardı onu. "Sakın bunu yapayım deme."

Bir sessizlik aramızda uzayıp gitti, ortamdaki gerilim hissedilebiliyordu.

"Aşk," diye fısıldadı Garrett. "Carter'm Aşk Sarayı." Carter'm tehditkâr bakışlarından sıyrılıp koridora fırladı ve omzunun üzerinden özür diledi. "Özür dilerim, tamam mı? Baskı altında yalan söyleyemem! *Canımı yakma!*"

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, Carter'm bakışlarına karşılık veriyordum. Korku ve eğlence karışımı bir bakıştı. Bu onu eğlendirmemeliydi. Yüzde yüz dehşete düşmüş olmalıydı çünkü şu anda onun kıcını tekmelemeyi düşünüyordum.

"Sırf meraktan soruyorum, Garrett yanlışlıkla tüm özel arkadaşlarını götürdüğün bir Aşk Sarayı'n olduğunu ifşa etmemiş olsaydı bana ne söyleyecektin?"

"Onlar benim özel arkadaşlarım değil. Arkadaşım bile değiller. *Sen* benim arkadaşım. Ve sen özelsin."

Ah, Tanrı aşkına... "Carter."

Yüzünü buruşturdu. "Peki sana evi sattığımı söyleyecek olsam?"

"Ah, yani yalan mı söyleyecektin?"

"Ne? Off." İç çekerek omuzlarını düşürdü. "Hayır, yalan söylemeyecektim."

"Yani bana gerçeği, şehir merkezinde maçlardan sonra sevişmek için kullandığın bir dairen olduğunu mu söyleyecektin?"

"Hayır, ben... ahhh." İki elini de yüzüne götürerek ağır çekimde aşağı doğru sürükledi. "Bu tuzak gibi hissettiriyor. Bu cevapların hiçbirisi hoşuna gitmezdi." Derin bir nefes verdi. "Sana evime gelen

ve ailemden biri ya da arkadaşımın sevgilisi olmayan ilk kadın olduğunu söyledim. Seni orada değil de burada ağırlamaktan ve bu gece seni daha yakından tanımak için biraz zaman geçirmekten mutluluk duyduğumu söyledim.”

Ne yaptığını biliyordum. O ev yerine buraya gelen özel kişi olduğumu söyleyerek olumsuzluktan sıyrılmaya, garsiyonerini olumlu bir yere çevirmeye çalışıyordu. Bu konuda, olumlu yönleri görme konusunda iyiydi; o anda kendini köşeye sıkıştırmak için olsa bile. Ancak gerçek şu ki, ben iyimser olma konusunda hiçbir zaman pek iyi olmamıştım. Kötümser de değildim, ya da en azından ben öyle düşünmüyordum. Ben sadece gerçekçiydim.

Getirdiğim kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. “Bu geceliğine tüm önyargı saçmalıklarını unutabilir misin? Bir gece, Ollie. Bir şöhretim olduğunu ve melek olmadığımı biliyorum. Bunların hiçbirisi yokmuş gibi davranalım ve randevumuzun tadını çıkaralım.”

“Bu bir randevu değil.”

“Ayrıca beni kıskanmıyormuşsun gibi davranacağız.”

Off. Bu konuda çok iyi gidiyordu.

Kasıla kasıla yanından geçmeden önce köprücük kemiğini okşadım. “Kendine gel, Beckett.”

İçten kahkahasının sesi geldi ve kendi kendine mırıldandığı cümleden sadece *kıç* ve *elbise* kelimelerini yakalayabildim.

Topuklarımın üzerinde döndüm. “Ne dedin sen?”

Yüzündeki sırıtsı beni onun yontulmuş mermerden bir şeytan olduğuna inandırıyor. Kaslı vücudunda tek bir masum kemik bile yoktu.

“Bu gece o elbisenin içinde harika görüldüğünü söyledim.” Söylediği şeyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Uzun parmaklarını benimkilere dolayarak beni içeri sürükledi.

“Hadi, ufaklık. Gidip bir şeyler içelim.”

Bundan daha korkunç, pervasız ve çılgınca çekici bir fikir düşünemiyordum.

Elbette, ben de onu takip ettim.

Bu mutfakta mutlu bir kadın olarak ölebilirdim.

Nedeni geniş gece mavisi dolaplar mı, tuğla tezgâh kaplaması mı, çift fırın mı, parlak mermer tezgâhlar mı, yoksa buradan görünen oturma odasındaki taş şömine mi bilmiyordum. Tek bildiğim, eğer son nefesimi burada verirsem, bunu sorun etmeyeceğimdi.

“Cennetteymişsin gibi görünüyorsun.”

Önümde asitli kırmızı bir içecek belirdi, içinde kızılıcıklar ve misket limonları yüzüyordu. Carter dirseklerini ada tezgâha yasladığı sırada hiç vakit kaybetmeden bardağı dudaklarıma götürdüm.

“Bu mutfağı, Pinterest’te hayalimdeki ev panosuna kaydettiğime eminim.”

“Pinterest nedir?”

“Ne...” İç çekerek başımı iki yana salladım. “Boş ver.”

Carter bir çekmeceyi açarken kendinden emin sırtışı sarsıldı. Çekmeceden küçük kahverengi bir paket çıkarıp boğazını temizledi. “Hey, bu biraz tuhaf olabilir ama bir şey aldım...”

“Olivia!”

Carter çekmeceyi kapattı, Adam beni kendine çekerken yanakları kızarmıştı. Gözlerimi Carter’den ayırmıyordum, orada ne sakladığımı öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

“Carter geleceğini söyledi ama hiçbirimiz inanmadık.”

Garrett elini kaldırdı. “Burada olacağını söylemiştim. Herkesle yüz dolarına bahse girdim.” Kot pantolonundan bir tomar yüzlük çıkarıp yüzünü yelledi. “Geldiğin için teşekkürler.”

Emmett bir banknotu kapıp elime tutuşturdu. “Bunu gerçekleştiren kişi Ollie olduğu için bunlardan birini o alacak.”

Cara da bir banknot çaldı. “Ben de bir tane alıyorum çünkü onu ben getirdim.” Adam’ın omzunu sıvazladı. “Liv’in en sevdiği Vipers oyuncusu olduğunu biliyor muydun?”

Adam’ın yüzü aydınlandı, bir avucunu gururla göğsüne götürdü. “Gerçekten mi? Ben mi?”

“Evet.” Carter’ın yüzündeki ihanete uğramış gibi görünen ifadeyi görmezden geldim. “Sahada tuğla bir duvar gibisin.” Ayrıca inanılmaz derecede sevimliydi. Maç sonrası röportajlarda ne zaman kendisine iltifat edilse utanır ve kameradan gözlerini kaçırırdı.

“Ollie on beş yıl hokey oynamış,” dedi Carter.

“Cidden mi? Bana kaleci olduğunu söylemeni istiyorum ama sen çok küçüksün.” Adam dudaklarını ağzının içine aldı. “Özür dilerim. Küçük derken kötü bir şey kastetmedim, sadece...”

“Küçük olmak bir kaleci için iyi değil, anlıyorum. Sekiz yaşındayken bir yıl denemiştım.” Burnumu kırıştırdım. “Berbattı. Kaybetmenin sebep olduğu suçluluk duygusu için yaratılmamışım. Çok hassas biriyim ve kendimi kaybettim. Eve dönerken yol boyunca ağlardım çünkü kendimi suçlardım.”

“Seni anlıyorum. Bazı mağlubiyetler diğerlerinden daha zor ama beni ayağa kaldıracak bu çocuklar varken her zaman biraz daha kolay oluyor.”

“Kız arkadaşın burada mı? Onunla tanışmadım.”

“Ah, şey...” Adam avucunu ensesine götürdü. “Hayır, bu gece kendini pek iyi hissetmiyordu. Belki bir dahaki sefere. Seni çok sevecektir.”

Cara onun omzunun üzerinden, “*Ondan nefret edeceksin,*” dedi dudaklarını oynatarak. Carter dahil diğer herkesin bakışları da bana aynı şeyi söylüyordu.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” Garrett’ı dürttüm. “Peki ya sen? Hayatında özel biri var mı?”

“Yoo.” Çapkın bir sırıtışla bana göz kırptı. “Neden, bir gece yarısı öpücüğü mü arıyorsun?”

Alaycı bir ifadeyle, “Gece yarısı, benimle randevuya çıkan kadını öpemezsin!” dedi Carter.

“Tanrı aşkına, Carter, bu bir randevu değil.”

“Benimle gerçek olmayan ama aslında gerçek olan bir randevuya çıkan kadını gece yarısı öpemezsin!”

Garrett bana doğru eğilip dudaklarım kulağıma yaklaştırdı. “Açık konuşacağım, gece yarısı onu öpmen üzerine bin beş yüz dolarına bahse girdim.”

Ben cevap veremeden yemek odasından tezahüratlar yükseldi ve Garrett ellerini çırttı.

“Hadi, Liv. *Beer pong** oynayalım.” Beni kırmızı bardaklar ve pinpon toplarıyla kaplı muhteşem bir akçaağaç masanın bulunduğu kalabalık odaya doğru çekti. “Benim ortağım olabilirsin. Carter ve Adam’ı *ağlatırız*.”

* İçi bira dolu bardaklar ve pinpon topuyla oynanan bir oyun. (ç.n.)

Carter ellerini ceplerine sokarak arkamızdan gelirken, bakışlarını takip edip Garrett'in kalçamda duran eline baktım.

Aman Tanrım. Bay Beckett kıskanıyordu.

Garrett ile Adam altışar bardak bira doldurup masanın iki ucuna üçgen şeklinde dizerken, bakışları benimkilerle buluştu ve o kararlı bir ifadeyle yanıma geldi.

Ateş saçan bakışları vücudumda dokunduğu her yeri yakıyordu. "Bunu daha ilginç bir hale getirmek ister misin?"

Parmaklarım düğmelerinde gezindi. "Aklından ne geçiyor?"

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Ben kazanacağım ve senin gece yarısı öpücüğünü alacağım."

Cara arkamda kıs kıs gülüyordu. Birkaç yıldır oynamamıştık ama üniversitede Cara ve ben *beer pong* masasının kraliçeleriydik. İkinci ve üçüncü sınıfta hiç yenilmemiştik. "Peki ya ben kazanırsam?"

"Kazanamayacaksın. Çok büyük bir motivasyon kaynağım var."

Azmine hayran olmuşum, hakkını vermem gerekiyordu. Parmaklarımı gövdesinde gezdirirken kot pantolonunun bel bandının hemen üzerinde durdum. İçtiğim tek kadeh doğrudan kafama gitmiş olmalıydı çünkü daha sonra elimi oraya sokma ihtimalimi ciddi ciddi düşünmüştüm. "Eğlendir beni."

"Ne yapmamı istersin?"

Dürüst olmak gerekirse, ayak masajı yapılmasını ve yeni yıla sevişerek girmeyi çok isterdim ama ağzımdan çıkan istek çok daha uysaldı. "Beni *Frozen II*'yi izlemeye götürmelisin." Filmi izlemek için sabırsızlanıyordum ve sanırım bir kızla halka açık bir sinema salonunda Disney prensesi filmi izlemektense ölü bulunmayı tercih ederdi.

Etrafımızdaki grup sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi homurdandı.

Carter sadece sırtarak bana gamzelerini gösterdi. "Anlaştık." Buklelerimi yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı ve boynumu kavradı. "Kendi tuzağına düştün, Ol." Çeneme şefkatli bir öpücük kondurduğunda titredim. "Disney filmlerine bayılırım ve böylece seni bir randevuya çıkarabileceğim. Sonuç ne olursa olsun, ben kazandım."

Beklediğim gibi Carter iyi oynuyordu. Adam ve Garrett da öyleydi.

Ama ben daha iyiydim.

Garrett ve ben ilk oyunu kazandığımızda, Carter hemen üç olanın kazanacağını açıkladı. İkinci oyunu da kazandığımızda, birdenbire beş olanın kazanacağım söyledi.

Üçüncü turda ilk topu bardağa soktuğumda Garrett beni havaya kaldırdı ve kalabalık bağırmaya başladı.

Garrett elini sırtıma koyarak, “Carter’ın daha önce hiçbir şeyde arka arkaya bu kadar çok kaybettiğini görmemiştim,” diye fısıldadı.

Carter masanın karşısından bizi izliyordu; çenesi gerilmiş ve gözleri kararmıştı. Bu tepkiyi vermesine neden olan şey kaybetmek miydi, yoksa Garrett’ın bunca zamandır benimle bu kadar bariz bir şekilde flört etmesi miydi, bilemiyordum.

Ping-pong topları havada süzülürken, her iki tarafta da sadece iki bardak kalana kadar karşılıklı puanlar topladık. Tansiyon yükseldiği ve sıranın Carter’a geldiği anda, Emmett bana seslendi.

“Hey, Ollie, bekle! Bir şey düşürdün!” Kaşlarını kaldırdı ve bana sinsi sinsi göz kırpmadan önce *hiçbir şeyi göstermeyen* işaretparmağını takip ettim.

Mesaj alındı.

Bakın, ben bir kadındım. Ufak tefek olabilirdim ama boyumun eksikliğini, kalçalarım ve kıvrımlarımla telafi ediyordum. Ayrıca harika bir kıçım olduğu söylenirdi. Cara ne zaman yanımdan geçse nazik bir şaplak ile bana bunu hatırlatmayı severdi.

Pinterest’te saatlerce tatlılar arasında gezindikten veya Instagram’da ilham verici yemek pişirme videoları izledikten sonra onları yapmaya çalışarak edindiğim sağlıklı bir takıntının sonucu olarak, kıvrımlarımın yumuşaklığı ve kıçımın yuvarlaklığı konusunda utan-gaç biri olma eğilimindeydim. Açıkçası yine de çoğu erkek tüm bu kıvrımlara ve kavislere karşı koymakta zorlanırdı.

Ya Carter Beckett? O da kesinlikle çoğu erkek arasındaydı.

Şu anda masanın üzerine eğilmişti ve bakışları nişan aldığı bardakla benim aramda gidip geliyordu. Ben gülümsediğimde o da yumuşak ve tatlı bir ifadeyle bana gülümsedi. Yapmak üzere olduğum şey için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Neredeyse.

“Tüh.” Ona arkamı dönerek yere doğru eğildim, duymak istediğim şeyi duyana kadar bir süre orada oyalandım.

Tık... tık... tık...

“Sikeyim!”

Adam bir pinpon topunu masaya fırlattı. “Benimle dalga mı geçiyorsun, Beckett? Bir kış dikkatini dağıttı!”

İki eliyle yüzünü ovaladıktan sonra beni işaret etti. “Bu harika bir kış!”

Carter’ın hedeften sapan topu ayağıma doğru yuvarlandı ve ben de topu başımın üstüne kaldırarak ayağa fırladım. “Yakaladım!”

Adam inleyerek alnını hafifçe duvara vururken Carter hayatımda gördüğüm en seksi şekilde kaşlarını çatmıştı. Kanıma karışan alkol, onu öpmem için bana meydan okuyordu.

Emmett kahkahalarla uluyarak el çırpıyordu ve Garrett yüzümü tutup alnıma gürültülü bir öpücük kondurdu. Kendi atışını kolaylıkla yaptıktan sonra omuzlarımı ovarak kulağıma stratejilerini fısıldıyordu.

“Sadece yavaş ol. Derin bir nefes al. Atışını aceleye getirme. Çantada keklik. Herhangi bir bardak, Liv, herhangi biri.”

Cara bir eliyle kışıma vurdu. “Hadi göreyim seni, bebeğim!”

Gözlerimi istediğim bardağa diktim ve pozisyonumu aldım. Kendimden emindim ve bu iş bendeydi.

“Şey, Carter? Üniversitede yüz sekiz maçta yenilmedim.” Gözlerinin içine bakarak topu attım ve içkisine batarken çıkardığı sesi duyduğumda sııttım, etrafımızdaki kalabalık tezahürat yapıyordu.

Adam yere çöktü, Carter masanın kenarına tutunarak başım eğdi ve Garrett beni kollarına alıp döndürdü.

Sarhoş halimle, Carter’a karşı hissettiklerimin onun seksi vücuduna karşı duyduğum çekimden çok daha fazlası olduğunu fark ettim ve bununla ne yapacağımı bilemiyordum. Mantığım bana kaçmamı, daha fazlasına dönüşmeden buna engel olmamı söylüyordu çünkü bu adam beni mahvedecekti. Kalbimse “*Siktir et, bir şans verelim,*” diyordu.

Hangisinin kazanacağından emin değildim ama cesur olan yanım iki kolunu onun boynuna dolayıp, “Kaybetmek nasıl bir duygu, koca adam?” diye sordu.

Gözlerinde ürkütücü ve vahşi bir şey parlarken, parmaklarıyla boğazımın etrafını şefkatle sararak beni daha yakına çekti. Sonrasında söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

“İnan bana. Hiçbir şey kaybetmedim.”

11

GERİ SAYIM

Carter

“Hezimete uğradın.”

“Arka arkaya üç kez.”

“Bu nasıl bir his, Carter?”

Elimle birinin yüzünü ittim. Kimin yüzü olduğundan emin değildim çünkü Olivia’nın kışının banyo kapısının ardında kayboluşunu izledikten sonraki son otuz saniye içinde arkadaşlarımın hepsi etrafıma toplanmıştı. “Kapa çeneni. Hezimete falan uğramadım. Kendimi gayet iyi hissediyorum. Ben kaybetmedim, o... siktir.” Avuçlarımı yukarı kaldırdım, pes ederek omzumu hafifçe silktim. “Tamam ama teknik olarak kaybetmiş sayılır mıyım...”

“Evet.”

“Pekâlâ, hepinizin aynı anda söylemesine gerek yoktu.” Cara’ya baktım. Sivri kırmızı tırnaklarını inceliyordu. “Biliyordun.”

“Neyi biliyordum, *zampara*?”

“Onun kazanacağını.”

“Evet, biliyordum. Tabii ki biliyordum. Dört yıl boyunca *beer pong* partnerimdi. O kız amuda kalkarak fiçidan bira içebiliyor.” Göğsüme pat pat vurdu. “Sana öpücük yok.”

“Onu sinema salonunun arka koltuklarında öpeceğim.”

“Hah! Karanlıkta en iyi arkadaşımla yalnız kalman konusunda sana güvendiğimi mi sanıyorsun? Em ve ben de sizinle geleceğiz.” Adam ve Garrett’i işaret etti. “Siz de gelmek ister misiniz, çocuklar?”

Garrett inledi. “Noel’de kız kardeşlerimi izlemeye götürmek zorunda kaldım.”

“Mükemmel, yani sen de geliyorsun. Ve...”

“Kimse gelmiyor,” diye bağırdım. “Bana güveniyorsun.”

Cara güldü. O abartılı kahkahalarından biriydi, bacağına şaplak atıp gözlerinin altını sildi. “Carter, seni seviyorum ama yapacağım son şey en iyi arkadaşımı sana emanet etmek olur.”

Kollarımı iki yana açtım. “Lanet olsun, ne olacak ki? Neden olmasın?” Dürüst olmak gerekirse ben de kendime güvenmezdim. Kötü niyetli olduğum için değildi, sadece... niyetimin ne olduğunu bilmiyordum, en azından onunla vakit geçirdikten sonra.

“Kötü bir şey söylemek istemiyorum.”

“Sadece söyle, Care. Ben koca bir adamım.”

İç çekti. “Eğer sözlükte *erkek orospusu* diye bir kelime olsaydı, yanına koyulacak fotoğraf için gururla poz verirdin. Olivia seninle randevuya çıkıyorsa, seni öpüyorsa falan, bunun nedeni sana karşı hisleri olması ve bunları keşfetmek istemesidir. Sen tüm bunları senin için hiçbir şey ifade etmeyen insanlarla eğlencesine yapıyorsun. Sorun değil, eğer yapmak istediğin buysa devam et. Sadece diyorum ki, tamamen farklı iki sayfada olduğunuz sürece, bunca zamandır yaptığın şeyi yapmayı planlıyorsan, büyük olasılıkla sonunda canı yanacak.”

“Peki ya öyle değilse? Ya planladığım şey... ya bunu planlamıyorsam...” Tanrım, cümlemin sonunu bile getiremiyordum. Sıradan bir seksten daha fazlasını düşünmek bile tüylerimi ürpertiordu.

Ya sıçıp batırırsam? Ya her şeyi berbat edersem? Ya onu incitirsem?

“Neden öyle bakıyor?”

“Üzgün, kaybolmuş bir köpek yavrusuna benziyor.”

“Bana daha çok kabız gibi geldi.”

Adam bir kolunu omuzlarıma attı. “Adamımı rahat bırak. Ondan hoşlanıyor, hepsi bu.”

Hoşlanmak mı? Boğazım düğümlenmişti. “Şşt. Hayır, hoşlanmıyorum.” Hoşlanıyor muydum?

“Hoşlanıyorsun, Carter. Bu yüzden son zamanlarda bardan tek bir kadınla bile ayrılmadın.”

“Belki de bir molaya ihtiyacım vardı. Çok yorulmuştum.”

“Bu yüzden Olivia’ya tarçınlı çörek ve *cheesecake* aldın ve geçen hafta seninle yüzünü boyaması için onu ikna ettin. Bu yüzden ağacın ışıkları açılırken sırf üşüdüğü için kollarını ona sardın ve bu yüzden

onu kendi evindeki partiye davet ettin. Hem de buraya takıldığın insanların hiçbirini getirmemene rağmen. Çünkü Olivia senin için değerli ve sen, dostum, ondan hoşlanıyorsun.”

Lanet olsun. Haklı olabilirdi.

Birinden hoşlanınca ne yapılırdı ki?

Banyoya kadar ona eşlik ederdin, birinden hoşlanınca böyle yapılması gerekirdi.

Pekâlâ, onunla birlikte *içeri* girmemiştım. O zaten içerideydi, ben de ona sürpriz yapmak için dışarıda bekliyordum.

Kapı açıldı ve Olivia başım eğerek dışarı çıktı.

Kendi kendine, “O sadece bir erkek,” diye mırıldandı. “İnanılmaz derecede güzel ve sinir bozucu bir erkek.”

Ah, bu işin gittiği yeri beğendim. Ellerimden birini beline dolar-ken, diğerini de çığlığını bastırmak için ağzına kapattım ve onu banyoya geri götürüp bizi içeri kilitledim.

“*Carter.*” Omzuma vurdu. “Neden sürekli bana sinsi sinsi yaklaşıyorsun?”

“Bu konuyu geçelim ve senin inanılmaz derecede *güzel* bir adam hakkında söylediklerine geri dönelim.”

Ne sıklıkta gözlerini devirdiğini ya da parmaklarını kalçasının kıvrımlarına yerleştirdiğini takip etmeye başlamalıydım. Tüm doğru bölgelere dikkatimi çekiyor ama çok yanlış fikirler doğuruyordu.

Gözleri kahverenginin en sıcak tonuydu ve içindeki küçük altın parçacıklarıyla pürüzsüz, erimiş çikolata gibiydi. O kalın, koyu kir-piklerinin altından bana baktığında tek hayal edebildiğim, ikimiz de kaçınılmaz olarak uçurumdan aşağı atlamadan önce onu tam sınıra getirirken gözlerimizin birbirine kilitlendiği ve bana altımdayken nasıl bakacağıydı.

Ve o kalçalar, *lanet olsun, o kalçalar.* Geniş ve dolgundu, incecik beline kadar uzanıyordu, mükemmeldi. Tek yapmak istediğim o kalçaları kavrayıp, onu yatağa yapıştırarak içine girdiğim sırada adım dudaklarından dökülürken nefes almak için çırpınışım izlemek ve parmaklarımı orada sabitlemekti.

“Ayrıca sinir bozucu da dedim. Yoksa işine geleni mi duyuyor-

sun? Ayrıca...” Yüzüme bir şaplak attıktan sonra kendi yüzünü işaret etti. “Ben buradayım, Beckett.”

“Sadece elbisene hayran kaldım.” Bu gece en az yüz kez elbisesini hayranlıkla izlemiştim. Koyu renkli, orman yeşili bir elbiseydi, her yerini sarıyordu ve tüm vücudunun kızarıp kızarmadığı dışında hayal gücüyle açıklanamayacak pek bir şey bırakmıyordu. Bir gün bunu öğrenmeyi umuyordum.

“Bu yüzden mi beni banyoya kilitledin?”

“Hayır, seni buraya kilitledim çünkü sana sorsaydım buraya seninle gelmeme izin vermezdin.” Lavaboya yaslanarak başımla küvetin kenarını işaret ettim. “Şimdi, otur da konuşalım.”

Oturdu ama yürürken kıcını kıvrırmayı da ihmal etmemişti. Çıplak ayaklarına, parlak altın rengi oje sürülmüş ayak tırnaklarına bakıp gülümsedim. *Beer pong*’un ilk turu başladıktan yaklaşık üç saniye sonra topuklu ayakkabılarını fırlatmıştı ve içimden bir ses bir daha giymeyeceğini söylüyordu.

“Yerden çok yüksekte olmayı sevmiyorsun, ha?”

Kıkırdarken burnu çok sevimli bir şekilde kırıştı. “Topuklu ayakkabılardan nefret ederim, nokta. Noel tatilimin çoğunu eşofmanla geçirdim ve keşke bu gece onları giyseydim diyorum.”

“Üzerini değiştirmek istersen eşofmanlarım var. Seni yukarı çıkartıp yerini gösterebilirim.”

“Ne kadar nazıksın. Yatak odanda olduklarını tahmin ediyorum?”

“Evet. Sana büyük olacaklar, bu yüzden onları doğru bağladığımızdan emin olmak için giyinmene yardım etmem gerekecek.”

“Tabii ki.”

“Kazara belinden düşmesini istemeyiz.”

“Aman Tanrım, bunu istemeyiz. Tam bir felaket olur. Orada iç çamaşırlarımla dikiliyor olurum.”

Elimi çenemde gezdirerek omuz silktim. “Sonra seni sarıp sarmalamam ve kimsenin görmemesi için yatak odama kadar taşımam gerekirdi. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Muhtemelen yatak odasında, güvende olduğumuz yerde kalmalıyız.” Ayağa kalktım, ona elimi uzattım ve uzun bir iç geçirdim. “Hadi, Ol. Gidelim.”

Yüzünün her bir parçasını aydınlatan geniş bir sırtış belirdi, elim vurduğunda kıkırdayarak yanına oturdum.

Olivia elimi onunkinin hemen yanında açtığımı izledi ve serçe-parmağım onunkine değdiğinde uzaklaşmadı. Onun yerine dudaklarını yaladı. “Garrett öpüşeceğimiz üzerine bahse girmiş.”

“Evet, biliyorum. Bahsi kabul etmedim.”

“Siz, Bay Özgüven, bir gece yarısı öpücüğü alacağınıza dair bahse girmediniz mi? Peki neden?”

“Çünkü kendi üzerime bahse girmem ama kaybetmeyi de sevmem. Seni çözemiyorum. Başlangıçta, yapmanı beklediğim her şeyin tam tersini yaptın. Beni istemedin, gidip kendimi becermemi söyledin, kapıyı yüzüme kapattın ve yapmak istediğin son şey benimle vakit geçirmektir. Ama artık seni daha iyi anlıyorum, hissettiklerini anlıyorum, bana daha çok gülümsüyorsun ve daha çok kahkaha atıyorsun ama bu senin kafa karışıklığını en az senin kadar benim de gördüğüm anlamına geliyor. Bir şeyi yapana kadar ne yapacağını bilmiyorsun, bu yüzden artık hiçbir fikrim yok.”

“Peki benim kafam hangi konuda karışık?”

Omuz silktim. “Ben. Belki de hangi versiyonumun gerçek olduğunu ve bu versiyonu sevmenin doğru olup olmadığını merak ediyorsundur.”

Olivia altdudağını ısırarak ayak parmaklarına bakıyordu. “Hmm.”

Omzumla onunkini dürttüm. “Tam on ikiden mi vurdum, yoksa aramızda olanları çok mu abarttım?”

Kocaman gözleri benimkilerde geziniyor, bir şeyler arıyordu. “Benden hoşlanmıyorsun, Carter.”

“Sanırım hoşlanıyorum, evet.”

Bitkin ve sinirli bir sesle güldü. “Bunu söyleyemiyorsun bile.”

Boğazımda düğümlenen korkuya benzer gerginliği yuttum ve tekrar denedim. “Senden hoşlanıyorum, Olivia.”

Yüz ifadesindeki bir şey beni sarstı. Şefkatli ama temkinli, kayıp ama bulunmak için yalvarıyor gibiydi. Cevap istiyordu ancak onları alacağından emin değildi. “Benden hoşlandığını nasıl anladın?”

“Garrett sana her dokunduğunda göğsümün sıkışması dışında mı?”

“Beni kışkandın mı?”

“Daha önce hiç kimseyi kıskanmamıştım, o yüzden emin değilim. Fakat sağ kanatta oynayan arkadaşımın kafasını koparmayı düşündüm. Yani evet, sanırım kıskandım.”

Bakışlarına sıcak, yumuşak bir ifade yerleşti. “Özür dilerim. Seni asla bilerek böyle bir duruma sokmazdım. Yine de bu durumun ne kadar ironik olduğunu fark etmişsindir, değil mi? Yalnızca bir kez başka bir adamın ellerinin üzerimde olduğunu gördün. İki kez birlikte bir bardaydık ve iki kez başka bir kadının elleri senin üzerindeydi.” Bir elini kaldırarak ben daha itiraz edemedi beni durdurdu. “Bir anda kendiliğinden oluyor, biliyorum. Ama oluyor çünkü kendin için yarattığın izlenim bu, Carter. Demek istediğim, tanıştığımızdan beri kaç kadımla yattın?”

Dürüstçe ve tereddüt etmeden, “Hiç,” diye cevap verdim.

İnanmıyormuş gibi kıs kıs güldü. “Saçmalık.”

“Yalan söylemek için ne sebebim olabilir ki?”

“Beni yatağa atmak.” Kendinden emin tavrı aramızdaki havada asılı kalmıştı.

“Daha önce bir kadını yatağa atmak için yalan söylemem gerekmemişti.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Olivia ben bileğini yakalayana kadar kapıya giden yolu yarılamıştı bile. “Dur. Kal, lütfen.” Bir elimi sinirle saçlarımda gezdirdim. “Bak, bu tür şeyler hakkında nasıl konuşulacağını bilmiyorum, ki bu benim için zor çünkü kelimelerimi ağzımdan çıkmadan önce bir süzgeçten geçirmiyorum ama bana bir dakika verersen başaracağım.”

Tekrar oturmasını bekledim ve sonra yeniden denedim.

“Demek istediğim, kaç kadınla birlikte olduğum konusunda hiçbir zaman yalan söyleme ihtiyacı duymadım. Hayat tarzım nedeniyle bu hiçbir zaman bir sır olmadı. Kadınlar benden ne beklmeleri gerektiğini bilirler. Sen de biliyorsun çünkü benden vebalıymışım gibi uzak durmaya kararlı olmanın nedeni bu. Şimdi neden yalan söyleyeyim ki? Bu bana hiçbir şey kazandırmaz. Sadece ismimin altındaki eksiler listesine *yalancıyı* eklemiş olacaksın.”

Dudağını ısırıldı. “Ben... Senin hakkında skor falan tutmuyorum.”

“Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Sana yaklaştığım andan itibaren her şey benim aleyhimeydi.”

“Şey, dürüst olmak gerekirse...”

“Evet, sana daireme gidip sevişelim dedim, biliyorum. Pek iyi bir ilk izlenim değildi. Eğer geri alabilseydim, alırdım.”

“Neden?”

“Çünkü o zaman belki diğer tüm saçmalıkları geride bırakabilirdin ve ileriye bakabilirdik.”

Gerçekten kafası bundan daha karışık görünmesi imkânsızdı. Üstelik o küstah cevaplarından vermiyordu. Bir yanım onu bozmuş olmaktan endişe ediyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Parmağımla ikimizi işaret ettim. “Bu. Sen ve ben.” Elimini bir ok gibi havada gezdirdim. “İleri.”

“Sen ve ben diye bir şey var mı, Carter? İlerisi var mı?”

“Ben... sanırım var.”

Olivia yavaşça, “Sanıyorsun,” diye tekrarladı. “Benim *belirsizlikler* için zamanım yok. Sen benden ne istediğini düşünürken bekleyecek enerjim de yok. Özellikle de birkaç hafta sonra, ben zaten boyumdan büyük bir işe kalkışmışken, istediğin şeyin bir ilişki olmadığını anlama ihtimalin oldukça yüksekken.”

Yüz ifadem hissettiğim tüm hayal kırıklığını yansıtıyor olmalıydı çünkü sıcak eli yanağımı kavrayarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi.

“Özür dilerim. Kaba davranmak istememiştim. Sadece beni anladığından emin değilim, Carter. Biz dünyalar kadar farklı iki kişiyiz.”

Bakışlarımı yüzünde, çıkık elmacıkkemiklerinde, burnunu kaplayan zarif çillerde gezdirdim. O kadar güzeldi ki, bazen canımı yaktığını düşünüyordum. Sonunda, “Öyle miyiz?” diye sordum.

“*Değil miyiz?* Farklı şeyler istiyoruz.”

“Ya istemiyorsak?”

“İstediğin şeyin ciddi, sadık bir ilişki olduğunu bana dürüstçe söyleyebilir misin? Çünkü ben kimseyle takılmam, Carter. Böyle biri değilim ve ilerleme potansiyeli olmayan bir şey için zamanımı boşa harcamak istemiyorum.”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Tek bildiğim şu anda burada ve geçen hafta seninle olmanın iyi hissettirdiği. Sen de böyle hissetmiyor musun?”

Aramızda bir sessizlik oldu ve ben onun cevap vermesini, bu ko-

nuda yalnız olmadığımı söylemesini beklerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Alnımdaki bukleyi hafifçe okşadı ve gülümsedi. “Hissediyorum. Ama şu anki haliyle, Carter, sanırım aynı fikirde olduğumuz tek konu bu. Bu mantıklı mı?”

Dudaklarımı yalayıp yavaşça başımı salladım. “Bu, bir ilişki yaşamak istesem seninle denememe izin vereceğin anlamına mı geliyor?”

Kıkır kıkır gülerken biraz gergindi, sadece biraz. “Bunu seçmelerdeymişsin gibi söylediğinin farkında mısın? İlişki iki insanın birlikte denediği bir şeydir, evet ama ben istediğin şeyin ilişki olup olmadığını görmen için deneme tahtası değilim. Bir kızın peşinden koşmadan önce ne istediğine karar vermelisin.”

“Ya istediğimden emin olduğum tek şey sensen?”

Başparmağını çenemdeki çukurun üzerinde gezdirdi. “Bazen bir şeyi istemek yeterli değildir.”

Sonraki iki saati bakışlarım tam olarak olduğu yerde, Olivia’ya yapışmış halde değilmiş gibi davranmaya çalışarak geçirmiştım.

Arkadaşlarımla zahmetsizce kurduğu bağı izliyordum. İki dakika sonra mutfağımda topuklu ayakkabılarını tekrar giymesini izliyordum. Dans edişini, içki içişini, oyun oynayışını ve kahrolası *kahkahalarını* izliyordum. Kahretsin, güldüğü zaman muhteşem görünüyordu; başını arkaya atıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, bukleleri sırtından aşağı dökülürken bembeyaz teni pembeye boyanıyordu.

Takım arkadaşlarımdan biri kulağına fısıldamak için eğilip beline dokunduğunda, göğsümü ovuşturarak orada oluşan gerginliği yatıştırmaya çalışıyordum. Bu gece hissettiğim tüm bu kıskançlık beni altüst ediyordu; bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ancak Olivia benimle göz göze geldi, dudaklarının kenarı kıvrılırken ondan uzaklaştı ve bir sebeple, hepsi bu kadardı. Şunu biliyordum, söz konusu o olduğunda *hayır* bir seçenek değildi.

Çünkü daha iyisini yapabilirdim, *daha iyi olabilirdim* ve bunu Olivia için yapabilirdim. Bunu Olivia için yapmak *istiyordum*.

Belki de bu yüzden, Ryan Seacrest bize gece yarısına sadece iki

dakika kaldığını söylediğinde, iddiamızı kaybetmiş olmama rağmen çılgınca bir fikre kapılmıştım.

Belki de bu yüzden yaslandığım duvardan uzaklaşıp Olivia'nın vahşi ve endişeli bakışlarına karşılık verdim. Endişesini, hızla dönüp ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi havaya kaldırdığını gördüm. Koridora doğru kaçmaya başladı ama Cara kolundan tutup onu geri çekti.

Olivia'nın bakışları benimkilere kaydı.

Birdenbire gece yarısına sadece otuz saniye kaldığını fark ettim ve harekete geçtim.

O hâlâ kafayı yemek üzereymiş gibi görünüyordu; ayakları olduğu yere yapışmış, fal taşı gibi açılan gözleri attığım her adımda aramızdaki mesafe kapanırken daha da büyüyordu.

On beş saniye.

“Carter,” diye fısıldadı Olivia. Yüzünü ellerimin arasma aldığım da bileklerimi kavradı. “Ne... ne yapıyorsun sen?” Bakışları gözlerim arasında gidip geliyordu, dolgun yakut kırmızısı dudakları dilinin dışarı çıkmasına izin vermek için aralandı, dilini dudaklarında gezdirerek hazırlandı çünkü ne yapmak üzere olduğumu *çok iyi* biliyordu.

On.

“B-ben... Carter, ben...”

“Sakin ol, Ollie.” Parmaklarımı yumuşak buklelerinin arasından geçirdim ve çenesini avucumun içine aldığım sırada kalbinin güm güm attığım duyduğuma yemin edebilirdim.

Beş.

Başparmağım altdudağını sıyırdı. Göz kapakları titreşti. “İzin verir misin?”

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

“Evet.”

12

“PARAMI ÖDE.” - GARRET

Carter

Bir yanım, dudaklarımız ilk kez buluştuğunda hiçbir şey olmadığını söylemek istiyordu. Her zamanki gibi ne kıvılcım ne de alev olduğunu söylemek isterdim. Bunun yeni bir şey olmadığını; bir kez daha annemle babamın paylaştığı türden bir aşkın benim için var olmadığını ve onu asla bulamayacağımı hissettiğimi fark ettiğimde midemde bir batma hissi, olabildiğince hızlı bir şekilde en dibe çöken bir çapa olduğunu söylemek istedim. Bunca yıldır olduğu gibi bununla bir sorunum olmadığını söylemek istedim.

Bir parçam bunun böyle olduğunu söylemek istiyordu.

Fakat hayır, söyleyemezdim.

Çünkü Olivia'yı kendime çektiğimde, elleri kollarımdan, omuzlarımdan yukarı kaydığında, parmakları saçlarımin arasına girdiğinde, dudaklarımız birbirine değdiğinde ve *lanet olsun ki nihayet* öpüşürken tüm vücudum hayat bulmuştu. Ellerim yüzünde arzu, ihtiyaç ve şaşkınlıkla titrerken dünyam renklerle doldu. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Bu yaşadığımız şeye, ona ve bize nasıl doyacağımı bilmiyordum. O bir uyuşturucuydu ve ben ilk kullanışında bağımlı olmuşum.

Dudakları bir iç çekişle aralandı, vanilya ve esmer şeker aroması dilime uzanıp tadına bakmam için yalvarıyordu. İnlememe neden olan sıcak, ıslak bir temas ile buluştuk ve gidecek hiçbir yer kalmayana kadar bana hissettirdiklerine kapıldım.

Etrafımızdaki her şey usulca kayboldu, kalbimde çılginca çarpan davul ritmi diğer her şeyi susturuyordu. Kollarımdaki bu kadından başka hiçbir şeyin önemi yoktu, her bir iniltisini yutarken ağzının benimkiyle birlikte hareket edişinden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Olivia beni itiyor, baldırlarım bir sandalyeye çarpana kadar beni geriye doğru gitmeye zorluyordu. Sandalyeye düştüğümde o da benimle birlikte düştü, kucağıma çıktı ve sanki bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı.

Ellerim sırtından aşağı kayarak belini kavradı ve aç ağzı benimkinin üzerinde gezinirken birden odanın sessizleştiğini fark ettim. Bir gözümü açıp Cara'nın şaşkın, hafif sinirli ifadesini gördüm. Emmett'in gergin bakışları kız arkadaşıyla benim aramda gidip geliyordu. Adam bana sırtarak iki başparmağım havaya kaldırırken, Garrett kazandığı bahsin paralarını toplamaya çalışıyordu.

Olivia'nın saçlarımın arasındaki parmaklarını bulup parmaklarıma doladım ve ellerimizi göğsüme doğru çekerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

Son bir tane daha.

Pekâlâ, bir tane daha. Sadece fazladan bir öpücük daha çünkü lanet olsun, tadı günahın en iyi türü gibiydi.

Daha fazlası için bana yaklaştığında, "Ollie," diye fısıldadım. "Ollie, biz..."

"*Aynen öyle!*" diye haykırdı Garrett. "Bin beş yüz dolar kazandım!"

Olivia'nın gözleri dehşetle açılıp kocaman olmuştu. "Ah." Titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü, yanakları alev alev yanıyordu. "Aman Tanrım."

"Hey." Avucumu sırtında gezdirdim. "Sorun yok. Sadece bir öpücük. Büyük bir şey değil."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Ne için özür dilediğini sormadan kucağımdan kaydı ve Cara ile birlikte ortadan kayboldu.

"Kendi işinize bakın." Herkesi görmezden gelerek odanın diğer tarafına geçerken Emmett peşimden geliyordu.

"Seni lanet herif, onu öptün," diye tısladı.

"Öpebileceğimi söyledi," diye tıslayarak karşılık verdim.

Omzumu itti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Kaburgalarına dirsek attım. "Evet, lanet olsun, ondan hoşlanıyorum."

"*Şşşt!*" Emmett bir eliyle ağzımı kapatarak beni duvara itti. Parmaklarını dudaklarına götürüp, Cara'nın sesinin geldiği koridoru işaret ediyordu.

“Ondan hoşlanıyorsun.” Bu daha çok suçlama gibiydi.

“Tabii ki ondan hoşlanıyorum, Cara. O çekici, komik biri ve bu sinir bozucu tavırları beni gülümsetiyor. Kahrolası aklımı kaçırmak üzereyim çünkü Carter Beckett’a âşık oluyorum.”

Tabii ki oluyordu. Çekici miydum? Evet. Komik miydum? Kesinlikle. Onu gülümsetiyor muydum? Ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi. Emmett gözlerini devirirken, ben bunu kutlamak için yumruğumu havaya kaldırdım.

Cara, Olivia’yı ve tüm iltifatlarını uzaklaştırırken kaşlarımı çatarak köşeden baktım. On beş dakika sonra döndüğünde yanında en sevdiğim esmer yoktu.

“Gitti mi?” *Kahretsin.* Bir şekilde sıçıp batırdım, değil mi?

Cara kollarını kavuşturmuş, parmaklarıyla kolunda ritim tutuyordu. “Nasıl bir oyun oynuyorsun, Carter?”

“Oyun mu?” Bu da ne demek oluyordu? Onu öpmek istemiştım ve öpmüştüm. Ondan hoşlanıyordum, o da benden hoşlanıyordu. Neden herkes bunu bu kadar büyütüyordu ki?

Yani, tabii, her şey düşünüldüğünde biraz aptalca bir soruydu. Ben erkek arkadaş olmaya uygun biri değildim.

Yine de belki... belki onun için olabilirdim.

“Evet, Carter, oyun. Planın nedir?”

“Benim istediğim...” Başımı kaşıdım. Onu tekrar görmek istiyordum. Onu o Disney filmine götürmek istiyordum. Onu biraz daha öpmek istiyordum, belki de şöminenin önündeki kanepemde ona sokulup televizyon izlemek ve saçlarıyla oynamak istiyordum çünkü saçları yumuşacıktı ve çok güzel kokuyordu. “Olivia’yı istiyorum.” *Kısa ve öz.*

“Sen her kızı istiyorsun.”

“Aynı şey değil, Cara. Onunla hiçbir şey aynı değil.”

Bu hiçbir zaman çok istemekle ilgili olmamıştı; bir dürtüyü tatmin etmekle, bir boşluğun üzerine geçici bir yara bandı yapıştırmakla ilgiliydi. Gerçek şu ki, anneme babamla yaşadığı gibi bir aşkın elimden kaçıp gitmesine izin vermeyeceğime dair söz vermiş olsam da, büyük bir parçam bunu asla başaramayacağımı düşünmekle kal-

mamış, aynı zamanda bunu istememişti de. Birini tüm kalbinizle sevdiğinizde, bu sizi zayıflatırdı. Kaybetmeye dayanamayacağınız parçalarınızı riske atardınız.

Olivia varken, bu sızı o kadar da korkutucu bir boşluk hissettirmiyordu. Nedenini bilmiyordum ve sadece bu düşünce bile ödümü koparıyordu.

Cara'nın bende ne gördüğünden emin değildim ama ifadesi yumuşamıştı. İç çekerek kolumu sıktı. "Ollie biraz nefes almak için yukarı çıktı. Ona birkaç dakika ver, tamam mı?"

Bunu yapabilirdim. Ona beş dakika verdim, sonra on dakika oldu. Herhangi bir sohbetle ilgileniyormuş gibi yaptıkça daha da huzursuzlanıyordum. Beşinci kez sebepsiz yere buzdolabını açtığımda Adam iç geçirdi.

"Sadece git ve onu getir, adamım."

"*Aynen öyle.*" Elimde altılı bira paketi, merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve her odaya girip boş olduklarını görünce kaşlarımı çattım.

Koridorun sonundaki aralık kapıdan, tutuşan kiraz ağacının hafif kokusuyla birlikte altın rengi ışık sızıyordu. Yavaşça yatak odama girdim.

Olivia burada değildi ama balkonuma açılan cam kapılardan içeri soğuk bir rüzgâr esiyor, tül perdeler esintiyle dalgalanıyordu. Yavaşça ateşin kokusunu takip ettim.

Orada, gömme taş şöminenin karşısındaki şezlongda, bir battaniyenin altına kıvrılmış duran tam da aradığım kişiydi.

Turuncu alevler dans ediyor ve yüzünün yumuşak hatlarını, göğsünün hafifçe kabarmasını, yakut kırmızısı dudaklarının şişkinliğini gösteriyordu. Olivia ellerini çenesinin altında kıvrımış, mışıl mışıl uyuyordu ve bu sevimli manzara göğsüme bir ağırlık çökmesine neden oluyordu.

Buraya daha önce hiç kendisinden bir şeyler istediğim bir kadın getirmemiştim. Bir kadının benim evimde uyuyakalacak kadar savunmasız olmasına asla izin vermemiştim. Arkasına uzanıp onu göğsüme çekmek ve sadece... *onunla olmak* için içimi kemiren özlemi bastırmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Olivia'ya kadar.

Yanıdaki mindere oturdum. Her şeyin *Olivia'ya kadar* olup ol-

mayacağını, hayatımda her şeyin değiştiği noktanın bu olup olmadığını merak ediyordum. Bu düşünce heyecan verici olduğu kadar kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

Olivia'nın ayak parmakları bacağıma değiyordu, buz gibi olmuş tenini kotumun üzerinden hissedebiliyordum. Ayaklarını tüylü battaniyeyle örterek sıkıca sardım. Bu batı kıyısı kışı gördüğüm en şirin ayak parmaklarında kalıcı hasara yol açmadan önce onları ısıtmaya çalışıyordum.

Ayaklarını avuçlarımın arasına aldığında, kollarını uykulu bir kedi yavrusu gibi başının üzerine uzattı. Koyu renk kirpikleri titreşti ve yerini buğulu gözlere bıraktı. Şaşkınlığı geçince bir iniltiyle başını yastığa gömdü.

"Lütfen beni yatak odanın balkonunda uyurken yakalamadığımı söyle."

"Seni yatak odamın balkonunda uyurken yakalamadım."

Kahkaha atarak doğruldu. "Gizlice odanı kurcalamak için falan gelmedim."

"Peki nasıl oldu da önce yatak odama, sonra balkonuma geldin ve yatağımın üzerinde duran battaniyemin altına kıvrıldın?"

"Ben... Ben..." Yanakları kızarıırken derin bir nefes aldı ve sonra devam etti. "Bunalmıştım ve düzgün düşünemiyordum, bu yüzden biraz sessizlik için buraya geldim. Sonra merak ettim, ışıklar açıldı, yatak odan beklediğim gibi değildi ve sonra bunu buldum. Kömürler hâlâ sıcaktı ve bu lanet manzara, Carter, kesinlikle inanılmaz. Sadece ona bakıyordum, umarım özel alanını ihlal ettiğim ve uyuyakaldığım için bana kızmazsın."

Ona kızgın mıydım? Hayır, değildim. Ona, bu nefes kesici şahesere *öylece* bakıyordum. Bir yandan insanların ne düşündüğünü fazlasıyla önemserken, diğer yandan ateş püskürmesi ve alaycı tavrı oldukça çelişiyordu.

Dürüst olayım mı? Lanet olsun, ona bayılıyordum.

Ellerini ellerime alıp nazikçe sıktım. "Hey, ufaklık. Nefes al. Üzülme." Çıtırdayan alevleri, gece gökyüzünde süzülen yıldız denizini, dağların zirvelerine doğru uzanan sonsuz çam ağaçlarını işaret ettim. Dört yıl önce bu arsayı satın alma nedenim işte bu manzaraydı. "Seni anlıyorum. Tüm bunları seyrederken kaybolmamak mümkün

değil. Sorunlarımızın ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu fark ediyoruz. Huzur bulmaya ihtiyacım olduğunda en sevdiğim yer burası.” Dünyanın Carter Beckett’ın kim olduğunu düşündüğünü unutup gerçekte kim olduğumu ya da kim olmak istediğimi hatırlamaya ihtiyaç duyduğum anlarda, belki.

Olivia beni dikkatle izlerken, bende ne gördüğünü merak ediyordum. Kendim için pervasızca yarattığım imajın ötesini görebiliyor muydu? Bence görüyordu. Yine de kararlarının bu imajdan beslenmediğinden pek emin değildim.

Sessiz bir soruyla birayı işaret etti, ben de başımı salladım ve ikimize de birer tane bira açmasını izledim. Bir süre sessizce birasını yudumladıktan sonra, “Neden peşimden geldin?” diye sordu.

“Çünkü bütün gece seni aklımdan çıkaramadım. Dürüst olmak gerekirse, barda beni terk ettiğinden beri seni düşünmeden edemiyorum.”

Dudağını ısırdı. “Seninle ilgili beni korkutan şey ne biliyor musun, Carter?”

Muhtemelen her şey onu korkutuyordu ama üstesinden gelebileceğim bir şey olmasını umuyordum. “Ne?”

“Samimi misin, yoksa pantolonumun içine girmek için olağanüstü bir çaba mı sarf ediyorsun, gerçekten bilmiyorum.”

Narin bileğini saran kolunu çekiştirerek, “Bu bir elbise,” diye takıldım. Bundan hiç etkilenmemiş gibi görünen ifadesi bana şaka yapmanın zamanı olmadığını söylüyordu.

Endişesi hakkında ona verebileceğim kısa ve doğru cevap, *her ikisi de* olmalıydı. Ona gerçekten değer veriyordum ve onunla zaman geçirmek istiyordum ama aynı zamanda vücudunu paramparça etmeme izin vereceği anlamına gelecekse, kendimi ayaklarının dibine atardım çünkü onu kesinlikle mahvetmek istiyordum.

Elbette bunu mümkün olan en saygılı şekilde dile getirdim.

“Beni düşündürüyorsun,” diye itiraf ettim.

Gözlerini devirdi. “Bunun için çabalamaya alışkın olmadığın için mi?”

Tanrım. Lanet olsun, anlıyordum. Olivia konusunda kimse bana güvenmiyordu, o da buna dahildi çünkü önüme gelenle yatıyordum. Kimse değişebileceğimi, daha fazlasını isteyebileceğimi, bir kıza doğru şekilde davranabileceğimi düşünmüyordu.

Biramı kafama dikip masaya bıraktıktan sonra yüzümü ovaladım. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu sinir bozucuydu. Buz üzerindeyken asla kendimi sorgulamam gerekmezdi. Takım arkadaşlarımın saygısını, kaptanları olarak bana duydukları güveni kazanmak için çok çalışmışım. Onları hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyordum ama şu anda kendimi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum. Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini bilmiyordum. Bana bir şans, *herhangi bir şey* verecek kadar güvenmesini nasıl sağlayabilirdim?

Olivia dizime dokundu. “Özür dilerim, Carter. Şımarıklığım benim en iyi savunma mekanizmam.”

“Bunu görebiliyorum.” Ayrıca anlıyordum.

“Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Senden hoşlanıyorum. Ben sadece...”

“Bana güvenmiyorsun. Hem neden güvenesin ki? Kim neden güvensin?”

Olivia’nın göz kapakları titreşti ve kapanmaya başladı. Çekingen bir şekilde parmaklarını benimkilere doladı. “Gerçekten özür dilerim, Carter.”

Özür dileyecek bir şeyi yoktu. Bu benim hatamdı. Emmett bana hep önüme gelenle yatmamın geri dönüp beni kıcımdan ısıracığını söylerdi. Çok dikkatli davranmama rağmen, bir hokey sürtüğünü kazara hamile bırakacağımı kastettiğini düşünürdüm. Doğum kontrol hapı ve prezervatif olmazsa bu işe girmezdim. İstedğim tek kadının geçmişim yüzünden beni istemeyeceğini kastettiğini bir milyon yıl düşünsem akıl edemezdim.

Ancak işte burada, bana olan hislerini çoktan itiraf etmişti ve yolumuza çıkan tek şey benim ilişkilerle ilgili pek de parlak olmayan geçmişimdi, daha doğrusu geçmişimin olmamasıydı.

Sanırım fikrini değiştirmek için çabalamalı, yavaş da olsa ve tüm yılımı da alsa bana güvenmesi için ona bir neden vermeliydim. Önce onun arkadaşlığını kazanacak ve sonra da iyi biri olacaktım.

Olivia için.

13

OPRAH VE UFAK TEFEK HATALAR

Carter

“Sanırım bu, sinemada arka sırada öpüşmek yok demek, ha?”

Kıkırdadı. “Gerçekten gitmemize gerek yok.”

“Ne? Hayır, hayatta olmaz. *Frozen II*’den bahsediyoruz, değil mi? Gideceğiz.” Telefonumu elime aldım ve sinema uygulamasına girdim. “Bir tarih seçelim. Ben biletleri alayım.”

“Ama...”

“Dinle. Asla olamayacağımızı mı söylüyorsun, Ollie, yoksa bana güvenebileceğini kanıtlarsam bir gelecek olasılığına açık mısın?”

“Hmm... Sanırım seni üç maç üst üste yendim...”

“Kazanmana izin verdim,” diye yalan söyledim. Sonra karşı çıkmak için ağzını açtığımda avucumu ağzına kapattım. “Tamam, iki gün sonra birkaç maç için şehir dışına çıkacağım, döndüğümde gidebiliriz.”

Elimi tuttu, birleşen ellerimizi kucağına götürdü ve bana yaklaşıp telefonumun üzerine eğildi. Bir tarihe tıkladı. “Eğer müsaitsen cuma günü olabilir.”

“O halde gidiyoruz.” Aslında bu bizim ara haftamızdı, yani beş günlük zorunlu tatilimiz vardı. Ne Cara’nın ne de Olivia’nın bildiği ama yarın öğrenecekleri nedenlerden dolayı yoğun bir hafta sonu olacaktı.

“Yine de o gün cuma gecesi, o yüzden eğer, şey... meşgulsen, o zaman kesinlikle...” Satın alma düğmesine bastığımda ağzı kapandı.

Burnuna dokundum. “Bu bir randevu, ufaklık. Şimdi bir bira daha iç ve bana Ontario’nun neresinde büyüdüğünü anlat.”

Olivia hüzünlü bir iç çekişle bana yaslandı. “Ben Muskokalıyım.”

“Ah, yazlık kasaba. Burada uyuyakalmana şaşmamalı.”

“Bizim dağlarımız yok ama bu... *vay canına*. İlk kez, evde her gece gördüğüm kadar çok yıldız görüyorum.”

“Buraya kadar nasıl geldin?”

Birasını yere bıraktı, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve yüzü sanki bana en sevdiği hikâyeyi anlatmaya hazırlanıyormuş gibi aydınlanmıştı.

“Tamam, ağabeyim benden dört yaş büyük.” Elime dokundu. “Buraya okul için geldi ve bir daha eve dönmek istemediğine karar verdi. Liseden mezun olduğumda, yazı onunla ve kız arkadaşıyla geçirmeye geldim. Kız arkadaşı hamileydi, tek gecelik bir ilişkiydi ama şimdi evliler.” Elini salladı. “Bilirsin, gerçek aşk, peri masalı saçmalığı. Her neyse, konumuz bu değil.”

Bütün gün onun anlattığı hikâyeleri dinleyebilirdim.

“Bu yüzden buraya geldim ve dürüst olmak gerekirse âşık oldum. İki ayımı yürüyüş yaparak ve keşfederek geçirdim, sonra da buradan ayrılmak istemedim. Eylül’de Toronto’ya gitmeye hazırdım ama Kristin -ağabeyimin eşi, harika bir kadın- üniversitede çalışıyordu, torpil yaptırdı ve bana kayıt bürosunda bir görüşme ayarladı. Şansına, bir gün önce kabul ettikleri birini geri çevirmişlerdi ve ben de kabul edildim. Ertesi gün eve uçtum, tüm hayatımı toplayıp üç gün sonra babamla birlikte buraya geldim. Cara’yla oda arkadaşı olduk ve her şey bitti. Geri dönüş yoktu. Artık gitmeme asla izin vermezdi.”

“Cara’nın, onu terk etmeye kalkarsan saçlarından tutup buraya sürüklemeye hazır şekilde bir sonraki uçakla peşine düşeceğini hayal edebiliyorum.”

“Annem bunu yapmayı birkaç kez denedi. Hâlâ gittiğim için bana kızgınmış gibi davranıyor. On yedi yaşındaydım ve çok sessiz bir çocuktum, tam bir ev kuşuydum. Okul için Toronto’ya taşınıp ailemden uzak kalma düşüncesi beni dehşete düşürürdü ve birdenbire bir hevesle ülkenin öbür ucuna taşınmaya karar vermiştim.”

Öne doğru eğilip elimi tuttu. Bir hikâyeye anlatırken neden bu kadar heyecanlandığını bilmiyordum ama buna bayılıyordum. Ayrıca duvarlarını indiriyormuş gibi hissediyordum, ki bunu kesinlikle anlayabilirdim.

“Annem ayrılırken veda etmek istemedi, bana bakmadı, sarılmadı, hiçbir şey yapmadı. Ama sonra babama durması için bağırarak

arabanın peşinden koştu. Sonunda beni bırakmadan önce yirmi yedi dakika boyunca kollarımda hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Babam süre tutmuş.”

Onun biraz daha kıkırdamasına neden olacak bir yüz ifadesi takındım. “Kulağa annemin yapacağı bir şeymiş gibi geliyor.” İç çektim. “Hiç kimse seni baskıcı bir annenin sevdiği gibi sevmeyecek.” Ya da destekleyici bir baba gibi. Bilirsiniz, en büyük hayranınızım türünden bir baba. Benim de onlardan bir tane vardı ve onu özlüyordum.

Bir buçuk saat sonra biralar bitmişti ve Olivia mutlu bir şekilde mırıldanıyordu, yüzüne yapışmış tembel bir sırıtış vardı.

Birkaç dakika boyunca araba kapıları çarpıldıktan, arkadaşlarım taksilere binerken bize seslendikten sonra, “Sanırım partim sona erdi,” diye mırıldandım.

Olivia iç çekerek başını kucağıma koydu. Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı saçlarına götürdüm. Bir buklenin ucunu parmağımın etrafında döndürürken, bütün saçlarım kavrayıp başka bir vücut parçasını içine gömmenin nasıl bir his olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Bunu düşünmemek için çok *çabalıyordum* ama ben bir erkektim ve o da muhteşem bir kadındı.

“Seni buraya tıkmak istememiştin,” dedi Olivia.

Ona gülümsedim. “Yeni yılını başka türlü geçirmek istemezdim.”

“Gitmeye hazır değilim,” diye itiraf etti usulca.

Lanet olsun, bu mükemmeldi çünkü ben de onun gidişini izlemeye hazır değildim.

“O zaman gitme. Burada kal.”

Bir kolunu havaya kaldırdı ve kirli küçük parmaklarıyla vücudunda dokunabildiği ilk parçayı çimdikledi. Meme ucuma denk gelmişti.

“Ah, seni küçük pislik.” Avucumu koruyucu bir tavırla yaralı meme ucuma götürdüm. Olivia en ufak bir pişmanlık duymuyor gibiydi. Ben de onun üzerine kıvrılıp karnını gıdıkladım, kahkahaları karmaşık hırıltılara dönüşene kadar kucağımda kıvrandı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmele tehdit ediyordu. Bileklerini başımın üzerinde tutarak, burunlarımızın ucu birbirine değene kadar yüzümü eğdim.

“Çimdiklemek yok,” diye fısıldadım.

Ben yapmak istiyordum ama çenesini eğip dudaklarını dudaklarımın değdiren o oldu. Hafifçe dokunmuştu. Onu öpmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatmaya, bunun daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemediğini anlamama yetecek kadardı.

Elini tutup onu yatak odama götürdüm.

“Bunu daha çok bir pijama partisi gibi düşün. Film izleriz, benim yatağında uyursun. Ben de boş yataklardan birine geçerim.”

Onu sayvanlı yatağa doğru çektim, sanki hevesini gizlemeye çalışıyormuş gibi arkamda ayaklarını sürüyerek yürümesinin tadını çıkarıyordum.

“Hadi gel, Ollie.” Yatağa pat pat vurdum. “Keyfine bak.”

Kocaman olan gözleri benimle yatak arasında gidip geliyordu. Arkasına geçerek avuçlarını yatağa bastırdım ve ellerini kendi ellerimle kapattım.

Dudaklarım kulağına değdi. “Bu bir *Hypnos*. Oprah bu yataklardan birinde uyuyor.”

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, bir gün onunla sevişirken duymayı umduğum bir sestti; çıplak, tercihen bu yatakta. Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarını yaladıktan sonra altdudağını dişlerinin arasına aldı.

“Ama... pijamam yok... Ya da diş fırçam.”

“Ben sana ikisini de getiririm.”

Parmakları yumuşak yatak örtüsünün üzerinde usulca gezinirken, beline koyduğum elimle onu nazikçe yönlendirerek göğsünü yatağa biraz daha yaklaştırdım.

“Sabah sana kahvaltı hazırlarım ve belki... daha fazla... konuşabiliriz.”

Parmak ucuna kalkıp bir dizini şiltenin üzerine koydu. “Bana ne hazırlayacaksın?”

“*Waffle*. Fransız usulü tost. Pastırma. Yumurta. İstersen sana kahrolası bir hindi bile pişiririm, yeter ki şu lanet yatağa gir.”

Olivia kıs kıs gülerek yorganın üstüne çıktı. Kalçalarından tutup onu yatağa fırlattım. Sırtüstü döndüğünde yatağın ortasında yıldız gibi parlıyordu.

Kollarını iki yana açarak, “Ah, *siktir*,” diye inledi. *Kahretsin*. Zavallı aletim, fermuarımı zorluyordu. “Bu harikaaaa.”

Tabii ki bunu biliyordum. Bana vergiler dahil on beş bine mal olmuştu. Her kuruşuna değiyordu.

Ellerimi cebime soktum, yuvarlanıp yatağı test ederken onu gülümseyerek izledim. Kapı kolu çevrildiğinde ya da Cara ona seslendiğinde rahatım bozmadı.

“Livvie? Orada mısın, bebeğim?”

“Hıhı.”

“Hıhı mı? Pekâlâ, çık oradan. Eve gidiyoruz.”

Olivia doğruldu, ne yapacağını bilmiyormuş gibi önce kapıya, sonra bana baktı. Seçme şansım olsaydı, işe dönmesi gerekene kadar onu burada tutardım. Ayrıca tüm bu süre boyunca çıplak olur, birkaç jimnastik hareketi denerdik.

“Kalmak istemiyorsan sorun değil,” dedim sessizce.

Başını eğip beni inceledi. “Şey, ben...” Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Kalacağım.”

Ellerimi çırparak sessiz bir *evet!* çığılığı attıktan sonra yatağa zıplayıp kollarımı ona doladım, tuhaf bir kucaklamayla yuvarlandığımda o kahkahalarla gülüyordu. Odanın içinde koşarak şifoniyerime doğru gittim, bir tişört ve bir eşofman altı çıkardım. Eşofman altını soru sorar gibi havaya kaldırdım, onu bütünüyle yutacak büyüklükteydi. Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

“Ne sikim oluyor? Carter Beckett, içerde misin?” Cara kapı kolunu sallıyordu. “Carter, aç şu lanet kapıyı! Em, tekmele şunu! Sikini en iyi arkadaşımın sarayından uzak tut!”

Tişörtü Olivia’ya fırlattıktan sonra kilidi çevirdim ve kapıyı sertçe açtım. Vücudumu işaret ederek, “Tamamen giyiniğim ve aletim ait olduğu yerde, pantolonumun içinde duruyor, teşekkür ederim.”

Cara hem etkilenmemiş hem de şok olmuş gibi görünüyordu. Öte yandan Emmett, başını içeri uzatırken sırtıyordu. Olivia’nın yataкта yattığını görünce kahkahası iki katına çıktı, kör kütük sarhoş olmuştu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Olivia. Yatağımın ortasında dizlerinin üzerine çökmüş, tişörtümü vücuduna bastırıyordu. “Care, bak! Bana uyurken giymem için tişörtünü verdi. Üzerimde elbise gibi duracak!”

Cara ellerini havaya kaldırdı. “Burada ne haltlar dönüyor?”

“Sadece uyuyacağım.” Olivia tişörtü bıraktı ve battaniyeyi kaldırıp içine girdi. Baş yastıkların arasında kaybolurken tek görebildiğim havada tuttuğu kollarıydı. “Carter Beckett’ı kendi yatağından attım. Biri fotoğraf çeksin! Bunun daha önce olduğunu hiç sanmıyorum!”

Olmamıştı. Aslında Olivia’yla başka hiç kimseyle yapmak istemediğim pek çok şey yapıyordum.

Emmett yatağa atlayıp Olivia’ya sokuldu, telefonunu başlarının üstüne kaldırdı ve birlikte kıs kıs gülerken fotoğraf çekildiler. Sürünerek o yatağın içine girmek istiyor olabilirdim.

Boş versenize. *Gerçekten* oraya girmek ve en iyi dostumu tekmeleyip dışarı atmak istiyordum.

Cara parmağını korkutucu bir şekilde yüzüme doğrulttu. “Sana bağıramayacak kadar sarhoşum. Eğer ona zarar verirsen, kendi aletini yemeye hazır ol. Çok büyük olduğunu duydum, o yüzden iştahlı olman iyi bir şey.” Korkunç gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Anladın mı, Beckett?”

İki parmağımı kaldırarak söz verdim. “Yemin ederim, Olivia Parker’a zarar vermeyeceğim.”

Göğsüme hafifçe vurdu ve en yakın arkadaşı ile erkek arkadaşının hâlâ zıplayıp durduğu yatağa döndü. “Bazen çocuklarım varmış gibi hissediyorum.” Emmett’i çekiştirerek yataktan kaldırdı ve Olivia’nın yatağını öptü. “İyi eğlenceler, dikkatli ol ve sakın yanlış kararlar verme.”

Olivia ona asker selamı verdi. “Tamam, anne.”

Cara gözlerini devirse de gülüyordu, ardından Emmett kaşlarını oynatarak kapıyı kapattı. Bir dakika sonra dış kapı açılıp kapandı ve ev ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Bu gece burada Olivia’yla yalnız olacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de yatağında.

Bukleleri dağılmış, battaniye beline dolanmıştı. Yatakta otururken Deccal’i andırıyordu; koyu renk saçları, bakışları, elbisesi, pembeyaz yatak takımıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Aklımdan iğrenç, düpedüz edepsiz düşüncelerden başka bir şey geçmiyordu. *Deccal*.

Boğazımı temizledim. “Elbiseyle mi uyuyacaksın?”

Yataktan kayarak çıkarken yavaş ve şeytani bir sırıtış yüzüne yerleşti. “Soyunmak için Cara’nın çıkmasını bekliyordum.”

Bana doğru tüm özgüveniyle yürümesini izlerken dilimi yutuyordum. Sonra da kahrolası yoldan çekildim.

“Tamam. Ben, şey...” Başparmağımla kapıyı işaret ettim. “Sana biraz müsaade edeyim.”

Kapı koluna uzandım. Olivia’nın eli sertçe ahşap kapıya çarptı ve açıldığı anda geri kapandı. Kilidi çevirdiğinde aniden odadaki enerji, şu anda fermuarımı zorlayan yirmi üç santimlik titanyum kadar elektrik yüklü hale geldi.

Ağır bir nefes verdim, arkamdaki banyo kapısının tıkırtısıyla omuzlarım düştü. Yatağın kenarına çöküp tavana bakmaya başladım ve kendime hâkim olabilmek için dua ettim.

Güçsüz bir sesle, “İı, şey, Ollie,” diye seslendim. Başımı sağa sola sallayarak yüzümü ovaladım. “Sanırım şey hakkında konuşmalıyız...” *Siktir, bu acı vericiydi.*

Bu gece en az ikinci kez, “Senden hoşlanıyorum,” dedim pat diye. Bir kapıyla konuşuyordum. “Düşünüyordum da... belki biz... belki ben.... belki sen bana güvenmeyi öğrenebilirsin, bilirsin, bana bir şans ver, eğer sana kanıtlarsam... bana güvenebilirsin...” Cümlenin sonuna geldiğimde bir fısıltıdan ibaretti çünkü ne bok yediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sessizlik.

Ardından, “Yarın,” diye bir ses duydum.

Ayağa fırladım. “Ne?”

“Yarın konuşabiliriz. Sen bana kahvaltıda hindi pişirdikten sonra.”

Lanet olsun, evet. Aletime baktım. Yakın zamanda küçülecek gibi durmuyordu. O da en az benim kadar heyecanlanmıştı. “Duydun mu, koca dostum?” diye hevesle fısıldadım. “Bir yerlere ulaşmak üzereyiz!”

“Carter?” diye seslendi Olivia. “Bana yardım edebilir misin?”

Koşarak odayı geçip banyo kapısında duraksadım. İyi olup olmadığının sormadan kapıyı açtı, beni içeri çekti ve beni öldürmeye çalıştı.

“Fermuarımı açman gerekiyor.”

Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktiiiiir.

“Carter.” Olivia’nın parmakları benimkilere dolandı. “Eğer bana yardım edeceksen bana bakman gerekiyor.”

Ah. Doğru. Ayaklarıma bakıyordum. Gülmeye başladım. Sesim aşırı gergin ve tiz çıkıyordu. Elimi göğsümde gezdirdikten sonra bir parmağımı havada döndürdüm. “Arkanı dön, güzelim.”

Gözlerimiz aynada buluştuğunda gülümsüyordu. Şirin ve biraz aklını kaçırmış gibi bir gülümsemeydi; dişlerini altdudağına geçirdiğinde ben de sııttım. O kadar sevimliydi ki, onu yanımdan ayırmak istemiyordum.

Buklelerini omzunun üzerinden atıp boynundan aşağıya topladım, bir parmağımı boynundan elbisesine doğru sürükledim...

“Şey, Ol. Burada... burada fermuar yok. Elbisen...” Yumuşak kumaşı çekip sırtından kolaylıkla aşağıya inmesini izledim ve bir an için bana elbisenin altındaki kusursuz tenini gösterdi. “Esnek.”

“Ah, doğru.” Yakut kırmızısı dudakları bir hızla aralandı, şapşal ve çok güzeldi. “Benim hatam.”

Hata mı?

Tam o anda banyo tezgâhımın köşesindeki saten pembe sutyeni gördüm.

Ah, siktir. Hata doğru kelimeydi.

Büyük bir *hata* yapmak üzereydim.

14

KIYAMET GÜNÜ

Olivia

Aklım pek başımda değildi.

Kısmen alkolle ilgiliydi ama daha çok şu anda arkamda duran ve manzara karşısında ağzı açık kalan adama karşı çılgınca, inkâr edilemez bir çekim hissettiğim içindi.

Sutyensiz bir şekilde ondan elbisemi çıkarmasını istediğim bir manzara.

Ne istediğimden emin olamadıysa diye ellerini kalçalarımın altına doğru yönlendirdim. “O zaman, sanırım kaydırman yeterli olacaktır.”

Kimdim ben? Bilmiyordum. Hayatı taşaklarından yakalayacak bir kızdım, sanırım. Daha doğrusu Carter Beckett’ı taşaklarından yakalayacaktım.

Bu, Cara’nın buradan çıkmadan önce beni uyardığı yanlış kararlardan biri gibi geliyordu.

Ancak mesele şu ki... onu istiyordum. Her şeye rağmen ondan hoşlanıyordum.

Carter’ın banyosunda, ondan beni soymasını istediğime göre, bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya karar vermiş olmalıydım.

Belki de bunun nedeni kimsenin ona güvenmediğinden bahsederken yüzüne yerleşen yenilmiş ifadeydi. Belki de kalmamı istediği, bana film ve kahvaltı sözü verdiği içindi. Belki de yanımda, ben saçmalarken kendini tamamen bana kaptırmasıydı. Egoist hokey fenomeni ve kadın avcısı Carter Beckett değildi. O sadece... Carter’dı.

Onu bu şekilde, tüm duvarları ortadan kalktığında ortaya çıkan haliyle seviyordum. Belki de bu beni özel hissettirmişti. Belki de sözlerine biraz güven kattığı içindi. Belki... belki de ona birkaç saat

önce dış kapıdan girdiğim zamanla kıyaslandığında biraz daha fazla güveniyordum.

Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bununla daha fazla mücadele edemeyeceğimdi. Yorulmuştum.

Bana doğru yaklaştı, parmak uçları sanki sonunda istediği şeyi elinde tutuyormuş gibi belime gömülmüştü. Gözlerini yansımamızdan alamaması, kendini zor tutuyormuş gibi derin nefes alması hatırlamak istediğim bir manzaraydı.

Bunun ötesinde, bu adımı atmak için bir endişe, bir tereddüt duyuyor gibiydi. Ben de başımı geriye doğru atıp parmaklarımı boynunda gezdirdim, o da yüzünü eğip gülümsedi.

“Seni öpebilir miyim?” diye fısıldadı.

Başımı salladığında dudakları aşağı doğru eğildi. Şefkatli ve yumuşak dokunuşları beni kışkırtıyor, tadına bakıyor, oyalanıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. *Bundan daha fazlasını, ondan daha fazlasını.* Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu daha yakına çektim ve dili benimkiyle kucaklaştığında, boğazımdan bir inilti yükseldi.

Eli göğüslerimin üzerinde geziniyor, beni sabit tutmak için nazikçe boğazıma sarılıyor ve ağzımı keşfediyordu.

Benden uzaklaşıp bakışlarımı kendi bakışlarına çekti. Karanlık ve baş döndürücüydü, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyordu. Vücuduma sahip olmasını istiyordum ve her şeyi nasıl güvende tutacağını biliyormuş gibi davranmak istiyordum.

“Kendine bir bak.” Altdudağımı okşadı. “Lanet olsun, o kadar küçük ve narinsin ki seni kırmaktan korkuyorum.”

“Ben camdan yapılmadım, Carter. Bana karşı nazik olmak zorunda değilsin. Aslında, olmamanı tercih ederim.”

Bir saniye sonra kığım tezgâhın üzerinde, bacaklarım beline dolanmış, başımı sertçe çekerken buklelerim yumruğunun etrafına sarılmıştı. Ağzı benimkine o kadar yakın duruyordu ki, birbirimizi içimize çekerken çıkan düzensiz nefeslerin kime ait olduğunu anlamıyordum.

Sert parmakları bacaklarımı sıyırdı, elbisemin eteklerinin altından kaydı ve kalçamda toplanana kadar yukarı itti. Bir elini çıplak belime doladığında tüm bedenim titremeye başladı.

Carter'ın ateşli bakışları aramızdaki boşluğa, iç çamaşırımın ortasındaki nemli noktaya kayd ve orada donup kaldı. Beni dikkatle izliyor, başparmağı üzerinde gezinirken klitorisim arzuyla kasılıyordu.

“Carter,” diye inledim ve ağzı dudaklarıma kapandı.

Kendini bana bastırıyor, başımın düşmesine neden olan yavaş bir eziyete dönüştürüyordu. Ağzı boynumdan yukarı doğru yükseliyor; sıcak, ıslak öpücükler sürtünme arzusuyla kalçalarımı havaya kaldırmama neden oluyordu. Elleri altımda kayıp kıcımlı avuçladı ve beni daha yakına çekerek bana istediğimi verdi.

Dudakları kulağıma değene kadar çenemi nazikçe ısırıldı. “Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok, Olivia.”

Neyin geri dönüşü yoktu? Eğer bunu yaparsak, bu bir şeyin başlangıcı olurdu. Özel ve vahşi bir şeyin, belki de daha fazlasının ama büyük ihtimalle sonun başlangıcı olacaktı.

Göğsümde bir keder mırıltısı yankılandı. Bana bunun ben olmadığını, kısa süreli gecelerden ve vedalardan çok daha fazlasını istediğimi hatırlattı. Kalbimin sabit, hızlı çarpıntısı bana sadece bu gece için mücadele etmeyi bırakmamı, onu olduğu gibi kucaklamamı söylüyordu. *Aklımdan bir türlü çıkaramadığım adamla geçecek tutku dolu bir geceyi.*

Tüm bunların altında, çok gerçek korkuları ve güvensizlikleri olan, kendimi her fotoğrafta onun koluna sarılmış kadınlarla kıyaslayan bir parçam vardı.

Yine de aramızdaki çekim bir elektrik teli gibi uğulduyor ve şu anda net düşünmemi imkânsız kılıyordu. Ne istediğimi biliyordum ve istediğim şey bu adamdı; içimde, her yerimde, bana tekrar tekrar sahip olurken.

“Eğer istiyorsan, senin olabilirim,” diye yanıtladım.

Bir hamlede beni ayağa kaldırdı, sırtımı göğsüne yapıştırdı ve elbisemi köşede, tertemiz cam duşakabinin yanındaki ayaklı küvetin içine fırlattı. Sert elleri kalçamı kavradığında bakışları kızgın kömürler gibi üzerimde geziniyordu. Carter başparmaklarını çamaşırama geçirip yavaşça dizlerinin üzerine çökerken, yumuşak dudakları omzuma, omurgamdan aşağıya doğru şefkatli öpücükler konduruyordu.

Sıcak dudakları uyluğuma doğru kayd ve bir eli bacaklarımla arasında, kasılan kadınlığıma geldiği anda gözlerimi sımsıkı yumdum. Bütün gücümle tezgâhın kenarına tutundum.

“Gerginsin,” diye mırıldandı Carter.

Gergindim, saf arzuyla sarhoş olmuş ve ödümü koparan gerçek duygular yüzünden dehşete düşmüştüm... Tüm bunlar içimde kıvrılıyor, kalbimi kavıyor ve onu bir yumruk gibi sıkıyordu.

“Lanet olsun, büyüleyici görünüyorsun.” Parmakları arkadan uyluklarımın arasına yayılan ıslaklığa kayarken kelimeleri olağanüstü bir fısıltıya dönüştü. Ayağa kalktı, boynumu öptü ve gözlerimin içine baktı. “Kusursuz.” Bir göğsümü avucunun içine alıp gergin meme ucumu okşadı. Dişleri kulağıma sürtünüyordu. “Ne kadar ıslandın?”

“Aman Tanrım.” Bu sorunun cevabı *sırılsıklamdı* ve o da bunu biliyordu. “Dokun bana,” diye yalvardım. “Lütfen, Carter.”

“Bana bak.” Söylediğini yaptığımda, parmaklarını kaygan kadınlığıma götürüp birini içime soktu. “Siktir.” Ben adını haykırırken omzumdaki dudakları aralandı. “Lanet olsun, çok ıslaksın.”

Parmakları içime girerken diğer eliyle boğazımı sardı, daha fazlası için yalvarmama neden olan acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Volkanik bir patlamanın eşiğindeymişim gibi karnımda alevler yükseliyordu.

Bir parmağını daha eklediğinde beni olağanüstü bir şekilde doldurdu, her darbeye avucu kıcıma çarpana kadar hızlanan, vahşileşen düzenli bir ritimle ilerliyordu.

Bana sunduğu her şeyi alırken göğsünden onaylar gibi bir ses yükseldi, ağzı dudaklarımı ele geçirirken boğazımdan zorla geçirdiği kelimeler de buna dahildi. “Aferin kızıma.”

İçimdeki her şey kaynıyordu, boynumu bırakıp bacaklarımın arasındaki gergin noktaya dokunduğunda taşmaya başladı ve adı dudaklarımdan döküldüğünde tenime doğru gülümsedi.

Hiç tereddüt etmeden beni omzuna attı, elini kıcıma koyup yatak odasına doğru yürüdü ve beni yatağa fırlattı. Kıkır kıkır güldüğümde Carter gülümsedi, başımı yumuşak yastıklarına gömüp kollarımı yatağın üzerinde gezdirdim.

“Bu yataktan hiç çıkmak istemiyorum.”

Gömleğini çıkarıp kot pantolonunu indirdi ve üzerime doğru sürünerek vücudunun güzelliği karşısında hayran kalmama fırsat vermeden dudaklarımın kenarını öptü. “Öyleyse çıkma. Bence seni sonsuza kadar burada tutabilirim.”

Göğsümde alevlenen ve karnımı yakan bu duyguyu içime gömdüm çünkü onun bu konuda ciddi olabileceğini düşünmek tehlikeli bir şeydi. Biraz sarhoş olabilirdim ama Carter Beckett'in âşık olabileceğim bir adam olduğundan yüzde yüz emindim.

Ben tek gecelik ilişki yaşayan türden bir kız değildim, bunu daha önce de söylemiştim. Seks, benim için duygulardan sonra gelirdi. Nadiren duygu beslediğimi söylemeyi unutmuş olabilirdim. Bu bir lütuf muydu, yoksa bir lanet miydi, henüz karar verememişim. Gerçek bir bağ arıyordum ve bunlar çok zor bulunan şeylerdi. Bu aynı zamanda yirmi beş yıl boyunca sadece iki adamla seviştiğim anlamına geliyordu ki bu da Carter'in listesinden oldukça farklıydı.

"Hey." Gözlerimi kendi gözlerine çekti. "Nereye gittin? Bir anda kayboldun." Yumuşak dudakları, yüzünü saçlarına gömene kadar çenemde gezindi. "Lanet olsun, neden hep bu kadar güzel kokuyorsun? Fırından yeni çıkmış muzlu ekmek gibi. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Arzu midemde kelebekler gibi uçuşuyordu, uyluklarımın arasında yoğun bir sızı vardı.

"Tek sorun nereden başlayacağımı bilememem. Aynı anda her yerde olmak istiyorum. Mesela..." Parmak uçları göğsümün üzerinde dans ediyor ve başparmağını meme ucumda gezdiriyordu. "Burada."

Başını eğip dilini meme ucumun etrafında dolaştırdı ve o ana kadar ölmemişsem bile o an ölmüştüm.

"Aynı zamanda..." Dudakları karnımda yavaş, işkence edici bir yol izleyerek her zerremi beklentiyle titretiyordu. "Burada."

Ağzı usul usul yoluna devam etti, kalçakemiğimi emerek tenimi lekeledi. Yüzünü bacaklarımın arasına yerleştirdi, ıslak dili ve dudaklarının baskısı uyluklarımdan yukarı doğru ilerliyordu.

Uyluklarımdan birleştiği yerde fısıldayarak, "Sonra burada," diye bitirdi.

"Siktir." Nefesi dışarıdaki alev gibi çatırdıyordu ve ben nefes alamıyordum. "Burası var ya, Olivia? En çok olmak istediğim yer burası."

Dilini yavaşça aşağıdan yukarıya doğru kaydırды ve *siktir, siktir, siktir...* Klitorisimi ağzına aldığı anda artık dayanamıyordum. Bacaklarımı omuzlarına atıp yüzünü bacaklarımın arasına gömerek söz verdiği gibi beni yiyip bitirirken parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Sanki günlerdir yemediği bir öğünmüşüm gibi beni vahşice yiyordu. Ona yapışıp mükemmel yüzüne sürtünürken dilinin sıcaklığı yakıcı öpücüklerle birleşiyordu.

“Siktir,” diye inledim. İki parmağını içime bastırırken sırtım kavislendi. “Carter, b-ben... yapamam.”

“Yapabilirsin.”

Acımasızdı, yukarı tırmanışımı izlerken merhamet göstermemeye kararlı vahşi bir hayvan gibiydi. Beni uçurumun kenarından attığında, çığlığını bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım.

Carter elimi çekerek bileklerimi başımın üzerinde sabitledi ve üzerime çıktı. “O elini tekrar oraya götürürsen ikisini de yatak başlığına bağlarım. Boşalırken adımı haykırmanı istiyorum. Anladın mı?”

Ah, kahretsin. Evet. Beş yüz kere başımı salladığımda sııttı.

“Küstah cevaplar yok mu, Ol? Seni kırdım mı?”

Dudaklarımı onunkilere bastırıp fısıldadım. “Henüz beni kırmadın ama iyi bir kız olursam yakında paramparça edeceğini umuyorum.”

“Siktir.” Çenemi avucunun içine alıp kararan gözlerini benimkilerle sabitledi. “Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum.”

“Beni mahvet, Carter.”

Ağzlarımız çılgınca çarpıştı, dişlerimiz birbirine sürtündü, dillerimiz kaydı, dokunuşlarımız sertleşti. Onu yatağa itip kucağına oturdum çünkü Carter Beckett denen şaheseri hayranlıkla seyretmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. İri ve güçlü, bronz teninin altında kıvrak bir şekilde hareket eden kuvvetli, gergin kasları vardı. Parmağımın ucunu gövdesinin keskin hatlarında, sonra da *boxer*’ının bel bandının altında kaybolan yumuşak kıvrımların arasında gezdirdim.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandım.

“Ben mi?” Bakışlarında bir şey vardı, belirsiz ve yine de çok savunmasız bir şeydi. Sanki görmemi istiyor ama bana nasıl göstereceğini bilmiyordu. “Lanet olsun, sen kusursuzsun, Ollie.”

Kalbim hızla çarpıyor, gerginlik boğazımı sıkıyordu. Eğer onu hissetme arzum ve onun bana olan ihtiyacımın ağırlığını hissetme isteğim içtiğimiz içkilerin ikimizin de engellerini kırmasıyla birleşmiş olmasaydı belki durabilirdim. Konuşmamız gerekiyordu ama tek görebildiğim benimkinin altındaki vücudu ve gözlerindeki o baş döndürücü ifadeyken nasıl iletişim kuracağımı hatırlamıyordum.

“Hey,” diye fısıldadı. “Sorun ne? Durmak istiyorsan, dururuz. Sana sımsıkı sarılırim ve film izleriz. Bana uyar.”

“Sadece iki kişiyle seks yaptım,” dedim pat diye. “Ben sadece değer verdiğim insanlarla yatarım.”

Şaşırdıysa bile belli etmedi. Bunun yerine yanağını tuttu ve beni usulca öptü. “Aynı şeyi söyleyemediğim için üzgünüm. Yine de sana dürüstçe söyleyebilirim ki, sadece değer verdiğim insanlarla seks yapmış olsaydım, bu gece yirmi yedi yaşında bekâretimi kaybediyor olurdum.”

Elbette, bu doğru olamazdı. Hayatı boyunca değer verdiği tek kişinin ben olmama imkân yoktu...

“Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman, Ollie. Sadece senden bir şans... buna bir şans vermeni istiyorum. Tek istediğim bu, Ol. Seninle bir şansım olsun istiyorum.” Parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. “Bunu sabah daha detaylı konuşabiliriz.” Beni kaldırdı, göğsüne doğru çekti ve battaniyenin altına soktu. Yüzünü boynuma gömerken, “Muzlu ekmek,” diye mırıldandı.

“Carter.” Kendimi kaybetmişim, bu kadar tahrik olmuşken yapmak istediğim şey bu değildi. “Ne yapıyorsun?”

“Sana sarılıp uyuyacağım.” Orası belliydi ve iyi iş çıkarıyordu. Şaşırmıştım, bunu ilk kez yaptığına emindim. “Daha önce hiç kimseyle sarılıp yatmamıştım.” *Al işte.* “Sanırım bu konuda harikayım.” *Merhaba, kibir.*

“Etkileyici bir şekilde iyi gidiyorsun ama ne yapıyorsun?”

“... Duruyorum? Bu... istediğin bu değil mi?”

“Sana ne zaman durmanı söyledim ki?”

“Sen dedin ki... ben... şey, sanırım... söylemedin.”

“Haklısın. Söylemedim.” Onu aşağı itip kucağına oturdum, kalçalarımı serbest kalmak için şiddetle mücadele eden aletin üzerine yerleştirdim.

Carter’ın ağzı açık kaldı, ellerini iki yanda yumruk yaptıktan sonra kalçamı kavrayarak beni durdurdu. Beni, *boxer*’ını sırlıslam ettiğimi gösterecek kadar havaya kaldırdı. Elimi uyluklarımın arasına sokup iki parmağımı kadınlığımda gezdirdim. Sırlıslam olmuşlardı ve parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde inleyen ben değil, Carter oldu.

“Boşaldığımda adını haykırmamı istediğini söylemiştin. Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın? Eğer hazır değilsen, başımın çaresine bakabilirim.”

Birdenbire beni sırtüstü yatırıp ağırlığının altında sıkıştırdı. Dişleri boğazımdan kulağıma doğru sürtündü. “Geveze kız. Demek mahvolmak istiyorsun, ha? Eğer gerçekten istediğin buyusa, buradan çıkamayacağından emin olabilirim.”

“Kanıtla.”

Nasıl olduğunu anlayamadan ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Carter’ın avucu hızla kığıma çarparak içimde acı ve zevk patlaması yaşıyor, bacaklarımın arasında birikiyordu.

“Siktir, bu amcık.” Yatağı tırmandı ve beni kenara çekti. İç çamaşırının yere düştüğünü duydum ama nefes nefese çarşafı pençelerken tek hissettiğim içime giren parmaklarıydı. Beni sırtüstü yatırdığında parmaklarını çıkarıp kalçamda ıslak bir iz bıraktı. Tüm tutarlı düşünceler, onun orada tamamen çıplak durduğunu ve elinde aletini tuttuğunu görünce beynimden uçup gitmişti.

“Lanet olsun.” Carter’ın bana yapacağı şey için doğru kelimenin “mahvetmek” olduğundan emin değildim. Tamamen yok etmektir, evet. İmha etmek, sanırım öyleydi. Kendinden o kadar emindi ki, sıkı ve kaslı kalçasını sallayarak bana doğru attığı her adımda gözlerim kocaman olurken kendinden emin sırtışı daha da büyüyordu.

Dizleri yatağı çarptığında geriye doğru süründüm, bacaklarının arasında sallanan o şey yatağın üzerinde sürükleniyordu. Hızla çarpan kalbim dışında duyabildiğim tek şey, yatağın üzerinde sürünerek beni yaklaşan kıyametim konusunda uyaran yavaşlığıydı.

“B-ben...” Tanrı aşkına, ne söylemeye çalışıyordum ben? Kelimelerden vazgeçmiştim, bunun yerine kollarımı açtım. İşaretparmağım ve başparmağımla küçük bir O şekli yapmadan önce avuç içlerim birbirine bakıyordu. Başımı iki yana sallayarak omuz silktim. “Sığmayacak.”

Carter’ın kıkırdaması hoşuma gitmeyecek kadar uğursuzdu ve ben hâlâ yengeç yürüyüşü yapıyordum. Elim kaydı, yatağın kenarından yuvarlanırken bacaklarım havaya fırladı. Carter kadınlığımı paramparça edecek lanet olası bir füze taşıyordu ve yine de dört gözle beklediğim bu cennet-cehennem yolculuğunu potansiyel olarak

erkenden sona erdirebilecek herhangi bir zarar görmeden önce beni yakaladı.

Ayak bileklerimden tutarak beni altına çekti, sertleşen aleti klistorisime sürdü. Kalçasını indirdiğinde, ciğerlerimdeki havayı çalan yavaş bir eziyet gibiydi. Saçlarımdan tutup ağzımı kendi ağzına götürdü, dilinin sıcak darbesi bir sonraki sözünün getirdiği endişeyi hafifletmek için hiçbir işe yaramıyordu.

“Sığdıracağız.”

Bacaklarımı biraz daha açarak parmaklarını sırlıslıkla olmuş kadınlığımda gezdirdi, sonra da aletini ıslaklığımla kapladı. Bu manzara o kadar hoş, o kadar güzeldi ki az kalsın, “Son bir sözün var mı?” diye sorduğunda yüzüne yerleşen muzip sırıtışı kaçıracaktım.

Başımı iki yana salladım.

“Güzel. Bekle.”

Gülümsemesi kaybolurken gözlerini oldukça karanlık ve vahşi bir şehvet kapladı. Sert bir hamleyle içime girdiğinde tüm dünyam karanlığa gömüldü. Dudaklarım aralandı ve çılgılığım dışarı kaçamadan ağzıyla yuttu.

Omuzlarına tutunarak, “Aman Tanrım,” diye haykırdım. İçimi doldururken ona sımsıkı sarıldım. “Bekle, Carter, lütfen.”

Vücudu donup kaldı, titriyordu ve bir şeye tutunmazsa kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyormuş gibi boğazımı sıkıyordu.

Fakat o çok büyük, çok kalın, çok ağırdı. Her santimim akılmaz derecede kasılmış ve gergin hissettiriyordu.

Alnını benimkine dayarken göğsü inip kalkıyordu. “Özür dilerim, Ollie.”

Acı azalıyor, sıcaklık tenimi yalarken çılgınca bir dolgunluk hissi alev gibi yayılıyordu. Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, sırtım kavislenerek yataktan yükselirken inledim. Boyutuna alıştıkça onu biraz daha derine alıyordum. Tırnaklarım kollarını tırmaladı, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Kalçalarını hareket ettirmeye başladığında, her şey çözülene kadar içimdeki her düğümü yavaşça gevşetti.

Endişeli bakışları gözlerimden ayrılmıyor; talimat, izin, *kontrol* bekliyordu. Kontrolü ona vermeye hazırdım.

“Becer beni, Carter. Lütfen.”

Beni yatağa yatırıp tam olarak istediğim şeyi yaparken, *beni becerirken* göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

İçime girip çıkarken teni benimkine çarpıyordu, o kadar derine ulaşıyordu ki onu karnımda hissettiğime yemin edebilirdim. Dokunuşu sertti, alevi dokunduğu her yeri yakıyor ve beni onun olarak damgalıyordu. Pelvisinin her hareketi klitorisime kıvılcımlar saçıyordu. Aletinin her darbesi bir öncekinden daha derin, daha sertti. Ta ki ben boşluğa düşmüş gibi hissedene kadar. Kemiklerimden ve tepeden turnağa içimi yakan, beni içten dışa kavuran saf zevkten ibarettim.

Carter'm parmakları buklelerime dolandı, kalçama saplandı ve vücudu benimkine hükmederken beni olduğum yere sabitledi.

Boynuma doğru, "Siktir," diye hırladı. "Seninle sevişmek muhteşem bir şey." Ağzıma ıslak bir öpücük kondurdu. "Daha fazlasını istiyorum, Ollie. Daha fazlasını alacağım."

Daha ne verebileceğimi bilmiyordum ama sonra bacağıma kaldırıp omzunun üzerinden attı, yatak başlığına tutundu ve tüm gücüyle içime girdi.

"Hap," diye homurdandı. "Kullanıyor musun..."

"Evet."

"İzin verir..."

"Tanrım, *evet*."

O daha da hızlanırken gırtlığımdan memnun bir hırıltı yükseldi ve onun adını haykırdım. Avuçlarım sırtındaki düğümlenmiş kasların üzerinde kayıyordu. Daha fazla gidebileceği yer yoktu ama ellerim kıcını bulduğunda, yine de onu daha da sıktım, *daha sert* olması için yalvardım.

"Daha sert mi istiyorsun? Bunu konuşmamış mıydık? Seni sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum, kırmak değil."

Onu yatağa ittim ve itiraz edemeden aletinin üzerine oturdum. Başım dizginlenemez bir zevk çılgılığıyla geriye doğru düştü ve Carter tıslayarak beni kaldırıp tekrar tekrar aletinin üzerine oturttu.

Ben onun üzerinde zıplarken doğrularak meme ucumu ağzına aldı, emmeye ve ısırmaya başladı. Saçlarını koparacak kadar kuvvetle çekiyordum. Geriye doğru kayarak klitorisime dokunduğunda beni tek bakışıyla doğrudan derinlere gönderdi ve o an aletinin her yerine boşaldım.

Beni kendine çekerek, “Bir kere daha,” diye homurdandı. Beni karnımın üzerine yatırıp başımı geriye çekti ve tekrar içime girmeden önce kıcımlı havaya kaldırdı. “Bunu bana bir kez daha vereceksin.”

Bir kere daha mı? Yapamam. Kemiksiz ve gevşek bir şekilde yatağa düştüm ama Carter beni geri çekti ve kulağıma eğilip fısıldadı.

“Ben bitti dediğimde biter.”

“Carter,” diye inledim.

“Siktir, adımı söylemene bayılıyorum.” Islak ağzı boynuma doğru kaydı, dişleri kulağımın arkasını sıyıyordu. “Şimdi haykır.”

Kendini bir, iki, üç kez daha ileri doğru itti ve bir türlü bulamadığım o noktaya değdiğinde tüm sinir uçlarım alev aldı. Yatağın çarşafını yırtarken istediğini yapıp adını haykırdım.

Carter içimde patladı ve yemin ederim bu adamın boşalmasından, çığlıklarını ıslak boynuma gömmesinden daha güzel bir manzara görmemiştim.

İçimden çıkıp yatağa yığılırken beni de yanına çektiğinde boşluk hissi o kadar yoğunlu ki, bir daha bu kadar dolu olup olamayacağımı merak ediyordum.

Avucumu göğsünün üzerine koydum ve kalbinin sabit ritmini hissettim. Carter elimi tutup şaşırtıcı bir sıcaklık göğsümden yukarı ilerleyerek, korumam gereken o hayati organa doğru ilerledi.

“Seni sonsuza dek yanımda tutabilir miyim?” diye sordu.

“Evet.” Düşünmeden verilen bu basit cevap karşısında kalbim duracak gibi oldu ve ancak Carter çenemi eğip ağzıma bir öpücük kondurduğunda yeniden atmaya başladı.

İşte o anda, dünyamı sarsacak şekilde boku yediğimi fark ettim.

BU KARMA MI? ONDAN HOŞLANMIYORUM

Carter

“Kahretsin. Siktir. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

Bir gözümü açıp Olivia’nın paniklemiş sesinin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Çok güzel bir rüya görüyordum. Olivia altımdaydı, üstümdeydi, dudakları, elleri, mükemmel göğüsleri... Onu ne kadar çabuk bulursam, bu rüyayı gerçek hayatta o kadar çabuk yaşayabilirdim.

Sırtüstü yuvarlanıp bir kolumu yatağın boş tarafına attım. Hâlâ sıcaktı ve kokusunu çarşaflarımın her yerinden alabiliyordum, taze kurabiye gibi kokuyordu. Onu yiyip bitirmek istiyordum.

“Yatağa dön, Ollie.” Gözlerimi ovuşturdum, bitmek bilmeyen bir esnemenin ardından nihayet bir gürültü ve ardından bir dizi küfür duyunca yatakta doğruldum.

Olivia çırılçıplaktı, yerde iki büklüm olmuş halde yatıyordu.

Gülümseyerek yatağın üzerinden eğildim. “Aşağıda ne yapıyorsun, bebeğim?”

Dudakları korkuya benzer ama öyle olması mümkün olmayan bir ifadeyle aralandı ve ellerini mükemmel memelerinin üzerine kapattı. Bu sabah, alkolün etkisi geçmişken, bu utangaçlığı beklemiyordum ama sanırım mantıklı olan buydu.

Yataktan sarkarak bir avucumu parkeye dayadım ve ona uzandım. Tekrar uyuyana kadar onunla sevişebilmek için onu buraya geri getirmem gerekiyordu.

Dün gece, yıldırım kılıcım şimdiye kadar seviştiğim en etkileyici kadının içinde yirmi üç santim derine gömülüken, kahrolası bir aydınlanma yaşadığıma yemin edebilirdim. İçinden çıkmak istememiş-

tim ve bu sabah hâlâ istemiyordum. Bununla bir sorunu olmamasını umuyordum çünkü bir gölge edindiğinden oldukça emindim.

Gölge bendim. Çok uzun bir süre azgın, kısırlaştırılmamış bir köpek gibi bacağına yapışacaktım. Belki de sonsuza kadar. Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim gitmesine izin vermeyeceğimdi.

Olivia çenesini kapatarak geriye doğru çekildi. “Ben senin bebeğin *değilim*.”

Pekâlâ, demek Olivia sabah insanı değildi.

“Kahve ister misin?”

Eyvah. Yanlış soru.

Yorganın altına saklanma dürtüsüne direndim, bunun yerine ona hem sevdiğini hem de nefret ettiğini düşündüğüm hoş ve çekici gülümsememin cesur bir versiyonunu sundum. İstedğim etkiyi yaratmamış gibi görünüyordu.

Ayağa fırladı, üstümdeki battaniyeyi kapıp kendi etrafına sardı.

Gırtlaktan bir ses çıkardı, kocaman olmuş gözleri...

Sikimdeydi. Aletim bu sabah onu gördüğü için mutluydu, etrafta dolanırken ona tek gözüyle selam veriyordu.

“Günaydın.” Kıkır kıkır gülerek kalçalarını sallayıp onu dans ettirmeye başladım. “Seni her şeyinle gördüğüm için her şeyimle mutluyum.”

Tanrım, bu sabah duvarlarını aşmak çok zordu. Gülümsemiyordu bile, sadece elini gözlerine siper etmişti.

Tek kaşımı kaldırdım. “Dün gece sarayınla epey haşır neşir olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Olivia bugün çok fazla ses çıkarıyordu. Bu seferki, delirmiş gibi banyoya koşup kapıyı arkasından çarpmadan hemen önce çıkardığı bir iniltiydi.

Öte yandan ben utangaç değildim, o yüzden yataktan kalkıp banyoya girdim.

Elimi gövdemde gezdirerek, aletime ulaşana kadar biraz kaşıldım. Bu sırada bir elinde elbisesi, diğerinde telefonuyla çarşafa sarılmış güzel kıza bakıyordum; kocaman kahverengi gözlerini bana dikmişti.

“Ne halt ediyorsun sen? Yatakta sarılıyor olmalıydık.” *Ya da sevişiyor olmalıydık.* “Ve bu...” Parmağımı köprücük kemiğinde gezdirerek çarşafı sıkıca bedenine bastıran eline ulaştım. “Bunun nereye gittiği umurumda değil, yeter ki *gitsin*.”

Çarşafı çekip ayaklarımızın dibinde toplanmasına izin verdim. Avuçlarımı kalçasına yerleştirip kendime doğru çektim, bacaklarını belime sararak onu cam duşakabine yasladım. Sıcak, sıırılsıklam kadınlığını bana doğru bastırdığını hissedince iniltimi durdurmaya çalıştım.

“Yaptığın tüm planları iptal etmen gerekecek.” Yavaş ve ıslak öpücüklerimi boynunda gezdirdikten sonra çenesini ısırdım. Çenesinin tam ortasında minicik bir gamzesi vardı ve buna bayılıyordum. “Bütün gün seni yanımda tutacağım.”

Olivia’nın ağzı bir şey söyleyecekmiş, belki de benimle tartışacakmış gibi açıldı. Fakat onun yerine, dudaklarımız çarpıştı. Bana yapışıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, sırtı kavisleniyor ve kalçaları sürtünüyordu.

Dudaklarına doğru, “Mükemmel,” diye homurdandım. “Tanrım, Ollie, sen mükemmelsin.”

Nefesi kesildiğinde, göğsümü iterek beni kendinden uzaklaştırdı.

Kafam karışmıştı ama söz konusu Ollie olduğunda hep böyle oluyordum çünkü aklımdan geçenleri okuyamıyordum.

Ama bir dakika. Belki de biz sadece... Sırıtarak ona doğru yaklaşıırken, “Daha sert mi olalım?” diye sordum. *Ben varım.* O da bunun bir parçası olduğu sürece her şeye vardım. Beni itip kakmak istiyorsa, karşılık vermeye hazırdım.

Yani, nazikçe. Ama çok da değil.

“Ne?” Başını iki yana sallayarak ellerini birbirine kenetledi. “Hayır, Carter. Dur. Lütfen.”

Dur mu? Ne? Durmak istemiyorum. Yine de, tabii ki söylediğini yaptım.

Gözlerimi yavaşça üzerinde gezdirirken, “İyi misin?” diye sordum. Bakışlarım aşağı kaydıkça daha da hararetleniyordu. “Dün gece seni incittim mi?”

Sağ kalçasına uzanıp parmak uçlarımla eşleşen dört yuvarlak morluğa dokundum. Onu kendime çevirdiğimde, başparmağımın izini sırtında buldum. Sırtının bir sürü küçük morluklarla kaplı olduğunu görünce göğsümden sahiplenici bir hırıltı yükseldi.

Benim, diye haykırdı beynim. Aletim de aynı fikirde olduğunu belirtir gibi seğirdi.

“Hayır, incitmedin...” Durdu, yüzünü kapatıp elbisesini başının üzerinden geçirerek yanımdan geçti. “Gitmek zorundayım.”

Sutyeni takmamayı tercih etmişti, bunun yerine bileğine takıp yere bakmaya başladı, sanırım dün gece üzerinden çıkardığım tanga-yı arıyordu. Tangasının yatağın altına düşen pantolonumun cebinde olduğunu söylemedim.

Başım kaşıdım. “Nereye gideceksin? Bir planın mı var? Kahval-tıya kalacağını sanıyordum.”

Olivia beni görmezden geliyordu, iç çamaşırlarını aramaktan vaz-geçti. Kapıya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve koridorda hızla ilerledi. O sırada ne bok yiyeceğimi bilemez haldeydim.

Üzerime bir eşofman geçirip arkasından ilerledim, merdivenler-den aşağı indim ve onu kendime döndürdüm. “Bir şey söyleyecek misin?” Gözleri gövdemde geziniyordu. “Ya da bana bakacak mı-sın?” Öfkeyle soluyarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçir-dim. “Siktir, Ollie, şu an kafam çok karıştı.”

“Gitmem gerek,” diye fısıldadı.

“Lanet olsun, nereye gideceksin?” Sesim beklediğimden daha yüksek çıktığı için Olivia irkildi. Derin bir nefes aldım ve ellerini avuçlarımın arasına alıp tekrar denedim. “Özür dilerim. Sadece ne yapacağımı bilemedim. Bizim hakkımızda konuşacağımızı söyle-miştin ve...”

“Bunu *sen* söyledin, ben değil.”

Gözlerimi üzerinden ayırmıyordum ama o hâlâ bana bakmıyordu.

“S-sen-sen...” Tanrım bu gerçek miydi? Kekeliyor muydum? “Kabul etmiştin! Kahvaltıdan sonra konuşacağımızı söylemiştin!”

“İkimiz de çok içtik.” Gücsüz bir bahaneydi ve bunu o da biliyor-du. “Ne yaptığımızı bildiğimizi sanmıyorum.”

Saçmalık. “Bana yalan söyleyeceksen yüzüme bak, Olivia.”

Göz göze geldiğimizde gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Gözleri kızarmıştı, altdudağı titriyordu. Ne sikim oluyordu? Bu çok basit bir şeydi. Ağlaması için hiçbir sebep yoktu çünkü ben tam oradaydım, onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. İlişkiler konusunda deneyi-mim olmayabilirdi ama hissettiğim şeyin tek taraflı olmadığım gayet iyi biliyordum. Şu an bizi içine soktuğu durum da neyin nesiydi? İkimiz de bu noktada olmak istemiyorduk. Yine de bunu yapıyordu.

“Yani bu kadar mı? Öylesine tek gecelik bir ilişki mi? Seks için teşekkürler, bir daha asla görüşmeyelim, bu mu?”

Telefonunu göğsüne bastırarak, “Senin istediğin bu,” demeye çalıştı.

“Ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok. Eğer bilseydin bana sırtını dönüp buradan çıkıp gitmezdin ve bunun sadece seks olduğunu ne benim ne de senin için hiçbir anlam ifade etmediğini söylemezdin. Bu saçmalık. Sen de bunu biliyorsun, ben de biliyorum.” Onunla tartışmaktan korkmuyordum. Eğer haksız olduğunu düşünüyorsam bunu bütün gün yapabilirdim, tıpkı o an olduğu gibi.

Etrafımdan dolanarak mutfığa yöneldi ve orada bıraktığı topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi. “Gitmem gerek, Carter.”

“Hayır, gitmen gerekmiyor. İletişim kurmayı reddediyorsun. Ben burada aramızda neler olup bittiğini konuşmak istiyorum, sen ise kaçmaya çalışıyorsun.”

“Hiçbir şey yok...”

“Sakın aramızda hiçbir şey olmadığını söyleme!” Yine bağırmıştım ve bundan nefret ediyordum. Çok çabuk sinirleniyordum ve şu anda gerçekten çok gergindim. Kontrolü kaybetmemek için ne kadar uğraşsam da, o an yapabildiğim tek şey kontrolsüzce hareket etmektir. Bu kız bana sahipti *-her nasıl olduysa-* ve ikimiz için de yanlış bir karar vermesine izin vermeyecektim.

Ona yaklaştım ve onu duvara yasladım. Buğulanmış kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken saçlarını yüzünden çektim.

“Kes şunu. Şu anda korkudan aklını kaçırmıyormuşsun gibi davranmayı bırak, sanki bunca zamandır seni engelleyen tek şey bu değilmiş gibi. Gözümün önündekini görebiliyorum ve o da sensin; güzel, alaycı, zeki, güçlü, hassas ve asla bir şeyler hissetmek istemediğin birine karşı hissettiklerin yüzünden lanet şekilde *korkmuş* olan sen.”

Telefonu titreyen ellerinden kaydırdığında, yere düşmeden yakaladım. Yüzüm ekranda belirdi ama ekrandaki sadece benim yüzüm değildi. Farklı farklı kadınlara kolumu sarmış halde apartmanıma, otellere girdiğim fotoğraflar ekranı kaplıyordu. En kötüsü ise, bugünün tarihinin altındaki başlıktı.

“*Yeni Yıl, Eski Carter: Carter Beckett’in En Seksi On İki Flörtü ve Bu Yıl Ondan Beklentilerimiz*”

Olivia'ya baktım. Yaşadığı kargaşa, anlayış, korku o kadar ağırdı ki dudaklarının kenarlarını aşağıya çekiyor ve bakışlarını yere çeviriyordu.

“Bu ben değilim.” Çenesini kaldırıp bakışlarını gözlerime çekmeye çalıştım. “Bu ben olmak zorunda değilim.”

Sesi çatlarken, “Buna nasıl söz verebilirsin?” diye fısıldadı. “Bir-birimizi çok az tanıyoruz. Dün gece istediğin şeyin bir ilişki olup olmadığı bilmediğini itiraf ettin.” Elimdeki telefonunu işaret ederek başını iki yana salladı. “Bununla, kendi kafamın içinde bile rekabet edemem, ki en önemlisi de bu. Güçlü olduğumu düşünebilirsin ama kaç tane muhteşem kadınla birlikte olduğun beni korkutmuyormuş, sürekli benden sıkılmanı beklemeyecekmişim gibi davranamayacak kadar özgüvensiz olduğumu itiraf etmekten çekinmiyorum.” Baş ağrıyormuş gibi parmak uçlarını alnına bastırdı. “Seks için tuttuğun bir dairen var.”

Aslında o daireye tutma sebebim bu değildi ama şu anda bunu açıklamakla vakit kaybetmeyecektim.

“O kadınların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyor, Olivia.”

“Dün gece kendimi sana o kadar kaptırdım, kontrolümü o kadar kaybettim ki prezervatif takmayı akıl edemedik. Bu büyük bir dikkatsizlik.”

Ensemi ovuşturdum. “Buraya senden başka hiçbir kız gelmedi, Olivia. Hiçbir zaman. Yalan söylemiyordum.” Belki çok kötü bir bahane olacaktı ama evde tek bir prezervatifim bile yoktu. Cüzdanımda bir tane vardı ama o da girişteki masada duruyordu ve o anın yoğunluğuyla... “Doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?” *Siktir*. Bunu ona sormamış mıydım?

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama...” Kasıklarına bakarak cümlesini yarım bıraktı.

“Temizim,” diye mırıldandım. Sesim yenilmiş gibi çıkıyordu ve öyleydim de. Geçmişimi asla unutamayacaktı. “Bu ilk kez oluyor...” İlk kez korunmasız seks yapmıştım ama bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmedi. “Test yaptırdım.” Boğazım düğümlenmiş ve kurumuştur. “Gitmeni istemiyorum. Senden hoşlanıyorum ve sen de benden hoşlandığını söyledin.”

“Senden *hoşlanıyorum*. Bana gösterdiklerinden hoşlanıyorum ama başka şeyler de var...” Gözlerini sıkıca kapatıp başını iki yana

salladı. “Keşke diğer her şeyi görmezden gelip bu ilişkiye başlayabilsem. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum, Carter. Çünkü aşağı baktığımda uçurumun dibini göremiyorum. Karmaşık ve korkutucu bir ilişki istemiyorum. İstikrarlı ve kararlı olmasını istiyorum.”

İstikrarlı ve kararlı, onu anlıyordum. İstikrarlı ve kararlı olabilirdim. Bunu halledebilirdim.

“Dinle, erkek arkadaşlığa uygun olmadığımı biliyorum ama deneyebilirim. Gerçekten deneyebilirim. İyi olacağım. Be-ben...”

Elini göğsüme koyarak beni durdurdu. “Benim için değişmemi istemiyorum, Carter. Bu, biz... Bu bir hataydı.”

Ahh. Geriye doğru bir adım attım, avucumu göğsümde gezdirerek ani ve keskin ağrıyı yatıştırmaya çalıştım.

Olivia’nın bakışları yumuşadı. “Seni incitmeye çalışmıyorum.”

“Ama öyle hissettirmiyor,” diye karşılık verdim çünkü söylediği her şey canımı yakıyordu.

“Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm.”

“Üzgün olmana gerek yok. Sadece bana güvenmelisin.”

Omuzları çöktü. “Keşke güvenebilsem ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Elini kendi elinin içine alıp göğsüne bastırdı. “Birbirimize uygun değiliz.”

“Bunu nereden biliyorsun? Seninle tanıştığımdan beri her şey doğru geliyor. Kolay olmadı ama doğru hissettirdi.”

Bunun kolay olacağını, bir tür *iliski* yaşayabileceğimizi düşünmem çok safça olurdu. Yine de dün gecedan sonra, en azından bunu düşünmesini beklemiştim. Bana bir şans vermesini beklemiştim. Burada gerçekten çaba harcıyordum. Ne istediğıime karar vermiştim. Bundan sonra her şeyin kolay olması gerekmiyor muydu?

Tereddütlerini, korkularını anlıyordum. Nasıl anlamayabilirdim ki? Basın bunları uydurmuyordu, itibarım tam olarak resmedildiğıi gibiydi. Korkması gayet normaldi. *Ben* de korkuyordum. Hiç girmedığım sulara girmiştim. Ona zarar vermekten korkuyordum. Nasıl partner olacağımı bilmediğimden korkuyordum. Bunun... yürüyebilmesinden korkuyordum. Onun sonsuza kadar birlikte olacağım kişi olabileceğinden korkuyordum. Tanrım, bu korkutucuydu.

Fakat şu anda en büyük korkum, o kapıdan çıkıp gitmesi ve bir daha geri dönmemesiydi.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Yaklaşan bir kalp kırıklığı gibi hissettiren bir şeyin içine dalmaktan çok korktuğum dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bu yanan bir binaya girmek gibi bir şey, Carter. Biz çok farklıyız ve bunun sonunda ikimiz de alevlerin içinde kalırız.”

“Bazen farklı olmak iyidir,” dedim sessizce. “Farklılığı severim.”

Dudaklarının kenarı hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o an anladım. İçinden bir parça kalması için yalvarsa bile gidiyordu. *Benim her zerrem kalması için yalvarsa bile.*

“Sevişmemeliydik,” diye fısıldadım. Dün gece bana ilerlemek için yeterince güvenemediğini söylemişti ve yine de tüm bu güvensizlikler ve endişeler birkaç saatliğine ortadan kaybolduğunda, beynimin umutlu kısmı bunların sonsuza dek ortadan kalkabileceğini düşünmüştü.

Ancak korkular bir gecede yok olmazdı. Bunu ben bile biliyordum.

Elimi sıkarak, “Evet,” diye onayladı. “Yapmamalıydık. Özür dilerim çünkü bunu başlatan bendim. İstedğim ama kendime sahip olamayacağımı söylediğim bir şeye sahip oldum. Sen beni asla buna zorlamazdın.”

İşte o zaman burada olmazdık, sanki aramıza hiç istemediğim bir mesafe koymaya niyetliymiş gibi beni terk etmezdi. Onunla arama mesafe koysaydım, geri gelir miydi?

Kollarını ceketinin içine sokarken, “Sonsuza kadar mı?” diye sordum. “Vedalaşıyor muyuz?”

Sulu gözleri benimkilerle buluştu, sessizlik boşlukta asılı dururken bakışları bir şey arıyor gibiydi. Tek duyabildiğim öfkeli, yaralı kalbimin *güm güm güm* atan sesiydi. Sonsuza kadar olmasını istemiyordu ama gözlerindeki ifadeden bunun böyle olması gerektiğini anlıyordum, bu yüzden o bir şey söylemeden önce cevabı ben verdim.

“Şu anda gidiyor olman sana karşı hislerimi değiştirmez, senin bana karşı olan hislerini de değiştirmeyecek. Onların yok olmasını umduğunu biliyorum, böylece hayat şeklimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın ama yok olmayacaklar. Korktuğun şeylerden kaçmak seni çok uzağa götürmez.”

Mutfığa dönüp, Adam dün gece Olivia’ya sarılırken aceleyle kattığım çekmeceyi açtım. Üzerinde küçük beyaz yıldızlar olan kah-

verengi kâğıda sarılı küçük paketi çıkardım, çuval bezinden yapılmış fiyonk etrafına minik bir Noel çanıyla bağlanmıştı. Paketi on beş kez kendim sarmayı denedikten sonra kız kardeşimden yardım istemek zorunda kalmıştım.

Olivia'yla kapıda buluştum ve onu son bir kez daha tepeden tırnağa süzdüğüm sırada boğazımda bir yumru oluştu. Beni terk ederken bile çok güzeldi.

“Seni bırakmamı ister misin?” diye sordum.

“Teşekkür ederim ama Uber çağırdım.”

Verandaya çıkarken başımı salladım.

“Ollie?”

Ellerindeki titreme bana şu anda dağılmamak için her şeyini ortaya koyduğunu gösteriyordu.

“Şunu açıklığa kavuşturalım, şu anda çekip giden sensin. Benim istediğim şey bu değil.”

Küçük hediye eline sıkıştırdım ve alınının şaşkınlıkla kırışmasını izledim. “Mutlu Noeller.”

KORKULARIMI BESLEMELİK

Olivia

Hayatım, hassas bir dengede duruyormuş gibi hissediyordum. Kendi kararsızlığım yüzünden savruluyordum; arzularım bir tarafa, korkularım ise diğer tarafa doğru ölçeği eğiyordu. Her ikisi de ağırdı ve hiçbirine hâkim olamıyordum. Aksine, her şeyin devrilip yere çakılmaya hazır olduğunu ve sonunda alevler içinde yok olacağını hissediyordum.

Belki de her şey çoktan alevler içinde kalmış olabilirdi.

Verdiğim kararlar için alkolü suçlamaya devam edebilirdim ama gerçek çok basitti: Kendimi güçsüz hissetmişim. Yavaş yavaş tanımaya başladığım bir adamı keşfetmiş ve bilinçli bir şekilde yenilgiyi kabul etmişim. Güçlü çekime, saf arzuya, aramızdaki gerçek bağı kapılmışım. Bedenimin ve kalbimin beni yönlendirmesine izin vermişim.

Gerçek şu ki, gözlerimi kapatıp içine atlamışım. Vücudu benimki- ne dolanmış halde, beni sıcacık tutarken uykuya daldığımda kendime nefes almamı, sabah bunu birlikte çözeceğimizi söylemişim.

Yine de güneşin sıcaklığı tenime dokunarak beni uyandırdığında, karnımın üzerine yayılan el ve boynuma gömülen yüz kalbimin endişeyle çarpmasına neden olmuştu. Ellerim titriyordu ama gözlerimi kapattım ve korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım.

Uyanmasını beklerken kollarından sıyrılıp telefonda gezinmeye başlamışım ve Instagram'ı açtığımda karşıma çıkan ilk şey, Carter'in eli, uzun bacaklı bir kadının kışında, onu yüksek bir binanın kapısından içeri yönlendirirken gülümseyen yüzüydü. Carter'in bu yıl seviştiği en seksi on iki kadının sıralandığı ve onların yüz, fizik,

moda ve iş gibi önemsiz şeylere göre derecelendirildiği makaleye göz atma hatasını yapmıştım.

Korkum, asla yeterince iyi olamayacağımı fısıldıyordu.

Korkum, bana tek gecelik ilişkiler yaşadığı kadınları götürdüğü ayrı bir evi olduğunu hatırlatmıştı.

Korkum, Carter gibi bir adamın ilgisini çekmek için yeterli olmadığımı yüzüme haykırıyordu.

Korkum, bana kaçmamı ve o bana zarar vermeden gitmemi söyledi.

Korku tuhaf bir şeydi. Sizi korumak, incinmenizi önlemek için vardı ve çok geç olmadan geri çekilmenizi söylerdi. Ancak sizi aşağı çeker, ayaklarınız balçığa saplanmış gibi ilerlemenizi engellerdi. Çoğu zaman da... her şeye rağmen incinirdiniz. Bazen, bugün olduğu gibi bu süreçte değer verdiğiniz kişiyi de incitirdiniz.

Mesele şu ki, korkmaya hakkım vardı. Ancak Carter orada durmuş, kalıp onunla konuşmam ve ona kahrolası bir şans vermem için bana yalvarıyordu. Ben de korkumu kontrol altına almak yerine; onu serbest bırakmış, sıkı sıkı tutunup beni de yanında götürerek uçup gitmesini izlemiştim. Korkumun beni kontrol etmesine izin vermiştim ve bundan nefret ediyordum.

Doğrusu, nasıl yapmayacağımı bilmiyordum. Hiçbir zaman ilişki istememiş bir adam için kalbimi nasıl ortaya koyacağımı bilmiyordum. Kalbimi güvende tutmak için, sonunda karşılık veremeyecek birine kendimi nasıl bütünüyle açacağımı bilmiyordum.

Sadece... bilmiyordum. Bazen hayatın gerçeği buydu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan düşer düşmez sildim çünkü tüm kararsızlığıma rağmen bunu mazur göremezdim. Yine de elimdeki notu her okuduğumda, gözlerim yeniden karıncalanıyordu. Küçük kâğıt parçasını henüz yere koymamıştım, sedir ağacıyla narenciye kokusu üzerine sinmişti ve bu kaybetmeye hazır olmadığım bir kuydu.

Üzerinde yazan notu yedinci kez okudum.

Olivia,

Mutlu Noeller ve yeni yılın kutlu olsun

Bu yıl hayatımın en iyi yılı olacak çünkü seninle tanıştım.

Carter

Can alıcı noktası ne miydi? Adının yanına küçük bir kalp çizilmişti.

Boğazımdaki yumru göğsüme doğru inip sıkmaya başladı. Avucumu ağrının üzerine koydum, geçmesini istiyordum ama bir türlü geçmiyordu.

Pes ettim ve elimdeki pembe altın zincire hayranlıkla baktım. Bu bir kolye değil, okul kimliğim için bir kordondur. Narin zincir her birkaç santimde bir küçük elmas kaplı halkalarla bölünüyordu ve klipse tutturulmuş pembe altın düdük vardı.

Başparmağım, zinciri klipsle birleştiren kolye ucuna kazınmış sözcüklerin üzerinde usul usul geziniyordu. Bir tarafında *Bayan Parker* yazıyordu. Kolye ucunu ters çevirdim, hızla bulanıklaşan gözlerimle arkadaki yazılara bakıp gülümsedim: *Dünyanın en seksi öğretmeni*.

En sevdiğim kısmı, düdüğün yanında sallanan minik hokey pateniydi. Bu çok düşünceli, sevimli ve güzel bir hediyeydi. Bense onu yepyeni bir yıla tek başına başlaması için bırakarak çekip gitmiştim, oysa benden tek istediği orada kalmam ve ona güvenmemdi.

Mesele onun niyetine güvenmek değildi. Onu, yalan söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Eğer yalan söylemiş olsaydı, muhtemelen kadınlarla ya da daha spesifik olarak benimle konuşmakta daha iyi olurdu. Hatta yalan söyleseydi, tanıştığımız ilk gece kendimi onun yatağında bulabilirdim.

Bana çaba göstereceğini söylediğinde ona inanmıştım. Sorun şuydu ki, bunu gerçekten düşündüğüne, son on iki saat içinde onun için bir şeylerin değiştiğine ve onu aniden bir ilişkiye hazır hale getirdiğine güvenebilir miydim, bilmiyordum.

Carter fikrini değiştirdiğinde yüzü magazin dergilerine çıkan, sosyal medyanın her yerine yayılan, etiketlenen ve yargılanan bir kız olmak istemiyordum. Kalp acısıyla yalnızken başa çıkmak yeterince zordu; bunu herkesin önünde yapmak zorunda bırakılmak istemiyordum.

Telefonumun ekranı yatağımın üzerinde parıldadı ve Cara'nın yüzünü görünce sertçe yutkundum. Ayrıntıları isteyecekti, paylaşmaya hazır olmadığımı ayrıntıları. Bu, şimdiden ne kadar derine battığımı, nasıl korkuyla hareket ettiğimi ve bunu deneyecek kadar cesur ol-

duğumdan emin olmadığım için bunu düzeltip düzeltemeyeceğimi bilmediğimi itiraf etmek anlamına geliyordu.

Cara hiçbir şeyden korkmazdı. Ne istediğini biliyor ve hiç düşünmeden peşinden gidiyordu. Keşke ben de kendimden bu kadar emin olabilseydim.

Boğazımı temizleyip telefonu kulağıma götürdüm. “Selam.”

“Selam, bebeğim! Hâlâ Carter’da mısın? İkinizi görmeye geliyoruz. Üzerine bir şeyler giy. Ayrıca sakın bana onunla yatmadığını söyleme. Onun yatağında zıplarken kötü emellerin yüzünden okunuyordu.”

Zorla attığım kahkaha utanç vericiydi. Babamın son derece dramatik olduğum ve iyi bir oyuncu olacağım konusundaki ısrarına rağmen, bence berbat bir oyuncu olurdum. Duygularımı büyük yaşıyordum ve bu da olanları daha zor bir hale getiriyordu.

“Evdeyim, Care.”

Hat uzun süre sessiz kaldı, aramanın kopmadığımdan emin olmak için ekranımı kontrol ettim. Kopmamıştı. Boğuk bir sesle Emmett’e Carter’ın yerine benim evime gitmesini söyledikten sonra öfkeyle konuştu.

“Ne yaptı sana? Onun ağzını burnunu dağıtacağım, Liv, onu öldüreceğim. Yemin ederim, bunu yapacağım. Senin için hapse gireceğim.”

Onu bu kadar iyi bir arkadaş ve yanınızda olması gereken bir kişi yapan şey, sert ve koruyucu karakteriydi. Sadece, şu anda benim yanımda olması gerektiğinden emin değildim. Asla gitmezdi çünkü her zaman birbirimize omuz olmuştuk ama hatalı olduğumu düşündüğünde de beni neşelendirip haklı olduğumu söylemezdi.

“Gaddarlığın için minnettarım ama Carter yanlış bir şey yapmadı.”

“O zaman neden üzgünsün?” Kelimeler sessiz ve şefkatliydi, bir dakika öncesine göre tam bir tezat yaratıyordu. “Carter’ın seni bütün gün bırakmamayı planladığından eminim. Em ve ben akşam yemeğinde hindi yemekle ilgili bir şeyler duyduk.”

Boğazımda gerçek bir kahkaha yükseldi. Bir damla gözyaşımı sildim. “Hindi sözü verdi. Ve filmler, sarılmalar ve konuşmalar.”

“Ama onunla birlikte değilsin.”

“Değilim.”

Her zamanki gibi beni çok iyi anlayarak, “Korkman normal, Olie,” diye usulca teselli etti. “Hepimiz bazen böyle hissederiz. Bunu atlatacağız, tamam mı? Nasıl olursa olsun.”

Kalbim dolup taşmıştı, sahip olduğum sevgi için minnettardım. “Teşekkürler, Care.” Boğazımı temizleyip konuyu kapattım. “Her neyse. Benden ve kendime yüklediğim sorunlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Ne var yok? Neden buraya geliyorsun?”

Aniden neşelendiği çok belli oluyordu, elle tutulur bir enerji telefondan sızıyordu. “Sanırım kapını açıp dışarı çıkman gerekecek.”

Aynı anda hat kesildi ve kapım çalındı.

Pekâlâ, kapı sadece çalmıyordu. Bütün bir vücudun kapıya çarpıştığından emindim.

Yataktan kalktım ve koridora yöneldim. Kapıyı açtığım anda bir vücut benimkiyle çarpıştı. Uzun kollar beni sarıp yere düşürdü ve az kalsın Cara’nın sarı bukleleri arasmda boğuluyordum.

Geri çekildiğinde mavi gözleri heyecanla parlıyordu ve elini yüzüme yaklaştırarak, iğrenç derecede büyük ve son derece çarpıcı bir elması burnumun ucuna bastırdı.

“*Merhaba, nedime!*”

OREO'LAR, RUH EŞLERİ VE BECERİKSİZLİKLER

Carter

Ben boktan bir aktördüm. Son birkaç gündür olanlar bunu fazlasıyla kanıtlamıştı. Hislerimden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum; kafa karışıklığı ve lanet olası ıstırap. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissediyordum ve öyle görüldüğümü de biliyordum.

Çünkü Garrett beni ne zaman kaşlarımı çatarken yakalasa yanıgımı dürtüyor ve bunu söylüyordu. İtiraf etmeliydim ki, bugünlerde sık sık kaşlarımı çatıyordum. Arkadaşlarıma hislerimden nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum. Sanırım hepsi hayatıma devam etmemi bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de hayatıma devam etmeyi umuyordum.

İlişkilerin zor olduğunu bilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Tek yapmam gereken bu barın etrafındaki takım arkadaşlarıma bakmaktı. Yuva kurup özgürlüklerinden vazgeçmeye hazır olmayan erkeklere. Paranın değil, kendilerinin peşinde olan bir partner bulamayanlara. Evli ya da ciddi ilişkisi olan birkaç kişiden sadece bazıları sadıktı. Bazen iyi örneklerden çok kötü örnekler varmış gibi geliyordu.

Emmett'in telefonuna sırtışını izlerken midemde bir kıskançlık tohumu kök saldı. Bazen onun sahip olduğu şeyi isteyebileceğimi düşünürdüm; tüm hayatımın beni mutlu eden bir kızla, kendim olabileceğim şekilde sarılıp sarmalanmasını.

Fakat sonra Adam'ı bu gece bilmem kaçınıcı kez telefonunu kontrol ederken gördüm, kız arkadaşından mesaj gelmediği için kaşlarını çatıyordu. Aynı kız arkadaşı bir aydır tek bir maça bile gelmemişti.

Üstelik bu kız yeni yıla yalnız girmişti çünkü partiye gelmek istememişti. Bir zamanlar Adam, Emmett'in sahip olduğu şeye sahipti ve şimdi... sahip değilmiş gibi geliyordu.

Telefonunu kapattığında dirseğimle onu dürttüm. "Court'la her şey yolunda mı?"

Elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Bana çok mesafeli davranıyor. Birlikte hiçbir şey yapmak istemiyor ve ben uzaktayken mesajlarıma neredeyse hiç cevap vermiyor. Hani senin partin için havasında olmadığını söylemişti ya? Eve döndüğümde kafayı bulmuş, her nereden dönüyorsa kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı."

Siktir. "Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Denedim. Hiç yoktan olayı büyüttüğümü söyledi ve misafir odasında yattı. Ertesi sabah, bu konu hakkında konuşmayı reddetti."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yetişkin ilişkileriyle ilgili sıfır deneyimim vardı, bu artık çok açıktı. Temelde yirmili yaşlarım boyunca, sıcak ve ıslak bir yere sokmadan önce aletime bir prezervatif geçirdiğimden emin olmak dışında, dünya umurunda olmadan önüme gelenle sevişmiştim. Bu konuşmaya ekleyecek değerli bir şeyim yoktu. Muhtemelen en iyisi çenemi kapalı tutmaktı çünkü ağzımdan bir şey çıkarsa muhtemelen *ondan ayrıl* diyecektim.

Onun yerine, ona üzgün olduğumu söyledim.

İşte bu yüzden ilişki istemiyordum. Karmaşık ve zordu; insanlar zamanın yüzde doksan dokuzunu mutsuz, kıskanç, kızgın veya endişeli halde geçiriyor gibi görünüyorlardı.

Sadece annemle babamın sahip olduğu türden bir ilişkiye razı olmamın bir nedeni vardı.

Çünkü onlarınki saftı. Çirkin değildi, bitmek bilmeyen bir öfke ya da toksiklik tarafından batağa saplanmamıştı. Annem bize bu pürüzsüz parçaların zamanla geldiğini, başlangıçta hiçbir şeyin mükemmel olmadığını ve daha sonra mükemmel görünseler bile aslında öyle olmadıklarını söylerdi. Ancak bana göre, dışardan bakan herhangi birine göre, kesinlikle mükemmel görünüyorlardı.

Ben taşınana kadar, hayatımın her günü babamın mutfakta annemi kendi etrafında döndürmesini izlemiştim. Hikâyelerini, kahkaha-

larını dinlemiştim. Birbirlerini çok seviyorlardı ve bu elle tutulur bir şeydi. Hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum.

Fakat annem son yedi yıldır kırık bir kalple yaşıyordu, sadece *yaşamının* doğru kelime olduğunu sanmıyordum. Hayatta kalmaya çalışıyordu, hem de güçlükle.

Üstelik bu korkunç bir şeydi. Birini bu kadar sevmeyi, diğer yarınızı kaybetmeyi ve sonra hayata nasıl devam edeceğinizi bilememeyi hayal edemiyordum. Böyle büyük hisler beslemek istemiyordum. Başa çıkılmaz bir acıydı. Bazı günler annemi ayakta tutmakta bile zorlanıyordum.

Adam ise, tanıdığım en nazik, en büyük kalbe sahip adamdı ve hâlâ kız arkadaşıyla birlikte olmasına rağmen aynı şeyleri çoktan yaşamış gibi görünüyordu.

Belki de Olivia'nın beni bırakıp gitmesi en iyisiydi. Yapmam gereken son şey gidip âşık olmak ya da ilişkilerde her ne halt ediyorlarsa, kaçınılmaz olarak Adam gibi ya da daha kötüsü annem gibi olmaktı.

Parçalanmak istemiyordum; bütün olmak istiyordum. Belki de kendi başına bütün olmak daha iyiydi.

Bu düşünce mideme rahatsız edici bir şekilde yerleşti; sanki vücudum onunla savaşıyor, bana dayanmamı söylüyordu ama beynim bunu yapıp yapamayacağımızı bilmiyordu. Çocuklarla gece otele döndüğümüzde, Olivia'yı unutmaya daha mı yakındım, yoksa günlerdir görmediğim ya da konuşmadığım bir kadına her nasılsa daha çok âşık olmayı mı başarmıştım, bilmiyordum.

“Son zamanlarda *Oreo*’ları çok seviyorsun, değil mi, dostum?” *Oreo* paketini yırtıp ağzıma iki tane attığım ve aynı anda eşofmanımı çekiştirdiğim sırada beni izleyen Adam'ın gözleri parlıyordu.

Bu akşam Calgary’de canlarına okumuştuk ve benim bunda bir katkım yoktu. Altı dakika ceza almıştım, boktan bir lider olduğum için koçumdan azar işitmişim ve şimdi kendime bir birayla bir tabak nacho aldıktan sonra kanepeye yığılıp ağzıma şekerleme tıktırtmayı planlıyordum.

Ağzıma tıktırdığım kurabiyelerle, “Duramıyorum, durmayacağım,” diye mırıldandım. Bugün şekerlemeli bir gündü. Değişikliği severdim ve tüm şekerli aromalar iyiydi. Havuçlu kek hariç. Havuçlu keki severdim ama kurabiyemin içinde? Hayır, teşekkürler.

Karnıma pat pat vurarak, “Duygularını yiyor,” dedi Garrett. “Değil mi, koca adam?”

Paketime uzandığında ona bir judo darbesi indirdim. “Siktir git buradan.” Karnına tekme atarak onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Avuçlarını kurabiyelerime uzatarak, “Bana da ver,” diye sızlandı. “Ben de istiyorum.”

Gözlerimi devirerek bir kurabiyeyi havaya fırlatıp Garrett’m ağzıyla yakalamasını izledim. Emmett kıkırdayarak kanepeye çöktü ve telefonunu çıkardı.

Onunla işler biraz garipleşmişti. Olivia ve benim seks yapmamız gerektiğini söylemişti, bunu biliyordum ama bazen bir şeyi anlamak için deneyip görmek gerekiyordu. Bunun dışında, o daha çok çekingen taraftaydı. Bu adam, NHL’deki ilk maçımızdan sonra Vancouver şehir merkezinde benimle birlikte bir ton içki içip çıplak dolaşan adamdı. Hiç de çekingen biri değildi.

“Emmy!” Cara’nın sesi, Emmett’in Facetime görüşmesi yaptığı telefonundan geliyordu. “Seni özledim. Bana si-”

Emmett hemen, “Çocuklarla birlikteyim,” diye sözünü kesti. “Lütfen bu cümleyi bitirme.”

Cara suratım astı ve omzunun üzerinden beni görür görmez hemen yüzü aydınlandı. “Bu gece berbattın, dostum. Ceza kulübesinden uzak dur.”

Ona el hareketi çekip bir *Oreo* daha yedim.

“Ne yapıyorsun, bebeğim?” Emmett bir elini tişörtünden yukarı kaydırıp gövdesini ovdu. Sanırım bu stratejik bir hamleydi çünkü Cara’ya sırtlıyor ve kaşlarını oynatıyordu.

Cara parmağını dudaklarının etrafında gezdirdikten sonra başını iki yana salladı. “Livvie ile pijama partisi yapıyoruz ve şarap içip sarhoş olacağız.”

Kalbim onun adını duyunca atmaya bıraktı, elim de ağzıma doğru gidip orada bekledi. Ağzımın suyu akıyordu, o an Olivia’nın anlık bir görüntüsüne dahi razıydım. Bunun yerine şarap şişeleri, boş yemek kutuları ve abur cuburlarla dolu sehpayı gördüm.

Telefonu çevirmeden önce Cara’nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. “Selam versene, Ol!”

Olivia’nın saçları, kız kardeşimin her zaman yaptığı ve kafasma

bir kuş yuva yapmış gibi görüldüğünü söylediğim topuzdan daha dağınık bir topuzla başının üstünde toplanmıştı. Hayatımda gördüğüm en pasaklı kapüşonluyu giymişti, her tarafı boya lekeleri ve deliklerle doluydu ama o kadar güzeldi ki *canımı yakıyordu*.

Kocaman gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanakları kızarmış ve eli havada asılı kalmıştı, bir şey tutuyordu...

Lanet olası bir Oreo.

Bu kadın benim lanet olası ruh eşimdi.

Sessizlik kulak tırmalıyordu, herkes bu işin nasıl sonuçlanacağını merakla izliyordu. Garrett ağır çekimde bir paket *Doritos*'u açtı, salyangoz hızıyla bir cipsi ağzına götürürken bakışları benimle Olivia arasında gidip geliyordu. Cipsten çıkan uzun çıtırtılar aklıma her türlü şiddet yöntemini getirirken, Adam'ın vücudu kahkahalarını tutmaya çalışırken titriyordu. Emmett öksürür gibi bir ses çıkardı ve sonunda kahkahasını daha fazla içinde tutamayana kadar vücudu titremeye başladı.

Emmett ve Adam kahkahalarla yere yığılırken, Olivia kapüşonunun yakasını burnuna kadar çekip bakışlarını yere indirerek kurabiyesini bıraktı. Gerçekte burada bile olmamasına rağmen, benden uzaklaştığı her santimde kalbim sıkıştıyordu.

Olivia sessizce, "Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldanırken, onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum.

Kamera Cara'ya geri döndü. "Dostum, birazdan bunun için beni öldürecek."

Garrett ağzına bir avuç cips tıktırıp omuz silkti. "Eh, onu görmek istediğini söylemiştin."

Onu görmek mi? Lanet olsun, bana bakamıyordu bile. Bu aklımdaki kavuşmaya hiç benzemiyordu.

Bununla ilgili her şey berbattı.

Düdük çalmadan önce buz pistinden çıktım, soyunma odasına girdiğim anda eldivenlerimi fırlattım.

"*Siktir!*" Kaskımı çıkarıp lavaboya doğru ilerleyerek terli yüzüme sıçratmadan önce buz gibi suyun akmasına izin verdim. Tenim cızır-

dıyor gibi hissediyordum ve taşıdığım her gerginlik sırtımda, göğsümde düğümleniyordu.

“Beckett!”

İsmimi duyunca başımı öne eğdim, lavaboyu parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım.

“Buraya gel. Hemen!”

Koçumu soyunma odasına kadar takip ettim, takım arkadaşları-mın endişeli bakışlarının arasından geçip köşeyi dönene kadar takibe devam ettim. Bizi göremiyor olabilirlerdi ama tecrübelerime dayanarak bu azarlamamanın her kelimesini duyabileceklerini biliyordum.

“Senin içine ne girdi böyle?” Koçun gözleri parlıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Daha yirmi dakika oldu ve sen bu sürenin beş dakikasını yine lanet olası ceza kulübesinde geçirdin!”

“Bir daha olmayacak, efendim.”

“Bunu kahrolası takımına söyle. Sen onların liderisin ve onları hayal kırıklığına uğratiyorsun. Orada bok gibi oynadığın için gol yedik!”

Öfkelenmekte haklıydı. Bu gece aklım başımda değildi. Dikkatim dağınıktı, üstelik geçen hafta olduğumdan daha da fazla dağınıktı. İki gece önce Olivia’yı görüntülü aramada, benden hızlıca uzaklaşmadığını görmek, beni itiraf etmek istediğimden daha fazla mahvetmişti.

Maç sonrası bara gittiğimizde her kadını geri çeviriyordum. İzlediğini, değiştiğini göreceğini ve korkusunun yok olacağım umarak çok çabalıyordum, çok iyi davranıyordum. İşe yaramıyordu ve aradaki mesafeye rağmen bu kadar dikkat dağıtıcı olması kafamı bulanık, karmakarışık bir yer haline getiriyordu.

Bir gece. Bu kızla birlikte *tek bir lanet gece* geçirmiştik ve dar-madağın olmuşum. Neden bundan kurtulamıyordum?

Koçun yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama orada bir şey olmalıydı. Muhtemelen gördüğü şey yenilgiydi çünkü bakışları yumuşamıştı.

“Bak, Carter, sana bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Bu sen değilsin. Buzda bundan daha akli başında birisin. Liderlikte asla başarısız olmazsın ama son zamanlarda kafan yerinde değil. Bundan kurtulmalısın.”

Lanet olsun, bunu zaten deniyordum.

“Rutinini falan mı değiştirdin bilmiyorum ama her ne olduysa, daha önce yaptığın şeye geri dön. Bu senin için işe yarıyordu. Hepimizin bildiği ve sevdiği Carter Beckett’ı bul.”

Peki ya ben o halimi sevmiyorsam? Ya artık o Carter Beckett olmak istemiyorsam?

Herkes bunu istiyordu, ben de onlara bunu veriyordum.

İkinci ve üçüncü periyotlar için buza geri döndüm ve kendimi toparladım. Ceza kulübesinin dışında kalmayı başarmıştım, bir gol attım ve bir asist yaparak takımımızı bir galibiyete daha taşıdım. Koç maçtan sonra mutlu olmuştu, benim aksime.

“Carter! Seninle bir röportaj yapabilir miyiz?”

Maçtan sonra soyunma odasına dönerken koridorda bekleyen muhabirleri görmezden gelmeye kararlıydım ama koç elini dirseğime dolayarak beni durdurdu.

“Sizinle sohbet etmeyi çok ister.”

Kayıt cihazları ve kameralar yüzüme dayanıp mahremiyetimi yok saydıkça iniltimi bastırmak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

“İlk periyotta zorlandın, Carter,” dedi bir muhabir. “Oldukça zorlanıyor gibi görünüyordun.”

Bir elimi terden sırlıslıkla olmuş saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. “Şey, evet, son zamanlarda, şey, kendimi biraz yorgun hissediyorum. Ufak bir rahatsızlığı atlatmaya çalışıyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum,” diye ekledim zoraki bir sırıtışla.

“İkinci ve üçüncü periyotta durumu tersine çevirdin. Ne değişti?”

“Şey, ben...”

“Olivia sayesinde mi?”

Adını duyunca çenemde gezinen elim hareketsiz kaldı. “Anlamadım?”

“Olivia. Birkaç hafta önceki kız. Golünü ona adamıştın ve aynı gece birlikte dans ederken görülmüştünüz. Görünüşe göre Aile Projesi için düzenlenen bağış gecesinde yanında olan kızla aynı kızmış ama o zamandan beri görülmemiş.”

Çenem kaskatı kesildi. “Soru nedir?”

“Siz ikiniz ayrıldınız mı? Birlikte miydiniz? Yoksa o da başka bir...”

“Olivia hakkında konuşmayacağım.”

“Bize soyadını söyler misin? O senin için kim? Ne iş yapıyor?”

“Lanet olsun, inanılır gibi değil.” Gözlerimi sıkıca kapattım, nefesimin altında karanlık bir kahkaha yükseldi. İleri doğru bir adım atarak, beni köşeye sıkıştırmaya devam etme cüretini gösteren muhabirin tepesinde dikildim. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordum ve yarım adım geriye doğru sendelemesi bana bunu nihayet anladığını gösteriyordu. “Olivia’nın özel hayatı seni hiç ilgilendirmez. Adını ağzına alma çünkü ben boş tehditler savurmam.” Ben soyunma odasına doğru ilerlerken kalabalık dağıldı. “Röportaj bitti.”

Hâlâ burnumdan soluyordum. Aslında hayal kırıklığım, öfkem ve kafa karışıklığım daha da artıyordu. Bundan nefret ediyordum ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

Bu ben değildim; koç haklıydı. Bunun için bir şeyler yapmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım. Bu yüzden maçıktan sonra bara adımımı atar atmaz Cara’nın yanına gittim.

Fakat Emmett benden önce davranıp Cara’yı etrafında döndürdü ve yüzünü ellerinin arasına alıp öpmeye başladı. Birlikte geçirdikleri bir yılı aşkın süreye rağmen o kıvılcımı henüz kaybetmemişlerdi. Bence onlar asla bunu kaybetmeyecek şanslı çiftlerdendi, her şeyin en başından beri yerli yerine oturduğu o kolay çiftlerdendi.

İkisi bara gitmeden önce Cara telefonunu bar tezgâhına bıraktı ve ben de onun yerine geçtim. Olivia’nın numarasını almak için telefonunu kurcalarken kendimle pek gurur duymuyordum. Belki de şans benden yanaydı çünkü ekranda onların sohbeti açık kalmıştı.

Cara: *Randevun seni yarın kahvaltıya mı ikna etti yoksa?*

Olivia: *Elbette! Kahvaltı ile bitmiyorsa gerçek bir randevu sayılır mı?*

Kan kulaklarımda uğulduyordu, neler olduğunu algılamaya çalışırken önümdeki kelimeler göğsümde çiğ bir acıya yol açıyordu. Hayatına devam ediyordu, aramızdaki şey her ne haltsa ya da her ne değilse onu geride bırakmıştı. Çünkü hiçbir şey değildi, değil mi? Sadece inkâr edilemez bir kimya ve fiziksel çekim, buna eşlik eden bir ilişki isteyebileceğim yönündeki aptalca bir düşünce ve Olivia ile iyi bir çift olabileceğimiz fikrinden ibaretti.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Koç haklıydı. Bu yeni ben bir işe yaramıyordu. Eski Carter Beckett bunu umursamazdı. Duygularını sıcak ve ıslak bir şeye gömerdi.

Ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Bakışlarım barı taradı, aradığım şeyi bulana kadar tüm umutlu bakışların arasında gezindi.

Uzun boylu. Platin sarısı. Bana göz kırpıp parmaklarını oynattı.

Olivia'nın tam zıttıydı.

"Bay Beckett." Kollarım omuzlarıma atmadan önce parlak siyah tırnaklarını kravatımda gezdirdi. "Ne kadar yakışıklısınız."

Gözlerim, sanki bu felaketle sonuçlanacak kararı görmek istemiyorlarmış gibi yapmak üzere olduğum şeye karşı istemsizce kapandı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Kravatımı eline doladı ve beni daha yakına çekti. Sıkıdığı parfüm beni boğuyordu. "Yeni bir dövme yaptırdım," diye fısıldadı.

"Harika." Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Onunla daha önce de birlikte olmuşum. Brandy ya da Mandy ya da lanet olası Candy miydi? Bilmiyordum, umurumda da değildi. Tek bildiğim onu daha önce becerdiğim ve yeterince iyi olduğuydu. Beni bu cehennem çukurunda sıkışıp kaldığım *rollercoaster*'dan kurtaracak kadar iyi olmasını umuyordum çünkü bu lanet yolculuğa bir saniye daha katlanmak istemiyordum.

"Hadi gidelim." Elimi kışına attığım anda kendimden nefret ettim ve elini tutup onu kapıdan dışarı çektiğimde nefretim daha da büyüdü.

Kış soğuğu canıma okuyordu. Karlı dağlar ve yanaklarınızı tokatlayan soğuk hava, ikisi de batı kıyısı kışına özgü şeyler değildi. Bir yanım hissettiklerimi insanların bahsettiği kış hüznüne benzetiyordu ama Candy Brandy'nin eli elimde kaldırırda yürürken, asıl sebebin bu elin doğru hissettirmemesi olduğunu biliyordum.

Hiçbiri doğru hissettirmiyordu.

Şu anda ne yaptığımı, neden bunun hissettiklerimle başa çıkmanın doğru yolu olabileceğini düşündüğüme dair en ufak bir fikrim yoktu. Lanet olsun, Olivia değişeceğim konusunda bana güvenmemişti. İşte bu durum, onun sorunlarının kaynağındaki aynı adam ol-

duğumu kanıtlıyordu. Babamı tamamen hayal kırıklığına uğratacağım hissi üzerime bir kamyon gibi çarpmıştı.

Evim yolun yukarısında görünüyordu ve bu gece eve kimi getireceğimi görmek için bekleyen kameraları görünce panik oldum. Her yerde fotoğrafımın çıkmasından, özel hayatımın malzeme edilmesinden çok yorulmuştum. Artık bu kadar dikkatsiz biri olmak istemiyordum. Birinin güvenilebileceği istikrarlı bir insan olmak istiyordum. *Güvenilebileceğim* bir kişi olmak istiyordum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip uçlarını çekiştirerek durdum. “Ne halt ediyorum ben?”

Brandy -*ya da Mandy?*- avucunu ceketimin yakasının altına kaydırды. “Beni, yaklaşık iki dakika içinde becereceksin.”

Omuzlarımdaki gerginlikle başımı iki yana salladım. Avuçlarımı önünde durduğumuz vitrinin soğuk tuğlalarına bastırarak birbiri ardına derin nefesler aldım. Yavaşça alnımı duvara vurdum. Belki biraz aklım başıma gelirdi.

“Özür dilerim. Bunu yapamam.”

“Ne? Bunu yapan sensin...”

“Bu bir hataydı.” Elini tutup onu bara doğru götürmeye koyuldum. “Gel hadi. Seni geri götüreceğim.”

Aceleci adımları benimkilerle eşlik etti ve göz ucuyla bana baktığında, ondan neden ikinci kez birlikte olacak kadar hoşlandığımı hatırladım. Çünkü beni çok az tammasma rağmen, beni sadece bir geçim kaynağı olarak değil, bir insan olarak görüyordu. “İyi misin?”

“Ben... B-ben bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim.”

“Düzeltebilir misin?”

“Geçmişimi nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum.”

Gülümsedi. “Çapkınlıklarının intikamı acı mı oluyor?”

“Evet.” Arkamızdan ismim haykırıldığında gözlerimi kapatarak inledim ve bize yetişmek için koşan insanların uğultusunu işittim. Arkamda yankılanan kameraların parıltısını görebiliyordum. “Siktiğimin acımasızları,” diye mırıldandım.

“*Carter! Buraya bak!*”

Tam bara ulaştığımızda görüşüm bembeyaz oldu, kameraların flaşı beni kör etmişti.

“Bu yıl birlikte görüldüğün ilk kız! Artık Olivia yok mu?”

“Kim bu güzel kız?”

Gözlerimi parlak ışıklardan koruyarak kapıya doğru uzandım.

Mandy’nin konuşmak istemesi dışında bir sorun yoktu.

Işıl ışıl bir gülümsemeyle kameralara el sallayarak, “Sandy,” dedi onlara. *Hah. Yaklaşmışım.* “İ ve e ile yazılıyor. Sandie, i ve e ile.” *Lanet olsun.*

Elini çekiştirdim. “Hadi gidelim.” Patlamadan önce eve gitmeli ve kafamı toparlamalıydım.

“Yani söylentiler doğru, değil miydi?” diye sordu bir muhabir. “Sen ve Olivia hakkında söylenenler? O öylesine takıldığın...”

Kameralara dönüp, “*Yeter!*” diye kükredim. Göğsüm nasıl başa çıkacağımı bilemediğim derin bir öfkeyle kabarmıştı. Bu öfke tüm bedenimi sarsıyor, vücudumdan taşmak için adeta yalvarıyordu. Eğer bir kez daha onun adını söylerlerse serbest kalmak üzereydi. “Olivia hakkında bu kadar konuştuğunuz yeter! Onun adını kahrolası ağzınıza almayın!”

Sandie beni kapı eşiğine doğru itti. “Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” diye bağırdı. “Burada hiçbir şey olmuyor. Bir beyefendi gibi davranıyor ve beni bara geri götürüyordu. Kendinize gerçek bir iş bulun.”

“Şey...” Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Teşekkürler.”

“Sorun değil. İzninle, bir martini beni çağırıyor.” Benden uzaklaşırken durup omzunun üzerinden bana baktı. “Carter? Geçmişini değiştiremezsin ama farklı bir gelecek istiyorsan, tek yapman gereken onu seçmek.”

Barın öbür ucundan herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Onlarla selamlaşmadım; hayal kırıklığını kaldıramazdım ve zaten kendimden bu kadar nefret ederken olmazdı. Doğruca arka çıkışa yönelerek duvara yaslanıp derin nefesler aldım, soğuk hava bu sefer beni rahatlatıyordu.

Kapının açıldığını duydum ve gözlerimi açmadan kimlerin geldiğini anladım. Konuşmadan önce bir süre düşüncelerimle baş başa kalmama izin vermişlerdi.

Nihayet gözlerimi açtığımda, bakışlarındaki anlayış beni şaşkına çevirdi.

“Randevuya çıkmış.” Sözcükler mantıklı olmaktan çok, paramparça gibi geliyordu.

Cara kaşlarını çatı. “Liv mi?”

Başımı salladım. “Telefonunda gördüm,” diye itiraf ettim. Anlayışlı ifadesi kızgınlığa dönüştüğünde yüzüm buruştu. “Onunla kahvaltı yapacağını da söyledi.”

“Ah, seni lanet...” İnleyerek çantasından telefonunu çıkardı. “Carter, yemin ederim.” Bana ekranını gösterdi, Olivia ve ona çok benzeyen küçük bir kızın kameraya gülümsediği bir fotoğraf ekrandaydı. “Randevuya çıktığı kişi. Yedi yaşındaki yeğeni. Kahvaltıya gittiler çünkü hafta sonu onun evinde kalacak.”

İçim çok rahatlamıştı. “Biriyle görüşmüyor mu?”

“Hayır, seni salak. Sana kafayı takmış durumda ve senin kamuya açık hayatın yüzünden kendinden duyduğu şüphe ve güvensizlikleriyle başa çıkmaya çalışıyor.”

Başımı öne eğdim. “Şimdi benden nefret edecek.”

“Neden?” Garrett’in kaşları çatıldı. “O kızla hiçbir şey yapmadın. Hepimiz kızın bağırarak söylediklerini duyduk. Onunla birlikte gitmeli miydin? Muhtemelen hayır çünkü gerçekten istediğinin bu olmadığını sen de bizim kadar iyi biliyorsun.”

Adam bir omzunu kaldırdı. “Önemli olan pişman olacağın bir şey yapmadan önce kendini durdurmuş olman.”

“Artık bana asla güvenmeyecek. Kimse onun için yeterince iyi olduğumu düşünmüyor.”

Emmett elini kaldırarak başını iki yana salladı. “Bu hiç de doğru değil. Bazılarımız ona yaklaşmana izin vermekte tereddüt etti mi? Kesinlikle, bunu kabul edebilirim. Çünkü bu senin karakterine aykırı, en azından kadınlar söz konusu olduğunda. Neredeyse on yıldır benim en iyi dostumsun ve bir kez bile ciddi bir şeyin peşinden koşmadın.”

Ensemi ovdum. “Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmadın. Bana kızgın olduğunu düşündüm.”

“Sana kızgın değilim, dostum. Olivia için yeterince iyi olmadığımı bir saniye bile düşünmedim. Aksine. Sadece biraz arada kalmış hissediyorum. Bu berbat çünkü ikinizi de seviyorum ve ikiniz de acı çekiyorsunuz. Onun neden korktuğunu anlıyorum, aynı zamanda se-

nin de ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyorum. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum ve birlikte mutlu olmanızın harika olacağını düşünüyorum ama Olivia'yı hazır olması için zorlamanın da doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum." Omuzları inip kalktı. "Her şeyiyle berbat bir durum."

"O zaman bana yardım et," diye yalvardım. "Deniyorum işte. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Ne istediğime karar verdim. Bundan sonrasının kolay olması gerekmiyor mu?"

Cara başını geriye atarak bezgin şekilde bir kahkaha attı. "Seni çok seviyorum, Carter. Ama iş ilişkilere gelince gerçekten bu kadar aptal mısın? Onu istediğine karar verdiğin için işler bir anda yoluna girmiyor."

"Ama sizin için böyle oldu."

"Alınma ama Em senin namının yarısına sahip olsaydı, muhtemelen onu biraz daha fazla uğraştırırdım. Ancak en başından beri birbirimize âşık olmamız, bunun zor olmadığı anlamına gelmiyor. Her gün birbirimizi seçmek, farklılıklarımızı bir kenara bırakmak ve uzlaşmak için birlikte çalışmak, birlikte bir hayat kurmak zorunda kaldık. Belki bizim için her şey yerli yerine oturmuş gibi görünebilir fakat bunun için çok çalıştık ve her iyi ilişkide böyle olması gerekir. İki hayatı alıp birleştiriyorsun. Bu çok çalışma ve güçlü bir bağlılık gerektirir. İstedğin bu mu?"

"Evet." Dört harfli basit bir kelimenin yapabildikleri çok garipti; bu kadar kesin bir şekilde söylenen bir kelime ve onunla birlikte gelen aydınlanma ile kaldırılan ağırlık. Evet, Olivia'yı seçmek istiyordum, tekrar ve tekrar. Onun için, bizim için çabalamak istiyordum. Sadece onun için değil, kendim için de daha iyi olmak istiyordum.

Cara bir kolunu benimkine doladı. "O zaman gidip kızınızı geri alalım, Bay Beckett."

KALBİMİ PASTIRMAYA ÇEVİRME!

Olivia

Muhtemelen on ikinci sınıf beden eğitimi dersinde partnerinizi öpmeniz için bir *neden* olmadığını düşünüyordunuz ama yanılıyordunuz.

On sekiz yaşına yeni girmişlerdi ve benden daha iyi bir aşk hayatları vardı.

“Ah, *hadi ama*.” Öpüşme agresif bir bademcik hokeyi oyununa dönüşürken tek kaşımı kaldırdım. “Pekâlâ hanımlar, bu kadar yeter.”

Lucy ve Jean beni görmezden gelirken ellerimi kalçama koydum. Bu benim hatamdı; öğrencilerime karşı fazla dostça ve hoşgörülü davranıyordum, bu da bazen geri tepiyordu. Kaç kez herkesin önünde yapılan sevgi gösterilerini bozduğumun sayısını unutmuştum.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.” Onlar durana kadar ellerimi yüzlerce kez çırttım. “Bir fikrim var; ders bitene kadar bekleyin.”

Gülüşerek birbirlerinden uzaklaştılar ve Lucy kolunu omuzlarına attı. “Üzgünüm, Bayan Parker. Bu okuldaki tek havalı öğretmen sizsiniz.”

“Bana havalı öğretmen saçmalığıyla yağ çekmeye çalışma.” Elllerine bir dizi direk tutuşturdum. “Bunları kırmızı hat boyunca yerleştirin, lütfen.”

“Ah, dostum,” diye inledi Jean. “Mekik koşusu olmasın.”

“Evet, mekik koşusu. Bu bir fitness dersi, Bayan Ross. Kendi isteğinle katıldın.”

Kollarını kavuşturup kaşlarını çattı ve ayaklarını yerde sürüdü. “Lucy beni zorladı.”

“Ah, aşk için yaptığımız şeyler.”

Lucy direkleri yerleştirdikten sonra koşarak geri döndü. “İyi mi-

siniz, Bayan Parker? Biraz şey görünüyorsunuz, bilemiyorum..." Bir eliyle yüzümü işaret etti. "Son zamanlarda, üzgün görünüyorsunuz."

"Ben mi? Üzgün mü? Hayır, ben oldukça iyiyim. Süper ötesi iyiyim." *Süper ötesi iyi, bayanlar ve baylar.*

Paul hemen yanıma gelip dirseğini Lucy'nin omzuna attı. "Evet, ne oldu? Şakalarımın hiçbirine gülmedin bile."

"Belki de esprilerin üzerinde çalışman gerekiyordur."

"Lütfen. Ben o kadar komiğim ki insanların gülerken gö..." Kaşlarımı kaldırıncaya durakladı. "Ağzı. Ağzı yırtılıyor."

"Doğru, şey..." Spor salonunun kapıları pat diye açıldığında bir elimi gözlerime kapatıp iç çektim çünkü muhteşem bacakları olan bir sarışın içeri giriyordu, büyük güneş gözlüklerini çıkarırken tüm gözler onun üzerindeydi. "Tanrı aşkına. *Cara!* Buraya öylece dalmazsın! Dersin ortasındayım!"

Bileğine tık tık vurdu. "Ders bitti."

"Ne? Hayır, hayır! Hayır, ders bitmedi." Parmağımı öğrencilerime doğrulttum, yirmi bir çift gözün hepsi benimle Cara arasında gidip geliyordu. "Olduğunuz yerde kalm!"

Cara teatral bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Hadi ama, Bayan Parker. Bu, günün son dersi. Bırakın çocuklar biraz eğlensin. Havalı bir öğretmen olun."

"Ben havalıyım! Ayrıca eğleneliyim! Burada çok eğleniyoruz!" Onaylamaları için etrafıma bakındım, onay alamayınca kollarımı göğsümde birleştirdim. "İyi, tamam. Dağılın. Ama yarın geç kalan herkes *burpee** yapacak."

Ayağımı yere vurarak öğrencilerimin en iyi arkadaşına beşlik çakmasını izledim. Bu ilk kez olmuyordu ve son da olmayacaktı. Cara kendi programından başka kimsenin programına göre hareket etmezdi ve müdürüm ondan hoşlanıyordu, bu yüzden spor salonunun kapısından çok sık geçebiliyordu.

Cara sevimli bir sırıtış olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir ifadeyle bana baktıktan sonra ofisimi işaret etti. "Ofisime buyurun, Bayan Parker."

"Orası *benim* ofisim," diye tısladım. Sonra da ondan önce davranmak için başarısız bir girişimde bulunarak ileri atıldım.

* Ayakta durma pozisyonunda başlayıp biten bir çömelme hareketi, tam vücut egzersizidir. (ç.n.)

Sandalyeme oturup dönmeye başladı, parmaklarını çenesine koymuştu. “Bu zevki neye borçluyum?”

“İnanılmaz derecede sinir bozucusun, bunu biliyor musun?”

Sırıttı. “Gerçekten öyleyim ama uzun zamandır işyerini ziyaret etmediğimi düşündüm. Ayrıca o çocuklar beni seviyor.”

“Çünkü sen her geldiğinde boş dersleri oluyor.”

“Harika bir öğretmen olurdum.” Gözleri parladı ve o gözler bana takılıp kalınca tedirgin oldum. Cara için her zaman içimi görmenin bir yolu vardı. “Bu hafta sonu için planın ne? Ondan kaçamazsın, biliyorsun. Orada olacak.”

Masamın karşısındaki sandalyeye çöküp bacaklarımı kolçağın üzerine koydum. “Kim evlenme teklifi aldıktan sadece iki hafta sonra böyle abartılı bir nişan partisi düzenlemeyi başarır ki?” Yarın akşam benim ve Carter’ın sinema randevusu olması gerektiği gerçeğine değinmiyordum.

“Bağlantılarım var.”

Onun bağlantıları, kendi etkinlik planlama işine sahip olması, parti planlama modunda kesinlikle durdurulamaz olması ve sahip olmadığı bir şeye ihtiyaç duyduğunda -mesela bu kadar kısa sürede bir mekâna- nasıl ikna edici olacağım bilmesiydi. Üstelik cilveli değil, tamamen dehşet verici oluyordu.

“Aslında o sağdıç, yani düğünde koridorda birlikte yürüyeceksiniz.”

Çıkardığım sesler anlaşılır bir cevap oluşturmuyordu. Çoğunlukla Cara’nın sırtmasına neden olan bir dizi boğuk küfürdü.

“Hadi ama. Aklmdan neler geçiyor? Çok fazla şeyi içinde tutuyorsun. Benimle konuşman gerek.”

Kazağımın kollarını çekiştirdim. “Sandie denen kızla bir şey yapmadığımı biliyorum ve istediği kişiyle birlikte olabilir; çekip giden benim. Yine de korkutucu, anlıyor musun? Onunla takılmak istedi. İlk tepkisi bu oldu.” Bakışlarımı kaçırdım. “Bana kızdığında hep beni incitmeye mi çalışacak diye düşünmeden edemiyorum ama aynı zamanda ilk benim onu incittiğimi de biliyorum.”

“Görünüşe göre ikiniz de son zamanlarda korkuya dayalı bazı kararlar almışsınız.”

“Bu kısır döngü gibi hissettiriyor. Durmayan bir atlıkarınca gibi. İnmek istiyorum ama nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. Her şeyi olduğu yerde bırakacak mısın, yoksa önüne mi bakacaksın, buna karar vermelisin.” Duvarda asılı duran beyaz tahtaya doğru yürüdü ve bir keçeli kalem aldı. “İşte yapacağımız şey.” Tahtanın en üstüne *Carter Beckett* adını karaladı, üç kez altını çizdi ve ardından dev penisli bir çöp adam çizdi. Bunu hemen silmem gerekecekti. Sol tarafa bir kalp, sağ tarafa da asık bir surat çizerek bitirdi.

“Artılar ve eksiler listesi *yapmayacağız*.”

“Bunu hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeylerin bir listesi olarak düşün.” Çatık kaşlı surata dokundu. “Şimdi, hoşlanmadığın şeyler...”

“O bir *playboy*.”

“Geçmişe... dair... bağlanma... korkusu...” diye heceleyerek yazdı ama benim söylediğim bu değildi.

“Kibirli, ukala ve kendini beğenmiş.” Ancak kalem tahtaya değdiği anda onu durdurdum. “Bekle. Sanırım bu hoşuma gidiyor. O... gururlu biri. Karizmatik. Kendine güveniyor. Bence bunlar iyi özellikler. Keşke ben de onun kadar kendimden emin olabilsem.” O zaman muhtemelen bu karmaşanın içinde olmazdık.

“Hmm. İlginç.” Söylediklerimi kalbin altına ekledi. “Belli ki fiziksel olarak ondan çok etkilenmişsin.”

“Tabii ki. O adamı akçaagaç gibi sömürmek istiyorum.”

“Ayrıca komik biri.”

Tırnağımın ucunu altdudağımda gezdirerek başımı salladım. “Beni çok güldürüyor ve çok şapşal biri. Kendimle ilgili iyi hissetmemi sağlıyor. Acı verecek kadar dürüst, kokusunu ve saçlarımla oynamasını seviyorum. Bana baktığında... bana baktığında, sanki sadece ben ve o varmışız gibi hissediyorum. Bana bakışını seviyorum. Evinin onun kaçıışı olması, yıldızları ve dağları seyredip gürültüyü unutmayı sevmesi hoşuma gidiyor. En güzel gülümsemeye ve en güzel gamzelere sahip, bağış gecesinde çocuklara karşı çok tatlıydı ve yüzüne turta yerken çok iyiydi, iyi bir arkadaş ve...” Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki durup elimi kalbimin üzerine koydum. Tüm bunlar olurken Cara usulca gülümseyerek beni izliyordu.

“Eminim iyi sarılıyordur.”

Kafamda anılar canlanırken sıcaklık karnımdan göğsüme doğru yayıldı. Carter’ın her sevişmeden sonra beni kendine doğru çekişi,

dudakları tenimi boyarken yüzünün boynumun kıvrımına gömülüğü, beni tam istediği yerde tutarken elinin boğazımı kavrayışı, sanki gitmemden korkuyormuş gibi bir kolunun beni sımsıkı sarışı zihnimde canlandı.

Cara boynumda asılı duran hokey pateni süsüne dokundu ve gülümseyerek tahtayı işaret etti. Kalbin altı doluydu, çatık kaşlı suratla tam bir tezat oluşturunuyordu. “Görünüşe göre cevabını aldın.”

Ellerimi sıkmaya başladım, boğazım düğümlenmişti. “Biliyorum. Yine de bu onu daha az korkutucu yapmıyor. Sadece bir ay önce geçmiş bugünüydü. Korkularım mantıklı ve haklı, değil mi?”

“Anlıyorum, Liv. Uyarı işaretlerini görmezden gelmek imkânsız, özellikle nereye dönsen sürekli yüzüne çarpılıyorsa. Carter hiçbir zaman kararlarından ya da kararlarının bu kadar aleni olmasından çekinmedi. Bu sinir bozucu ve elbette niyetini sorgulamana neden olacak. Yine de günün sonunda, bilinmeyene karşı duyduğun korkunun hayatını belirlemesine izin veriyorsun.” Öne doğru uzanıp atkuyruğumu hafifçe çekiştirdi. “Peki korkmakta haklı mısın? Kesinlikle haklısın. Ama Carter’la aranızdaki şeyi keşfetmek istiyorsan, korkularını aşip konfor alanının dışına çıkmak ve kendini ortaya koymak sana bağlı. Sen ne düşünüyorsun?”

Sandalyeye çöktüm, yanağımı yumruk yaptığım elime dayadım. “Onu düşünmeden duramıyorum. Onunlayken her şey doğal ve beni açılmaya itiyor. Bu kadar iddialı birine göre, bana karşı her zaman inanılmaz sabırlı oldu. Sanırım... Sanırım ikimiz için de bir şans vermeyi gerçekten çok isterim, eğer hâlâ istiyorsa.”

Cara kıs kıs gülerek telefonunu çıkarıp bana *Dünyanın En Sinir Bozucu Adamı* diye kaydedilmiş birinin mesajlarını gösterdi.

Ollie iyi mi? O kız yüzünden üzülmelerini istemiyorum.

Benden nefret ediyor mu?

Sence bir gün benimle konuşmak ister mi?

Belki ona çiçek gönderebilirim???? Gül? Ayçiçeği? Parlak çiçekleri seven bir kıza benziyor.

Sanırım onu özledim, Care. Berbat hissediyorum.

“Hâlâ şansını denemek istediği ortada, Liv.” Masama yaslanıp ayakkabımın burnunu kendi ayakkabısıyla dürttü. “Seninle gurur duyuyorum. İstedğin şeyin peşinden koşmak kulağa kolay geliyor ama bazen çok korkutucu olabiliyor. Bence onu bırakıp gitmen, sana geri çekilip duygularının yoğunluğu ve ne istediğin konusunda daha net düşünme şansı verdi.”

Okul zili çaldı ve Cara çantasını omzuna atıp eşyalarımı bana doğru fırlattı.

“Cumartesi için elbiseni ayarladın mı?”

Spor salonunun kapısından çıkarken inledim. “Bu hafta iki kez alışveriş merkezine gittim ve hiçbir şey bulamadım.”

“Pekâlâ, alışveriş merkezine gidiyoruz. Uzmanlığımıza ihtiyacın var.”

“Alışveriş merkezine *Cara büyüklüğünde* bir gezi için zamanım yok. Akşam beşte evde olmam gerekiyor. Jeremy, Alannah’yı bırakacak.”

“Ah, tatlı Livvie. Yarım saat içinde girip çıkacağız. Sana söz veriyorum.”

On yedi dakika içinde girip çıkmıştık.

Cara beni bir mağazaya çekti, rafların arasında vals yaparak dokuz saniyede bir elbise seçti, beni soyunma kabinine itti ve sonra her bir çalışanın gelip “taş gibi” görüldüğüme bakmasını istedi. Doğrusu ona karşı çıkamamıştım, bu yüzden on yedi dakikada halledip çıkmıştık.

Şimdi de kendini akşam yemeğine davet ettirmiş ve yatmadan önce yeğenimi kızdırmaya kararlıydı. Alannah yarın Çocuğunu İşe Götürme Günü olduğu için benim evimde kalıyordu ve büyük çocuklara patronluk taslayabilsin diye benimle okula gelmek için yalvarmıştı.

Cara garaj yoluna girerken, “Çabuk olacağım,” diye söz verdi. “Sadece bir şeyler almam gerekiyor. Neden içeri gelip Em’e selam vermiyorsun?”

“Eğer çabuk olaca...”

Kapıyı kapatıp ön camdan onu takip etmemi işaret ettiğinde, iç çekerek otoriter yakın arkadaşımı takip etmeye başladım.

Bunun bir tuzak olduğunu bilmem gerekirdi.

Çünkü beni mutfağa doğru ittiğinde Emmett yerine, Bay Beckett'in inanamaz büyüklükteki bedeniyle karşılaşmıştım. Donmuş halde, açık buzdolabının arkasından bana bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Hey! Selam! Olivia!" Bağırığının farkında mıydı bilmiyordum. "İyi," diye kekeledi. "İyi görünüyorsun!" Hâlâ bağırıyordu. Buzdolabının kapısını kapattı ve dirseğini tezgâha yasladı, avucundan destek almaya çalışırken neredeyse çenesini sakatlayacaktı.

Kıyafetlerime baktım. Koşu ayakkabılarım, tayt ve üzerinde yeğenimin hokey takımının logosu olan bir kapüşonlu giymiştim. Saçlarım dağınıktı, düşük bir atkuyruğu şeklinde toplayıp berenin altına sıkıştırmıştım ve bütün günümü beden eğitimi dersi vererek geçirmişim gibi görünüyordum. Carter ise günü kanepede uzanarak geçirmiş gibi görünüyordu ve hâlâ *GQ* dergisinin kapağından fırlamış gibiydi. Kömür rengi eşofman altı kalçalarından sarkarak fazlasıyla etkileyici olduğunu bildiğim alt bedenini öne çıkarıyor ve Vipers tişörtü kaslı gövdesine yapıştıyordu.

"Tüh ya!" Cara odaya girdi. "Carter! Burada olduğun tamamen aklımdan çıkmış!"

"Hıhı," diye takıldı Emmett. "Aklımdan çıkmış." Ellerini havada tırnak işareti yapar gibi hareket ettirdi. "Pizza sipariş edeceğiz. Siz hanımlar kalıyor musunuz?"

"Kalamayız," dedi Cara. Böyle söylemesine sevinmişim çünkü kesinlikle konuşamıyordum. "Liv'in evine gönderin. Orada yeriz."

Carter ve ben çok önemli bir bakışmanın ortasındaydık. Gözlerimi kaçırıyordum, açıkçası kaçırmak da istemiyordum.

Ta ki Cara elimi tutup beni kapıya doğru sürükleyene kadar.

Dudaklarım seğirirken Carter'a usulca el salladım. "Hoşça kal," diye fısıldadım.

Tüm yüzü kocaman bir sırtışıla aydınlandı.

"*Bekle!*" İki elini birden havaya kaldırdı, sanki ne aradığımı bilmiyormuş gibi vücudu garip bir şekilde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Ardından oturma odasına doğru fırladı ve hemen sonra elinde iki kurabiyeyle, çoraplarıyla yerde kayarak geri döndü. Titreyen elleriyle kurabiyeleri bana uzattı. "*Oreo.*"

Tanrım, bu adam çok sevimliydi.

Ellerimiz birbirine değdiğinde onun parmaklarından benimkilere geçen titreşimi görmezden gelmek imkânsızdı. Bu adam bir elektrik teliydi ve o etraftayken tüm vücudum cızırıyordu.

Kardan sıırıslıkla olduğına emin olduğum çoraplarıyla önüm-den koştu ve yolcu kapısını benim için açtı. Garaj yolundan geri geri çıkarken ön verandadan bizi izledi ve o gülünç, abartılı sırıtışı hiç kaybolmadı.

“Adam âşık,” diye mırıldandı Cara. Yol boyunca bir gün geleceğimizin böyle olup olmayacağını düşünmeden edemedim.

Evime gireli daha iki dakika olmamıştı ki, ön kapı açıldı ve uzun boylu esmer bir kız kollarını abartılı bir şekilde açarak pijama çantasını duvara çarptı.

“Ben geldim, bebeğim!” Alannah kendi etrafında döndü ve parmaklarını havada oynatarak durdu.

“Caz elleri” mi? Gerçekten mi?”

Kıkırdaması küçük evimi sararken üzerime atıldı ve kollarına sarılarak beni duvara yapıştırdı. Tanrıya şükür kısa sürmüştü çünkü Cara’yı gördüğü anda benimle işi bitmişti.

Ağabeyim nihayet kapıdan içeri girdiğinde bakışları onlar ve benim aramda girip geliyordu. “Alannah ve Cara? *Siktir*, sana iyi şanslar.” Alannah elini suratına uzatınca derin bir iç çekti, kızı onun küfür kumbarasıydı.

Alannah babasından aldığı parayı bir kenara koydu. “Annem ve babam bu gece evde olmayacağım için Jemmy yattıktan sonra biraz kestireceklerini söylediler çünkü biliyorsun, ben ondan *çok* daha geç yatıyorum.” Jemmy, onun küçük kardeşi Jeremy’ydi. Evet, ağabeyim oğluna kendi adını vermişti. Yeğenime Jem diyordum, çoğu zaman ağabeyime de göt herif demeyi tercih ediyordum.

Cara tek kaşını kaldırdı. “Kestirmek mi, Jer? Üçüncüyü yapmaya çalışmadığına emin misin?”

“Siktir, tabii ki hayır.” Tekrar iç çekerek kızına bir dolar daha verdi. “Bebeklerin ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Benden bu kadar.”

* Parmakların açık tutulduğu ve ellerin yukarıda titretildiği gösterişli bir el hareketidir. Genellikle coşku, heyecan veya teatral bir vurgu ifadesi olarak kullanılır. (ç.n.)

“Vazektomi yaptırmalısın.”

Jeremy bir elini kasıklarına götürdü. “Oğlanlarımı tehdit etme.”

Genç bir çocuk kollarında iki pizza kutusuyla kapımda belirdi. “Şey, Cara...” Cara yanıma geldiğinde çocuk boğazını temizledi. “Burada bir mesaj var... diyor ki, şey... eve döndüğünde seninkini paramparça etmek için sabırsızlanıyormuş.”

Cara gülümseyerek pizzaları aldı. Alannah ile mutfığa gitmeden önce sevinçle, “Romantizm asla bitmiyor,” diye övündü.

Jeremy içeri bir adım daha attı, omuzlarını kaldırarak kaşlarını çattı. “Burası buz gibi, Ol. Isıtıcı yine mi bozuldu?”

Termostata doğru ilerlerken, “Sanırım,” diye mırıldandım. On iki derece gösteriyordu. Düğmelere bastım, ısıtıcının çalıştığını haber veren o sesi bekledim ama hiç gelmedi. Biraz daha bastırdım, hiçbir şey olmayınca ağabeyime garip bir ifadeyle sııttım. Bu şey sürekli bozuluyordu, Jer benim için en az üç kez tamir etmişti ve ben de en az dört kez profesyonel bir yardım alarak tamir ettirmiştim. Yanaklarım kızardı. “Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?”

Kolumu ovuşturarak ayaklarıma baktım. “Çünkü burası buz gibi ve Alannah bizde kalacak. Bu sabah işe gittiğimde çalışıyordu, yemin ederim.”

Jeremy gözlerini devirip kapüşonumu çekiştirdi. “Yatmadan önce ona eski püskü eşofmanlarını giydir. Kırılmaz, merak etme.”

“Tırp gibiyim, Ollie Hala.” Alannah dişlerinin arasında bir dilim pizzayla mutfaktan çıkıp, kol kaslarını sıktı ve bir ayı gibi hırladı.

Jeremy’yi bodruma kadar takip ettim, o ısıtıcıyla uğraşırken tırnağımı kemiriyordum. İç çektiğinde, sonucun iyi olmadığını anlamıştım.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum, Ol. Ama bu şey yanmış. Değiştirmen gerek.”

Muhteşem. Açıkçası bir ısıtıcı şu anda satın alabileceğim şeyler listesinde yer almıyordu.

“Kris ve ben sana yardım edebiliriz.”

Başımı iki yana salladım. Beni daha önce de kurtarmıştı, yeni bir ısıtıcı durmam gereken sınırdı. “Acil durum param var,” diye yalan söyledim.

Kaşlarını kaldırdı, sanırım bana inanmıştı. Sonra kapıdan çıkarken beni kucaklamak için kendine doğru çekerek, “Sen berbat bir yalancısın,” diye fısıldadı.

Cara ve Alannah oturma odasında yayılmış, Netflix’te gezinirken pizza tüm sehpayı kaplıyordu.

“Senin için özel bir pizza var,” dedi Cara.

Mutfığa girip kutunun kapağını kaldırım ve tek bir malzeme görünce kahkaha attım. Pastırma. *Gerçek* pastırma. Göz ardı edilemeyecek miktarda; kıvrımlı, çıtır kenarları olan, minik yağ kabarcıklarıyla süslü ve duyularımı muhteşem şekilde uyandıran enfes bir aromaya sahipti.

Kapüşonumun cebindeki telefonum titreyince oynat tuşuna basarak Emmett’ten gelen videoyu açtım.

Carter şarkı söylerken bir tabağa pizza dolduruyordu.

“Kalbimi pastırma yapma! Mrmm, mmmm! Ben senin kalbini pastırma yapmayacağım! Yani, *ahh, ahhh!* Kalbimi pastırma yapma!” Carter iç çekerek kanepeye uzandı. “Sence Ollie ona sipariş ettiğim ekstra ekstra pastırmalı pizzayı sevmiş midir? Eminim en fazla pastırma olan dilimi o almıştır.” Kıkırdarak yarım dilim pizzayı ağzına attı. “Cumartesi günkü partide onu görmek için sabırsızlanıyorum. Belki ceplerimi pastırmayla doldururum.”

Video bitti ve çoktan boyumu aşan bir işe kalkıştığımı anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Yine korkmuş gibi görünüyorsun.”

Omzumun üzerinden bakınca Cara’nın kapıya yaslandığını gördüm. “Korkuyorum,” diye fısıldadım.

“Seni bu kadar korkutan şey ne?”

“Ona âşık olmak.”

Cara o sinir bozucu, alaycı kahkahalarından birini attı. “Ah, Ollie.” Yanıma yaklaşp ekstra ekstra pastırmalı pizzamdan bir dilim çalarak bir ısırık aldı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ona âşık olmaktan korkuyorsan... zaten yolu yarılammışsın demektir.”

Sözleri kafamın içinde kök salmıştı ve gece geç saatlere kadar onları tekrar tekrar düşündüm. Ertesi sabah Alannah ile kapıdan çıkarken hem o sözleri hem de Carter’ı düşünmeden edemiyordum.

Telefonum titredi ve merdivenlerden indiğim sırada Emmett'in mesajına dokundum.

Emmett: *Salon 4, sıra L, koltuk 10 ve 11. Bu akşam 19.30'da.*

Emmett: *O yine de gidecek.*

Ayrıntıları tekrar okuduğumda ocak ayının soğuk havası ısınmaya başlamıştı Bunlar, biz onun balkonunda ateşin yanında kıvrılırken Carter'm sinema randevumuz için özenle seçtiği koltuklardı; son sıra, tam ortada.

O yine de gidecek.

Karnımda garip ama hoş bir sıcaklık oluştu, bu sıcaklık göğsüme tırmandı ve omuzlarımın gevşemesini sağladı. Bir şekilde hafiflemiş gibi hissediyordum, sanki üzerimden bir ağırlık kalkmış gibiydi. Korkumun ya da kararsızlığımın ağırlığıydı belki de. Her ikisi de insanı bir çapa gibi aşağı çekme gücüne sahipti ve o adamın beni öptüğü ilk andan beri beni aşağı çekmelerine izin veriyordum.

Alannah elimi sıktı. "Neden bu kadar kocaman gülümsüyorsun, Ollie Hala?"

Yeğenimin kafasındaki Vipers beresini kulaklarını kapatacak şekilde düzelttim. "Sadece mutluyum, tatlım."

Bana sırttı. "Mutluluk sana yakışıyor."

Çok da iyi hissettiriyordu.

19

GÜZEL SÜRPRİZLER

Carter

Umut, zaman gibi komik bir şeydi.

Zaman ya akar ya da dururdu; ikisinin arası yoktu. İşler yolunda gitmediğinde zaman dururdu. Kendinizi sıkışmış, olduğunuz yere çakılıp kalmış gibi hissederdiniz ve ayaklarınız gitmek istediğiniz yöne doğru hareket etmezdi. Geçtiğimiz on iki gün boyunca iki şeyden birini istemiştim: Onu ya elde edecektim ya da unutacaktım. İlkin tercih ederdim ama her gün, başımın üzerinde asılı duran kara buluttan kurtulmak için ikisini de kabul edebilirdim.

Sonra bana gülümsedi ve sanki biri kronometrenin düğmesine basmış, zaman yeniden akmaya başlamış gibi oldu. Şimdi hafta sonu onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Umut da böyleydi. Onsuz her şey yavaş ve karanlık geliyordu, güneşin doğmasını bekleyerek geçirilen bir gece gibi.

Sonra birden onu, gülümsemesine gizlenen parlak çiçekleri, gözlerinin odamn öbür ucundan sizinkileri bulduğunda canlanışını görüyordunuz ve her şey değişiyordu. Kapı açılıyordu, size dışarıdaki güneş ışığını, umudu gösteriyordu ve siz de hemen içine adım atıp onun bakışlarının sıcaklığı gibi teninizi saran sıcaklığı hissediyordunuz.

Yine de bu acımasız, keskin soğuğun hayranı değildim.

Sokakta yürürken, “Neden senin dairende kalmadık?” diye mız-mızlandım Hank’e. “Dışarı çıkılmayacak kadar soğuk.”

“Dublin’in egzersiz yapması gerekiyor. Açıkçası, senin de tüm bu dırdırı bırakman gerekiyor. İşte bu yüzden hep Beckett kardeşlerden en iyisinin Jennie olduğunu söylüyorum.”

Hank’i, Stanley Park’taki bir banka yönlendirirken, “En iyisiymiş, hadi oradan,” diye mırıldandım.

Hank’i yedi yılı aşkındır tanıyordum. Ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda, tamamen tesadüfen karşılaşmıştık, ya da öyle görünüyordu. Hayatımı onarılamayacak şekilde mahvedebilecek, kariyerimi daha başlamadan bitirebilecek bir hata yapmamı engellemişti ve o zamandan beri neredeyse altmış yaşında olmasına rağmen en iyi arkadaşlarımdan biriydi. O benim ailemdi ve ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyordum.

Hank kahvesini yudumladı. “Son zamanlarda kendinde değilsin.”

English Bay’i seyrediyordum. Yaşadığımız sert kış, suyu masma-vi buza dönüştürmüştü ve parlak güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. “Pek sayılmaz.”

“Aklında o kız var. Güzel, esmer kız.”

Dönüp ona bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona Olivia’yı nasıl öğrendiğini sormanın bir anlamı yoktu, beni paparaz-zilerden daha fazla takip ediyordu. “Evet.”

“Onunla yattın mı?”

Bir kahkaha attım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Siz bir erkek orospusunuz, Bay Beckett. Herkesle yatıyorsun.”

“Hey.” Omzunu dürttüm. “Kibar ol, yaşlı adam.”

Hank kıkırdadı. “Ondan hoşlandığının farkındayım.”

“Evet.” Hem de çok, muhtemelen. Çok erkendi. Bilmiyordum. Bu işler böyle mi yürüyordu?

Dublin’in kulaklarını okşarken, “Peki sorun nedir?” diye sordu Hank.

“Sorun şu, ben herkesle yatan bir erkek orospusuyum.”

Hank’in sessizliği yerini fazla geniş bir sırtışa bıraktı. “Esas sorunun senin çirkin suratın olmadığına emin misin?”

“Ben gayet yakışıklıyım ve bunu sen de biliyorsun.”

Tanışmamızdan bir hafta sonra Hank yüzüme dokunup dokunamayacağını sormuştu. Sese bir yüz kazandırmak için bunu yapmaktan hoşlandığını söylemişti. Ayrıca tüm bu yaygaranın nedenini görmek istediğini de söylemişti. Yüz hatlarımdan kusursuz şekilde simetrik olduğunu söylemeden önce çıkardığı beğeni dolu sesi hâlâ hatırlıyordum. Ona güldüğüm sırada parmaklarını gamzelerimde gezdirerek, “Ah. Gamzeler. İşte bu yüzden hanımlar arasında bu kadar popülersin,” demişti. Ancak en iyi kısmı, işi bittiğinde yüzüme

dokunma olayının Hollywood'un görme engellileri romantikleştirmek için filmlere koyduğu bir saçmalık olduğunu ve benim de hiç düşünmeden buna kandığımı söylemesiydi. Sadece güzel değil, aynı zamanda saftım da.

"Spor kanalındaki kadın senin dilimlenmiş ekmekten bu yana en ateşli şey olduğunu söylüyor. Bence o benden daha kör olmalı."

Bir kahkaha attım ve ardından iç çektim. "Sence onun çekip gitmesi yalnız başıma daha iyi olacağıma dair bir işaret miydi?" Kelimelerin tadı yabancı ve ekşiydi, oysa bir ay öncesine kadar daha fazlasını istemeye hiç niyetim yoktu.

Hank kıs kıs güldü. "Konu aşk olduğunda bu kadar kötümser olduğuna inanmıyorum. Kocaman bir kalbin var. Gerçekten de hayatının geri kalanında yalnız kalmak istemiyorsun, değil mi?"

"Bir süreliğine bunu istediğimi düşünmüştüm."

"Hayatını bu şekilde yaşayamazsın. Birine sunabileceğin çok şey var, Carter. Kendi başına mutlu olabilmek önemli olsa da bu mutluluğu artıracak ve diğer tüm özel anlarla birlikte paylaşacak başka bir kişiye sahip olmak, işte hayat bundan ibaret. İşte bu noktada, hayat gerçekten eğlenceli olmaya başlıyor."

"Onu incitebilirim." Ne kadar kızgın ve şaşkın olsam da onu anlıyordum. Olivia'dan vazgeçmeye razı olduğu her şeyi almıştım ve onunla bir geceden fazlasını istediğime karar verdiğimde, onun da beni olduğum gibi kabul etmesini beklemiştim. Ona asla istediği netliği, ihtiyacı olan güvenliği verememiştim. Sadece gözlerini kapamasını ve atlamasını istemiştim.

"Birini incitmek ve incinmek aşkta alınan risklerdir."

Başımı bir iniltiyle geriye attım. "Şu kelimeyi söylemeyi kes."

"Aşk demeye bayılıyorum. Bu benim en sevdiğim kelime." Dizi-me vurdu. "Bugünün neden farklı olduğunu söyle."

"Farklı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Eh, son zamanlarda neden kendinde olmadığını konuştuk ama bugün? Bugün biraz daha kendinde gibisin."

Dünü düşündüm; gözlerimi ondan alamamıştım, duygularım çok gerçektir, tüm vücudum onun yakınlığı karşısında eriyip gitmiş ve ona dokunmayı deli gibi arzulamıştım.

"Dün gece onu gördüm. Sadece iki dakikalığına ama bana gülümse-

di. Bana üç kez gülümsedi. Arabanın kapısını açmama izin verdi ve el sallayarak veda etti... Bence bu iyi bir şey, değil mi? Bence bu bana bir şans verebileceği anlamına geliyor. Sence bana bir şans verecek mi?"

Hank usulca kıkırdadı. "Hakkını yiyorsun. Sana bir şans vermesi gereken sadece kız değil, sen de kendine bir şans vermelisin. Söyle bana... Onu geri kazanacak mısın?"

Sırıtarak elini sıktım. "Ben hiç kaybeder miyim?"

"Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, genelde hayır. Daha önce hiç bu kadar kendini beğenmiş bir adamla tanışmamıştım."

"Beni seviyorsun." Hâlâ bir ahmak gibi sırtıyordum ve bunu fark ettiğini biliyordum.

Hank iç geçirdi. "Evet, seviyorum. Eğer hayatıma güzel bir kadın daha katarsan seni daha çok seveceğim."

"Çabalıyorum. Söz."

"O zaman daha çok çabala. Benim tanıdığım Carter Beckett istediğini elde etmek için mücadele eder ve hayır cevabını kabul etmez." Bana doğru döndü, o puslu mavilikler üzerimde geziniyordu. "Tabii güçten düşmediysen. Güçten düştün mü, Carter?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman kışını kaldır ve kadını kazan."

"Emredersiniz, kaptan."

"İki gözüm de kör ve göz bandı takmıyorum."

"Ne? Ben... boş ver. Şaka gibi birisin."

"Beni seviyorsun," diye karşılık verdi.

"Evet, seviyorum."

"O zaman bana akşam yemeği için Tayland yemeği alacaksın ve o kızı kazanacaksın."

Sevimli altın renkli kafasını bana doğru eğen Dublin'i sevdim. "Tayland yemeği ve bir adet güvensiz, hoş kadın hemen geliyor."

Soğukta durmuş sinemaya bakarken saat yediye geliyordu. Cuma akşamı salon tıklım tıklımdı ve burada olduğum için kendime kızıyordum. Olivia'nın yanında oturacakken herkesin içinde olmaya değer gibi görünüyordu. Ancak şimdi yalnızdım ve ilk kez yalnızlığın hiç de olmak istediğim şey olmadığını anlıyordum.

Yine de buradaydım ve nedenini bilmiyordum. Belki de ilk randevumuza kadar işlerin yoluna gireceği umuduna tutunmuştum. Yanına oturup kulağına rahatsız edici şeyler fısıldayacağımı, onu güldüreceğimi ve hava iyice karardığında elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyeceğimi, dünyanın kendi kendine düzeldiğini hissedeceğimi zannetmiştim.

Bunun yerine beremi başıma geçirip kimsenin beni fark etmemesini umarak içeri girdim.

Gişenin arkasındaki çocuk telefonumdaki bileti tararken, “Tek kişi misiniz?” diye sordu. “İki biletiniz var.”

Boğazımı temizledim. “Evet, şey...”

“İki kişi lütfen, teşekkürler.”

Yumuşak sese dönüp kafamdaki her boşluğu işgal eden esmeri gördüğümde kalbim boğazımdan kaçmaya çalışıyor gibiydi.

Dudaklarını yaladı ve ellerini karnına götürerek bir adım öne çıktı, bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada ben ondan önce davrandım.

“Geldin.”

Olivia’nın yüzünde güneş ışığı gibi bir huzme belirdi ve her zeresinin ışıldadığına yemin edebilirdim.

“Merhaba, Carter.”

20

İLERİ

Carter

Ona dokunabilir miydim? Ona dokunup dokunamayacağımı bilmiyordum.

Sürekli eline uzanıyordum, sonra elim havada asılı kalıyor ve geri çekip bacağımın üzerinde gezdiriyordum. Ellerim çok terlemişti, bu yüzden muhtemelen elimi tutmak bile istemezdi. Yine de ben onunkini tutmak istiyordum.

Olivia ne kadar gergin olduğumu fark etmemiş gibi davranıyordu. Gözlerini karşımızda oynayan film fragmanlarından ayırmıyordu ama ona ne zaman baksam gülmemeye çalıştığı için dudaklarının kenarı kıvrılmış oluyordu.

Kapüşonlunun yakasını çekiştirerek, “Çok terledim,” diye mırıldandım. Elimle yüzümü yelliyordum. “Sen de terledin mi?”

Gözleri neşeyle parlıyordu. “Hayır.”

“Ah. Sadece ben terledim o zaman.” Öne doğru eğilerek kapüşonlumu başımın üzerinden çektim ve dirseğim vücudunun bir yerine değdiğinde Olivia homurdandı. “Ah, siktir.” Kapüşonlumu kucağına bırakıp yüzümü onunkine yaklaştırdım, ellerimi kollarında gezdirdim, kolunu kaldırıp bir morluk oluştu mu diye baktım. Hiçbir fikrim yoktu. Tanrım, elim ayağıma dolanmıştı. “Sana vurdum mu? Yaralandın mı? İyi misin? Özür dilerim, ellerim çok terli.” Birini havada döndürüp tavanı işaret ettim. “Bu sıcak yüzünden. Sanırım klimayı sonuna kadar açmışlar. Derecesini düşürmelerini söylememi ister misin?” Kolçakları itip ayağa kalktım ve başparmağımla sıranın aşağısını işaret ettim. “Gidip düşürmelerini söyleyeceğim.”

Olivia gömleğimden tutup beni koltuğuma geri çekti.

“Sıcaklık gayet iyi, Carter. Gergin olduğunu biliyorum ama...”

“Gergin mi? Ben mi? Hah.” Elimi havada salladım. “*Lütfen*. Bana Bay Özgüven derler.”

Gülümsemesini gizleme zahmetine bile girmemişti. “Hıhı.”

Koltuğuma gömüldüm, ekrana bakarken dizlerimi sallıyordum. Bu özel salon, mekânın ne kadar yoğun olduğu düşünülduğünde nispeten sessizdi. Sanırım, bütün çocuklar uyuduktan sonra çocuk filmi izlemenin avantajıydı. Yine de kalabalık olmasını diliyordum. Böylece belki bu kadar gergin hissetmemden başka odaklanabileceğim bir şey olurdu.

O buradaydı. Kendi isteğiyle gelmişti. Bu ne demek oluyordu? Bu bir randevu muydu? İşleri ileri taşımak mı istiyordu? Benimle? Bunu mahvetmeyecektim. Çok iyi biri olacaktım ve ona, bana ne kadar güvenebileceğini gösterecektim.

“Carter, ben...”

“Gidip atıştırmalık bir şeyler alacağım,” diye bağırarak ayağa fırladım ve hemen ardından önümüzdeki sıraya takılıp düştüm.

“Sen iyi...”

Sıranın aşağısına doğru koşarken, “Ben iyiyim,” diye seslendim. “Atıştırmalıklar. Atıştırmalıklar, atıştırmalıklar, atıştırmalıklar.” Koridora daldığım anda yüzümü ellerimin arasına gömüp sırtımı duvara yasladım. Benim neyim vardı böyle? Boyu benimkinin yarısı kadardı. Neden birden ondan korkmaya başlamıştım ki?

Atıştırmalık standındaki en uzun sırayı seçtim, kafamı toparlamak için yalnız kalmanın tadını çıkaracaktım ama kasaya geldiğimde o kadar çok yemek sipariş etmişim ki, şekerlemelerimi ve çikolatalarımı taşıyabilmem için her şeyi patlamış mısır torbasına koymak zorunda kalmışlardı.

“Teşekkürler.” Bir kolumu XL patlamış mısıra, diğerini atıştırmalık torbasına doladım ve her iki elime de birer içecek aldım. “Bu arada, dördüncü salon çok sıcak. Belki de ısıyı düşürmeyi düşünmelisin.”

Tezgâhın arkasındaki çocuk yavaşça gözlerini kırptırdı. “Tüm sinema salonlarımızın ısısını on sekiz dereceye ayarlıyoruz.”

Ona sert bir bakış atarken kaşlarım kalktı. “Evet. Lanet olası salonda kavurucu bir sıcak var.”

Merdivenleri çıkıp arka sıradaki Olivia’nın yanına ulaştığımda

kalbim boğazımda düğümlendi. Ellerim dolu halde oturabilmem için koltuğumu açarken gözleri neşeyle parlıyordu. Şeker torbasını kucağına koyduğumda içine bakıp kıs kıs güldü.

“Çok fazla yiyecek almışsın.”

“Evet, gergin olduğumda yemek yerim. Aslında her zaman yerim. Tanıştığımızın ertesi günü tatlıyı tuzludan daha çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden çikolata ve şekerleme aldım ama sinemada olduğumuz için patlamış mısıra da ihtiyacımız var. Patlamış mısır sever misin? İçecek olarak ne istediğini bilmediğim için bir kök birası ve bir buzlu çay aldım, hangisini istersen alabilirsin ya da her ikisinden de istiyorsan ve mikropları paylaşmaktan çekinmiyorsan ikisini de paylaşabiliriz ama mikroplarımı istemiyorsan, o zaman sorun değil ve biz...”

“Carter.” Olivia elini koluma koydu. Yumuşak ve sıcaktı, tek duyabildiğim kalbimin sesiydi. “Nefes al. Çikolatayı, şekerlemeleri ve patlamış mısırı severim. Hem kök birasını hem de buzlu çayı severim, yani ikisi de bana uyar ama istersen paylaşabiliriz çünkü mikropların umurumda değil. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Teşekkür ederim. Dün geceki ekstra ekstra pastırmalı pizza için de teşekkür ederim.”

“En pastırmalı dilimi sen mi yedin?”

Gülümsedi ve sanırım kalbim durmuştu. “Evet ama çok zordu çünkü çok fazla pastırma vardı. Hayallerim gerçek oldu.”

“Gerçek pastırma koymalarını istedim, o uyduruk çıtır pastırmalardan değil.”

“İnanılmazdı.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Evet. Güzel.”

Olivia’nın yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmek istemiyordum gibi davranmaya geri dönmek zorunda kaldığımda ışıklar sönmüştü, sessiz bir uğultu tüylerimi diken diken ediyordu.

Ben Disney filmleriyle kendinden geçen biriydim. Kız kardeşimle tüm hafta sonlarını oturma odasında, derme çatma yastık yataklara uzanıp geniş koleksiyonumuzdaki tüm Disney filmlerini izleyerek geçirirdik. Geceleri, annem ve babam arkamızdaki kanepede birbirine sokulur ve eğer yeterince yalvarırsak, orada yatmamıza, sabaha

kadar uyumayıp filmleri izlememize izin verirlerdi. Gece yarısına kadar uyanık kaldığımız zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi ve çoğu zaman kendi yataklarımızda uyanırdık.

Ancak şu anda Anna, Elsa, Kristoff, Sven veya Olaf arasında olan tek bir şeye bile odaklanamıyordum.

Filmin yarım saatini doldurduğumuzda Olivia atıştırmalıkları bıraktı ve ben de onu takip ederek patlamış mısırı yere bıraktım.

Dizlerimi sallamadan duramıyordum ve ellerimle bir şeyler yapmak, yani onunkilerden birini tutmak için can atıyordum. Bunun yerine kapüşonlumu çekiştirdim ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip her bir teli çekiştirdim.

Olivia uzandı, saçlarımı nazıkçe serbest bırakıp elimi kucağıma indirdi ve parmaklarını yavaşça benimkilerle birleştirdi.

Fısıldayarak, “Tamam mı?” diye sordu.

Elimin içindeki eline baktım; o kadar küçük, o kadar yumuşak ve lanet olsun, *o kadar sıcaktı ki...* Sonra bana şefkatle gülümsedi ve tam o anda kalbimin çılgınca ritmi yavaşlamaya başladı, omuzlarımdaki gerginlik çözüldü.

“Tamam.”

“Olaf’ın orada öleceğini gerçekten düşündün, ha?”

“O öldü, Ollie. Elsa onu hayata döndürdü, şükürler olsun. Yoksa isyan çıkarırdım.” Komik kardan adamın yeniden ortaya çıkmasını umarak beklerken elini sıkıca kavradığım için neredeyse elindeki kan dolaşımını kesiyordum.

“Disney filmlerinin bizim çocukluğumuzdaki kadar acımasız olduğunu hayal edebiliyor musun?”

Dışarı çıkarken ürpererek elini sıktım. “O zamanlar çok travmatiklerdi.”

“Ama bizi şekillendirdi. Scar, Mufasa’yı o uçurumdan atmasaydı, ben şu an olduğum kişi olmazdım, anlıyor musun?” Elimini bırakıp beresini buklelerinin üzerine geçirdi ve paltosunun cebinden sarkık kulaklı köpek eldivenlerini çıkardı. “Teşekkür ederim, Carter. Çok eğlendim.”

“Ben de. Geldiğine sevindim.” Topuklarımda üzerinde geriye

doğru sallandım, o bana gülümserken ben de ona gülümsüyordum. Veda etmek istemiyordum.

Başımı eğerek sokağı işaret etti. “Şey, ben yolun aşağısındaki kahve dükkânına gidip bir çay içeceğim.”

“Ah. Ne tesadüf. Ben de tam oraya gidip bir çay alacaktım. Sanırım birlikte yürüyebiliriz. Belki aynı masada otururuz.”

“Sen çay içer misin?”

“Asla.”

Olivia güldü ve hafızam bu gülüşün hakkını veremiyordu. Sokakta ilerlerken eldivenli elimi onunkine doladım, gökyüzünden düşen kar taneleri kirpiklerine, saçlarının uçlarına yapışıyordu. O benim kar meleğimdi.

“Sanırım bu tür kışlara alışkınsın, ha?”

“Muskoka’da her kış kışımıza tekme yi yerdik ama en muhteşem kışlar orada olurdu. Yüksek, karla kaplı çamlar ve cam gibi görünen donmuş göller. Ağabeyimle Willow Plajı’na yürür, gölün donduğu yerde hokey oynardık.” Burnunu kırıştırdı. “Ama sanırım bu batı kıyısı kışlarına çok alıştım çünkü son zamanlarda bu havalarda ne oluyorsa beni gerçekten mahvediyor. Cara’nın mevsimi Cabo’da bitirme teklifini kabul etmeme çok az kaldı.”

“Hayır, bunu yapmak istemezsin. Her gece Em’le telefonda sevişmelerini dinlemek zorunda kalırsın. İnan bana, bu duymak isteyeceğin bir şey değil. Yolculuklarımızda buna çok uzun süre maruz kaldım.” Omzunu dürttüm. “Ayrıca, uzun süre bensiz kalmış olursun ve bu da senin için çok kötü olur. Benim maskaralıklarım olmadan hayatın ne kadar sıkıcı olacağını bir düşünsene.”

Kafenin kapısını açtığımda Olivia yumuşak bir sesle güldü. İçerisi sessizdi, etraftaki birkaç kişi alçak sesle sohbet ediyor ve sıcak içeceklerini yudumluyordu.

Olivia cüzdanını çıkarırken, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Sen ödemeyeceksin.”

“Ben ödüyorum.”

“Ben ödüyorum.”

“Sinema biletlerinin ve atıştırmalıkların parasını sen ödedin.”

“Evet çünkü sen *beer pong*’da kışımı tekmeledin ve ben de sana sinemada bir gece borçlandım. Aynı gece, yani bu da dahil.”

“Carter...”

Ona bir bakış attım ve bu çok çekici olmalıydı çünkü iç geçirerek cüzdanını bir kenara koydu ve bana *London Fog Tea Latte* istediğini söyledi.

“Aferin kızıma.” Dudaklarımı kızaran yanağma bastırdım. “Git otur. Ben içecekleri getireyim.”

İçeceklerin yanında kurabiye ve kek de getirmiştım, her şeyi masaya koyduğumda Olivia bana beş kafam varmış gibi bakıyordu.

“Ne? Eğer bitirmezsen eve götürebilirsin. Ya da ben yerim. Ben her zaman açım.”

“Hâlâ gergin misin?”

Başımı iki yana salladım, zencefilli pekmezli kurabiyeyi ikiye bölüp diğer yarısını Olivia’ya uzattım. “Sanmıyorum. Artık değilim.” Onu inceliyordum, kurabiyesiyle oynarken omuzları hafifçe kıvrıldı. “Ama şu an *sen* gerginsin.”

“Birazcık,” diye itiraf etti. “Konuşmamız gerekiyor ve normalde konuşma konusunda iyiyimdir ama... bazen senin yanında kendimi biraz afallamış hissediyorum.”

“Kafan karıştığı için mi?”

“Evet.” Yüzüm düşünce başını hızla iki yana salladı, parmaklarını elimin üstüne dokundurdu. “Sana karşı hissettiklerimle ilgili değil. Sadece düşünüyorum... Sanırım aklım hep iki farklı yere gidiyor, yanlış gidebilecek her şeyi ama aynı zamanda doğru gidebilecek her şeyi de düşünüyorum. Odaklanmak çok zor ve aradaki boşlukta kayboluyorum... korkuyorum ve kafam karışıyor.”

“Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Sanırım ben de aynı şeyi düşünüyordum ama belki farklı şekillerde. Nasıl adım atacağımı bilmiyordum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Sonra ben istediğimde sen gitmek istedin ve bu kafa karıştırıcıydı.” Sıcak çikolatama baktım, Olivia’yla tekrar göz göze geldiğimde bakışlarında çok fazla kırılganlık olduğunu gördüm. “Neden farklı sayfalarda olduğumuz konusunda kafam karışmış olabilir ama korkularını anlıyorum. Keşke kalıp konuşsaydın. Bunu birlikte çözmeye çalışabilirdik.”

“Yapabilirdik,” dedi Olivia. “Ama dürüst olmak gerekirse bunun

etkili olacağını sanmıyorum. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Sanırım duygularımı, ne kadar hızlı ve güçlü bir şekilde ortaya çıktıklarını ve önceliklerimi değerlendirmek için bir adım geri çekilmem gerekiyordu. Yine de bu süreçte seni incitmemiş olmayı dilerdim.” Orman yeşili oje sürülmüş tırnağının ucuyla bardağına vurdu. “Bunu şimdi çözmeye çalışabilir miyiz? Yoksa çok mu geç?”

“Asla geç değil, Ollie. Ama belki... belki de ağırdan almalıyız. Ya da en azından denemeliyiz. Bilirsin işte, bana güvenmeyi öğrenebileceğin düzgün randevular falan.”

“Bunu çok isterim, Carter.”

“Merak ediyorsan söyleyeyim, öpüşmek ağırdan almak sayılmaz.”

“Ah, gerçekten mi? Masum öpücüklerden mi bahsediyoruz, yoksa...”

“Bademcik hokeyi.”

Olivia en sevdiğim kahkahalarından birini attı. “Bu bana hızlı geldi.”

“Eh, küçük bacakların var. Yaptığım her şeyin hızlı olduğunu düşünmen mantıklı. Sanırım üzerinde çalışman gereken bir şey.”

Bir bacağını diğerinin üzerine atıp buklelerini omzunun üstünden savurarak geriye doğru kayarken kahverengi gözlerini devirdi. “Sen de dilini ağzıma sokmak konusunda çalışabilirsin.”

Gözlerim kamaşmıştı. “Bu bir meydan okuma mı? Meydan okumalara bayılırım.”

Gülümsemesini kupasının arkasına sakladı. “Ben de kaybetmeni izlemeye bayılıyorum.”

“Ah, ben asla kaybetmem, Ol.”

“Doğru. Sadece *beer pong*’da.”

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve Olivia çayım içerken kıs kıs gülünce gülümsedim.

“Senden çok hoşlanıyorum, Ollie.”

Omuzları düşerken gözlerinde şefkat belirmişti. “Ben de senden çok hoşlanıyorum, Carter. Bana karşı sabırlı olduğun ve biraz zaman tanıdığın için teşekkür ederim.”

Gerçek şu ki, ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirdim; tek yapması gereken istemektir.

Nihayet gece yarısı kafeden çıkıp el ele caddede yürüdüğümüzde, acaba bunca zamandır ihtiyacım olan şey o muydu diye düşünüyordum. Çünkü öyle hissettiriyordu.

“Yarın bana bir dans ayırır mısın?”

“Benimle istediğin kadar dans edebilirsin.”

Beresini biraz daha aşağı çekip kulaklarını kapattım. “Ya her şarkıda istersem? Paylaşma konusunda hiç iyi olmadım.” Saçlarını omzunun üzerinden çektiğim sırada parmak uçlarım yanağını sıyırdı. “Şu anda seni öpmeme izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, vermeyeceğim.” Paltomu çekiştirerek yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı, böylece gamzelerimden birine bir öpücük kondurabilmişti. “Eğer bu işi yavaştan alacaksak kendinizi kontrol etmeniz gerekiyor, Bay Beckett.”

“İyi ama kendimi kontrol etmekte hiç iyi olmadım.” Arabasına binerken onu izledim. “O kural daha çok bir kılavuzdu zaten. Hem sen de beni öpmek istiyorsun!”

“Tabii ki istiyorum.” Göz kırptı. “Ama senin kaybetmeni izlemeyi daha çok istiyorum.”

21

LANET OLSUN!

Carter

Kapıdan girdiği anda onu gördüm.

Onu görmemek imkânsızdı. Kapı aralığında duran muhteşem küçük şeyi gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Emmett'in onu sarmalamasını izledim, sonra paltosunu çıkarıp Olivia'nın alışveriş merkezine üç kez gitmesine neden olan elbiseyi ortaya çıkardı. *Bunu nereden bildiğimi sormayın.*

Göz alıcıydı, her zamanki gibi. Fermuarı boynuna kadar çekilmiş ve kolları kesik hokey çantamı da giyse, yine de hayatımda gördüğüm en güzel kadın olurdu.

Aslında kulağa hiç de fena gelmiyordu. Yakın gelecekte ondan hokey ekipmanlarımla çıplak poz vermesini isteme fikrini aklıma not ettim. O kadının bir sürü fotoğrafını çekecektim. Telefonum Olivia'yla dolacaktı.

Fakat şu an üzerinde hokey çantası yoktu. *Siktir. Hayır. Bu elbise. Lanet olsun, bu elbise harikaydı.*

"Kahretsin." Aklıma gelen tek kelimeyi Garrett mı, yoksa Adam mı söylemişti, bilmiyordum. İkisi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu, kaşları yavaşça alınlarına tırmanırken minyon vücut hatlarını tepeden tırnağa süzüyor ve bakışları benimkilerle aynı şekilde göğüs dekoltesinde oyalanıyordu.

Yutkundum. "Aynen."

Kıpkırmızı dantellere sarılmış olan Olivia, bir elma şekeri kadar baştan çıkarıcı, ağız sulandırıcı görünüyordu. O yasak meyveydi ve onu yiyip bitirmek istiyordum.

Gözlerim elbisenin kusursuzca sardığı kıvrımların üzerinde gezinirken, içimde yükselen iniltiyi bastırmaya çalışıyordum. Dantel,

beline sıkıca oturuyor ve sonra dolgun kalçalarından aşağı kayarak dizlerinin etrafında zarıfçe açılıyordu. Saçındaki tokayla uyumlu parıltılı altın topuklularıyla üç santim daha uzun görünüyor, kalın dalgalar halinde şekillendirilmiş saçlarıysa ona bambaşka bir hava katıyordu.

Bu gece üzerinde özgüvenli bir hava vardı. Belki bu elbisenin onu her zaman olduğu gibi göz kamaştırıcı hissettirmesinden ya da belki de dün gece işleri yoluna koyduğumuzdandı. Belki de bana kontrolümü kaybettirmeye kararlı ve gülümseyerek izlemeye hazır olduğu içindi. Ancak göğsünün inip kalkmasına bakarak bir tahminde bulunmam gerekirse, tüm bunların altında biraz gergin olduğunu söyleyebilirdim.

Ben mi? Kontrolü tamamen elimde tutuyordum. Bu iş bendeydi.

Bu gece aptal Carter değildim. Anlaşılmaz bir maske takmıştım... Onun içine giremeyeceği bir maske. *Sikeyim*. Bilmiyordum. Düşündüğüm tek şey bir şeyin içine girmektir.

Her şey *tamamen* kontrol altındaydı.

Lanet olsun, arkasını dönüp bana pürüzsüz, süt gibi sırtının üzerinden geçen kırmızı kurdeleyi gösterdiğinde ölecekmişim gibi hissettim.

Bacaklarımın arasındaki şişkinliği düzeltirken, “Ben öldüm,” diye mırıldandım. *Şimdi değil, yıldırım kılıcı*, dedim içimden. *Sakin ol, koca dostum*.

“Ölümcül bir elbise.” Adam’ın bakışları bana doğru kaydı. “Muhtemelen bunu bir işaret olarak görmelisin. Kontrol onda.” İç çekti. “Kontrol her zaman kızların elindedir.”

Alçak sesle, “Kontrol *bende*,” diye homurdandım.

Çünkü benimle ilgili bilinen bir şey vardı: Israrcıydım. Azimliydim. Ağgözlü ve cesurdum. Gözümü istediğim şeye diktiğimde, onu elde edene kadar durmazdım. Olivia Parker da farklı değildi. Ona bir kez sahip olmuş olabilirdim ama bir kez asla yeterli olmayacaktı. Onu tekrar tekrar istiyordum. Ona sahip olmak ve her santimini benim yapmak istiyordum, benden başka kimsenin değildi.

Bunun beni biraz mağara adamı gibi gösterdiğinin farkındaydım. Ancak sorun şu ki, umurumda değildi.

O sırada Olivia omzunun üzerinden bana baktı, koyu renk kirpik-

lerini kırıştırdı ve altdudağı dişlerinin arasında kayarken parmaklarını kalçalarının kıvrımında, yuvarlak kıcının şişkinliğinde, minicik belinin hatlarında yavaşça *-kahrolası derecede yavaşça-* kaydırdı.

Siktir. Kontrol bende değildi. Hiçbir şekilde kontrol bende değildi.

Olivia

Ahhh, lanet olsun! Bakma, bakma, bakma.

Takım elbise giymişti. Tam takım. Üç parçalıydı ve gece mavi-siydi. Tanrım, üzerine bundan daha mükemmel oturamazdı. Geniş omuzlarını sarıyor, keskin ve ince belinin etrafında daralıyordu. Vay canına, o kalm ve kaslı bacaklar... O kötü çocukların beni yatağa sabitlediğini hatırlıyordum...

İki elimle yüzümü yelledim.

Durmam gerekiyordu. Bunu yapmamam lazımdı... Yapmam gereken şey... Kahretsin, bilmiyordum. Sanırım lavaboda o adamın üstüne çıkmalıydım.

Cara kulağıma eğilerek, “Sıcak mı oldu?” diye fısıldadı. Bu gece, vücuduna oturan beyaz dantel elbisesi içinde adeta büyüleyici görünüyordu. Kalın dalgalar halinde sırtına dökülen sarı saçları, kıvrımlı kalçaları ve kusursuz uyum sağlayan kıcıyla tam bir şaheserdi. Her zamanki gibi en iyi arkadaşım mükemmel görünüyordu.

“Evet. Burası aşırı sıcak. Isıtıcı mı açık? Kısımlarını söylemelisin. Belki de klima açmalılar. Çok sıcak.”

“Vancouver’ın yıllardır görmediği buz gibi bir soğuk yaşıyoruz, evinde ısıtıcı yok ve sen klimayı açmalarını mı istiyorsun?” Gözlerimin kaydığı yönü takip etti ve hâlâ yelpaze gibi sallanan ellerime bakıp sırttı. “Belki de ateşini söndürecek birine ihtiyacın vardır.”

“Ha?” Gözlerim önce ona, sonra Carter’a döndü ve Carter’ın bakışları beni yakaladığında gözlerim az daha yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Bana yardım et,” diye yalvardım Cara’ya. “Kontrolün bende olması gerekiyor. Teslim olması gereken kişi o.”

“Sana ne *yapabileceğimi* söyleyeyim.” Şampanya tepsisi taşıyan bir garsonu durdurdu, bir kadehi diğerine boşalttıktan sonra aynısını tekrar yaptı. Ağzına kadar dolu iki bardağı da tepside alıp birini bana uzattı. “Seni sarhoş edebilirim.”

Kadehlerimizi tokuşturduk ve şampanyanın ilk yudumu boğazımdan aşağı kayarken derin bir nefes aldım. İkinci kadehimi bitirdiğimde Cara ortama karışmak için gözden kayboldu. Yavaşlamam gerekiyordu ama sonra Garrett elinde buz gibi bir birayla yanıma geldi, ben kim oluyordum da bunu geri çeviriyordum?

Bana sıkıca sarıldı, serbest bırakırken bir elini belime koydu ve elini çekmeden hemen önce omzumun üzerinden hızlı bir bakış attığında gözlerinin korkuyla parladığına yemin edebilirdim.

“Siz hokeyciler şık giyindiğinizde fena olmuyorsunuz, ha?” Kravatının düşük ve sağı doğru kaymış düğümünü çözdüm. “Seni gördüğüme sevindim.”

Harika bir gülümsemesi vardı, sevimli bir köpek gibi çok mutlu ve kaygısızdı. “Evet, seni buralarda görmeyi özledik. Bazılarımız diğerlerinden biraz daha fazla özledi.” Kulağıma doğru eğildi. “Hey, Carter’ın tansiyonunu yükseltmek ister misin?”

“Aklından ne geçiyor?”

Biralarımızı kenara koyup bir elini uzattı, yüzüne sinsi bir gülümseme yayılmıştı. “Dans et benimle.”

Kıkırdayarak elimi onunkine koydum ve onu dans pistine kadar takip ettim. Beni pistte döndürürken avuç içini hafifçe belime yaslamıştı, Carter’ın bakışlarının sıcaklığı dokunduğı her yeri yakıyordu.

“Gözlerini senden alamıyor,” diye fısıldadı Garrett. “Görünüşe göre ilk önce hangi uzvumu koparması gerektiğini düşünüyor.” Kahkaha attığımda sırtarak karşılık verdi, beni döndürüp tekrar kendine çekti. “Takımın maçlarını takip ediyor musun?”

“Tabii ki. Salı günü Vegas’a attığın gol? On numaraydı.”

Yüzü aydınlanırken göğsü gururla kabardı. “Öyle mi? Tam bacaklarının arasından attım. Peki ya sen? Carter bana okulunuzdaki kız voleybol takımına koçluk yaptığını söyledi.”

“Benden mi bahsediyor?”

“Asık suratlı bir piç olmadığı zamanlarda mı? Evet, sürekli senden bahsediyor.”

Carter’ın somurtkan bir versiyonunu hayal bile edemiyordum. O her zaman çok neşeli, karizmatik ve cıvıl cıvıldı. Ani bir suçluluk duygusu beni ele geçirmişti.

“Evet.” Garrett çatılan kaşlarımın kenarına dokundu. “Tam olarak böyle görünüyordu. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

“B-ben... sanmıyorum... sence... Voleybol takımım yarı finalde kaybetti ve sence biz gerçekten birbirimiz için mi yaratılmışız? O Carter Beckett ve ben Olivia Parker’ım. Ayrıca ben çok kısayım ve o da çok uzun olduğu için uyumlu değiliz, bedenlerimiz örtüşmüyor falan gibi şeyler işte.”

Sevimli köpek yavrusu sırtışı hakkında söylediklerimi geri almalıydım. Bu seferki *tam* bir ahmak sırtışıydı. “Bu şimdiye kadar duyduğum en etkileyici kelime kusma sahnesiydi. Ama kafanı oyuna vermen gerekecek. Kontrolü ilk Carter’ın kaybedeceği üzerine bahse girdim, senin değil.”

“Yanlış kişinin üstüne bahse girmiş olmandan korkuyorum.”

“Sana inanıyorum, Ollie.”

Bu harikaydı ama şarkı bitip de Garrett beni bırakıp gidince, *benim* kendime inanmadığım gerçeği daha da netleşmişti. Kontrolüm çatırdıyordu ve sonumu getirecek olan adamla henüz konuşmamıştım bile.

İç çektim, biramı bardan alıp bu geceyi kendime daha fazla zarar vermeden bitirebilmek için saklanacak bir köşe bulmaya başladım.

Tabii ki yolda sert bir şeye çarptım ve içkim bardağımın kenarından sıçradı.

“Kahretsin, çok özür dilerim. Bu gece berbat durumdayım. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Seni... ıslattım mı... Ah, Tanrım, siktir.” Bu son üç kelime tek nefeste dudaklarından dökülmüştü.

Carter bir eli cebinde, diğer eli kristal bir kadehe sarılmış halde karşımdaydı. “Ah, Tanrım, siktir,” diye mırıldandı. “Bunu ilk kez duyuyorum.”

Bacaklarım titriyordu. Şaka yapmıyordum. Carter parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinden geçirip, omzumdaki bir kıvrım okşayarak parmaklarının arasından kaymasına izin verdiğinde gözlerimi sıkıca kapatmıştım.

Neler oluyordu böyle? Dün gece tamamen kendimdeydim ve bu kapıdan içeri girdiğimde kontrol benim elimdeydi. Alkol yüzünden mi böyle olmuştu? Alkol yüzündendi. Carter beni kesinlikle zayıflatmıyordu. O... *kazanmayacaktı*.

“Saçını kestirmişsin.”

Bu saç mı, diye sormak istercesine iki elimle tuttuğum bardağımı başıma vurdum. “Bugün.”

“Bugün mü?”

“Evet, bugün kestirdim.” Geçen gece onun yaptığı gibi bağır-casına konuştuğumu ancak kaşları havaya kalktığında fark etmiştim. Yutkunup tekrar konuşmaya çalıştım, bu kez fısıldayarak. “Bu sabah kestirdim.” Sağ elimle makas işareti yapıp iki kez şaklattım. “Kırt kırt.”

Aman Tanrım. Carter kazanıyor olabilirdi.

“Hmm.” Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parıltılı altın tokamın üstünde parmağının ucunu gezdirdi. Kadehindeki içkiyi çalkalayıp kafasına dikerken gözlerini benden hiç ayırmamıştı. Boş kadehini bara koyduktan sonra, yarısı dolu biramı alıp onu da bir kenara bıraktı.

Ardından yürümeye başladı.

Yürümüyordu. *Süzülüyordu.* O ileri doğru süzülürken, ben de gidebildiğim yere kadar geri çekildim.

Yüzünü yüzüme doğru yaklaştıırken parmakları belimin alt kısmında geziniyor ve kalbim beni öpmesini umuyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Onun yerine dudakları kulağımda duraksadı.

“Affedersiniz, Bayan Parker.” Sıcak nefesi, tatlı vanilya ve karamel notalarıyla boynumdan aşağı iniyor, titrek bir nefes alırken bakışları dudaklarıma düşüyordu.

Arkamdaki duvar aniden açıldığında tamamen karanlığa gömüldüm.

Carter ışığı açtı ve girdiğimiz aşırı lüks banyoyu aydınlattı.

Sonra da kapıyı kilitledi.

Kalbim, yavaş yavaş bozulan arabam Red Rhonda gibi tekledi.

Geniş elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni makyaj masasına doğru döndürdü ve avuçlarını üstüne yapıştırdı. Açıkta kalan tenim, onu ve belime baskı yapan ağırlığını hissettikçe kavruluyordu. Parmaklarının uçları ön kollarımda dans ediyor, beni sıkıca kavrarken kollarımın etrafını sarıyordu. Burnu boynuma sürtünerek kulağımın dibine yerleşmişti.

“Çok iyi başladın,” diye mırıldandı. “Çok güçlü. Buraya dünya-

daki tüm özgüvene sahip bir kadın gibi girdin, kirpiklerini kırpıştırarak ellerini bu lanet kıvrımların üzerinde gezdirdin ve işim bitti. Tüm öz kontrolüm uçup gitti.”

Dudaklarını boynumda gezdirirken bir eli karnımın üzerindeydi, diğeri ise elbisemin eteklerine ulaşana kadar bacaklarımın dış kısmında dolaşıyordu. Elbisemi yukarı çektiği sırada danteller tenime usulca sürtündü ve sırtımı kavislendirerek kendimi onun eline doğru bastırdım.

Kontrollü olmayı da ağırdan almayı da sikeyim. Sadece beni becermesini istiyordum.

Koyu renk gözleri aynadan benimkilerle buluştu ve omzuma doğru gülümsediğinde beni yakaladığım biliyordum. O da biliyordu.

“Ama sonra kendini ele verdin. Darmadağın olduğunda çok tatlı oluyorsun, biliyor musun?”

Başparmağının ucu ipek çamaşırımın kenarında gezinerek dudaklarımdan titrek bir nefes çaldı, kıvılcımlar her yanıma sarmıştı.

“Sana dokunmamı istiyor musun?”

“Evet,” dedim nefes nefese. “Lütfen.”

Boğazından memnuniyet dolu bir uğultu yükselirken dudakları boynumda gezindi. Kendimi ona bıraktım, parmaklarım mükemmel buklelerini kavradı.

Sonra geri çekilip kavurucu dokunuşunu da beraberinde götürdü ve beni şaşkın şaşkın aynaya bakarken bıraktı.

Pantolonundaki şişkinliği düzeltmesini, kravatına ve saçlarına çekidüzen vermesini dehşet içinde izliyordum. “Ne yapıyorsun sen?”

“İçeri dönüyorum.”

“Ama sen... sen dedin ki... ben dedim ki...”

“Sana dokunmamı istediğini söylemiştin. Belki dokunurum. Yarın.”

“Yarın mı?”

“Öğle yemeğine gittikten sonra.”

“Ö-öğle yemeği mi?”

Başımı sallayarak telefonunu elime tutuşturdu. “Adres, lütfen. Böylece yarınki randevumuz için seni alabilirim.”

“Ben...”

“Hemen, Olivia.”

Ah, şuna bakın. Feminizm bedenimi terk etmiş gibiydi.

Bakışlarının baskısı altında adresimi yazmaya çalıştım ve işimi bitirdiğimde, beni gürültülü koridora sürükledi.

Çenemi eğerek dudaklarımın kenarına şefkatli bir öpücük kon-
durdu. “Siktir, göz kamaştırıyorsunuz, Bayan Parker.”

Ben Carter’ın kayboluşunu izlerken Cara bir insan kalabalığının arasından fırladı. Omuzlarımdan sarsarak başımın sallanmasına neden oldu. “Ne oldu? On dakikadır falan içeridesiniz.” Bakışları aşağı indi, kızarmış yanaklarımı ve dağılmış elbisemi fark etmişti. “Aman Tan-
rım. Lanet olası lavaboda seks yaptınız! Biliyordum! *Garrett!*” diye bağırdı kalabalığa. “Bana, Em’e ve Adam’a yüz dolar borçlusun!”

Garrett diğer taraftan, “Siktir etsene!” diye bağırdı. “Olivia’nın bu kadar çabuk pes etmesine imkân yok!”

Üç saat olmuştu ve Carter’ın dün gece benden sözünü aldığı dansı ne zaman isteyeceğini merak ediyordum. Bu gece dans etmek isteyen hokey oyuncularının sayısı hiç de az değildi, orası kesindi. Bütün gece dans pistinin etrafında dönüp durmuştum ama gerçekten dans etmek istediğim adam beni uzaktan izlemekten gayet memnun görünüyordu.

Yorgundum, biraz başım dönüyordu ve kahkahalarımı içimde tutamayacak kadar çakırkeyiftim. Eğer birazdan beni dansa kaldırmazsa, elbise dolabında uyuyakalacaktım.

Bana verdiği tek şey uzun bakışlar, bardağının kenarına gizlenmiş gülümsemeler ve yeni bir içki sipariş etmek için barda bana doğru eğilirken belime sürtünen dokunuşlardı. Sınıra ulaşmıştım, onun da tam olarak olmamı istediği yer burasıydı.

Elim onun elinde, ileri geri sallandığımız sırada, “Ayakların çok ağrıyor olmalı,” dedi Adam. “Hiç dinlendin mi?”

“Sizin sözlüğünüzde böyle bir kelime yok gibi görünüyor.”

Güldü. “Doğru söylüyorsun.”

“Eve gidip köpüklü bir banyoya girmek için sabırsızlanıyorum.”

“İyi bir kitap ve bir kadeh şarapla mı?”

“Belki şarapsız.” Kızarmış yanaklarımın bunu gayet belli ettiğine emindim. “Bu gece payıma düşeni aldım.”

Adam beni döndürerek uzaklaştırdı ve tekrar kendine çekti, omzumun üzerinden bakan gözleri keyifle parlıyordu. “O adamı kıskandırmaya bayılıyorum.”

Bize yavaş yavaş bir daire çizdiriyor, böylece birkaç takım arkadaşıyla birlikte duvarın kenarına tünemiş Carter’ı görebiliyordum. Gözleri benim ve Adam’ın üzerinde geziniyor, ellerimizin konumunu inceliyor -ki bu oldukça masum bir hareketti, burada olmasa da adamın bir kız arkadaşı vardı- sonra tekrar bana dönüyordu.

Yüzünde derin gamzelerini ortaya çıkaran çarpık bir gülümseme belirdi ve kadehini bırakıp duvardan uzaklaştı.

Adam kıkırdadı. “Lanet olsun, tam zamanında. Bütün gece bizi kontrolün kendisinde olduğuna ikna etmeye çalıştı.” Mavi bakışları benimkilere kaydı, gülümsemesi şefkat doluydu. “İkinizin bunu denemeye karar vermesine gerçekten çok sevindim. İlk günden beri kafayı sana takmış durumda, durmadan şarkı söylüyor. Yarın seninle vakit geçirmek için o kadar heyecanlı ki... Biz de onun mızmızlanmayı kesmesini dört gözle bekliyoruz.”

Carter arkamdan, “Adam’ı dinleme,” dedi alçak sesle. “Ne söylediğini bilmiyor.”

“Dün gece arabayla uzaklaştığın anda grup sohbetimizi mesaj yağmuruna tuttu, Ollie; güven bana.”

“Pekâlâ.” Carter aramıza girdi. “Bu kadar yeter. Sıra bende.”

“Sözünü aldığın dansı artık istemediğini düşünmeye başlamıştım.” Beni göğsüne doğru çekti, bir elini sırtıma koyarken diğeriyle elimi kavradı.

“Son dansın benimle olsun istedim.”

“Hmm. Arkadaşların seni ispiyonluyor.”

“Belki de saçmalıyorlardır.”

“Belki.” Parmaklarımı ensesindeki dalgalara doladım. “Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bence beni özledin ve dün geceyi arkadaşlarına gururla anlattın.”

Orman yeşili gözleri parladı. “Küstahlığımın bir kısmı sana da bulaşıyor.”

“Bana başka bir şey daha bulaştırmak istediğine eminim.”

Carter kahkaha attı, bu en büyük başarımmış gibi hissettiriyordu. “Çok yaramazsınız, Bayan Parker. Topuklu ayakkabılar yüzün-

den olmalı. Boyunun uzaması sana daha fazla güven veriyor.” Ağzı kulağıma doğru yaklaştı. “Ama yaramazlık yaptığında ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Cezalandırılırsın.”

“Hmm. Kim tarafından? Sen mi?”

“Sadece ben. Cezalandırılırken dizlerinin üzerinde mi olmak istersin, yoksa kucagımda mı?”

Kalp atışlarım hızlanıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor ve midemde kelebekler uçuşuyordu. O kadar şiddetlenmişti ki başım dönüyordu. Yanlışlıkla bu adama beni banyo lavabosunda becermesi için yalvarmadan önce eve gitmem gerekiyordu. Bundan daha yüksek standartlarım vardı.

Var mıydı? Hayır, sanmıyordum.

“Sorun ne, Olivia? Tereddüt ediyor gibi görünüyorsun.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hayır.” *Evet.* “Ben sadece... yorgunum. Çok yorgunum. Eve gitme zamanı.”

O şaşkın şaşkın bakarken, fikrimi değiştiremeden yanağını öptüm ve vestiyere doğru koştum. Müstakbel gelin ve damatla vedalaştıktan sonra soğuk havaya çıktım. Kaldırımları kaplayan taze kar taneleri ayak parmaklarıma değiyor ve telefonumdaki Uber uygulamasını açtığım anda soğuktan dişlerim takırdıyordu.

Önümde lüks bir limuzin durdu, şoför arka kapıyı açıp içeriye işaret ettiğinde kaşlarım havaya kalktı. Kendimi gösterdiğimde gülümseyerek başını salladı.

“Ah, hayır. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız. Ben...”

“Bin.” Carter telefonumu elimden çekip aldı ve elini sırtıma koyarak beni limuzine doğru sürükledi.

“Ama ben...”

“Arabaya bin, Olivia.” Deri eldivenli başparmağı titreyen altıdağımlı okşadı. “Ayak parmakların düşecek ve eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum.”

“Peki. Tamam.” Başımı salladım ama ayaklarım hareket etmiyordu, bu yüzden Carter belimi kavrayarak beni havaya kaldırdı ve arka koltuğa oturttu. Yanıma geçip bacaklarını açarak oturdu, hoparlörden adresimi okuduğunda kıs kıs güldüm. “Sana sahte bir adres vermediğimden emin olmak için mi kontrol ediyorsun?”

“Bunu yapmazsın. Benden çok hoşlanıyorsun.”

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturarak, bizi şoförden saklayan ayırıcı cama baktım. Carter'm eldivenlerini çıkarıp kucağına koymasını ve telefonuyla oynamasını görmezden geldim. Fakat on dakika geçmesine rağmen bana zerre kadar dikkatini vermemişti ve eğer kontrol bende olmayacaksa, onda da olmayacaktı.

“Cidden şu an spor haberlerini mi kontrol ediyorsun?”

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Hayır.”

“Götlük yapıyorsun.”

“Gerçekten böyle düşünmüyorsun.”

Bacak bacak üstüne attım. “Haklısın. Kontrolünü kaybetmeden bana nasıl bakacağım bile bilmiyorsun. Anlıyorum. Böylesi senin için daha kolay.”

İşte bu.

Telefonunu bir kenara bıraktı, yemyeşil gözlerini dudaklarıma dikerek kıvrak ve ölümcül hareketlerle bana doğru yaklaştı. “Oyunu nasıl oynayacağımı bilmediğimi mi söylüyorsun, Parker?”

“Görünüşe göre bu oyunda bilmiyorsun, Beckett.”

“Benden daha iyi oynayabileceğini mi sanıyorsun?”

Tırnaklarımı kontrol ettim. “Zaten öyle değil miydi?”

Eli boğazıma dolandı, beni sırtüstü yatırıp üstüme çıktı. Kalçaları benimkilere doğru yaklaştı, parmak uçları elbisemin altından kayarak uyluğuma doğru ilerlerken ateş gibi tenimi yakıyordu.

Ağzı boğazımı ıslak öpücüklerle boyadı, çenemin kenarını ısırды, kulağımın dibinde oyalandı. “Kanıtla.”

Bacaklarımin arasında yoğun bir sızı belirdi, elbisemi eski haline getirirken iç çamaşırlarımın üzerinden klitorisimi sıyırdı.

Tekrar koltuğuna yayıldı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor ve yine gülümseyerek lanet olası spor haberlerine bakıyordu.

Araba saniyeler sonra durduğunda, dışarı fırlayıp kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Peşimden koşarken, “Ollie,” diye seslendi. Kıkırdamasından nefret ediyordum ve verandamın basamaklarındaki bir buz parçasına basıp kaydığımda arkaya, onun aptal ve sert göğsüne savrulmamdan daha da nefret etmişim. Beni kapımın önüne bıraktı ve daha önce hiç kimsenin yüzündeki sırtışı silmeyi şu anki kadar istememişim. “Kazandımı mı?”

Topuklarımı yere vurarak, “Hayır,” diye homurdandım. “Seni öpmedim.”

Hâlâ sırtıyordu, hâlâ kendini beğenmişti. “Bu işi ağırdan almamız gerekiyordu.”

“Biliyorum.”

“Yani öpüşmek yok.”

“Doğru.”

“Kazanırsan kendini daha iyi hissedecek misin?”

“Ben...”

Carter kelimelerimi ağzıyla yuttu, sırtım koridordaki dolaba çarpıtığında parmakları saçlarımın arasına dalmıştı. Elleri bacağımdan yukarı, elbisemin altına kayd ve ben ona doğru sürtünürken çıplak kalçamı kavradı.

“Ağırdan almayı sikeyim,” diye hırladı. “Ağırdan alamam. Seninleyken olmaz.”

Tanrım, ağırdan almak istemiyordum. Tüm bu şeyi, kimyayı, tutkuyu, ateşi ortaya çıkarmak istiyordum. Ona her şeyimi vermek ve her şeyini almak istiyordum.

Carter geri çekildi, bakışları üzerimde gezinirken nefes almaya çalışıyordu. Bakışlarında bir şey filizleniyordu, savunmasız ve temkinli bir şeydi. “Ben... gittiğinde seni özledim.”

Elimi yanağına koydum. “Gittiğimde ben de seni özledim.”

O devasa sırtış, mükemmel dişler ve derin gamzeler karşımdaydı. Gitmeden önce limuzine geri döndü, buzlu basamağın üzerinden atladı ve bir dakika sonra elime tutuşturduğu küçük mavi bir kutuyla geri döndü.

Dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. “İyi uykular, Ollie kızım.”

O gittikten sonra mutfak tezgâhına gidip mavi kutunun kapağını kaldırdım. İçinde bir kapkek vardı ve kremanın üzerindeki minik bayrakta kekin akçaağaç cevizli olduğu, akçaağaç şuruplu krema ve pastırma kırıntılarıyla süslendiği yazıyordu.

Kapağın altına yazılmış not ise, kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Sana en pastırmalısını aldım.

Öpücükler, Carter

22

GERGİN DEĞİLİM, KONTROL BENDE

Carter

“Ahmak gibi gülümsemeyi kes.”

“Bunu kanıtlayamazsın, ihtiyar.”

Hank eliyle yüzümü itti. “Elimin tersini sevdiğini biliyorum, Carter.”

Kıkır kıkır gülerek tabağındaki yiyecekleri yeniden düzenledikten sonra ona uzattım. “Biftek saat on iki yönünde, çırpılmış yumurta üçte, mücver altıda, reçelli ekmek dokuzda.”

“Gelip bana neden gülümsediğini anlatmaya ne dersin?” Çatalım bana doğrulttu. “Bugün üç saat erken gelmenle ve öğle yemeği yerine kahvaltı etmemizle bir ilgisi var mı?”

Dublin’in kafası Hank’le benim aramda gidip geliyor, yuttuğumuz her lokmayı izliyordu. Zavallı köpeğin ayaklarının dibinde öyle büyük bir salya birikintisi vardı ki, kayma tehlikesi yaratabileceğinden endişelenmeye başladığım için elimden bir sosis yemesine izin verdim.

“Yine mi lanet köpeğimi besliyorsun? Onu şımartıyorsun.” Hank bir parça biftek aldı ve Dublin onu mideye indirdiğinde gülümsedi.

“Bugün bir randevum var.”

Hank’in çatalı havada duraksadı, ağzı açık kalmıştı. Bu kadar şaşırılmış görünmesine gerek yoktu. Randevuya çıkılabilecek bir adamdım. Randevularım olabilirdi. Büyütülecek bir şey değildi.

Sonunda, “Olivia’yla mı?” diye fısıldadı. “Kızı geri aldın mı?”

“Belli ki öyle.”

Ellerini çırpıttıktan sonra benimkini tutmak için uzandı. Gülümsemesi o kadar geniş, o kadar içtendi ki benimki de büyümüştü. “Başa-

racasını biliyordum, Carter. Sana söylemedim mi, Dubs? Sana Carter'ın onu geri kazanacağını söylemiştim. Sen onun akılsız olduğunu söyledin ama ben onu daha iyi tanıyorum.” Dublin’in başını okşadı. “Etrafta yokken hakkında böyle konuşmamalısın, dostum. O iyi bir adam.”

Gözlerimi kısarak pastırmayı ağzıma attım.

“Onu öptün mü?”

“Hıhı. Gerçi amacım bu değildi.” Kontrolün ne kadar bende olduğunun mükemmel bir örneği idi, *yani hiç*. Açıkçası, partide onunla tuvalette sevişmemiş olmam bir mucizeydi.

“Ne demek amacın bu değildi? Kim geri kazanmaya çalıştığı güzel bir kadını öpmek istemez ki?”

“Kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum.”

Hank peçetesine doğru kıs kıs güldü. Olaylar o kadar hızla gelişmişti ki, bir anda gülmekten masanın üzerine yığıldı ve herkes bu kadar komik olanın ne olduğunu merak ederek bize bakmaya başladı.

“Kontrol mü? Sen mi? Bir erkek mi?” Avucunu masaya vurdu. “Carter, sana bir şey söyleyeyim, evlat. Bir ilişkide kontrolü elinde tutan tek kişi kadındır. Her zaman, her zaman, *her zaman* güç ondadır. Sana ve bacaklarının arasından sarkan o şeylere sahip olan odur.” İki elini yan yana koyup hayali topların etrafında kavuşturdu. “Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi.”

“Hiç sanmıyorum. Oldukça iyi gidiyordum...”

“Hayır, gitmiyordun. Amacın bu olmasa da onu öptün. Neden? Çünkü güç onun elinde. Çünkü o güzel yüze bir kez baktın ve ayaklarının dibine çöktün. Üstelik her zaman da böyle yapacaksın çünkü onu herkesin ve her şeyin önüne koyacaksın.”

Pekâlâ, bu biraz korkutucuydu. Önceliğim her zaman hokey olmuştu. Olivia'nın onu geçmesi mümkün değildi.

Yoksa mümkün müydü?

“Bu özel hanımefendiyle ne zaman tanışacağım?”

“Onun yanımda kalmasını istiyorsam mı?” *Milkshake*'imi yudumladım. “Asla.”

Kıkır kıkır gülererek elindeki peçeteyi bana doğru fırlattı. “Orospu çocuğu.”

Hank ile biraz yürüdükten sonra onu evine götürüp uzanma koltu-

ğuna yerleşmesine yardım ettim. Ben Hank'e sesli kitaplarını hazırlarken, Dublin de onun yanına kuruldu. Müstehcen romanları dinlemeye bayılırdı. Artık seksle tek ilişkisinin bu olduğunu söylüyordu.

“Randevunda iyi eğlenceler, Carter. Benim yapmayacağım bir şey yapma.”

İki yıl önce doğum gününde ona aldığım tablette açık duran kitabın kapağına baktım. *Karanlığın Elli Tonu*. “Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum.”

Eli benimkini aradı ve ellerini tuttuğumda sıkıca avuçlarını kapattı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, pis yaşlı adam.”

Gergin değildim; kontrol benim elimdeydi. Arada bir fark vardı.

Gergin olsaydım, buraya yirmi dakika erken gelir ve arabada kalırmıydım?

Belki.

Gergin olsaydım Olivia'nın evine öylece bakar mıydım?

Belki.

Biriyle randevuya çıkmayı bilmediğimden değildi. Ona karşı, ödümü kopartan gerçek hisler besliyordum. Gergin olsaydım, ben... Tamam, aşırı gergindim. Yine de önemli bir şey değildi. Herkes ilk randevusundan önce böyle hissederdi, değil mi? On altı yaşında da olsalar, yirmi sekiz yaşında da olsalar.

Değil mi? Evet.

Ayrıca, kapı zilini çaldığımda duyduğum hafif çığlık Olivia'nın da gergin olduğunu gösteriyordu.

“Kahretsin. Erken geldi. Hazır değilim.”

Saatime baktım. Bir dakika otuz iki saniye erken gelmişim. Değim gibi yirmi dakikadır burada, arabamda oturuyordum. Üç kez arabadan inip merdivenleri tırmanmış ve sonra arabaya geri dönmüştüm.

Yine de gergin olduğum için değildi.

Olivia hâlâ kapıyı açmamıştı, ben de zili tekrar çaldım. Art arda üç kez çaldım ve adım sesleri yaklaşırken ağzından çıkan küfürlere güldüm.

Kapı açıldı ve Olivia tüm ihtişamıyla ortaya çıktı.

Pijamalarıyla.

Belinin yan tarafında bir delik olan büyük beden British Columbia Üniversitesi tişörtü ve pembe ojeli ayak parmakları hariç ayaklarını tamamen kapatacak kadar uzun bir çift çizgili uzun pijama altı giyiyordu. Bu sabah aradığımda ona rahat giyinmesini söylemiştim.

“Bu benim istediğimden biraz daha rahat ama hallederiz.” Beremdeki karı silkeleyip içeri girdim. “Bu ‘böyle uyandım’ havası sana çok yakışmış.” Göz kırptım. “Seni yatağa geri götürmek istememe neden oluyor.”

Olivia’da sevdiğim şeylerden biri de neyle karşılaşacağımı asla bilemememdi. Bazen küstahça cevaplar veriyordu, bazen de şu anda olduğu gibi kıpkırmızı bir yüzle bana bakıyordu.

Ben de gergin olan tarafın ben olduğumu sanıyordum? Hah!

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Henüz tek kelime etmedim, değil mi?”

“Sadece bana bakıyorsun,” diye onayladım.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Bu sabah berbat durumdayım.”

“Sorun değil. Kapını çalmak için dört kez denemem gerektikten sonra beni daha iyi hissettiriyor.”

“Kontrolün sende olduğunu sanıyordum.”

“Sana gerçeği söyleyebilir miyim?” Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırdım. “Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bu yüzden kendime söz verdiğim gibi randevumuzun sonuna kadar beklemek yerine seni şimdi öpeceğim, tamam mı?”

Gülümsedi, tadına bakmak için yanıp tutuşarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. İlk başta çekingen, yavaş bir keşifti ve sınırları test ediyordu. Ancak sonra dudakları bir iç çekişle aralandı, içeri girmeme izin verdi ve paltomu sıkı sıkı tutarken dizleri büküldü.

Dudaklarına doğru, “Ol,” diye fısıldadım.

“Hmm.”

“Git giyin.”

Homurdanmasından da bakışlarından da hiç etkilenmediği belli oluyordu. Koridorda yürüyüp gözden kaybolurken o ince pijama altının içinde kıcının kıvrılışını izliyordum.

Ufak girişi inceledim, ona Noel’de hediye ettiğim ve paltosunun

yanında asılı duran kordonu görünce gülümsedim, ucuna iki anahtar ve bir kimlik kartı takmıştı.

Biraz meraklı olduğum için patenlerini bulmam sadece bir dakikamı almıştı. Başparmağım bıçağın üzerinde kaydı, keskin olduklarını görünce memnun oldum ve o gittiğimi fark etmeden kapıdan çıkıp onları bagajıma attım.

Paltomu çıkardım, oturma odasına girerken içerideki keskin soğuğu görmezden gelmeye çalıştım. Sehpanın üzerinde Hank'in ilgisini çekecek bir yığın aşk romanı, yanında da kadın üreme sistemiyle ilgili notlandırılmış bir yığın sınav kâğıdı vardı ve en üstte duran kalemle mükemmel diş izleri kazınmıştı.

Televizyon sehpasının üzerinde bir dizi fotoğraf çerçevesi duruyordu ve ben hemen en sevdiğimi seçtim. Olivia bir Noel ağacının önünde oturuyordu, kucağında gülümseyen bir bebek vardı ve Cara'nın gösterdiği fotoğraftaki kahverengi saçlı küçük kız onun yanına yapışmıştı. Gülümsemesi hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeydi, gözlerinin içi parlıyordu ve ben de onu bu kadar mutlu etmek istiyordum.

Kapı aralığından, "Onlar yeğenlerim," dedi Olivia. "Alannah ve Jem."

Karşımdaki kadın o kadar zahmetsizce güzeldi ki ne yapacağımı bilemiyordum. Yüzü kıpkırmızı olurken elleriyle oynadığını görünce onu kucağıma alıp eve götürmek istedim.

"Üzgünüm, burası çok dağınık."

Çekingen fısıltısı kırılganlıkla ağırlaştı, sanki beni duvarlarının içine almaya hazır gibiydi. Bana doğru gelmeyen şey, onu tanıdığım da her şeyinden hoşlanmayabileceğim konusunda endişeli görünmüyordu.

Kanepeye oturup mindere pat pat vurdum. "Buraya gel."

Başını salladı ama yerinde sabit duruyordu.

"Bir ayağını diğerinin önüne atacaksın," diye takıldım.

Yüzünde aptalca bir gülümseme belirirken elini alnına götürdü. Ulaşabileceğim bir mesafeye gelir gelmez, onu kendime doğru çektim.

"Cuma gecesi konuştuğumuzu biliyorum ama bence her şeyi açıklığa kavuşturmalıyız, böylece yeni bir başlangıç yapabilir ve o

tutkulu öpücüklerle devam edebiliriz, değil mi?” Cevap vermeyince elini sıktım. “Ollie?”

“Ah! Aman Tanrım! İçimden cevap verdim. Evet, seni öpmek istiyorum. Ah kahretsin.” Gözleri kocaman olurken ellerini geri çekti. “Yani, beni öpmeni istiyorum. Hayır!” Elleriyle yüzünü kapattı. “Konuşmak! Konuşmak istiyorum! Ah, lanet olsun. Bu korkunç.”

“Gerginken çok tatlı oluyorsun.” Buklelerinden birini parmağıma doladım. “Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.”

“Korkuyorum,” diye itiraf etti. “Hislerinin gelip geçici olmasından korkuyorum.”

“Neredeyse iki hafta boyunca kendimi bunların geçici olduğuna ikna etmeye, sen gittikten sonra hislerimi ve seni içimden söküp atmaya çalıştım. İşe yaramadı. Bir şekilde daha da güçlendiler ve bu gerçekten kafa karıştırıcıydı, özellikle de senin bir randevuda olduğunu düşündüğümde. Senin için hayatıma devam etmek bu kadar kolayken benim için neden imkânsız olduğunu anlamıyordum.”

“Sadece Alannah’ydı,” diye beni yatıştırdı. “Bazen hafta sonlarını burada geçiriyor ve öğle yemeği yiyip sinemaya gitmek gibi randevulara çıkıyoruz.”

“Cara bana söyledi. Eğer sorsaydım...” Başımın arkasını kaşıdım, sıcaklık kulaklarıma hücum ediyordu. “Yaptığım şey için bana kızgın mısın?”

Olivia elimi ellerinin arasına aldı. “Hayır, Carter. Canının yandığını ve bununla başa çıkmaya çalıştığını biliyorum.”

“Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Sadece bir dakikalığına bile olsa bunu düşündüğüm için. Hislerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.”

“Görünüşe göre ikimizin de kendimize karşı biraz daha sabırlı olması gerekiyor.”

Birbirine dolanan parmaklarımıza baktım, birbirlerine nasıl da mükemmel bir şekilde uyum sağladıklarını hayranlıkla seyrediyordum. Sonra yutkundum ve devam ettim.

“Seninle birlikte olmak istiyorum, Ollie. Seni yemeğe çıkarmak, Disney filmlerine götürmek ve kendimi kötü hissetmeden gollerimi sana adamak istiyorum. Buna gerçekten bir şans vermek istiyorum.”

“Bu senin için büyük bir değişiklik.”

“Sen ve ben, birlikte olursak yapmaya hazır olduğum bir değişiklik.”

Yanakları kızardı, dişleri altdudağını sıyırdı. “Ben her şeyini ortaya koyan bir insanım, Carter. Birisiyle bir adım ileriye gitmeye karar vermeden önce, onunla bir gelecek hayal edebilmem gerekir. Bu yüzden gerçek bir bağ kurmak benim için çok önemli ve seninle böyle bir bağ kurduğumu hissediyorum. Eğer bu seni korkutuyorsa... sadece bilmeni istiyorum.”

Bağış kampanyasının ertesi günü, Noel arifesinde aldığım kordonu düşünüyordum çünkü o gün ona bir şey almak istediğimi biliyordum. Ancak benim için en anlamlı olan yazdığım nottu. Yeni yılı dört gözle bekliyordum çünkü onun hayatımda olacağı bir yıl için sabırsızlanıyordum.

“Her şeyimle varım, yeter ki birlikte olduğum kişi sen ol.” Dudaklarım nazik bir öpücükle onunkilerle buluştu, ayrıldığımızda saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Hâlâ korkuyor musun?”

“Evet.”

“En çok neyden korkuyorsun?”

Sessizce ve tereddüt etmeden, “Düşmekten,” diye cevap verdi.

“Ben seni tutarım.”

“Söz mü?”

Onu kendime doğru çekerek, istediğimi hiç bilmediğim bir gelecek gibi hissettiren bir öpücükle sarmaladım.

“Söz veriyorum.”

23

SEKS İPTAL!

Olivia

Öğle yemeğinde şarap içip sarhoş olmak hoş karşılanıyor muydu? Çünkü Carter Beckett'in tüm ilgisinin odağında olmak, sarhoş halde yüz kat daha az göz korkutucu olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, ağzıma attığım her lokmayı tabağı onun bitirmesine izin vermemi beklediği için mi, yoksa gerçekten gözlemini benden alamadığı için mi izlediğini bilmiyordum. Tahminde bulunmam gerekirse, ikisinin karışımı olduğunu söyleyebilirdim.

"Ah, affedersiniz."

Carter, bir grup üniversiteli gencin köşedeki küçük masamızın etrafında dolanıp durduğu yöne baktı.

"Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Bu soruyu soran dördüncü gruptu. Carter'in cevabı her seferinde aynı oluyordu.

"Şu anda kız arkadaşım ile öğle yemeği yiyorum, çıkışta sizi yakalarım."

Kız arkadaşım diye belirtmesi her seferinde aynı etkiyi yaratıyordu. Yanaklarımı öpüyor, boynumu sarıyor, omurgamdan aşağı süzülerek uyluklarımın arasına ağır bir yük gibi yerleşiyordu.

Carter her seferinde aynı şeyi yapıyordu. Gururlu bir sırtıyla beni izliyor, beni kıvrandırıyor ve ardından, "Hah. Bu kızarıklık ne için acaba?" diye mırıldanıyordu.

Bu sefer gözlerimi devirdiğimde kıkırdadı ve kaşlarıyla tabağımı işaret etti. "Bunu bitirecek misin?"

"Ben de bakmaya doyamadığın için beni izlediğini sanıyordum." İç çekerek tabağımı masanın diğer tarafına ittim.

"Ah, kesinlikle sebebi bu. Hokeye başladığımdan beri ilk kez bir

şeyden gözlerimi alamıyorum.” Eli masanın altına kaydı, parmak uçları uyluğumda dans ediyordu. Sanki basit bir dokunuşla sinir uçlarımı yakmıyormuş gibi konuşmaya devam ederken, ben tamamen harekete odaklanmış halde iç geçirdim. “Bu bacakların benim için açılıp, seni tatmama izin vermeye hevesli oluşunu izledim. Sen yüzüme boşalırken nasıl titrediklerine şahit oldum.”

Parmakları yukarı doğru kayarken kalp atışlarım hızlandı ve parmaklarını taytımın dikişinin üzerinden, tam klitorisimin üstünden geçirdiğinde elimdeki peçeteyi tüm kuvvetimle sıktım.

“Bu güzel amcığın sikimi sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi kavramasına kendimi kaptırdım. Boşaldığında dudaklarının aralanmasından, Tanrı’ya haykırmandan gözlerimi alamadım.” Karnım sıkışınca ve düşüncelerim kayboluncaya kadar beni bir kez daha okşadı. Sonra beni arzu ve öfke dolu halde bırakıp elini geri çekti ve yemeğine döndü. “Yemeğini benimle paylaştığın için teşekkürler, Ollie.”

Yemeğimizin geri kalanında bir şekilde ona soğuk davranmayı başardım, eve döndüğümde pilli erkek arkadaşına başvurmak zorunda olsam bile dışarı çıktığımızda kendimle inanılmaz gurur duyuyordum.

Carter elimi tutup beni kendine doğru döndürdü ve geriye doğru yatırdı. “Seni kışkırttığım için özür dilerim, Ollie kızım. Lütfen beni affet.” Sözleri dilimde şeker gibi eriyip giderken canım pahasına ona tutundum çünkü onun kadar ben de kendimi ona kaptırmıştım.

“*Olivia!*”

Carter beni tekrar arkasına götürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı, birkaç kamera alanımızı işgal ediyordu.

“Carter! Olivia kız arkadaşın mı?”

“Resmen piyasadan çekildiniz mi, Bay Beckett?”

“Soyadın ne, tatlım?”

“Siktir git,” diye homurdandı Carter. “Onun soyadını öğrenemezsin. Hiçbir bok öğrenemezsin.” Parmaklarını sertçe benimkilere kenetleyip beni yanına çekerek sokağın aşağısına götürdüğü sırada yüzüm yere dönüktü.

Arabasına doğru koşarken kaldırıma takıldım ve asfalta yüzüstü

düşmeden beni yakaladı. Beni yolcu tarafına götürüp arabaya bindirirken ayaklarım yere değmiyordu.

Carter ön koltuğa oturdu ve ben daha on beşe kadar sayamadan bizi köşeden döndürdü. Caddenin aşağısında kenara çekti, eldivenlerimi ellerimden çıkarıp parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü.

“Çok özür dilerim. Birisi restoranda bir fotoğraf paylaşmış olmalı.” Yüzümü ellerinin arasına aldı, bana yaralanabilirmişim gibi bakıyordu. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım. “Ben...” Duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Carter Beckett ile fotoğraflanan bir kız olmak istemiyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Dileme, Ollie. Ama biz birlikte olduğumuz sürece bu olacak. Yine de her şeyin iyi bir tarafı var. Artık dünyanın en seksi öğretmeniyle çıktığıma dair fotoğraflı kanıtlar var.”

Kahkaha attım, bunu çok içten şekilde söylemiş gibiydi.

“Çabucak eskiyecek, söz veriyorum. Bunu artık görebiliyorum.” Eliyle havada bir kavis çizdi. “Carter Beckett, üst üste onuncu gece aşırı seksi lise öğretmeniyle birlikte görüldü.” Ellerimi sıktı. “Güven bana, prenses. Çok çabuk sıkıcılaşacak.”

Burnumu kırıştırdım. “Ben prenses değilim.”

Bana göz kırıp trafiğe karıştı. “Sen benim prensesimsin.”

Bu saçma lakabın hoşuma gidebileceği gerçeğinden uzaklaşmak için gözlerimi devirdim. “Günün geri kalanında ne yapacaksın?” Bu benim için randevumuzun bitip bitmediğini sormanın pek de ince olmayan bir yoluydu ama o cevap veremedi arabanın hoparlöründen ses yükseldi ve Hank’in araması gösterge panelini aydınlattı.

Aramayı cevaplamadan önce Carter’ın kaşları çatıldı. “Hank? N’aber, dostum? Beni hemen özledin mi?”

“Carter.” Zavallı Hank’in sesi sıkıntılı geliyordu. “Hâlâ randevunda mısın?”

“İkinci varış noktamıza gidiyoruz.” Carter şeytani bir gülümsemeyle tekrar göz kırptı. “Ne oluyor? Sen iyi misin?”

Hank iç geçirdi. “Böldüğüm için özür dilerim. Merhaba, Olivia.”

Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından, “Merhaba, Hank,” dedim. *Adımı biliyordu.*

“Carter, duştan çıkarken küçük bir takla attım.”

“Kahretsin.” Carter omzunun üzerinden baktı, arabanın sinyallerini yaktı ve sağ şeritten sola döndü. “Yaralandın mı?”

“Ciddi bir şey değil ama kendi başıma ayağa kalkmakta biraz zorlanıyorum. Belki...”

“On dakika içinde orada oluruz.”

Oraya yedi dakikada varmıştık çünkü Carter çok hızlı araba kullanmıştı. Beş katlı apartmana bir anahtarla girdi ve asansörle en üst kata çıktıktan sonra daireye girmek için başka bir anahtar kullandı.

“Hank?” Carter küçük dairenin içine fırladı. Onu takip ettim ve aniden durduğunda sırtına çarptım. “Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun, ihtiyar?”

Hank olduğunu tahmin ettiğim bir adam bembeyaz saçları ve yıpranmış mavi gözleriyle oturduğu yerden bize sırtıyordu. Fazlasıyla rahattı, oldukça keyiflenmişti ve koltuğunda son derece gururlu görünüyordu; yanında da çok sevimli bir köpek kıvrılıp yatıyordu.

“Seni kandırdım. Acayip safsın.” Hank dikkatle ayağa kalktığında *Golden Retriever* köpeği de onu takip etti. Bir elinde uzun bir sopa tutuyordu, diğerini Carter’a doğru uzattı ve Carter omzuna bir yumruk attıktan sonra el sıkıştılar. İşte o anda Hank’in görme bozukluğu olduğunu fark ettim.

“Her şeyi berbat edip onu kaçırmadan önce güzeller güzeli Bayan Olivia ile tanışmak istedim.”

“Bana olan güvenin ilham verici.” Carter gözlerini devirerek Hank’i bana doğru yönlendirdi. “Seni onunla tanıştırmayı ertelemeyi umuyordum, Ollie. Hank canı ne isterse onu yapmayı seviyor.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Tanıdığım başka birine benziyor.”

“Hah! Onu şimdiden sevdim!” Hank, Carter’ın ellerini ittirerek uzaklaştırdı ve öne doğru uzandı. Ellerimi onunkilerin içine doğru uzatıp onunla tokalaştım. “Arkadaşıma birkaç haftadır kök söktüren, onu diken üstünde tutan ve hayatını zindan eden kızla tanışmam gerekiyordu.”

“Seninle tanıştığıma sevindim, Hank. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuya dönüştü.” Ayaklarının dibindeki köpek ilgi göstermem için yalvarıyordu. “Köpeğini sevebilir miyim, yoksa mesai saatinde mi?”

Hank elini salladı. “Dublin hiçbir zaman mesai saatinde olmuyor. Tanıyabileceğin en tembel rehber köpek. Hadi, Dubs. Öpücüklerini al.”

Dublin ayaklarımın dibine yayıldığında ona tüm sevgimi verebilmek için kırımın üstüne oturdum.

“Dublin mi? İrlanda’daki gibi mi?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Evet,” dedi Hank. “Bana sevgilimi hatırlatıyor.”

Carter bana içinde siyah-beyaz bir düğün fotoğrafı olan çerçeveyi uzattı. Gelin ve damat birbirlerine bundan daha fazla âşık olamazlardı, gülüşlerinden bu çok belli oluyordu. Kucağıma başka bir fotoğraf koydu, bu seferki renkliydi. Hank’ın yüzünü, kabarık saçlarını tanıdım ama o zamanlar açık kahverengiydi.

Carter fotoğrafta Hank’ın yanına sokulmuş kızıl saçlı güzel kadını işaret etti. “Bu Hank’ın lise aşkı.”

“Ireland* mı?”

Hank gururla başını sallarken gözleri buğuluydu. “Çok güzel, değil mi? Hayatımı kurtardı.”

“Benimkini de.” Carter’ın elleri cebindeydi ve ayakkabısıyla yere hafifçe vuruyordu. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirmişti, alışık olmadığım bir ifadeydi ve bir gün hikâyesini benimle paylaşacak kadar güvende hissedeceğini umuyordum.

Parmağımın ucunu Ireland’ın uzun, kızıl saçlarında gezdirdim. “Çok güzel bir gülümsemesi var.”

“Dudaklarının tam şeklini ve ağzının hemen sağındaki küçük gamzesini hatırlıyorum.” Kendi yüzündeki noktaya dokunduktan sonra ellerini çırttı. “Yüzüne dokunabilir miyim, Olivia?”

“Hayır, hayır, hayır.” Carter başını iki yana salladı. “Buna kanma, Ollie. Ben kandım ve işi bittiğinde bana tüm bunların uydurma olduğunu söyledi. Sadece ne kadar saf olduğumu görmek istemişti, ki anlaşıldığı üzere çok safmışım.”

Carter beni yerden kaldırırken Hank, “Hiç eğlenceli değilsin,” diye homurdandı. Ardından Carter, Hank’i kanepede yanıma oturttu. “Boyunun 1.55 olduğunu, burnunda minik çiller olduğunu, gözlerinin çikolata rengine olduğunu ve ellerinin Carter’inkilerle mükemmel uyum sağladığını, her zaman sıcak olduğunu zaten biliyorum.”

* Ireland hem Hank’ın lise aşkının ismidir hem de İrlanda anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Carter'ın yanakları kızarmıştı. O kadar tatlıydı ki bu adeta canımı acıtıyordu.

Hank saç örgümün ucunu parmağına dolayarak Carter'a döndü. "Ne renk? Bana tarif et."

Carter'm yeşil gözleri beni incelerken parlıyordu. "Koyu kah-verengi, yoğun ve koyu bir kahve gibi. Öyle ki, sabahları seni uyan-dıran ve tüm gün boyunca arzuladığın türden bir kahve." Bakışları dudaklarımda durmadan önce yanağımı okşadı. "Dudaklarını yala-mana, başka bir tat için yalvarmana neden olan biraz karamel aroma-sı ile birlikte."

Ah, lanet olsun. Azmıştım. Kadınlık organlarım uğulduyordu.

Hank saç örgümü omzuma geri attı. "Muzlu ekmek gibi kokuyor."

"*Değil mi?*" Carter kollarını iki yana açmıştı. "Teşekkür ederim!"

"Peki randevuna bu yaşlı adamla biraz zaman sıkıştırabilir misin? Atıştırmalıklar hazırladım." Bir kâse *Doritos* ve bir tabak *Oreo*'nun bulunduğu yemek masasını işaret etti. Hank'i sevmiştim.

Carter saatini kontrol etti. "Eh, sinemaya çoktan geç kaldık."

"Sinema mı? Daha cuma günü film izledik."

Yüzündeki sırıtiş, ateşi tüm bedenimde gezdirmeye yetmişti. "Güven bana, güzellik; bu sefer izlemeyecektik."

"A-ha!" Hank elini Carter'm dizine vurdu. "İşte benim oğlum!" Kollarını omuzlarımıza doladı. "Sanırım bu öğleden sonra benimle baş başa kaldınız. Şimdiye kadar hiç seksi engelleyen taraf olmamış-tım."

"Buna alışma," diye mırıldandı Carter ama...

"Bekle bir dakika." Masanın üzerindeki tableti aldım ve Hank'in sesli kütüphanesindeki kitapları karıştırırken yeni en iyi arkadaşımı bulup bulmadığımı merak etmeye başladım.

Ona dönerek, "Hank," diye mırıldandım.

Gözlerini tablete çevirdiğinde, "Ah, hayır," diye fısıldadı Carter.

Başını bir ona bir bana çevirerek, "Ne oldu?" diye sordu Hank.

Carter yutkundu. "Olivia az önce müstehcen kitap koleksiyonunu buldu."

PANTOLONUM BİNAYI TERK ETTİ

Carter

Hank'ten ayrıldığımızda güneş ufukta batmaya başlamıştı bile. Ben genellikle kışı seven biri idim -bu yıl hariç, bu kadarı benim için aşırı soğuktu- çünkü hokey her zaman benim hayatım olmuştu ama günlerin kısalmasından, güneş ışığının azalmasından nefret ediyordum. Sürekli güneş batmadan önce işlerimi halletmek için acele ediyormuşum gibi hissederdim, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Akşam yemeği ve sarılıp yatmak için evime dönmeden önce gün ışığına göre hareket ettiğimiz randevumuzda bir durağımız daha vardı. Muhtemelen çıplak şekilde sarılıp yatacaktık. Henüz karar vermemiştim. Ağırdan almanın sözlüğümüzde olmadığını fark etmiştim ama seks, ikimiz de o adımı atmaya hazır olana kadar erteleyebileceğim bir şeydi.

“En son ne zaman paten kaydın?”

Olivia dikkati dağılmış bir şekilde, “Dün,” diye yanıtladı.

Evimden çok uzakta değildik ve Capilano Gölü'ne bakarken yüzünü neredeyse cama dayamış durumdaydı. Burası her zaman nefes kesiciydi ama özellikle şimdi, soluk güneş ışınları buzun üzerinde parıltıyordu.

Olivia sonunda bakışlarını gölden ayırmayı başarmıştı. “Alanah'nın hokey takımına koçluk yapıyorum.”

“Sen...” Kazara frene bastım ve onu yakalamak için kolumu Olivia'nın göğsüne doladım. “Özür dilerim, özür dilerim. Ben sadece... sen sadece... seni seviyor olabilirim.” Şaka yapıyordum ama *belki* biraz da ciddi olabilirdim. “Bu harika. Maçlarından birini izlemeye gelebilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü tek yapacağın kızların ve annelerin dikkatini dağıtmak olur.”

“Hmm. Ne demek istediğini anlıyorum. Bu yüz oldukça dikkat dağıtıcı. Vücudumdan hiç bahsetmiyorum bile.”

Tanrım, gözlerini devirmesine bayılıyordum. Ufacık ve vahşiydi. “Kendini o kadar beğeniyorsun ki, bu çok sinir bozucu, Beckett.”

Parmağımın ucu uyluklarında dans ediyordu. “Kartlarını doğru oynarsan sen de beni, benim kadar beğenebilirsin.”

Kahkaha atarak elimi uyluklarından uzaklaştırdı ancak parmaklarını benimkilerle birleştirip tekrar kucağına koydu. “Seni kim yetiştirdi böyle?”

“Anne Beckett buna çok kızardı, Olivia.” *Tekrar tekrar özür diler ve pis ağzımı kapatmamı söylerdi.*

Bu da bana Olivia ve benim haberlere çıktığımızda annemin çok heyecanlanacağını hatırlatmıştı. Kaçınılmaz olarak beni bu konuda aradığında, sırf onu kızdırmak için neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmayı aklıma not etmiştim.

Arabayı park ettikten sonra Olivia’yı göle bakan bir bankın yanına götürdüm. Göl cam gibi kalm bir buz tabakasıyla kaplıydı, yavaşça batan güneş kristal gibi göz kamaştırıyordu. Karla kaplanmış çam ağaçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Her şey beyaz, toz mavisi ve koyu orman yeşiline bürünmüştü.

Olivia o kadar büyülenmişti ki, ayaklarının dibinde diz çökene kadar elimdeki patenlerini fark etmemişti. Gülümsediğinde, bu hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. “Paten mi kayacağız? Burada mı?”

“Aynen öyle, prenses. Doğduğun yerde hep paten kaydığını söylemiştin. Bunun sana evinden bir parça getirmenin güzel bir yolu olabileceğini düşündüm.”

Gözleri minnettarlıkla parladı. “Teşekkür ederim, Carter. Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu.”

Göğsüm gururla kabardı. “İlk randevumu harcayacağımı biliyordum.”

Patenlerimizi giydikten sonra Olivia’nın buza inmesine yardım ettim ve nutku tutulmuş halde etrafı incelemesini izledim.

Vancouver'ın çoğu bölgesi genellikle tamamen donacak kadar soğuk olmazdı ama bu kış bir istisnaydı. Şu anda, Olivia buzun üstünde yavaşça dönerken ve bu küçük cennet parçasının sunduklarına hayranlıkla bakarken, soğuğa karşı bundan daha çok minnettar olamazdım.

“Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.” Gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki, mideme bir yumruk gibi inmişti.

“Evet. Ben de öyle.”

Altdudağımı dişlerinin arasına aldığı sırada kirpikleri titriyordu. “Sence hangimiz daha iyi bir patenci, ben mi sen mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Lütfen. Ben çok daha hızlıyım.”

“Daha iyi dedim, daha hızlı değil.” Patenle benden uzaklaştı, havaya zıplamadan önce bir ayağının üzerinde öne doğru eğildi, döndü ve ayaklarının üzerine indi. Önümde durduğunda bana doğru bir kar kütlesi gönderdi. “On yaşıma kadar hafta sonları hokey, hafta içi de artistik buz pateni yapardım.”

“Seni yere sereceğim, Parker.”

Olivia kollarını boynuma doladığımda göğsüm mutlulukla kabarmıştı. Bugünkü utangaçlığım nihayet bırakmıştı. Onu böyle görmeye bayılıyordum, duvarları yıkılıyordu, benimleyken sadece... kendi oluyordu. Ben de onunlayken kendim oluyordum. Bu çok kolaydı.

Burnumun ucunu onunkine sürttüm. “Yarışmak ister misin?”

“Yok artık. Senin bacakların benimkilerin üç katı kadar.” Dönerek benden uzaklaştı. “Haksız rekabet.”

Ona doğru kaydım, geriye doğru attığı her adımda kalçalarının sallanmasına bayılıyordum. “Kazanacağımdan mı korkuyorsun?”

“Etrafınızda daireler çizebilirim, Bay Beckett.”

Başımın gölün ortasında duran, bir kıyıda diğerine dar bir ahşap rıhtımla bağlanan küçük yeşil kayıkhaneyi işaret ettim. “Oraya gidip gelen ilk kişi.”

Parmakları göğsümde gezindi. “Kazandığımda ayaklarımı ovar mısın? Kıçım tekmeledikten sonra ağrıyacaklar.”

Dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım. “Çok küstahsın.”

“Sanırım bu huyunu bana bulaştırmaya başladın.”

“Ah, sana gerçekten bir şeyler bulaştıracam.” Benden uzaklaşmaya çalışan Olivia'nın belini yakalayıp onu geri çektim. “Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız, ufaklık?”

“Kesinlikle yapacağız.” Dudaklarım ağzımın köşesine değdirdi. “Ama seni küçük düşürmeden önce yapmak istediğim bir şey var.”

Ağzı benimkinin üzerine kapanmadan önce bunun ne olduğunu sormaya vaktim olmamıştı. Sıcak, ıslak bir dil, ısırın dişler ve morartan dudaklar... Bu öpücük, saf açlıktı. Çıplak sarılmaktan *başka* bir şey düşünme saçmalığımdan vazgeçmek üzereydim ki fermuarımı çekiştirmeye başladı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Bayan Parker?” Kelimeler ağzımdan zar zor çıkmıştı çünkü elini pantolonumdan aşağı kaydırıp şu anda çok sert olan aletimin etrafına sarmıştı. “*Siktir.*”

“Bir kız erkeğine dokunamaz mı?”

“Evet. Evet. Bu... *siktir.* Dokunur.” Başım ağaçlar ve arabam arasında gidip geldi. Onu bir ağaca yaslayıp becermek mi, yoksa *Benz*’in arkasındaki deri koltuklarda kaymasını izlemek mi istiyordum? Ağaçlara daha kolay ulaşabilirdim. Patenlerimizi çıkarmamız gerekiyor muydu? Hayır, sanırım bunu başarabilirdim. Çelik gibi kalçalarım vardı.

“Carter?”

“Evet, bebeğim?”

“Kaybedeceksin.”

“Ne?” Elini çektiğinde neredeyse ağlayacaktım. “Sen ne... *Olivia!*”

Yıldırım gibi hızlanırken keskin kahkahası gölde yankılandı. Kot pantolonum kıcımdan kaymaya başladığında umursamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım ve Olivia kayıkhaneye ulaşip bana doğru dönmeye başladığında pantolonumun ayak bileklerimde olduğunu söylemekten gurur duyuyordum.

Çünkü o kız gerçekten *paten kayabiliyordu.*

Kollarıma atlayıp dudaklarıma yapıştığında hâlâ sırtlan gibi gülüyordu. “Ayaklarımı ovmaya hazır mısınız?”

Bir şeyleri ovmak için sabırsızlanıyordum, bundan kesinlikle emindim.

Tek bir insanın birinin üzerinde bu kadar etkili olabileceğini hiç fark etmemiştim. Çünkü burada, balkonumda, Olivia’nın sıcacık be-

deni bana sokulmuş ve yanağı hızla atan kalbimin üzerindeyken, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bir yanım sabah bir uçağa atlayıp üç günlüğüne gitmek istiyordu ve bunun farkına varmak beni şaşırtıyordu.

Kucağıma yayılmış olan bu kusursuz güzellik tepeden tırnağa benim kıyafetlerimi giymişti. Vipers *sweatshirt*'ümün altına bacaklarına bol gelen bir eşofman altı giymişti ve en kalın çoraplarım ayaklarını örtüyordu. Çıtırdayan alevlerin yanına kıvrılıp yatarken, Olivia bir fincan çay içiyordu. Buraya her geldiğinde içebilmesi için bu sabah koşarak gidip almıştım.

Bugünün her dakikası mükemmeldi; Olivia'nın ellerinin benimkine kenetlendiği, gölde kayarken geçen zamandan, yemek pişirirken beni izleyişine, sadece ona özel alıp getirdiğim çayları gösterdiğimde beni sıkıca kucaklayışına kadar her an...

Örgüsündeki lastiği çekip parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirdim. "Hank bugün seni korkutmadı, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bu adam seni gerçekten daha havalı biri yapıyor. Müstehcen roman koleksiyonu, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şey."

Tabii ya. Seksen üç yaşındaki en iyi arkadaşım ve... *Olivia'm...* bugün doğaçlama bir kitap kulübü başlatmış olabilirlerdi. *Follow Me Darkly* ya da öyle bir kitapla başlayacaklardı. Bu işe bulaşmak gibi bir niyetim yoktu ama anladığım kadarıyla gözbağları da işin içindeydi, yani belki ben de dahil olurdum.

Yine de, "Şimdiye kadar gördüğün en etkileyici şey yıldırım kılıcım," diye karşı çıktım.

Sessizlik aramızda asılı kalırken başımı geriye eğdi, kocaman gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Aletine 'yıldırım kılıcım' diyemezsin."

"Aletime yıldırım kılıcım diyorum. Neden biliyor musun, Ollie? Çünkü yıldırımını o getiriyor." Çenesini avucumun içine aldım. "Şu anda kahkaha atman hiç hoşuma gitmiyor."

Dudaklarını ağzının içine alarak onları kilitliyormuş ve anahtarı atıyormuş gibi yaptı. "Sen ve Hank çok yakın görünüyorsunuz. Onu doğduğundan beri tanıyor muydun?"

"Yedi yıldan biraz fazla," diye mırıldandım. Kollarımı ona dola-

arak dağlara, gökyüzünü boyayan yıldızlara baktım. “O benim hayatımı kurtardı.”

“Bunu daha önce de söylemiştin, karısının hayatını kurtardığını.”

Çünkü öyleydi. Ireland ile hiç tanışmamış olabilirdim ama Hank beni bulduğu gün hayatımı kurtarmıştı ve bu konuda fikrim asla değişmeyecekti. Ancak, Hank’in hayatıma nasıl girdiğini sadece ailem ve en yakın dostlarım biliyordu, belki de bu yüzden duraksamıştım.

“Bana söylemek zorunda değilsin, Carter. Sınırların olabilir ve bu da o sınırlardan biriye sorun yok.”

Peki ya sınırların olmasını istemiyorsam? Ya ona her şeyimi göstermek istiyorsam?

“Hank’le tanıştığım gün babam bir araba kazası geçirdi. Saat daha sabahın beşiydi ve sürücü akşamdan kalmaydı.” Keder göğsüme ağır bir yük gibi çöktüğünde, bir an nefes almakta zorlandım. “Çarpışma sırasında öldü.”

Bu küçük, çok basit bir hareketti ama bir eli benimkine dolandığında ve diğeri kalbimin üzerine uzandığında, hissettiğim tüm endişeler eriyip gitmişti. Eğer beni tanımasını istiyorsam, bu yapbozumun en önemli parçası olabilirdi.

“Ertesi gece Calgary’de oynamam gerekiyordu. Babam izlemeye gelecekti çünkü yardımcı kaptan olarak ilk maçındı. Onu götürmeyi teklif ettim ama o manzaralı yoldan gitmek istediğini söyledi. Onu zorlamalıydım... ikna etmeliydim.”

Olivia avucuma bir öpücük kondurdu. “Bu senin hatan değil, Carter.”

“Yine de bazen böyle düşünmemek zor. Özellikle de o gün.” Babamın ölümü için beni suçlayan tek kişi bendim. Bütün gece içtikten sonra direksiyonun başına geçmeyi seçen ben olmasam da bu, taşınması ağır bir yükü. Lanet olsun, kız kardeşimin gözlerinde, hokey oynamasaydım babamızın hâlâ hayatta olup olmayacağını, bir gün düğününde onunla birlikte yürüyüp yürümeyeceğini sorguladığını görmüşüm.

“Annemin vücudu nihayet mücadeleyi bıraktığında saat on biri geçiyordu. Onu yatağına taşıdım ve ağlayarak uyurken kız kardeşimin yanında oturdum. Sonra ben... içmeye gittim. Tek başıma. Kendime bile nasıl bakabileceğimi bilmezken onlara bakma sorum-

luluğunu almak istemedim. Hank oradaydı. Sürekli kahrolası kör şakalarını yapıyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama her uyuklamaya başladığımda bana fıstık kabukları fırlatmaya devam etti.” Tedirgin bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. “Ben sadece...”

“Kalbin kırılmıştı,” diye fısıldadı Olivia.

“Evet.” Ona daha sıkı sarılırken sesim çatlamıştı. “Kalbim paramparça olmuştu. Kim olduğuma dair bir fikri olduğunu sanmıyordum. Ne de olsa göremiyordu. Sonra hayatımda verdiğim en aptalca kararı verdim. Ayağa kalktım ve arabamın anahtarlarını aldım.”

Olivia keskin bir nefes alarak yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Hank dizime sertçe vurup bastonunun ucunu karnıma geçirdi. Sonrasında bana ne söylediğini çok iyi hatırlıyorum.”

O anı düşünüyordum, hayatımı ve belki de daha fazlasını kurtaran o anı. O açık mavi gözlerin üzerimde gezindiğini, Hank’in taburesinden kayarken sadece bir kez gördüğüm öfkesini, tişörtümün yakasını bulup kavrayana kadar ellerinin göğsümde gezindiğini hatırlıyordum.

“‘Araba kullanmayacaksınız, Bay Beckett,’ dedi. ‘Çok fazla içtiniz ve kaybedecek çok şeyiniz var. Burada size güvenen insanlar var. Sırf şu anda canınız yanıyor diye hayatınızın geri kalanında pişmanlık duyacağınız aptalca bir karar vermeyin.’”

Olivia sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akarken, dönüp parmaklarını çeneme bastırarak dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

“O gün Ireland’ın ölümünün yedinci yıldönümüydü. Hank gece yarısı orada oturmuş bir bardak çikolatalı süt içiyordu çünkü öğleden sonra uykusu sırasında bir rüya görmüş ve ölen karısının birinin yardımına ihtiyacı olabileceğini söylediğini iddia etmişti. Akşam altıdan beri orada oturup bekliyormuş. Yanındaki bar taburesine oturduğum anda beklediği kişinin ben olduğumu anladığını söyledi.”

Olivia göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Yüzünü kendime doğru çektim ve gözyaşlarını sanki yüzünü tokatlarcasına silerek uzaklaştırmaya çalışmasına gülümsedim.

“Ağladığım için özür dilerim,” diye söylendi. Kollarını bana doladı ve ben avucumu saçlarında gezdirirken yüzünü boynuma gömdü. “Hank, Ireland ve sana çok minnettarım.”

“Bana mı?”

Başını salladı. “Gerçek Carter Beckett’ı görmeme izin verdiğin için. Annesini yatağa taşıyan bir adam olduğun için. Seksenli yaşlarında, müstehcen kitapları seven bir adamı en iyi arkadaşlarından biri olarak gördüğün için. Burada seninle olduğum için minnettarım.”

Söyleyecek söz bulamıyordum, o yüzden dudaklarına bir öpücük kondurdum. Eğer konuşmaya kalkışırsam, ona karşı hissettiklerimle ilgili söylenmeye hazır pek çok kelimenin ağzımdan dökülme ihtimali çok yüksekti, ki bu çok saçmaydı. Daha önceki haftaları bir kenara bırakırsak, daha sadece bir gün olmuştu.

Aramızdaki şeyin doğru hissettirdiğini inkâr edemezdim. Onun da böyle hissettğini umuyordum çünkü şu anda bu duyguların bir yere kaybolmayacağını farkındaydım.

Sonraki bir saat boyunca ateşin yanında uzandık, hikâyelerimizi paylaştık, sessizce güldük, sonra o karşımda uzanıp çoraplarımın üstünden ona yaptığım ayak masajının tadını çıkardı. Ayak tabanındaki bir noktaya her dokunduğumda ayağını çekip kıkırdıyordu. En sonunda kalın çorapları çıkarıp omzumun üzerinden fırlattım ve pembe ojeli ayak parmaklarını ortaya çıkardım.

Dudaklarımı ayaklarına bastırdığımda, “Benim bilmediğim bir ayak fetişin mi var?” diye sordu Olivia.

“Hayır. *Sen* fetişim var. Ayrıca ayaklarının...” Ayaklarını sıkıca tuttum. “Gıdıklanıp gıdıklanmadığını çok merak ediyorum.”

Olivia kanepenin arkasına uzandı ve dişlerim hassas cildini kemirdiğinde az kalsın yüzüme tekme atıyordu. “Dur! *Carter!*”

Peki ben durur muydum? Hayır, tabii ki durmadım. Kahkahasının sonsuza dek beynime kazındığından ve gerçekten kıcıma tekneyi basabileceğinden emin olana kadar gıdıklanan her yerine dokundum. Ufak tefek olsa da çok vahşiydi, ya da bu sözün doğrusu nasılsa artık*.

Göğsüme sokulurken, “Tam bir götsün,” diye mırıldandı.

“Evet ama ben *senin* götünü.” Aşağıdan gelen bir hışırtı dikkatimi çektiğinde sesimi alçaltıp yanağını dürttüm. Bir geyik yavrusunun ortaya çıktığı açıklığı işaret ettim, etrafına bakarken her adımımı yavaş ve temkinliydi. “Bak.”

Olivia nefesini tuttu, daha iyi görebilmek için kucığıma çıkıp korkuluklara tutundu. “Aman Tanrım. Bu daha bir bebek.”

* Shakespeare’in Bir Yaz Gecesi Rüyası adlı oyunundan esinlenilen bir ifade. (e.n.)

Arkasında bir gölge hareket etti ve ağaçların arasından çok daha büyük bir geyik çıktı, karda izlerini bırakıyordu. “İşte anne de geldi.” Olivia büyülenmiş gibi “Gerçekten inanılmaz,” diye mırıldandı. “Senin gibi.”

Gülümsemesini bana doğru çevirdi. “Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz, Bay Beckett?”

“Sizinle tanıştığımndan beri bunun için uğraşıyorum.”

Kollarını boynuma dolayıp bacaklarını kalçama sardı. “Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de bu konuda oldukça iyi olmaya başladın. ‘Seni ceza kulübesine atmak istiyorum’ demenden çok daha iyi.”

“Hâlâ bunun işe yaramadığına inanamıyorum. Ama sanırım beş dakikam daha olsaydı...”

“Suratını dağıttırdım. Evet, kesinlikle haklısın.”

“Hırçın kız.” Ellerimi giydiği kapüşonlunun altına soktum, avuç içlerim sırtına doğru kaydı ve soğuk onu titretti. “Karşı koymayı seviyorsun ve bu da benim hoşuma gidiyor.” Dilimi kulağının altındaki noktada gezdirdim. “Kıçını tokatlamak ve çığlık atana kadar seni becermek istememe neden oluyor.”

Sanırım en sevdiğim ses Olivia’nın iniltisiydi. Bu sesle birlikte teninin ısınması, dudaklarım boynunda gezinirken vücudunun titremesi hoşuma gidiyordu. Yakasını yana doğru çekiştirip omzunu soğuk havaya maruz bıraktım ve sıcak dilimi üzerinde gezdirdim.

“Carter.” *İşte yine o inilti.* Lanet olsun, buna bayılıyordum.

Kapüşonluyu başından çektim, yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkardım ve altındaki tişört yukarı kalktığında karnındaki mücevher de görünmüştü. Geç oluyordu ve sabah uçağım vardı. İşe gitmeden önce biraz uyuyabilmesi için onu evine bırakmam gerektiğini biliyordum ama onu birkaç gün göremeyecektim ve bu şehirden küçük bir tat almadan ayrılırsam mahvolurdum.

Bu yüzden karnını öptüm, eşofmanını bacaklarından sıyırdım, onu vücudumla sarmalayarak yatağa götürdüm ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, dudaklarım uyluğunun iç kısmında gezinirken bir iniltiyle başını geriye attı. Soluk mor çamaşırının ortasında küçük bir ıslak nokta vardı, bu da onu hemen yırtmak istememe neden oluyordu.

Ben de öyle yaptım. O saten parçasını paramparça ettim ve sanki günlerdir yediğim ilk yemekmiş gibi yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Olivia yatağa yığıldı, bacaklarını boynuma dolayıp beni daha derine itti, kalçası havaya kalktı ve ben onu dilimle becerirken daha fazlası için haykırdı.

Dilimin her darbesinde, dişlerim klitorisini her sıyırdığında sanki parçalara ayrılıyor ve ağzımın içinde eriyordu. Parmaklarım tişörtünün altında gezindi, sertleşmiş meme uçlarını buldu ve birini sıkıca kavradığında nefesi kesildi, vücudu kavislenerek yataktan yükseldi. Saçımı çekerken bacakları titriyordu ve yaklaştığını biliyordum.

Ayağa kalkıp onu ters çevirdim; elleriyle dizlerinin üzerinde durmasını sağlayıp tişörtünü yukarı sıyırdım ve parmağımı omurgasından aşağı indirip titremesini izledim. Avucum dolgun kıcının üzerinde kıvrıldığında iki parmağımı içine soktum, ıslaklığım şişmiş ve ilgi için yalvaran klitorisine kadar sürükledim.

“Çok ıslaksın, Ollie. Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?”

“Lütfen, Carter.”

“Lütfen ne?”

Yüzünü yatağa gömerek çıkardığı sesi gizledi. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim, sıkıca kavrayarak onu geriye doğru çektim.

“Seni parmaklamamı istediğini söyle.”

“Carter,” diye inledi.

“Söyle.”

Sessiz bir taleple çarşafı kavradı ve klitorisini okşadığım sırada hıçkırarak, “Parmakla beni, *lütfe*,” diye haykırdı.

Tereddüt etmeden iki parmağımı içine soktum, ileri geri hareket ettirirken onu sıkıca tuttum. Daha fazlası, daha sert, daha hızlısı için yalvarırken kıcını geriye doğru iterek avuç içime çarpıyordu.

“İşte benim kızım.”

Siktir, muhteşem bir manzaraydı; kıcı havada kıvranıyor ve inliyordu, çarşafı o kadar sert tutuyordu ki, onları yatağın üzerinde sürüklemeye başlamıştı. Kadife gibi pürüzsüz, yumuşak ve sıcacıktı. Duvarları parmaklarımın etrafında daralmaya başladığında hareketlerimi yavaşlattım. Kasıtlı olarak yavaş bir hızda, onu üç saniyede çileden çıkaracak hızda hareket ediyordum.

“Lütfen, Carter,” diye haykırdı. “Boşalmak istiyorum.”

“Öyle mi, güzelim?”

“E-e-eyet.” Vücudu tir tir titrerken sözcükler karmakarışık bir hal alıyordu.

Kulağına doğru, “Boşalmak istiyorsun,” diye fısıldadım. “Ben de bunu hak etmeni istiyorum.” Saçlarını serbest bıraktım ve parmaklarımı sırlıslıklam şeklinde içinden çıkardım.

“Ne?” *Eyvah!* Güzel kızım hiç mutlu değildi, hatta parmaklarımdan onun ıslaklığını yaladığımda bile daha az mutlu görünüyordu.

“Eşofmanını giy. Seni eve götüreyim.”

Yataktan kayıp kış üstü düştü. Kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum ama beni öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu ve dünyanın daha fazla Carter Beckett’a ihtiyacı vardı.

Beş dakika sonra eşofmanım ve kapüşonlumla merdivenlerden hışımla indiğinde kapıda bekliyordum.

Parmağını yüzüme doğrulttu. “Ben senin yerine silmeden önce o kibirli sırtışını suratından sil.”

Onu mutfağa kadar takip ettim ve eşyalarım toplayıp çantasına tıktırmasını izledim. “Hâlâ kırgınsın, ha? Ama olamazsın. Üç günlüğüne gidiyorum. Beni özleyeceksin.”

Kibirli bir gülümsemeyle bana döndü. “Şu anda hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebi de bu.”

Paltosunu dolaptan çıkardığı anda elinden çekip aldım ve omzuma attım. Kırgın Olivia benim en sevdiğim Olivia’ydı.

Bileklerini kavrayıp başının iki yanında duvara sabitledikten sonra dudaklarımı boynuna götürdüm. “Seni becermemi mi istiyorsun?”

“Canın cehenneme.” Yine de bunu sertçe söylememiştii. Tüm o ateş, karanlık bakışlarında toplanmış durumdaydı.

“Çok isterim. Tek yapman gereken sabah hâlâ benim olacağına söz vermek.” Bileğini bırakıp eşofmanını indirdim ve elimi uyluklarının arasına daldırdım. “Ya da daha iyisi, bana bu amcığın sahibinin kim olduğunu söyle.”

“Hiçbir yere gitmiyorum, Carter.” Yüzümü boynundan uzaklaştırdığında gözleri parlıyordu. “Ayrıca o amcığın sahibi benim.”

“Hiç sanmıyorum.” Pantolonumun fermuarını açıp sert aletimi çıkardım ve onu kendime doğru çekerken dünyanın en bağımlılık yapıcı amcığına bastırdım. “Tekrar dene, prenses.”

Kalçaları duvara çarparak bana sürtündü. “Şimdi mi? Sensin.”

“Aynen öyle.” Aramızdaki boşluğa baktım, resmen birbirimize bağlanmıştık. Aniden boğazım düğümlendi, göğsüm sıkıştı. “Senden başka kimseyle birlikte olmadım, Ollie. Benim için sadece sen var-sın. Başka kimse yok.”

Elini yanağma koydu. “Senden başka kimse yok, Carter.”

Hıznır bir sırtışıla ellerini başının üzerine sabitleyip kalçalarım-la onu duvara yapıştırdım. “İki haftadır bastırdığım cinsel gerilimi se-nin üzerine salmak üzereyim.” Dudaklarımı kulağının altına bastır-dım. “En azından önümüzdeki on iki saat boyunca döllerim bacakla-rından aşağı damlayacak ve bu yolculuğu sensiz geçirmemi sağlayan tek şey bu olacak.”

Olivia içine girdiğimde dizginlenemeyen bir zevkle haykırdı, bo-şalırken tırnaklarıyla omuzlarımı parçaladı ve şiddetle içine boşaldı-ğında yanlışıklıkla alçıpanda yumruğumla bir delik açmışım.

Eyvah.

25

TUHAF MI YÜRÜYÖRÜM?

Olivia

Hiç herkesin sizin hakkınızda konuştuğu hissine kapıldığınız oldu mu?

Sabahtan beri kendime sadece paranoyaklık ettiğimi söylüyordum ama koridorda beni takip eden fısıltılar ve bakışlar oldukça açıklayıcı görünüyordu.

Ya öyleydi ya da Carter gerçekten bana kibrini bulaştırmıştı ve herkesin bana takıntılı olduğunu düşünüyordum.

Ders aramdan dönerken tuvalete uğrayıp, bir delik ya da devasa bir leke olma ihtimaline karşı bu sabah üçüncü kez üstümü kontrol ettim. Dürüst olmak gerekirse, sırtımda “Carter Beckett’la seviştim ve hoşuma gitti” yazan bir tabela taşıyor olsaydım şaşırırmazdım, özellikle de tuvaletten çıktığımda futbol koçunun iki kez dönüp baktığını gördüğümde.

“Bayan Parker.”

“Merhaba, Bay Bailey.” Saçımı karıştırdığında elini ittim. Boyumun bir buçuk metre olmasını ve benden uzun boylu bir grup lise bir öğrencisine beden eğitimi dersi vermemi komik buluyordu. Ben de onun yirmi sekiz yaşında kelleşmesini komik buluyordum.

“Hafta sonun nasıldı?”

“Harika. Muhteşem. Müthiş.” Muhtemelen burada durabilirdim ama kelimeler dilimden dökülmeye devam ediyordu. “Çok eğleneliydi.” *O kadar sert seviştim ki bunu tüm ruhumda hissettim.* “Seninki nasıldı?”

Sırtışı Carter’inkinden daha rahatsız ediciydi çünkü seksilikten yoksundu. “Eminim öyledir. İyi günler, Bayan Parker.” Yukarı çıkmadan önce bana göz kırptı ve spor salonunun kapısından içeri girerken yaptığı yorum meraklanmama neden olmuştu.

Bugün biraz yavaş hareket ediyordum çünkü daha önce de söylediğim gibi dün gece sevişirken doğruca yere çakılmışım. Ayrıca mutfak tezgâhına. Kanepeye. Ön kapıya. Şey, en son arabada Carter'ın kucagında.

Her neyse, bacaklarım jöle gibiydi ve beş dakika geç geldiğimde son sınıf erkek öğrencilerim giyinmiş, beni bekliyorlardı.

"Bayan Parkerrr, geç kaldınız."

"Topallıyor musunuz? Bu hafta sonu neler karıştırdınız?"

Parmağımı yüzüne doğru salladım. "Düzgün konuş." Tribünlere çöküp topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yerine koшу ayakkabılarımı giydim. Sağ dizimin arkasına yayılan acıdan irkilerek dizlerimin üzerinde kıvrıldım ve baldırlarımı kavradım.

"Ağrınız var, ha?" Brad bana doğru sırtıyordu. "Fena bir hafta sonu geçirmiş olmalısınız."

"Sen kendi işine bak," diye uyardım. Yine de bana elini uzattığında tutup beni tribünlerden kaldırmasına izin verdim. "Tamam, hadi başlayalım..." Yumruklarımı kalçalarımaya koyarak, ağızlarını kapatarak kıkırdayan öğrencilerime dik dik baktım. "Ben burada dururken cidden benim hakkımda mı fısıldaşıyorsunuz?"

Travis Duke öne çıkıp telefonunu uzattı. "Bayan Parker, bu siz misiniz?"

"Ne ben miyim?" Kendi telefonum arka cebimde titremeye başladığında, onu görmezden gelerek Travis'e doğru eğildim.

"*Hassiktir. Aman Tanrım.*" Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan çıkmıştı, ellerim hemen dudaklarıma gitti. Daha fazla kelimenin dökülmesini engellemek için miydi, yoksa kusma ihtimalim olduğu için miydi, bilmiyordum.

Travis'in telefonunu elinden çekip aldım.

"Harika fotoğraflar. Çok seksi görünüyorsunuz."

"Bugün bacaklarınızın ağrmasına şaşmamalı. Bu adam dev gibi."

"Siz de çok küçüksünüz. Muhtemelen sizi mahvetti..."

Konuşmaya devam eden ağzına avucumun içini yapıştırdım çünkü cümleyi bitirmemesi gerekiyordu. Telefonumun sesi kesilmiyordu, kalbim gümbür gümbür atıyordu ve *siktir* dışında tek bir düşünce bile üretilmiyordu.

Telefonumu çıkardım, spor salonunun diğer ucuna fırlatmaya ha-

zırdım ama bunun yerine ekranı kaydardım ve sırf titremesini durdurmak için aramayı kabul ettim.

“Sizin bir şey olacağınızı düşünmemiştim, *hokey sürt-*”

Brad’in üzerine atılarak, “*Sakın ha!*” diye hırladım. Duvara yaslandı, üzerine yürüdüğümde ellerini havaya kaldırdı. “O cümleyi bitir ve ne olacağını gör, Brad. *Cesaretin* varsa. Ufak tefek olabilirim ama seni yere serer, iki metre derinliğe gömerim. Kimse seni bulamaz, Brad. *Hiç kimse.*”

Şu anda boş spor salonunun duvarlarında yankılanan tek ses boğuk ama endişeli bir kahkahaydı. Her nasılsa hoparlörün yolunu bulmuş olan telefonumdan geliyordu. “Şey, Ollie?”

Hoparlörü kapatıp telefonumu kulağıma dayadım. “Carter?” Çocuklardan uzaklaşıp, omzumun üzerinden sihirli parmağımı kaldırdım çünkü kesinlikle fısıldanan kelimeleri duyabiliyordum. *Bayan Parker, Carter Beckett ve sevişiyorlar* favoriler arasındaydı.

“Hey. Selam. Evet, benim. Carter... Beckett.” Sessizce “*sikeyim*” diye mırıldandığında bu garip durumun içinde bile beni bir şekilde gülümsetebildiğini fark ettim. Özellikle sinirli olduğunda o kadar sevimliydi ki... “Sen iyi misin? Sanırım... şey, fotoğrafları gördün mü?”

Fotoğrafları gördüm mü?

“Bir de makale var.” Travis’in telefon ekranım gözden geçirirken manzara karşısında nutkum tutulmuştu. Ben ve Carter, her açıdan, dün kaldırımda diz dize bademcik hokeyi oynarken...

Carter iç çekti. “Evet. Makale. Ama... bu... çok güzel görünüyorsun,” demeye çalıştı. Sonra tekrar iç çekti. “Sen... sen iyi misin?”

Ona cevap veremeyecek kadar meşguldüm. Bu saçma dedikodu makalesini okuyordum.

Olivia? Bu sen misin?

Aralık ayında, Vancouver Vipers kaptanı Carter Beckett’in gizemli esmer güzeline bir gol adadığı ve bütün maç boyunca gözlerini ondan alamadığı o anı hatırlıyor musunuz? (Evet, Bay Beckett, hepimiz fark ettik!) O gece daha sonra, Beckett için yeni bir etkinlik olan dans ederken görüldüler ama sonra gizemli güzel birkaç hafta boyunca radardan kayboldu. Eh, şimdi geri döndü ve onu gerçekten özledik.

Fotoğrafta Beckett, Olivia ile birlikte, soyadı bilinmiyor, pazar günü West Oak'ta samimi bir öğle yemeğinden sonra, tam güneşin altında oldukça ateşli bir ulu orta öpüşme molası veriyorlar, arkadaşlar! Görünüşe göre pazarın Tanrı'nın günü olduğunu unutmuşlar.

Beckett sonunda değişmeye hazır mı, yoksa eski alışkanlıklarını bırakması zor mu olacak? Zaman gösterecek, bakalım küçük Olivia Hanım uysallaştırılamayan bu adamı elinde tutmak için yeterli olabilecek mi?

Takipte kalın!

“Hay sikeyim.” Travis’in telefonunu göğsüne bastırıp titreyen parmaklarımı ağzıma götürdüm. *Olivia yeterli olabilecek mi?* Ne halt oluyordu? Aptal gözyaşlarım aptal gözbebeklerimi yakıyor, kalbim göğsümü yumrukluyordu.

“Olivia?” diye mırıldandı Carter. “Yanında olamadığım için üzgünüm. Ama bu... bu farklı, değil mi? Makalede bile öyle yazıyor.”

Makalede yeterli olmayabileceğim yazıyordu.

“Hey,” diye fısıldadı. “Konuş benimle.”

Kendimi nefes almaya zorladım. “Şu anda dersim var, Carter. Seni sonra ararım, tamam mı?” Bana onay verir vermez aramayı sonlandırdım ve öğrencilerime döndüm. “Şey... şey yapın... oturun. Sadece oturun. Beş dakika. Beş dakikaya ihtiyacım var.” Kendimi toparlamak için beş dakikadan fazlasına ihtiyacım vardı ama bu da bir başlangıçtı.

Kendimi ofisime kapatarak odanın içinde volta atmaya başladım. Yirmiden fazla mesaj almıştım ve bunların yarısı Cara’dandı. Sonuncusu Carter’la benim bir fotoğrafımızdı ama Cara etrafımıza bir kalp çizmiş ve üstüne de *vay vay vay!* yazmıştı. Keşke bu durumun komik tarafını anlayabilseydim ama şu anda çok zorlanıyordum. Bu çok saçmaydı, biliyordum. Dün oradaydım, fotoğrafların çekildiğini biliyordum.

Carter’dan art arda dört mesaj geldi ve dün gece telefonuma kendini kaydettiği saçma isim bile içimde yayılan endişeyi hafifletmeye yetmiyordu.

Dünyanın En Seksi Erkeği: İyi misin, Ollie???

Dünyanın En Seksi Erkeği: Üzgünüm. Keşke şu anda seninle birlikte olabilseydim.

Dünyanın En Seksi Erkeği: Beni sonra arar mısın???

Dünyanın En Seksi Erkeği: Lütfen üzülme. Artık herkes biliyor. Her şey yoluna girecek. Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. (Dil emoji, patlıcan emoji, şeftali emoji)

Sanki beni gülümsetmeden durmayacakmış gibi bir mesaj daha gönderdi.

Dünyanın En Seksi Erkeği: Seni onlara gösterdiğim için bana kızgın olsan bile sen hâlâ benim prensesimsin. (Öpücük emoji, kalp emoji)

Sonra başka bir mesaj daha geldi.

Jeremy: Bu akşam bize yemeğe geliyorsun. Görünüşe göre konuşmamız gereken şeyler var.

Bu yemek masasındaki gerilim, şu anda parçaladığım biftekten daha hissedilirdi.

Başımı kaldırdığımda ağabeyimin gözlerini dikip bana baktığını gördüm. Kaşlarımı çatarak bifteği kesmeye devam ettim, belki bu kötü çocukları iyi pişiremediğini düşünmesini istediğim için gereğinden biraz daha agresif bir şekilde kesiyor olabilirdim. Kötü pişirmişti. Bifteğim mükemmeldi.

Sırf onu kızdırmak için, “Fazla pişmiş,” diye mırıldandım.

“Hadi oradan,” diye alay etti.

Ağabeyimin eşi Kristin, düşmanca tavırlarımızı yatıştırmak için, “Ee,” diye konuya girdi.

Lafı dolandırmadan, “Babam sana kızgın, Ollie Hala,” dedi Alanah. “Ne için bilmiyorum. Carter Beckett *her şey* demek.” Çatalını masaya bıraktı ve onun mükemmel özelliklerini parmaklarının ucuyla saymaya başladı. “Zengin, harika bir patenci, binlerce gol atıyor ve dünyanın en sevimli çocuğu.”

Bıçağımı ona doğrulttum. “Ayrıca komik biri ve en sevdiği kurabiye *Oreo*.”

Alannah nefesini tuttu. “Onlar *benim* en sevdiğim kurabiyeler!” Elleri dua eder gibi çenesinde birleştirerek suratını astı. “Lütfen erkek arkadaşına en sevdiğimiz kurabiyelerin aynı olduğunu söyler misin?”

O benim erkek arkadaşım değildi ama yine de başımı salladım. “Tabii ki.”

“O da benim gibi süte batırmayı seviyor mu? Bütün olarak mı yiyor? Yoksa önce kremasını mı yalıyor?” Atkuyruğunu parmağının etrafına dolarken, parlayan gözleriyle hayallere dalmıştı. “Merak ediyorum...”

“Bunu asla öğrenemeyeceksin çünkü onunla asla tanışamayacaksın.” Jeremy masadan kalkıp kendi tabağını ve benimkini aldı ama ben henüz bitirmemiştim. Tabağıma doğru uzandım ama o arkasına dönerek uzaklaştı. “Ollie Hala ondan ayrılacak.”

Yüksek sesle, şaşkın ve “lanet olsun, bu çok komik” der gibi bir kahkaha attım. “Kesinlikle hayır.” Birincisi, bunu Carter’a söylerse bakalım ne oluyordu. İkincisi, cevabım hayırdı. Hayatta olmazdı. Ondan hoşlanıyordum, ona sahiptim ve bırakmak istemiyordum.

Muhtemelen bunu ona söylemeliydim. *Carter’a, Jeremy’ye değil*. Çünkü öğleden sonra korkudan aklımı yitirmiştim, Cara’nın fotoğraflar ve anlamsız makaleler hakkında benimle konuşması gerekmişti ve sonra buraya gelmişim. Konuşma fırsatımız olmamış, benim için endişelendiğini biliyordum.

Jeremy bulaşık makinesini doldurup kapattı. Bulaşık makinesinin kapağı tekrar açılınca kıs kıs güldüm. Bana attığı bakış tehditkârlık ölçeğinde değerlendirildiğinde on üzerinden dokuzdu. Ben daha iyisini yapardım.

Kristin elime dokundu. “Merak etme. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” Sesi alçaldı. “Ayrıca Carter Beckett *çok seksi*. Tüm nahoş detaylara ihtiyacım var.” Diliyle yanağının içini dürttü. “*Hep-sine*.”

“*Kris!*” Jeremy’nin gür sesi bizi ürküttü. “Hadi ama! Hayır! Senin benim tarafımda olman gerekiyordu!” Kollarını iki yana savurmuştu. Çaresiz görünüyordu. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

“Ben her zaman senin tarafındayım, tatlım.”

“Teşekkür ede...”

“Ama burada taraf yok. Olivia bir yetişkin. İsteddiği kişiyle çıkabilir.”

“Benimle taş...” Gözleri kızına kaydı, Alannah’nın kocaman olmuş gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu. “Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Canı yanacak.” Eliyle beni işaret etti. “Yani, kelimenin tam anlamıyla, senin... *şeyinin* canı yanacak. Muhtemelen sana bel soğukluğu falan bulaştırmıştır.”

Gözlerimi kaçırırken kulaklarım alev alev yanıyordu. Ona Carter’m temiz olduğunu söylemek üzereydim ama sonra kimseye bir şey kanıtlamam gerekmediğini fark ettim.

“Sen onaylamıyorsun diye onunla görüşmeyi bırakmayacağım, Jeremy.”

Ayağa kalkarak yeğenimi içinde zıpladığı oyuncaktan çıkardım ve ona sıkıca sarıldım. Yumruğunu ağzına sokmaya çalışmasma bakılırsa, diş çıkarıyordu.

“Karnını doyurmamı ister misin?” diye sordum Kristin’e. Jem’in tişörtünü yukarı çekerek karnım gıdıkladım ve ona kocaman, ıslak bir ahududu verdim. Deli gibi kıkırdarken ağzından tükürükler fışkırıyordu.

“Bu harika olur, Liv. Teşekkürler. İstersen biberonu buzdolabında...”

“Hayır.” Jeremy, Jem’i çekip aldı ve Kristin’in kucağına bıraktı. Kristin bundan daha sinirli görünemezdi, Jeremy arkasını dönüp giderken parmağıyla boynunu keser gibi yaparak ona öfkeyle bakıyordu. “Konuyu dünyanın en büyük erkek orospusuyla çıktığın gerçeğinden uzaklaştırmak için oğlumu kullanamazsın.”

Alannah’nın burnu kııştı. “Erkek orospusu nedir, baba?”

“Ollie Hala’nın erkek arkadaşına öyle deniyor, tatlım.” Alannah’nın başını okşayıp patronluk taslayan gülümsemesini bana çevirdi.

“O öyle biri değil.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Artık değil.”

Jeremy iki elini yüzünde gezdirirken yorgun bir sesle güldü. “Carter Beckett’ın uğruna değişeceği kızın sen olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın.”

Küçümseyici sözleri kalbimin etrafını sarıp bir mengene gibi sıkıyordu. Çünkü bana göre bu, *sen onun için yeterli değilsin* anlamına geliyordu.

Boğazımı temizleyip Alannah'ya doğru uzandım ve saçlarına öpücük kondurduktan sonra Jem ile Kristin'e doğru ilerledim. "Öz ağabeyimin Carter Beckett gibi bir adam için yeterince iyi olamayacağımı düşünmesini dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da ben gidiyorum."

"Hadi ama, Liv. Öyle demek istemedim."

Acımı gizlemeye çalışarak, "Tam olarak öyle demek istedim," dedim sessizce.

Kristin ona ters ters baktı. "Göt gibi davranıyorsun. Kız kardeşinden özür dile ya da bu gece yatacak başka bir yer bul."

Alannah heyecanla, "Benimle uyuyabilirsin, babacığım!" diye bağırdı. Sonra kaşlarını çatıp yumruklarını kalçasına yerleştirdi. "Ama Ollie Hala'nın duygularını incittiğin için özür diledikten sonra."

Jeremy beni kapıya kadar geçirirken kocaman, aptal ayakları arkamda yere vuruyordu. "Ollie, hadi ama. Onun için yeterli olmadığını söylemek istemedim."

"Öyle söyledin. Makalede de öyle yazıyordu." Altdudağım istemsizce titredi. Jeremy'nin gözyaşlarıyla arası hiç iyi olmamıştı. Bu yüzden kolları havaya kalktı, gözyaşları başlamadan onları durdurmak için çırpıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır! Olivia, *hayır*. Sen yeterlisin! Sen çok fazlasın! Çok iyisin!" Başını arkaya attı ve sulu gözlerime bakarak inledi. Yalan söylemeyecektim. Onu böyle görünce gözyaşlarımı durdurabilirdim ama biraz gevşemek için akmalarına izin vermişim. "Ollie. Siktir."

Kolları bana dolandı, bizi bir o yana bir bu yana sallıyordu. Muzaffer sırtışımlı onun göğsüne sakladım.

"O beni mutlu ediyor, Jer." Geri çekilerek gözlerimdeki teatral ifadeyi sildim.

"Senin mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten istiyorum, Ollie. Ama incinmeni de istemiyorum."

"Ben yetişkin bir kızım. Başa çıkabilirim." Başa *çıkamadığımdan* yüzde yüz emindim.

Yine de ona güvenmeyi öğreniyordum.

“Ondan hoşlandığına emin misin? Yani, en ufak bir şüphe varsa bile...”

“Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. İçimde en ufak bir şüphe kıvrıntısı yok.”

Bakışları bir süre yüzümü taradıktan sonra başını salladı. “Evet, tamam. İyi. Ona bir şans vereceğim.” Elimini tutup çekiştirdi. “Şimdi şu gidiyorum saçmalığını bırak. Yeğenin karnının doyurulması gerek.”

Kıkırdayarak oturma odasına geri döndüm ve Jem’i Kristin’in kollarından alıp küçük sevimli burnunu öptüm.

Alannah kollarını belime doladı. “Halamın Carter Beckett’ın kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum. Takımdaki tüm kızlar *çok* kıskanacak.”

Yedi yaşında bir çocuğun uyanık kalmaması gereken bir saatte maçı izlemişti. Daha sonra Jeremy beni kapıya kadar uğurladığı sırada üzerinde Carter’ın soyadı yazılı olan Vipers formasını uzattı.

“Bununla ne yapmamı istiyorsun?”

Ensesini ovuşturarak yere doğru homurdandı.

“Anlamadım?”

Jeremy ellerini havaya kaldırdı. “Aptal erkek arkadaşına aptal formamı imzalatabilir misin dedim!”

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında gülümsememi saklayamadım ve ağabeyim kapıyı suratıma çarpmadan önce gördüğüm son şey gözlerinin kocaman açılmış olmasıydı.

26

DOĞRU MU YAPTIM?

Carter

Övünmek istemiyordum ama olağanüstü oynuyordum.

Olivia ile aramı düzeltmek kırımın altında bir ateş yakmıştı ve bu gece ikinci kez ağa gömdüğüm disk bunun kanıtıydı.

Emmett bir göğüs darbesiyle üzerime atlayıp beni bariyere çarptı ve buza düştüğümde takımın geri kalanı da üzerime yığılmıştı.

Bu maçı kazandıran gol olabilirdi. Uzatmalardaydık.

Övünmek istemediğimi söylemiş miydim? Evet. Yalandı.

Soyunma odasına döndüğümde beni sıkıştıran muhabirlerden biri, “Bu gece harika oynadın, Carter,” diye seslendi.

“Bu bir ekip işi, her zamanki gibi.” Adam’ın formasını yakalayıp onu yanıma çektim. “*Bu adam.* O olmasaydı nerede olurduk?” Kas-kını çıkarmadan önce kafasını salladım. “Ligin en iyi kalecisi.”

“Adam, bu gece son asisti yaptın. Nasıl bir duygu?”

“Takımımın kazanmasına yardım etmek her zaman güzel.” Gülümseyerek elini kabaran göğsünde gezdirdi. “Carter her zaman pası almak için hazır, fırlamayı bekliyor.”

Fırlamak. Hah. Dün gece Olivia’nın kıyafetlerine yaptığım şeyi hatırlatmıştı. Acaba şu anda ne yapıyordu?

O sırada Adam beni dürttü ve gözleriyle muhabirleri işaret etti. *Eyvah.*

“Affedersin, sorunu tekrar edebilir misin?”

“Dün birlikte görüldüğün kızın bugün gösterdiğin mükemmel performansla bir ilgisi olup olmadığını sordum.” Muhabir eliyle kızın adını hatırlamaya çalışır gibi bir hareket yaptı. Unuttuğundan şüpheliydim, nefes kesici gülümsemesiyle birlikte bugün spor dünyasının her yerine yayılmıştı. “Olivia, sanırım adı buydu.”

Gülümsedim, Adam'ın sırtını sıvazlarken sopamı düzelttim. Olivia dünyanın onu tanımasını istemiyordu ama ben herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyordum. "Herkesi iyi geceler." Kamera ya göz kırptım. "Merhaba, Ollie."

Soyunma odasında telefonumu çıkardığımda moralim bozulmuştu, ondan hâlâ haber yoktu.

Moralim bozuldu demek pek doğru gelmiyordu. Sanırım gergindim. Bana daha fazla mı mesaj atmalıydı? Bugün ona çok mu mesaj atmıştım? Onu boğuyor muydum? Bu işler böyle mi yürürdü?

Adam'a baktım. Telefonuna bakarken yüzünde aynı ifade vardı: Hayal kırıklığı. İç geçirerek telefonunu bir kenara bıraktı, Courtney'den hâlâ haber yoktu.

Fakat bizimki farklıydı, değil mi? Yoksa öyle miydi?

Emmett kalçalarına sardığı havluyla duştan çıkıp bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Olivia bana kızmış olabilir mi?" Omuz silktilim. "Bilmiyorum." Bunu zaten söylemiştim. "Ondan pek haber almadım." Şehirde olsaydım, evine giderdim. Ancak onu görmekten yetmiş iki saat uzaktaydım ve bundan nefret ediyordum.

Havluyu indirip *boxer*'ına uzandığında Emmett'in aleti suratımın dibindeydi.

"Lanet olsun." Elimle gözlerimi korudum. "Şu şeyi ortadan kaldır."

Kıkır kıkır gülererek kalçalarını hafifçe salladı. "Cara, makalede senin ilgini çekmeye yetmediğini yazdıkları için Liv'in üzgün olduğunu söyledi."

Olivia mı? Yeterli değil mi? Bu çok saçmaydı. "Ama o..."

"Biliyorum ama o bir kadın." Şakağına vurdu. "Bu bok beyinlerine girip yumurtluyor. Her neyse, Care ağabeyinin bu işten memnun olmadığını ve onu zorla evlerine çağırdığını söyledi. Muhtemelen bu yüzden ondan haber alamadın."

"Neyden memnun değil?"

Emmett bana bir bakış fırlattı ama Garrett homurdanarak cevap verdi. "Kız kardeşlerimden biriyle birlikte olmaya çalışırsan birinin beni zapt etmesi gerekir."

Buna gerek yoktu. Kız kardeşleri benim için çok küçüktü. Ayrıca,

Garrett'ın kadın formuna bürünmüş hali gibiydiler. "Sorun ne anlamıyorum."

"Şöyle söyleyeyim. Eğer bir kızın olsaydı, onun..."

"Hayır. Hayatta olmaz. Anladım." Bu cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Benimki gibi bir geçmişli olan ve kızına yaklaşmaya çalışan her erkeğin aletini keser, sonra da kızını otuz yaşına kadar hapsederdim. Hatta otuz beş yaşına kadar. Kız okulu iyi bir seçenek olabilirdi. Tabii kızlardan hoşlanmıyorsa. *Hay sikeyim*. Hiçbir yer güvenli değildi.

Tamam, ağabeyinin neyi sorun ettiğini anlamış olabilirdim. Yine de artık öyle olmayacaktım. Olivia, birlikte olmak istediğim tek kızıydı. Ona zarar vermeyecektim, bunu biliyordum.

Otele dönerken yol boyunca dikkatim dağınıktı. Telefonuma baktım, üç kez Olivia'ya mesaj yazıp sildim ve sonunda telefonumu bir kenara koydum.

Lobideki bara girerken, "Bana bir iyilik yap," dedi Emmett. Kalabalık ve gürültülü bir yerdi, burada olmak istemiyordum. "Üzerine atlayan kızlarla çevrili olmanın nasıl görüldüğünü hatırla. Hiçbir şey yapmamak yeterli değil. Hiçbir şey yapmamak *dışında* aktif olarak her şeyi yapmalısın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Koluna dokunan bir kızın yanında durduğun bir anın fotoğrafının çekilip "Carter Beckett: Şimdiden Aldatıyor" başlığıyla paylaşılmasının ne kadar kolay olduğu anlamına geliyor. Sadece bunun farkında ol, hepsi bu. Artık hayatında düşüneceğin başka biri var. Böyle bir fotoğraf Olivia'yı utandırabilir."

"Doğru." Gerçekten şu anda kendimi daha kalın kafalı hissedemezdim. Nasıl oluyor da yirmi yedi yaşında olan ben bunun açıklanmasına ihtiyaç duyuyordum? Her halükârda uyarısı için minnettardım çünkü oturduğumuz anda bir kız kucağıma atlamıştı.

Doğru bir tepki verip vermediğimden emin değildim. Ellerimi havaya kaldırıp çılgınlık attım, yanlışlıkla onu kucağımdan itip yere düşürdüm ve ayağa fırlayıp, "*Benim kız arkadaşım var!*" diye bağırdım.

Birkaç derin nefes aldıktan ve arkadaşlarım kahkahalarla güler-

ken durumu değerlendirme fırsatı bulduktan sonra, sersemlemiş durumdaki kızın ayağa kalkmasına yardım ettim. “Çok özür dilerim. Seni itmek istememiştim.”

“Sorun değil.” Kız tekrar bana yapışmadan hemen önce kıkır kıkır güldü.

Ah...

Kollarını tutarak onu yavaşça üstümden kaldırdım, sola doğru geniş bir adım atıp onu tekrar yere bıraktım. “Bir kız arkadaşım var,” diye tekrarladıktan sonra masama geri döndüm.

“Kız arkadaş, ha?” Adam kaşlarını oynatıyordu. Şimdiden elinde kızarmış turşuları vardı, bu nasıl olmuştu ki? “Doğrudan büyük silahlara mı gidiyorsun?”

Tabağından bir turşu alıp *ranch* sosa batırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Sadece çıktığınızı sanıyordum.”

“Bu aynı şey değil mi?”

Garrett ve Emmett kıs kıs gülerken Adam ağzına tıktığı turşularla mırıldanarak başını iki yana salladı. “Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var, genç çekirge.”

“Senden üç yaş büyüğüm.”

“Yine de zihinsel olarak senden yıllarca öndeyim.”

“Siktir git.” Haklı olduğu gerçeğinden uzaklaşmak için bir turşu daha çaldım.

“Bu konuşmayı yapana kadar Olivia senin kız arkadaşın değil. O senin çıktığın bir kız, yani birbirinizi tanımaya çalışıyorsunuz ve uyumlu olup olmadığınızı, duygularınızın bunu gerçek bir ilişkiye dönüştürecek kadar gerçek olup olmadığını görüyorsunuz.”

Bu da neydi şimdi? Uyumlu olduğumuzu zaten biliyordum. O saçmalıklarımı yüzüme vurmaktan çekinmiyordu ve ben de ona yerini bildirmekten korkmuyordum. Mesela dün gece ben onu becerirken olması gereken yer parkelerin üstüydü. Ayrıca, tüm şakalarım güliyordu. Onun gülüşü benimkini de büyütüyordu. Eli benimkine sokulduğunda bu çok iyi hissettiriyordu. *Kusursuzdu*. Ayrıca ona sarıldığımda tüm vücudunu kollarımın arasına alabiliyordum.

Peki ya duygular? Benimkilerin yeterince gerçek olduğunu bili-

yordum. O gittikten sonra neden onu unutamadığının tek açıklaması buydu. Onunkiler... değil miydi?

“Bu aynı zamanda başka insanlarla çıkmakta özgür olduğu anlamına da geliyor,” diye ekledi Garrett. “Bu etiket olmadan birbiriniz için özel değilsiniz ve bir konuşma yapmadan bu etikete sahip olamazsın.”

“Ne? Hayır. Başka insanlar mı? Olmaz.” Buna izni yoktu. Yasaktı. Kendimi sakinleştiremeden ona mesaj attım.

Ben: Başka insanlarla mı görüşüyorsun???

Gönder tuşuna basar basmaz telefonum titredi ve arayan ismi kontrol etmeden kabul tuşuna bastım.

“Ollie?” Şu anda sesimdeki delirmişlikten kurtulmam gerekiyordu. Boğazımı temizleyip biraz daha çakıllı ve anlaşılır bir şekilde tekrar denedim. “Olivia? Selam.”

“Cidden sadece kız arkadaşın olduğumu düşündüğün için mi telefonu açtın? Bütün gün beni görmezden geldin, Carter Beckett!”

Göğsüm yavaşça indi. “Merhaba, anne.” Onu bilerek görmezden gelmemiştim. Bugün erken saatlerde Olivia ile telefonda konuşurken mesajlar gelmeye başlamıştı, tüm bu makale fiyaskosunu ortalık karışmadan önce yatıştırmaya çalışıyordum, ki zaten öyle de olmuştu. Sonra da uçağa binmişim. “Dünyanın en güzel kızı nasıl?” diye sordum. *50 yaşın üzerindeki en güzel kızı*, diye düzelttim içimden.

“Bana yağ çekmeye çalışma, Carter, sakın.” *Eyvah, kızgındı.*

“Sen kızgınsın.”

“Çok haklısın, kızgınlım, tatlım!”

“Bana tatlım dediğinde sesin daha az kızgın çıkıyor.” Babam eskiden, *ayıyı kızdırma*, derdi. Yine de ben kızdırmayı çok severdim. “Ayn o zamanı mı? Jennie ve senin senkronize döngüleriniz saldırıya başlamadan önce bir haftam daha vardır diye düşünüyorum.” *Kızdır, kızdır.*

“Ah, seni küçük...” Kelimeler bir iniltiye dönüştü ve gözlerini ovuşturabilmek için gözlüklerini yukarı kaydırıldığını görebiliyordum. “Birinin seni yola getirmesi gerekiyor ve bu ben olabilirim.”

“Seni seviyorum, anne,” diye mırıldandım. Dikkatim kendime doğru çektiğim turşuların üzerindeydi. “Sen benim favorimsin.”

“Kimse senin kadar sinirlerimi bozamaz.” İç çekti. “Gerçekten bir kız arkadaşın var mı?”

“Evet. Belki. Bilmiyorum.” *Kafam karışmıştı.* “Anlaşılan onunla bu konuşmayı yapmam gerekiyormuş, sadece öyle olduğunu varsaymakla yetinmemeliyim.”

Kıs kıs güldü. “Her zaman kararlı biri oldun. Onu ikna edeceğine eminim.”

“Aynen öyle.” Gerekirse cevabı ağzımdan onu becerirken alırdım.

“Mutlu musun, tatlım?”

Sıcaklık boynuma kadar tırmandı. “Kapatıyorum, anne.”

“Soruma cevap ver, Carter.”

“Evet.”

“Evet ne?”

Parmaklarımla masada ritim tutuyordum. Kimsenin beni dinlemediğini söylemek isterdim ama üç çift göz üzerime yapışmış durumdaydı. Garrett’in kucığındaki kızı da sayarsak dört. Etrafımızda Vancouver Vipers’la aynı barda olduklarına inanamayan insanları saymıyordum bile.

Ben de telefonumu ağzıma yaklaştırp duymak istediği şeyi homurdanarak söyledim.

“Efendim? Seni duyamadım.”

“*Evet, mutluyum!*”

“Ah, tatlım. Umarım seni arkadaşlarının önünde utandırmamışsındır.”

Annemle telefonu kapattıktan sonra tam otuz iki dakika dayanmıştım. Bir bira içecek, bir tabak nacho yiyecek ve Garrett’in rasgele bir hayranıyla öpüşmesini izleyecek kadar uzun bir süreydi.

Komodinin üzerindeki telefonum çalmaya başladığında ağzım dış macunuyla doluydu. Banyodan fırlayıp yatağa atladım ve ekranda Olivia’nın adını görünce telefonumu yere düşürdüm.

“Kahretsin.” Yatakta yuvarlandım ve FaceTime aramasını beş bin kez kabul et tuşuna bastım. “Hey. Selam. Sen. Olivia.” Dış macunu yüzünden sesim çok boğuk çıkıyordu. Bir parmağımı kaldırdım. “Tükürmem lazım.”

Ağzımı çalkalamak için onu da yanımda banyoya götürdüm, sonra yatağa atlayıp bir elimi başımın arkasına attım ve ona sııttım. “Hey.”

“Şimdiden yatağa mı girdin? Barda olursun sanmıştım.”

Sanki onun için tutuşmuyormuşum gibi bir omzumu kaldırdım. “Bardaydım ama yoruludum.”

“Ah. Seni yarın aramamı ister misin?”

“Hayır! Yani...” Boğazımı temizledim. “Hayır, sorun değıl. Seninle şimdi konuşmak istiyorum.”

“Ben de seninle şimdi konuşmak istiyorum.” O da yataktaydı, yorgun ama çok güzeldi ve üzerindeki kapüşonlunun ipleriyle oynuyordu.

“Benim kapüşonlumu mu giyiyorsun?”

Boynunu çekıştirdi, ağzı burnu kapüşonun içinde kayboldu. “Hoşuma gitti. Senin gibi kokuyor.”

“Nasıl kokuyorum?”

Sııttı. “O kadar iyi ki, yüzümü göğsüne gömmek ve her saniyesinde içime çekmek istiyorum.”

Yüce Tanrım. “Biliyor musun, sen biraz yumuşak birisin. Bana kim bilir kaç kez siktir olup gitmemi söyleyen şmarık esmerin tam tersi.”

Yanakları kızardı. “Kapa çenenı.”

“Bir yavru kedi gibi. Boyundan daha büyük bir tavrın var ama her şeyin altında, sadece büyük, yumuşak ve sarılmak isteyen bir tüy yumağısın.”

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini saklamak için yeterince çaba göstermiyordu. Bunu görebiliyordum. Altdudağı dişlerinin arasında kaydı, bir yandan da başındaki dağınık topuzla oynuyordu. “Hey, bugün ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Aptalca olduğunu biliyorum çünkü fotoğraf çektiklerini biliyordum. Ama dün olanlardan sonra unuttum sanırım. Ve... makalenin bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım.”

Dürüstlüğü içimi rahatlatmıştı ve buna minnettardım. Yanlış anlaşılmalardan, iletişimsizlikten bıkmıştım. Nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu ki ona yardımcı olabileyim. Göz önünde olmak onun için yeni bir şeydi, bu yüzden ilişkimizin bu kısmında yol alırken sabırlı olmam gerekiyordu.

İlişki. Ahh, bu kelime komik geliyordu. Hoşuma gitmişti.

“Seni daha iyi hazırlamalıydım.”

Olivia başını iki yana salladı. “Hayır, Carter. Sen yanlış bir şey yapmadın. Biraz kendimi kaybettim ama başka insanlarla görüşüp görüşmediğimi sorgulamana neden olmak istemedim.”

Elimi sallayarak onu susturdum. “Şşt, öyle bir şey yapmadın.” Ama aynı zamanda, “Yoksa görüşüyor musun?” diye sordum.

Yüzü kahkahayla aydınlandığında içim kıpır kıpır oldu. Adam yanıyordu. O kız benim kız arkadaşımı, bunu biliyordum.

“Hayatımda sadece bir tane şapşal, talepkâr, kibirli adama yer var.”

Elimi gururlu göğsüme gezdirdim. “Ve bu ben miyim?”

“Sizsiniz, Bay Beckett.”

Yumruğumu havaya kaldırdım. “Yenilmez biriyim, bebeğim!”

Ha-ha! Olivia’yı güldürmekte kimse benim kadar iyi olamazdı, buna yemin edebilirdim.

“Seni özledim,” dedim sessizce. “Bu garip mi? Bunu sana söylemeli miyim? Yoksa kendime mi saklamalıyım? Sen de söylemek zorunda değilsin. Baskı hissetme. Ben sadece...”

“Carter.”

“Efendim?”

Olivia yanağım yastığına koydu, gülümsemesi uyku ve tatlıydı. “Ben de seni özledim.”

“Öyle mi?”

Gözlerini ovuşturdu. “Evet. Bu oldukça sinir bozucu. Keşke burada benimle olsaydın ama onun yerine yalnızım. Üşüyorum.” Son kelime, gözleri kapanırken dilinin ucunda yuvarlanan tembel bir mırıltı gibiydi.

“Ben seni ısıtırdım, bebeğim.”

“Mmm, biliyorum. Ayıcık.”

“Ayıcık mı?”

“Mhmm.” Esnemesini bastırdı. Gözlerinin akı kıpkırmızıydı, kapüşonlunun ardına saklanmış, sersemce gülümsüyordu. “Boz ayı gibisin. Sıcak ve sarılmayı sevenlerden. Sevimli.”

“Sanırım büyük ve güçlü demek istedin.” Bir pazmı çıkarıp hırladım.

Yorgun kıkırdaması, sonsuza dek dans etmek istediğim yavaş bir şarkı gibiydi, kalbimi yeniden canlandırmıştı.

“Benimle konuşurken uyuyakalacaksın, uykucu kız.” Olivia’nın gözleri son bir kez kapanırken ışığı söndürdüm. Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor, yüzü orada bir yerdeki lambanın loş ışığıyla aydınlanıyordu ve orası tam olmak istediğim yerdin.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Kelimeleri uykuyla karışırken, “Carter?” diye seslendi birden. Gözleri hâlâ kapalıydı ve rüya görüyor olabilirdi.

“Evet, prenses?”

“Ya sana âşık olursam?”

“O zaman ben de sana âşık olurum, Ollie kızım.”

27

UYKU ZAMANI BURRITOSU & SÜRPRİZ BİR KONUK

Olivia

Pazartesi günü Carter'a ona âşık olduğumu söylediğim bir rüya görmüştüm.

Fakat bu bir rüya olmayabilirdi.

Çünkü salı sabahı uyandığımda, gözleri kan çanağına dönmüş bir Carter telefonumdan bana gülümsüyordu, belli ki bütün gece telefonu kapatmamıştı. Bana söylediğine göre, onunla konuşurken uyuyakalmıştım ve o da telefonu kapatmak istememişti. Görüşme sabah yedideki alarmım ikimizi de uyandırana kadar sürmüştü. iPhone'umun pil gücü beni çok etkilemişti.

Bir anda, uyurken mırıldanmış olabileceğim sözler aklıma geldi. Rüya görüp görmediğimi açıkça sormadan, uykuda saçmaladıklarım için aceleyle özür dilemeye çalıştım.

İki gün sonra, çarşamba sabahı, onun adı ekranımda belirdiğinde hâlâ gergindim. *Yani tam olarak şu an.*

Uykuda karışmış dalgalı saçlarını düzeltirken, "Bir fotoğrafına ihtiyacım var," dedi selamlamak yerine.

"Sana da günaydın."

Sırıtiyordu. "Günaydın, prenses. Bütün hafta sonu senin yanında uyanmak için sabırsızlanıyorum."

Evet, görünüşe göre öyle olacaktı. Önümüzdeki pazartesi yola çıkıyordu ve cumartesi gününe kadar evde olmayacaktı, bu yüzden tüm hafta sonunu onunla birlikte geçireceğim için oldukça heyecanlıydım. Ayrıca, evim buz gibiydi. Birkaç kat kıyafetle uyumak zorunda kalmak onun için büyük bir değişiklik olacaktı.

Ağzımı kapatarak esnerken uykuyu üzerimden atmaya çalıştım.

Carter'la gece yarısını geçene kadar telefonda konuştuğumuz için yorgundum.

Gözlerini kıstı. "Yatağında bu kadar esnersen, o güzel pembe dudaklarının arasına kaya gibi sert ve kalın bir şey sokarım."

"Ağzınız da zihniniz kadar pis, Bay Beckett." Buna alışmaya çalışıyordum ve ben isteyken tüm boş zamanını bana müstehcen mesajlar atarak geçirmesi kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Şu fotoğraf meselesine geri dönelim. Bana bir fotoğrafın lazım, Ollie. Dün gece sen yattıktan sonra çekilen paparazzi fotoğraflarına bakarak mastürbasyon yapmak zorunda kaldım. Yıldırım kılıcım ve ben sonsuza dek sana minnettar oluruz, prenses."

Bu ismi aklım almıyordu. Yani prensesi değil, yıldırım kılıcını. Bana prenses demesine büyük ölçüde göz yumabiliyordum ve bu kelimeyi *sevdiğimi* itiraf etsem tuhaf mı olurdu?

"Bu dünyada penisine isim koyan tek erkek sen olmalısın."

"Bu doğru değil. Garrett ona Teğmen J..."

"*Kapa çeneni, pislik herif!*" Garrett'ın Carter'm kafasına fırlattığı yastık ise işin tuzu biberi olmuştu.

"Zavallı Garrett."

Carter kıkırdadı. "Zavallı Garrett mı? Gözümü çıkarabilirdi!"

"Sen dayanıklısındır, Carter. Sızlanmayı bırak."

İşte yine o sırtış. Damarlı kollarından birini çıkardı. "Evet, ben oldukça dayanıklıyım. Peki neyin dayanıklı olmadığını biliyor musun? Senin a... *hey!*" Yüzüne bir yastık daha yediğinde bu kez yana doğru savrulmuştu.

"Teşekkürler, Garrett," diye seslendim.

"Rica ederim!"

Carter başının yan tarafını ovuşturdu. "Bu gece geç döneceğim, o yüzden seni göremeyeceğim."

"Ah. Sorun değil." Kaşlarımı çatmasaydım daha inandırıcı olabilirdi.

"Yarın gece de Jennie'nin dansını izleyeceğim, bu yüzden seni cuma günü maça kadar göremeyeceğim."

"Jennie kim?" Ona neden onun dansını izlemeye gideceğini sorma isteğimi bastırdım, içimde bir ateş yakan bu kıskançlık beni çılgına çeviriyordu.

“Jennie benim kız kardeşim. Simon Fraser Üniversitesi’nde yarışmacı dansçı ve yarın gece bir gösterisi var. Ayrıca, içinde saklanan bu küçük yeşil gözlü canavardan hoşlanıyorum.”

“Kıskanmamıştım,” diye yalan söyledim. O yalanımı açık etmeden önce konuyu kız kardeşine çevirdim. “Bu çok etkileyici.”

“Evet, liseden mezun olur olmaz tam burs kazandı. Hayatı boyunca dans etti.” Kıkırdayarak çenesini ovuşturdu. “Annemle babamın bizi dansa ve hokeye götürmek dışında bir hayatı yoktu. Antrenmanlara, maçlara ve resitallere giderken arabada geçirdiğimiz zaman, evimizde geçirdiğimiz zamandan daha fazlaydı. Babam hep derdi ki...” Yanakları kızardığında elini sallayarak geçiştirdi. “Ah, unut gitsin.”

“Ne derdi?”

Carter bakışlarını kucığına indirdikten sonra tekrar bana çevirdi. “Bir gün kendi çocuklarımız olduğunda neden bizim için her şeyden vazgeçtiklerini anlayacağımızı söylerdi.”

Keşke Carter’ın babasıyla tanışabilseydim, diye düşündüm. Bana anlattığı kadarıyla harika bir eş, destekleyici bir babaydı ve Carter’la aynı mizah anlayışına sahipti. Anlaşılan ikisi, annesi ve kız kardeşinin yanında oldukça sinir bozucu bir ikiliydi. Carter’ın yıllar boyunca neler yaşadığını anlamam imkânsızdı ama babasından bahsederken kalp kırıklığı hâlâ havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Babası hâlâ burada olsaydı Carter ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Onu olduğu gibi seviyordum ama babası ölmemiş olsaydı yıllarını sıradan, anlamsız sekslerle geçirir miydi?

Fakat böyle yapmasaydı, ikimizin de şu anda bulunduğumuz yerde olmamıza imkân yoktu. İnkâr edilemez yakışıklılığının yanı sıra Carter şapşal, komik, karizmatik, nazik biriydi ve sizi muhteşem hissettirecek kadar tutkulu biriydi. Bekâr olmasına imkân yoktu. Ne kadar nefret edersem edeyim onun geçmişi, şu anda bize gerçek bir şans verebilmemizin tek nedeniydi.

Carter aniden, “Çocuk istiyor musun?” diye sordu. “Yoksa çocuk düşünmüyor musun? Çocuklardan nefret mi ediyorsun? Muhtemelen onlardan nefret ediyorsundur, bütün gün onlarla çalışıyorsun falan. Hayır, bu çok saçma. Onları seviyorsun, boş zamanlarında yeğeninin hokey takımına koçluk yapıyorsun.”

Carter’ın gerildiğinde hiç durmadan konuşması kadar sevimli bir

şey yoktu. Daha önce hiç kimseyle flört etmemiş olmasına rağmen bu konuda doğal bir yeteneği varmış gibi görünüyordu. Ancak kendini tamamen yabancı bir dünyanın içinde hissettiği her halinden belli oluyor, söylediği ya da yaptığı her şeyi sorguluyordu.

“Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum.”

Başını sallarken boğazı düğümlendi. “Güzel. Evet, güzel. Ben de isterim. Bir gün.”

“Carter?”

Yüzü aydınlandı. “Evet?”

“İşe gitmek için hazırlanmam gerek.”

“Ah. Tamam. Evet. Cuma günü seni görmek için sabırsızlanıyorum, Ollie. Senin için bir gol atacağım ve ulusal televizyonda sana bir öpücük göndereceğim.”

“Ulusal televizyon kısmı olmasa da olur.”

Yüzüne şeytani bir sırıtış yerleştirdi ve telefonu kapatmadan önce göz kırptı, ki bu pek güven vermiyordu. Bir süre sonra telefonum çaldı ve mesaja bakıp iç geçirdim.

Dünyanın En Seksi Erkeği: 1’den 10’a kadar puan ver, ulusal televizyonda sana prenses dersem ne kadar kızarsın?

En sonunda yatağa girdiğimde saat on biri geçiyordu, çok mutsuz hissediyordum ve böyle hissettiğim için kendime biraz kızgındım. Carter’dan önce tek başıma gayet iyi idare ediyordum ama şimdi, onunla konuşmadan birkaç saatten fazla duramıyordum.

Takım saat beşte San Jose’den uçağa binmişti ve onu görmek için çok geç olduğunu bilsem de Carter’ın eve döndüğünde arayacağını umuyordum. Fakat telefonuma son bir kez baktığımda zaten bildiğim şeyi gördüm: Mesaim bittiğinden beri ne aramış ne de mesaj atmıştı.

Kapüşonlusunu alıp üzerime geçirdim, kalm pamuklu kumaş etrafımı sararken kokusunu içime çektim. Termal içlikler giyip üç battaniyenin altına girmiş olmama rağmen vücudum hâlâ tir tir titriyordu. Bu yüzden battaniyeleri göğsüme kadar çekip yatağımın üzerinde yuvarlandım, kendimi uyku zamanı *burritosu* gibi sardım.

Uykuya yenik düşmek üzereyken kapıya vurulduğunu duydum,

çığlık atarak uykumdan uyandım. Sesler bir an için kesildikten sonra bu kez daha hızlı ve daha sert duyulmaya başladı. Yataktan fırladım.

Tabii battaniye kozasını unutmuştum. Ne bacaklarımı hareket ettirebilmiş ne de kollarımı yüzüstü düşmekten kurtulabilecek kadar hızlı çıkarabilmişim.

“Off,” diye inledim. Sırtüstü yuvarlanıp kollarımı battaniyelerden kurtardım, ölü gibi ve yara bere içinde yattığım soğuk parkeye koydum. “Sikeyim.”

İşte yine o lanet kapı çalınıyordu. Belli belirsiz bir *Liv, Liv, Liv, Liv* sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Karnımın üstüne yuvarlanıp yatak odamın kapısına doğru süründüm. Kapı çerçevesine tutunarak kendimi yukarı çektikten sonra battaniyeleri kalçalarımından attım ve koridora doğru ilerledim.

Muhtemelen daha uyanık olsaydım, gece yarısına yakın bir saatte kapıyı açmamak aklıma gelirdi. Bunun yerine gözlerimdeki uykuyu sildim, esnerken karnımı kaşımak için bir elimi kazağımın altına soktum ve kapıyı açtım.

“Ah. Rüya görüyorum.” Yüzüme dokundum, rüyamda yüzüstü düştüğüm için acıyordu. “Güzel. En azından morarmayacak.” Kapıyı kapatıp yatağıma döndüm.

Fakat kapı kapanmamıştı ve kapımdaki adam dirseğini yakalayıp içeri girdi.

“Benim gibi yakışıklı birinin gecenin bir yarısı beklenmedik bir şekilde kapına gelmesinin sana böyle düşündürmesini anlayabiliyorum ama hayır, rüya görmüyorsun.” Carter beni daha sıkı tutarak kendine çekti. “Ve ben üç gündür seni özlerken sen kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştın, bu yüzden o güzel ağzını açıp tadına bakmama izin vermen gerekiyor, güzelim.”

SICAKLIĞI KİM ARTTIRDI?

Olivia

Ön verandamda bir hokey çantası vardı.

Ayrıca bir çift sopa... Kahverengi deri seyahat çantası yere düştüğünde çıkan hafif ses kalbimi yerinden oynatmıştı.

Fakat önümdeki 1.80'lik iriyarı adam hâlâ gerçek gibi görünmüyordu.

"Carter?" Yün ceketinin düğmelerini açarak ellerimi içeri kaydır-dım, avuçlarımı göğsüne bastırdım. Sertti, çok sıcaktı ve burnumu göğsüne dayayıp kokusunu içime çektiğimde güzel kokusu burnuma doldu. Başımı kaldırıp onun keyifli ve merak uyandıran yumuşak bakışlarıyla karşılaştım. Kollarına atlayıp bacaklarımı beline dolayarak kendimi onun bedenine yasladım. "Geldin."

"Geldim. Uçuş rötar yaptı ve aramak için çok geç olduğunu düşündüm ama sonra perişan oldum ve... kendimi burada buldum." Yüzümdeki saçları düzeltti, tereddütlü gözleri benimkiler arasında geziniyordu. "Sorun olur mu?"

Dudaklarını kendime doğru çektim ve ona bir öpücükle karşılık verdim. "Seni özledim."

"Siktir, bunu duymak çok iyi geldi." Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıçımı avuçladı. "Neden bileğine bir battaniye doladın?"

"Ne?" Kollarımı ve bacaklarımı vücudundan ayırdım, beni yere bıraktığında battaniyemin köşesinin bileğime dolanmış olduğunu fark ettim. "Battaniyeme dolandım," diye mırıldandım. Carter ekipmanlarım verandamdan kaldırıp oturma odama fırlatırken botlarını çıkardı. Kravatını başından çıkardıktan sonra sırtarak benim boynuma geçirip yumruğuna sardı ve beni kendine çekip ateşli bir öpücük verdi.

Beni duvara yaslayıp dudaklarıma doğru, “Açlıktan ölüyorum,” diye fısıldadı. “Senin açlığından.” Dili yavaşça ve açlıkla benimkine doğru kaydığı sırada dizlerim titriyordu. Sonra bir eliyle kıcıma vurdu ve beni mutfığa doğru çekti. “Bir de yemek tabii. Var mı yiyecek bir şeyler?”

Gömleğini pantolonundan çekip çıkarmasını ve elini kaslı gövdesinde gezdirerek buzdolabımın içindekileri kontrol etmesini izledim. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve bakışları vücudumda gezinirken yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yerleşti.

Ne yapıyordu bu? Gece yarısı bir şeyler atıştırmaya mı gelmişti? Burada... kalacak mıydı?

“Bir yerini acıtmadan önce şu lanet battaniyeden kurtulur musun? Eğer bu gece seni hastaneye götürmek zorunda kalırsam, bunun nedeni seni aletimle çok sert bir şekilde becerip komaya sokmam olacak, o lanet battaniyeye takılıp bileğini kırman değil.”

Pekâlâ. Burayı bu şekilde de ısıtabilirdik.

Tepki vermem çok uzun sürmüştü olmalıydı ki, Carter eğilip bileğimi çözdü.

“İşte oldu. Güvendesin.” Buzdolabından kalan yemekleri çıkardı, koklayıp inledi. “Siktir, bu çok güzel kokuyor. Yiyebilir miyim?”

Çatalı uzatır uzatmaz elimden çekip aldı ve yemeğe başladı. Gerçekten nefes aldığını bile sanmıyordum, sadece *Cajun* tavuklu makarnamı ağzına tıktırıyordu.

Kendimi içinde bulunduğum trans halinden kurtardığımda Carter’ın yemeğini bitirdikten sonra çatalı yalayışına gülümsedim. “Sanırım yarın kafeterya yemeği yiyeceğim.”

Donup kaldı. “Bu senin öğle yemeğin mi? Ah, Liv. Neden bana söylemedin?” Beni tezgâha oturttu ve bacaklarımı beline doladıktan sonra yüzünü boynuma gömdü. “Öğle yemeğini yedim. Çok özür dilerim. Ben koca bir çocuğum ve açlıktan süzülüyordum.”

Bir kahkaha attım ama dudakları boynumda gezinmeye başladığı an kahkaham kesildi.

“Kıyafetlerimin içinde seni ne kadar sevsem de...” Parmakları, üstümden hiç çıkarmadığım kapüşonlunun altına girip tenime sürtündü. “Bu lanet kapüşonlunun çıkması lazım.”

Bir saniye sonra yerdeydi ve bakışlarının dokunduğu her yer, çıplak tenimi yakıp kavuruyordu.

“Bu atlet,” diye hırladı. Başparmaklarını ince kumaşın altında belirginleşen meme uçlarımin üzerinde gezdirdi. Parmakları karnımda dans ederek belimde bir delik buldu. “Bu atlete bayılıyorum. Ama onu paramparça edeceğim.”

Sessiz gece, kıyafetimin parçalanma sesiyle doldu. Serin hava benim üzerinde dans ediyordu ve tüylerim diken diken olduğunda ürpeldim. Carter kaşlarını çattı, ojesiz olmasına rağmen mavinin ilginç bir tonuna sahip olan tırnaklarımı inceledi.

Onun omuzları da titriyordu, ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. “Burası çok soğuk, Ol. Isıtıcıyı açabilir miyim?”

Ona zahmet etmemesini söyleyemeden harekete geçince ben de koridordaki termostata kadar onu takip ettim, kapüşonlusunu alıp tekrar üzerime geçirdim.

“Dokuz mu? Ollie, lanet olsun burası sadece dokuz derece!”

O düğmeleri kurcalarken aşağılanma hissi yanaklarımin kızarmasına neden oluyordu.

“Neden ısıtma modu kapalı diyor? Ayrıca neden açmama izin vermiyor?”

Gözlerim yere kaydı. Bir kolumu diğeriyle kavradım. “Isıtıcı bozuldu.”

“Kahretsin.” Eli çenesinin kenarında gezindi. “Ne kadar süredir böyle?”

“Şey...” Şakağımı kaşıdım. “Bir haftadır falan?”

“Bir hafta mı? Olivia! Yapamazsın, bu olmaz...” Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Siktir. Burası senin için çok soğuk, Ollie.”

“Bu yüzden bu kıyafetlerleyim.” Kundaklanmış bedenimi gösterdim. “Bileğime sarılı battaniye de bu yüzdendi.”

“Isıtıcı nerede?” Bodrum kapımı işaret etti. “Bakmamı ister misin?”

Elini tutup onu durdurdum çünkü Carter kimseyi beklemezdi, yani soru ağzından çıkar çıkmaz çoktan kapının yolunu yarılamıştı. “Tamir edemezsin. Ağabeyim çoktan baktı. Geçen kıştan beri sürekli bozuluyor. Yeni bir ısıtıcı almam gerekiyor.”

“Ah. Peki sen... bunu yapacak mısın? Değiştirecek misin?”

Kulaklarım yanıyordu. Ona bakamıyordum. Yerimde kıpırdanarak başımın üstündeki topuzla oynadım. “Para biriktiriyorum.”

“Para mı biriktiriyorsun?”

Utançtan gözlerim doldu ve o görmeden gözlerimi kaçırdım. “Şu anda alacak durumum yok. Lütfen konuyu kapat.”

“Ben...”

“Eğer üşüyorsan, Carter, evinde seni ısıtacak beş tane şömine var.”

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Yedi.”

“Ne?”

“Yedi tane var.”

Yanaklarımda bu gece beni sıcak tutmaya yetecek kadar ısı birikmişti. Yanından geçip giderken, “Üzgünüm, bende hiç yok,” diye fısıldadım.

“Hey.” Avucu enseme sardı ve beni nazikçe kendine doğru çekti. Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu. “Neden bu kadar üzüldüğünü bana anlatmanı istiyorum.”

“Çünkü sen dedin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum. Sana ısıtıcıyı değiştirip değiştirmeyeceğini sordum.” Altdudağımı dişlerimin arasına almamı izledi. “Alacak durumun olmadığı için utanıyor musun?”

Göğsüne odaklandım, açık düğmelerinin arasından görünen kusuraşuz teni... kışın ortasında bile günbatımındaki altın renginin mükemmel bir tonuydu.

“Bana bak, Ollie.” Farkında olmadan ağzıma götürdüğüm tırnağımın ucunu çekti ve çenemi parmaklarının arasına sıkıştırarak bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. “Bu konuda utanmana hiç gerek yok. Çok çalışıyorsun ve elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, umarım sen de duyuyorsundur.”

Kalbim sessizce güm güm atıyordu, tatlı sözleri ve kararlı bakışlarındaki merhamet karşısında göğsüm sıkışmıştı.

“Kendimi senin gibi biriyle kıyaslamamak çok zor,” diye itiraf ettim. “Farklı şartlarda olduğumuzu biliyorum ama sahip olduğun her şey çok güzel, çok inanılmaz ve...”

“Sen dahil, Ollie. Her şeyinle çok güzelsin, inanılmazsın. Diğer her şeyin seninle kıyaslanamayacağını bilmiyor musun? Senin için her şeyden vazgeçebilirim.”

Karnımdaki kelekler uçuşmaya başlamıştı ve yanağımı göğsü-

ne koyduğumda tekrar nefes almaya başladım. “Şöminelerini seviyorum. Yedi tanesini birden hem de.”

Carter kıkır kıkır gülerek bizi döndürdü. “Bu gece seni sımsıkı kucaklayacağım ve o kadar ateşli olacağım ki bu kıyafetlere ihtiyacın olmayacak.”

“Burada mı kalıyorsun?”

Yüz ifadesi “*tabii ki*” der gibiydi ama dudaklarından, “Tek istediğim seni sabaha kadar becermek ve kız arkadaşım kollarımdayken uykuya dalmak,” cümlesi döküldü.

İşe bakın, kalbim onun ellerinde atıyordu.

Elmacıkkemiklerini boyayan pembe renk tonuna ve altdudağını kemirmek için ağzına götürme şekline bakılırsa, karşımda duran bu son derece iri ve kendinden emin adamın şu anda utandığını söyleyebilirdim.

“Kız arkadaş mı?”

Kafasını kaşıyarak başını salladı. “Sorun olur mu? Seninle birlikte olmak istediğimi biliyorum. Uyumlu olduğumuzu biliyorum. Bunun yürüyüp yürümeyeceğini, seninle ciddi olup olmadığımı görmek için zamana ihtiyacım yok. Bunların hepsini zaten biliyorum. Benim olmanı istiyorum ve seni başkasıyla paylaşmak istemiyorum. O yüzden benim ol. Lütfen.”

Elim çenesindeki kirli sakallarda gezindi. “Nasıl bekâr olabilirsin ki?”

“Çünkü aşağı yukarı son yedi haftadır zoru oynuyorsun. Çünkü cevabın bana göre oldukça bariz olmasına rağmen beni burada tutup sorumun cevabını bekletiyorsun.”

“Oldukça bariz, ha? Peki neymiş bu bariz cevap?”

“Bariz cevabın evet çünkü bana takıntılısın. Beni ve güzel gözlerimi düşünmeden edemiyorsun. Ve gamzelerimi.” Sıcak nefesi boynumdan aşağı süzüldü. “Gamzelerimi *seviyorsun*.”

“Küstahlığın beni her zaman şaşırtmayı başarıyor.”

“Özgüven demek istiyorsun, ayrıca bu yönümü de seviyorsun.”

Kollarımı boynuna doladım, beni kaldırıp yatak odama doğru götürdüğü sırada parmaklarım saçlarına dolandı. “Demek öyle?”

“Hıhı. Seni avucumun içi gibi biliyorum.” Beni yatağa yatırdı ve geri çekilip gömleğinin düğmelerini açarak kusursuz biçimli gövde-

sini, pantolonunun içinde kaybolduğu yere kadar saf bir arzusun izi gibi uzanan o derin V çizgisini ortaya çıkardı.

“Şu anda ne düşünüyorum?”

Pantolonunu yere bırakırken, “Boşalmak istediğini,” diye basitçe cevap verdi. *Boxer* şortutu hemen ardından geldi ve dizleri yatağa çarptığında karnımda baş döndürücü bir arzu hissettim. “Parmakları-mın etrafına, dilime. Aletimin her yerine.”

Kalp atışlarım uyluklarımın arasına yerleşti, bana doğru sinsi sinsi yaklaşırken boğazımda çiğ ve vahşi bir his düğümlendi. Parmaklarını pantolonumun kemerine geçirip pantolonu bacaklarımdan aşağı çekti. Sert avuçları gövdeyi sıyrıyor, göğsümü sıkıyordu. Bir an sonra üzerimdeki kapüşonlu yere düştü ve beni çıplak bıraktı.

Bakışlarının ardında biriken sıcaklıkla ilgili bir şey o kadar karanlık, o kadar açtı ki, bana baktığında nefes almayı zorlaştırıyordu.

Ona doğru uzandım ama avucu köprücük kemiğime ulaşip beni geriye doğru itti.

“Ah olmaz, güzel kız.” Nazik dudakları iç uyluğumdaki narın tene değip tadına baktı. “Soruma henüz cevap vermedin.”

Siktir. Soru neydi?

Parmağının ucunu kadınlığımın üzerinde gezdirdi ve klitorisimi sıyırdığı anda başım bir iniltiyle geriye düştü.

“Tanrım, *evet.*”

“Evet mi? Cevabın bu mu, yoksa sadece sana dokunmamdan hoşlandığını mı söylüyorsun?” Dili sızlayan merkezimde gezinirken yarı kapalı gözleri benimkilere odaklandı ve arzudan kasılmasına neden oldu. “Daha net ol, Ollie. Benim misin?”

Acı verici bir yavaşlıkta içime bir parmağını soktuğunda tüm düşünceler beynimi terk ediyordu.

“Evet,” diye haykırdım. “Evet, seninim.”

“Ding, ding, ding,” diye fısıldadı. “Doğru cevap.”

Yüzünü bacaklarımdan arasına gömdüğünde sırtım kavislendi; ellerim saçlarında, adı dudaklarımdaydı. Ağzı erotik bir rüya gibiydi, dili ölümcül bir silahtı ve ben bu adamın beni yok etmesine izin vermeye hazırdım.

Ve *Tanrım*, bunu çok iyi yapıyordu. İçime girip çıkan parmaklar, sürtünen dişler ve asla pes etmeyen yaramaz bir dil; bacaklarımı titreten güçlü bir orgazmı boşaldım.

Carter üstüme çıkana kadar ellerinin titrediğini fark etmemiştim. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak yanağını okşadım. “Sorun ne?”

“Senden çok hoşlanıyorum,” diye ağzından kaçırdı. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bu doğru mu? Senden ne kadar hoşlandığımı söylemem doğru mu, yoksa bunu kendime mi saklamalıyım? Bir kere söyleyip bir daha bu konuda hiç konuşmayacak mıyım? Her gün söylemeli miyim? Bilmiyorum, Ollie; bu işte yeniyim. Tek bildiğim sana gerçekten söylemek istediğim ve lanet olsun, aşırı gerginim.” Alnını benimkine yaslayıp nefes aldı. Gözleri açıldığında, içlerindeki korku bana yalnız olmadığımı söylüyordu. “Bunu mahvetmek istemiyorum.”

Başımı çevirip yanağıma yasladığı elini öptüm. “Ben de senden çok hoşlanıyorum, Carter. Ayrıca bunu berbat edeceğini sanmıyorum. Bu işte çok iyisin.”

“Öyle mi? Yani, çoğu şeyde harikayımdır, o yüzden... *hey!*” Omzuna ilk yumruğu indirdiğimde elimi yakalayıp başımın üstünde tuttu. Dudaklarına doğru, “Ellerini arkadan bağlamak zorunda bırakma beni,” diye fısıldadı. “Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, Ollie.”

Benim de yoktu. İki ciddi ilişkim olmuştu ama Carter için hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Aramızda titreşen bu yoğunluk, bizi daha da yakınlaştıran bu çekim, bağımlılık yaptığı kadar kafa karıştırıcıydı. Durdurma düğmesini bulamıyordum ve bu ürkütücüydü.

Bu kadar çabuk kapılmamalıydım.

Carter yan dönüp beni kendine doğru çekti. “Bu gece ağırdan alacağız, tamam mı? Sadece seni hissetmek istiyorum.” Bacağını kaldırıp aletini arasına soktu. O içime girerken çarşafı kavradım ve parmakları parmaklarımın arasından geçti. Dudakları boynumdan aşağı, omzuma doğru iniyordu; kalçalarını bana doğru iterken dişlerini tenime bastırıyordu. “Her zerren. Hepsi benim favorim. Sen benim favorimsin. Prensesimsin.”

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. “Bu lakap çok saçma ama sanırım hoşuma gitti.”

Elimi bıraktı ve parmaklarını önce kolumda, sonra yan tarafımda gezdirdi.

Hızı arttıkça parmak uçları kalçalarımın batıyordu, her hamlesi bir

öncekinden daha derin ve daha güçlüydü. Uyluklarımın arasındaki düğümlemiş sinir demetini okşadığı an adımı unuttum.

“Başka bir lakap ister misin? Balkabağma ne dersin? Ne düşünüyorsun, Liv? Balkabaklı turtam olmak ister misin?”

“Fazla oluyorsun.” Zar zor göz devirmeyi başardığım sırada Carter nefes nefese gülüşümü dudaklarıyla yuttu.

“Sanırım benim balkabağım olmak istiyorsun.”

“Ben senin herhangi bir şeyin olmak istiyorum.”

Eli karnımdan yukarı kayıp boğazımı kavradı, yüzümü kendine doğru çevirdiği sırada hareketleri hiç yavaşlamıyordu. “Peki ya her şeyim olmaya ne dersin?”

Bu basit kelimeler kalbimi durdurmuştu. Carter nefes nefese devam ederken bakışlarını benimkilerden ayırmaya cesaret edemiyordu. Alnı kırıştı, gözleri sadece kısa bir an için kapandı, sonra dudakları benimkini öyle vahşi, öyle aç bir öpücükle yakaladı ki, ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettim. Adım haykırdım ve dünya paramparça olduğunda o da benim adımı boynuma gömdü.

Carter beni kollarının arasına alarak sımsıkı tuttu. Nefes almakta zorlanmama neden olan, ruhumu parçalayan orgazmın ötesinde, ona karşı hissettiğim duygular şu anda beni boğuyordu. Tüm duygularımı boğazıma, yüzümü de onun kabaran göğsüne gömdüm.

Sonra midesi guruldadı ve üzerimden kalktı. “Bu anı mahvetmekten nefret ediyorum ama yine acıktım.”

“Sen doymak bilmiyorsun. Yaban mersinli kek yaptım. Onlar...”

Bir cıyıklamayla -evet, bir cıyıklamayla- yataktan fırladı ve çıplak kıcının koridorda, bu adamın paten kullanmadığı zamanlarda hiç görmediğim kadar hızlı şekilde kayboluşunu izledim. Otuz saniye sonra yanakları ve elleri dolu olarak geri döndü. “Buldum onları.”

“...kilerde. Vay canına. Üç kek, ha?”

Sincap yanaklarını işaret ederek, “Dört,” diye mırıldandı. Yutkunup bir tanesini bana uzattı. “Biri senin için.” Keki göğsüne doğru geri çekti. “Tabii sen istemezsen ben yerim.”

“Carter...”

“Evet.” Yatağın üzerinde diz çöküp bir keki parçalara ayırırken başını salladı. “Haklısın. Paylaşmak önemsemektir.” Bir parçayı dudaklarımın arasına sıkıştırdı ve sırtüstü yatıp bacaklarını kenardan sarkıttı. “Yatağın benim için çok küçük.”

“Ben sığıyorum.”

“Çünkü sen ufacıksın.”

“Sen de canavar boyutundasın.”

Kasıklarına baktı, kalçalarını döndürerek en sevdiğim kaslarını dans ettirdi. “Duydun mu, koca adam? Canavar boyutundayız.”

Başımı iki yana salladım. “Kendimi neyin içine soktum ben?”

Kıkırdadı. “Pazartesi gününden sonra çocukların sana başka sorun çıkardı mı?”

Somurtarak ona sokuldum. “Çocuklardan biri bana *hokey sürtüğü* dedi.”

“Demiştir ve sen de bunun için onu cayır cayır yakmışsındır. O kadar lafın altını doldurabileceğini biliyordum.” Parmakları omurgamda aşağı yukarı yavaş bir yol izledi. “Her şey yolunda gitti mi? Em ağabeyinin sinirlendiğini söyledi.”

Dudağımı kemirdim ama başımı eğip bakışlarımız birleştiğinde iç geçirdim. “İlk başta mutlu değildi. Seninle görüşmeyi kesmemi istedi.”

“Ah.” Bakışları aşağı kaydı ama yanağına dokunarak onu kendime çevirdim.

“Sonra ona beni ne kadar mutlu ettiğini söyledim ve önemli olan tek şey buydu.”

Yeşil gözleri hevesle benimkilerin arasında gezindi. “Öyle mi? Seni gerçekten mutlu ediyor muyum?”

Sırıttım, o kadar geniş bir gülümsemeydi ki yanaklarım acıyordu. “Sence?”

Dudaklarımı dudaklarına götürürken yüzü gülümsemeyle aydınlandı. “Sanırım gülümsemeni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.”

Işığı söndürüp bana sıkıca sarıldı, daha önce beni sıcak tutmak için tüm o katmanlara ihtiyacım olmayacağını söylediğinde haklı olduğunu anladım. İhtiyacım olan tek şey oydu ve karnımda yanan ateşti.

Aralık ayında beni kollarına alıp kalabalık bir dans pistinde döndürdüğü sırada söylediği aynı sözleri usulca söylerken dudakları omuzumu öpücüklere boğmuştu.

“Seninle birlikte olan adam ben olduğum için çok şanslıyım, Ol-

lie.” Carter yüzünü boynuma gömüp yumuşak, mutlu bir ses çıkardı. “İyi geceler, balkabağım. Senden çok hoşlanıyorum.”

“Ben de senden, Carter.”

Saat daha sabahın yedisiydi ve perşembe günüm de en az çarşamba gecem kadar harika geçecek gibi görünüyordu çünkü Carter’ın vücudu hâlâ benimkine yapışmış durumdaydı.

Alarmım çalmaya başladığında kollarının arasından kurtulmaya çalışırken kalın ve boğuk bir sesle, “Hayır,” diye hırladı. Eliyle boğazımı sarıp beni kendine çekerek bir bacağına üzerime attı, göğsünden sessiz bir memnuniyet uğultusu yükseldi. “Benimle kalıyorsun.”

“İşe gitmem gerek, Carter.”

Uzun parmakları göbeğimden aşağı kaydı, bacaklarımın arasına doğru ilerledi. “Ateşin var. Hastalık izni.”

Kollarında döndüm ve uykulu yüzünü öptüm, koyu kirpikleri elmacıkkemiklerine değiyordu. “Sen uyumaya devam et. Yedek anahtarımı mutfığa bırakacağım.”

“Biraz daha kek yiyebilir miyim?”

“Hepsini yiyecek misin?”

İç çekti. Boyun eğmiş bir iç çekişti ama bu sefer memnundu, sanki onu bu soruyu soracak kadar iyi tanıdığım için mutluydu. “Evet. Evet, yiyeceğim.”

Yarım saat sonra evden çıkmak için hazır olduğumda uyuduğunu düşündüğümünden vedalaşmaya zahmet etmedim. Bu bir hataydı; ön kapıyı açtığımda yataktan adımı haykırdı.

Yatak odasının kapısına yaslandım. “Beni mi çağırdınız, efendim?”

Parmaklarını avuçlarının içine kıvrarak bana doğru uzandı. “Sarılmaya ve öpmeye ihtiyacım var.”

Aman Tanrım, çok sevimliydi.

O ezici sarılmanın, onunla birlikte gelen o dolu hissin içine gömüldüm ve beni bıraktığında kalçama bir şaplak attı.

“İyi günler, balkabağım.” Kendini mükemmel bir *burrito* halinde sardı, yatağımın küçüklüğü ve evimdeki korkunç soğuk hakkında kendi kendine mırıldanıyordu.

Öğle yemeğim, geçen hafta sonu beni eve bırakan limuzin şoförüne benzeyen biri tarafından teslim edildiğinde günüm güzelleşmiş ve pastırmalı *carbonara* ile *Oreolu* çikolatalı *cheesecake* dilimini çıkardığımda daha da güzel bir hal almıştı.

İşten eve döndüğümde, farklı bir koku vardı. Sıcacıktı ya da belki de Carter'm burada olduğunu bildiğim için böyle hissediyordum. Her iki durumda da ceketimi alıp mutfığa giderken kendi kendime gülümsüyordum.

Tezgâhımın üzerindeki parlak görüntü mideme kramplar girmesine neden oldu. Pembe, turuncu ve sarı laleler cam bir vazoyu dolduruyordu ama beni en çok mutlu eden üzerindeki nottu.

*Güzel ve parlak, tıpkı senin gibi.
Bu hafta sonu seninle uyanmayı sabırsızlıkla bekliyorum.
Senden çok hoşlanıyorum,
Carter*

Yüzümü serinletmeye çalışıyordum, şu anda yüzüme hücum eden ısıyı dağıtmam gerekiyordu. Bu da işe yaramayınca *-lanet olsun, şu an resmen terliyordum-* kazağımı çıkardım. Ancak hâlâ terlediğim için taytımı kalçamdan indirmeye çalıştım ve...

Neden bu kadar terliyordum?

Gözlerim ısıtıcıya takıldı. Tereddütle ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Bir tane daha ve nihayet baktığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Yirmi iki. Lanet olsun, burası yirmi iki dereceydi. Son birkaç gündür dolaşan soğuk havayla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bodrum merdivenlerinin yarısına kadar indikten sonra dönüp tekrar yukarı koştum. Sonunda aşağı inmeden önce iki kez daha denedim. Çenem açık kaldı, aval aval bakarken ellerim korkulukta titriyordu.

Karşımdaki parlak, yepyeni ısıtıcıya bakıyordum ve bu sabah burada olmadığına yüzde yüz on emindim.

DELİ KADINI KIZDIRMA

*Carter**Otuz yedi dakika.*

Hah. Burada oturup beklediğim en uzun süre değildi ama kesinlikle en kısa süre de sayılmazdı. Şaşırmamıştım. Bu evdeki kural buydu. Hayatım boyunca öyle olmuştu.

Yine de inleyerek ellerimi sinirle saçlarımda gezdirdikten sonra ağır çekimde yüzümden aşağı indirdim. Kanepeye yığılıp, “Anneeee, hadiiii,” diye yalvardım. “Hadi gideliiiiim.”

“Makyajımı bitirmedim, Carter!” bağırdı.

“Makyaja ihtiyacın yok. Mükemmel bir yüzün var.” Eğer onu buraya getirecekse Beyoncé’den daha güzel olduğunu söyledim. Tabii denemiştim ama işe yaramamıştı.

Kanepenin üzerine iyice yayıldım. “Bana hazır olacağımı söylediğin vakitte neden hazır olamadığını anlamıyorum.”

Annem her şeye geç kalmasıyla ünlüydü. Jennie de bu işte kötüydü ama annem eşsizdi. Babam onu omzuna atıp evden çıkarırdı, işte tam da bu yüzden Jennie’nin resitali 17.30’da başlayacağı halde, 17.00’da başlayacağını söylemiştim. Küçük bir beyaz yalandı, evden çıkmamızı gerektiren herhangi bir şeye zamanında yetişmemiz için oldukça işe yarıyordu.

“Ben de neden hâlâ sana hazır olacağımı söylediğim vakitte hazır olmamı beklediğini anlamıyorum! Şimdiye kadar beni tanımış olmalıydın.”

Kafasını oturma odasına uzattı. Sadece sol gözüne maskara sürmüştü, sağ gözünden on kat daha büyük görünüyordu. Yüzümü buruşturup ondan kaçtım. Gözlerini devirerek bana ortaparmağını gösterdi ama bu sırada maskarasını yere düşürdü.

“Karma,” diye mırıldandım ve karşılığında alnıma bir fiske yedim. Elimi savurdum ama o kıkırdayarak koridorun diğer tarafına koştu.

“*Bir dakika daha,*” diye şarkı söylüyordu.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve son bir saattir yaptığım şeyi yaptım: Olivia’nın bana mesaj atıp atmadığını kontrol ettim.

Öğle yemeğini bitirip bir *Oreo* yaladığı fotoğrafı gönderdiğinden beri başka mesaj göndermemişti, ki bu fotoğraf artık onun rehberdeki fotoğrafıydı.

Telefonumu göğsüme koydum ve kollarımı başımın arkasında kavuşturup ayak bileklerimi çaprazladım. Günlerimi kadınları bekleyerek geçireceksem, rahat etsem iyi olurdu.

Telefonum göğsümde titremeye başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Olivia’nın kurabiyesini yalarken çekilmiş fotoğrafının ekranında parladığını görünce hemen doğrulup oturmaya çalıştım.

“Merhaba, Ollie kızım.” On üzerinden on sırtışım onun üzgün ifadesi karşısında soldu. “Sorun ne? Çocuklar seni üzüyor mu?”

Arkamda bir yerde bir gürültü duydum ve üç saniye sonra annem nefes nefese, iki gözü de tamamlanmış bir şekilde oturma odasına geldi. Telefonumu gösterip dudaklarını oynatarak “*Olivia? Olivia mı?*” diye sordu. Sonra iki eliyle ağzını kapatarak aşağı yukarı zıpladı.

Annemin bir yetişkin olup olmadığını merak eden varsa diye söylemek isterim ki, kendisi elli iki yaşındaydı.

Telefonumu göğsüme bastırdım. “Gerçekten mi? Kızını kapıdan çıkaran şey *bu* mu?”

Sırtarak yere oturdu, bağdaş kurup kocaman ve masum gözlerle bana bakıyordu.

Göğsüme yasladığım telefondan, “Hayır,” dedi Olivia. Telefonumu geri çektiğimde gözünü ovalıyordu. “Pek sayılmaz. Senin tipik boy şakaların falan.” Altdudağını dişlerinin arasına alıp bakışlarını kucağına indirdi. “Carter. Konuşmamız gerek.”

Kıkır kıkır gülererek, “Eyvah,” diye takıldım. “Birinin başı dertte.” Yüzündeki etkilenmemiş ifadeden çekinmiştim. “Bu aptalcaydı. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Benim başım belada. Başım belada.”

Olivia şapşallığını sevimli bulduğu için şanslıydım çünkü en azından gülümsememeye çalıştığımda dudaklarının seğirdiğini görüyordum. Ne zaman bana kızmayı başaramasa yaptığım gibi bunu da bir kazanç saymıştım. Ancak o ışığın tamamını görmek, beni güneş ışığı gibi aydınlattığını hissetmek istiyordum. Bu yüzden gamzelerimi gösterip tekrar denedim.

“Muhteşem görünüyorsun. Hem de çok. Gerçekten kusursuzsun ama sen her zaman öylesin.” Çenemi parmak uçlarıma dayamadan önce saçlarımı işaret ettim. “Saçına yeni bir şey mi yaptın? Sana yakışmış. Şimdiye kadar sahip olduğum kız arkadaşlarım arasında en iyisi sensin. En sevdiğim.”

Olivia kahkahalara boğulmadan önce o kahve gözler tehlikeli bir şekilde kısıldı. Annem ellerini çenesinin altına birleştirmiş, kıcının üzerinde zıplıyordu. Ayağımla onu itmeye çalıştım. İşe yaramıyordu, çok ısrarcıydı.

“Ben senin sahip olduğun *tek* kız arkadaşınıym.”

“Doğru.” *Çekici gülümseme? Tamamdır.* “Çünkü sen benim en sevdiğimsin.”

Gözlerini devirmesi onun en sevdiğim yönlerinden biriydi çünkü küstahlığını, agresifliğini seviyordum. Olivia o aşırı hassas tarafını içinde tutmak için çok uğraşıyordu ama ben onu görüyordum.

Sonunda dolgun altdudağıyla oynayarak, “Evim neden bu kadar sıcak?” diye sordu.

Avuç içimi gururla şişirdiğim göğsümde gezdirdim. “Bu konuda hiçbir fikrim olmadığına emindim.”

“Carter... bana bir ısıtıcı almışsın.”

Annem kedi gibi bacaklarımı tırmalıyordu, tırnakları sessiz bir çığlık atmamı gerektirecek kadar sert battığında telefonumu saklayıp eğildim ve onu üzerimden ittim.

“Isıtıcı mı?” Annem bağırır gibi fisıldıyordu. “Ona ısıtıcı mı aldın?” Ellerini on bin kez çırttı. “Kocaman bir yufka yüreğin olduğunu biliyordum!”

Yüzüne yastık fırlatıp, “Kapa çeneni,” diye tısladım. Yastıktan kaçtı, onu alıp göğsüne bastırdı ve aptal gibi sırtıtmaya başladı. Aşk hayatımla fazlasıyla ilgileniyordu.

Olivia’ya döndüm. Bu bir hataydı. Ya da belki de ısıtıcı bir hataydı.

“Ah, kahretsin.” O kahverengi gözler elanın en ilginç tonuna bürünmüştü, altın rengi ve yosunlu adaçayı tonlarıyla parlıyor ve göz yaşlarıyla doluyordu. “Bebeğim, hayır. Lütfen ağlama. Neden ağlıyorsun?” *Telefonunda sıkışıp kalan birine nasıl yardımcı olunurdu ki?* “Ne yapacağımı bilmiyorum. İyi misin? Yanına gelmemi ister misin? Bana yardım et,” diye yalvarıyordum güzel, hassas kızıma.

Olivia yanaklarına vurarak, “Şu anda sana borcumu ödeyecek durumda değilim,” diye ağlamaya başladı. Gözyaşları dinmeyince yüzünü bir kırlentin arkasına gömdü. “Bir ödeme planı ayarlarım,” diye mırıldanıyordu sanırım. Yüzünü böyle kapatmışken ne söylediğini duymak zordu.

Annem yerde ileri geri sallanarak dizlerime vuruyordu. Dudaklarını oynatarak “*Onu sevdim,*” dedi annem. Elimi yüzüne koyarak onu ittirdim.

“Bu bir hediye, Ollie. Yüzündeki yastığı da çek.”

Yastığı fırlatıp attı. “Ne için bu hediye? Noel’de değiliz ki! Sen bana Noel hediyesi aldın ama ben sana hiçbir şey almadım! Senden kaçtım!”

“Doğum günü?” Kahretsin, Sevgililer Günü’nü denemeliydim. Olivia’nın bana ekimde yirmi beş yaşına girdiğini söylediğini çok net hatırlıyordum.

“Doğum günüm Ekim’de!”

“Senin için güzel bir şey yapmak ve şu anda kendine veremediğin bir şeyi sana vermek istedim.”

Elinin tersiyle gözlerini silerken hıçkırıyordu.

“Eğer o küçük tatlı ayak parmakların donarsa, ne yapardım bilmiyorum.”

“Seni paran için kullandığımı düşünmeni istemiyorum.”

“Bunu nasıl düşünebilirim ki? Bu bir hediye.”

“Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.”

Buna alışsa iyi olurdu çünkü onu çok şımartacaktım.

“Bu kadar üşümeni istemedim, balkabağım.”

Lakabını duyunca eriyip gitti ve sonunda bana uğrunda öldüğüm o gülümsemeyi bahsetti. “Çok teşekkür ederim, Carter. Ben... sen... şu anda sana gerçekten sarılmak istiyorum,” diye tamamladı.

“Aman *Tanrım!*” diye bağırdı annem. Dramatik bir şekilde sır-

tüstü yere yığıldıktan sonra üzerime atladı. “Kendimi tutamadım! O çok sevimli!”

“Anne!”

Telefonumu çalmaya çalıştığı için aramızda bir güç mücadelesi başlamıştı. Dirseği havada süzülerek burnuma çarptı ve kendini kucağıma atıp telefonumu kaptı.

“Sadece... *merhaba*... demek... istiyorum! Telefonu bana ver, Carter!”

“Çek ellerini!”

Savurduğu kollarından birini yakalayıp arkasında tutmayı başardım. Kâküllerini alnına savurarak o meşhur anne bakışıyla üfledi. Telefonumdan gelen gergin kıkırdama ikimizin de başını bizi merakla izleyen Olivia’ya çevirmesine neden oldu.

Yanlışlıkla yüksek sesle, “Aman Tanrım, bu benim en kötü kâbusum,” diye mırıldandım ve annem şakağıma vurduğunda yüzümü buruşturdum. “Zaten Hank’le tanıştın, birinin seni korkutup kaçırması an meselesi.”

Annem nefesini tuttu. “Onu benden önce Hank’le mi tanıştırdın?” Telefonumu elimden çekip aldı ve gülümsedi. “Merhaba, Olivia. Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

Utangaç, kararsız bir gülümsemeyle, “Merhaba, Bayan Beckett,” dedi Olivia. “Özür dilerim. Ne berbat bir ilk izlenim. Genelde bu kadar duygusal değilimdir.”

Kazara attığım kahkaha bana bir bakış daha kazandırmıştı, bu seferki kız arkadaşımdandı.

“Merak etme, tatlım.” Annem başparmağıyla beni işaret etti. “Bu her Disney filminde ağlardı. Tanıdığım en yufka yürekli insan.”

“O yaşlı kadın, Tod’u ormana götürüp orada bıraktığında ağlamayan herkes canavardır,” diye karşı çıktım.

Nasıl oldu bilmiyordum ama bir dakika sonra annem Olivia’ya Paskalya için planlarının ne olduğunu ve bu yaz Yunanistan’a yapacağımız aile gezisinde bize katılıp katılmayacağını sormuştu.

“Tamam, anne, güle güle de.” Telefonumu geri aldım ve kendimi banyoya kilitledim. Küvetin kenarına çöküp bir elimi çenemde gezdirdim. “Yani, olan oldu.”

Olivia kıs kıs güldü. “Eğer ailenin bir televizyon programı olsaydı, onu izlerdim.”

“Yeni Kardashianlar olurduk, ben de Kim olurum tabii ki.” Kahkahasıyla birlikte gözlerinin kısılmasına gülümsedim. “Bana kızgın mısın? Isıtıcı konusunda? Sanırım bunu enine boyuna düşünmeden yaptım.”

Bu sabah erken saatlerde yalnız uyandığımda meme uçlarım buz kesecek kadar keskindi, taşaklarım içeri kaçmak için ellerinden geleni yapıyordu. Altı dakika sonra telefonda bir ısıtma şirketiyle konuşuyordum ve bugün onları oraya getirmek için hatırı sayılır bir miktar para ödemiştım. Kendime engel olamamıştım. Olivia’ya elimden geldiğince iyi bakmak istiyordum ve bunu yapabileceğim bir durumda olduğum için şanslıydım.

“Sana kızgın değilim. Sadece şok oldum. Bu çok büyük bir hediye. Sana geri ödememi istemediğine emin misin? Her maaş çekinden biraz ayırabilirim ve...”

“Hayatta olmaz. Bunu senin için aldım. Hediye böyle bir şeydir.”

Burnunu çektiğinde yine ağlayacak diye endişelenmişim. Göz yaşlarıyla aram iyi değildi. Kendimi çaresiz ve köşeye sıkışmış hissetmeme neden oluyorlardı.

“Çok teşekkür ederim, Carter. İlk tanıştığımızda seni yanlış anladığım için özür dilerim.”

“Dileme.” Beni öyle tanımamasını dilemiyorum desem yalan olurdu. Şimdiye kadar tavşanlar gibi sevişip birbirimizi seviyor olabilirdik. “Her şeyin bir nedeni vardır. Eğer beni geri çevirmemiş olsaydın, işler buraya varmayabilirdi. Şimdiden hayatım sensiz hayal edemiyorum.”

Altdudağı neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde titredi. “Kes şunu.”

“Neyi?”

“Bu kadar... mükemmel olmayı...”

Ah, merhaba. Göğsüm gururla kabarmıştı. “İşte bu yüzden bana Bay Mükemmel diyorlar.”

“Sevimliliğin kendini beğenmişliğinin önüne geçtiği için şanslısın.”

“Sen bana kendimi beğendiriyorsun.” Telefonum çaldığında artık annemin kıcını kaldırmam gerektiği konusunda beni uyarıyordu. “Üzgünüm, Ollie. Gitmem gerek. Seni bu akşam arayayım mı?”

Başını salladı. “Artık tundrada yaşamadığıma göre dolabımı gözden geçirip tüm delikli eşofmanlarımı ve içliklerimi atacağım.”

Ön kapıya gittiğimde annem ayakkabılarını giyyordu, *şükürler olsun*. “Harika. Zaten artık onlara ihtiyacın olmayacak. Çıplak uyuyacağız, böylece bütün gece sana dokunabilirim.”

“Ah, Carter, Tanrı aşkına.” Annem kaşlarını çatıp ellerini kalçalarına koymuştu. “İki dakikadan fazla tatlı kalamaz mısın?”

“Bunu annenin önünde mi söyledin? *Carter!*”

Göz kırptım. “Görüşürüz, balkabağı turtam. Senden çok hoşlanıyorum.”

Yanıtını mırıldanmadan önce kızarıklığı on katma çıkmıştı ve telefonumu cebime attığımda annemin gözlerinden kalpler fişkırıyordu.

Botlarımı ayağıma geçirdim. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Balkabağı turtam mı?”

“Evet, her neyse.”

“Kız arkadaşın için takma adlar bulmuşsun.”

Cevap olarak homurdandım.

Annem göğsümü dürttü. “Bana homurdanma.”

Sırf onu kızdırmak için tekrar homurdandım ama tam tersi bir etki yaratmıştı ve şimdi yüzüne küçük bir gülümseme yapışmış durumdaydı.

“Carter kız arkadaşını seviyor, Carter kız arkadaşını seviyor,” diye şarkı söylüyordu.

“Pekâlâ. Bu kadar yeter. Babama dönüşüyorum.”

“Carter, sakın... *ah!*” Babamın hep yaptığı gibi onu ayaklarından tutup patates çuvalı gibi omzuma attığımda çığlığı kıkırdamaya dönüşmüştü, kahkahası da o zamanki gibiydi. “Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum, anne.”

“Ona katlanamıyorum.”

“Carter,” diye uyardı annem. “Kendine gel.”

O dangalağın küçük kız kardeşime davranış biçimini agresif bir şekilde işaret ediyordum. “Ona dokunma şeklinden nefret ediyorum. Sanki onun sahibiymiş gibi.”

Jennie ve dans partneri kalabalığın arasından bize doğru gelirken sahte bir gülümseme takındım. Onlar yeterince yaklaşıp yaklaşmaz, Jennie'yi kollarımla sardım ve partnerinin elinden çekip aldım.

"Harikaydın, Jennie."

Annem onu boğar gibi sararak sağa sola salladı ve onu bıraktığı anda Jennie'nin partneri geri dönüp aptal kolunu kardeşimin beline doladı. Jennie bakışlarımın çocuğun eline kilitlendiğini fark edince gülüşünü bir öksürükle gizleyip Bay Parlak Ayak'tan uzaklaştı.

"Bu gece orada çok güzel değil miydi, Carter?" dedi dangalak Simon.

"O her zaman öyledir." Aralarına girerek, kız kardeşimi ondan uzaklaştırdım. "Solo ilerlemelisin."

"İlk yarıda solo bir performansım vardı." Jennie elimi sıkarak beni uyardı. "Hatırladın mı?"

"Evet ama kalıcı olarak diyorum. Partnerli dansları bırakmalısın." Ona doğru eğilerek, "Pislik herif seni aşağı çekiyor," diye fısıldadım.

Bana sarılıyormuş gibi yaptı. "Sadece ondan nefret ediyorsun."

Hem de çok.

"Bu gece kiminle takılacaksın, Steve?" İster inanın ister inanmayın, bazen pisliğin teki olabiliyordum. *Eğer birinden hoşlanmadıysam.* Simon'dan da hoşlanmıyordum, bu yüzden *bazen* ona yanlış isimle hitap ediyordum. Dans ettiği her kızla yatıyordu ve dört yıldır gözünü kız kardeşime dikmiş durumdaydı.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye cevap verdi. Kendinden o kadar emin bir gülümsemeyle söylemişti ki, yüzünü yumruklamak istiyordum.

"Benim bir kız arkadaşım var."

"Doğru. Ben de öyle duydum." Tırnaklarını kontrol etti. "Geçmişini bildiğime göre o kadar da ciddi olamaz."

Çenem kasıldı. "Ciddi."

"Pekâlâ." Jennie ellerini çırttı. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği yiyelim mi?" Kimse cevap veremedi kolunu benimkine doladı ve omzunun üzerinden Simon'a el salladıktan sonra bana doğru eğildi. "Bu maço, aşırı korumacı ağabey saçmalığını ne kadar sevsem de, mezun olmadan önce dans partnerimi *öldürmemeni* tercih ederim."

“Mezun olduktan sonra olur mu?”

“Diplomamı elime aldıktan sonra Simon Syphilis’e ne yaptığın beni hiç ilgilendirmez.”

“Ah, Tanrı aşkına...” Annem başını iki yana salladı. “Siz ikiniz çok gülünçsünüz.”

Kesinlikle öyle olduğumu biliyordum çünkü iki saat sonra onları bırakıp arabamda yalnız kaldığımda, dün gece uçaktan indikten sonra bulunduğum konumdaydım. Parmaklarımı ısıtılmalı direksiyon simidine vurarak, arabayı vitesine takıp gitmem gereken yönün tersine doğru ilerlemeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

On dakika sonra Olivia’nın karanlık ve sessiz evinin önünde duruyordum. Muhtemelen onu aramalıydim ama onun yerine bu sabah bana bıraktığı anahtarı kilide soktum. İçeri adımımı atar atmaz kapı gıcırdadı ve hızla kapatıp soğuğu dışarıda bıraktım. Kısa koridorun sonundaki yatak odasında loş bir ışık yanıyordu.

“Kim o?” diye seslendi Olivia. Ardından bir çığlık attı, bir gürültü ve sonra sessiz bir *siktir* geldi. Beş saniye sonra başını düştüğü yerden kapı aralığına uzattı. Beni gördüğünde dünyadaki en parlak ışıklar gözlerinde parlıyordu. “Carter.”

“Yerde ne yapıyorsun, güzelim?” Bacaklarının arasına dolanmış battaniyeye gülümseyerek ayağa kalkmasına yardım ettim. Ne yaptığını bilmiyordum ama bu şeye sürekli dolanıyordu ve sanki onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kollarını bana dolayıp yüzünü göğsüme gömdü. “Tekrar geleceğini bilmiyordum.”

“Ben de.” Çenesini göğsüme yasladığında dudaklarımı burnuna götürdüm. “Biraz önce karar verdim. Yine.”

“Anahtarımı iade etmek için gelmediğine emin misin?”

“Hayır.” Onu kucağıma aldım. “Yeni uyku kıyafetlerini kontrol edeyim dedim.” Onu yatağa bırakıp bir parmağımı uyluğundan aşağıya doğru indirdim ve ayak bileğinde durdum. Üzerinde sadece mor bir iç çamaşırıyla yumuşacık omzunu gösteren bol bir tişört vardı. “Bayıldım bu görüntüye.”

Kıyafetlerimi çıkarıp yatakta arkasına uzandım. Bir elimi tişörtünün altına sokarak sıcak karnına götürdüğüm sırada kokusunu içime çektim. O benim en sevdiğim kokuydu, tıpkı annemin okuldaki

ögle yemeklerimiz için kek pişirdiği pazar sabahları gibiydi. Evin en sarhoş edici hali gibi kokuyordu ve bu kokunun verdiği hissin bağımlısıydım.

“O anahtarı asla geri alamayacağını bilmen gerek. O artık benim. Anahtarlığıma taktım bile.”

Ben tişörtünü başmın üstünden çıkarırken, “Sende kalabilir,” diye fısıldadı.

“Güzel çünkü izin istemedim.”

Parmaklarım çamaşırına değdiğinde inledi. Saçları tenimi gıdıklıyordu.

Ben iki parmağımı içine iterken elime doğru eğilip, “Hiçbir zaman izin istemiyorsun,” dedi nefes nefese.

“Hayır, sadece benim olman için istedim.”

Elini enseme gezdirdiği sırada yüzünü bana doğru çevirdi ve öpücük için yalvardı. Ona istediğini verdim çünkü her zaman verecektim. “Ben seninim.”

Baş döndürücü kızına bakarken ağzım açık kalmıştı. Ben içine gömülürken gözleri yavaşça kapandı. Çenesini parmaklarımın arasına alarak bana bakması için sessizce yalvardım. Bunu yaptığında göğsümde oluşan ve tüm bedenimi saran his baş döndürücüydü.

Olivia’nın yumuşak dudakları ağzıma kapanana kadar çenemde gezindi. “Kalbim hiç şu anki kadar mutlu olmamıştı.”

Kelimeleri dilinden şefkatle dökülüyordu ve ben kalbimi deli gibi çarptıran bu kadına ait her şeyi boşaltıyordum.

VE LANET AYIYI DA KIZDIRMA

Carter

Bu gece onun için gol attığımda en çok hangi kutlama şekli Olivia'nın hoşuna giderdi? Bariz cevap sinsî bir göz kırpmaydı ama beni seçmişti, bu yüzden gösterişi de seçtiğini bilmesi gerekiyordu. Ben her şeyi şovla yapardım, gölgelerde değil.

Olivia hariç, malum sebeplerden dolayı. Onunla işleri gölgelerde hallediyordum. Gerçi bunu gösterişle yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyordu...

Boşta kalan bir diskî yakalayıp, yedek kulübemizin arkasındaki koltuklarda Olivia'yı ararken bariyere doğru attım. Ceketî Cara'nınkinin yanındaki koltuğunun üzerine örtülmüştü, yani çoktan geldiklerini biliyordum.

"Dedikodulara göre kız arkadaşına bir ısıtıcı almışsın." Emmett beni kalçasıyla itip bariyerlere yapıştırarak diskî çaldı, kıvrak bir hareketle habersiz Adam'a doğru şiddetli bir vuruş yaptı ve Adam tam zamanında elindeki koruyucuyu kaldırıp diskî savuşturdu.

Garrett nefes nefese kaldı. "Pardon? Isıtıcı mı?"

"Evi buz gibiydi." Diskî bacaklarının arasından geçirip sopamın ucuna aldım ama daha şov yapamadan Emmett vurup diskî uzaklaştırdı.

"Yepyeni bir ısıtıcı," diye ekledi Garrett. "Hah. Seni paran için kullanmadığından emin miyiz?" Emmett ile aynı anda onu bariyerin arasında sıkıştırdık. "Tamam, tamam! Şaka yapıyordum!"

"Hey! Çocuklar! Bunu diğer takıma saklayın!"

Cara'mın sesiyle başımı kaldırdım ve Olivia'nın eğlenen bakışlarıyla karşılaştığımda tam bir ezik gibi sırttım. Emmett'i iterek yolumdan çektim, bariyerin üzerinden atlayıp yedek kulübесinin üzerine çıktım ve Olivia koridorda ilerlerken eldivenlerimi plastik

cama vurdum. Onu için gönderdiğim limuzinde onu bekleyen Vipers tişörtünü giymişti ve tişört belini bir günah gibi sarıyordu, oturacağı sırada göbek deliğindeki küçük mücevher ortaya çıkıyordu.

“Ah-ah-ah,” dedim. “Dön bir bakayım, güzellik.”

Yanakları pembenin sevimli bir tonuna büründü. “Carter.”

Gülümseyerek parmağımı havada döndürdüm. Olivia gözlerini devirdi ve birinde patlamış mısır, diğerinde bira olan ellerini başının üzerinde tutarak muhteşem sırtını gösterdi. Eldivenlerim koktuğu için parmak eklemlerimi ısırma dürtüsüne direniyordum ama lanet olsun, o 87 numara ve sırtını süsleyen *Beckett* yazısı gerçekten beni mahvetmişti.

Vizörümü cama doğru bastırdım. “Şu an çok fena sertleştim.”

“Beckett!” Koç kaskımı salladı. “Kız arkadaşınla flörtleşmeyi bırak ve ısınmak için kıcını kaldırıp buza geri dön!”

“Sadece onun için atacağım golden bahsediyordum.”

Tek yapmak istediğim kız arkadaşşıma şov yapmaktı. Çoğu saçma maskaralığıma gözlerini devirse bile bunu sevdiğini biliyordum.

İkinci periyodun üçüncü dakikasında Garrett benden bir dakika önce buza atladı ve diski kırmızı çizgiyi geçerken yakaladı. Ben sopalardan üzerinden sıçrarken adımı haykırdı ve burada olduğumu göstermek için sopamı buza üç kez vurdum. Disk, Garrett’in hiçbir etkisi olmadan sopamın kavisli bıçağına çarptı, gözleri ağ ile üzerine doğru gelen defans oyuncusu arasında gidip geliyordu.

Emmett solumdan, “Arkanda, Beckett!” bağırarak beni peşimdeki forvet oyuncusuna karşı uyardı.

Aniden durdum ve sol kanat oyuncusunun artık onunla olmadığını fark etmeden önce yanımdan geçip gidişini izledim. O geri dönmeye kadar ilerleyip adamlarımı aradım.

Garrett kalenin yanından, “Tamamen sende!” diye bağırırken ribaunt için hazırды. “Gönder ağlara, bebeğim!”

Sol bacağım geriye doğru kayarken şut pozisyonu aldım ve sopam diske şimşek gibi bir çatırtıyla vurdu. O kötü çocuk havada süzülürken taraftarlar nefeslerini tutmuştu, disk üst direğe çarpıp yankılanan tok bir *ding* sesiyle ağlara çarptı ve tüm arena çılgına döndü.

Kollarımı havaya kaldırarak, “Direğin altından, bebeğim!” diye haykırdım.

“Muhteşem bir şut şovu, dostum!” diye kükredi Emmett. Beni bariyerlere doğru devirdiğinde Garrett ve defans oyuncularımız üzerimize yığıldı.

Ayağa kalktığımda Olivia yerinden fırlamış, Cara ile alkış tutuyor ve bağıırıyordu. Takım arkadaşlarımla eldivenlerimizi tokuşturarak yedek kulübesinin yanından geçerken Olivia kaleci ağının üstünde hâlâ yanıp sönen kırmızı ışık kadar parlak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Karşısında durduğumda gözleri kocaman oldu, gülümsemesi solup gitti ve sopalarım ağır çekimde yükselirken bakışlarına saf bir korku yerleşti.

Olivia dudaklarını oynatarak, “*Sakin bunu yapayım deme,*” diye uyardı.

Fakat Cara aşağı yukarı zıplıyor, Olivia’nın omuzlarını sallayarak beni *cesaretlendiriyordu*.

Ben de yaptım. Sopamı ona doğrulttum, eldivenimi dudaklarıma götürerek arenanın ortasında Olivia’ya olabildiğince büyük ve gürültülü bir öpücük yolladım. Taraftarlar çılgına dönerken kiraz kırmızısı yüzü hayatında ikinci kez dev ekrana yansıdı ve ben dersimi asla almayacağım için, “*İşte o benim prensesim!*” diye bağırdım.

Ben bariyerlere yaslanıp su içerken ve çocuklarla sohbet ederken golümü büyük ekranda üç kez tekrarlamışlardı. Kırmızı çizgi-de karşılaşma için sıraya girdiğimde, Olivia’ya bir bakış daha attım. Ayaklarım cama dayamış, koltuğunun yarısına kadar gömülmüştü, bir eliyle olağanüstü güzellikteki yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. Gözlerini kısmıştı. Ona attığım sırtışla daha da küçülmüşlerdi.

“*Siktir.*” Seattle’ın orta saha oyuncusu ve yardımcı kaptanı Lucas Daley, sopayı kalçasının üstünde tutarak küçük bir daire çizirken ıslık çaldı. “Onu alabilir miyim?”

“Ne dedin sen?”

“Onunla işin bittiğinde.” Olivia’ya bakıyordu. “Onu alabilir miyim?”

Dişlerimi birbirine sürttüğümde takırdama sesi duyuldu. “Onunla işim bitmeyecek.”

Bana inanmıyormuş gibi kıs kıs gülmesi, boynumu sağa sola çevirip kütletmeme neden olmuştu. Beni kızdırmaya çalışıyordu ve bunun olmasına izin veremezdim, özellikle de Olivia buradayken.

“Onu becerdin, şimdi en iyi yaptığın şeyi yapmanı ve onu bir kenara fırlatmanı bekliyorum.”

İlgisiz bir sesle, “Siktir git, Daley,” dedi Emmett.

“Yoksa ne olur? Arkadaşın beni yere mi serer?”

“Çeneni kapatmazsan...” Göğsüm onunkine değene kadar kayarak ilerledim. “Evet, aynen öyle yapacağım.”

Hakem bir kolunu aramıza soktu. “Pekâlâ, beyler. Bu kadar yeter. Hadi artık başlayalım.”

Buzun üzerindeki yerimi aldım, Daley ile yüz yüze gelmeye hazırlanırken omuzlarımdan dalga dalga yayılan öfkeyi silkeledim. Hakem eğildi, elindeki disk mavi noktanın üzerinde duruyordu.

“Tanrım, şu kıza bir bak, görüyor musun?”

Hakem iç çekerek doğruldu ve avucunu yüzüne götürdü. Bunu fark etmemiştim bile, Daley’ye odaklanmış durumdaydım ve onun bakışları altdudağını çekiştirerek bizi izlemekte olan kız arkadaşına yapışmıştı.

“Küçük, kaltak bir hokey sürtüğü gibi değil mi? Onu paramparça edeceğim.”

Ne olduğunu anlamadan eldivenlerimle sopam buzun üstüne düşmüş, yumruklarım Daley’nin formasının yakasındaydı. Yüzümü ona yaklaştırıp, onu kendime doğru hızla çektim.

“Onun hakkında bir kelime daha edersen, dişlerini dökerim.” Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, göğsüm öfkeyle kabarıyordu. Patlamanın eşiğinde bir volkan gibiydim. Bir kez kendimi kaybettüğimde kimse beni durduramazdı.

Daley sopasını bırakıp eldivenlerini fırlatırken yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış yayıldı.

Etrafımızı boşaltırken, “Temiz ve hızlı olsun,” dedi hakem.

Arenadaki atmosfer çılgıncaydı. Bu taraftarlar kaos için yaşıyordu, Carter Beckett’in ara sıra kontrolünü kaybetmesini izlemeye bayılıyorlardı, ki birazdan tam olarak bu olacaktı.

Daley’nin formasını bırakıp yumruklarımı yukarıda tutarak yavaşça daire çizmeye başladık.

“Temiz misin?” Bakışları Olivia’ya kaydı. “Böyle bir kıızı sikerken prezervatif takmayı pek sevmem. Her santimini hissetmek isterim...”

Yumruğumu ağzına indirdiğimde kafası geriye doğru savruldu ve bu onu susturmuştu. Patlamış dudağındaki kanı silerek tükürdükten sonra kıs kıs güldü.

“Korkmuş gibi görünüyor. Sence kışını yere sereceğimden mi endişeleniyor, Beckett?”

Yumruğunu savurdu ve ben yumruktan kaçarken omzuma çarptı. Ona doğru hamle yaptım, formasını tuttum ve onu kendime doğru çektim.

“Hâlâ konuşuyorsun ama kan içinde olan senin suratın.”

Daley yüzüne tekrar vurduğumda iki büklüm oldu ve formasını kafasının üzerinden çekerek kaskını düşürdüm. Yumruğumu bir kez daha indirip burnunu kırdığımda parmak eklemlerime kan sıçradı. Üzerime atladı, buza doğru yuvarlanırken formamı kaptı. Kaskım fırlarken yumruğu ağzımın köşesine isabet etti ve onun üstüne yuvarlandım. Yumruğumu bir, iki, üç kez savururken saçlarım alnıma çarpıyordu.

“*Beckett!* Yeter!” Hakem bize doğru kayıyordu, yan hakemler de etrafına dizilmişti. “Kalkın! İkiniz de! Bitti artık!”

Daley’nin formasını kavrayarak yüzünü kendime doğru çektim, göğsüm inip kalkıyordu. “Ona asla dokunmayacaksın.”

Söz konusu kadına bakarken cezam hoparlörlerden duyuruldu: İkimize de beşer dakika. Olivia’nın endişeli bakışları üzerimdeydi, dizleri titriyordu ve başparmağının ucu tırnağını kemiriyormuş gibi ağzındaydı.

Cara patlamış mısırı ağzına attı ve iki başparmağını yukarı kaldırarak bana bağırdı. “Aynen öyle, Beckett! Öldür onları, bebeğim!”

İç çekerek ceza kulübesindeki banka çöktüm, parmaklarımı sırlıklam saçlarımda gezdirirken antrenörümüz dudağımı temizlemek için yanıma geldi.

Chris ağzımın kenarını sildi. “Carter Beckett’in bir kız için kavga ettiği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Buna değdi mi?”

“O her zaman buna değer.”

“Demek kızını korumak için ne gerekiyorsa, ha?”

“Ne gerekiyorsa.” Bu, tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

“Bütün hafta sonu kalacağından emin misin?” Garrett limuzinin arkasındaki sırt çantasını aldı. “Pek bir şey getirmiş gibi görünmüyor.”

Olivia minimalistti, sanırım bu yüzden bu kadar eşya getirmişti. Yine de bunun yerine, “Çünkü evdeyken kıyafete ihtiyacı olmayacak,” diye yanıtladım.

Adam bir kahkaha atarak bacaklarını uzattı. “O eski güzel günleri özlüyorum.”

Emmett tek kaşını kaldırdı. “Eğer günler iyi geçmiyorsa, Woody, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın. Bu doğru değil, dostum.”

“Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi denemişim gibi hissediyorum. En azından onu bizimle barda buluşmaya ikna etmeyi başardım.”

Son dört aydır ilk kez, dedim içimden. Adam ve Courtney arasında ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi.

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz muhteşem esmerimi gördüm. Barın üzerine eğilip çenesini yumruğuna dayamış, yukarıdaki televizyonda golümün özetini izliyordu. Paltomu Cara’nın oturduğu köşeye bırakıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Olivia’ya doğru ilerledim.

Kollarım ona dolanırken çenemi omzuna koyup, “Kıçın bu lanet dünyadan olamaz,” diye mırıldandım.

“Mmm.” Geri çekilip parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken başını yana eğerek dudaklarımın boynundaki yumuşak, sıcak tenle buluşmasma izin verdi. “Çok romantiksin.”

“Sana romantizmi göstereceğim.” Bir elimi tişörtünün altından geçirip göbeğine koydum ve boşta kalan parmaklarımın ucunu kot pantolonunun kemerinin altına daldırdım. “Eve gittiğimizde bu kotu parçalayacağım. Yakıp kül edeceğim.”

“Ne giyeceğim?”

“Ben aklım başından alana kadar seni becerirken, çıplak vücudum seninkinin üzerine örtülü olacak.”

Dünya üzerinde en sevdiğim kıç bana sürtünüyordu. “Bütün hafta sonu mu?”

“Bütün. Lanet. Hafta. Sonu.” Çenesinin kenarını ısırdım. “Durmam için bana yalvaracaksın.”

“Bunu neden yapayım ki?”

Bir kahkaha mırıldanarak onu kendime doğru çevirdim. “Eğer bir an önce başlamak istiyorsan hemen şimdi gizlice tuvalete gidebiliriz.”

“Kabinlere asla sığmazsın.”

“Ne kadar iri olduğumdan bahsetmene bayılıyorum. Bu sadece egomu şişiriyor.”

“Aletinden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Devasa aletimi seviyorsun,” diye onu kışkırttım. Dilim ağzında dolaşırken kıcını sıkıyordum.

“Evet.” Başparmağı ağzımın kenarındaki kesiğe değdi. “Peki neyi sevmiyorum biliyor musun?”

Karnımdan gelen derin bir iniltiyle başımı geriye attığımda gözlerim kapandı. “Beni kandırdın. Bundan paçayı sıyırdığımı sanmıştım.”

Olivia mükemmel kaşlarından birini kaldırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Başın belada, Carter Beckett.”

Gözlerimi kısıtım. “Benimle öğretmen gibi konuşmana bayılıyorum, bebeğim.”

“Tatlı dille beni ikna etmeye çalışma. İşe yaramaz.”

“Yaramaz mı?” Onu kendime çekerek boynunu öptüm, kulağına ulaşana kadar dilimi ve dişlerimi gezdirdim. “Peki ya öpücükler? Onlar işe yarar mı?”

“Hayır.” Bu kulağa bir kelimedenden çok nefesini tutmuş gibi gelmişti, o yüzden yalan söylediğini biliyordum. “Carter.” Muhtemelen dilimin kulağının altındaki teninin tadına bakmasından kaynaklanan bir inilti dudaklarından döküldü. Sanki dik durabilmek için bedenime ihtiyacı varmış gibi bana doğru eğilirken, parmakları kol kaslarımı sıktı. Hiç sorun değildi, onu her zaman destekleyecektim.

Olivia inledi, kollarımın arasında eriyordu.

“Bana teslim olmamak imkânsız, değil mi?”

Hiçbir öfke belirtisi olmadan, “Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

“Hayır. Beni seviyorsun.” İthamımın sıcaklığının boynuna doğru yayıldığını hissediyordum ve sarılmak için onu kendime çektiğimde gülümsememi saçlarına gizledim. Parmaklarımı onun kilere geçirerek birasını elime alıp elini çekiştirdim. “Hadi, balkabağım. Herkesin beni bu gece dev ekrandaki muhteşem kızla görmesini istiyorum.”

“Bir de o mesele var!” Boştaki elini havaya kaldırdı. Onun küçük öfke nöbetlerine bayılıyordum. “Bu gece beni *yine* utandırdın.”

Onu bizimkilerin oturduğu köşeye itip yanına oturdum. “Sen buna utandırmak diyorsun, ben ise seni gururla göstermek diyorum. Yoksa dünya benim olduğunu nasıl bilecek?”

Cara başını eğip bizi izliyordu. “Ona hâlâ kızgın mısın? Neden dövuştüğünü bildiğin halde mi? Emmett yapsa onun için gözümü kırpmadan dizlerimin üstüne çökerdim.”

Boğazımı temizledim ve ayağımla Cara’nın kavalkemiğine hafifçe vurduktan sonra iki kez elimle boynumu kesiyormuş gibi yaptım. İçimden, “*Bunu sakın yapma,*” diye bağıırıyordum.

“Ah. Ona söylemedin.”

“Neyi?” Olivia bir ona bir bana bakıyordu. “Bana neyi söylemedin?”

“Şey...” Başımı kaşıdım, sorduğu şeyden başka bir cevap arıyordum. “Senin... benim... seni... sevdiğimiiii mi?”

Hah. Sanki söylemek için yüzde bin erken olan kelimeleri söyleme isteğimi tatmin etmişim gibi hissediyordum. Tuhaftı.

Kaşlarını çatması, bu durumu pek de komik bulmadığını gösteriyordu. “Carter.”

“Ollie kızım.” Gözlerinin içine bakarak birasından bir yudum aldım.

“Senin için dövüştü,” diye ağzından kaçırdı Cara. Sonra da kendine hâkim olamamış gibi iki elini ağzına kapattı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

İç çekerek oturduğum yere çöktüm, gözlerim şu anda benden başka her yere bakan Emmett’in üzerindeydi.

“Carter?” Olivia koluma dokundu. “Benim için dövüşmek de ne demek?”

Bir omzumu kaldırıp indirdim. “Önemli bir şey değil, gerçekten. Daley hoşuma gitmeyen şeyler söyledi.”

“Aletiyle seni paramparça etmek istediğini söylemiş,” diye tekrar ağzından kaçırdı Cara.

“*Care!*” Garrett ve Adam içkilerini yudumlarken, Emmett gözlerini kocaman açmış bir şekilde, *ne yapıyorsun* der gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bebeğim, hadi ama.”

“Özür dilerim! Tutamadım kendimi! Çok seksi değil mi? Senin onurunu savundu! Her yerde kan vardı! Bu bir savaştı ve sen de ödüllü.”

“Onu almak gibi bir seçeneği hiçbir zaman olmadı.” Masanın altından Olivia’nın dizini sıktım. Son derece sessizdi, bana bakıyordu. “İyi misin?”

Tamdık bir ses, “Sıkıldım, Adam,” diye araya girdi. Adam’ın yanında kızıl saçlı biri belirdi. “Hadi gidelim.”

“Şimdiden mi? Daha... biz daha... yani, daha yeni geldik.” Kaşlarını çatarak kız arkadaşının eline uzandı. O elini tutamadan önce kız arkadaşı elini çekti. “Daha Carter’ın kız arkadaşıyla tanışmadın. Olivia.” Işıl ışıl gülümseyen Olivia’yı işaret etti. “Bu, Courtney.”

Büyük bir kabalıkla Olivia’nın uzattığı eli görmezden gelirken, “Merhaba,” diye geçiştirdi. Sırıtarak bana döndü. “Kız arkadaş, ha?” Adam’ın gözleri büyüdü, Courtney ise gözlerini devirdikten sonra Olivia’nın elini tutup gevşek bir şekilde salladı. “Ben arkadaşlarımla bir içki daha içeceğim o zaman.”

“Üzgünüm, Ollie,” diye fısıldadı Adam. Kulakları pancar gibi kızarmış, gözleri kederiydi. “Genelde böyle değildir... o... özür dilerim.”

Olivia onun elini sıktı. “Dert etme, Adam.”

Gece o andan itibaren boka sardı. Adam’ın suratı asıktı, herkes sessiz ve yorgundu. Olivia yanıma sokulmuştu, elini bacaklarıma koydu ve sadece kırk beş dakika sonra başı omzuma düştü.

Başının üzerine bir öpücük kondurdum. “Eve gitmek ister misin, böylece vücuduna tapabilirim?”

Yumuşak, mutlu bir iç çekişle, “Kulağa hoş geliyor,” diye yanıtladı.

Herkesle vedalaştıktan sonra tuvalete gitti, ben de montlarımızı alıp onu beklemeye koyuldum. Bu barda en son tuvalete gittiğinde dersimi almıştım.

Ensemdeki tüylerim ürperdi ve bir an sonra Şeytan loş koridora süzülerek girdi.

Yanıma sokularak, “Carter,” dedi Courtney. “Bu kız arkadaş olayı ne kadar sürecek?”

Ondan yayılan içki kokusunu görmezden gelerek olduğum yerde

kıpırdandım. Bu geceki muhteşem performansından sonra ortadan kaybolduğundan beri oturduğumuz yere bir daha adımını atmamıştı. “Benimle olmak istediği sürece.”

“Hadi ama. İkimiz de bunun sen olmadığını biliyoruz.” Parmağının ucunu boynuma sürttüğünde dönüp kişisel alanına girdim.

“Ne halt ediyorsun sen? En iyi arkadaşlarımdan biriyle çıkıyorsun. Benim bir kız arkadaşım var. Çek ellerini üzerimden.”

Kravatımı yumruğuna dolarak gözleri parlıyordu. “Zavallı Carter. Taşakların mengenede olduğuna göre artık hiç eğlenmiyorsundur. Kız arkadaşın seni paylaşmaya hazır değil mi? Ne sıkıcı.”

Burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değene kadar yüzümü eğdim.

“Siktir. Git. Buradan.”

Göz kırpıp hızlıca uzaklaştığı sırada tedirgin bir şekilde ellerimi göğsümde gezdirdim.

Son altı ayda ona ne olduğunu bilmiyordum. Geçen yaz evlerindeki bir havuz partisinde beni evin içine kadar takip edip elini gömleğimin içine sokana kadar onunla hiç sorun yaşamamıştım. Ona ne yaptığını sorduğumda, ona nasıl baktığımı gördüğünü söylemişti. Neyden bahsettiğine dair hâlâ bir fikrim yoktu, arkamı dönüp almak için içeri girdiğim birayı almadan oradan çıkmıştım.

Burada durdukça daha da huzursuz oluyordum. Omuzlarım kaskatı kesilmiş ve gözlerimin arkasında bir baş ağrısı filizlenmişti. Uykuya mı, kafeine mi, yoksa Olivia’ya mı ihtiyacım var bilmiyordum ama beklerken bir bardak buzlu suyun işimi göreceğine karar verdim ve barda bir buzlu su içtikten sonra tuvaletlerin olduğu yere geri döndüm.

Uzun bacaklı bir esmer beni görünce yaslandığı duvardan doğruldu. Biraz tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştım.

“İşte buradasın.”

İç çekmeden kendimi durdurdum. “Seni tanıyor muyum?”

“Ben yatak odanın penceresine yaslanmışken bana çatı katı dairedeki manzarayı göstermiştin.” Kollarını boynuma dolayarak, “Duyduğuma göre ikincisine hazırmışsın,” diye mırıldandı.

İŞLER CİDDİYE BİNDİĞİNDE

Olivia

“Demek o kız arkadaş sensin, ha?”

Courtney’nin mavi gözleri aynada beni izliyordu. Bu bana söylediği ikinci şeydi ama ondan pek hoşlandığımı sanmıyordum.

Gözlerimi tekrar lavaboya çevirdim. “Ben o kız arkadaşım.”

“Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Ophelia.”

Ellerimi ovalarken aynadan ona gülümsedim. “Ben de öyle, Chloe.”

Gözleri kısıldı. “Courtney.”

“Anlamadım?”

“Benim adım, Courtney.”

“Aman Tanrım. Çok özür dilerim.” Bir kâğıt havlu alarak ellerimi kuruladım. “Unutmuş olmalıyım. İşte çok uzun ve yoğun bir hafta geçirdim. Sen ne iş yapıyorsun?”

Bakışları vücudumda gezindi, sonra tekrar yüzüme baktı. Tezgâhın üzerine eğilerek kıpkırmızı rujunu yeniden sürdü. “Erkek arkadaşım zengin. İşe ihtiyacım yok.”

Düşünme, düşünme, düşünme.

...

Zavallı Adam. Lanet olsun. Düşünmüştüm işte.

“Yerinde olsam henüz işimden ayrılmazdım,” diye tavsiye verdi Courtney. “Sonradan pişman olabileceğin acele kararlar vermek istemezsin.”

“İşimi bırakmayı düşünmüyorum.”

Teatral bir rahatlamayla iç çekti. “Tanrı’ya şükür. Carter’ı tanıdığım için en iyisi böyle, gerçekten.” Üstten bakan bir tavırla omzumu sıktı. “Biliyorsun, sen onun pek tipi değilsin.”

Ağzım açık kaldı ve ben dışarı kaçamadan hemen önce bana son bir kez seslendi.

“Dairesinin arenaya ve bara bu kadar yakın olması çok rahat oluyor, değil mi? Siktiği kızları hemen oraya götürmek için harika bir yol.”

Öfkeli ve rahatsız edici bir şey göğsümü tırmalarken sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. “Oraya hiç gitmedim, o yüzden bilemem. Birlikte onun evinde vakit geçiriyoruz.”

Courtney beni duymamış gibi aynaya geri döndü. “Hoşça kal, Olive.”

“Ne kaltak ama,” diye mırıldandım. Tuvaletin önünde durup derin bir nefes aldım ve beni beslemeye çalıştığı korkuyu, kafamın içinde istemediğim yerlere yerleştirmeye çalıştığı güvensizlikleri silkeleyip atmaya çalıştım. Carter için özel olmadığımı, benden önce gelen herkesle aynı olduğumu düşünmemi istiyordu. Benim de onun kadar mutsuz olmamı istiyordu ve nedenini bilmiyordum. Adam Lockwood gibi nazik biriyle mükemmelden daha az bir hayat düşünemiyordum ve Carter’la hayatım da aynı şekilde ilerliyordu.

Yine de onu koridorun sonunda, uzun boylu esmer bir kadınla, elleri Carter’ın üzerindeyken görmemeyi tercih ederdim.

Onlara doğru temkinli bir adım attım, konuşmalarının sonunu yakalamıştım ve bu pencereye karşı becerilmekle ilgili bir şey olmuştu.

Adını sessizce söylerken bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. “Carter?”

Carter büyük bir rahatlamayla nefesini verdi ve uzanıp beni kendine çekerek sıkıca kavradı. Dudaklarını yanağıma bastırarak, “Merhaba, bebeğim,” diye fısıldadı.

“Ne oluyor?” Bu soruyu soran ben değildim, söğüt gibi uzun olan esmerdi. “Senin evine döneceğimizi sanıyordum?” Bana döndü. “O da mı geliyor?”

“Ne? Hayır?” Carter başım hızla iki yana sallandı. “Ollie, öyle bir şey demedim, yemin ederim. Su içmeye gittim ve döndüğümde o buradaydı ve...” Dönüp kadına bakarken kaşlarını çatı. “Sana ikinciye hazır olduğumu kim söyledi?”

İkinciye hazır olmak mı? Midemde derin bir kıskançlık çukuru açılmıştı, ağrı o kadar saf ve o kadar çirkindi ki, elimi karnımın üze-

rine, tam o hissin olduğu yere koydum. Daha önce de onunla, cennete kadar uzanan bacakları olan bu çarpıcı kadınla birlikte olmuştu.

Bu duygudan nefret ediyordum. Kıskançlık acı veriyordu ve gözlerimi kapatıp onları birlikte hayal ettiğim görüntüyü, onu incelerken kafamda katalogladığım karşılaştırmaları silmeye çalışıyordum. Kendime bunu yapmamam, bu derin çukura düşmemem gerektiğini söylüyordum. Sürekli bir başkasının daha iyi olup olmadığını, onları uçurumun kenarına getirirken dudaklarını öpüp öpmediğini merak ederek yaşayamazdım.

Courtney tuvaletten çıkıp bize bir bakış atarak uzaklaştığı sırada, “O söyledi,” diye mırıldandı kadın, alnını kırıştırarak. Esmer kadın parmaklarını alnına bastırdı. “Aman Tanrım. Çok aptalım. Courtney beni sorduğunu ama adımı hatırlayamadığını söyledi. Burada olduğunu söyledi ve ben...” Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Yanımızdan geçip gitmeden önce, “Çok özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Ollie.” Carter bakışlarımı onunkilere çevirdi. “Yemin ederim, ben bir şey yapmadım. Courtney buraya gelip bana dokundu ve...”

“Sana dokundu mu? Senin iznin olmadan mı?”

Başını salladı. “Ona beni rahat bırakmasını söyledim.”

“Özür dilerim, Carter. Bu kabul edilemez.” Ellerini sıktım. “Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim. Senin için endişeleniyorum.”

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

“O zaman eve gidelim.”

Carter paltomu giymeme yardım etti ve elimi tutarak beni bara doğru çekti. Yorgun ifadelerimizden eğleniyor gibi görünen kızıl saçlı kaba kadını fark etmem sadece iki saniyemi almıştı.

“Hemen gidiyor musun?” diye mırıldandı Courtney. “Yazık.”

Carter gerildi, muhtemelen ona gidip kendini becermesini söylemek için ağızını açtı. En azından ben bunu söylemek istiyordum.

Elini göğsüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Courtney’nin bunu bildiğini düşünsem de, “Sürtüğün tekisin,” diye karşılık verdim. “Kaba ve zavallısın, bu saçmalığı yapmaya ne hakkın olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum.”

Çenesi kasıldı, gözleri kalabalık barda Adam’ı arıyordu.

“Adam senden çok daha iyisini hak ediyor, umarım bir gün bunun

farkına varır. Erkek arkadaşşıma onun rızası olmadan bir daha dokunursan, bu tamamen farklı bir konuşma olur.”

Ne demek istediğimden tam olarak emin değildim ama tehdit havada asılı kalmıştı. Normalde fiziksel teması çok seven bir insan değildim. Hayatımda sadece bir kez kavgaya karışmışım, o da buz üzerindeydi. On beş yaşındaydım ve kötü kalpli bir kızın kurbanı olmuşum. Onun fiziksel ve sözlü saldırılarıyla iki buçuk dönem uğraştıktan sonra, sonunda kendime hâkim olamamışım.

Demek istediğim şuydu: Kızlar kötü olabilirdi ama gerekirse ben de kötü olabilirdim. Bana hiç iyi davranmayan bir ağabeyle büyümüşüm. Çocukluğumun yüzde doksanı başım kolunun altında geçmişti.

Kimseyle vedalaşmadan çıktık, dışarı çıktığımızda Carter’ın aracımızı çağırmasını bekledim. Fakat o beni caddede, yağın karın ve yanaklarımızı tokatlayan uğultulu rüzgârın içinde sürüklemeye başladı. Ayak uydurmakta zorlanıyordum, spor ayakkabılarım buzlu kaldırımlarda kayıyordu ve Carter sonunda yavaşlayarak beni yanına çekti.

Durup dudaklarını soğuk burnuma değdirdiğinde, “Özür dileirim,” diye mırıldandı.

Endişeli ve öfkeliydi, bunu anlamak zor değildi. Sorun şu ki, ben de öyleydim ve korkarım birbirimizin enerjisinden beslenmek üzereydik. Kızgındım. İstenmeyen yakınlaşmalara, rızasız dokunuşlara katlanmak zorunda kaldığı için onun adına kızgındım. Sahip olduklarının değerini bilmediği, kendini ait olmadığı yerlere soktuğu için Courtney’ye kızgındım. Carter’ın yaklaşan yolculuğunu düşünmeden edemediğim için kendime kızgındım. Kadınlar üstüne atlamadan tuvalete gidemiyordum. Her gece kaç kızın ona teklifte bulunduğunu, ellerini ona sürdüğünü merak ederek uykusuz kalacağımı varsaymak zor değildi.

Carter, gökdelen gibi yüksek bir binada kartını okuyup beni peşinden sürüklerken şık lobiyi inceliyordum.

“Dairen burada mı?”

“Hıhı.” Beni boş bir asansöre götürdü ve asansör harekete geçmeden önce on beş haneli bir kod girdi.

Bana döndüğünde gözlerinde gördüğüm yoğunluk yeni bir şeydi

ve beni duvara yaslayıp dudaklarını benimkine bastırduğunda, kalbim hoşuma gitmeyen bir şekilde hızla çarpmaya başlamıştı.

Paltomu aceleyle çıkarırken öpücükleri aç ve arzu doluydu, asansörün kapısı açıldığında beni geri geri yürüterek bir daireye soktu.

Etrafıma bakmaya fırsatım olmamıştı çünkü önümde diz çöküp ayakkabılarımı çıkardı, beni kucağına alıp koridorun sonuna kadar taşıdı. Karanlık bir odada soğuk bir yatağa yatırdığında kemer tokasının şingirtisi, pantolonunun yere çarpan hafif sesi, kesik kesik aldığım her nefeste göğsümün hızla inip kalkışı; tüm bunlar sessiz odada çok gürültülü geliyordu.

Gümüş ay ışığı pencereden içeri süzülerek huzursuzluğumu artıran gölgeler yaratıyordu. Komodinin üzerindeki lambanın şeklini seçebiliyordum, odayı loş bir ışıltıyla aydınlatmak için kablosunu çektim.

Odayı incelerken kalbim hızla çarpıyordu. Mükemmeldi ama boştu. Resim yoktu, kişisel dokunuşlardan yoksundu. Kendi evindeki yatak odası gibi burada yaşandığımı gösteren ve ev gibi hissettiren bir şey yoktu. Steril, beyaz, tertemizdi ve her santimetresinden nefret etmişim.

Ayak bileklerimden tutup beni kendine doğru çekerken Carter'ın gözlerinde açlıktan ölmek üzereymiş gibi bir ifade vardı. Sanki bir saniye daha bekleyemezmiş, sanki haftalardır bundan yoksun kalmış gibiydi.

Öyle miydi?

Gözlerimi kapattım ve sanki düşünceyi kafamdan silkeleyebilmişim gibi başımı iki yana salladım.

Carter tişörtümü sertçe çıkarıp kot pantolonumu indirdikten sonra bacaklarımı beline doladı. Kendini bana doğru bastırarak inledi. "Siktir, bebeğim, seni istiyorum. Hem de çok."

"Dur!" Bu talep bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Kulaklarımda çılgınca bir davul sesi ve şakağımda hafiflemeyen bir zonklama vardı. "Ben, be-ben... Yapamam, Carter." Onun elinden kurtulup yataktan kalktım ve elimi boğazıma götürerek duvara yaslandım.

Yüzü düşerken, "Hey," diye fısıldadı. "Sorun ne, prenses?"

"Yapma. Bana öyle seslenme."

Bana kafese kapatılmış ve dehşete düşmüş vahşi bir hayvanmışım gibi yaklaşıyordu. "Konuş benimle, Ollie, lütfen. Neyin var?"

"B-ben yapamam, Carter. Seninle birlikte olamam." Tedirgin ba-

kışlarım yatağa kaydı. “Orada olmaz. Senin başka...” *Her gece, başka kadınlarla birlikte olduğu yerde olmaz.*

Bakışları yumuşadı. Bir an sonra kendimi onun kollarında buldum, gözyaşlarımı tutabilmek için beynime yalvarırken yüzümü göğsüne gömdüm. Onları görmesini; zayıf, korkmuş ve fazlasıyla savunmasız olan bu tarafımı görmesini istemiyordum.

Elleri sırtımda yavaşça gezindi, şefkatli ve güven vericiydi. “Özür dilerim, Ollie. Çok özür dilerim. Düşünemedim.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp sabırlı bakışlarıyla beni süzüyordu. Tişörtümü tekrar üstüme geçirmeden önce alnıma uzun bir öpücük kondurdu. “Ben arabayı çağırayım, tamam mı? Eve gideriz.”

Bunu bana yaptıran şeyin ne olduğunu, neden kendime işkence etmek istediğimi bilmiyordum ama Carter şoförünü ararken ben de çekmecesini açtım. İçinden kutu kutu prezervatif ve üzerine rujla öpücük kondurulmuş kâğıtlara karalanmış telefon numaraları çıktı.

Titreyen elimi ağzıma götürüp oturma odasına doğru yürüdüm. Yatak odası kadar sadeydi ve yan masanın çekmecesini açtığımda daha fazla prezervatifle karşılaştım.

“On dakika içinde burada olacak.” Carter giyinik bir şekilde odaya girdi, gözleri telefonundaydı. Kafasını kaldırdığında durdu, gözleri yüzümle prezervatif çekmecesini arasında gidip geldi. “Olivia... O zamandan beri buraya gelmedim...”

“Beni neden buraya getirdin?”

“Ben...” Makul bir mazeret ararken bakışları benimkilerden ayrılmıyordu. “Düşünemedim. Sadece seninle yalnız kalmak istedim. Beklemek istemedim.”

“Benimle tanışmadan önceki hayatını özleyiyor musun?” Sözcükler ben onlara hâkim olamadan ağzımdan çıkmıştı. Tanrım, üzerimdeki ağırlığı çok fazlaydı ve bu endişeyi zihnimin bir köşesinde taşımaktan yorulmuştum. Sanırım kendimi korkularımın artık yersiz olduğuna, Carter’ın bir haftadır harika olduğuna ve güvensiz olmamı gerektirecek hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordum.

Fakat mesele sadece buydu, değil mi? Daha bir hafta olmuştu. Çok gerçek nedenlerle, çok geçerli korkularla ondan uzaklaşmıştım ve şimdi onların kaybolmasını istemem, öylece kalkıp gidecekleri anlamına gelmiyordu.

Tanrım, keşke öylece gitmiş olsalardı çünkü sözlerimi duyduğunda yüzünün aldığı şekle dayanamıyordum ama acılarımı ve endişelerimi gizlemek, onları itiraf etmekten hep daha kolay olmuştu.

Yine de her zaman doğru ilişkinin sorunsuz olacağını, kolayca ve acısız bir şekilde çözülen bir bulmaca olacağını sanırdım.

Ancak Carter her kuralın, her aşinalığın istisnası olmuştu. O benim tüm dünyamı döndüren bir eksendi, bir adamın üzerimde bu kadar güce sahip olması baş döndürücü ve sinir bozucuydu.

Kendime bunu yapmamamı, bu sonsuz şüphe döngüsüne girmememi söylüyordum. Basının beni fetihler listesinde kaçınıcı sıraya koyacağını sürekli merak ederek yaşayamazdım.

Ne var ki, birkaç gün önceki makale kafamda dönüp duruyordu; spekülasyonlar, ona gerçekten ihtiyaç duyduğu ya da istediği şeyi veremeyeceğime dair imalar... Buna geçtiğimiz hafta birlikte geçirebildiğimiz kısıtlı zamanı ve şu anda bulunduğum, benden önceki tüm kadınlar gibi asla olmak istemediğim bu konumu da ekleyince, tüm bunlar güvensizliğimi ve korkularımı artırıyordu. Bir insan olarak kim olduğuma, birine ne katabileceğime her zaman inanmıştım. Ancak şimdi, Kuzey Amerika'nın yarısı beni izliyordu ve tüm bu olanların ne kadar süreceği üzerine bahis oynuyordu.

İşte böylece, bininci kez, tüm dürüstlüğümlle, yeterli olup olmadığımı bilmediğimi fark etmiştim.

Zor yoldan öğrenmek istemiyordum.

Bu konuda bana yardım etmesine ihtiyacım vardı ama nasıl isteceğimi bilmiyordum.

“Özgürlüğünü geri mi istiyorsun? Beni buraya getirmenin sebebi bu muydu?”

Carter'ın gözleri bulutlandı, ormandaki o parlak yeşili alıp götüren fırtınalı bir geceyi andırıyordu. “Yapma. Yapma bunu. Beş dakikalığına rol yapmayı bırak, tamam mı? Beni başka biriyle gördüğünde, pazartesi günü o siktiğimin makalesinde, tüm bunları yaşarken duyguları incinmeyen sert bir hatunmuşsun gibi davranmak için çok uğraştığını biliyorum.” Evi ve prezervatifleri işaret etti. “Ama ben seni görüyorum. Seni tanıyorum, Olivia, bu yüzden bana karşı dürüst ol. Eğer korkuyorsan bana korktuğunu söyle ama sırf çıkıp itiraf edemeyecek kadar korktuğun için suçlamalarını gerçekmiş gibi gösterme.”

Yüzünü ovuşturarak benden uzaklaştıktan sonra ellerini saçlarında gezdirdi, boğazından bıkınlık dolu bir ses geldi. Öfke, keder, yenilgi... Bana döndüğünde hepsi yüzünden okunuyordu.

“Her şeyi kabul ettiğini söylemiştin. Bunu söyledin, Ollie ama dürüst olayım, yaptığın bu şey sanki bir ayağını çoktan kapıdan dışarı atmışsın, işler ters gider gitmez kaçmaya hazırmışsın gibi hissettiriyor. Ve ben... ben bunu yapamam.”

Elimi göğsüme, her şeyin paramparça olduğunu hissettiğim yere götürdüm. Ardından gözyaşları geldi. Gözlerimi dolduruyor, önümü göremeyinceye kadar birikiyorlardı. Göz kırpmayı reddediyordum çünkü eğer bu kadarsa, eğer çoktan bittiyse, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü görmesini istemiyordum. Ona ne kadar çabuk dağıldığımı göstermek istemiyordum.

Elini benimkinin üzerine koyup beni kapıya doğru götürdü. Palтому omuzlarımdan geçirdikten sonra ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Beni koridora çıkardığında, gözyaşlarım bana ihanet ederek yüzümden aşağı döküldü.

Ona bakmayacaktım. Bakamazdım. Asansörde elimi şefkatle tutarken yapamazdım. Beni lobiden ya da gecenin soğğundan geçirirken, kamera ışıklarının parıltısını zar zor fark ettiğimde ve başımı eğmem için sessiz bir uyarı mırıldandığında bunu yapamazdım. Limuzine binmeme yardım edip tek kelime etmeden yanıma oturduğunda da. Bu kadar kısa sürede biten ilişkim için, şimdiye dek bu kadar yoğun hisler beslediğim tek adam için, beni içinden çıkamayacağım derin, karanlık bir çukura sürükleyen güvensizliklerim için sessizce ağlarken pencereden geçen manzaralara bakıyordum. Bittiği için değil; güven yeterince kolay ve hızlı gelmediği için çok fazla hatayı tekrarladığıma ağlıyordum.

Beni evime götürecek sokağın yanından geçerken gözlerimi kocaman açtım ve sonunda Carter’a döndüm. “Se-sen... dönüşü kaçırıldı...”

Bana bakmıyordu. “Benimle eve geliyorsun.”

“Ama biz...”

“Kavga ettik.” Gözlerimin içine baktı. Bakışlarında hassas ve kararsız bir şeyler vardı, sanki... o da korkuyor olabilirdi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Kucağıma, dizine vurduğu tedirgin parmaklarına bakarken sessiz kaldım.

Ta ki bana dönene kadar.

“Seni şu anda eve götürsem ne olur, biliyor musun?”

Dudaklarım ona bir cevap vermek için aralandı ama gerçekten verebilecek bir cevabım yoktu. Yine de beni susturdu.

“İlk olarak, bu yapmak isteyeceğim son şey olurdu ve dürüst olalım, senin de isteyeceğin son şey. Ben kendime öfkemden deliye dönerek oradan ayrılırdım ve sen de her şey bitmiş, en doğrusu böyleymiş gibi davranırdın. Sonra içeri girer, pijamalarını giyer, sakinleşmek için kendine beş dakika verirdin ve kendine de öfkeli olduğunu fark ederdin. Tıpkı şimdi olduğu gibi ettiğimiz kavga yüzünden ağlardın çünkü sözlerinle beni üzdüğünü düşünürdün. Ya ben?” Eliyle kendini işaret etti ve bana bakıp gözyaşlarımın süzülüşünü izledi. “Eve giderdim, gitmene izin verdiğim, seni üzgün ve savunmasız bıraktığım için, bir kez daha geçmişteki pervasız seçimlerimin sonuçlarıyla uğraştığın için kendime kızardım. Sonra da arabama atlayıp sana geri dönerdim.”

Çenemi tutup yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı.

“Gerekirse seni omzuma atardım ama gerek kalmazdı çünkü beni gördüğün anda kollarını bana dolar ve ağlardın. Peki ben ne yaptım biliyor musun, Olivia?” Burnunu burnuma değdirdi. “Sana sarılırdım. Seni öperdim. Sana her şeyin düzeleceğini, acı çekerken ve korkarken söylediğin sözler için seni affettiğimi söyledim. Sonra da düşünmeden hareket ettiğim, seni o eve götürdüğüm ve sadece korkularını besleyen bir söylentiye katkıda bulunduğum için beni affetmeni isterdim.”

Carter derin bir iç çekerek koltuğa yaslandı ve başını geriye doğru yatırdı. “Tartışmak, kendinden şüphe duymak istiyorsan, kabul. Ama bunu benimle, benim evimde, birlikte yapacaksın.”

Yakıcı bakışları bana doğru döndü. “Beni tekrar kendinden uzaklaştırmana izin vermeyeceğim.”

32

KALBİNİN YARISI

Carter

Bu kadar kolay pes edeceğimi nasıl düşünebilirdi?

Güvensizliğin beyninde kök salmasına ve ağzından o sözleri çıkarmasına izin veriyordu. Bu davetsiz düşünceler onu denemeye, bunun için mücadele edecek kadar umursayıp umursamadığını görmeye cesaretlendiriyordu. Bu düşünceler ona umursamadığını, çekip gitmeyi tercih ettiğini söylüyordu ama yanılıyorlardı. *O* yanılıyordu.

Elindeki kılıcın iki ucu da keskindi ve bana zarar verdiğinde kendine de zarar veriyordu.

Gerçek şu ki, sanırım onu korkutan şeylerden biri de benim hiçbir yere *gitmiyor* olmamdı. Tek başına, kendi içinde saklanmakta özgürdü. Eğer onun yanında olursam, kendini yok etmesini isteyen güvensizlikleriyle yüzleşmek için kabuğundan çıkmak zorunda kalırdı.

Kötüye gideceğinden ne kadar korkuyorsa, gitmeyeceğinden ve işe yarayacağından da o kadar korkuyordu. Ben de öyleydim. *Sonsuza dek ya da asla*. Bu iki düşünce de korkunçtu.

Saatimi şifoniyere bırakıp kravatımı çıkardım. Evden çıkarken bu şeyi neden tekrar taktığımı bilmiyordum ve şu anda beni boğuyor-muş gibi hissediyordum.

Olivia yatağın yanında durmuş beni izliyordu. Ona doğru attığım her adımda gözleri daha da büyüyordu ve önünde durduğumda geriye doğru tökezledi. Onu belinden yakaladım, başını kaldırıp bana bakarken tırnakları kollarıma batıyor, elleri titriyordu.

Boy farkımızı seviyordum. Onu bir bez bebek gibi oradan oraya savurabilmeyi ya da sırf onu sinirlendirmek için ulaşamayacağı yerlere bir şeyler koyabilmeyi, zıplarken göğsünü göğsüme bastırmasını seviyordum. Ufak tefek bir kadın olup kocaman bir tavra sahip ol-

masını seviyordum, hatta bazen bu tavır bedenine bile sığmıyor gibi geliyordu. Lanet olsun, onu tüm benliğimle sarıp sarmalamayı çok *seviyordum*.

Ancak şu anda kendimi ondan çok daha büyük hissediyordum ve böyle hissetmek istemiyordum. Aynı seviyede olalım istiyordum; ait olduğumuz yer orasıydı. Bu yüzden yatağın kenarına çöküp onu yanıma oturttum.

“Bu kendini sabote etme, birbirimize güvenmeme saçmalığı işe yaramayacak, Ollie. Bizim için işe yaramaz. İkimizin de korkuları var ve bunların üstesinden gelebilmemizin tek yolu onlarla birlikte yüzleşmemiz. Çünkü bu işte yalnız değilsin ve bence buradaki en büyük etken bunu tek başına yapman gerektiğini düşünmen olabilir. Bu yüzden korktuğunu kabul edeceksin ve ben elini tutarken bana neden korktuğunu söyleyeceksin, ben de sana neden korktuğumu söyleyeceğim ve bunun üstesinden birlikte gelmeye başlayacağız.” Elimi ellerine doğru uzattım. “Anladın mı?”

Elime bakarken göğsü kabardı. Dikkatlice kendi elini ellerimin içine koydu. Bana döndüğünde kahverengi gözleri endişeye boğulmuştu ve bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. Dudakları aralandığında sessiz, kesik bir hıçkırık kelimelerin çıkmasına engel oldu ve ördüğü duvarların bir bir yıkılmaya başlamasını izledim.

Olivia’nın gözyaşları yavaş ve bir o kadar acı verici biçimde yanaklarından süzülüyordu ama bir şekilde güzeldi. O dolgun altdudağı neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde titriyor, gözleri değişiyor, yosunlu yeşiller ve parıltılı altınlarla daha yumuşak bir tona kavuşuyordu. Ağlayabildiği kadar ağlıyordu ve ben o gözyaşlarının kenara doğru akıp pembe yanaklarından aşağı sessizce yuvarlanışını izliyordum. Bu garipti, sadist yanımları onları seviyordu çünkü ne anlama geldiklerinin farkındaydım: Olivia bana çok değer veriyordu, yollarımızı yeniden ayırma düşüncesi benim için olduğu kadar onun için de acı verici bir fikirdi.

Fakat daha çok, bu gözyaşlarından nefret ediyordum. Onun üzerinde dolaşan kara bulut olmak istemiyordum. Karanlıkta parlayan ve tüm korkularını dindiren bir ışık olmak istiyordum.

“Ağlama, güzelim.”

Yanaklarını silip yüzünü başka tarafa çevirirken, “Çok özür dile-
rim,” dedi soluk soluğa.

“Hey.” Bir parmağımı çenesinin altından geçirerek bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. “Gözyaşların zayıflık değil, bu yüz-
den onları saklamaya çalışmayı bırak. Bana hislerini gösterdiğin için
üzülme. Birbirimize karşı savunmasız olmak, partner olarak kendi-
mizin en iyi versiyonları olmayı öğrenmemizin yolu. Sen bana ih-
tiyacın olan aşkı gösterdiğinde, ben de sana bunu nasıl vereceğimi
öğrenirim.”

Sulu gözleri dudaklarımdan çıkan üç harfli kelimeye takıldı ve
göğsüm sıkılan bir yumruk gibi daraldı. Kısmen kafa karışıklığı, kıs-
men aşinalıktan, birdenbire ortaya çıkan ama hiç beklemediğim bir
kolaylıkla etrafıma yerleşen üç harf.

“Nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti Olivia.
“Her şey yolundaymış gibi davranıyorum, senin için mükemmelin
neyse öyle olmaya çalışıyorum çünkü sen benim için öyle mükem-
melsin ki... Eğer mükemmel değilsem, eğer bazı şeyler beni hâlâ
korkutuyorsa...” Gözlerini sıkıca kapattı. “Bu kadar yorucu olduğu
halde neden kalıyorsun?”

“Bir hafta oldu, Olivia. Korkuların sihirli bir şekilde kaybolma-
yacak. Artık bunun böyle olmayacağını biliyorum. Bu üzerinde ça-
lışmamız gereken bir şey, birlikte büyümemiz için bir yol.” Saçlarını
geriye doğru tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdım. “Kendine bu ka-
dar yüklenme.”

“Korkuyorum, Carter. Senin deneme tahtan olmaktan korkuyo-
rum. Tüm NHL kariyerin boyunca aynı şeyleri yapmışsın ve şimdi
birdenbire ortaya çıkan bir kadının, senden daha önce hiç istemediğin
bir şeyi istemeni sağladığına inanmamı mı bekliyorsun?” Başını iki
yana salladı. “Hiç bu kadar özgüvenli olduğumu hatırlamıyorum. Şu
makaleyi bile kafamdan atamıyorum. Kelimeler kafamda dönüp du-
ruyor, yeterli olup olmadığımı merak ediyorum ve sonra seni isteyen
tüm kadınları görüyorum, bazıları seni çoktan elde etmiş ve nefret
ediyorum...” Elleri kucağına düşerken omuzları düştü, ağlarken titri-
yordu. “Onlara bakıp yeterli olmadığımı, üstesinden gelemeyeceğimi
hissetmekten nefret ediyorum.”

Onu kucağıma çektim, ağlarken bana yaklaşıp yüzünü boynuma

gömdü. Göğsüm nadiren hissettiğim, beni çaresiz bırakan bir acıyla sızlarken elim sırtında geziniyordu.

“Sen yeterlisin, Ollie. O kadar yeterlisin ki, çok daha fazlasısın. Kendini başkalarıyla kıyaslamamanın iyi bir özgüven ölçütü olduğunu sanmıyorum. Bu çok doğal. Bence önemli olan birbirimize birbirimiz için ne ifade ettiğimizi göstermek ve birlikte sahip olduklarımızdan emin olmak. Yeterlilik hissi buradan geliyor.”

Yavaşça sırtını çevirerek yüzünü avuçlarımın içine aldım, başparmaklarım gözlerinin altını okşuyor ve gözyaşlarını yakalıyordu. “Kalbim seni seçti çünkü sen cesur ve güçlüsün. Alaycısın ve bana laf yetiştirmeyi çok iyi biliyorsun. Sendeki tüm o özgüven parçalarını seviyorum. Bana hassas tarafını göstermeni ve bunu çok iyi gizlediğini düşünmeni seviyorum ama aslında her şeyini yüzüne yansıtıyorsun.”

Kıkırdadı ve ardından bir hıçkırık geldi, bileğinin tersiyle gözlerini silerken maskarasını yüzüne bulaştırdı ve lanet olsun, bir şekilde rakun görünümünü bile şahane göstermenin bir yolunu bulmuştu.

“Beni buraya almakta tereddüt etmiş olabilirsin.” Parmağımın ucuyla kalbine dokundum. “Yine de yeterince kibarca istediğimde beni hayatına aldın çünkü sadece basının gösterdiğinden daha fazlası olduğumu kanıtlamak için bile olsa bir şansı hak ettiğimi düşündün. Arkadaşlarımı hiç tereddüt etmeden kabul ettin, onları da arkadaşın yaptın ve bu benim için dünyalara bedel. Seni her düşündüğümde gülümsüyorum, bana güldüğünde burnunun kıvrılışı aklıma kazındı. Korkmana rağmen bana geri döndün ve şu anda buradasın, zor da olsa benimle iletişim kuruyorsun.”

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. “Büyük bir kalbin var, Ollie. Büyük bir kalple birlikte büyük duygular da gelir. Bunlardan bazıları korkular ve güvensizlikler olabilir, bu hiç sorun değil.”

“Ama sen hiçbir şeyden korkmuyorsun,” diye fısıldadı.

Sessizce kıkırdadım. “Benim de korkmadığımı mı sanıyorsun? Korkuyorum. Tanrım, deli gibi korkuyorum.”

“Neyden korkuyorsun?”

“Buraya kadar olmasından korkuyorum, senin benim için ‘o kişi’ olmandan korkuyorum. Üstelik bu düşünce yeterince korkutucuyken, beni asıl dehşete düşüren seni sonsuza dek kaybedebileceğim

ihtimali. Bir gün çekip gidebilirsin ve ben gitmene izin vermek zorunda kalabilirim çünkü tek istediğim senin mutlu olman.”

Sıcak avuçları çenemi kavradı. “Sen beni mutlu ediyorsun, Carter.”

“Güzel çünkü sana kafayı takmış durumdayım.”

Kahkaha attığında burnu kırıştı, en sevdiğim görüntülerden biriydi. Hâlâ gözlerinden yaşlar süzüldüğü için homurtuya benzer bir kahkahaydı. Öne doğru eğilip alnını göğsüme koydu ve yüzümü saçlarına gömerken gülümsedim.

“Gülüyorsun ama ben şaka yapmıyorum.”

Olivia gözyaşlarına boğulmuş güzel yüzünü bana çevirdi. “Ben de sana biraz kafayı taktım.”

“Geçmişimi değiştiremem ama bana şans verirsen geleceğimi değiştirebilirim. Ama sana her şeyinle ihtiyacım var, Ollie. Kalbinin yarısına değil.” Başparmağımın altdudağında oluşturduğu çizgileri izledim. “Dünyanı altüst ettiğimi biliyorum. Sen de benimkini yerle bir ettin. Lütfen, izin ver dünyana gireyim. Seni görmeme izin ver. Sana sahip olmama izin ver. Her şeyinle.”

“Artık saklanmak istemiyorum,” diye fısıldadı. “Yorulдум.”

“Eğer saplantı, büyük bir hayranlık, deli dolu ve dizginlenmemiş bir tutku istiyorsan... Eğer lanet olası sihri istiyorsan, Ollie, o benim. Bırak ben olayım.”

Dudaklarımızın yumuşak dokunuşu, omurgamda bir heyecan dalgası yarattı.

“İzin ver, birlikte korkalım.”

33

GÜVEN ALIŞTIRMALARI

Carter

“Şimdiye kadar gördüğüm en sevimli rakun.”

Somurtarak, “Rakun olmak istemiyorum,” dedi Olivia. Ben de kıkırdayarak maskarasının kalıntılarını sildim.

“İşte oldu. Artık rakun yok, sadece benim güzel kızım var.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Bana karşı sabırlı olduğun için. Bunu atlatmama yardım ettiğin için.”

Ellerini boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak ağzımı açmam için beni nazıkçe yönlendirdi. Dilinin temkinli hareketleri, sanki içinde yüzdüğü suyu yoklar gibiydi; bu yüzden kalçalarını tutup onları kendime doğru çektim. Onu her zaman istediğim gibi şimdi de istiyordum, böylece kontrolü elime alıp ona ihtiyacı olanı verdim, ta ki birbirimize çarpan diller, sert eller ve yakıcı dokunuşlardan başka bir şey olmayana dek.

Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp dantelli sutyeninin askılarından birini omzundan sıyırdım. Hassas tenini öpücüklerle süslüyor, emdikçe oraya küçük, mor izler bırakıyordum ve sonunda sutyeni tamamen çıkarıp attım. Onu yere bırakıp dizlerimin üzerine çökerek pantolonunu kalçalarından sıyırdım, pürüzsüz bacaklarından aşağıya doğru indirdim. Başparmağım çamaşırının kenarını okşarken parmaklarını saçlarıma geçirdi, saten çamaşırı kaydırduğımda sırtı duvara çarptı ve dudaklarım uyluklarının arasındaki sıcaklıkla buluştu. Nefes verışı, içine giren dilimi besleyen saf bir arzuydu ve onun tatlı tadı ağzımı doldururken inledim.

Kravatımı yumruğuna dolayarak beni kendine çekerken, “Carter,” diye inledi Olivia.

Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirdim, dudaklarım iştahla

öperken onu kendime doğru çektim. Parmakları kravatımın etrafında sıkılaşıarak beni daha da yaklaştırdı. Çenesini elimle kavradığımda göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyor, dudaklarımız birbirinden bir nefes uzaklıkta duruyordu.

Hırıltılı bir nefesle, “Biraz eğlenmek ister misin?” diye sordu.

Bakışlarım avucundaki gece mavisi kravata kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. *Siktir*, şu anda aklından ne geçiyordu? Herhalde benim düşündüğüm şey olamazdı, o şeyi sanki... *kullanmak* istiyormuş gibi parmak eklemlerine dolamasını izliyordum.

Nefes nefese, “Güven alıştırmaları mı?” diye sordum.

Dişleri altdudağını çekiştirdi, kirpikleri kırıştı ve ben çoktan kravatı çözüp ipek kumaşın parmaklarının arasından kayışını izledim.

“Bu gece bana nasıl güvenmek istiyorsun?”

Kara gözlerinde yaramaz bir şey dans ediyordu. “Körü körüne.”

Siktir, ben ölmüştüm. Ölmüştüm ve yerin yedi kat dibine gömülmüştüm. Neler oluyordu? Müstehcen kitaplar okumasının sonucu muydu bu? Eğer öyleyse, ona bütün romantik kitapları alacaktım ve bir odayı onun için kütüphaneye çevirecektim.

“Emin misin?” *Çünkü biraz çıldırarak gibiyim.*

Olivia elimi tutup beni yatağa götürdü. Takıntılı bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordum. Yumuşak ve tatlı dudakları benimkilere dokunup kravatımı boynumdan çektiğinde, aletim lanet olası pantolonumun içinde dört kişilik bir çadır kuruyordu.

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,” dedim pat diye.

“Ben de.” Gülümsediğimde sağ yanağımdaki gamzeyi öptü. “Gamzelerini seviyorum.”

“Ben de seviyorum...” Çenemi kapattım. Boğazım kaşmıyordu, elimi boğazıma götürdüm. “Şey... seviyorum, ııı... kıcını.” *Kapa çeneni.* “Bir de şey... seninle ilgili her şeyi?” *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.*

Kendimi daha fazla utandırmadan onu yatağa taşıdım. Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve elini bana doğru uzattı. Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Kontrol bende, unuttun mu?” Kravatımın ucunu köprücük kemiğinin üzerinde, güzel meme ucunun etrafında gezdirdim ve sertleşerek tepe noktasına ulaşmasını izledim. İpek kumaş göbek deliğinin

etrafından dolanıp aşağıya doğru süzülerek bacaklarının arasından geçip parlayan kadınlığının üzerinde gezinirken karnı kasıldı. “Bu gece böyle olmayacak mı? Ben yöneteceğim ve sen bana güveneceksin?”

Olivia başını salladı, soyunmamı izlerken gözleri kocaman olmuştu. Yakut kırmızısı dudaklarını yalayarak kıpırdandı, bacaklarını birbirine sürttü. Ona dokunmamı istiyordu ve ben de dokunacaktım. Başladığımda ellerimi onun üzerinden çekemeyecektim.

Çırılçıplak kaldığımda yatakta ona katıldım, arkasına yerleştim. Burnumun ucu, dudaklarım kulağıyla buluşana kadar boynunu takip etti. “Seni asla incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Seni incitmek kalbimi kırar ve kalbim sana ait. Sen benim Ollie’msin.”

Uyluklarında duran elleri titriyor, o kravatı sanki hayatı ona bağlıymış gibi sıkıca tutuyordu.

“Söyle bana. Sana zarar vermeyeceğimi bildiğini söyle.”

Nefesi keskin, kelimeleri fısıltı gibiydi. “Beni incitmeyeceksin.”

“Bana mükemmel olduğunu söyle.”

Kasıldı, tırnakları yumuşacık bacaklarına battı. “Mükemmel olmaya o kadar uzağım ki...”

“Ama benim için mükemmelsin.” Tekrar itiraz edemedi dudaklarım onunkilerle buluştu ve kravatı elinden çekip aldım. “Gözlerini kapat, güzelim.”

İpek kumaşı gözlerinin üzerine örtüp başının arkasında bağladım. Kravatın uç kısımları sırtından aşağı sarktığında gece mavisi rengi süt gibi teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

“Bu iyi hissettiriyor mu?”

“Evet.” Sesi çatladı ve parmaklarımızı birleştirip dudaklarını öptüm. Yüzünü çevirdi, daha fazlasını istiyordu ama ben yataktan kalktım. “Carter,” diye fısıldadı. İçgüdüsel olarak bana uzanırken göğsü hızla yükseliyordu.

“Sorun yok, bebeğim.” Bir elimi dudaklarının üzerinde gezdirdim. *Siktir*, tam bir şaheserdi. Yatağımın ortasında, dizlerinin üstünde dururken kravatım görmesini engelliyor, onu bana karşı savunmasız ve açık bırakıyordu. “Ben buradayım. Sesimi dinle.”

Elleri dizlerine düştü, parmaklarını esnetiyordu. Derin bir nefes alıp başını salladı.

“Göz kamaştırıcısın. Siktir, sen nefes kesicisin. Benim olduğuna inanamıyorum. Senin böyle bir fotoğrafını çekmek, bu anı sonsuza dek hafızama kazımak istiyorum.”

İşaretparmağımın ucu kürek kemiklerinin arasına yerleştiğinde Olivia titredi ve sırtüstü düştü. “Tamam.”

Tamam mı? Neye tamam? Soru sormamıştım, sadece... “Fotoğrafını çekebilir miyim?” Kelimeler dudaklarımdan nefes nefese dökülmüştü ve güzel kadını bana kıkırdıyordu.

“Eğer istersen.”

“Eğer... siktir, eğer istersem mi? Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun, Ollie?”

Yüzüne yaramaz bir gülümseme yerleşti. “Onları farklı bir şey için kullanmak istiyorum.”

Kıkırdadım. “Şu dediğine bak. Benimle çok fazla zaman geçiriyorsun.” Dudaklarımı omzunda gezdirip dişlerimi narin tenine bastırduğimde ufak bir inilti duyuldu. “Sadece benim gözlerim için. Söz veriyorum.”

“Sana güveniyorum.”

Güvenmiyordu ama güvenecekti. Bana güvenmesini sağlayacaktım ve bu güvene sahip olduğumda onu asla ama asla kaybetmeyecektim. Bunu kazandığım için ne kadar şanslı olduğumu bilecektim.

Telefonuma nasıl panikle uzandığımı, elimden kaydığını, yere düşmeden önce telefona atladığımı görmediği için mutluydum. Şu anda elim ayağım tutmuyordu çünkü bunların hiçbirinin olduğuna inanamıyordum.

Kendimi toparlayıp yatakta arkasına geçtim. En az beş dakika boyunca nefes almaya ihtiyaç duymadan bacaklarının arasına dalmak için yeterince hava soludum, ki temelde yapmayı planladığım şey buydu.

Fakat önce saçlarını yumruğuma dolayıp çektim, dudaklarımın boynuna erişmesi için başını yana yatırdım. Dudaklarım üzerinde gezinirken omzundaki tüyler diken diken oluyordu, lezzetli teninde yavaş bir yol izlerken ilk fotoğrafı çektim. Başı dönüp ağzı bir iniltiyle açıldığı sırada ve parmaklarım bir meme ucunu sıkıştırırken ikinci fotoğrafı çektim.

Avuçları sızlayan aletimin etrafını sararken, “Carter,” diye inledi Olivia. “Seni tatmak istiyorum.”

İniltimi bastırmam mümkün değildi. Göğüslerini sıkıp onu kendime doğru çekerken içimden gürültülü bir inilti yükseldi. “Böyle şeyler söyleyemezsin, Ollie kızım.”

“Lütfen, Carter.”

Ayağa fırladım, önünde durup aletimi kavradım. Bu kadar kibarca istemişken onu reddetmem kabalık olurdu.

Olivia beklenti içinde dudaklarını ıslattı. “Fotoğraf çeker misin?”

Vücudum donup kalmıştı. “S-se...”

“Evet.” Bana doğru uzandı ve lanet olsun, ilk denemesinde görmeden aletimi bulmayı başardı. Ruh eşi falan olmalıydık. Ya da yıldırım kılıcımın büyüklüğünden de bu kadar kolay bulmuş olabilirdi.

Yavaşça sıktı, bana kıyasla o kadar *küçüktü* ki... Sert aletimi okşamaya başladığı sırada fotoğrafı çektim, her baktığımda beni kesinlikle uçuracak bir fotoğraftı, ki bu günde aşağı yukarı bin beş yüz kez olacaktı.

Yüzünü yukarı kaldırmış, talimat bekliyordu.

Başparmağımı pembe yanağının üzerinde gezdirdim. “Ağzım aç, bebeğim.”

Dudakları aralandığı anda onu öne doğru çektim ve dili dışarı fırladığı anda, beni ağzına almadan önce benim tadına baktı. Kendime hâkim olamadan inliyordum. Kalçalarımı öne doğru ittiğimde aletim boğazının arkasına çarpıyordu. Ağzını aletimin üzerinde kaydırırken tırnakları kalçalarımın batıyordu ve fotoğraf çekerken gözlerim parlıyordu.

Yanağını okşadım. “Benim vahşi kızım.”

Yoğun ve vahşi bir şey göğsümü pençeliyordu; kontrolü kaybetmem, istediğim her şeyi ve daha fazlasını almam için yalvarıyordu. Yine de kontrolümü kaybedemezdim; bu gece olmazdı, ona bana güvenebileceği tüm yolları göstermeye çalışırken olmazdı. Yine de *Yüce Tanrım*, şu anda tek yapmak istediğim onun güzel ağzım becermek ve öğürmesini izlemektir.

Ağzının ulaşamadığı yerlerde eliyle aletimin kökünde dolaşıyordu. Aletime sarılan dudaklarının arasından çıkan arzu dolu bir mırıltı tüm bedenimi titrettiğinde tıslayarak ağzından çıkardım.

“Arkana yaslan ve bacaklarını aç. Güzel amını bana göster.”

Söylediğimi yaptığında siyah bukleleri beyaz yastıklarımın üze-

rinde dağınık bir şekilde duruyor, yakut kırmızısı dudakları parlıyor, her yeri kızarıyordu. O lanet olası bir melekti, bacaklarını kalçalarını ayırdığında yemin ederim ölüyordum. Bir fotoğraf daha çektim ama bu onun hakkını asla veremeyecekti.

“Kendine bir bak, bebeğim.” Bacaklarının arasına girip kokusunu içime çektim. Tatlı akçaağaç şurubu gibiydi, her santimini yalamak istiyordum. “Çok ıslaksın. Hissedebiliyor musun?”

Dilim girişinden yukarı kaydı ve çılgılığıyla sırtı yataktan kalktı. Elini vücudunda gezdirirken göbek deliğinin hemen altında durdum.

“Kendine dokun, bebeğim. Ne kadar ıslak olduğunu, bunun seni ne kadar heyecanlandırıldığını hisset.”

Yanaklarındaki renk koyulaşırken dudaklarımı dudaklarına götürerek kelimeler daha ağızından dökülmeden onları durdurdum.

“Çok güzelsin, Ollie. Saklamak için çok uğraştığın o yumuşak, ıslak iç kısımların da dahil olmak üzere her bir santimin kusursuz. Benim yanımdayken asla utanmanı istemiyorum.”

Titreyen parmakları benimkileri sıkıca kavrarken, “Daha önce hiç böyle olmamıştı,” diye fısıldadı Olivia. “Seninle neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum, Carter.”

Ben nedenini biliyordum. Onun da bildiğine emindim. Sanırım ikimizi de korkutan şeylerden biri de buydu. Sonsuzluk uzun bir zamandı.

Bunun yerine, dudaklarımı kulağına dayadım. “Sen benim en sevdiğim farklılıksın.”

Vücudu ben onu öperken ısınıyor, sanki dudaklarım arkalarında ateşten bir iz bırakıyordu. Parmaklarını uyluğunun iç kısmına, ıslak girişine doğru yönlendirdim.

Sertleşmiş aletimi avucumun içine alıp, “Tanrım,” diye mırıldandım. Kendini tatmin ederken nefesi kesik kesik ve dokunuşları hâlâ çekingendi. “Sikeyim, bu muhteşem. İşte benim kızım. Kendini boşalt.”

“Sen... izliyor musun?”

“Gözlerimi senden alamıyorum, zaten hiç alamadım.”

Hareketleri hızlandıkça kalçaları sallanıyordu. Her nasılsa titreyen ellerimle telefonumu fırlatmadan önce son bir fotoğraf çekmeyi başarmıştım, yere çarparken çıkardığı sesi zar zor fark ettim.

“Fotoğrafların cam cehenneme,” diye hırladım. İki parmağımı hiçbir uyarıda bulunmadan içine soktum.

Olivia bir çığlık atarak öne fırladı ve kendini ellerime bıraktı. “Carter, lütfen. Beni becermeni istiyorum.”

“Bunu ben de istiyorum. Söz veriyorum istediğini alacaksın ama sabırlı olmalısın.”

Sızlanarak başım ileri geri salladı. “Ben sabırlı değilim.”

“Biliyorum,” diye kıkırdadım. “Ama bana güvenmek zorundasın.”

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirip onu ağzıma aldım. Parmakları saçlarımı çekiştiriyor ve adımı haykırp durmamam için yalvarırken dilimin üzerinde çözülüyordu.

Ben de durmadım. Vücudu kıvranan, kemiksiz ve erimiş bir hale gelene kadar onu tekrar tekrar yiyip bitirdim ve sonunda geri çekildiğimde ona hâlâ doymamıştım.

Asla doyamayacaktım. Ona doymak imkânsızdı.

Onu elleri ve dizlerinin üzerine çevirdim, başımı çevirip omzunun üzerinden beni arıyordu. “Neye ihtiyacın var, bebeğim?”

“Sen. Bir öpücük. Lütfen.”

Avucum çenesinden kayarken hiç tereddüt etmeden dudaklarına yapıştım. Dilimin her hareketi derin bir dalış gibi aletimi sıcak ve kaygan girişinin içine sokarken bitmesini istemediğim telaşsız bir keşif gibi hissediyordum. Alnımı şakağına dayamadan önce keskin nefesini beynini uyuşturan başka bir öpücükle yuttum ve acı verici derecede yavaşça içine girip çıkmaya başladım.

Olivia’yla geçirdiğim her an çılgınlık ve tadını çıkarma, vahşilik ve şefkat arasında bir danstı. Beni vahşileştiriyordu ama tek yapmak istediğim yavaşlamak ve her anın sonsuza dek sürmesini sağlamaktı.

Klitorisini buldum, kendimi ileri doğru iterken üzerinde daireler çiziyor ve onu kışkırtıyordum. Etrafımda parçalanmaya başladığında çarşaf onunkı avucunda toplandı, boşalırken adımı tekrar tekrar fısıldadı.

Sonra, “*Daha sert,*” diye fısıldadı.

“Daha sert mi?” Boğazını sıkıp burnumu saçlarının arasına gömdüm. “*Seni becermemi mi istiyorsun?*”

“Evet.”

“O zaman seni sahibinmiş gibi becereceğim. Bana benim olduğun söyle, Olivia.”

“Seninim, Carter.”

Aletimin ucu içinde kalacak kadar geri çekilip göz bağınyı çözdüm. Bukleleri yumruğuma dolanmıştı, koyu kahverengi gözleri gözlerimdeydi. “Ben sana sahip olurken gözlerimin içine bakacaksın.”

İçine girdim ve Olivia adımı haykırdığında karanlık bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi. İçine girip kendimi daha derine, daha hızlı, *daha sert* sokarken kontrolümün her zerresi çözülüyordu. Tüm bunlar olurken Olivia adımı haykırıyor, *daha fazla, lütfen, Carter, daha fazla* ve *durma, Tanrım, durma* diye yalvarıyordu.

Dilim kavrulan teninin üzerinde kayarak ateşini körüklüyordu. Başım gergin tutuyor, kalçalarım her cezalandırıcı darbeye kıkına çarparken haykırabilmesine yardım ediyordum. Sırılsıklam, daracık amımdan çıktım, kıkımın üstüne oturup onu kucağıma çevirdim ve bir tıslamayla üzerime oturttum.

Onu aletimin üstünde zıplatırken, “Sikeyim... çok güzelsin,” diye homurdandım. “Söyle bana. Benim için mükemmel olduğunu söyle.” Başını sağa sola sallamaya başladığında hırlayarak sözünü kestim. “Sakın bunu yapmaya kalkma.”

“Ben...”

“Mükemmelsin.”

“Senin için. Senin için mükemmelim.”

“Kesinlikle öylesin.” Bacaklarını belime dolayarak onu göğsümü ezen, kalbimi sıkıştıran bir öpücükle sardım. “Benimle aynı anda. Boşal, Ollie.”

Ve boşaldı. İkimiz de boşaldık. Yüzümü boynuna gömdüğümde bedenlerimiz titriyordu, tırnakları sırtımı tırmalıyordu. Terli vücudum onunkine yapışmıştı, ki bu harika bir şeydi; sanırım sonsuza dek ona yapışmak istiyordum.

Onu boğacak kadar sımsıkı kucaklayıp bizi yan döndürdüm ve onun çarpıcı yüzüne kondurduğum binlerce öpücüğün arasında nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Bir süre sonra, “Bu gece için özür dilerim,” diye fısıldadı Olivia.

Yanağını göğsüme bastırıp saçlarımla oynuyordu. “İstemediğim şeyler söylediğim ve duygularını incittiğim için. Geçmişine takıldım ve sana güvenmekten çok korktum. Özür dilerim.”

“Sorun yok, bebeğim.” Saçının bir tutamım parmağımın etrafında döndürdüm. “Ne zaman korktuğunu bilmem gerek. Ayrıca bunu atlattık, değil mi?”

“Daha şimdiden kavga ettik.”

“Buna tutku deniyor, Ollie. Vahşi ve dizginlenemez. Şiddetli. Delice bir aşktan başka bir şey istemiyorum ve senin için delirmek, nasıl hissettiğimi tarif etmenin tek yolu.”

Kalbim yüzünün aydınlanmasıyla tekrar canlandı ve başparmağımı çıkık elmacikkemiğinin kızarıklığında, üstdudağının mükemmel kıvrımında gezdirdim.

“Gözlerindeki ateşi görüyorum ve tek yapmak istediğim o ateşi körüklemek. Beni aydınlat, ruhumu ateşe ver. Ben seninim.”

İki saat, üç orgazm daha ve bir atıştırma molasından sonra, yataкта uzanmış yatıyordum. Olivia yanıma sokulup uyumuştı. Telefonuma baktım, sahada ettiğim kavganın üçüncü tekrarını, kamera oraya gittiğinde Olivia’nın yüzünü izliyordum.

Eldivenlerimi bıraktığım anda ayağa fırlamıştı. İlk yumruğu indirdiğimde göğsünü tutuyordu. Daley ve ben buza yuvarlandığımızda elleri ağzına gitmişti ve yüzündeki dehşet dolu ifadeden bir daha asla sorumlu olmak istemiyordum.

Olivia kıpırdandı, eli gövdemde gezindi. “Mmm. Carter?”

“Buraya gel, bebeğim.” Onu kendime doğru çektim, battaniyeleri üzerimize örtüp onu göğsüme gömdüm. “Seni kollarımda hissetmek dünyadaki en güzel duygu.”

Mutlu bir iç çekişle nefesini verdi. “Senden çok hoşlanıyorum.”

“Ben de senden çok hoşlanıyorum.”

Ağzımdan başka kelimeler de çıkmak istiyordu, beni aynı anda hem korkutan hem de heyecanlandıran kelimeler. Çok derin bir anlamla gelen kelimeler, sonsuzluğu haykıran bir bağ... Çok erken gibi geliyordu ama yine de sanki kapımı çalmışlardı ve ben de tereddüt etmeden onları içeri almıştım.

Böyle mi hissettiriyordu? Tüm parçalarınızı, iyi olanları ve o kadar da iyi olmayanları paylaşmak mı istiyordunuz? İleriye doğru attığınız her adımda onun elini tutup sıkı sıkı kavramak mı istiyordunuz? Bilinmeyene, karanlığa ve aydınlığa doğru, korkularla birlikte mücadele ettiğimiz ve her seferinde daha güçlü çıktığımız adımlar...

Olivia'nın yüzünün yumuşak hatlarını ay ışığından süzülen parçaların altında izliyordum ve artık biliyordum.

Parmak eklemlerimi elmacıkkemiğine dokundurdum ve kirpiklerinin titremediğini gördüğümde kelimeleri tenine doğru fısıldadım.

“Sanırım sana âşığım, Ollie.”

34

MERHABA, BAY İNANILMAZ

Olivia

Hiç birinin gözlerinizi bağlayıp sizi kendinizden geçirecek kadar becermesine izin vermiş miydiniz?

Ölmeden önce yapılacaklar listenizde yoksa hemen eklemeliydiniz. *Bana güvenin.*

İnanılmaz bitkin hissediyordum, esnedikçe kaslarım donuk bir ağrıyla inliyordu. Peki ya bu yatak? Lanet olsun ki mükemmeldi. Bu karışıma bir de takıntılı, iriyarı bir adam eklendiğinde başka bir boyuta geçtiğime emindim.

Müzik, tabak çanak sesleri ve hem tatlı hem de tuzlu bir şeyin kokusuyla birlikte merdivenlerden yukarı doğru yankılanıyordu.

Şarkı söylüyordu. Carter şarkı söylüyordu.

Mutlulukla iç çekerek doğruldum. Dev yatağın ortasında durduğumda bedenim dörtte birini bile kaplamıyordu.

Bir şekilde, şey... şimdiden âşık olmuş olabilirdim. Sadece öylece bu aşka düştüğümü sanmıyordum. Kendi ayaklarıma takılıp yüzüstü çakılmışım.

Ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken, Carter'ın sesi tanıdık bir melodiyle yaklaşıyordu.

"My girl! Do-do-do-do-do!"

O kadar şımarık ve çekici bir sırıtışla kafasını odaya uzatmıştı ki, karnımdan umutsuz ve utanç verici kıkırdamalar yükselirken yüzümü ellerimin arasına gömüp bacaklarımin üzerine kıvrılmışım.

Odanın içinde ağır adımlarla ilerlerken, "Gülmeyi kes," diye emretti.

Çıplaktı. *Tamamen* çıplaktı. Elinde bir tepsi yemek tutuyordu.

* The Temptations grubunun "My Girl" şarkısı. (ç.n.)

Ayrıca çıplaktı.

“Çıplaksın.” Ağzım açık kalmıştı.

Kafasındaki saçma sapan şef şapkasını işaret etti, çıplaklığı yüzünden neredeyse fark edememiştim. “Hayır. Şapkam var.”

“Hıhı...” Şapkaya bakmıyordum.

“Bakıyorum da Bay İnanılmaz’dan gözlerini alamıyorsun.”

“O kadar kibirlisin ki bu inanılmaz.”

Tepsiyi kucağıma bıraktı ve yavaş, yumuşak bir öpücük için eğildi.

“Bu ne?” Karşımdaki manzara kalbimi ısıtmıştı. “Bana kahvaltı mı hazırladın?”

Bir avucunu gururla göğsünün üzerinde gezdirerek başım salladı. “Hıhı.” En az bir kilo kadar pastırma bulunan tabaktan bir parça pastırma aldı ve ucunu ağzıma yerleştirip geri kalanını kendisi yiyip bitirdi. “Pastırma çünkü onu seviyorsun. Meyve ve yoğurt çünkü senin gibi tatlılar. Tarçmlı yaban mersinli simit çünkü Cara en sevdiğinin bu olduğunu söyledi. Bir de çay çünkü kahve mideni ağrıttıyor.”

“Be-b-be-ben...” *Yüce İsa. Aman Tanrım. Siktir. Lanet olsun. Az kalsın yüksek sesle söyleyecektim.*

Carter her zamankinden daha kibirli görünerek tek kaşını keyifle kaldırdı. “Se-s-se-sen?”

“Ben...” Elimi rasgele savurdum. “*Bunu çok sevdim!*” Söyleyebildiğim en iyi şey *bu* muydu? “Bu ince düşünülmüş kahvaltı beni çok etkiledi ve sen...” Vücudunu işaret ettim. “Çıplaksın.”

Carter ellerini kalçalarına koyup döndü. O şeyi ortalıkta sallamayı çok seviyordu. “Çıplaklığım dikkatini mi dağıttıyor?”

“Ona bakarken benden duymak istediğin kelimeyi hecelememi bile bekleme.”

“Hmm.” Tabağın kenarından biraz tarçınlı sos alıp dudaklarıma sürdü, ben onu yalarken gözleri dalıp gitmişti. “Benim yüzümden nutkunun tutulduğu zamanları seviyorum.”

“Buna alışma.”

Carter yanıma çöktü, bir yandan pastırma yerken bir yandan da beni izliyordu. Başını elinin arasına almış, dirseğini yatağa dayamıştı. Simidimin üzerine sürdüğüm tarçın sosu ılık ve erimiş haldeydi; ısırduğumda çenemden aşağıya, sol göğsümün üstüne damladı.

Gözlerini kıstı ve üzerime damlayan şeyi silmeye çalıştığım anda

bileğimi yakaladı. “Sakin bunu yapayım deme,” diye fısıldadı. “O benim.”

Ayağa kalkıp tepsiyi kucığımdan aldı, yere koyup tekrar yatağa atladı ve her santimetremi üç kez yalayıp yuttu. Nihayet kahvaltıya geri döndüğümüzde yiyecekler soğumuştı, simidim kurumuştı ve hiç umurumda değildi. Ayrıca kızlarımın hokey maçı için beni arena-ya bırakana kadar üç kez orgazm olmuşum, bir *McDonald's* kahvaltısı kazanmışım ve arabadan indiğimde kıcıma bir şaplak almışım.

Alannah onunla ön kapıda buluştuğumda, “O Carter Beckett miydi?” diye fısıldadı. Carter’ın park yerinden çıkan cipine bakarken gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Carter gülümseyip el sallayınca Alannah zıplayıp kollarını havaya kaldırarak karşılık verdi. “Bu o, bu o, bu o!” diye babasına bağırıyor ve onu şiddetle sarsıyordu.

Jeremy gözlerini devirdi. “Bu o, bu o. Yaşasın!”

“Lütfen heyecanını dizginlemeye çalış, Jeremy.” Çantamdan bir hediye çıkarıp Alannah’ya uzattım. “Bu senin için, Carter’dan.”

Küçük formayı çıkardı. “Alannah’ya. Sıkı çalış, daha sağlam kalça savunması yap. Carter Beckett.” Formayı göğsüne bastırdı. “Aman Tanrım, Aman Tanrım!”

Jeremy hâlâ etkilenmiş gibi görünmüyordu ama beklenti dolu bir ifadeyle elini bana uzattı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Benimki nerede?”

“Neyin?”

“Benim... benim formam.” Ağzı açık kalmıştı. “Sen... yapmadın... bunu yapmadın...”

Sırıtarak formasını göğsüne doğru ittim.

Okurken kâğıdı yüzünün önünde tutuyordu, ki bu çok kötüydü çünkü artık yüz ifadesini göremiyordum. “Jeremy’ye. Kız kardeşine pislik gibi davranma. Carter Beckett.” Tişörtünü aşağı indirdiğinde yüzünü net bir şekilde görebiliyordum... kendinden geçmiş gibiydi. “Aman Tanrım. Formamı imzaladı. *Carter Beckett formamı imzaladı!*”

Ah, yok artık.

Buraya geldiğim zamana kıyasla en az iki kilo daha fazlaydım. *Yani yedi dakika öncesine kıyasla. İmkânsız mı görünüyordu? Cara ile hiçbir şey imkânsız değildi.*

“Tüm bu atıştırma malikâtlara ihtiyacımız var mı?” Paltomun cebine tıktırdığım *Milk Duds* paketi kayınca dirseğimle sıkıştırıp sıramızda tökezleyerek ilerledim. Diğer cebimde kutu bira, arka cebimde *Twizzlers*, sağ elimde bir bira daha vardı ve kolumu patlamış mısır poşetine sarmış durumdaydım. “Biraz abartılı görünüyor.”

Cara alaycı şekilde, “Ne saçma bir soru,” diye yanıt verdi. “Evet, *Olivia*, tüm bu atıştırma malikâtlara ihtiyacımız var. Hayatımı mahvetme.”

“Özür dilerim, kraliçem.”

“Özrün kabul edildi.” Koltuğuna oturdu ve hemen bir votkalı buzlu içeceğinin yarısını kafasına dikti. “Carter dün gece olanları Adam’a anlattı mı?”

Başımı salladım. Carter bugün ben maçıyken Adam’la Courtney hakkında konuşma fırsatı bulmuştu. Adam’ın kendisi için değil ama bizim için yıkıldığını söylemişti. “Courtney sarhoş olduğunu ve hatırlamadığını iddia etmiş, Adam onu zorlamaya devam edince ona rahatlamasını ve şaka kaldırmayı öğrenmesini söyledi.”

Cara boğazının arkasından alçak, korkutucu bir ses çıkardı. “Liv, böyle şeyleri kolay kolay söylemediğimi biliyorsun ama o kadın üzerine bir kovan dolusu kızgın arı salınmasını hak ediyor.”

Ben kıs kıs gülerken Garrett yedek kulübesinin önünde durdu, gözleri atıştırma malikâtlarımıza kayarken havaya buz parçaları sıçrattı. Suyunu ağızına dökerken kaşlarını kaldırdı.

“Bunların hepsini yiyecek misin, Ollie?”

Gözlerimle Cara’yı işaret ederek, “Tek istediğim patlamış mısırdı,” diye yanıtladım.

“Eh, yemediğin her şey için ben senin adamım.”

Carter ona arkadan çarptı. “Ben onun adamıyım.”

Garrett sopasıyla Carter’ın göğsünü itti. “Onun yemeğini ben istiyorum!”

Carter onu geri itti. “Onun yemeğini benden başka kimse alamaz!”

“Şu an ne izliyorum burada?” Profesyonel hokey maçları için ısıtıyor olmaları gereken iki yetişkin adamın birbirlerini iterek oyun gibi görünen bir şey yapmalarını seyrediyordum.

“Benim düzenli olarak uğraşmak zorunda olduğum şeyleri izliyorsun.” Adam su içmek için yedek kulübesinin önünde durdu. “Çocuklar.”

Carter kollarını Garrett'in başının etrafına sararken, "Yemek benim!" diye bağıyordu.

Garrett kıvrılarak elinden kurtuldu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Ollie!"

Tam o anda Emmett'in kulübenin üzerine eğilip göz kırptığını ve Cara'nın agresif bir şekilde diliyle yanağının içini dürttüğünü fark ettim.

"Aman Tanrım. Siz ikiniz..." Carter'ın vücudu tam önümdeki plastik cama yapıştığında yerimden sıçradım. "Carter, Tanrı aşkına. Beni korkuttun."

Eldivenlerini çıkarıp ellerini ağızına götürdü ve cama üfledi. Parmağının ucuyla buğunun içine bir kalp çizdi ve *C+O* yazdı. Bu ne kadar utanç verici olsa da zayıf kalbim yerinden fırlamıştı. Bana göz kırpması, öğleden sonraki maçtan sonra baş başa geçirmeyi planladığımız gecenin tüm vaatlerini taşıyordu.

Cara ağızına karışık bir avuç *Skittles* ve *M&M* attı. "Bu adam sana sırlısıklam âşık."

Burnumu kırıstırarak her iki paketin de içine soktuğu eline ters ters baktım. "Bu iğrenç ve felaket bir şey. İkisini birbirine karıştırma-sın. Ayrıca o bana âşık değil." Yine de belki bir gün olabilirdi. Bu güzel olurdu. Ya da her neyse.

Cara kıs kıs güldü. "Liv. Şu adama bak. Hiç bu kadar âşık bir zavallı görmemiştim."

Bakışlarım buzu taradı ve anında Carter'ı buldum; gözleri benim üzerimde, diskle oynuyor ve diğer birkaç oyuncuyla sohbet ediyordu. Eldivenli elini kaldırıp el sallarken sırtışı tüylerimi ürperti-yordu.

Diski Adam'a fırlatmadan önce, "*Merhaba, balkabağım!*" diye bağırdı.

Yanaklarım alev aldı. "Az önce on beş bin kişinin önünde bana balkabağım mı dedi?"

Cara bir avuç patlamış mısırı ağızına attı. "Buranın kapasitesi on dokuz bin."

Görünüşe göre Carter utandırma oyununu sürdürmeye kararlıydı çünkü birinci periyodun altıncı dakikasında gol attığında yedek kulübesinin yanından kayarak geçti ve "*Senin içindi, balkabağım!*" diye bağırdı. Üçüncü periyotta gol atıp bunu prensesine adadığında, dev

ekranı aydınlatan kırmızı yüzümü işaret etti, eldivenli ellerini kalbinin üzerine koydu ve bayılmış gibi yaptı.

İnsanları bu kadar gösteriş meraklısı yaptıklarını gerçekten bilmiyordum ama yine de maçtan sonra gazetecilerin yanından geçip beni kucakladığında, midemde kelebekler uçuşmaya devam ediyordu.

Eve vardığımızda, batan güneş gökyüzünü pembe ve turuncunun çarpıcı tonlarına boyamıştı. Lavanta serpintileri, koyu çamlar ve yükselen dağlar güzel arka planla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Carter beni mutfaktaki ada tezgâha götürdü ve önüme peynir, kurutulmuş et, kaju ve üzümünden oluşan küçük bir tepsi koydu. “Akşam yemeğini bu gece geç saatte yiyeceğiz, o yüzden şimdilik bunları atıştır.” Alnımdan öptü. “Birkaç dakika içinde döneceğim.”

On dakika sonra döndüğünde yüzünde çok sevimli, utangaç bir gülümseme vardı ve takım elbisesini eşofman ve tişörtle değiştirmişti.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni üst kattaki yatak odasına doğru çekiştirdi. Banyo, banyonun kenarını süsleyen mumların sıcak ışığı ve tavan penceresinden sızan yıldızların parıltısıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Hoparlörlerden usulca John Mayer çalıyordu, şu sıralar okuduğum kitap büyük küvetin yanındaki taburede duruyordu. Pırıl pırıl su güzel bir eflatun tonundaydı, gül yapraklarıyla doluydu ve Carter kelimenin tam anlamıyla ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

“İçinde banyo topu var. Bu yüzden su pembe. Jennie seçti.” Başını kaşıdı. “Aroması şey...”

Kokusu burnuma çarptığında derin bir nefes aldım. “Lavanta mı?”

Yüzü aydınlandı. “Evet! Lavanta. Rahatlamak için falan.”

Kahkahamı zor tutuyordum. Bu gerçekten aşırı sevimliydi.

“Ama gül yaprakları fikri tamamen bana ait. Mumlar da.” Daha gururlu görünemezdi.

“Benim için mi?”

“Senin için.” Dudaklarını dudaklarıma değdirip kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden sıyrarak çamaşırla çoraplarımı da beraberinde indirdi. Tişörtümü başımın üzerinden çekti, sutyenimi her zamankinden çok daha nazikçe çıkardı ve buharlı suya girmeme yardım etti. “Ben bize yemek söyleyip alt katı hazırlarken senin de

rahatlamanı istiyorum, anlaştık mı? Kırk beş dakika burada kalman gerekiyor.”

“Kırk beş dakika mı? Bu çok spesifik bir süre. Ya seni özlersem?”

“O zaman beni düşünerek kendine dokunabilirsin.” Kıs kıs güldü, sonra bakışları yoğunlaştı. “Eğer bunu yaparsan, bunu videoya çekmeni istiyorum. Bunu telefonumda sakladığım kutsal mastürbasyon dosyasına ekle.”

Bir gülümseme ve iç çekişle cennete daldım, ellerim suyun üzerinde geziniyor, yaprakları okşuyordum. O gittikten sonra fazla dayanamadım, kitabı bıraktım ve gözlerim kapanırken müziğe eşlik ettim. Farkına varamadan Carter’ın sıcak ellerini yüzümde hissettim, beni uyandırmaya çalışıyordu.

“Uykucu, Ollie kızım,” diye fısıldıyordu. “Kırk altıncı dakikada gelip seni almam gerektiğini biliyordum.”

Beni kalın bir havluya sarıp küvetten çıkardı, çantamdan kendi tişörtlerinden birini ve temiz bir iç çamaşırını çıkarmamı işaret etti. Bir yandan da küveti boşaltıyor, yaprakları topluyor ve mumları söndürüyordu. Benim için çok şey yapıyordu, adanmışlığı ve şefkati eşsizdi. Döndüğünde kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

“Teşekkür ederim, Carter. Seninle çok mutluyum ve birlikte büyümek için sabırsızlanıyorum.”

“İşıl işıl parlayacağız.” Kaşları çatıldı. “Duygusal anlamda yani. Çünkü ikimiz de zaten çok seksiyiz.” Dudaklarını alnıma yapıştırdı ve *muah* diye bir öpücük kondurup geri çekildi. “Hadi gel. Sana yaptığım şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum.”

Beni kollarına alıp merdivenlerden aşağı indirdi, oturma odasının kapısında durduğunda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kalbi, göğsüne yasladığım kulağımın yanında durmadan çarpıyordu ve sanki dokunabilecekmişim gibi avucumu üzerine bastırıyordum.

Vücudundan aşağı doğru kaydım, odaya girerken çenem neredeyse yere düşüyordu.

Televizyonda Disney Plus açıktı ve tüm klasikleri gösteriyordu. Kanepe... ortadan kalkmıştı. Minderler gitmişti ama neredede olabileceklerine dair bir fikrim vardı. Odayı süsleyen, çadır gibi kurulmuş beyaz çarşafları kaldırdım ve içeride, battaniye demetleriyle hiç görmediğim kadar çok yastığın altına gömülmüş minderleri buldum.

Çadırın içi pırıl pırıl ışıklarla kaplı, sehpanın üzeri Çin yemeği kutularıyla doluydu.

Carter beni izliyordu. Bana doğru uzandı, sonra tereddüt etmiş gibi ensesini avuçladı. “Film gecesi yapabiliriz diye düşünmüştüm. Sen... beğendin mi?”

Beğenmiş miydin?

Odanın diğer ucuna sıçrayıp kollarına atladım ve o gülerken dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Siktir, bu erkek arkadaş işinde çok iyiyim.”

Birlikte derme çatma çadırda birbirimize sarıldık, ilk olarak *Aslan Kral*’ı izlemeye karar verdik ve Carter biz yemek yerken filmdeki her bir repliği tekrarlıyordu. Bittiğinde mutfağa gitti ve elinde *brownie*’lerle geri döndü.

“*Frozen*?” Filmleri gözden geçirirken başparmağındaki şekerlemeyi yaladı. “Ya da *Moana* mı? Merak ediyorsan söyleyeyim, ikisinin de şarkılarına eşlik edebiliyorum.”

“*Frozen*. Senden ‘*Let it Go*’ şarkısını duymak istiyorum.”

Ben onun yanına sokulurken Carter bana bakıyordu. “Dinleyecek kadar uzun süre uyanık kalacak mısın?”

“Hah. Ben tamamen uyanığım. Küvette biraz kestirdim.”

“Hmm. Pekâlâ, her ihtimale karşı...” Beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı ve çenesini başıma koydu.

Ellerini sırtımda gezdirip adımın fısıldarken daha on dakika geçmişti. Gözlerinin içine baktığımda, bakışları şefkatli ve sıcacıktı.

“Annem bana her zaman bu tür şeylerin kolay elde edilmediğini, istediğin aşk ve hayat için çabalaman gerektiğini söylerdi. Zor kısımlar var ama onları atlatıyoruz ve seninle her şey doğal geliyor. Ben... Ben seninle birlikte olmak istiyorum. Sevdiğimiz bir hayat kurmak istiyorum.”

Bu sözler zihnimde tekrarlanırken, şarkı söylemesini duyacak kadar uzun süre dayanamamıştım. Beni minderlere yatırdığını, vücudunun benimkini sardığını hissettiğimde saatin kaç olduğundan emin değildim. Avucunun sıcaklığı tişörtümün altından geçerken karnımı ısıtıyor ve yumuşak dudakları kulağıma değiyordu.

“Sen benim en sevdiğim şeysin, Ollie.”

35

KÖKÜNE KADAR

Carter

Yolculuktan önce Olivia ile her saatimi dolu dolu geçirmeyi planlıyordum. Bu yüzden sabahın köründe kafamı bacaklarının arasına sokarak onu uyandırmıştım. Muhtemelen bu yüzden şu anda kucağında sızmış durumdaydı, televizyona bağırıp çağırmama aldırış bile etmiyordu.

Garrett kulaklığımdan, “Yine mi vuruldun?” diye bağırdı. “Bugün nasıl bu kadar kötüsün?”

“Bacaklarımın arasında uyuyan seksi bir hatun var!” diye bağırdım.

“O her zaman bacaklarının arasında!” Bir süre sessiz kaldığında Adam ile Emmett kıkır kıkır gülüyordu. “Tamam, bu kulağa kötü geldi. Demek istediğim, bütün hafta sonu onunla birlikteydin. Hayatta kalmaya odaklan. Bütün takımı aşağı çekiyorsun.”

Oyuncumu bir dizi merdivenden yukarı çıkarırken, “Evet, evet,” diye mırıldandım.

Olivia kucağında kıpırdandığında, “Burası iki dakika önce bir sürü adamla doluydu, Carter,” dedi Emmett. “Çıkmadan önce...” Ekranım kanla kaplanırken ağır bir iç çekti, karakterim kafasından vurulduktan sonra yere yığıldı. “...kontrol et. Dostum, ne sikim oluyor?”

Olivia bana gülümsedi, gözlerini ve koyu renk kirpiklerini kırıştırdı.

“Beckett? Orada mısın?”

Adam iç geçirdi. “Olivia uyanmış olmalı.”

“Gitmem gerek.” Garrett’in bir görevin ortasında olduğumuzla ilgili feryatlarını duymazdan gelerek kulaklığımı çıkardım.

Olivia vücudumda yukarı doğru tırmanmaya başladı ama ben onu sırtüstü yatırdım.

“Atıştırma zamanı.”

“Yine mi?”

“Ben her zaman açım, Ollie. Ayrıca amcığını bir kez daha yemekten, sonra seni kanepeye yatırıp boğazında hissedeceğin kadar sert becermekten daha çok istediğim bir şey yok. Sarılıp yatmaya da razıyım.”

Tam da o anda ön kapının açılması ve iki sinir bozucu kadının seslerinin evime girmesi son derece rahatsız ediciydi. Olivia kaskatı kesilirken ben de inleyerek onun üstüne yığıldım.

Kanepeden zıplayarak kollarımı iki yana açtım ve antrede palto-larını çıkaran üç kişiyi ve patilerinin üzerinde heyecanla kıpırdanan, üzerime atlamaya hazır köpeği gördüm.

“Burada ne halt ediyorsun?” Hank’e baktım. “Ollie’yle seni akşam yemeği için alacağımızı sanıyordum.”

Masum bir tavırla omuz silerken avuçlarını yukarı kaldırdı. “Bunu ben planlamadım.”

Jennie gözlerini devirerek Dublin’in tasma-sını bıraktı. Zıplayıp iki patisini karnıma koyduğunda parmaklarımı onun yumuşak kürküne daldırdım. “Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, ihtiyar.” Jennie onu koridordan geçirdi. “Annem ve sen bu sabah neredeyse bir saat boyunca telefonda bunu planladınız.”

Annem ellerini havaya kaldırdı. “Onun Olivia’yla tanışıp bizim tanışmamamız hiç adil değil!”

“Buraya öylece habersiz giremezsiniz!” Olivia’ın darmadağınık saçlarını ve kıyafetlerini düzeltmeye çalışmasını işaret ettim. “Çıplak olabiliydik!”

Olivia dehşet içinde, “Carter!” diye bağırırken annem de iki yumruğuna kalçasına koyarak, “Carter Beckett!” diye haykırdı.

Jennie öğürdü. “İyy. İğrenç. Retinama kazınmasını istediğim bir görüntü değil.”

“O zaman kapıyı çalmalıydınız çünkü neredeyse köküne kad...”

“Carter!” Olivia tekrar çığlık atarak eliyle ağzını kapattı. “Tanrı aşkına, lütfen dur.”

Avucunun içinden gülümsedim. “Üzgünüm, balkabağım.”

Hank kıs kıs gülererek bize doğru uzandı. Ellerini tuttum ama kaşlarını çatarak elime tokat attı. “Seni istemiyorum. Olivia’yı istiyorum.”

Olivia bir kalçasıyla beni iterek Hank'i kucakladı. "Bu planladığımızdan çok daha iyi."

Annem kollarını kocaman açmış, sanki Mars'ta yaşamı keşfetmiş gibi harika bir gülümsemeyle Olivia'ya yaklaşıyordu. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye ağlamaya başladı. "Benim küçük oğlum, büyümüş ve bir *kız arkadaşı* var!"

"Sadece yirmi yedi yılını aldı," diye mırıldandı Jennie, sonra da Hank'e beşlik çaktı.

Olivia'yı sıkı sıkı sararak, "Merhaba, balkabağı turtası," diye mırıldandı annem.

"Anne!"

"Ne? Ona böyle sesleniyorsun, değil mi?"

Jennie bir kahkaha attı. Sonra bir kahkaha daha ve bir kez daha. Eğilip dizlerine vura vura gülmeye başladı. "*Balkabağı turtası? Se-s-sen...*" Bir kahkaha daha yükseldi. "Kız arkadaşına balkabağı turtam mı diyorsun?" *Gözünden yaş mı gelmişti?* "Bunca yıldır taşıdığın o büyük, kötü çapkınlık şöhreti buraya kadarmış." *Lanet olsun, gözünden yaşlar damlıyordu.* "Yani, anladık. Kız arkadaşına âşıksın."

Yapabilseydim konuşurdum. Onun yerine enseme kaşardım, yüzüm yanıyordu. Annem beni onu pençelerinden kurtardığında Olivia bana yumuşak, sıcak bir gülümsemeyle baktı ve beni içten dışa aydınlattığını hissettim.

Annem, Jennie'nin omzuna vurdu. "Ağabeyinle alay etme."

"O benimle sürekli alay ediyor!"

"Seninle alay ediyor çünkü seni seviyor; bunu biliyorsun."

"Evet, Jen." Ellerimi ona doğru uzattım. "Sadece seni sevmeme izin ver."

"Benden uzak dur!" Bakışları Olivia'nın üzerinde gezinirken burnu kırmıştı. "İyi bir kalkan olmak için çok küçüksün." Bir süre düşündükten sonra, "Ah, siktir et," dedi ve Olivia'nın kollarını kavrayarak arkasına saklandı.

Bu işe yarayabilirdi ama kollarım çok uzun olduğu için ikisini de sarıp göğsüme bastırmıştım. "Grup kucaklaşması," diye haykırdım.

Sevişmemi engellemiş olabilirlerdi ama şu anda en sevdiğim insanların hepsi aynı odadaydı ve hiçbir şey beni Olivia'nın sanki her zaman burada olması gerekiyormuş gibi rahatça uyum sağlamasını

izlemek kadar mutlu edemezdi. Hokey sopasını kırıp oyarak başka bir şekil verdiği için ağabeyinin kaşlarını uykusunda tıraş ettiği zamanı herkese anlattığında, Jennie'nin plan yapıyormuş gibi şeytani bir bakışla gözlerimin içine bakması bile umurumda değildi.

İki saat sonra yanımda durup ev yapımı pizza için peynir rendelerken ben hâlâ kaşlarımı koruyordum.

“Sert ve hızlı düştün, küçük kardeşim. Düşerken de her dala çarptın mı?”

“Ha?” Olivia, Hank'in söylediklerine gülerek başını geriye attığında onun haline gülümsüyordum. Annemin onun koluna vuruşuna bakılırsa edepsiz bir şey söylemişti. Jennie'ye döndüm. “Senden yaklaşık beş yaş büyüğüm.”

“Ama senin aklım çok ama *çok* küçük, çapkın.”

Kulağına fiske attım. “İşini yap.”

O da benim çoğu şeyi yaptığım kadar büyük bir iştahla yapıyordu, peyniri sosun üzerine serperken bir ayağını havaya kaldırmıştı. “Onunla evlenmek istediğini biliyor mu?”

“Ne?” Bakışlarım sinir bozucu kız kardeşimle Olivia arasında gidip geliyordu.

“Ona âşık olduğunu biliyor mu dedim.”

Bir elimle ağzını kapatıp başım kolumun altına sıkıştırdım. “Kapa çenen, yoksa seni duyacak.”

Onu serbest bırakana kadar elimi ısırды, elimi göğsüme yasladım ve Olivia bize katıldığında zar zor nefes alabiliyordum.

“Siz ikiniz ne hakkında tartışıyorsunuz?”

“*Hiçbir şey!*” Bir nevi çılgılık atmıştım. Jennie'ye attığım bakış, bir şey söylerse kaşsız kalanın o olacağım söylüyordu.

“Aslında bunun sürpriz olması gerekiyordu ama Carter bana bu baharda alacağımız binicilik dersleriyle ilgili ayrıntıları tamamladığını söyledi. Senin de benimle gelmek isteyeceğini düşündü.”

Olivia'nın gözleri parlamıştı. “Binicilik dersleri mi?”

Bu saçmalığa inandığına inanamıyordum. Jennie'nin en geç bir ay içinde ona her şeyin bir oyun olduğunu söyleyeceğine emindim. Peki amacı neydi? A) İstediklerini elde etmek; ki şu anda bu, doğum gününden imasını yaptığı derslerdi. B) Olivia'ya âşık olduğum ve henüz bilmesini istemediğim gerçeğini ondan gizlemektir. Sadece bir ay

veriyordum çünkü fevriydim ve sır tutma konusunda kötüydüm, bu yüzden daha uzun süre dayanabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Örnek vermek gerekirse, kırk beş dakika sonra akşam yemeği masasında olduğumuzda ayağını bacaklarımın arasına sokmuştum çünkü görünüşe göre ondan uzak duramıyordum.

“Geçen hafta sonu Capilano Gölü’nde paten kaymaya gittik ve Carter’ı yarışta yendim.” Aileme bunu gururla söylüyordu.

“Çünkü *hile* yaptın.”

Pizzasını çiğneyerek düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Bu benim yapacağım bir şey gibi görünmüyor.”

“Bu benim onu haddini bildirmek için yapacağım bir şey,” dedi Jennie. “Carter, yeğeninin hokey takımına koçluk yaptığını ve lise-de beden eğitimi öğretmenliği yaptığını söyledi. Bu çok havalı! Hiç dans ettin mi?”

“Sadece içtiğim zaman. Ritme pek uyumlu hareket edemem. Yine de birkaç yıl artistik buz pateni yaptım.”

“Okuldaki kız voleybol takımına da koçluk yapıyor,” diye ekledim.

“Voleybol da mı oynadın?” diye keyifle sordu Jennie.

Olivia başını salladı. “Altıncı sınıftan üniversite son sınıfa kadar.”

Jennie dudaklarını ısırды. Omuzları titremeye başladı ve gülerken burnundan küçük bir homurtu çıkardı. Gülümsememi avucumun arkasına sakladım ve kahkaha atmamaya çalışarak tabağıma baktım.

Olivia’nın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. “Ne?”

“Sadece...” Jennie küçük bir kahkaha atarken öne doğru eğildi. “Yani...” Hâlâ kıkırdıyordu. “Ağa...” Ağzını kapattı. “Boyun yeti-şiyor mu?” Tam benimle aynı anda kahkahayı patlattı ve ikimiz de masanın üzerine doğru eğildik.

Olivia kollarını göğsünde kavuştururken gözleri kısılmıştı. “Ah, anlıyorum. Siz iki Beckett çocuğu aynısınız.”

“Pislikler mi?” diye tahmin yürüttü annem. “Evet ama babalarını suçla, beni değil.”

Masanın öbür ucundan Dublin’e bir parça salam uzatırken, “Kız arkadaşına iyi davran, Carter,” diye seslendi Hank. “Yoksa okuduğumuz kitaptaki eğlenceli şeyleri denemene izin vermez.”

Sözlerinin ağırlığını tam olarak algılamam tam beş saniye sür-müştü ve o zamana kadar Olivia çoktan öksürük krizine girmişti.

Olivia'nın sırtını ovalarken, "*Hank!*" diye bağırdım.
"Eyvah!" diye mırıldandı. "Dublin, yine sıçıp batırdım."

Aklımı kaçıırıyordum. Şu anda Olivia'nın müdürünün Cara'nın ziyaretlerinden ne kadar hoşlandığını anlatmasını dinliyor olmamın tek mantıklı açıklaması buydu.

Olivia'yı üç saat önce beni yatağında öpüp vedalaşırken görmüştüm. Erken kalkıp işe gitmesi gerektiği için dün gece onun evinde uyumuştuk. Ben anında tekrar uyuyakalıp bir buçuk saat sonra uyanmış, mutfağındaki yemeklerin çoğunu yedikten sonra da kötü hissettiğim için internetten market alışverişi yapmıştım.

Önümüzdeki beş gece için ona veda etmeye hâlâ hazır değildim.

"Bir zamanlar ben de gençtim," dedi Ray. Ona Ray dememi söylemişti. "Son iki hafta sonundaki fotoğraflara bakılırsa ikiniz oldukça yakın görünüyorsunuz." Kaşlarını oynattı, ki bu biraz garipti çünkü o Olivia'nın patronuydu. Ayrıca bu son yorum beni biraz endişelendirmişti.

"Bu sorun yaratır mı? Fotoğraflarımız? Öpüşürken?" Siktir, bunu hiç düşünmemiştim.

Spor salonunun kapısının önünde durduğumuzda bana eliyle içeriyi işaret etti. Olivia'yı görebiliyordum, topuklu ayakkabı giymeyi seçtiği bir günde bile kendinden daha uzun bir grup erkekle çevriliydi.

"Olivia'mn özel hayatı kendisini ilgilendirir. Yakın ilişkiler kurmaya tamamen hakkı var, sadece onun özel hayatı fotoğraflandı. Her şey yasal ve saygılı düzeyde kaldığı sürece bunun için cezalandırılmayacaktır."

"Yasal ve saygılı düzeyde, anladım." Kulağa yeterince kolay geliyordu ama Olivia'yı sevme konusunda biraz kontrolsüz olabiliyordum. Dışarıda olduğumuzda her şeyi "genel izleyici" düzeyinde tutmak için özellikle çaba göstermem gerekecekti.

"Buradaki çocuklar onu seviyor ve yaşça onlara yakın olduğu için işinin pek de kolay olmadığı ortada. Birçoğu onu arkadaş, güvenebilecekleri biri olarak görüyor. İkiniz ilişkinizi kamuoyuna açıkladığınızdan beri bu durumun biraz daha fazla olduğunu söyleyebilirim ama Bayan Parker bu çocuklarla nasıl başa çıkacağını biliyor."

Kahkahamı bastırdım. Kendisine *hokey sürtüğü* dediği için yere sermekle tehdit ettiği çocuk düşünülüşünde, onlarla başa çıkabildiğine emindim.

“Bana buraya kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Olivia her zaman seninle çalışmayı ne kadar çok sevdiğinden bahseder.” Bu sözler ağzından bir kez bile çıkmamıştı ama Ray’in yüzü aydınlandığında bir erkek arkadaş olarak gereken özeni gösterdiğimi anlamıştım.

Kapıdan içeri süzıldüm, kapanmadan önce kapıya yaslanıp Olivia’yı çalışırken izledim. Bazen onun hakkında en ilginç şeyleri, izlediğimi bilmediği zamanlarda öğreniyordum.

Voleybol filesi havadaydı, birkaç çocuk etrafta oynarken Olivia’nın kalçasma dayanmış bir top ve boştaki elinde pano vardı.

“Tek söylediğim şu, utanıyorsanız söyleyin, Bayan Parker.” Sarışın bir çocuk voleybol topunu üç kez sektirdikten sonra basketbol filesine doğru fırlattı ve top çemberden sekti. “Eğer bunca zamandır yeteneklerinizi abartarak anlatıyorsanız...”

Topunu yere bırakıp panosuna bazı notlar alırken, “Yeteneklerimi abarttığım falan yok,” dedi Olivia ilgisiz bir şekilde. “*Seni* utandırmak istemiyorum. Erkek egonu kırmak istemem. Ergenlik yıllarında ne kadar hassas olabildiklerini bilirim.”

“On sekiz yaşıdayım. Artık yetişkin bir adamım.”

“Doğru. Nasıl unutabilirim ki?”

“Hep oynayabildiğini *söylüyorsunuz* ama bize hiç göstermiyorsunuz,” diye başladı başka bir çocuk. “Tüm bunları uyduruyormuş gibi görünüyorsunuz.”

“Sizinle oynamam için beni kışkırtamazsınız.”

Hmm, Olivia yüzde bin kolay kışkırtılırdı yani...

“Bakın, eğer kısa olduğunuz için...”

Kalemini panoya vurdu ve konuşan çocuğa öyle karanlık bir bakış attı ki, ben bu mesafeden korkmuştum. “Ciddi misin? Kısa muhabbeti mi? Yine mi?”

Eyyvah.

Topu çocuğun elinden aldı ve kendi kendine mırıldanırken başı eğik bir şekilde bana doğru yürümeye başladı. “Aptal kısa şakaları. Onlardan çok sıkıldım. Anladım, bacaklarım çok küçük. Ha-ha.”

Kahkahamı bastırdım, kapının arkasına biraz daha saklanıp kızımın topuklu ayakkabılarını fırlatıp yere on santim daha yaklaşmasını izledim.

Fileye doğru döndü ve topu sektirerek konuşmaya başladı. “Bunu sadece bir kez yapacağım, o yüzden izlediğinizden emin olun.”

Bunun bir sorun olacağını sanmıyordum. Çocuklar dikkatle onu izliyordu, ben de öyle.

Topu elinde döndürdükten sonra topu sektirdi. Üçüncü kez sektiğinde topu yakaladı, gülünç derecede yükseğe fırlattı, ileriye doğru üç büyük adım attı, havaya sıçradı ve...

O lanet topu spor salonunun tam ortasına fırlattı. Top karşı duvara çarpıp yuvarlanarak ona geri döndüğü sırada çocuklar akıllarını kaybediyordu.

“Umarım bunu neden benimle uğraşmamanız gerektiğini kendinize hatırlatmak için kameraya almışsınızdır.”

Kendime bir okulda olduğumu hatırlatmak zorundaydım, bu yüzden aletimi bariz bir şekilde düzeltmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

“Lanet olsun. Bu gerçek olamazdı.” Onlara doğru yürürken Olivia’yı işaret ettim ve yüzündeki şok ifadesini zihnime kazıdım. “O benim kız arkadaşım, beyler!”

“Carter!” Olivia topu bırakıp çıplak ayaklarıyla bana doğru koştu. “Ne yapıyorsun burada? Bunu gördün mü?” Kollarını bana dolayıp yüzünü göğsüme gömdü. “Artık herkese kısa şakalarını bırakmalarını söyleyebilirsin.”

Şu anki coşkusu göz önüne almdığımda, ona bunun pek olası olmadığını söylemekten çekinmiştim, bu yüzden bunun yerine, “Seninle gurur duyuyorum, ufaklık,” diye yanıtladım. Dudaklarımı onunkilere değdirdim. “Seni bir kez daha görmem gerekiyordu. Umarım sorun olmaz.”

Yüzünde sinsisi bir sırıtış belirirken, her biri olduğu yerde donup kalmış ve ağızları açık kalan öğrencilerine doğru baktı. “Az önce kendine üçüncü ders saatinde son sınıf erkek fitness dersinde bir öğretmenlik yeri kazandın.”

“Harika. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekte iyiyim ve yüz yirmi yedi saat ayrı kalmadan önce seninle biraz daha zaman geçirebileceğim. Tabii saatleri saymıyorum.” Topuklu ayakkabılarını

tekrar giyerken dudaklarımı kulağına bastırdım. “Bu öğretmen kıyafeti içinde çok seksisin.”

“Bu sabah beni tam da bu kıyafetle gördün.”

“Evet ama yarı uykuluydum ve sen az önce tüm salonu salladın. Şimdi seni soymak istiyorum ama topuklu ayakkabıların ayağında kalacak.” Bu tehdidi yerine getiremeden ellerimi çırpıttım. “Pekâlâ beyler, Bay Beckett ile beden eğitimi dersine hoş geldiniz.”

Olivia’nın panosunu yerden kapıldığı gibi dilimi şaklatarak notlara göz gezdirdim.

“Ah, işte başlıyoruz. İlk işimiz... Geçen pazartesi hanginiz Bayan Parker’a *hokey sürtüğü* dedi?”

“Sıkıldım. Odaya dönüp *Xbox* oynamak ister misin?” Bir kilo karnat, bir tabak nacho yemiştım ve Adam’la bir şişe içki içmiştım. Tam olarak sıfır teklif almıştım çünkü bir kadın bana doğru tek bir adım attığı anda, ona o kadar sert bir yüz ifadesiyle bakıyordum ki, o da hemen kaçıyordu. Artık buradan gitmek istiyordum.

“Hadi gidelim.” Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkardım ve masaya birkaç banknot bıraktım. Adam’la Emmett de toparlanmaya başladı ama yanında formasını giymiş ve kulağına fısıldayan minyon bir sarışın olan Garrett kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. “Elbette sen kalabilirsin, Gare-Ayıcık.”

“Ama ben... sen... *off*.” Başı bir iniltiyle arkaya düştü ve kendini kızın uzuvlarından ayırmadan önce kızın kulağına özür olduğunu varsaydığım bir şeyler fısıldadı.

Bar otele iki dakikalık yürüme mesafesindeydi ve asansöre ulaştığımızda Garrett üçüncü kez aletini düzeltiyordu. “İlişkinin olması seks hayatımı mahvediyor, seni lanet hıdı.”

“Seks hayatın bana bağlıysa daha büyük sorunların var demektir.”

“Sana bağlı değil, ben sadece... şey... Siktir git.” Koridora çıktığımızda beni duvara doğru ittirdi. “Kız arkadaşına kafayı takmışsın.”

“Evet.”

“Tek yapmak istediğin odaya dönüp onunla telefonda konuşmak ve onu ne kadar özlediğini, onu öpmek, becermek ve sarılmak için nasıl sabırsızlandığını söylemek.”

“Kesinlikle evet.” Bunları aynı sıralamayla yapıp sonrasında tekrar etmek istiyordum.

Emmett ayakkabılarını odanın içine fırlatırken kıkırdıyordu. Bir paket *Ruffles All Dressed* cipsini yırtıp açtı ve başını iki yana sallayarak kendini kanepeye attı.

“Ne gülüyorsun, gerzek?” Elimi pakete soktum ve bir avuç cips çaldım. Bunları Vancouver’den getirmek zorunda kalmıştık. Amerika’da bunları bulmak çok zordu ve inanın bana, bulsanız bile büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirdiniz. Aynı değillerdi, bu tam bir rezaletti.

“Liv’le tanışmadan önceki geceyi hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Ondan önceki hayatımı unutmuştum.

“Gece seninle kalmak istediği için gözyaşları içinde bir kızı kovdun ve asla yuva kurmayacağını söyledin.”

“Sadece bir gece kalmak istemedi. Vancouver’a taşınmak ve evimi kendi evi yapmak istedi.” Lanet olası Lauren. Yoksa Lisa mıydı? Bilmiyordum ama gece bana geri dönmüştü, bu kesindi. “Ayrıca ben asla yuva kurmayacağımı söylemedim.”

“Doğru ya. Birinin hayatına girdiği ve dünyanı altüst ettiği günün yuva kuracağın gün olacağını söylemiştin.”

“Mmm.” *Cips çok lezzetliydi.*

“Şu haline bak.” Bu sefer Adam, üçüncü kez kontrol ettiğim telefonu işaret etti. “Kızından uzakta biraz zaman geçirmek zorunda kaldığında gözlerini telefonundan ayıramıyorsun.”

“Neredeyse altı koca gün oldu,” diye mırıldandım.

Kıkırdadı. “Abartma.”

“*Ezikçe,*” dedi Garrett.

“Sadece söylüyoruz... belli ki o gün gelmiş.”

Evet, bunun farkındaydım. Aralık ayının ortalarında onu ilk kez gördüğüm gün aklıma geldi; gözlerini devirmişti ve o sevimli kahkahasını attıktan sonra bana siktir olup gitmemi söylemişti.

Sonunda, telefonum titreyip Olivia’nın yüzü ekranımı aydınlattığında bu konuşmadan kurtulmuştum. Ben cevap veremedim Garrett telefonu açtı ve kendini yatağa attı.

“Selam, Livvie.” Bacaklarını tekmeliyor, çenesini avucunun içine alıyordu. “N’aber, kızım?”

Ya Olivia çıplaksa diye düşünerek çığlık atıp üzerine atladım. Dün gece öyleydi ama yalnız olduğumu biliyordu. Yine de onu kim-senin görmesini istemiyordum. Asla. Asla ve asla. *O benimdi.*

Emmett kavgamızın ortasında telefonu kapıp tekrar kanepeye uzandı. “Hey, Ollie.”

“Aaaa,” diye hayret etti. “Onlar *All Dressed* mi? Yıllardır onlar-dan yememiştin!”

Garrett’ı üzerimden iterek Emmett’in arkasına çömeldim ve Oli-via’ya gülümsedim. Şükürler olsun ki çıplak değildi. Ancak benim tişörtümü giymişti, ıslak saçları boynundan aşağıya dökülüyor ve gri kumaşın üzerinde damlalar bırakıyordu. Bu bana öyle şeyler hissetti-riyordu ki, bacaklarımın arasını tutmak zorunda kalmıştım.

“Eskiden onları yemeden önce tüm baharatlarını yalardım,” diye devam etti.

Gözlerim kısıldı. “Cumartesi gecesini için biraz alacağım.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Garrett ellerini havaya kaldırdı. “Cipsleri be-nim için mahvetmeyi nasıl başarıyorsun?”

Telefonumu çekip yatağa uzandım. “Seni özledim, Ollie kızım.”

Yatakta doğrulup oturdu, battaniyeler beline dolanmıştı ve göre-bildiğim kadarıyla dizüstü bilgisayarının başındaydı. Yanakları pem-beleşti, acaba hep böyle kızarmak mı diye düşünüyordum. Umarım öyle olurdu. “Ben de seni özledim, Carter.”

“Cık cık,” diye karşılık verdim.

Gözlerini devirerek iç geçirdi. “Ben de seni özledim, dünyanın en seksi erkeği.”

Herkes inlerken ben gururla, “Bu daha iyi,” diye yanıtladım.

“Care ile herkesi akşam yemeğine ve maçı izlemeye çağırdık.”

“Herkesi mi?”

“Annen, kız kardeşin ve Hank.” Kıs kıs güldü. “Kızlar gecesine davet edilen tek erkek olmakla övünüyordu. Dublin de bütün gece kucağımdan inmedi. Üçüncü periyotta yanlışlıkla dondurma kâsemi yalamasına izin verdim, yani artık onun favorisiyim.”

Olivia’nın ailem üzerindeki etkisi kalbimi sıkıştırıyordu. “Onları davet ettiğin için teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Onlarla vakit geçirmeyi seviyorum.” Sırıtarak telefonuna baktı ve sonra bana doğru çevirdi. “Carter, bu ne?”

“Ne... ah. Bu.” Aşırı gururlu bir ifadeyle sırtıyordum. “Sadece kimsenin yalan ağına düşmemesini sağlıyorum. Eğer ellerim havadaysa, kime dokunuyor olabileceğime dair sahte dedikodular çıkmaz.” Göz gezdirdiği makalenin başlığında şu yazıyordu:

“Carter Beckett dünyaya ilan etmek istiyor: O UZAK DURULMASI GEREKEN BİRİ, hanımlar!”

Bu hafta ne zaman kızlar benimle konuşmaya çalışsa, ellerimi başımın üzerine koyup bana yöneltilen kameralara gülümsemek için bilinçli bir çaba harcamış olabilirdim.

Olivia gülerek başını iki yana salladı. “Bu fotoğrafta sırtışın daha gurur verici olabilir miydi?”

“Ne diyebilirim ki? Dünyanın senin olduğumu bilmesine izin vermek beni mutlu ediyor.”

Garrett kafama bir yastık fırlattı. “Kendinize bir oda bulun! İkincinin ne kadar derin bir aşk yaşadığı kimsenin umurunda değil.”

Adam masadaki *Oreo*’larına uzandı ama ben ona bakınca kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu. “Cidden, söylemek için can attığınızı bildiğimiz kelimelerin etrafında daha ne kadar dans edeceksiniz?”

“Onları rahat bırakın.” Emmett yanıma oturup Olivia’ya gülümseydiğinde, dikkatlerini dağıttığı için ona minnettardım.

Ta ki Emmett konuşmaya devam edene kadar.

“Carter hâlâ birini kendisinden ve *Oreo*’lardan daha çok sevdiği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyor. Ollie ise dünyanın en kibirli, kontrolcü ve sinir bozucu adamına âşık olduğunu kabul etmekte zorlanıyor. Böylesine akıllara durgunluk veren bir senaryoyu kimsenin kabullenmesi mümkün değil.”

TIPKI OLIVIA GİBİ AMA UZUN BOYLU VE MEMELERİ YOK

Carter

Eğer tüm saatleri toplayaydım, hayatımın büyüdüğüm ev de dahil olmak üzere diğer tüm yerlerden daha fazlasını arenalarda geçirdiğime emindim. Arenalar bana yabancı değillerdi; kokuları, gürültüleri, bir arenaya her adım attığımda omurgamda yükselen heyecan...

Fakat asıl özlediğim şey *şuydu*: Çocukların etrafta koşuşturması, atıştırmalık büfesindeki taze pişmiş kurabiyelerin kokusu, her ebeveynin buz pistinde geçen bir sabahı atlatmak için sarıldığı sert kahveler.

Burada olmak bir sürü mutlu anıyı beraberinde getiriyordu; bunun gibi pistlerde geçirdiğim yılları, babamın bana paten kaymayı öğretmesini, ailemin bana tezahürat yapmasını, hayallerimi destekleyerek bugün olduğum kişi olmama yardımcı olmalarını hatırlatıyordu.

Dört pistten hangisine gitmem gerektiğini gösteren panoya bakarken, göz ucuyla birinin bariz bakışlarını ve yanındaki kişiyi dürtme şeklini yakaladım. Cumartesi sabahı böyle bir yerde tanınmak kaçınılmazdı ama bu oyun benimle ilgili değildi, bu yüzden beremi biraz daha aşağı çekip pisti buldum.

İçeri girip plastik camın üzerine çıkarak kızların buzun üzerinde dolaşmalarını izlerken pistin keskin soğuğu içimi ürpertmişti. Olivia'yı yedek kulübesinin kapısında bir kızla konuşurken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kız 8 yaş ve altı liginde olmasına rağmen patenleriyle boyu Olivia'dan çok da kısa değildi.

"Siktir! Carter Beckett, yerel buz pistinde takılıyor."

Yanımda oturan adama doğru döndüm. Koyu kahverengi saçları ve aynı renk gözleriyle gülümsemesi bana bugünü beklediğini söylü-

yordu ama çoğu insanın beklediği şekilde değildi. Göğsüne bağlanmış bir bebek vardı, silikon bir hokey patenini kemiriyordu. Çenesinden sarkan bir damla salya babasının ceketine bulaşmıştı.

“Şu anda küfür etmen doğru mu? Küçük Jem için pek de iyi bir izlenim bırakmıyorsun.”

Kim olduğunu bildiğimi fark edince yüzünü şaşkınlık kaplamıştı ama nasıl bilmeyebilirdim ki? Olivia’ya çok benziyordu, şey hariç ...

“Kahretsin, gerçekten de bana benziyor, değil mi?”

“Şey dışında...”

“Göğsümde bir çift meme yerine bir çocuk olması dışında mı?”

“Boy farkı diyecektim ama tabii, o da olur.” Olivia’nın göğüsleri mükemmeldi ama içimden bir ses bu ayrıntının hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu.

“Burada ne işin var? Ollie geleceğini söylememişti.”

“O bilmiyor. Hiçbir maça gelmemem gerekiyordu.”

“Ama yine de geldin?”

“Hıhı. Erken dönüş için bir uçak yakaladım.”

Jeremy’nin kaşları havaya kalktı ama bakışları temkinliydi. “Takımla birlikte uçmak yerine kendi uçuş biletinin parasını mı ödedin? Bunu neden yaptın?”

Çünkü kız kardeşine takıntılı olduğum için? “Çünkü Ollie’yi koç olarak görmek ve Alannah’yı oynarken izlemek istedim.” Olivia’nın hâlâ kahverengi saçlı kızla konuştuğu buz pistine döndüm. Gülerek kızın kaskını tutup hafifçe salladı. “Beş dolarına bahse girerim ki bu senin kızın.”

Jeremy kıs kıs güldü. “Evet, Alannah nadiren onun yanından ayrılır.”

Buzun üzerine çıkmadan önce kollarını Olivia’nın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. Gözleri tribünlerde dolaştı, Jeremy’ye takılınca yüzü aydınlandı ve el salladı.

Ardından beni gördü.

Sopası buza çarptı, orada durup bana bakarken ağzı açık kalmıştı. Sonra çılgılık atmaya başladı. O çılgılık atarken ben kahkahalarla gülüyordum. Bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Patenle kaymaya başladı ve Olivia’yı bir kez daha kucakladı, az kalsın onu kıcının üstüne düşürüyordu.

“Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*, Ollie Hala,” diye bağırdı. Olivia Alannah’dan tribünlere döndü, ağabeyini ve sonra...

Beni gördü.

Göz kırpıp parmaklarımı oynatarak ona selam verdim. Yüzü ışıltı ışıltı, yanakları kızarmıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Jeremy. “Habersiz geldiğin için sana kızacağımı düşünüyordum.”

Ben daha ona hak veremedim Alannah buzun üzerinden hızla kayıp havaya sıçradı ve sırık gibi bedenini önümdeki cama çarptı.

“Senin için bir gol atacağım!” diye bağırdı.

“Peki ya ben?” diye sordu Jeremy. “Bu yaşlı adam için de bir gol atacak mısın?”

Alannah alaycı bir şekilde güldü. “Kaybol, baba. Şehirde yeni bir adam var.”

Jeremy tribünlere doğru eliyle işaret etmeden önce nefesinin altından küfretti. “Eh, gel bakalım. Karım ayakta durmak istemiyor ve senin buraya girdiğini gördüğünden beri kendinden geçiyor.”

Olivia’nın takımı diğerini ezmişti. İkinci periyodun yarısında, onlara sakın olmalarını söylemek zorunda kalmıştı. Alannah iki gol atıp bir de asist yaptı. Sanki benim DNA’mı almış gibi iki golden sonra da beni işaret etti ve kolunu kaldırıp hokey sopasını gitar gibi kullanarak çılgın bir solo attı. Annesi Kristin utanç içinde yüzünü ellerinin arasına gömerken, Jeremy ile ben tribünlerdeki en yüksek sesli yetişkin olmak için yarışıyorduk.

Tabii ki ben kazanmıştım ama Jeremy bunu farklı şekilde anlatmaya çalışacaktı. Belki de bu yüzden kızlar soyunma odasından birlikte çıktıklarında, birbirimizi dirsekleyerek onlara ilk ulaşan kişi olmaya çalışıyorduk. Yine ben kazanmıştım. *Tabii ki.*

Olivia bana sarıldığında kendimi yeniden bir bütün hissetmiştim. “Buradasın ve ben buna kızgın bile değilim.”

“Bu, yapmama izin verilmeyen daha fazla şey yapabileceğim anlamına mı geliyor?” Mesela, bir delik var...”

“Hayır.”

Lanet olsun.

Bir parmağımı çenesinin altından geçirerek dudaklarını yumuşak bir öpücük için kendime yaklaştırdım ve ağabeyinin çıkardığı öğürme sesini duymazdan geldim. “Seni özledim, ufaklık.”

“Hey.” Olivia’nın yanındaki küçük kız duvara yaslanıp kollarını ve bileklerini kavuşturmadan önce bana el salladı. Başını kaldırıp selam verdi. “Merhaba. N’aber? Ben Alannah. Bana Lana diyebilirsiniz. Ya da Lanny. Ya da Al. Ya da Allie. Ya da sadece...” Tembelce omuz kaldırıp indirdi. “Alannah.”

Cevap vermeye fırsat bulamadan küçük elleri ağzına kapandı ama boğazında düğümlenen çığlığı gizlemek için hiçbir işe yaramıyordu. Kendini bana doğru fırlattı, ince uzuvları vücudumu sarmıştı.

Kıkırdarak ona sıkıca sarıldım. “Orada kışlarını fena tekmeledin, Lanny. Siktir. Kış dememe izin var mı? Siktir. Siktir dedim. Siktir, yine söyledim.” *Hey Google, küfretmeyi nasıl bırakabilirim?*

“Babam sürekli kötü sözler söylüyor.” Alannah kucağımdan atladı. “Bazen annem onu bodruma gönderip ceza veriyor ve sonra küfür kavanozuna para koymasına gerekiyor. Sonra annem o parayı yeni ayakkabılar ve güzel şaraplar almak için kullanıyor.”

Bakışlarım Kristin’e kaydı. “Küfür kavanozuna ne kadar borcum var?”

“Dört küfür eşittir dört dolar.” Elini uzattı. “Öde bakalım, dostum. Anneciğin güzel bir şaraba ihtiyacı var.”

Eline bir onluk sıkıştırdım ve para üstünün kalmasını çünkü günün sonunda muhtemelen daha fazla borcum olacağını söyledim.

Alannah, Olivia’nın omzunda asılı duran postacı çantasını karıştırdı ve bir *Sharpie* çıkardı. “Sopamı imzalayabilir misin?”

“Ben mi sopamı imzalayacağım?” Bantlanmış bıçağın üzerine adımı karalarken başımı iki yana salladım. “Dostum, oynadığın oyundan sonra benim senden imza istemem gerekiyor.”

“Dostum.” Alannah, Olivia’nın üzerine yığılırken kıkırdamaya başladı. “Carter Beckett az önce bana dostum dedi.”

Göz kırptım. “Şimdi ne yapacaksınız? Herkesi öğle yemeğine götürebilir miyim?”

“Evet! Bir süperstarla öğle yemeği yiyeceğim, bir süperstarla öğle yemeği yiyeceğim,” diye haykırarak tuhaf bir dans yaptı. Sanırım bu dansa *flossing** deniyordu.

“Ah, şey, bizim şu şey var...” Jeremy başını kaşıdı.

* Özellikle çocuklar ve gençler arasında popüler olan, kolları ve kalçayı zıt yönlerde hızla sallayarak yapılan bir dansır. (ç.n.)

Kristin onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. “Bizim bir planımız yok. Şu anda *fangirl*’lük yapmıyormuş gibi davranma. Bütün arkadaşlarına mesaj atmak için sabırsızlanıyorsun.” Bana gülümse-di. “Birlikte öğle yemeği yemeyi çok isteriz. Çok teşekkür ederiz, Carter.”

Park yerine doğru ilerlerken Alannah kolunu omzuma atıp, “Ne-reye gidiyoruz?” diye sordu.

“En sevdiğin yemek ne?”

“Pizza ve tavuk kanadı, dostum!”

“*Dostum.*” Bir iniltiyle başımı arkaya attım. “Birbirimizin en ya-kın arkadaşı olacağız.”

“Senin arabanla gelebilir miyim, Carter?”

Omuz silktim. “Benim için fark etmez.”

“Lütfen, lütfen, lütfen,” diye yalvardı babasına. Ceketine yapışa-rak onu sallamaya başlamıştı.

“İyi. Ama çocuk koltuğunu almak şartıyla.”

“Sekiz yaşına girmek üzereyim.” Alannah kollarını kavuşturdu ve kalçasını dışarı çıkararak afra tafra yaptı. “Araba koltukları bebekler içindir.”

“Sekiz yaşına geldiğinde, çocuk koltuğundan kurtulabilirsin.” Sanki bu şeyi nasıl kuracağıma dair en ufak bir fikrim varmış gibi sırtarak koltuğu göğsüme yapıştırdı. “Ama şimdilik, sen hâlâ benim minik bebeğimsin.”

Olivia yüzümdeki ifadeye kahkahalarla gülerken koltuğu alıp arka koltuğuma yerleştirdi. “Sen bir meleksin,” diye fısıldadı ve beni yanağımdan öptü. “Onların arabasıyla geldim, o yüzden birlikte gi-debiliriz ama hafta sonu için hazırladığım çanta evde.”

“Mükemmel.” Çünkü bir çocukla yalnız kalmak beni biraz korku-tuyordu. Küçük bir insanın hayatı bana emanet edilemezdi. Ben daha yetişkin sayılmazdım.

Kırk beş dakika sonra, masamızdaki üç pizzadan birinin altı par-çasını yemiştim, kaç tane kanat yediğimin sayısını unutmuştum ve Alannah’nın bana yetişmek için elinden geleni yapmasından çok et-kilenmişim.

“Vay canına.” Karnını tutuyordu. “Gerçekten yemek yiyebiliyor-sun.”

“Ben büyük bir adamım. Yiyebileceğim kadar yemeğe ihtiyacım var.”

“Evet, kocamansın! Ollie Hala senin yanında küçük bir bebek gibi kalıyor!” Olivia’ya acıyarak gülümsedi. “Alınma. Ona sarılırken ezilmemesi için dikkat etmelisin, Carter.”

Evet, ona sarıldığımda...

“Onu tutabilir misin?” Kristin ayağa kalkarken bebek Jem’i, Jeremy’ye uzattı. “Tuvalete gitmem gerek.”

“Elbette,” diye yanıtladı. Fakat Jeremy bebeği kucağına alır almaz ayağa kalktı, masanın üzerine eğildi ve onu benim masum kollarıma bıraktı.

Çılgılık atmamam lanet olası bir mucizeydi.

Bebek? Bir bebekle ne yapacağımı bilmiyordum.

Küçük bedenini kol mesafesinden tutuyordum. Hâlâ o lanet hockey patenini kemiriyor, salyaları kolundan aşağı damlıyordu. Kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı, bir şeyler mırıldanarak kıkırdadı.

Bir kahkaha atarak, “Siktir,” diye fısıldadım. “Çok tatlısın, küçük dostum.”

Olivia dirseğini masaya koyup yanağını avucunun içine koyarken geniş, aptal bir sırıtişla beni izliyordu ve o kadar güzeldi ki...

Jem’i yanıma çekerek, “Sevimli görünüyor muyuz?” diye sordum. Islak ağzını yanağıma bastırdı ve anlamsız bir şeyler geveleyerek aşırı salyalı bir öpücük kondurdu.

“Çok sevimlisiniz.” Daha çok iç çekişe benzeyen kelimelerden sonra göğsü yavaşça indi.

“*Aman Tanrım.*” Bu Kristin’di, tuvaletten dönmüştü. Eh, pek dönmüş sayılmazdı. İki masa ötede, ayakları yere yapışmış gibi duruyor ve ellerini çırpıyordu. Koşarak geldi ve telefonunu çıkardı. “Bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?”

Ben, Jem ve Allannah’nın yüzlerce fotoğrafım çektikten sonra Olivia’ya ve en sonunda biraz isteksiz görünse de aslında bunu çok isteyen Jeremy’ye fotoğrafa dahil olmalarını söyledi. Ardından garsondan hepimizin fotoğrafım çekmesini isterken bize ailem demişti ve ben de bunun bir parçasıydım. Olivia kızardı ve kameraya bir kez daha gülümsemeden önce onun sıcak yanağını öptüm.

Aynen öyle, bu kız benim ailemdi.

Otoparka giderken, "Pijama partisi yapmalıyız," dedi Alannah. "Bir gün, belki. Eğer istersen. Nasıl krep yapılacağını biliyorum. *Oreo*'ları hamurun içinde ezebiliriz. Ollie Hala onların senin en sevdiğin kurabiye olduğunu söylüyor, benim de öyle."

"Anlaştık. Sen *Oreolu* krep yap, ben de *Oreolu brownie* yapayım. *Oreo* temalı bir pijama partisi yaparız."

Yüzü bir deniz feneri gibi parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten. Programımı kontrol edeceğim ve bir gün belirleyeceğiz."

"Sen harikası." Beni sıkıca kucakladı.

İki dakika sonra, arabaya doluştuğumuzda ve çok uzun zaman sonra ilk kez baş başa kaldığımızda, "Cidden, sen bir azızsın," dedi Olivia. "Onunla harikaydın. Pijama partisi için de endişelenme. Seni bundan kurtaracağım."

"Ne? Hayatta olmaz! *Oreo* temalı pijama partisi mi? Bu benim en büyük hayalimin gerçekleşmesi gibi bir şey, senden sonra."

Tek kaşını kaldırdı. "Yeğenime bakıcılık mı yapmak istiyorsun?"

"Aynen öyle. Çok eğlenceli biri. Jem'i de alacağız." Parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Bugün çok hoşuma gitti. Ailenle tanışabildiğim için mutluyum. Yine de seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum."

"Hmm. Büyük planlar mı var?"

"*Devasa* planlar var. Devasa derken, aletimden bahsediyorum."

"İnan bana, ne demek istediğini çok iyi anladım."

"Madem biliyorsun, bu gece seni mahvedeceğimi de biliyor olmalısın."

İç çekti ama bu mutlu, memnun bir sestti, bu yüzden kapıdan içeri girer girmez hiç vakit kaybetmeden Olivia'yı omzuma atıp merdivenlerden yukarı taşıdım.

Kot pantolonunu çıkarırken dudaklarına, "Bu kusursuz vücudunun her santimini yalayacağım," diye fısıldadım. Ağzım kalçakemiğinin üzerinde kapandı, üzerinde izimi bırakırken parmakları saçlarıma gömülmüştü.

Kıçı yatağa çarptığında dizlerimin üzerine çöktüm. Ayağını tutup bacağının iç kısmından yavaş yavaş yukarı doğru ilerliyor, bacakla-

rını boynuma sarıp onu yalamam için yalvarana kadar onu çılgına çeviriyordum.

“Açgözlü kız.” Çamaşırının ortasındaki ıslak noktayı öptüm. “Bak, şimdiden ıslanmışsın.”

“Carter.” Bu hem bir uyarı hem de bir talepti. “Onu çıkar ve işe koyul.”

Kahkaha atarak bacaklarından aşağı doğru ilerledim. “Seni heyecanlandırmaya bayılıyorum, sert kız.” Telefonum çalıyordu ama durmadım. Altı lanet gündür bu an için kıvranıyordum ve onu alacaktım.

“Carter.” Sesi biraz arzu, biraz öfke doluydu çünkü o telefon durmuyordu ve Olivia ona uzanmaya çalışıyordu.

“Bırak onu.”

“Ama ya...”

İç çamaşırını yırtarak, “*Bırak onu,*” diye hırladım.

Dilim şişmiş klitorisinin üzerinde gezinirken başı bir solukla geriye düştü. “Ahhh, evet.”

Telefonum tekrar çalmaya başladı.

“Tanrı aşkına.” Kendimi olmak istediğim tek yerden ayırarak telefonumu aldım, açmadan önce ismi kontrol etme zahmetine girmedim. “Ne?”

“Carter? Ben... Özür dilerim.”

Yere çöktüm ve diğer uçtan gelen boğuk sesle elimi saçlarımda gezdirdim. “Adam? Neyin var, dostum?”

Burnunu çekti. “Ben... Ben eve yeni geldim.”

“Ve?”

“Ve ben... Courtney... o...” Zorlukla duyulabilen bir küfür ederken sesi çatlamıştı. “Özür dilerim. Kimi arayacağımı bilemedim. Ne yapacağımı bilemedim. Araba kullanabileceğimi sanmıyorum ama burada kalamam. Buradan defolup gitmem gerek.” Panik atağın eşiğine gelene kadar her kelime bir öncekinden daha hızlı çıkıyordu.

“Tamam, dostum, nefes al.” Kesik kesik nefes alışını duyana kadar bekledim. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Courtney’yi yatakta başka biriyle yakaladım.”

SPOILER UYARISI: BİR AY BİLE DAYANAMADIM

Carter

Adam'ı iki kez ağlarken görmüştüm. Biri onu evlat edinen büyü-kannesi vefat ettiğinde ve veda etmek için Colorado'ya zamanında ulaşamadığında, diğeri de iki yıl önce konferans finallerinde kaybetti-ğimizdeydi. Olduğundan daha iyi olmak için kendine çok fazla baskı yapan biriydi ama hiç şüphesiz tanıdığım en iyi, en şefkatli adamdı.

Bundan bin kat daha iyisini hak ediyordu.

Ön koltuğa oturduğunda mavi gözleri kan çanağı gibiydi, saçları dağınıktı. “Teşekkürler, dostum.” Avuçlarını zıplayan dizlerinin üze-rinde ovuşturdu. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Bunun için özür dileme.”

“Olivia'yı bütün hafta görmedin. Onunla birlikte olmak için eve erken döndün.”

“Şimdi de burada seninleyim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa bu-radayım. Ne olursa olsun, Adam. Birbirimize göz kulak olmalıyız.”

“Haklısın. Özür dilerim.” Yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Anla-dım. Artık özür dilemek yok. Özür dilerim.” İç çekti. “Siktir.”

Garaj yoluna geri dönmeden önce omzuna vurdum. “Bir içki ister misin?”

“On tane istiyorum.”

Bu şekilde kendimizi şehir merkezinin karmaşasından uzakta bir barda bulmuştuk. Şans eseri bu gece hiçbir Kanada takımı maç yap-mıyordu, bu da nispeten gecenin sakin geçeceği anlamına geliyordu. Arka köşedeki bir masaya yöneldiğimizde oradaki birkaç kişi bize dönüp bakmamıştı bile.

Adam ağzını açıp konuşmaya başladığında çoktan iki bira içmişti.

“Bilmem gerekirdi. *Biliyordum*. En azından biraz da olsa biliyordum.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek buklelerini dağıttı. “Sezon arasında her şey iyiydi, biliyor musun? Her günü birlikte geçiriyorduk. Bear’ı almıştık.” Yavru köpeğinden bahsediyordu. “Sezon başlar başlamaz işler değişmeye başladı.” Birasının kalanını kafasına dikti ve Garrett hemen yeniden doldurdu. “Bu benim hatam mı? Hokey çok mu fazla geliyordu? Belki de ona yeterince ilgi göstermedim.”

“Seni orada durduracağım.” Ne yaptığını anlayamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Adam’ın suçu muydu? *Sikerim öyle işi*. Bu adamı on dokuz yaşında uçağından indiği andan beri tanıyordum ve Courtney de onunla gelmişti. Adam o günden beri hep sevgi dolu ve ilgiliydi. “Sen tanıdığım en iyi adamsın. Bu adamlardan daha iyisin.” Başparmağımla Garrett ve Emmett’i işaret ettiğimde, başlarını sallayarak onaylıyorlardı. “Ve kesinlikle benden daha iyisin. Çok naziksin, çok komiksin ve o kıza her zaman bir kraliçe gibi davrandın. Burada her ne olduysa senin suçun değil.”

Courtney on yedi yaşından beri onunla birlikteydi. Bu hayatı avucunun içi gibi biliyordu ve ne yazık ki onu tutan şey hokeydi. Adam’ın herkesi şaşkına çevirecek bir serveti vardı ve bunu fazlasıyla hak ediyordu. İlk turdan seçilen oyuncularlandı, herkesin istediği kaleciydi ve biz onu alan şanslı takımdık.

Courtney’nin ne kadar şanslı olduğunu ne zaman unuttuğunu bilmiyordum.

Bu gece kaçınıcı olduğunu bilmiyordum ama, “Özür dilerim,” dedi Adam. “Geçen hafta sonu sen ve Ollie arasında olanları bu kadar kolay unutmamalıydım. Ben sadece... ona inanmak istedim. Her ne olduysa aklının başında olmadığına inanmak istedim.”

“Anlıyorum, dostum. Gerçekten. Sahip olduğun şeye tutunmak istedin.” Koşullar ne olursa olsun, yedi yıla veda etmenin kolay olduğunu hiç sanmıyordum.

“Aynı zamanda,” diye ekledi Emmett. “Olup bitenlerin gerçekliğinin farkına varmalı ve *sana* fayda sağlayacak bir karar verecek kadar kendine saygı duymalısın. Burada kendine karşı dürüst olmalısın. Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?”

“Ah, ona defolup gitmesini söyledim.” Adam yorgun ama karanlık bir kahkaha attı. Koltuğa daha da gömülürken yıpranmış sentetik kumaş çatırdadı. “Ben eve gelene kadar gitmiş olması gerektiğini söyledim. Beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim.” Gözlerini tekrar yukarı kaldırmadan önce bardağına odaklanmıştı. Gözlerinin içinde bir kararlılık, bir teslimiyet vardı. Biraz üzgün ama daha çok huzurlu görünüyordu. “Artık.”

Sakin gecemiz bir saat içinde vahşileşme yolunda ilerlemişti. Takımımızın yarısı gelmişti ve taşındığımız dev masada on bir boş sürahi vardı. Masadaki tek ayık kişi bendim ve düşüncelerim durmak bilmiyordu.

Tek yapmak istediğim Olivia’yla sahip olduğum her güzel şeye, onda ve bizde bulduğum her cennet parçasına tutunmaktı. Çünkü ya bir gün hepsi giderse diye düşünüyordum. Ya bir gün sonumuz gelirse diye düşünüyordum ama yemin ederim ki sonumuz asla gelmeyecekti. Ya seyahat etmemden, sık sık yalnız kalmaktan yorulursa? Ya onu benden daha iyi sevebilecek biri olduğuna karar verirse?

Bu asla olmayacaktı, bundan emindim. Sanırım tek yapmak istediğim eve gidip ona hayatı boyunca başka bir erkeğe neden ihtiyaç duymayacağını göstermekti.

Telefonum titredi ve Olivia’nın bana gönderdiği fotoğrafa gülümsedim, akşam yemeğinde ne sipariş ettiğini sorduğumda cevap olarak atmıştı. Güzel, şapşal yüzü telefonumdan bana sırıtıyordu ve ağzına *pad thai*’ye benzeyen bir şey atıyordu, ben de eve döndüğümde onu yalayıp yutacaktım.

Yemekten mi, yoksa Olivia’dan mı bahsettiğimi merak ediyorsanız, cevap basit ve gayet açıktı; her ikisi de. Hadi ama, beni şimdiye kadar tanıyamadınız mı?

Adam’ın çenesi omzuma düştü, fotoğrafa bakarken içtiği bira ve viskinin etkisiyle ağırlaşan nefesleri yanağıma çarpıyordu. “O iyi biri, Beckett. Gitmesine izin verme.” Sonra hızla arkasına döndü, bir kolunu havaya kaldırarak, “Bir tur daha!” diye bağırdı.

Tüm bar coşuyordu. Evet, *tüm* bar. Adam buradaki herkes için shot ısmarlamıştı. Fakat hesabı gizlice ben ödüyordum, yani *ben* bir tur daha ısmarlıyordum.

Neyse ki, shotlar dağıtıldıktan sonra Adam partiyi evine götürme-

mizi önerdi. Büyük ilgi topluyorduk ve bar şu anda tıklım tıklımdı. Adam'ın elinde bir shot bardağıyla barın üzerine çıkıp *"Kardeşler sürtüklerden önce gelir"* anlamına gelen *ama çok daha saygılı bir şekilde ifade ettiği* bir konuşma yaptığı videosunun çoktan viral olduğunu tahmin edebiliyordum.

Hesabı ödedikten sonra arabamı sarhoş takım arkadaşlarımla doldurdum, geri kalanları da Uber arabalarına tıktım. Adam ve Garrett durmadan pizza diye sızlandığı için yolda giderken üç büyük boy pizza aldım.

Adam iki elinde dumanı tüten pizza dilimleriyle ön kapıdan içeri daldı ve sevimli yavru köpeği koşarak gelirken *"Highway to Hell"* şarkısını söyledi. Adam, Tibet mastifi olan Bear yedi aylık olmasma ve şimdiye kadar en az otuz altı kiloya yaklaşmasına rağmen, pizzasını elinden bırakmadan onu kucağına almayı başarmıştı.

Adam oturma odasının önünde aniden durdu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Courtney kanepede oturduğu yerden ayaklarını sehpaye uzatmıştı ve kucağında patlamış mısır kâsesi vardı. "Burada yaşıyorum," diye cevap verdi kayıtsızca. Bize bakmadan şarabım yudumladı ve televizyonun sesini açtı.

"Siktir git, artık burada yaşamıyorsun."

Adam pizzasını ve köpeğini göğsüme doğru itti, Courtney'nin önüne geçerken yumruklarını kalçasına dayadı. Her şeyi yere bıraktım çünkü Bear aynı anda hem yüzümü yalamaya hem de pizzayı yemeye çalışıyordu.

"Çekilir misin? Televizyonu kapatıyorsun."

Adam'ın boynunda tehlikeli bir şekilde patlamaya hazır görünen, zonklayan bir damar vardı. Bir yanımda bunu görmeyi dert etmiyordu çünkü Courtney'nin kanla kaplanmaya vereceği tepki buna değerd. Ancak arkadaşımın ölmemesini tercih ederdim, bu yüzden kanepenin arkasına uzanıp Courtney'nin kucağından kumandayı aldım ve televizyonu kapattım.

"Senden gitmeni istedi."

Courtney'nin öfkeli bakışları benimkilere çarptı. "Bu işe karışma. Bu seni ilgilendirmez, *Carter*."

"En iyi arkadaşımı incittin ve şimdi burada oturup onu incitmeye

devam ediyorsun, yani evet, bu beni ilgilendirir. Çantayı topla ve git. Geri kalan eşyalarını da biz bıraktırırız.”

Belki de haddimi aşıyordum, bilmiyorum. Tek bildiğim Adam kendini kaybetmeden önce bu kadının gitmesi gerektiği idi. Sarhoş ve kızgındı, bu ikisi asla iyi bir kombinasyon değildi.

Courtney ayağa fırladı. “Adam, lanet olsun, bu çok saçma! Carter’a beni rahat bırakmasını söyle!”

“Gitmen gerek,” diye fısıldadı. “Şimdi, Courtney.”

“Bu önemli bir şey değil! Bu aptalca!”

Şaka yapıyor olamazdı, değil mi?

“Hiç eve gelmiyorsun! Ne yapmam gerekiyor?”

Şu an şaka yapmıyordu.

“Defol git,” diye tekrarladı Adam. “Burası benim evim, senin değil.” Courtney, Bear’a uzandığında Adam kahkaha atarak onun önüne geçti. “Benim köpeğim, senin değil. Onu beslemiyorsun. Onu gezdirmiyorsun. Bir bok yapmıyorsun. Defol. Git.”

“Hangi cehenneme gideyim, göt herif?”

Sanki çok fantastik bir şey keşfetmiş gibi iki elini de yüzünün önünde tutuyordu. “Ah, işte sana bir fikir! Üç saat önce yatağında sikinin üzerinde zıpladığın adama ne dersin?”

Kahkahamı bastırmaya çalışıyordum, gerçekten. Fakat vücudum biraz titremişti ve o kıkırdama bir şekilde dudaklarımın arasından kayıp gitmişti. Görünüşe göre bulaşıcıydı çünkü diğer çocuklar da aynı şeyi yapıyor ve Adam bile gülümsüyordu.

“Pisliğin tekisin!” diye bağırdı Courtney.

“Bunu senden duymak çok komik. Beni aldatan kadını evime almadığım için mi pislik oluyorum?”

“Senden nefret ediyorum!”

“Evet, aynı şekilde.” Gözlerine acı dolu bir ifade yerleşmişti. “İşimiz bitti, belli ki sen de bunu istiyordun. Şimdi de gitmen gerekiyor.”

“Adam,” diye yalvardı. Gözyaşları gerçek gibi görünüyordu, hakkını vermeliydim. “Lütfen. Özür dilerim.”

“Çok geç.”

İkisi garajda gözden kaybolduğunda çocuklar bağırışları bastırmak için pizzaları mideye indirmeye ve buzdolabındaki biraları aramaya başladılar. Adam döndüğünde doğruca üst kata yöneldi ve

birkaç dakika sonra garaja doğru sürüklediği bir bavulla aşağı indi. İki dakika sonra Courtney'nin lastikleri caddeden aşağı inerken gıcırdayordu.

"İyi misin?" Mutfak tezgâhına yaslanırken bir elimi sırtına vurdum. Garrett ona bir bira uzattı ve Emmett bir tabak pizzayı burnunun dibine soktu.

"Olacağım. Yanımda olduğunuz için teşekkürler, çocuklar." Bir dilim pizzayı yuvarladı, hepsini ağzına attı ve bir birayla birlikte yuttu. "Hadi şimdi deli gibi sarhoş olalım."

Kendimi koltuğa bırakıp şişe şişe su içerek olanları izliyordum.

"İçmiyorsun." Emmett yanıma oturdu. "Biliyorsun, buradan evin yürüme mesafesinde."

"Biliyorum."

"Eve, sevgilinin yanına döndüğünde sarhoş olmak istemiyor musun?"

"Pek değil."

Sanki duymak istediğim şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi sessizce, "Ollie bunu sana asla yapmaz," dedi Emmett. "Asla."

"Biliyorum." Gerçekten biliyordum. Beni asla aldatmaz ya da bilerek incitmezdi. Yine de bu benimle sonsuza kadar mutlu olacağı, beni asla terk etmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Sadece onu kaybetmek istemiyorum."

"O zaman dizlerinin üzerine çöküp hiç gitmemesi için yalvarmanın zamanı geldi." Kanepeden kalkmadan önce bana tuhaf bir sırıtışla göz kırptı.

Mükemmel bir zamanlamaydı çünkü telefonumda onun banyoda, boğazına kadar köpükler içinde, yüzünde şapşal, uykulu bir gülümsemeyle çekilmiş bir fotoğrafı belirmişti.

Ben: *Çok güzelsin, bebeğim. Şimdi kamerayı biraz daha aşağı indir.*

Sonrasında, köpüklü suyun içinden boyalı ayak parmaklarının görüldüğü bir fotoğrafını gönderdi.

Ben: *Arsız kızlar cezalandırılır.*

Bir sonraki fotoğraf geldiğinde oturduğum yerde doğruldum, omzumun üzerinden bakan biri olursa diye telefonumu göğsüme bastırdım. Çünkü Olivia'mn göğüsleri köpüklü suyun üzerinde duruyordu, ince ve yumuşak boynu gözler önüne serilmişti, başı geriye doğru düşerken gözlerini kapatmış ve dudakları inlemeye benzer bir şekilde aralanmıştı. Ben de burada lanet olası bir sosis festivalinde oturuyordum.

"Eve gidebilirsin, dostum." Adam kollarını arkamdan omuzlarıma doladı. "Olivia seni bekliyor."

"Ne? Bu da ne demek oluyor? Fotoğrafi gördün mü? Siktir." Taşaklarımı koparacaktı. Vücudumdan ayrılacaktı. *Kopacaklardı.*

Yüzünü buruşturdu. "Fotoğraf mı? Ben bir şey görmedim. Siz ikiniz ne tür bir sapıklık peşindesiniz?"

"Ah." Omuzlarım çökmüştü. "Yok bir şey. Ayrıca ben burada iyiyim. Bir yere gitmeme gerek yok."

"Dostum, yemin ederim ki ben iyiyim. Ciddiyim. Git kız arkadaşınla ol. Onu özlediğini biliyorum. Bütün hafta sızlanıp durdun."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz." Beni kaldırıp ön kapıya doğru götürdü. "Bu gece burada olacak aptalca şeylerden seni haberdar edeceğiz."

"Çok aptalca şeyler olmasın." *Siktir, ben ne zaman bu kadar büyümüştüm?*

İki parmağını havaya kaldırdı. "Sös."

"Söz değil de sös mü dedin?" Yüzündeki suçlu ifadeye gülüyordum. "Uslu durun."

Arabayı gereğinden biraz daha hızlı sürüyordum, eve varmak için sabırsızlanıyordum. İçeride, John Mayer'in sesiyle birlikte merdivenlerden aşağıya sıcak bir ışık yayılıyordu ve oraya ulaşana kadar kıyafetlerimi çıkararak yatak odama doğru koştum.

Kapı aralığında, manzara karşısında durdum. Benim muhteşem kızım şöminenin önünde yerde oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve yatağındaki battaniye kalçalarının etrafında toplanmıştı. Islak saçları sırtına dökülmüştü, kükreyen şöminenin sıcaklığında su damlacıkları teninde parlıyordu. Bir elinde kitap, müzik eşliğinde mırıldanıyordu.

Bir şekilde, oraya girmeden önce bir fotoğraf çekmeyi başarmıştım. Ardından taptığım bedenin, benim ruhumu aydınlatan ruhun,

kalbimin her bir zerresine sahip olan kadının arkasında dizlerimin üzerine çöktüm.

“Carter.” Olivia dudaklarımı boynuna bastırduğında nefesini tutmuştu. Ellerini saçlarımın arasında gezdirirken kitabı yere düşürdü.

“O kadar güzelsin ki, güzelliğin canımı yakıyor.”

“Sen de çıplaksın. Ne zaman soyundun?”

“Merdivenlerden çıkarken.”

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili içeri süzül­dü, derin ve davetkârdı. Kalbim göğüs kafesine çarparken yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

Dudaklarına doğru, “Sana bir şey gösterebilir miyim, Ollie kızım?” diye fısıldadım.

“Tabii ki, Carter. Bana ne göstermek istiyorsun?”

Alnımı onunkine yaslayarak, dudaklarını bir kez daha öpmeden önce ıslak saçlarını omzuna attım. Bir sonraki nefesim beni sarsıyordu ama bir sonraki sözlerim kadar değildi.

“Sana ne kadar âşık olduğumu göstermek istiyorum.”

38

OREO'LARDAN DAHA DERİN BİR AŞK

Olivia

Gözyaşlarım dökülmeye başladığında hiç şaşırmadım, onları durdurmaya çalışma fırsatı bulamadan yanaklarımdan sessizce süzülüyorlardı. Zaten durdurmaya çalışmak anlamsız olurdu. Bu adam söz konusu olduğunda herhangi bir şeyi bastırma çabalarım her zaman sonuçsuz kalıyordu.

Carter'ın yüzünü avuçlarımdan arasma alıp, "Bana âşık mısın?" diye fısıldadım. "Gerçekten mi?"

"Si-i-ktir." Kıcının üzerine çöküp bir kahkaha atarken sesi çatladı. "Sana o kadar âşığım ki, Ol, ne bok yiyeceğimi bilmiyorum. Son iki haftadır sana her baktığımda beynimin içinde bunu haykırıyorum."

"İki hafta mı? Ama..."

"Erken olduğunu biliyorum. Gerçekten çok hızlı oldu. Ama *ben* süper hızlıyım. Her şeyde hızlıyım, o yüzden bunda da süper hızlı olmam gayet normal. Hızlı öğrenen biri olduğum için bunu da hemen kavradım tabii ki ama bunun hızlı olması özensiz olduğu anlamına gelmiyor. Bildiğin gibi bazı konularda son derece iyiyim." Önce kasıklarına, sonra da kendi kasıklarına baktı ve kaşlarını oynattı. Ellerimi avuçlarının içine alıp sıkı. "Seni sevmekte gerçekten çok iyi olacağım, Ollie. Söz veriyorum. Hiç kimse seni benim gibi sevemeyecek."

Beynim bir tepki oluşturmakta zorlanıyordu çünkü o endişeyle gevezelik ederken ne kadar sevimli olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Sadece o, âşık olmayı yarış haline getirebilmenin bir yolunu bulabilirdi.

Gözyaşlarımı sildi, bakışları benimkilerin üzerinde gezinirken

biraz titriyordu. “Sana söylemem gerekiyordu, güzelim. Ne tür bir tepki beklediğimi bilmiyorum ama ağlamanı beklemiyordum. Bunlar mutluluk gözyaşları mı, yoksa üzüntü gözyaşları mı?”

Akmaya devam eden gözyaşlarımı saklamak için yüzümü omzuna koydum, burada kendimi daha ne kadar utandırabilirdim ki?

Carter’ın eli yavaşça sırtımda geziniyordu. “Hey, sorun ne, balkabağım? Sana bunu tekrar söylememi istemiyorsun, tamam; her gece sen uyuduktan sonra söylerim. Geçen hafta sonu da böyle yapmıştım. Eğer gerçekten istediğin buysa sanırım yine yapabilirim.”

“Hayır.” Hâlâ ağlıyordum. *Harika*. Dürüst olmak gerekirse, daha çok feryat ediyor gibiydim.

“Hayır mı?” Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Eğer çok erkense, eğer hazır değilsen...”

“Sana âşığım, Carter.” Kollarımı boynuna dolayıp kucağına atladım, yaklaşık yüz kiloluk bedenini yere serdim ve asla sonu gelmeyecek gibi görünen bir öpücük saldırısına geçtim.

Saçlarımı geriye itti ve gözyaşlarımın yanaklarına düşmesine izin verdi. “Yani bu gözyaşları...”

“Mutluluk gözyaşları.” Dudaklarımdaki tuzlu yaşları yalarken burnumu çektim.

Carter’ın gururlu bakışı tüm odayı aydınlatıyordu. “A-aaa. Benim yumuşacık küçük Ollie ayıcığım. Sen her zaman böyle yumuşak bir marshmelov muydun?”

“Kapa çeneni. Sensin marshmelov.”

Usulca güldü; şefkatli, çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Tekrar söyle, bebeğim.”

“Sana âşığım.”

“Tekrar.”

“Sana âşığım.”

Hırlayarak parmak uçları kalçalarımına gömdü ve sırtımı yere bastırıp dudağımı ısırıldı. “Bir kez daha.”

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, yavaş bir öpücük ağzında geziniyordu. “Sana âşığım, Carter.”

“Hayatımın geri kalanında sen ve *Oreo*’lar arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her gün ve her zaman seni seçerdim.”

“Ne kadar derin bir ifade.”

Burnu çenemde gezindi. “*Oreo*’ları ne kadar sevdiğimi biliyor-sun.”

“Bu gece kilerinde altı kutu buldum.” Nefesi boynumda süzülür-ken titriyordum ve dudakları köprücük kemiğimin çukuruna yaklaştı-ğında başım geriye düşerek ona ikimizin de istediği erişimi sağladı.

“Bütün gece seninle aşkla sevişeceğim, Ollie. Bütün gece. Lanet. Olası. Bütün. Gece.”

Cevap vermeye çalıştım ama dili meme ucumun etrafında döner-ken ağzımdan çıkan tek şey bir iniltiydi.

“O da neydi? Seni duymadım.”

“C-C...” Eli battaniyenin altından kayarken sesim kesilmişti, par-makları sıırılsıklam sıcaklığında kayarak klitorisimin üzerine kapan-dı ve zonklamasına neden oldu.

“Hmm, hâlâ seni tam olarak duymadım. Tekrar dene, prenses.”

“Lü-lütfen.” Parmaklarım saçlarında geziniyordu, o yumuşak dal-gaları avucumun içinde topladım. “Lütfen, Carter.”

“Lütfen ne?” Gözlerindeki parıltı bana tam olarak *ne* olduğunu bildiğini, sadece kendini beğenmiş biri olduğunu söylüyordu. Sanı-rım daha çok bu özel kelimeyi duymaktan hoşlanıyordu, bu yüzden ona bunu tekrar verecektim.

“Benimle aşkla seviş, Carter.”

Sırıttışı tüm yüzünü kapladı. “Tamam. Aşk dolu bir sevişmeye ha-zır ol.”

Beni yukarı kaldırdığında battaniye ayaklarımızın ucunda toplan-mıştı. Bana bakarken boğazı düğümlendi, sanki beni ezberliyor; her çizgimi, her kıvrımımı, her ayrıntımı aklına kazıyordu.

Elini boynuma koyup dudaklarını nazikçe değdirdi. “Seni seviyo-rum, Olivia. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

Nasıl sevmezdim ki? O benim hayal etmeye cesaret edemediğim bir rüyaydı. Kusurları bile onu harika bir şekilde mükemmel kılıyor-du. Nazik ve şapşaldı, kocaman bir kalbi vardı, son derece sadıktı, deli gibi tutkuluydu. Bu adamı, kalbinde bu kadar çok sevgi barındı-ran bu adamı sevmekten çok korkmuştum çünkü geçmişinin ötesini görmekten, gerçek Carter’ı tanımaktan ödüm kopuyordu.

Her parçam, tam burada, olmam gereken yerde olduğumu bili-yordu.

Carter belimi ve kalçalarımı kavradı, dudakları ellerinin açtığı yolu takip ederken diz çöktü ve gözlerini yukarı kaldırıp bana baktı. “Hayatımda çok fazla hata yaptım. Çok fazla. Ama sen, Ollie? Sen doğru yaptığım ilk şeysin.”

Ona ne kadar yanıldığını, pek çok insanın ihtiyaç duyduğu adam olduğunu söylemek istiyordum. Konuşmaya fırsat bulamadan dudakları klitorisime kapandı ve gözleri gözlerime kilitlendi.

Dilinin her darbesi kararlı, kendinden emin, dikkatli ve telaşsızdı ama yine de her saniye çözüldüğümü, ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar ısındığımı hissediyordum. Dudaklarım nefes nefese bir iniltiyle aralandığında beni duvara doğru itip bacaklarımı omuzlarına atarken kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı.

Vahşiydi, dilini günahkâr ve cezalandırıcı bir şekilde içime sokuyordu. Açlıkla emen dudakları ağızımdan çıkan her iniltiyi, adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülürken her çığlığı yutuyordu. İçime iki parmağını soktuğunda omuzlarını pençeledim; ben ellerinde parçalanırken beni baş döndürücü, karanlık bir bakışla izliyordu.

Beni omzuna attı ve yatağa kadar olan mesafeyi hızla aştıktan sonra yüzüstü yatağa bıraktı. Yastıklara doğru sürünmeye başladığımda dilini şaklatarak ayak bileklerime sarıldı ve beni tekrar yatağın kenarına çekti. Kıçım havada, ayak parmaklarım yere değiyordu; avuç içi yumuşak tenime değdi ve beni nefessiz bıraktı.

“Senin her parçanı seviyorum.” Boğuk fısıltısı omzumdaki tüylerimi diken diken ederken kendini bana bastırdı. “Bu lanet kıçın da dahil ve hâlâ açım, yani henüz hiçbir yere gitmiyorsun.”

Yeniden aşağı döndü ve dili tekrar içime girdiğinde çığlığımı hıçkırığa dönüştü. Beni baştan aşağı okşuyor, dilini içime sokup çıkarıyor, parmaklarıysa dans edencesine hareket ediyor, bastırıyor, uyarıyordu ve ben sadece *ölüyordum, ölüyordum, ölüyordum*.

Dilini küçük girişin üzerinde acı verici derecede yavaşça gezdirirken, “Kızım,” diye mırıldandı. Onun boğuk, karanlık kahkahasının tenimde titreşimiyle yeniden ölürken yataktaki battaniyeleri yırttım.

Carter tam bir vahşiydi, beni de vahşileştiriyordu.

“Becer beni.” Nefes nefese yakarışlarımı, çığlıklarımı bastıran bir avuç dolusu battaniyenin içine gömüyordum.

“Ne dedin, güzelim?” Başparmağı klitorisime uzanıp bastırıyor,

ovalıyor, *yavaş, yavaş, yavaş*, orgazm tüm vücudumu ele geçirirken beni titretiyordu.

İnleyerek kelimeleri tekrar mırıldandım.

Başımı geriye çekerek bakışlarımı kendisine çevirmeye zorladı. “Tekrar ve çok daha yüksek sesle söylemeni istiyorum ki, seni doğru duyduğuma emin olayım.”

“*Aman Tanrım*, bazen çok sinir bozucu oluyorsun.”

Omzuma doğru gülerek dişlerini tenime bastırdı. Dilinin sıcak dokunuşu acıyı yatıştırıyordu. “Seni sinir etmek, seni sevmekten sonraki en sevdiğim şey. O yüzden tekrar ve güzelce iste.”

Onu yere itip üzerine çıkmayı düşünürken gözlerim kısıldı. Ancak kontrolün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bunu ona vermek hoşuma gidiyordu, bu yüzden ona istediğini vermeden önce dilimi ısırdım.

“Becer beni, Carter. Lütfen.”

“Becereceğim...” Elini vücudumla yatağın arasma sokup beni tekrar baştan çıkarıyor, avucuna sürtünerek adını inlediğimde dudaklarımı ısıırıyordu. “Seni nasıl becermemi istersin?”

“Beni sevdiğin gibi,” dedim nefes nefese.

Hiç tereddüt etmeden, gözlerimi yuvalarından çıkaran tek, cezalandırıcı bir hamleyle, sahip olduğu her şeyle içime girerken beni ne kadar sevdiğini söyledi.

Aletin etrafına boşaldığımda, beni çevirip yastıkların üzerine attı.

“Bitmedi,” diye hırladı. Kollarım bacaklarıma doladı ve beni kendisine doğru çektiğinde kığım kalçalarına çarptı. “Seni sevdiğim gibi becermemi istiyorsan, bu sonsuza dek sürecek bir şey.”

“Sonsuzluğu severim.”

Dudaklarına nazik bir gülümseme yerleşti ve beni kendine çekip yavaşça içime girdiğinde her darbe bir öncekinden daha derindi, sanki bir bütünümüştük gibi hissedene kadar devam etti. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdi ve ağzımdan çıkan iniltide kendi adını yuttu.

“Bir öpücük, Olivia. Bir öpücük ve ben bittim. Dudaklarım senin kilere dokunduğu anda dünyam başıma yıkıldı.”

Tek bir gözyaşı damladı ve Carter’ın dudakları yanağıma dokunarak onu durdurdu.

Kalçalarının her darbesinde pelvisi klitorisime sürtünüyor, kavurucu sıcak her hızlandığında omurgamı yalıyor ve nefesi boynuma çarpıyordu.

“Hazır mısın?”

Başımı salladım, iç duvarlarım aletini sıkıca sararken dizginlenemez bir zevk içime yayıldı, vücudumdaki her bir sinir ucunu yaktı. Carter’ın dudakları dudaklarıma yapıştı, dili ağzımdan içeri girerken birlikte zirveye ulaştık. Bedenlerimiz titriyor, tırnaklarım onun sırtında izler bırakıyordu.

Carter beni göğsüne çekerken, “Sikeyim,” diye hırladı. “Seni binlerce *Oreo*’dan daha çok seviyorum.”

Carter üzerinde sadece bir *boxer* ile karşımdaki tezgâha yaslanmıştı, *noodle* ve çin böreğini ağzına atarken gözlerini benden ayırmıyordu.

Bacaklarım ada tezgâhın üzerinde neşeyle sallanıyordu ve başımı geriye atıp ağzımı açarak içine bir çatal dolusu *noodle* atarken Carter’a gülümsüyordum.

“Hayatının geri kalanında giyeceğin tek şey benim kirli tişörtlerim olsaydı, benim için sorun olmazdı.”

“Senin kirli tişörtlerini giymeyi seviyorum. Senin gibi kokuyorlar.” O benim en sevdiğim kokuydu, dumanlı odun ve ıhlamur gibi kokuyordu. Tek istediğim kokusunun gün boyu beni kucaklamasıydı.

Tabağımı tezgâha bıraktım. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hıhı. Ne istersen.”

“Nasıl oldu da daha önce hiç kimseyle çıkmadın?”

Yüzü önce şaşkınlıkla, sonra da tiksintiyle karıştı ve kıkırdamama neden oldu. “Bu konuda doğuştan yeteneklisin, Carter. Bir ilişkinin her yönünde inanılmazsın ve bence bu hoşuna gidiyor. Neden bu kadar uzun süre bundan uzak durdun?”

Tabağımı lavaboya bıraktı, çenesini sıvazlayarak düşünüyordu. “Lisedeyken, bir ilişkiye zaman ayıramayacak kadar antrenman yapmaya ve yeteneğimin keşfedilmesine odaklanmıştım. Yapabilirdim ama o zamanlar benim için önemli olan bu değildi. Hokey benim tek tutkumdu, tek odak noktamdı ve kimsenin yoluma çıkmasını is-

temiyordum. Seçildiğim zaman babam beni hiçbir şeye bodoslama atlamamam konusunda uyarmıştı. Herkesin içini görmenin, beni gerçekten önemseyen insanları sadece şöhret ve parayı önemseyenlerden ayırmanın zor olacağını söyledi. Bana kimseyle çıkmamamı falan söylemedi, sadece dikkatli olmamı söyledi. İnsanları tanımak için zaman ayırmamı, emin olmamı söyledi.”

Carter başını kaşıdı ve sessizce güldü. “Bunu anlayamamak beni her şeyden çok korkutmuştu. O kadar korkuttu ki denemek bile istemedim. Yani, anında fark ediyordum. İlk maçımızdan önce takım beni dışarı çıkardı ve bir kız...” Bana mahcup bir bakış atarak arkasını döndü. “Önemli bir şey değil. Başından beri pek çok kadının beni sadece geçim kaynağı olarak gördüğünü biliyordum.”

Kaşlarım çatıldı, dudaklarımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Faydalarını görmüş olsa da bu kulağa çoğunlukla yalnız geçirdiği bir hayat gibi geliyordu.

“Benim için üzülme.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine doğru çekti, merdivenlerden yukarı taşıdı ve ben paramparça ettikten sonra yenisini serdiğimiz örtülerin üzerine bıraktı.

Carter tişörtünü üstümden çıkarıp *boxer*’ını yere fırlatarak yatağa çıktığında onun yanına kıvrıldım.

“Babam öldükten sonra ilişki istemedim. O öldüğünde annem... yıkıldı. Dürüst olmak gerekirse hâlâ öyle. Neredeyse iki yıl boyunca hiçbir yaşamsal işlevini yerine getiremedi. Asla iyileşemeyeceğini düşünmeye başladım, tam olarak iyileşeceğini de sanmıyorum. İyi göründüğünü biliyorum ve o tanıdığım en güçlü kadın. Çok uzun bir yol aştı. Yine de hâlâ o sessiz anlar, konuşmadığı, tek yaptığı şeyin düşünmek ve hatırlamak olduğu günler var. Birbirlerine çok âşıklardı ve bunu asla kaybetmeyeceklerini biliyorum ama şimdi sahip olduğu tek şey bunun nasıl bir his olduğuna dair anıları.”

O bana bakarken yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve benim de ağlama isteğim burnumun direğini sızlatıyordu. Bir kez olsun, ikimiz için de güçlü olan ben olmak istiyordum, bu yüzden göğsünü öptüm ve parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirdim.

“Sanırım bir insan üzerinde böyle bir etkiye sahip olmayı hiç is-

temedim ya da birinin benim için böyle olmasını. Birini kaybetmenin ruhunu kesinlikle ezebileceğini, hayatının geri kalanını tekrar birlikte olabileceğin anı bekleyerek geçireceğini düşünmek korkutucu.”

İşte, tutunduğum son güç de gitmişti. Gözlerimden kayarak göğsüne düştüğünde Carter sessizce kıkırdadı.

“Gözyaşlarının bir zayıflık olduğunu düşündüğünü biliyorum, Ollie. Ama onlar bana kalbinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.”

Tek yapmak istediğim ona teşekkür etmekti. Kendisini, gerçek Carter’ı tanımama izin verdiği için teşekkür etmek istiyordum. Bunu benimle yapmayı seçtiği için teşekkür etmek istiyordum. Beni sevdiği için, bana açıldığı için, ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası olduğu için teşekkür etmek istiyordum.

Fakat dudaklarımdan, “Özür dilerim,” cümlesi döküldü. “Bu kadar uzun süre korktuğum için özür dilerim.”

Carter gülümseyerek başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Üzülme. Korkunun kötü bir şey olmadığını öğrendim. Korku, senin için neyin önemli olduğunu ve bunun için ne kadar çok çabalamak istediğini gösterir. Hayatımda pek çok şeyden korktum, Ollie. Ama hiçbirinden bir gün seni kaybetme düşüncesinden korktuğum kadar korkmadım.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence hayatımızı değiştirme gücüne sahip olan şeylerden korkuyoruz. Seninle göz göze geldiğim gün hayatım güzelleşti. Çok daha iyi oldu, Ollie. Seninleyken daha iyiyim.”

Carter benim farklı bir yönümü ortaya çıkarıyordu, daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissetmemi ve beni korkutan şeylerle yüzleşmemi sağlıyordu. Hayatım boyunca onu sevmekten, onun beni sevmesine izin vermekten korkarak boşa harcadığım zaman için pişman olabilirdim. Ya da şu anda bulunduğumuz yer, paylaştığımız sevgi ve bu kadar kısa sürede inşa ettiğimiz ilişki, her geçen gün daha da güçlenen ve derinleşen aşk için minnettar olabilirdim.

Carter’ın dudakları şefkatli bir öpücükle benimkilerle buluştu ve karnımda bir ateş parladı. “Sonsuza kadar benimle kal. Lütfen. İhtiyacın olan her şey olacağım.”

Sevdiğim adamın gözlerinin içine baktım ve kalbim şu an olduğu

kişi, sevdiği insanları destekleme şekli ve kendi acılarını nasıl geride bıraktığı karşısında gururla kabarıyordu. “Senin kendin gibi olmanı istiyorum, Carter. Sen zaten ihtiyacım olan her şeye ve daha fazlasına sahipsin.”

Işığı söndürdü, vücudunu benimkine doladı, bana bir söz verirken sıkıca sarılıyordu.

“Seni, hayatımızın geri kalanında her gün, hak ettiğin şekilde seveceğim. Söz veriyorum.”

BU BİR MARIACHI GRUBU MU?

Olivia

Evren, Carter'ın doğum gününü Sevgililer Günü'ne denk getirdiği için gülüyor olabilirdi.

Biliyordum çünkü öğrendiğimde ben de gülmüştüm. Carter pek etkilenmemişti. Gözlerini kıstı ve bana hazırlanmam gerektiğini çünkü bir ömür boyu kaçırdığı Sevgililer Günü kutlamalarını ve klişe “aşk saçmalıklarını” üzerime boca etmek üzere olduğunu, doğum günü olduğu için buna izni olduğunu söyledi.

Normalde korkardım ama bu zararsız bir tehditti. Bir haftadır burada değildi ve daha beş günümüz vardı.

On iki gün. Bu bizim en uzun ayrılığımız olacaktı ve her saniyesinden nefret ediyordum.

Fakat Carter bugün yirmi sekiz yaşma girmişti, bugünü onunla geçiremeyeceğim için daha da çok nefret ediyordum.

Dişlerimi fırçalarken telefonumu kontrol ettim ve Emmett'in dün gece geç saatlerde gönderdiği, “*Erkek arkadaşın tam bir ahmak*” mesajına güldüm. Ekteki fotoğrafta Carter barda, bir elinde bira ve diğer elinde iki kızarmış turşuyla sırtıyordu. Üzerinde *NEW YORK’U SEVİYORUM* tişörtlerinden biri vardı, ki dün gece New York’ta maçları olduğu için bu çok mantıklıydı.

Ancak tişörtünde *NEW YORK’U SEVİYORUM* yerine *KIZ ARKADAŞIMI SEVİYORUM* yazıyordu.

Ağabeyim bana farklı açılardan çekilmiş benzer birkaç fotoğraf içeren bir makale göndermişti. Peki mesajına eklediği tek kelime neydi? *Ezik*.

İşimi bitirdiğimde telefonum çaldı ve heyecanla yanıtladım.

“Günaydın, doğum günü çocuğu.”

Carter çıplaktı. *En azından belden yukarısı*. Tek görebildiğim geniş göğsü, esnerken parmaklarıyla karıştırdığı siyah saçları ve uykulu gülümsemesiydi. “Sevgililer günün kutlu olsun, güzel kız.”

Dolabımı karıştırırken, “Gecen nasıl geçti?” diye sordum. Bugün okulda pembe ve kırmızı günüydü. Pek pembe seven bir kız olmadığım için kırmızı bir tişört elbisede karar kıldım ve pijamalarımı çıkarmaya başlarken telefonumu şifoniyerimin üzerine koydum. Carter her sabah giyinmemi izlemeyi seviyordu. Bu garip bir şekilde sevimliydi. Yüz ifadeleri ve kelimeleri kekeleyerek söylemesi hoşuma gidiyordu.

“Sen, şey...” Dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Sen, ııı... evet. Ah. Güzel sutyenmiş. Seni seviyorum.”

Birinin, “Selam, Ollie!” diye bağırdığını, sonra da Carter’ın, “Hayır!” diye çığlık attığını duydum. Ekran kararırken elbisemi ve külotlu çorabımı çekiştirdim.

“Üstüne bir şey giy, Ollie!” diye bağıırıyordu Carter. “*Geliyor! Geliyor!*”

Telefonu kaldırdıklarında ekranda Garrett’in keyifli yüzü belirdi. “Vay canına. Çıplak bir omuz bile yok.”

Garrett yere yıkılırken *off* diye bir ses duyuldu ve bir saniye sonra Carter zafer kazanmış bir edayla ekranda göründü.

“Özür dilerim. Uyuyor olması gerekiyordu.”

“Bir erkek burada biraz Sevgililer Günü aksiyonu yaşayamaz mı?”

“Evet, adı Reba’ydı ve dün gece onunla yaklaşık kırk beş dakika ortadan kayboldun.”

Garrett, Carter’a aklını kaçırmış gibi baktı. “*Reba* mı? Adı Reba değildi. Onun adı... şeydi...” Suçlu ve sert bir sırtışla başını kaşdı. “Rachel?”

“Çok kötüsünüz.” Gülerek mutfığa geçtim, telefonumu tezgâhındaki *Oreo* paketinden ve yanında duran tariftan uzak tutmaya çalıştım. Carter eve döndüğünde doğum gününü kutlamak için Pinterest’te çok lezzetli bir *Oreolu* pasta tarifi bulmuştum. Ayrıca bir fotoğrafımızı çerçeveletmiş, ona kendine taktığı lakaplardan birinin yazılı olduğu bir tişört ve yeni canlı çekim Disney filminin VIP gösterimi için bilet almıştım çünkü Carter sürekli bundan bahsediyordu. Bunun dışında bir de evde hazırlayacağım bir akşam yemeği planla-

mıştım. İsteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olan bir adama ne alabilirdiniz ki, özellikle de kendi paranız ciddi şekilde yetersizken?

Cara bana çıplak bir fotoğrafımı çekmemi, gerçek boyutta çıkarttırıp yatağının üzerine asmamı söyledi. Ona bir albüm dolusu fotoğrafı olduğunu söylememiştim tabii. Eğer söylemiş olsaydım eminim o bundan çok zevk alırdı ama ben almazdım.

Ben ağzıma mısır gevreği tıktırırken, “Bugün seni işe Jason götürecektir,” dedi Carter.

“Ne?” Şoförünün beni almasına ve okula bir limuzinle gitmeme hiç gerek yoktu. “Neden?”

“Çünkü Sevgililer Günü’nde işe arabayla gitmemelisin.”

“İnsanlar bunu yıllardır yapıyor, Carter.”

“Evet, araban karda berbat gidiyor, dün gece orada tonlarca kar yağdığını biliyorum ve bugün sizinle olamayacağım, bu yüzden dediğimi yap.”

“Otoriter adam,” diye mırıldandım. Kilerimdeki birkaç farklı kafeinsiz çay çeşidine bakarken iç çektim. Şakaklarımı ovdu ve oradaki ağrının acısıyla kaşlarımı çattım. Uykusuzluk -bir de Carter’ın yokluğu- yorucu ve acı vericiydi.

“Bu sabah kahveye mi ihtiyacın var, balkabağın?” Carter telefonu bırakıp ortadan kayboldu ve benim duyabildiğim tek şey su sesi ile çınlama oldu. Bu adam telefonda çok sık işiyordu. Ben sifon ve musluk sesini duymadan önce derin derin inledi.

“Sanırım öyle. Bu hafta çok yoruludum.” Starbucks’a gitmeye karar vererek dolabı kapattım. “Bu akşam doğum günün için büyük planların var mı?” Yarınki maç için bu sabah Chicago’ya uçuyorlardı. Sanırım bunun anlamı...

“Ah, evet, büyük planlarım var. *Devasa* planlar. Elimi becereceğim ve o sırada sen de ke-”

“*Yüce Tanrım*,” diye bağırdı biri. “Şu anda bu odada üç kişi daha var, Carter!”

“Özür dilerim.” Söyleyiş tarzından hiç de pişman olmadığını anlıyordum. “Geceyi otel odasında sizinle telefonda konuşarak geçireceğim. Tek yapmak istediğim bu. Çıplak ya da giyinik.” Gözlerindeki ateş bana kesinlikle çıplak olacağımı söylüyordu.

Jason beni almaya gelene kadar Carter'la telefonda konuştuk. Jason'm elindeki çiçek demeti vücudunun üçte birini kaplıyordu ve elindeki bardakla kahverengi kâğıt poşette ne varsa tarçın ve cennet gibi kokuyordu.

“Carter bu sabah kahveye ihtiyacın olduğunu mesaj attı. Tarçınlı çörek aromalı *latte* ve yanında tarçınlı çörek. Yarisını şimdi, yarisını da sonra içmeni önerdi, böylece miden çok fazla ağrımayacakmış.”

Telefonum titredi, tüm bunları yapan adamın kendisi bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu.

Dünyamın En Seksi Erkeği: *Sevgililer günün kutlu olsun, prenses. Seni seviyorum ve çok özledim.*

Carter'ı tanıdıysanız, ki bence tanımışsınızdır, orada durmadığını da bilirdiniz.

Ah hayır, neden dursun ki?

İkinci hediye ilk dersten sonra geldi. Üzerinde Carter'ın forması olan bir oyuncak ayıydı. Üzerindeki kartta da, “*Seni kollarımla sarmak için orada olmadığmda sarılabileceğin bir şey,*” yazıyordu.

Üçüncüsü ikinci dersin ortasında geldi. Bir buket çikolata kaplı çilek göndermişti ve küçük zarfın içine sıkıştırılmış notta, çileklerin suyunu vücudumdan yaladığını hayal ettiğini söylüyordu. Notu hemen cebime attım ve çilekleri birinci sınıf kız öğrencilerimle paylaştım.

Dördüncüsü öğle yemeğinden hemen önce geldi. Gelen yine Jason'dı, elinde bir poşet yemek ve Lululemon'dan tayt ile yoga pantolonlarıyla dolu bir kutu vardı. “*Kıçın bunlarla o kadar güzel görünüyor ki sadece bir tane olmasını istemedim,*” yazıyordu üzerindeki notta. *Bu bir rezaletti.*

Bu kadar olması için dua ediyordum ama gerçek Carter tarzında, en utanç verici hediye sona saklamıştı.

“Madam.” Brad spor salonunun kapılarını açarken reverans yaptı.

“Bradley.” Bana spor salonuna girmemi işaret ederken ona şüpheyle bakıyordum. “Teşekkür ederim.”

Benim için kapıyı tutması bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk ipucuydu. İkincisi ise ışıkların kapalı olmasıydı.

Kalbim küt küt çarparken ışığı açmaya çalıştım, önümdeki manzara karşısında aniden durdum.

Başımı iki yana sallayarak, “Olamaz,” diye fısıldadım. “Bunu yapmış olamaz.”

Ama yapmıştı.

Müzik, spor salonunu kapladı. Gitarların, kemanların ve trompetlerin sesi duvarlarda yankılanıyordu. Çenem dehşet içinde açılmıştı.

Bu bir *mariachi* grubuydu. *Lanet bir mariachi grubu.* Carter okulda bana serenat yapması için lanet bir mariachi grubu tutmuştu.

“Bu gerçek olamaz,” diye mırıldandım. Bir elim yanağımda, diğeri ağzımın üzerindeydi.

Elindeki marakası ve kalçalarını sallayarak, “Harika, değil mi?” diye bağırdı müdürüm.

Çocuklardan biri elimi tuttu ve beni döndürmeye başladı ama ben o kadar kaskatı kesilmiştim ki kendi ayağıma takılıp tökezledim.

Müzik bittiğinde, alkışların üzerinde duyulabilecek tek şey kıkırdamalardı. Keskin, tiz, şeytani bir kıkırdama.

Cara elinde telefonuyla ofisimden dışarı fırlamıştı. Kahkahalarla inerken iki dizini de tokatlayarak yere yığıldı. “Aman Tanrım. Bu paha biçilemezdi.” Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ben de ağlayabiliyordim. “Yüzün... *Aman Tanrım!* Bu video altın değerinde, Livvie, saf altın! Carter aklını kaçıracak!”

Ah, tabii ki aklım kaçıracaktı.

Eve döndüğümde yorgunluktan bitmiş haldeydim. Tek yapmak istediğim sutyenimi çıkarıp küvette pizza yemek ve ardından Carter’la görüntülü konuşmamızın ortasında kaçınılmaz olarak sızmaaktı.

Kendisi bugün mesajlarımın hepsini görmezden gelmeyi başarmıştı. İlk başta, *mariachi* grubundan sonra korktuğundan şüphelenmiştim. Sonra muhtemelen bundan hastalıklı bir zevk aldığımı fark ettim. Beni sinirlendirmeyi seviyordu. Ona kızgın olduğumda seksin daha ateşli olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti. Fakat bu gece ateşli, öfkeli seksten faydalanamayacaktık ve bu düşünce, içeri adımımı atarken olması gerekenden daha fazla moralimi bozmuştu.

Antremi kaplayan kırmızı ve pembe kalp balonlar ya da onlara

iliştirilmiş küçük hediye beni şaşırtmamıştı. Cara'ya *mariachi* grubu fiyaskosunun videosunu çektiymişti, tabii ki gün sonunda evime bir hediye daha bırakmasını isteyecekti.

Parmağımı pembe zarfın kenarında gezdirerek içindeki notu çıkardım. Ön yüzünde gülümseyen bir ahtapot resmi vardı ve üzerinde, “*Keşke bir ahtapot olsaydım da kışına dokunabilecek sekiz elim olsaydı*” yazıyordu.

Peki ya kartın içi? Dışından çok daha iyiydi.

Ollie Kızım,

Pek çok hata yaptım ve hayatımı biraz fazla dikkatsizce, insanların onaylamadığı şekillerde yaşadım. Ama imkânım olsa hiçbir şeyi değiştirmezdim. Çünkü seni bekliyordum. Hayatıma girip tüm dünyamı altüst edecek bir aşkı bekliyordum. Her Sevgililer Günü'nü ve doğum gününü seninle kutlamak istiyorum. Sevgiler, Carter

Gözyaşlarımın beklenmedik olduğunu söylemek isterdim ama değildi. Bu adam ağzını her açtığında, beni ya güldürecek ya da mutluluktan ağlatacak bir şey söyleme ihtimalinin çok yüksek olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Nereden geldiğini bilmiyordum ama onu asla bırakmak istemediğimi biliyordum.

Minik paketten çok güzel bir bileklik çıkmıştı. Zarif bir altın zincir üzerine yerleştirilmiş küçük bir kalp, yanında da *C* ve *O* harfleri asılıydı. Bu gece yapacağım son şeyin Carter'la görüntülü konuşurken uyuyakalmak olacağını bilerek bileziği taktım.

Koridora adım attım, yere saçılmış gül yapraklarının yatak odama doğru gittiğini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Kalbim hızla çarpıyor, yaprakların izini takip ettiğim sırada her sinir ucu beklentiyle canlanıyordu; beni oraya çeken yumuşak müzik, açık kapıya vuran mum ışığının hafif titreşimiyle birleşiyordu.

Daha onu görmeden, “Carter,” dedim soluk soluğa.

Ve bunu yaptığımda... Tanrım, bunu yaptığımda...

Boğuk bir sesle, “Beni Fransız kızları çizdiğin gibi çiz*,” diye

* Titanik filminden bir alıntı yapılmış. (ç.n.)

fısıldadı. Kasıklarının üstündeki çikolata kutusu dışında çırılçıplak halde yatağıma yayılmıştı.

Onu görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti. Üzerine atlama dürtüsüne var gücümle karşı koyup ellerimi kalçalarımın altına koyarak kaşlarımı çattım. “O kutuda gerçekten çikolata mı var, yoksa hediye aslında penisin mi? Aletini sokabilmek için kutuya bir delik mi açtın, Carter?”

Gülümsemesi düştü. “Hayır. Siktir. Bunu neden akıl edemedim ki?” Kutuya bakarak düşündü. “Lanet olsun! Bu kutu aletim için çok küçük ve bunu sen de biliyorsun!”

Kendimi daha fazla tutamadım, kahkahalar atarak ona doğru ilerleyip kollarına atladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. “Doğum günün kutlu olsun. Sevgililer Günü’nü kutlu olsun. Burada ne işin var senin? Chicago’da olman gerekiyordu. Seni seviyorum.”

Öpücüklerimizin arasında, “Bugünü seninle geçirmek istedim,” dedi Carter. “Yarın sabah dört buçukta uçağım var.”

Kendimi göğsüne doğru bastırdım, elbisemi çıkarmaya başlarken onu sırtüstü yatmaya zorladım. “O zaman bu gece erken yatmalıyız.”

Külotlu çorabımı aşağı çektiştirirken, “Uçakta uyuyacağım,” diye homurdandı.

Çikolata kutusunu kasıklarından çekip aldım ve altındaki hediye-nin önünde durdum.

Hayır, kelimenin tam anlamıyla “altındaki” hediyeye bakıyordum. Carter aletinin etrafına kırmızı bir kurdele bağlamıştı. İpek kumaşa dokunarak kalın aletinin seğirmesini izlerken keyifle tek kaşımı kaldırdım.

Sırtışı şeytaniydi. “Onu açabilirsin ama kıyafetini giydikten sonra.” Kapısında kıpkırmızı dantel ve ipekten güzel bir parçanın asılı olduğu dolabımı eliyle işaret etti.

“Ah, Carter.” Yataktan kalkıp dantele, onu zar zor bir arada tutuyormuş gibi görünen kalm ipek kurdelelere dokundum. “Bu büyüleyici bir şey. Bayıldım.”

“Beğeneceğini biliyordum. Bu yüzden iki tane aldım.”

“İki tane mi?”

“Hıhı.” O yosunlu gözlerde fırtına kopuyor gibiydi. “Çünkü onu üzerinde parçalayacağım.”

Sözleriyle içimde alevlenen ateşi bastırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Her zaman yaptığı gibi bunu ve beni paramparça etmesine izin verecektim, sonra beni tekrar bir araya getirmesini izlerken her saniyenin tadını çıkaracaktım.

Üzerimi değiştirmek için giyinme odama girdim, kalçalarımın her birine küçük fiyonklar halinde bağladığım kurdeleye hayranlıkla baktım. “Biliyor musun, kıyafet dediğinde dün gece giydiğin *kız arkadaşımı seviyorum* tişörtünden bahsediyor olabilirsin diye korktum.”

“Hayır, o sonrası için.”

Parmaklarım durdu. “Sonrası mı?”

“Evet, sana *erkek arkadaşımı seviyorum* yazılı bir tişört aldım. Daha sonra akşam yemeğinde giyeceğiz. Şu anda kurutma makinenin içindeler.”

“Carter!”

“*Olivia*. Ben oraya gelmeden önce o tatlı kıcını buraya getir.”

“Bunun bir tehdit olmadığını bilmen gerekiyor.”

“Erkek arkadaşımı seviyorum tişörtünün üstüne yüzümü bastırırım.”

Evet, bu işe yarardı. Beni anında harekete geçirmişti.

Giyinme odasından çıktığımda Carter yatağın kenarında oturuyordu ve bakışları bana ulaştığımda ağzı açık kaldı. “Lanet. Olsun. *Tanrım*.” İşaret parmağını havada döndürdü. “Benim için güzel ve yavaşça tam bir dönüş yapmanı istiyorum.”

Ben kendi etrafımda dönerken o parmak eklemlerini ısırarak takdirle mırıldandı. “Gel... buraya gel. Hemen. Şimdi.”

Adımlarım yavaş ve temkinliydi, biraz da gergin. O, isteyebileceğim her şeydi ve ben de onun için aynı şey olmak istiyordum.

Ellerime uzanıp beni kaslı bacaklarının arasına çekti. Parmak uçları dantelin üzerinde, kurdele boyunca dans ediyordu. Bir ucunu çekiştirdi, ortasının açılıp göğüslerimin düşmesini izledi, sonra hızla tekrar bağladı ve alnını karnıma dayayıp sızlanmaya başladı.

Tekrar ediyorum, Carter Beckett sızlanıyordu.

Bakışları tenimi yakıyordu. “Şimdi arkana yaslanıp uslu bir kız olmanı istiyorum.”

“Uslu bir kız mı?” Dramatik bir etki yaratmak için kirpiklerimi kırptırıyordum.

“Hıhı. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?”

Parmaklarımın ucunu kalçalarının üzerinde gezdirdim. “Emin değilim. Uslu bir kız olmak için ne yapmam gerekiyor?”

“Söylediğim her şeyi yapman gerekiyor.”

“Her şeyi mi?”

Carter’ın sırtışında tehlikeli, yaramaz kararların yanı sıra saf şehvet ve son bir haftadır geri plana atılmış şefkatli bir aşk da vardı. “Her şeyi. O mükemmel kıcını yüzüme oturtmakla başlayabilirsin.”

Doğum günü çocuğu bu gece çok açtı. İki saat boyunca benimle ziyafet çektikten sonra bile şu anda ikinci yemeğini yerken doymaya yakın görünmüyordu. Elinin neden bütün akşam olduğu yerde -masanın altında- durmadan bacağımı okşamasının tek mantıklı açıklaması buydu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim, Ollie?”

“Tabii ki.”

Tabağındaki makarnayı karıştırdı. “Daha önce Sevgililer Günü’nde hiç kimseyle birlikte olmadım. Ya da doğum günümde.” Bakışlarını bana çevirip sıcak mum ışığında beni incelerken yanakları kızarmıştı. Gözleri tişörtümde takılı kaldı -evet, *ERKEK ARKADAŞIMI SEVİYORUM* tişörtü konusunda şaka yapmıyordu ve işte ben de onu giyiyordum- ve gülümsedi. “Sevgililer Günü bazı insanlar için çok şey ifade ediyor. Yalnız kalmak istemiyorlar. Daha fazlası için umut istiyorlar. Ama ben... Ben hiçbir zaman bir şey ifade etmesini istemedim. En azından o zamanlar. Doğum günüm de benim günümde, benim zamanımdı. Bir dakika bile rol yaparak geçirmek istemedim.”

Tabağıma bakıp gülümsedi. “Annem, bugün onunla birlikte olmak için o kadar uzaktan eve dönmek istememe neden olan birini bulduğuma mutlu olduğunu söyledi. Benim için en iyi yanı, hâlâ rol yapmıyor olmam. Kendim olabiliyorum, bunu bugün ve her gün birlikte yapmak istediğim başka kimse yok.”

Kalbim göğsümde sıkıştıyordu. Masaya doğru eğilip çenemi parmaklarının arasına aldı ve dudaklarımı öptü.

Yerine geri döndüğünde boğazını temizledi. “Seninle yeni Disney filmini izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Çatalım masaya çarptı. “Ne?”

Bakışlarını kaçırırken başını salladı. “Ayrıca sana doğum günü pastam için yeni bir kutu *Oreo* borçluyum. Senin eve gelmeni beklerken yanlışlıkla bir paketini yedim. Yine de tarif harika görünüyor. Ah, bu tişörtleri yıkamıştım ya? Hediye poşetinde bulduğum ve üzerinde *Bay İnanılmaz* yazanı da yıkadım.”

“Carter!”

Hiç de masum olmayan mahcup bir sırıtışla beni süzdü. “Bana kıyamazsın. Ben doğum günü çocuğuyum.”

40

BUNDAN SAĞ ÇIKACAĞIM

Carter

Olivia geç kalmıştı ama bu yeni bir şey değildi. O eve gelmeden yeğenlerinin pijama partisi için gelmesinden korkuyor olmam dışında bunu dert etmiyordum. Sanırım Alannah'yı bir süre tek başıma idare edebilirdim ama Jem? Onun... sorumluluk sahibi bir yetişkine ihtiyacı vardı. Çok yetenekli bir adam olduğum doğrudu fakat sorumluluk sahibi olmak bu listeye nadiren girerdi.

Film kalesinin son rötuşlarını yapıp telefonumu tekrar kontrol ettim. Olivia'dan yanıt yoktu ve çocuklar bir saat içinde burada olacaktı.

Daha önce hiç bebek bakıcılığı yapmadığımı söylemiş miydim?

Olivia'nın numarasını tuşlarken elimi kalçama koydum, kaçınılmaz olarak sesli mesaja düşene kadar ayağımı yere vurdum.

Bir saat önce burada olmalıydı ve ona ulaşamıyordum. Kendimi bunun kontrolcü biri olmamdan kaynaklandığına ikna etmeye çalışıyordum ama en son birine ulaşamadığımda yolun kenarında ölü yatıyordu. Kederin, sevdiklerinize ulaşamadığınızda sizi panik noktasına itmek gibi bir özelliği vardı.

Arka arkaya iki kez daha aradım ve Olivia son zil sesinde nefes nefese cevap verdi. "Alo?"

Göğsümdeki acı azalmıştı ama kelimelerim amaçladığımdan daha sert çıkıyordu. "Neredesin sen? Neden cevap vermiyorsun?"

"Ö-özür dilerim, Carter."

Ses tonundaki şaşkınlık ve benimkindeki kırgınlık birleştiğinde içimden bir ses derin bir nefes almamı ve tekrar denememi söylüyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." İç çekti, homurdandı ve sanırım... tekmeleme sesi

duymuştum. Ya da yumruklama? “Aptal... lanet... kar... lanet Kanada kışı... boktan... araba!”

Kahkahamı yuttum. Mart ayının ikinci günüydü. Bu normalde baharın gelişi anlamına gelirdi ama cehennemden gelen bu kış, dün kar fırtınası yaşadığımız anlamına geliyordu. Olivia eski bir *Toyota Corolla* kullanıyordu ve kar lastikleri sekiz yıllıkı.

“Neredesin, Ol?” Bazen lafı dolandırmak, ona gerçekten bilmek istediğiniz şeyi, yani şu anda karda mahsur kalıp kalmadığımı sormaktan daha kolaydı.

“Okulun aşağısında,” diye homurdandı Olivia.

“Hıhı. Peki neden? Okul ikide bitti. Saat dört.”

“Karda mahsur kaldım,” diye mırıldandı.

“Ne oldu?”

“Mahsur kaldım.”

“Tekrar söyle, prenses. Şöminenin gürültüsünden seni tam olarak duyamıyorum.” Eğer doğru noktaya basarsam, çocuklar gelmeden önce Olivia’yı duvara yaslayıp hızlıca ateşli ve öfkeli bir seks yapabilirdik.

Kamyonetime binip garajdan geri geri çıkmaya başladığımda Olivia hâlâ bana küfrediyordu.

Telefonum hoparlörlerime bağlanırken sessizce, “Beni almaya mı geliyorsun?” diye sordu.

“Hıhı. Eğer mahsur kalır kalmaz beni arasaydın bunu bir saat önce yapabilirdim.”

“Ben... öyle değildi... sen... *off!*” Bir homurdanma sesi geldi. “Yolun kenarında, çukurun ortasında bekliyor olacağım.”

Onu tam olarak söylediği yerde buldum. Belki sadece bir karış kar vardı ama o kadar ağır, ıslak bir kardı ki hareket etmeye hiç niyeti yoktu. Bu da onu tekmeleyerek lastiklerinden uzaklaştırmaya çalışmasının nafile olduğu anlamına geliyordu. Beni gördüğünde birden gevşedi ve dramatik bir şekilde arabasının kaputunun üzerine yığıldığında onu tahmin ettiğimden daha çok sevdiğimi hissettim.

“Vay, vay, vay. Yaşlı Red’in bu karda bile ilerleyemeyeceğini kim tahmin edebilirdi ki?”

“Kar lastiklerim var!”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, tatlım. Ama kar lastiklerinin dişi kalmamışsa işlerini yapamazlar.”

Homurdandı ama cevap vermedi, kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatmayı tercih etmişti. Beresi alınından kaydı ve onu gözlelerinden çekip bana asık suratla bakmaya devam ederken bundan daha rahatsız görünemezdi, benim yahşi kızım.

“Bu şeyi süremezsın, bu b...”Kara kaşlarının yavaşça kalktığını gördüğümde durdum, başladığım kelimeyi bitirmemi bekliyordu. “Berrrrrak kırmızı metal parçasını. Kanada kışlarına uygun değil.”

Olivia iki kolunu da havaya kaldırdı. Köpek kulaklı eldivenleri bu hareketi korkutucu olmaktan çok sevimli kılıyordu. “Seçecek yedi arabam olmadığı için kusura bakma!”

“Beş,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Sadece beş arabam var.”

Kahverengi gözlerini bıkkınlıkla devirdi. “Yine de sıradan bir insandan dört tane fazla. Ama bir dakika, unutmuşum, Carter Beckett sıradan biri değil!” Kolları tekrar havaya kalktı ve gülümsememin kibirli bir sırıtışa dönüşmesini engellemek için dişlerimi altdudağıma bastırdım.

“Küstah kızlar ceza kulübesine gönderilir.”

Tüm o kızgınlığı buharlaşmış, yerini kahkahaya bırakmıştı. Karada yavaşça ilerleyen Olivia bana ulaştı ve kollarını boynuma doladı, çenesini göğsüme dayayıp bana gülümsedi. “Özür dilerim. Arabalarının beşi de çok güzel ve sıradan olmamana bayılıyorum.”

“Hmm.” Ellerimi kıkına koyup onu bir o yana bir bu yana salladım. “Benim süper insan olduğumu söyleyebilir misin? Sana özel bir süper kahraman, belki?”

Ceketimin yakasından tutarak beni kendine doğru çekti, dudakları dudaklarıma değdi. “Konuşmaya devam et, koca adam. Bak bakalım bu seni nereye götürecektir.”

“Beni tam olarak nereye götüreceğini biliyorum, tatlı bacaklarının arasına.” Burnundan öptüm. “Telefonda sinirli olduğum için özür dilerim, Ollie. Sana bir şey olmasından endişelendim ve bunun kontrolümü ele geçirmesine izin verdim.” Alnında beliren kırıksıklığa, onu düzeltmeyi umarak başparmağımı değdirdim. Bu işe yaramadığında, o noktayı öpüp espri yapmayı denedim. “Sanırım her zaman söylediğin kadar mükemmel değilim.”

Olivia yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sen kusurlarınla mükem-melsin ve ben seni tüm kusurlarınla seveceğim çünkü sen de beni kendi kusurlarımla seviyorsun.”

“Sana âşığım.” Bir elimle kışına vurup onu kamyonete doğru nazikçe ittim. “Pekâlâ. Sen benim arabamla arkamdan gel. Kar bitene kadar bu şeyi garajıma park edelim.”

“Ama ya-yapamam... Ben hiç kamyonet kullanmadım.”

“O gerçekten yumuşak bir kamyonet. Söz veriyorum.”

Olivia önündeki ürkütücü göreve bakıyordu: Arabaya tırmanmak. “Yapabileceğimi sanmıyorum... Carter, oraya yetişebileceğimi sanmıyorum. Bacaklarım çok küçük.”

“Güçlü küçük bacaklar.” Arkasına geçip kollarımı kavuşturdum ve başımla koltuğu işaret ettim. “Hadi bakalım. Çabaladığını görelim.”

Eğlenceliydi. Hem de *çok* eğlenceliydi. Cebimdeki telefona uzandım çünkü bu görüntüden hoşlanacak birkaç kişi tanıyordum.

Bana bakmadan, “Akıldan bile geçirme,” diye hırladı. *Her yerde gözleri olan lanet öğretmenler.*

Olivia homurdanarak koltuğa atladı; ayakları yere değmiyordu, kıcı havadaydı ve orta konsola tutunarak kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Kıkırdayarak acısına son verdim ve yolun geri kalanında onu destekledim. Kamyonetin kasasından küreği kaptığım gibi arabasına geri dönüp karı kazıyarak lastiklerini çıkardım. İyice sıkışmıştı ve hareket etmesi için arabayı birkaç dakika ileri geri sallamam gerekti.

İki başparmağımı havaya kaldırarak Olivia’ya döndükten sonra arabasına bindim. Benim için çok küçüktü, dizlerim direksiyona değiyordu.

Karda araba kullanırken tedirgin olan insanlardan biri olduğunu anlamam sadece bir dakikamı almıştı, bu yüzden onu yatıştırmak için evime dönerken hız sınırının dört kilometre altında sürdüm.

Beni garaja kadar takip etti ve ön koltuktan bir *off* sesi çıkararak aşağı atladı. “O kadar da kötü değildi.”

“Gelecek kış yeni kar lastikleri.” Kamyonetimin anahtarlarını onun anahtarlığına taktım. “Ya da tamamen yeni bir araba.” Doğum günü hediyesi mesela? Olabilirdi. O büyüklükte bir hediye için onu ikna etmeye çalışmam gerekecekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Kamyonetin anahtarlarını anahtarlığına takıyorum?” Tek kaşımı kaldırdım ve evin kapısını açıp paltolarımızı astım. Olivia yerinden kıpırdamıyordu.

“Bunu görebiliyorum. Ama neden?”

“Böylece karda güvenle araba sürebilirsin.” Tekrar kapıyı işaret ettim.

“Carter, her gün senin kamyonunu kullanamam.”

“Elbette kullanabilirsin. Beş tane arabam var, unuttun mu? Şu anda buna ihtiyacım yok.” Burnuna dokundum. “Ama senin var.”

“A-ama...”

“Ben de seni seviyorum.”

Kollarını tekrar göğsünde birleştirdi. “Carter.”

“Olivia. Anlamsız bir şey için tartışıyoruz. Araban sorun çıkarıyor ve ben binlerce kilometre uzaktayken lastiklerinin patinaj yapmadığını bilirim senin için daha az endişelenirim. Lütfen, kullan işte. En azından kar lastiği alana kadar.” Elini tutarak onu kamyonete geri götürdüm. “Hem bak!” Kapının iç tarafındaki bir düğmeye bastığımda bir basamak açıldı.

Olivia’nın ağzı açık kalmıştı. “Bunca zamandır arada bir basamak mı vardı? Ve sen beni tırmanmaya mı zorladın?”

“İzlemesi eğlenceliydi. Ayrıca kıcına dokunmam gerekti.”

Küçük yumruğu omzuma çarptı. “Sen bir pisliksin.”

“Mükemmel, insanüstü bir pislik.”

Sırıtmamaya çalışırken -ve başaramazken- burnu kırıştı. “Seni seviyorum.”

Kolumu beline doladım ve yanağından öptüm. “Ben de seni seviyorum, balkabağım.”

Olivia üstünü değiştirmek için yukarı çıktığında ben de Alanah’ya söz verdiğim *Oreolu brownie*’leri yapmaya başladım. Annem bu tarifi on ikinci doğum günüm için uydurmuştu. En alt kat kurabiye hamuruydu ve ben onu tepsiye dökerken yanlışlıkla birkaç kaşık yedim. *Eyvah.*

“Carter!”

Kendi kendime gülümsedim. Olivia’nın orada neye bağırdığından yüzde yüz emindim, bu yüzden biraz iltifatın da işime yarayacağını biliyordum. “Evet, sevgilim?”

“Buraya gel!”

Kendimi tutmaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktım ve yatak odasına girdiğimde Olivia bir eli kalçalarında, ayaklarım yere vurarak beni bekliyordu.

Şöminenin üzerinde asılı duran büyük tuvali işaret etti. “Bu ne?”

Altdudağımı ısırarak fotoğrafı inceledim; bakışlarım Olivia’nın çıplak omuzlarının çizgilerini, önünde oturduğu ateşin ışığında sırtına yapışan su damlalarını takip etti, oysa fotoğrafı siyah beyaz bastırmıştım. “Sanat.”

“Sanat mı?”

“Evet. Sanat.”

Elleri başının etrafında savruluyordu. Konuşurken kendinden geçiyordu. “Bu sanat değil! Bu benim kitap okurken çekilmiş bir fotoğrafım! Hem de çıplak!”

“Doğru.” Son yarım saat içinde en az üçüncü kez burnuna dokunmuştum çünkü çok sevimliydi. “Sanat. Ayrıca görünen tek şey sırtın.”

Bakışlarım vücudunda gezinirken bedenim ısınmaya başlamıştı. Üzerinde sadece bir tişörtle iç çamaşırı vardı, bu yüzden her erkeğin yapacağı şeyi yaptım ve onu duvara doğru itip elimi boğazma sardım.

“Duvarımda fotoğrafının olması hoşuma gidiyor. Uygunsuz olmasaydı, her lanet fotoğrafını bastırır ve bu evin her santimini senin vücudunla kaplardım ama mümkün değil çünkü taşaklarımı koparabilirsin ve ben onları oldukları yerde seviyorum.”

“Bacaklarının arasında mı?” Parmaklarımı çamaşırının içine sokup ne kadar ıslak olduğuna hayranlıkla bakarken nefesini tutmuştu.

“Evet ama tercihen kıkına çarparken.”

“Carter.” Bir nefes daha verdi, bu seferkinde bir parça inançsızlık vardı. Sözlerime olan inançsızlığı zamanla azalacaktı.

“Kızgınmış gibi rol yaptığında benim için hep ıslak oluyorsun.”

“Ben... ben... rol yapmıyorum.” Boğuk bir sesle haykırdı, ben iki parmağımı içine sokarken tırnakları omuzlarıma batıyordu.

“Bu doğru mu?”

Nefes nefese avucuma sürtünürken ela gözleri bana bakıyordu. Pembe dili altdudağımı ıslattıktan sonra bana başıyla onay verdi, ben de gülümseyerek parmaklarımı onun sıırsıklam sıcaklığından çektim.

Ağzı açık kaldı. “Carter. Hayır. Sen ne...”

Kapı zili çaldı ve bir elimi kışına atmadan önce parmaklarımı ağzıma alıp onu yaladım. “Gel hadi. Çocuklar geldi.”

Ben elimi yıkadıktan ve Olivia her zamankinden daha kızgın bir halde giyindikten sonra ön kapıyı açtım.

“Carter!” Alannah çantasını yere fırlatıp bana sarıldı.

Jeremy onu kollarıma atmadan önce Jem’i zar zor görebilmişim.

“Oğlumuzu sanki ondan kurtulmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi itip kakmayı bırakır mısın?” diye azarladı Kristin.

“Carter amcasını görmek istedi.” Bunu söylerken pis pis sırtıyordu ama onun şansına, bu içten içe hoşuma gitmişti.

Olivia, Jem’i alıp yüzünün her santimini öperek beni gülümsetti.

“Carter.” Alannah göz kırparak içinde pankek için gerekli her şeyin olduğu bir poşeti havaya kaldırdı. “Malzemeleri aldım.”

“Tamamdır, dostum. Yine de hepsini getirmek zorunda değildin.”

“Hah! Sorun değil, dostum.”

Kollarımı uzatarak merdivenleri işaret ettim. “Odanıza buyurmaz mısınız, leydim?”

Yanımdan fırladı ve ona gösterdiğim odadaki yatağın üzerine atladı. “Vay canına! Bu şey *dev gibi*! Aman Tanrım! Kendi banyom var!”

Odadan odaya koşturuyordu ve yatak odamın kapısına ulaştığında Olivia gergin bir kıkırdamayla kendini kapının önüne atmıştı.

“Şey, burayı es geçebiliriz.”

Jeremy onun yanından geçip odaya girmeden önce gözlerini kıstı. “Vay canına.” Ellerini taş şöminenin üzerinde gezdirdi, sonra başını banyoya soktu ve ağzı açık kaldı. Odayı geçip balkon kapılarını açtı. “Lanet olası balkonda lanet olası bir şömine.”

“Küfür kavanozu için iki dolar, baba!” Alannah parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı. “Öde bakalım, dostum!”

Kızının elini savurup uzaklaştırırken gözleri merak dolu bir şekilde odaya geri döndü. Olivia’nın fotoğrafının üzerinde durdu ve Olivia o sırada iç çamaşırı çekmecesini açmış... *iç çamaşırlarımı* düzeltmekle meşguldü.

“Ollie,” diye mırıldandı Kristin. “Bu sen misin? Çok etkileyici.”

“Ne? Ah. Şu. Şey... hayır.”

Jeremy'nin gözleri kapandı ve ögürdü. "İğrenç."

Olivia koluna yumruk atıp ona çenesini kapamasını söyledi ve odadan fırladı.

Ellerimi ceplerime sokarak sııttım. "Büyüleyici, değil mi?"

"Sırada hangi film var? Yatma saatimi geçirebilir miyim?"

Sıradaki film mi? Zaten iki tane izlemiştik. Bu kız yorulmak bilmiyordu.

Başımı omzuma eğerek Olivia'ya surat astım. "Çok yorgunum."

Tişörtünün üzerine salyalarını akıtan Jem'in kabarık saçlarında parmaklarını gezdiriyordu. "Seni uyarmıştım."

"Yorgun musun?" diye sordu Alannah. Ağzının kenarına çikolata bulaşmıştı. Olivia bunu gösterdiğinde söylediği şey, "*Daha sonrası için sakladım,*" olmuştu. "Dans molası vermek ister misin? Enerjimizi geri getirmek için? Hadi ama, koca oğlan, zinde ve sağlıklı olman gerekiyor."

Çocuklara kadar öyle olduğumu sanıyordum. Tanrım, çocuklar çok yorucuydu. Sevimli, eğlenceli, ve *yorucuydu*.

Doğaçlama bir dans partisi için yer açarak *Just Dance* oyununu açtım ve bu gece kız arkadaşım ile seks yapamayacak kadar yorgun olacağımı düşündüm. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden olurken, Olivia dudaklarını dudaklarımın kenarına değdirerek bir öpücük kondurdu.

"Bir sonraki filmden sonra yirmi dakika içinde uyumuş olacak. Söz veriyorum."

Ben Alannah'yı oturma odasında döndürürken Olivia da kıkır kıkır gülen Jem'i yukarıdaki yatağına götürmeden önce kucağında zıplatıyordu.

Alannah yere yığıldığında, ona kumandayı fırlattım. "Bir sonraki filmi seç. Ben gidip Ollie Hala ve Jem'i kontrol edeceğim."

Üst katta, kapının çerçevesine yaslanıp Olivia'nın Jem'e usulca şarkı söylemesini izledim; kucağında Jem'le pencereden yıldızlara bakarken kalçaları ay ışığında sallanıyordu. Yumuşak bir iç çekişle alnından öptü ve onu oyun parkına bıraktı.

"Seni seviyorum, Jemmy," diye fısıldadı.

Onu belinden yakaladığımda nefesi boğazında düğümlendi, tır-

naklarım kollarıma geçirdi.

“Carter,” dedi karanlığa doğru. “Seni görmedim.”

“Ama ben seni gördüm. Ve seni çok ama çok seviyorum.”

Bir dakikalığına ona sıkıca sarıldım, kollarımda olmasının bana verdiği huzurun ve kendi cennet parçamın tadını çıkardım.

Aşağıda, Alannah’yı kalenin ortasında uzanmış pizza yerken bulduk.

“*Ters Yüz ’ü** seçtim. Kız hokey oynuyor! Hokey oynayan kızlarla ilgili hiç film yapmamışlardı.” Yanına uzandığımda mutlu bir iç çekişle başını omzuma yasladı ve parmaklarını Olivia’nın kılere geçirdi.

Olivia haklıydı, her zaman olduğu gibi. Alannah filmin on beşinci dakikasında uyuyakaldı. Onu kucağıma alıp üst kata çıkarmadan önce emin olmak için bir on beş dakika daha beklemiştik.

“Carter?” Onu yatağa yatırdığım sırada uykulu gözleri yavaşça titreşti. “Bu şimdiye kadarki en iyi pijama partisiydi.” Bana sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, dostum.”

Göğsüm sıkışmıştı. “Ben de seni seviyorum, küçük dostum.”

Odanın öbür ucundaki Olivia’ya el salladı. “İyi geceler, Ollie Hala. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, benim vahşi kızım.”

Kapı arkamdan tık sesiyle kapandığında omuzlarım gevşeyerek çöktü. “Yaptım. İlk pijama partimden sağ çıktım.”

“Ah, seni tatlı, saf aptal. Onlar gidene kadar her şey bitmiş sayılmaz.” Kollarını boynuma doladı. “Kız arkadaşını beceremeyecek kadar yorgun değilsin, değil mi?”

“Şey, ben...” Eli aletimin üzerine kapandığımda ve aletim dikkat kesildiğinde kelimelerim bir homurtuya dönüşmüştü. Olivia’yı omzuma atıp koridora fırladım.

“Yıldırım kılıcı asla çok yorgun değildir.”

* Orijinal ismiyle Inside Out, 2015 yapımı bir Pixar filmidir. (ç.n.)

41

TAM BİR DİLF"İM

Olivia

Uyandığımda yalnızdım, Carter'm evinde böyle uyanmaya ne alışkındım ne de bunu tercih ederdim. En sevdiğim uyanma şekli, başını bacaklarımın arasına koyması ya da parmaklarını içime sokmasıydı. Her ikisi de sık sık oluyordu ama misafir umduğunu değil bulduğunu verdi.

Yatağın yanındaki küçük masada beni bekleyen bir fincan çay vardı, bu yüzden şikâyet edemezdim.

Alannah'nın yatağının boş olmasına şaşırmamıştım ama Jem'in olmamasına kesinlikle şaşırmıştım. Carter küçük adamı seviyordu ve ona sarılmak hoşuna gidiyordu ama Carter onu tutarken Jem'in kaka yapmak ya da ağlamak gibi bebekçe bir şey yapmasından biraz korkmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Mutfakta bir felaket yaşanmıştı, her yerde pankek hamuru vardı -Alannah'nın kahvaltıdan sorumlu olduğunun kesin bir işaretiydi- ve görünürde kimsenin olmaması beni biraz korkutuyordu.

Bodrum merdivenlerinin başında durakladım, sürgülü kapı aralıktı ve içerden müzik sesi geliyordu. "Carter?"

"Aşağıdayız, Ol!"

Oyun odasının yanındaki geniş ev sinemasını geçtim -yukarıda bir kale inşa etmeyi tercih etmemiz o kadar ironikti ki- ve sonunda onları etkileyici ev spor salonunda buldum.

Jem, Carter'ın göğsüne bağlanmıştı ve çok sevdiği silikon hokey patenini kemiriyordu. Bu manzara kadınlık organlarımın dans etmesine neden olurken durduğum yerde biraz rahatsız bir şekilde kıpırdanmıştım.

* İngilizcede, genellikle çekici bulunan ve yaşça büyük baba figürleri için kullanılan argo bir terimdir. (ç.n.)

“Merhaba, balkabağım. Bizi bulmuşsun.”

O ve Alannah yan yana oturmuş, kol kaslarını çalıştırıyorlardı. Alannah’nın ağırlıkları küçük ve pembeydi, her kaldırdığında bir *huuu* sesi çıkarıyordu.

“Merhaba, Ollie Hala. Ah evet, bebeğim. Yanmayı hisset!”

Carter dudaklarını benimkilere doğru uzatmadan önce Jem’in saçlarına bir öpücük kondurdum. “Ah, kahretsin. Görünüşe göre antrenmanı kaçırmışım.”

Carter’m gözlerindeki ifade, beni fark ettiğini gösteriyordu. Beni gerçekten işimi yaparken yakaladığından daha fazla, onu izlerken yakalıyordu. “Sana biraz uyumak için izin verebiliriz diye düşündük. Övünmek istemem ama çok iyi gidiyorum.”

“Jemmy’nin kokmuş poposunu bile temizledi!” Alannah gururla başparmağıyla göğsünü işaret etti. “Ben de Jem’in kahvaltısını hazırlarken Carter’a yardım ettim.”

“Ayrıca *ben* Jem’e mamasını yedirdim.” Carter da onu göğsünde zıplattırken bir o kadar gururlu görünüyordu.

Üçü birlikte o kadar sevimlilerdi ki, kalbim sızlıyordu ve yumurtalıklarımdaki üremeye başlama dürtüsünü bastırmakta zorlanıyordum.

Şimdi olmaz, bebek üreticileri.

“Bana öyle bakmayı kes.”

“Hmm?” Spor aletleri çok ilgimi çekmiş gibi yaptım. “Nasıl?”

Carter kalçasını sallayıp göz kırptı. “İyi görünüyorum, değil mi?”

“Eh.”

“Eh mi?” Bana yaklaşıp omzunun üzerinden baktı -Alannah inanılmaz enerjik bir şekilde zıplama hareketleri yapıyordu- ve dudakları boynuma değdi. “Bence seksi görünüyorum. Muhteşem bir *DILF* olurdum, öyle değil mi Ollie kızım?”

Bacaklarımın arası sızlıyordu ve ben bu düşünce aklımdan geçmemiş gibi davranamadan Alannah aramıza girdi.

“*DILF* nedir?”

“Şey yapmak istediğim bir baba...” Carter ağzını sertçe kapattı, onu kurtarmam için yalvarır gibi bana bakıyordu. Onu kurtarmayacaktım. Kendini bu işe o sokmuştu, şimdi çıkarmasını izleyecektim. Alannah’ya gülümsedi ve başını okşadı. “Balık tutmak. Birlikte balık tutmak istediğim bir baba.”

Burnu kırıştı. “O zaman *DILFW*” denmez miydi? Çünkü cümlede W geçiyor. Yani W’yi eklemek zorundasın, Carter.” Başını eğerek onu bir kez daha süzdü ve uzaklaşmadan önce koluna küçümseyici bir tavırla vurdu.

Carter kahkahalarla gülerken ona seslenmek için döndü. “Hey, küstah kız!”

Alannah şeytani bir sırıtişla ona bakıyordu.

“Paten kaymaya hazır mısın?”

Merdivenleri koşarak çıkarken attığı çığlık yeterli bir cevap olmuştu ve yarım saat sonra dördümüz *Rogers Centre*’da buzun üzerine çıkmıştık, ki bunu söyleyeceğim hiç ama hiç aklıma gelmezdi. Ancak Vancouver Vipers’ın kaptanı olmak size bazı lüks imkânlar sağlıyordu, örneğin bu öğleden sonraki maç nedeniyle temizlemeden önce buzu kullanmanıza izin vermeleri için onları ikna etmek gibi.

Jem’i göğsüme bağlanmıştım, sarmaş dolaş ve rahat bir haldeyken Carter eşikten geçmeme yardım etti; ben de manzaraya hayret ederek yavaş bir dönüş yaptım.

“Kaskımı takmak istemiyorum.”

“Kaskını takmak zorundasın.”

“Ama *sen* de kaskını takmamışsın.”

Tartışmanın olduğu yöne doğru döndüm, Carter’la tartışan Alannah’nın bir eli kalçasına dayanmıştı. Carter kaskını uzatırken o da inatla kasktan başka bir yere bakıyordu.

“Ben bir yetişkinim. Beynim tamamen gelişmiş durumda. Senin ki değil.” Bere taktığı kafasına vurdu. “Büyüyen beyin hücrelerini korumalısın, Lanny.”

“Ama...”

“Aması yok. Ya kask takarsın ya da paten kaymazsın, küçük hanım.” Omuz silkti. “Bana kolay bir seçim gibi geldi.”

Aman Tanrım. Burası çok mu sıcak olmuştu, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Alannah, Carter’ın kaskını takmasına izin vermeden önce bir iniltiyle başım geriye attı.

* *DILF* kelimesi “*Dad I’d Like to Fuck*” yani “Sevişmek İstedğim Baba” tamlamasının kısaltmasıdır ancak Carter bunu “Balık Tutmak” olarak değiştirdiği için kısaltma *DILFW* yani “*Dad I’d Like to Fish With*” oluyor. (e.n)

Kaskın kafesini bir kez salladı. “İşte oldu. O kadar da kötü değildi, değil mi?”

Alannah’nın elinin ardına sakladığı gülümsemesini buradan izliyordum. “Tıpkı babam gibisin.”

“Yakışıklı mı?”

“*Can sıkıcı.*” Kıs kıs gülerek buzun üzerine atladı, diski Carter’ın masum ayaklarının arasından çaldı ve cehennemden çıkmış bir yaraşa gibi fırladı.

Carter çok gerisinde değildi ve o ne olduğunu anlamadan sopasının ucunda diski tutmuş, etrafında dönüyordu.

“Ah, dostum! Çok hızlısın!”

Bir süre sonra yedek kulübesine oturdum ve Jem’i askıdan çıkarıp kucağımda zıplatmaya başladım. Carter ve Alannah buzun etrafında koştururken o ellerini sallayarak mırıldanıyordu. Carter, Alannah’ya çapraz geçişler hakkında ipuçları vermeye başladığı ve ağa mükemmel “en iyi” vuruşunu yapmak için bileğini *tam doğru* açığı getirdiği sırada gülümseyerek birkaç fotoğraflarını çekiyordum.

Onu omzuyla hafifçe iterken, “Bak, birini bariyerlere iterken alçaktan girip yüksekte çıkmalısın,” dediğini duydum.

“Carter! Ona ceza kulübesine nasıl gireceği konusunda ipuçları vermiyoruz.”

Carter onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve Alannah da kıs kıs güldükten sonra masum bir sırıtışla bana döndü. “Tamam, Ollie.” Diski Alannah’ya attı ve ona bir tur atmasını söyleyerek bana doğru ilerledi. Kokuşmuş eldivenleriyle burnuma dokundu. “Jemmy’yi gezdirmemi ister misin?”

“Olur.” Carter eldivenlerini ve sopasını bıraktığında Jemmy’yi ona teslim ettim ve yanaklarını öpüp ona sokuldu. “Dikkatli ol.”

“Dikkatli olmak benim göbek adımdır, Ol.”

“Dikkatli olmak senin göbek adın *değil*. Dikkatli olmak senin kelime dağarcığında bile yok.”

Tabii ki beni görmezden geldi ve buzun etrafında dönerken kucağındaki yeğenimin kıkırdayarak çığlıklar atmasını ve Carter’ı güldürmesini hayranlıkla izledim. Görülmesi gereken bir manzaraydı ve bundan daha fazla âşık olabileceğimi sanmıyordum.

Carter rahatsız edici derecede kendini beğenmiş bir sırıtış ve daha

da kendini beğenmiş bir göz kırpışla yanımdan geçip gitti. “Bebeklerimi doğurmak istiyormuş gibi görünüyorsun.”

“Hah.” Burun kıvırdım ve elimi sallayarak onu kovaladım.

“Bu kesinlikle evet anlamına mı geliyordu?”

“Senin bebeğin vajinamı kesinlikle mahveder anlamına geliyordu.”

“Hmm. Kulağa lanet olsun, kesinlikle evet gibi geliyor.”

Lanet olsun. Kesinlikle. Evet.

Ancak saatler sonra, maçı sona erdiğinde ve Alannah sevinçle Cara’nın omuzlarından atlayıp, Carter soyunma odasından çıkar çıkmaz onun yanına koştu. Yüzüne Carter’ın numarası yazılıydı ama artık boya dağılmıştı. O anda herkes, zaten çocuklarım olduğu ve Carter’m yalnızca üvey baba rolünü üstlendiği konusunda hemfikir olmuştu.

Alannah’yı kucağına aldı, endişeli bakışları benimle muhabirler arasında gidip geliyordu. Omuz silktim. Jeremy, Alannah’nın televizyona çıkmasına bayılırdı.

Muhabirlerden biri, “Peki bu kim, Carter?” diye sordu.

“Bu benim arkadaşım, Alannah.”

“Ben de hokey oynuyorum, biliyor musunuz?” dedi Alannah. “Bu sadece bir erkek sporu değil. Ayrıca ben gerçekten iyiyim. Hızlıyım. Süper hızlıyım. Annem şimşek gibi olduğumu söylüyor.”

Tüm gözler bana kaydıktan sonra, “Öyle mi?” diye sordu biri. “Hangi takımında oynuyorsun?”

Alannah omuzlarını geriye atarak gururla gülümsedi. “Ben *Avalanche* için oynuyorum. Biz mavi takımız. Ben de Carter gibi bir orta saha oyuncusuyum.”

“Harika! Carter’la takılırken eğleniyor musun?”

Başını salladı. “Ben ve Jemmy dün gece Carter’ın evinde uyduk. Pizza ve *Oreolu brownie* yedik çünkü Carter’la ikimiz de *Oreo* severiz, film izledik, sonra Carter beni yatağa yatırdı ve bu sabah ona kokmuş bir popoyu nasıl temizleyeceğini gösterdim, sonra spor salonunda çalıştık ve beni paten kaymaya götürdü.” Derin bir nefes aldı ve ardından bir iç çekiş geldi. “Carter tanıdığım en iyi insan.”

Ah, ağabeyim bu son cümleden *nefret* edecekti.

“Öyle mi?” O muhabir de diğerleri gibi bana doğru baktı. “Carter’ın şeyle çıkması hakkında ne düşünüyorsun, hımm, senin şeyinle...”

Gözlerimi devirmek için duyduğum dürtüye direndim. Bilmek istedikleri şeyi, yani iki çocuklu bekâr bir anne olup olmadığımı anlamaya çalışarak lafı dolandırıyorlardı.

Alannah yine de kadının soruyu bitirmesine fırsat vermedi. İki kolunu Carter'ın boynuna doladı ve yanağını onunkine yapıştırdı. "Umarım evlenirler, ben nedime olurum ve onların bir sürü ama bir sürü bebekleri olur."

Kahretsin.

KÖPEĞİMİN ANNESİ OLUR MUSUN?

Olivia

“Yardımcı olabilir miyim, huysuz?”

Carter kollarını göğsünde kavuşturmuştu, uzandığı televizyon koltuğunda hiç de rahat görünmüyordu. Aslında oldukça huysuz görünüyordu, lakabı da buradan geliyordu. “Ben huysuz falan değilim.”

“Huysuzluk ediyorsun.”

“Tabii ki huysuzluk ediyorum!” Elini havaya kaldırdı. “Ne zaman buraya gelsek o ikisi için beni satıyorsun.”

“Paylaşmak değer vermektir, Carter,” diye mırıldandı Hank yanımdan. Ben boştaki elimle Dublin’in kucağımdaki başını kaşırken elini şefkatle benimkine koydu. “Ayrıca, siz ikinizi bahar tatili kaçamaklarınızdan döndüğünüzden beri görmedim.” Kendi kendine güldü. “Yani sizi hiç *görmedim* ama ne demek istediğimi anladınız.”

Carter elini yüzünde gezdirdi. “Kör olmasıyla dalga geçen tanıdığım tek kör sensin.”

“Sanırım tanıdığın tek kör benim, nokta. Hem kendimle biraz dalga geçemeyeceksem, hayatın ne anlamı kalır?” Hank bir kolunu omuzlarıma doladı. “Sevgilini çaldığım için kırgınsın. Üzülme, ben her zaman kadınların gözdesiydim.”

“On dört yaşında Ireland’la tanıştın, on beş yaşında onunla çıkmaya başladım, on sekiz yaşında onunla evlendin ve hiç başka bir kadınla birlikte olmadın.” Carter kucağına vurdu ve kaşlarını oynatarak beni oraya çağırdı. Yanıt vermeyince gözlerini devirdi. “Ben buna pek kadınların gözdesi demezdim.”

“Kıskanmış gibisin.” Bu ikisinin akraba olmamasına şaşıırıyordum çünkü Hank’in sesi şu anda Carter kadar küstah çıkıyordu. “Neden şikâyet etmeyi bırakıp Ollie’nin diğer tarafına oturmuyorsun?”

“Çünkü senin lanet köpeğin orada, onu meşgul ediyor!”

Dublin, Carter’a bakmak için başını kaldırdı. Hüzünlü çikolata gözleri ve sarkık kulaklarıyla o sevimli, başını yana eğdiği bakışlardan birini attı.

Carter iç çekti. “Evet, evet. Çok tatlısın, herkes seni seviyor; anladık, Dubs.”

Gülerek Dublin’i kendime yaklaştırdım ve kanepede bir yer açıp elimle pat pat vurdum. “Gel buraya, seni koca bebek.”

Carter’ın ayağa fırlayıp kıcını boş yere yerleştirmediğini söylesem yalan olurdu. Üç aydır birlikteydik ve bu adam hâlâ aramızdaki gereksiz mesafenin her zerresinden nefret ediyordu. Şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. Onun sevgi dili fiziksel temastı ve ben de ona ihtiyacı olan şeyi vermeyi seviyordum, bu yüzden köpeğin yanına çöktüğü anda parmaklarım onunkilere dolanmıştı. Dudakları omzuma dokundu, fısıltıyla *seni seviyorum* diyerek tenimi öptü.

“Bebeklerden bahsetmişken...”

Hank’in sözleri karşısında omuzlarım gerildi. Alannah’nın, Carter’ın hokey maçı sonrasında muhabirlere evlilik ve bebek bombasını patlatmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve biz bu konuyu doğrudan konuşmaktan kaçınmayı başarsak da Carter fırsat buldukça evin içinde kendine *DILF* diyerek dolaşmaya başlamıştı. Hatta onu telefonumda adını *Dünyanın En Seksi DILF’i* olarak değiştirmeye çalışırken yakalamıştım. Kendime sürekli olarak düğünleri ve bebekleri düşünmek için çok erken olduğunu hatırlatıyordum. Geleceği merak etmek yerine anı yaşamak, birbirimizi daha derinden tanımak için harcadığımız her anın tadını çıkarmak istiyordum.

Ancak Hank cümlesini bitirdiğinde, hiç de beklediğim gibi olmamıştı. “Ne zaman bir köpek alacaksınız?”

Carter’a baktım, bir eli Dublin’in gövdesine gömülmüş ve boştaki eli sırtımı okşamaya devam ederken özlem dolu bakışlarını köpeğe dikmişti. “Köpek mi istiyorsun?”

Başını salladı. “Küçüklüğümde Max vardı. Ben on bir yaşındayken vefat etti. Ailem bir köpek daha almamıza izin vermedi çünkü benim hokey, Jennie’nin de dans antrenmanları çok yoğun geçiyordu. Evde pek durmuyorduk. Bunun köpek için adil olmadığını söylediler.” Dublin’in yumuşacık altın kulaklarından birini geriye iterken

dudaklarında hüznü bir gülümseme belirmişti. “Annemle babama çok kızmıştım. O zaman anlayamamıştım ama şimdi haklı olduklarını biliyorum. Sürekli onunla ilgilenmeleri için aile üyelerine vermek adil olmazdı ve hâlâ da olmaz.”

“Ben senin için köpeğine bakarım,” dedim pat diye.

Carter şefkatle gülümsedi ve elimi sıktı. “Bir gün.”

“Harika,” dedi Hank. “Köpeklerden bahsetmişken, siz ikiniz ne zaman bebek sahibi olmayı ve beni manevi büyükbaba yapmayı düşüneceksiniz?”

“Köpeklerden bahsetmişken, ne zaman bebeklerimiz olacak mı?” Carter gözlerini ovuşturdu. “Bu hiç mantıklı değildi, ihtiyar.”

“Üvey baba Carter son zamanlarda çok konuşuluyor.”

Hank haksız değildi, keşke öyle olsaydı. Mart ayının başında Jem ve Alannah’yı hokey maçına götürdüğümüzden beri çıkan makalelerin ardı arkası kesilmiyordu. Her yerde olan ve her şeyi bilen insanlara göre bazen bir bok bildikleri yoktu.

“Bu muhabirler onun ve benim hayatımla ilgili her şeyi biliyorlar,” diye cevap verdim. “Ama Alannah ve Jem’in benim çocuklarım olmadığını hâlâ anlayamadılar.”

Carter soğukkanlılıkla, “Ah biliyorlar,” diye cevapladı. “Sadece sen zorluk çeken bekâr bir anneysen ve ben de seksi bir *DILF*’sem bu çok daha ilginç oluyor.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama kendine *DILF* diyen bir tek sen varsın.”

“Hiç de bile!” Telefonunu karıştırdıktan sonra bana bir fotoğrafım gösterdi. Jem omuzlarında, Alannah’nın elleri onun ellerinde ve bir sepet abur cuburla markette yürüyorduk. Boğazını temizleyip sadece kendisine ait olabilecek bir kibirle makalenin başlığını okudu. “‘*Carter Beckett: uslanmış çapkın, People dergisinin ‘Yaşayan En Seksi Adamı’, hokey fenomeni ve şimdi de hepimizin s... isteyeceği üvey baba!’*”

“Bazen bu makaleleri senin yazdığını düşünüyorum.”

Hank bir kahkaha attı. “Benim favorim hamilelik olanıydı. Son öğrenen ben miyim diye sormak için Carter’ı aradım.” Birden nefesi kesildi ve tabletini tuvalet masasına koymak için öne doğru eğildi. Tişörtü kot pantolonunun belinden sıyrılıp sırtına yapıştı ve Carter’ın

ayağa fırlamasına neden olan kötü bir morluk göründü. “Hamile kalmaktan bahsetmişken...”

“*Hank!* Ne oldu?” Carter nazikçe sırtına dokunurken Hank onu uzaklaştırdı.

“Ah, endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim.”

“İyi misin? Mosmor olmuş! Elim kadar büyük!”

“Artık hiç acımıyor bile. Geçen gün duşta biraz fazla coşkuyla şarkı söyleyip dans etmiş olmalıyım. Dışarı çıktığımda yerdeki bir su birikintisine basıp kaydım.”

“Neden beni aramadın?”

“Burada değildin. Bak Carter, endişelendiğini biliyorum ama ben iyiyim. Kalktım, kendi başıma toparlandım. Dublin yanımda kaldı.” Dublin’in kulaklarını okşadı. “Değil mi, Dubs? Evet, kaldın. Sen benim akıllı oğlumsun.”

“Beni her zaman arayabilirsin, Hank, tamam mı?” Elini nazikçe sıktım. “Bunun için Carter’ın yanımda olmasına gerek yok.”

“A-haa.” Heyecanla sırtıyordu. “Duydun mu, Carter? Senin kızın yanına taşınıyorum.” Tabletini salladı. “Her neyse, dediğim gibi Ollie, bir sonraki kitabımızı seçtim. Aslında bütün bir seri. *Owned, Claimed, Ruined*. Eleştirmenler çok şehvetli olduğunu söylüyor.”

Carter’ın gözleri kocaman oldu ve yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, “Siktir! Bu da ne?” dediğini zar zor duymuştum.

“Bunu giymek istediğine emin misin? Bacakların üşüyebilir.”

“Tabii ki eminim.” Jennie ellerini beline koyarak döndü, erik rengi mini eteğinin içinde kendi kıkına bakmaya çalışıyordu. “Kıçım bunun içinde harika görünüyor.”

“Çok seksi görünüyorsun.” Cara kıkına bir şaplak attı. “Bütün erkekleri...”

“Hayır.” Carter başını iki yana salladı, bir bira aldı ve yarısını kafasına dikti. “Hayır.”

“Bence güzel görünüyorsun,” dedi Garrett. Bağırmağa başladığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. Muhtemelen farkındaydı çünkü kulakları kıpkırmızı olmuştu ve hızla uzaklaşıp kanepeye çöktü.

“Bize özel servisli bir loca rezerve ettim,” dedi Carter. “Orada kalabiliriz. Dans pistine gitmenize gerek yok.”

“Bir dans kulübüne gidiyoruz, dans edeceğiz.” Cara, Carter’ın kaşlarının arasına bir fiske vurdu. “Az önce eleme maçlarının ilk turunu kazandınız; bunu kutluyoruz! Eğer Jennie kışım sallayarak ve sert bir şeye sürtünerek kutlamak istiyorsa, bunu yapabilir. O bir yetişkin.”

Umutlu bir gülümsemeyle, “Dans etmek benim için iyi olabilir,” dedi Adam. “Belki biriyle tanışırım.” Sonra kaşlarını çattı. “Hayır, bekle. Belki de hazır değilimdir.” Başını iki yana sallayarak birasını dudaklarına götürdü. “Hayır, hazır değilim. Locada kalacağım.”

Kolunu sıktım. “Hazır olduğunda biriyle tanışacaksın ve o mükemmel olacak.”

Omzunun üzerinden, “Evet,” diye seslendi Garrett. “Carter birini bulabildiyse, senin için çocuk oyuncağı olur, dostum.”

“*Sen bekârsın!*” diye bağırdı Carter.

“Evet, kendi isteğimle.”

“Hayır çünkü sinir bozucusun!”

“*Sen sinir bozucusun!*” Garrett ayağını Carter’ın dizine dolayıp onu yere doğru yuvarlarken, Carter onu da yanında götürdü.

İkisi güreşirken, “Çocuklar,” diye mırıldandı Emmett. “Çok utanç verici.”

Adam başını salladı. “İronik olan şu ki en gençleri benim.”

Emmett birasını yudumlarken, “Kesinlikle en olgunumuz da sensin,” diye cevap verdi.

“Ah, kesinlikle.”

Bunun ne kadar normalleştiğini size anlatamazdım; çocuklar didişiyor ve yuvarlanıyordu. İşin en utanç verici yanı da bunu *-off, söylemek bile istemiyordum-* çok sevimli bulmamdı. Bu erkek grubu birbirini o kadar çok seviyordu ki, onların aptallıklarını izlemek, buz üzerinde sergiledikleri göz korkutucu tavırla tam bir tezat oluştuyordu.

Kanepede yanına oturduğumda Garrett, “Erkek arkadaşın tam bir pislik,” diye mırıldandı. Saçlarını düzeltmeye çalışıyordu ama faydası yoktu, bu yüzden şapkasını kafasına geri taktı. “Hâlâ imkânın varken kaçmalısın.”

Jennie aramıza oturup bacak bacak üstüne attığında Garrett'ın turkuaz gözleri kocaman oldu, dizinin yanında sallanan siyah şeritli topuklu ayakkabılara bakıyordu.

“Hey. Selam.” Avuçlarım uyluklarına bastırdı. “Yeterince var mı... Biraz daha ister misin... Sana biraz yer açayım.” Ayağa fırladı, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken şapkasını başından düşürdü. “Bir bira daha isteyen var mı?”

Jennie'yi dürterek kıs kıs güldüm. “Garrett senden korkuyor olabilir.”

“Korkması gerekiyor. Buradan doğu kıyısına kadar kışına tekme-yi basabilirim.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Jennie ve ben mart ayının ortasından beri binicilik dersleri alıyorduk ve bu ağabeyine şantaj yapması sayesinde olmuştu. Sadece Carter'ın -kendinden emin ve filtresiz- dişi bir kopyası olduğunu öğrenmekle kalmamıştım, aynı zamanda cehennem gibi de vahşiydi. Her çarşamba işten sonra ata biniyordum ama daha da önemlisi Jennie'yle inanılmaz bir arkadaşlık kurmuştum.

Aracımızın gelmesine daha bir saat vardı, bu yüzden çocuklar *beer pong* oyununda kendilerini kaybediyordu. Üstelik benim oynamama izin verilmiyordu çünkü Carter hile yaptığımı söylüyordu ama o sadece yenildiğini hazmedemeyen bir mızımızdı. Pinpon topunu üçüncü kez kafasına yediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Su tesisatını kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak merdivenlerden çıktı ve ona iki dakika verdikten sonra peşinden gittim. Daha sonra onu balkonda buldum, korkuluktan eğiliyordu. Hank'ten döndüğümüzden beri bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişti ve sanırım nedenini biliyordum.

Yanına eğilip omzumla omzunu dürttüm. “Merhaba.”

Alnımdan öptü. “Merhaba, prenses.”

Bakışlarını takip ederek çam ağacı denizine, buradan neredeyse mavi görünen dağların tepelerine baktım. Carter aslında bakmıyordu. Bakışlarının hiç dalgalanmamasından, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklıktan bunu anlayabiliyordum.

Elimi onunkinin üzerine koydum. “Hank için endişeleniyorsun.”

“Yaşlanıyor. Artık kendi başına hareket edemiyor. Ve o morluk... Ya ayağa kalkamasaydı? Neden hiçbirimizi aramadı?”

“Bağımsız olmayı seviyor, Carter. Bunun için savaşıyor.”

İç geçirerek elini yüzünde gezdirdi. “Bir gün bana ihtiyacı olacak ve telefona ulaşamayacak diye endişeleniyorum. Belki de haftada birkaç kez gelip ona yardım etmesi için bir hemşire tutmalıyım. Bu iyi bir fikir mi?”

“Bu harika bir fikir ama Hank’le konuşmanız gereken bir konu.”

Şakağımı öptü. “Burada birkaç dakika daha kalabilir miyiz? Sadece sen ve ben olduğumuz zamanları seviyorum.”

Başımı salladığımda beni göğsüne doğru çekti, çenesini omzuma koydu. Nisan sonu hava sıcaktı, özellikle de yaşadığımız cehennem kışından sonra iyi gelmişti ama bu hiçbir şey değildi. Bana sarıldığı zamanki sıcaklığıyla kıyaslanamazdı bile.

“Seni özleyeceğim.”

“Biliyorum, balkabağım. Ben de özleyeceğim. Ama eleme maçlarının en güzel yanı evden uzakta iki geceden fazla kalmamamız.”

“Sanırım buna alışmaya başladım, kısmi yalnızlığa.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yalnız ya da mutsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum, bu gerçeklerden çok uzaktı. Birlikte geçirdiğimiz az zamanın, onun kollarında uyuyabildiğim gecelerin kıymetini bilmeyi öğrenmiştim ve bu kısıtlı zamanlardan en iyi şekilde yararlanıyorduk. Fakat Arizona’yı dört maçta süpürmüşlerdi, bu da çocukların bir sonraki turdan önce birkaç gün daha Vancouver’da kalacağı anlamına geliyordu. “Seninle üst üste bu kadar çok gece uyumak beni şımarttı, hepsi bu.”

“Seni bırakıp gitmekten nefret ediyorum, Ollie. Sezon arası için hiç bu kadar hevesli olmamıştım. Hokey yok, okul yok, sadece sen ve ben. Eylül’de benden bıkmış olacaksın.”

“İmkânsız.”

Carter’ın nefesi boynumun üzerinde gezindi, parmakları ritmik bir şekilde kolumu okşarken her nefes alışında bir öncekinden daha tedirgindi. Endişeliydi ama Hank hakkında konuştuğumuz için nede-ninden emin değildim.

“Ne zaman benim yanıma taşınacaksın?” Omzuma doğru nazik ve ürkek bir fısıltıyla gelen bu istek, ayak parmaklarıma kadar tüm bedenimi ürpertmiş ve ısıtmıştı.

Kollarının arasına döndüm, bahar güneşinin altın ışıltısı onun

beklenmedik derecede utangaç yüz ifadesinde parlıyordu. “Yanma taşınmak mı?”

Gergin bir tavırla elini dağınık saçlarında gezdirdikten sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

“Seni seviyorum.” Günde en az yüz kez tekrarlamayı sevdiği cümleyle başlamıştı. “Seni çok seviyorum ve bunun çok erken olduğunu biliyorum ama lanet olsun, Ollie, seni gerçekten seviyorum. Burada değilken, tek düşünebildiğim seni kanepede kucaklamak ya da kollarında uyuyakalmak ya da sabahları uykulu gülümsemenle, dağınık topuzundan kaçmaya çalışan bukleleriyle evde tişörtümden başka bir şey giymeden dolaşman. Uçaktan indiğimde, ilk görmek istediğim kişi sensin. Ve eve gittiğimde... Senin de orada olmanı istiyorum. Birlikte yaşamak istiyorum.”

Bu adamı nasıl bulmuştum? Nasıl bu kadar şanslıydım? Carter hayatımdaki en iyi şeydi, kalbime girip sahip olduğumu bilmediğim duvarları yıkması, tüm dünyamı bir güneş ışığı patlaması gibi aydınlatması... Ve birlikte yaşamaktan daha iyi bir şey hayal edemiyordum.

“Ya senin benim evime taşınmanı istersem?” Aslında bunu istemiyordum. Küçük evim Carter içerideyken patlayacakmış gibi oluyordu. Bacakları yatağımdan sarkıyordu ve mutfagım bir adama en fazla iki gün yetecek kadar yiyecek alabilecek kapasitedeydi. Daha da ötesi, orayı artık evim gibi hissetmiyordum.

Yine de onu kızdırmayı seviyordum ve gergin olduğunda, biraz mizah gerginliğini yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Zümrüt gözleri benimkiler arasma gidip geliyordu. “Ama beş tane arabamı nereye park edeceğim? Köpeğimizi yatağa çıkaramayacağız ve içine koyacağım tüm bebekler için yerimiz olmayacak, sonuçta vajinan onarılamayacak şekilde tahrip olacak. Ama en kötüsü...” Dudaklarını benimkinin üzerinde gezdirdi, sesi alçak ve toktu. “Orada şömine yok.”

Yüzümü kavradı, başparmağıyla altdudağımlı okşadı. “Ben köpeğime bakmanı istemiyorum. *Seninle birlikte* bir köpek almak istiyorum. Yavru köpeğimin annesi olmanı istiyorum.”

“Yavru köpeğinin annesi mi?”

“Eninde sonunda da gerçek bebeklerimizin annesi. Seni seviyo-

rum, Ollie ve her şeyden çok istediğim şey seninle bir yuva kurmak. Evet de.”

“Evet mi diyeyim? Bu bir talep mi?”

“Tabii ki.”

Gülümsememi durduramıyordum. “Tamam.”

“Tamam mı?” Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Bu bir evet mi?”

“Talepler söz konusu olduğunda başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum.” Asi dalgalarını alnından çektim. “Burada seninle bir hayat kurmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Yani, evet. Binlerce kez evet. Senin yanına taşınacağım.”

Titreyen elleriyle yüzümü tuttu ve gözlerini kapatıp alnını benimkine yasladı. Sonra bir çığlık atarak beni kollarına aldı ve merdivenlerden aşağı koştu.

“*Evet dedi!*”

Odadaki ses anında kesildi ve tüm şaşkın bakışlar bize yönelirken elimi yüzüme doğru götürdüm.

Nihayet, “Evleniyor musunuz?” diye sordu Garrett.

Carter’ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. “Ne? Yani, eninde sonunda evet ama...” Beni yere indirdi, kollarım iki yana açarak kendi etrafında döndü. “*Olivia buraya taşınıyor!*”

43

BEN ÇOCUK DEĞİLİM, SADECE ŞAPŞALIM; İKİSİ FARKLI ŞEYLER

Carter

“Bir tane yakaladım!”

“Ne? Bir bakayım.” Olivia’nın oltasını tutmaya çalıştım ama o geri geri kaçtı.

“Geri çekil!” Bacağım dışarı attı ve üzerime su sıçrattı. “Onu suya geri bırakacaksın!”

“Hayır, bırakmayacağım!” Tekrar oltaya uzandım ama o akıntıya doğru koştu, giderken oltasını sarıyordu. “Balık nasıl tutulur biliyorum, *Olivia!*”

“Tuttuğunu görseydim sana inanırdım, *Carter!*” Oltayı sarmaya çalışırken dilini çıkarmış, ağzının köşesine doğru uzatarak homurdanıyordu; oltayı sardı ve somon balığı sudan çıktığında *a-ha* diyerek durdu, yüzüne kibirli bir gülümseme yayılmıştı. “Şimdi ne oldu? Ben dört, sen sıfır mı?”

“Kapa çeneni.” Ona su sıçrattığımda kıkırdadı. Bu biraz manyakça ve biraz da korkutucuydu. “İyi oltayı kullanmana izin verdiğim için böyle oldu.”

“Ben daha iyi olduğum için.” Göz kırptı. “Hem bu oltayı ve hem de pantolonundakini kullanmakta.”

“*Ollie,*” diye mırıldandım. Biraz nefes nefese, biraz da kahkaha atar halde. “Senden hiç şu anda etkilendiğim kadar etkilenmemiştim.”

“Benden her zaman etkileniyorsun,” diye mırıldandı. Somon balığından kancayı çıkarmaya odaklanmıştı.

Bu doğrudu. Her zaman. *Her zaman, her zaman, her zaman.* Yine de bir derede duruyor olması, dizlerine kadar suya batması, tüm

su sıçramalarından ıslanmış kısa kot şortu, boyunun üçte biri uzunluğunda bir oltayla balık tutmaya çalışması onu şu anda epey seksi yapan bir şeydi.

Olivia homurdanıyordu, tuttuğu büyük balığı kaldırıp kollarına asmıştı. “Fotoğrafım çekebilir misin? Böylece sadece *beer pong*’da değil, somon tutmada da kışını tekmelediğimi her zaman hatırlatabilirsin.”

Fotoğrafını tekrar tekrar çekerken boğazımdaki itiraz hızla sönmüştü. Olivia balığı serbest bıraktığında büyük bir kayaya doğru yürüyüp oturdum.

Yanıma oturup başımı omzuma koydu. “Bunu gizli şaplak bankası dosyana mı ekledin?”

Telefonumu cebime koydum. “Evet.”

“Oraya koyduğun fotoğraflardan biraz daha... *farklı*.”

“Acayip seksi görünüyorsun. Bacakların ıslak ve gülümsemen benimki kadar ukala.” Burnumu onunkinin ucuna sürttüm. “Kıyafetlerini çıkarıp aletimi gırtlığına sokmama izin vermek istersen, bir fotoğrafını çekip onu da ekleyebilirim, ufaklık. Dışarıda hiç fotoğrafımız yok.”

“Bu doğru değil. Geçen hafta balkonunda bacaklarımın arasındayken bir fotoğrafını çektim.”

“Ah, evet. Siktir. O gün krallar gibi ziyafet çekmiştim.” Omzunu benimkiyle dürttüm. “Ayrıca oraya *senin* demeyi bırak. Orası aynı zamanda *senin*. Sadece balkon değil, tüm lanet ev.”

“Henüz değil, resmi olarak değil.”

Gözlerimi devirdim. “Oraya ilk adımını attığından beri senindi.”

Yanakları pembeleşti. Hâlâ bazen kızarması çok sevimliydi.

“Sen oraya aitsin, Ollie kızım, her zaman da öyleydin. Resmi olarak evinden çıkmayı ve bir daha asla *yatağımızdan* başka bir yerde uyumamayı bekliyor olsan da olmasan da orası *senin*.”

“Asla mı?”

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Asla ve asla, *asla*.”

Olivia ilk kez geçen hafta sonu ben yokken evimde kalmıştı. Bu konuda çok gergindi ama ben yokken mutfağımda dolaşıyor, kaneplerimde uzanıyor, yatağımda uyuyor olması insana garip bir huzur veriyordu.

Benimle yaşamayı kabul etmesinin üzerinden bir ay geçmişti ve nihayet geçen hafta evini satışa çıkarmıştık. Otuz altı saat içinde istediğimiz fiyatın yüzde yirmi beş fazlasına satılmıştı çünkü Vancouver emlak piyasası şu anda yanıyordu. Ev haziran sonuna kadar kapanmayacaktı, Olivia'nın sadece "yatıya kalıyormuş" gibi davranması için önümde altı hafta gibi bir süre daha vardı.

Birlikte evimizi inşa etmek için sabırsızlanıyordum.

"Biliyorsun," dedim ona doğru eğilerek. "Cara ve Em'in düğünü o hafta sonu."

"Hıhı."

"Yani taşınmak için çok meşgul olacağız. Sen de bundan önce en az iki hafta boyunca Cara'dan saklanmakla meşgul olacaksın."

"Bu doğru."

"Belki de şimdi taşınmalısın."

"Hmm..." Olivia'nın dudakları büzüldü ve uzun uzun düşünmesi gerekiyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

Ha. Uzun uzun. Aletim hakkında da böyle düşünürdü... hayır. Hayır, Carter. Daha olgun ol.

"Şey, bilmiyorum. Bütün yazı seninle geçireceğim sonuçta, biliyorsun. Sen işgal etmeden önce tüm bu kişisel alanı kullanmalıyımşım gibi geliyor."

Göğsümden bir hırıltı yükseldi.

"Hmm..." Avucunu kaldırarak hafifçe omuz silkti. "Ayrıca, sadece yedi tane şöminen var ve ben bir..." Dudaklarım dudaklarına yapışırken kelimeleri dilimde çözüldü ve onu kaldırıp kucağıma oturarak kendime sardım.

"Benim evimde kal, lütfen."

Olivia yüzümü ellerinin arasına aldı, sıcak kahverengi gözleri güneşte parlıyordu. "Taşınmayı aceleye getirmek istemiyorum. Eleme maçlarının tam ortasındasın. Buna odaklanmanı istiyorum, beni evimden taşımaya değil. Ayrıca okul yılının sonuna geldik. Bu çocuklar için üzerinde çalışmam gereken sınavlar ve işler var." Dudağımın köşesini öptü, tam da üzüntüden aşağı doğru sarkan yerden. "Ama senin evinde kalacağım, Carter. Taşınma işlerini sonra düşünürüz ya da zaman el verdikçe yavaş yavaş hallederiz. Tamam mı?"

"Söz mü?"

“Söz.”

“Peki sonsuza dek benim mi olacaksın? Bu gece başlayabilir mi?”

“Seçme şansım var mı?”

“Hayır.” Belini kavradım, ayağa fırlayıp onu havada döndürdüm.

“Oleeey!”

Olivia kıkırdayarak kollarını boynuma doladı. “Yemek yemeye hazır mısın?”

Midemi işaret ederek hırladım. “Her zaman.”

Onu sudan çıkarıp daha önce serdiğimiz battaniyenin üzerine, kıyının hemen kenarına oturttum ve ateşi yakmak için çukuru hazırlamaya başladım.

“Biliyor musun?” diye başladı Olivia, “Göl kenarında büyüdüm ama daha önce hiç kıyıda yemek yememiştim.”

“Gerçekten mi? Babam ve ben hep yapardık.” Aslında bu yüzden buradaydık. Babamın doğum günü bu haftaydı ve eskiden tüm hafta boyunca işten izin alırdı. Beni iki günlüğüne okuldan alırdı, sonra kız kardeşimi ve ardından annemi uzun bir hafta sonu için alıp götürürdü. Pazar gecesi hep birlikte onun en sevdiği restoranda yemek yerdik. Doğum gününü en sevdiği insanlarla en sevdiği şeyleri yaparak geçirirdi. İkimiz birlikte hokeyden sonra bunu yapardık. Yürüyüş, balık tutma, sahilde öğle yemekleri... Bir hafta önce Olivia’ya bundan bahsetmiştim, her yıl en sevdiğim günlerden biri olduğunu, babam öldüğünden beri bunu yapmadığımı söylemiştim ve o da ertesi sabah beni arayıp birkaç gün izin aldığını söylemişti.

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

“Aynı şey olmadığını biliyorum, Carter, yine de sen...” Battaniyenin kenarına tutunarak uzaklaştı. Boğazını temizledi. “Eğleniyor musun?”

Kalbim göğsümde sıkıştı. “Bugün burada seninle çok eğleniyorum, Ollie. Sanki o da burada bizimle birlikteymiş gibi hissediyorum.”

Olivia gülümsedi. “Bence burada. Her zaman.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Olivia’nın bu sabah yakaladığı somonları fileto haline getirerek öğle yemeği için hazırlamaya başladım. Bir şey yakalayamazsak diye sandviç hazırlamak istemişti ama ben izin vermemiştim. Kendime

çok güveniyordum. Oysa asıl kendine güvenmesi gereken oydu.

Folyo paketlerini kömürlerin üzerine yerleştirdim ve geri çekilip etrafa bir göz attım. Küçük kamp alanı tam da hatırladığım gibiydi; yeşilliklerin, gür çalılarının ve yaşlı, yüksek ağaçların arasına gizlenmişti. Gün ışığı dalların arasından süzülüyor, akarsu parıltıyor ve kuşlar sürekli şarkı söylüyordu. Burası her zamanki gibi tertemizdi ama yerde unutulmuş ve dağınık halde bırakılmış birkaç kamp malzemesi duruyordu, örneğin çukurun bir metre kadar uzağında duran bir yangın söndürücü vardı.

İnce, beyaz tüpü yerden aldım. Etiketinde su püskürttüğü yazıyordu ve gösterge de hâlâ biraz ömrü kaldığını gösteriyordu.

“Hey, Ollie, bak.” Tüpü bacaklarımın arasma alıp hortumu dışarı doğru uzattım. Benimle göz göze geldiğinde kulpu indirdim, su ince taneler halinde dışarı püskürürken kalçalarımı oynatıyordum. “Boşalıyor gibi görünü...”

“Evet, *Carter*, nasıl göründüğünü biliyorum.”

Bir ağacın gövdesine yaslanıp kaşlarımı kaldırdım. “Çalılıkların arkasına gitmek ister misin? Üzerine boşala...”

“Tanrı aşkına, *Carter*. Babanın balık tutma gezilerinden birinde sana bunu öğretmediğini *biliyorum*.”

“Hayır, öğretmedi.” Kıkırdadım, yıllarca unutmak istediğim anılar geri gelirken battaniyenin üzerinde onun yanına oturdum. Tüm bu anılar bu kadar inanılmazken, neden unutmak istediğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bir kolumu Olivia’ya doladığımda yanıma sokuldu. Mayıs güneşinin altında ısınmıştı ve ikimize de sürdürdüğü güneş kremi hindistan ceviziyle misket limonu gibi kokuyordu.

“Bana oltamı nasıl ayarlayacağımı, kancalarımı nasıl düğümleyeceğimi ve nasıl yem takacağımı öğretti. Bana nasıl paten kayacağımı, diski nasıl tutacağımı, nasıl şut atacağımı öğretti. Ayakkabı bağcıklarımı nasıl tavşan kulağına çevirip bağlayacağımı, işleri batırdığımda bana kızmasını engellemek için annemin en sevdiği yemeği nasıl yapacağımı, nasıl çok çalışıp para biriktireceğimi öğretti. Bana nasıl iyi bir evlat, kardeş ve arkadaş olunacağımı öğretti.”

“Ayrıca bir partner,” diye ekledi Olivia.

“Bana sevmeyi o öğretti. Seni nasıl seveceğimi çok iyi biliyorum

      onun annemi çok güzel sevdiğini, beni ve kız kardeşimi koşul-suz sevdiğini gördüm. Bu beni iyi bir partner yapar mı? Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme yeter mi?"

"Hıhı. Yine de senin iyi bir partner olmanın pek çok nedeni var, Carter. Sen güçlü ve sadıksın. Sabırlı, nazik ve tanıdığım en tutkulu insansın. Asla pes etmiyorsun ve benimle her zaman o kadar gurur duyuyorsun ki, bu kendimle gurur duymama da yardım ediyor. Bana gösterdiğin sevgi sayesinde altı ay öncesine göre daha özgüvenli bir insanım."

"Bunu sevdim." G  s me bir ağırlık çökmüştü, yıllardır üzerime atlamak için an kollayan bir ağırlık. Olivia benim zaafımdı. Ne kadar güçlü olsam da, onu sevmek aynı zamanda beni zayıflatıyordu. Aşkı-mız, var olduğunu bilmediğim ya da belki de sakladığım par alarımla ortaya çıkarıyordu. Çünkü onun için her şeyi yapardım, ona her şeyi verirdim ve şu anda ona ka ındığım gerçeği göstermek istiyordum. "Yine de iyi bir evlat olduğumdan emin değilim. Babam için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cenazeden beri onu ziyaret etmedim, gömüldüğü mezarlığa hiç gitmedim."

Olivia parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bunun seni kötü bir evlat yaptığını sanmıyorum, Carter. Böyle şeyler zor olabilir. Belki de onu hissettiğin yer orası değildir. Bu da çok normal. Geri dönmek ister misin?"

"Her zaman çok zor geldi ama belki... belki bir gün, eğer benimle gelersen. Seninle her şey daha kolay geliyor."

Gülümsemesi yumuşak ve sıcaktı, tıpkı kendisi gibi. "Birlikte olduğumuzda zor şeyler her zaman daha kolay oluyor."

Haklıydı. İki saat sonra sola dönmem gereken yerde kendimi tam da böyle sağa dönerken bulmuştum.

Mezarlığın içinden geçen uzun patıkaya bakarken kendimi direk-siyonu sıkıca kavrarırken yakaladım, buranın yakınından geçme düşüncesi bile ürkütücüydü.

Sanırım bu yüzden Olivia yanımda yürürken elini sıkıca tutuyordum ve önümüzdeki mermerde oyulmuş kelimelere bakarken yanımda durduğunda bile hâlâ elini bırakmıyordum.

Theodore 'Theo' Beckett

SEVGİ DOLU EŞ & FEDAKÂR BABA

EN İYİ ARKADAŞ

"Beni yaşadığım gibi hatırlayın: Kahkaha, sevgi ve tutku dolu"

Göğsümde garip bir sızı vardı. Gergin ve biraz acı vericiydi ama ağır değildi. Olivia elimi sıkarak bana doğru döndüğünde ve koluma bir öpücük kondurduğunda, acı hafiflemeye başlamıştı.

Orada sessizce ne kadar durduğumuzu bilmiyordum ama gitmeye hazır olduğumda Olivia dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bir saniye, Carter. Önce yapmak istediğim bir şey var."

Babamın mezarına yaklaştı ve önünde diz çöküp başım eğdiğinde boğazım düğümlendi. Bir süre sonra başını kaldırdı ve ayağa kalkıp elini babamın adının üzerine koyduktan sonra yanıma geldi. Ne diyeceğimi bilmiyordum, o da benden konuşmamı istemiyordu. Bu yüzden sessizlik içinde ele ele yürüdük.

Şehir merkezinden geçerken, "Carter," dedi Olivia. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama durabilir misin? Tuvaleti kullanmam gerekiyor ve bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Tabii, bebeğim. Nerede durmamı istersin?"

Sokağın ilerisindeki binayı işaret etti. "Senin dairende."

"Oraya gidemeyiz."

"Hemen girip çıkarım."

"Daireyi sattım, Ollie."

"Ne? Ne zaman?"

"Şey, seni ilk kez işte görmeye geldiğim günü hatırlıyor musun? Seni o daireye götürdükten sonraki pazartesi? O sabah anahtarları emlakçıma bıraktım ve ondan satmasını istedim. Hafta sonuna kadar satılmıştı."

Yıllar önce ilk kontratım bittikten sonra Vancouver'la yeniden sözleşme imzaladığımda bu daire bir ikramiye olarak verilmişti. Başka bir takıma gitmeye niyetim yoktu ama beni isteyen çok kişi vardı ve Vancouver'da kalmamı istedikleri için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Evimi satın almadan önce orada sadece bir sezon yaşamış ve sonrasında da satmamıştım. Hayatımın o kısmının, en kişisel parçalarımın geri kalanından ayrı olmasını istedim. Olivia'nın evim-

de yatağıma giren ilk kadın olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum ve tek kadın da o olacaktı.

“Carter...”

“Orası hiçbir zaman benim evim olmadı, Ollie. Sensiz olmaz.”

Benim evim, Olivia’nın olduğu yerdı. Bir saat sonra balkonda, tenimizi okşayan ılık esinti eşliğinde, yeni duş almış ve öğleden sonranın geri kalanını tembellik ederek geçirirken; bunu işte en çok o an hissediyordum. O yanımda olduğu sürece, sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Parmaklarım Olivia’nın güneşten kızarmış ve hafif çillenmiş omuzlarında dans ediyordu. “Çok güzelsin, Ollie.”

“Sadece yazlık elbiselerimi seviyorsun.”

“Yazlık elbiselerine *bayılıyorum*.” Kış burada sonsuza kadar sürmüş gibiydi, Vancouver’ın yıllardır görmediği ve umarım bir daha görmeyeceği dev bir felaketti ama bahar bir aslan gibi kükreyerek gelmişti. Nisan ılık ve yağmurluydu, mayıs ise erkenden yazı getirmişti. Bu da Olivia’nın kazaklarının yerini, bacaklarını ve omuzlarını gösteren bu sevimli yazlık elbiselere bıraktığı anlamına geliyordu. Ben de böylece ona her zaman dokunabiliyor, dudaklarımın altında teninin ya da yanağımın altında omuzlarının ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. “San Jose ya da Tampa’ya taşınmalıyız, her zaman sıcak olan bir yere. Bir daha asla pantolon giymek zorunda kalmazsın.”

“Hmm... peki pantolonsuz ne olur biliyor musun, Carter?”

“Ne olur?”

Üstüme çıkıp kucağıma oturdu, sarı yazlık elbisesini yukarı kaldırdı. Elimi pürüzsüz bacaklarına götürdü ve o sıcaklık havuzuyla karşılaştığımda ağlayabilirdim.

Dudakları çenemle buluştu. “İç çamaşırı giymene gerek kalmaz.”

Lanet olası çamaşıra hiç gerek yoktu.

Şortumu çekiştirerek aşağı indirdi ve eli aletimin etrafına dolandığında tısladım. Beni ağzına alırken telefonumu açıp bir fotoğraf çektim.

Nemli buklelerini elimde topladım. “Lanet olsun, seni çok seviyorum.”

Siktir, hiç dünyanın en güzel kızının ağzı aletinizle doluyken size

gölümsediğini görmüş müydünüz? *Yüce Tanrım*, bu eşsiz bir manzara-
raydı. Kafasını geriye çekmeden önce bir fotoğraf daha çektim.

“Üzerime oturmanı istiyorum, bebeğim. Hemen şimdi.”

Kendini bana doğru bastırarak kucağıma yerleşti, aletimin sırlı-
sıklam kadınlığından kaymasına izin verdi ama beni içine alamadan
onu durdurdum.

“Bekle. Ben sadece... teşekkür etmek istiyorum. Bugün için te-
şekkür ederim, Ollie. Gününü babamla birlikte yaptığımız bir şeyi
yaparak geçirmen, benimle birlikte onu görmeye gelmen... benim
için çok anlamlı. Teşekkür ederim.”

Gülümsemesi şefkatli ve biraz da utangaçtı. Bacaklarımın üzerine
oturdu. “Düşünüyordum da belki gelecek yıl babanın doğum günü
için her zaman yaptığı gibi seninle, kız kardeşinle ve annenle bir haf-
ta geçirebiliriz. Birlikte yaptığınız şeyleri yaparız. Hank’le de. Onun
ve Ireland’m sevdiği bir şeyi yapabiliriz. Belki bu onları hatırlamak
için güzel bir yol olur.”

Onu nasıl bulduğumu bilmiyordum ama bunun kader olduğuna
emindim, tıpkı o gece Hank’in olduğu bara girdiğim gibi.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Ollie? Ne söyledin? Babama? Diz
çöktüğünde...”

“Ona teşekkür ettim.”

“Teşekkür mü?”

“Bana başka bir aile verdiği ve onları sevmek konusunda bana gü-
vendiği için ona teşekkür ettim. Sevdiğim adamı yetiştirdiği ve onu
bana getirdiği için ona teşekkür ettim.” Eli çenemde geziniyordu.
“Ona senin için teşekkür ettim, Carter.”

Göğsüm daraldı, boğazım düğümlendi. Gökyüzüne bakarken tek
bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Olivia’nın dudakları
onu durdurdu ve beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadığında, kendimi
şimdiye kadar benim olan en iyi şeyin içine gömdüm.

“Bana bakmayı kesmezsen bifeğimi yakacaksın.”

Olivia’ya sırtıarak göz kırptım. Çimlerin üzerinde bir battaniyeye
uzanmış, ayaklarını havaya kaldırmış kitap okuyordu, bukleleri ba-
şının üstünde dağılmıştı. Birinin gözlerini ondan ayırması nasıl bek-

lenebilir bilmiyordum ama biftek konusunda çok seçiciydi ve ben de onu memnun etmeyi sevdiğim için idare ediyordum.

Bugün mükemmeldi; gelecek yazdan bir kesit, birlikte geçireceğimiz uzun günlerin bir ön izlemesiydi ve bitmesini istemiyordum. Sürekli tetikte olma, bir sonraki eleme maçını düşünme zorunluluğundan sonra hoş bir mola olmuştu. Nadiren aralarımız oluyordu ama yarın geceki maçla Winnipeg'i konferans finalinde elememize sadece bir galibiyet kalmıştı. İki gece önce orada oynadığımız maça Olivia'nın anne ve babasını da götürerek sürpriz yapmayı başarmıştım. Yoğun bir aydı; yaklaşan finaller ve Olivia'nın taşınması ile haziran daha da kaotik olacak gibi görünüyordu.

Başıyla veranda kapısını işaret ederek, "Telefonun mu çalışıyor?" diye seslendi Olivia.

Kulak kesildim ve telefon zil sesimi duyduğumda barbekünün kapağını kapatıp kapıya doğru koştum. Telefonum mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu ve numara tanımadığım bir numaraydı.

Diğer uçtaki ses, "Carter'la mı görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet, ben Carter."

"Merhaba, Carter. Benim adım Doktor Murphy. Vancouver Genel Hastanesi'nde doktorum. Hank De Vries'in acil durum irtibat kişisi olarak eklenmişsiniz."

Elimdeki barbekü maşası yere düştüğünde Olivia'nın bana seslendiğini zar zor duyuyordum.

"Bir kaza oldu."

44

BU ÇOK... BEYAZ

Carter

Buranın kokusundan hoşlanmıyordum. Steril, çamaşır suyu gibiydi. Portakal narenciye kokusu güzel, sanırım ferahlatıcıydı. Yine de aşırı... *temizdi*. Şikâyet edilecek bir şey değildi galiba ama son zamanlarda memnun edilmesi zor biri olduğumu hatırlatan pek çok şey yaşamıştım. Burası soğuk ve havasızdı, Hank'in dairesi gibi sıcak ve ev gibi değildi.

"Burada yaşamak istediğine emin misin? Burası korkunç derecede..." Bakışlarım ofisi taradı. Duvarlar sadeydi, hayatı dolu dolu yaşamak ve sadece davrandığın kadar yaşlı olmak hakkında alıntılar vardı. "Beyaz."

"Duvarların rengi beni rahatsız etmiyor, Carter. Fark etmediysen söyleyeyim, bir yarasa kadar körüm."

Arkadaşıma bakarak bir kahkaha attım. Sıcak havanın ve hastaneden çıkmış olmanın tadını çıkarıyordu. Aynı zamanda kız arkadaşımın elini tutmanın da tadını çıkarıyordu. Giydiği kıyafete bakarak homurdandım: Pastel rengi, ekose, kısa kollu düğmeli bir ceket, neredeyse göğüs kafesine kadar yükselen bej kargo şortunun içine sokulmuştu, başına da *Carter Beckett'in #1 numaralı hayranı* yazan bir şapka takmıştı. Dizlerinin dörtte üçüne kadar çekilmiş çorapların en tepesinde kiraz desenleri vardı. Hank şık görünmesi gerektiğinde ısrar ediyor ve Olivia da önemli olanın bu olduğunu söylüyordu.

"Daha iyi bir yer bulana kadar bir süre daha bizimle kalabilirsin." Bunun üzerine Sunset Living'in kabul müdürü Sherry'den bana sert bir bakış geldi.

Yani, Sunset Living mi? Bu nasıl bir isimdi böyle? *Sanki hepsinin*

*bir ayağı çukurdaymış gibi**. Hank hastanede bir hafta yatak istirahati ve gözetim gerektiren kötü bir kaza geçirmişti. Onu eve götürdüğümüzden beri Olivia'nın ona gösterdiği ilgi karşısında sinsi sırıtışlarla bana bakıyordu. Bu adam hepimizden uzun yaşayacaktı.

Hank'in çenesi, Dublin'in endişeyle sıçramasına neden olan, gü-rültülü bir iç çekişle göğsüne çarptı. "Carter, seni seviyorum ama sen bu dünyadaki en seçici adamsın."

Olivia kıs kıs güldüğünü gizlemekte çok başarısızdı ve ben de kısık sesle homurdanıyordum. "Seçici değilim; senin için en iyisini istiyorum." Olivia'yı elimle işaret ettim. "Ayrıca seçici olmanın karşılığını da alıyorum. Dünyanın en güzel kızı, her gece yatağında uyuyor."

"Seçici olmadığını sanıyordum."

"Sizi temin ederim, Bay Beckett," diye söze başladı Sherry. "Hank'e burada çok iyi bakılacak. Sunset Living Vancouver'daki en üst düzey destekli yaşam tesisidir. Geçen haftaki ziyareti sırasında personel ile çok iyi anlaştı, hatta sakinler arasından birkaç arkadaş edindi. Anneniz tesisten oldukça etkilendi."

Evet, evet. Hepsini duymuştum zaten. Gelmemi izin vermemişlerdi çünkü ilk üç yerdeki turu benim yüzümden bitirememiştik. Görünüşe göre, *olmaz* demeden ve herkesi binadan çıkarmadan önce dokuz dakikalık bir limitim vardı. Annem güzel bir tesis aramayı devralacağını söyleyince ben hariç herkes kabul etmişti. Doğal olarak, listedeki bir sonraki yeri seçmişlerdi. Sanırım Hank aramaktan yorulmuştu. Bana ve Olivia'ya yük olduğunu düşünüyordu.

Öyle değildi ama bir insanın böyle düşünmesini nasıl engelleyebilirdiniz ki? Konferans finalleri için şehir dışına gidip geldiğimden, iyileşme sürecinde onunla en çok ilgilenmesi gereken kişi Olivia'ydı.

Bu arada biz kazanmıştık. Uzatmalarda. Yedinci maçta. Stanley Kupası Finalleri'nin ilki yarındı. O kupayı eve getirip Olivia'ya onunla çıplak poz verdirerek bir sürü fotoğraf çekmeyi planlıyordum.

"Pekâlâ, Bay Beckett." Sherry kalemiyle bir tarih listesini işaret ediyordu. "Bu bizim ödeme takvimimiz. Ödemeler her ayın birinde yapılacak. Vadeli çek ya da bankadan otomatik ödeme için onay talep ediyoruz. Hangisini tercih edersiniz?"

* "*Sunset*" kelimesi İngilizcede hayatın son dönemlerini, yaşlılığı sembolize etmek için kullanılırken, "*Sunset Living*" ifadesi de huzurevleri gibi yerlerde huzurlu ve sakin bir emeklilik hayatını tanımlar. (e.n.)

Hank'in ellerinin hafifçe titrediğini ve avuçlarını şortuna sürtmeye başladığını fark ettim. Benim ödemem onu rahatsız ediyordu. Tanrım, adam emekli maaşından her ay yedi yüz dolar alıyordu ve sanırım onun fiyat aralığındaki destekli yaşam tesislerinin web sitelerine girdiğimde MacBook'uma virüs bulaştırmıştı. Ödemeye karar vermekte hiç zorlanmadım. O benim ailemdi ve her şeyi hak ediyordu; en azından güzel bir yerde bakılmasını sağlayabilirdim.

Sanırım Sunset Living o yerdı.

"Çek lütfen. Tüm yıl için tek bir çek yazıp ödeyebilir miyim?"

Sherry'nin ağzı açık kaldı ve yaklaşık yirmi beş kere göz kırptı. "Bu... daha önce olmamıştı. Genelde aylık ödeme alırsız çünkü asla garanti veremeyiz..." Bakışları Hank'e kaydı ve o da sırtıyordu.

"Güzel hanımefendinin söylemeye çalıştığı şey, bir yıl dolmadan ölmüş olabileceğim, Carter."

"Siktir..." Alnımı beyaz metal masaya çarpana kadar indirdim. "Sen inanılmazsın, ihtiyar."

Tüm evrakları imzalamayı ve benden başka kimse Hank'in ölümsüz olduğuna inanmadığından, yılın geri kalanı için altı vadeli çek vermeyi bitirdiğimde Sherry bize onun özel odasını gösterdi. Geniş, ferah ve... beyazdı.

"Duvarları boyayabilir miyiz?"

Olivia dirseğini belime geçirdi. Göğüs kafesimi hedeflediğinden şüpheleniyordum ama o kadar yükseğe ulaşamıyordu.

Duvara dokundum. "Ne? Vipers temalı bir duvar hayal ediyorum, tamamen maviyle yeşil ve belki yatağın üzerinde kupayla birlikte bir duvar resmi."

"Bunun için önce kupayı kazanman gerekir." Olivia çok sevdiğim o alaycı gülümsemesini takındı.

"Ah, o lanet kupayı kazanacağım. Ve insanlar mısır gevreğini nasıl yiyor biliyor musun? Ben de senin..."

"Carter!" Eliyle ağzımı kapattı.

Sherry rahatsız mı olmuştu, yoksa eğleniyor muydu anlayamıyordum. Yine de Hank eğleniyordu; o her zaman eğlenirdi.

Muhtemelen çizeceğim şeyden korkan Sherry, "Boyayabilirsiniz," dedi yavaşça. "Ama kalış sürenizin sonunda ya tekrar beyaza boyamanızı ya da bunu yapmamız için bize ödeme yapmanızı istiyoruz."

“Bak ne diyeceğim, evlat.” Hank bir elini sırtıma vurdu, sanki benim gördüklerimi görebiliyormuş gibi duvara baktı. “O kupayı kazanırsan duvarıma istediğin resmi yapmana izin veririm. Bir papatya tarlası bile çizsen farkını anlamam.”

Balkonunun sürgülü kapısını açıp dışarı çıktım. Küçük bir bistro masası ve birkaç sandalye vardı. “Şuna bak, Hank. Batı cepheli. Burada oturup gün batımının tadını çıkarabilirsin.”

“Ne *manzara* ama değil mi?”

Olivia gözlerini devirdi ve bizim asla büyümecek çocuklar olduğumuza dair bir şeyler mırıldanarak yanımızdan gitti.

İşimiz bittiğinde Sherry bizi aşağı indirdi ve Hank’in kolunu okşadı. “Hank, gelecek hafta bize katılacağın için çok heyecanlıyız. Oldukça sıra dışı birine benziyorsun ve harika bir ailen var. Buraya uyum sağlayacağını düşünüyoruz.”

Tamam, Sherry belki o kadar da kötü değildi.

Dublin’in kulaklarını okşadı. “Ve sen, yakışıklı. Ziyarete gelmen için sabırsızlanıyoruz!”

Hank bir an kaskatı kesildi, sonra Dublin’in tasmağını ve Olivia’nın elini çekip ikisini de uzaklaştırmaya çalıştı. “*Tamam-Sherry-Teşekkürler-görüşürüz!*”

“Ziyaret mi?” Peşlerinden giderken Sherry’ye dönüp baktım. “Ziyaret derken ne demek istiyor? Hank? *Hank!*”

Tanrı aşkına, dizinden sakatlanmış kör bir adama göre kesinlikle hızlı hareket edebiliyordu.

“Hank.” Elimi koluna koyarak arabaya binmesini engelledim. “Sherry ne demek istedi? Dublin burada seninle yaşayacak, değil mi?”

Olivia kalçasıyla beni hafifçe iterek Hank’in arkaya geçmesine yardım etti. Hank ona sessizce teşekkür etti ve Olivia da yanağını okşayarak arabaya binmemi istedi. Her ne kadar istemesem de bindim çünkü Olivia elimden tutup beni sürücü tarafına götürmüştü.

Bu sefer biraz daha nazikçe, “Neler oluyor?” diye sordum.

“Pekâlâ.” Dublin yanağını dürterken Hank ellerini sıkıyordu. “Köpeklerin ziyaretine izin var.”

“Ama...”

“Ama kalmalarına izin verilmiyor.”

“Ne?” diye bağırdım. Koltuğumda arkaya döndüğümde Olivia’nın eli bacağıma yapışmıştı. “Neden yok? Sen körsün! Ona ihtiyacın var! Bunu yapamazlar!”

“Evcil hayvanların daimi olarak kalması bakımevleri için bir yükümlülük oluşturuyor,” diye açıkladı Olivia.

“Bunu biliyor muydun?”

“Annen beni bu konuda uyardı. Bu akşam seninle bu konuyu konuşacaktık.” Yüz ifadesinden bana hemen söylemediği için üzgün olduğu anlaşılıyordu. “Evcil hayvan sahibi olmanın sigorta poliçesi aşırı pahalı ve bazı insanlar da sevmez...”

“Şu suratı kim sevmez ki?” Hâlâ bağıırıyordum. Ayrıca ellerimi sinirle sallıyordum. Dublin, birinin ondan hoşlanmayacağına inanmıyormuş gibi başımı eğmişti. “Hank, burada yaşamak zorunda değilsin. Başka bir yer buluruz.”

“Carter, bu oldukça yaygın. Annen bunu araştırdı. Ayrıca...” Dublin’in başımı kaşıdı. “Dubs son birkaç haftadır çok fazla alana ve arka bahçeye sahip olmaktan memnun.” Dublin başım kucağına koyarken hüznle gülümsedi. “Gerçek şu ki, orada bana yardım edecek pek çok kişi olacak. Artık ona tek başıma bakamam, hak ettiği şekilde bakamam.”

“İyi ama nereye gidecek?” Göğsüm sızlıyordu. Bundan nefret ediyordum.

Hank boğazını temizledi. “Senden bir şeyler istemekten nefret ettiğimi biliyorsun ve zaten benim için çok şey yapıyorsun. Ama Dublin, o benim için çok kıymetli. Olivia da senin evine taşınıyor ve....”

Gözlerim kız arkadaşıma takıldı. Yüzünde Dublin’inkine benzer çok hüznümlü bir köpek yavrusu bakışı vardı. “Dublin’i bizim almamızı mı istiyorsun?”

“Eğer size çok fazla sorun çıkarmayacaksa,” dedi Hank. “Sorun olacaksa da hiç önemli değil. Annen onu almaktan mutluluk duyacağını söyledi. Hep bir köpek istemiştin ve onu çok seviyor gibisin.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Onu çok seviyorum.” Olivia’ya baktım. Burası benim olduğu kadar onun da evi olacaktı ve bu bizim hayatımızdı. Bu tek başıma verebileceğim bir karar değildi.

Bir omzunu kaldırarak gülümsemesini bastırdı. “Bir ya da iki köpeğe yetecek kadar büyük bir yatağımız var.”

“Biliyorsun...” Hank kıkırdayarak Dublin’in tüylerini okşadı. “O tam olarak bir rehber köpek değil ama kesinlikle çok iyi bir arkadaş.”

Arka koltuğa uzanıp Hank’in elini sıktım. “Dublin her zaman bizimle yaşayabilir.”

“Çok sıcak bir ev gibi görünüyor.” Hank’in elleri kalçalarında, yeni odasına bakıyormuş gibi yapıyordu.

Emmett kıkır kıkır gülerek omzuna vurdu. “Sen harika birisin, Hank.”

Garrett, kollarında Hank’in televizyon koltuğuyla etrafından dolanırken Adam az önce şifoniyerin üzerine koyduğu televizyondan uzaklaştı. “Yarın akşam maçı dinleyecek misin?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Garrett koltuğu götürdükten sonra üzerine oturdu. “Altıncı maç, asla kaçırmam. Siz korkunç bir şekilde kaybederken bile kapatmayacağım.” Parmağını odanın içinde gezdirdi. “Ama kazanıp seriyi eşitleseniz iyi olur. Seriyi yedinci maça taşıyın ve kendi evinizde kazanın.”

“Planımız bu. Sen de Ollie, annem ve kız kardeşimle birlikte yedek kulübesinin arkasında oturacaksın.”

Gözleri parladı. “Peki ya Cara? O cesur kadını seviyorum.”

“Benim cesur kadını da orada olacak.” Emmett iç geçirdi. “Muhtemelen tüm arenadaki en gürültülü kişi olacak.”

Çocuklar dışarı çıktıktan sonra Hank, Dublin ve ben balkonda dinleniyorduk. Vancouver’da çok güzel bir gündü, masmavi gökyüzü ve güneş ışığı her yeri sarmıştı. Olivia içimi aydınlatan bir gülümsemeyle kapıdan içeri girdiğinde her nasılsa bin kat daha güzelleşti.

“Öğle yemeği getirdim,” diye bağırdı. Büyük bir Yunan salatası ve birkaç pide paketini açıyordu. Okul çantasını karıştırıp üç tane şişe çıkardı. “Bir de buzlu çay!”

“En sevdiğim,” dedi Hank.

“Geri çekil,” dedim ona. “Buzlu çaydan değil, kız arkadaşımından bahsettiğini biliyorum.”

Olivia pidesini önüne koyarken Hank elindeki şişeye doğru kıs kıs güldü. “Kahretsin.”

“Sen bir meleksin.” Dudaklarımı Olivia’nın kılere bastırdım. “Ne kadar zamanın var?”

“Bir sonraki dersime zamanında yetişmek istiyorsam sadece yirmi dakikam var.”

“Sanırım asıl soru bunu isteyip istemediğin.” Kaşlarımı oynatarak onu dersi ekmeye davet ediyordum.

“Sadece bir buçuk hafta daha.”

“Sonra bütün yaz seni kendime saklayacağım.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum, evlat,” dedi Hank. “Ama onu hepimizle paylaşman gerekecek.”

“Bir bok yapmam gerekmeyecek. Tüm yıl boyunca onu bir sürü azgın ergenle paylaştım. Payıma düşeni yaptım.”

Hank gülümsedi, gözleri güneşin altında parlıyordu. “İkinizin birkaç gün içinde resmen birlikte yaşamaya başlayacağına inanmıyorum. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum.” Olivia elini sıktağında diğer elini Olivia’nın elinin üzerine koydu. “Evine veda edeceğin için üzgün müsün?”

Lokmasını çiğnerken bir süre düşündü. Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu ve başını coşkuyla iki yana sallayarak gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse, hayır. Üzgün olabileceğimi düşünmüştüm ama gerçek şu ki orası hiç evim gibi hissettirmedi. Carter’la aynı evi paylaşmak için sabırsızlanıyorum.” Bana göz kırptı. “Ama en çok da yedi tane şöminem olacağı için sabırsızlanıyorum.”

“Hıhı.” Masanın altına uzandım, elimi eteğinin altından geçirip uyluğunu okşadım. “Konuşmaya devam et, Ollie kızım.” İlerlemeye devam ediyordum ama gideceğim yere varamayınca durup yüzümü buruşturdum. “Bu da ne böyle?”

Geriye doğru kaydı ve asker yeşili eteğinin altındaki dolgun bacaklarını gösterdi. “Bu bir şort etek.”

“Şort etek mi? Şort etek de ne?”

“Senin gibi azgın küçük pislilikler için bir koruma mekanizması.” Esnek kumaşı düzelterek kendi kendine kıs kıs güldü. “Altında şort olan bir etek. Yazın beden eğitimi dersi vermek için mükemmel.”

“Hoşuma gitmedi.” Kolay erişilebilir değildi. “Çıkar onu.”

“Eminim çocuklar buna bayılırdı.” Tek kaşını kaldırarak beni test etti.

Siktir. “Hayır. Kalsın, çıkarma.”

Hank iç geçirdi. “Kendimi hiç şu anki kadar kör hissetmemiştim.”

Olivia kendi pidesinin sadece yarısını yedi, ben de kendi pidemi bitirdiğimde onunkinin kalanını da mideye indirdim.

Sandaletlerini çıkardı ve çıplak ayağını benimkine bastırmadan önce parmaklarını oynattı. “Ayakların çok büyük.”

“Senin ayakların bebeklerinki kadar,” diye karşı çıktım.

Kaşları aşağı indi ve küstah, etkilenmemiş çatık kaşlı ifadesi tam anlamıyla ortaya çıkmıştı.

Dudaklarının kenarını öperek, “Dev ayaklar hakkında ne derler bilir misin?” diye fısıldadım.

“Dev ego.”

Hank ve ben birlikte, “Dev penis,” dediğimizde sevgilimden öfkeli bir soluk sesi geldi.

“Gerçekten...” Olivia ayağa kalkıp çöpleri toplarken başını iki yana salladı. “İkinizin gerçekten akraba olmamanız şaşırtıcı.”

“Muhtemelen çocuklarınız da tıpkı onun gibi olacak,” dedi Hank.

“Harika. Bunun için sabırsızlanıyorum.” İç çekerek saatini kontrol etti. “Gitmem gerek.”

“Seni geçireyim,” diye cevapladım. “Yürüyüşe var mısın, Hank? Nehir sokağın aşağısındaki parkın içinden geçiyor.”

Başını salladı ve ayağa kalkarken Dublin onun yanına koştu.

Dışarı çıktığımızda, Olivia kolaylıkla kamyonetin ön koltuğuna atladı. Son birkaç ayda ustalaşmıştı.

“Biliyor musun, ilk etapta bu şeyi kullanmaktan bu kadar şikâyetçi olan birine göre kesinlikle onu seviyor gibisin.” Etrafa bakar gibi yaptım. “Ben hiç kar görmüyorum.”

Direksiyonun üzerine kapanıp ona sarıldı. “Bu kadar yüksekte olmanın getirdiği güce alıştım. Onu seviyorum, onu benden alma.”

Tabii ki asla almayacaktım. Birkaç gece önce onu arka koltukta becermeme izin vermişti. Sırf bunu yapmak için arabalı sinemaya kadar elli dakikalık yol gitmiştim.

“Aklımın ucundan bile geçmez.” Çenesini ellerimin arasına alıp mükemmel dudaklarını üç kez öptüm. “Evde görüşürüz, balkabağım.”

Yürüyüş yaparken Hank sessizdi, bu sayede söylemek istediği bir şey olduğunu anlamıştım. Kıçını nehrin kenarındaki banka koyduğu anda beni haklı çıkardı.

“Biliyor musun, orada bir yerlerde senin için biri olduğunu hep biliyordum ama bu kızdaki daha mükemmel bir eşleşme hayal edemezdim. Sen Ollie için bir oyuncak ayısın.”

“Onu seviyorum.” Tek bahanem bu olabilirdi ama iyi bahaneydi. Babamın gurur duyacağıma emin olduğum bir insan olmama yardım etmişti. Eğer dünyama girip beni sınamasaydı, kendimin o versiyonunu bulabilir miydim emin değildim.

“Onu sevdiğini biliyorum. Bu dünyada birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizden daha açık bir şey yok.” Bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. “Peki o kıza ne zaman evlenme teklif edeceksin?”

Kristal berraklığındaki suya, güneşin onu nasıl parlattığına baktım. Esinti suyu dalgalandırıyor, yavaşça ve sessizce akıntıya doğru akıyordu. “Çok erken.”

Hank dilini şaklattı. “Gerçek aşk hiçbir şeyi beklemez ve kesinlikle bir zaman çizelgesini takip etmez.”

Dişlerim altdudağıma değdi ve onu kemirme isteğimi bastırdım. “Olivia’dan önce evliliği hiç düşünmemiştim.”

“Ama bunu şimdi düşünüyorsun. Onunla birlikte.”

Evet. Düşünüyordum. *Her zaman.* “Dünyamı onsuz hayal edemiyorum.”

“Kulağa evlilik teklifi *erkenden* olacakmış gibi geliyor, evlat.”

Hem de çok erken.

YASAK OREO'LAR, İHANET VE ZAFERLER

Olivia

“Sizce yarın kazanacaklar mı, Bayan Parker?” Brad depo odasının kapısına yaslanmış, sınıftan getirdiğim ekipmanları yerleştirmemi izliyordu. Yardım etse çok güzel olurdu ama onun tarzı gevezelik ederek yapılan işi izlemek olduğu için lise kariyerinin sonunda artık değişeceğini düşünemiyordum.

Önümüzdeki hafta sınavlar vardı, bu da müfredatın tamamlandığı anlamına geliyordu. Çoğunlukla basket atıyor ve tribünde oturup hockeyden başka bir şey konuşmuyorduk.

“Sanırım öyle.” Carter motive olmuştu. Evde hep Hank ve hockey konuşuluyor, bir yandan da eşyalarım taşmıyordu. Nasıl zaman bulduğunu bilmiyordum ama şehirde olduğu günlerde işten geldiğim zaman Carter’ın evime gittiğini ve kendi evine eşyalarımından bir kutu daha getirdiğini görüyordum. *Bizim evimize*. “Çocukları hiç bu kadar kararlı görmemiştim.”

Ürkütücüydü, sanki alacakaranlık kuşağında yürüyormuşum gibi hissettiriyordu. Boş gecelerde takım bodrum katında toplanıyor, önceki maçlarının videolarını izliyor, nerede yanlış yaptıklarını ve nasıl daha iyi olabileceklerini konuşuyordu. Alkol ve abur cubur yoktu, çok az gülüşme vardı.

Beni en çok etkileyen abur cubur eksikliğiydi. Carter Mayıs ortasından beri *Oreo* yememişti. Temmuz a bir buçuk hafta kalmıştı. Dün sabah beni öğle yemeği çantama gizlice biraz abur cubur koyarken yakaladığında yüzünde *ihanete uğramış* gibi bir ifade vardı.

“Bence kazanacaklar.” Brad duvardan uzaklaşıp yerdeki topları topluyor ve sepete atıyordu. “Biz çocuklarla, eğer yedinci maça çıka-

bilirlerse cuma günü arenanın dışında maçı izleyeceğiz. Perde kuracaklar. Şortlarımızın içinde gizlice alkol sokacağız.”

“Bana bunu söyleme, Brad.” *On sekiz yaşında olsaydım ben de aynısını yapardım.* “Ayrıca, güvenlik ilk önce ceplere bakar.”

“Teşekkürler, Bayan Parker.” Brad kıs kıs gülererek kapıyı benim için kapattı. Çocuk kilidini yerine oturtmak için yere bile eğilmişti.

Gözümden hayali bir damla yaşı sildim. “Sen büyüyor musun?”

Çantamı alıp ofisime giderken beni takip etti ve koridorda benimle birlikte yürüdü. “Bu yıl size zor zamanlar yaşattığımız için özür dilerim.”

“Hepsi eğlenceliydi. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.”

Brad park yerinin kapısını açık tutuyordu. “Bilin diye söylüyorum, siz sahip olduğum en iyi öğretmendisiz. Bize yetişkin insanlar gibi davrandınız, eve maaş çeki götürmek için her gün birlikte çalışmak zorunda olduğunuz bir grup çocuk gibi değil. Okulu eğlenceli hale getirdiniz.” Bana bir asker selamı verdi. “Teşekkürler, Bayan Parker.”

Bazen aşırı duygusal bir enkaz olmasaydım, ağlamak istiyordum gibi burnum sızlamazdı. Boğazımı temizleyerek Carter’ın gayri resmi olarak sahiplendiğim kamyonetine atladım ve dün gece ile bu sabah arasında bir yerde bardak tutucusuna bıraktığı nota dördüncü kez gülümsedim. Kesinlikle işyerine uygun olamazdı çünkü notu okumadan önce on yedi kez katladığı kâğıdı açmam gerekmişti.

Eve döndüğünde seni Şükran Günü’ndeki balkabağı turtasının son dilimi gibi yiyeceğim.

Eve aceleyle gitmemin nedeni bu değildi. Yarınki maç için bu gece yola çıkıyordu, ben de onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyordum. Bu hafta Hank’in taşınması ve finaller yüzünden yorulmuştu. Dün gece kendi evlerinde kaybettikleri için kendine çok yükleniyordu. Daha önce bir kez finallere katılmışlardı, Carter’ın kaptan olarak ilk yılıydı ve kaybettikleri için kendini suçluyordu, ihtiyaçları olan lider olmak için çok deneyimsiz olduğunu söylüyordu.

Ben kapıdan girer girmez Carter oturma odasından, “Bebeğiiiiim,” diye seslendi. Dublin ayaklarıma kapanmış, sandaletlerimi çıkarırken ayak parmaklarımı yalıyordu.

Onu kanepeye yayılmış, kollarını havaya kaldırarak elleriyle beni tutmaya çalışırken buldum. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet. Kendini tam buraya yerleştirebilirsin.” Şortundaki şişkinliği agresif bir şekilde işaret ediyordu. “Buraya.” Yüzünü işaret etti. “Burası da kabul edilebilir.”

“Pis çocuk.” Üstüne çıktım. Benden istediği şeyin aksine, kollarını etrafımda dolayarak beni yanına çekti, vücudumu onunkine bastırdı. Parmaklarımı saçlarında ve sırtında gezdirdim. “Gergin misin?”

Başını salladı ve bir bacağına iki bacağıma dolayarak onları kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Keşke sen de gelebilseydin. Kaybedersek sana ihtiyacım olacak. Maçtan sonra benimle konuşmak için uyanık kalır mısın?”

“Her zaman bir telefon uzağındayım.” Başını geriye çekip dudaklarından öptüm. Son zamanlarda her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı, daha yumuşaktı ve bu neredeyse imkânsız görünüyordu. Her ne kadar baskın bir tarafı olsa da aslında çoğunlukla kocaman, sevimli bir oyuncak ayı gibiydi. Ancak olan biten her şeyin stresi ve tüm sorumlulukları onu aşağı çekiyordu, bu yaklaşan molaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

“Adam bir saat içinde beni havaalanına götürecek ve o zamana kadar sana sarılmak istiyorum.”

“Kulağa hoş geliyor.” Elimi aramıza koydum ve guruldamak için bu anı seçtiğinde karnını okşadım. “Ama önce senin için midene biraz yemek soksak iyi olur.”

Carter bana Hank’in yeni yerine yerleşmesini anlatırken ben de hızlıca bir kızartma hazırladım. Dublin’e veda ederken ağlamıştı, bu da beni çok duygulandırmıştı. Mutfaktaki adada Carter’m ayaklarının dibinde yatan Dublin’e bakınca daha da duygulandım. Ancak Carter, Hank’in mutlu görüldüğüne yemin ediyordu ve önemli olan da buydu. Hank ve Dublin’in birlikte bol bol vakit geçirebilmeleri için elimizden geleni yapacaktık, Hank’in arabayla sadece on dakika uzaklıkta olmasına seviniyordum.

Carter ikinci porsiyonunu yerken tabağına bakarak bana bir soru sordu. Aslında birkaç soruydu ve kelimeleri kusar gibi ortaya dökülmüştü. Bu genellikle benim uzmanlık alanımdı, onun değil.

“Evlenmek istiyor musun? Ne tür bir düğün istiyorsun? Büyük mü? Küçük mü? Çikolatalı pasta mı, vanilyalı mı?” Bunu sorduğuna inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Bu aptalca bir soruydu.” Elini

döndürerek avuç içini havaya kaldırdı. “Çikolata, tabii ki. Belki şu minik *Oreo*’larla süslenmiş pastalardan olabilir. Ya da büyük olanlarla. Çift dolgulu.”

Ancak aramızda on saniye kadar süren bir sessizlikten sonra bana bakmak için başını kaldırdı. Başını yavaş, çekingen, biraz gergin şekilde kaldırırken boynundan yanaklarına doğru pembe lekeler yayılıyordu; ki bu genellikle benim başıma gelen bir şeydi, onun değil.

Bana çarpık, titrek bir sırıtış attığında sessizlik bozuldu ve ben de gülmeye başladım. Tezgâhın üzerine kapandım çünkü şu anda ne halt oluyordu? Her ne ise hem korkunç hem de sevimli görünüyordu.

“Bu bana evlenme teklif etme şeklin mi?”

“Ne?” Başı öfkeyle iki yana sallandı. “Hayır.”

“Ah.” Nefesimi tuttum ve bir an için yükseldiğim yerden yere çakıldım. “Güzel.” Olmadığını biliyordum. Kesinlikle. Daha çok erkendi.

Dişlerini altdudağına bastıran Carter, yavaşça ayağa kalkıp ada tezgâhın etrafından dönerek önümde dururken bana sinsi ve şeytani bir sırıtış attı. Asi buklelerimden birini işaretparmağına dolayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı; dokunuşu, boynumdan köprücük kemiğime doğru ateşli bir yol izledi.

“Beni hiç tanımıyor musun? Seyirciye ihtiyacım var. Gösterişe ihtiyacım var. Seni *dibine kadar* utandırmam gerekiyor.” Beni soğuk taş tezgâha doğru iterken parmakları kalçalarımın saplanmıştı. “Sana evlenme teklif ettiğimde dünyadaki herkes bunu öğrenecek ve sen de o muhteşem yüzünü küçük ellerinin arasına gömmüş orada dikiliyor olacaksın çünkü bu konuda sessiz kalmayacağımdan eminim ve sen de ‘*Carterrrrr, kes şunuuuu. Beni utandırıyor sunnnnn!*’ diyeceksin.”

“Benim sesim öyle değil.” Şu an tek söyleyebildiğim buydu.

Dudakları ağzımın köşesine, çeneme, kulağıma dokundu. “Sesin tam olarak böyle.”

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip başımı geriye doğru çekti. “Bir gün sana evlenme teklif edeceğim. Evet diyeceksin çünkü kabul edilebilir tek cevap bu; hayır bir seçenek değil.” Altdudağıma ısırıldı, eli kolumda dans ediyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. “Sonra da ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde seninle evleneceğim

ve sen de Bayan Beckett olacaksın. Ve o gece seni öyle bir becereceğim ki, hayatının geri kalanında bunu boğazmda hissedeceksin.”

“Jeremy!”

Cara’nın çılgılığı hepimizin irkilmesine neden oldu. Alannah kucağındaki patlamış mısır kâsesini fırlattı, Dublin hemen gidip hepsini mideye indirmeye koyuldu ve Kristin az kalsın kadehindeki tüm şarabım ayaklarının dibinde oynayan Jem’in üzerine döküyordu. Jeremy’nin daha önce hiç bu kadar dehşete düştüğünü görmemiştim, gözleri kocaman açıldı ve donup kaldı.

“Bu kırk beş derecelik basit bir katlama! Kırk beş derece! Bir çocuk bile yapabilir!”

Alannah kendinden emin bir şekilde göğsünü kabartarak, “Ben yapabiliyorum, Care,” diye araya girdi.

“Evet, teşekkürler, Alannah.” Cara kolunu uzatarak Jeremy’ye tek kaşını kaldırdı. “Gördün mü? Kızın bunu yapabiliyor.” Alannah kart stoğuna uzanırken gözleri büyümüştü. “Bekle! Hayır. Parmaklarına tereyağlı patlamış mısır bulaşmış, böyle olmaz.”

Alannah kaşlarını çatarak ellerine bakarken Cara odayı tarıyordu. “Jennie.” Parmaklarını şıklattı. “Zarif, çevik parmakların var. Nasıl olduğunu Tanrı bilir; ağabeyinin lanet sosis parmakları var. Sen yaparsın.”

“Ah, harika,” diye mırıldandı Jennie. Sehpanın yanına oturup bir deste kart aldı. “Tam da beklediğim şey.”

Cara gözlerini kıstığında Jennie de ona Beckett’a özgü o çekici ve donuk sırtışını attı. Herkeste işe yarıyordu, Cara’da bile.

Cara bütün gece bağırıp durdu. Maçı izlerken düğün hediyeleri üzerinde çalışmamızın *en mantıklısı* olduğunu düşünüyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen tek kişi oydu ama herkes bunu yüzüne söylemeye korkuyordu. En azından sadece aralarda çalışmak zorundaydık; geri kalan zamanlarda televizyona bağırarak meşgul oluyordu. Alannah, Jem ve Hank bu sefer dışarıda kalacak kadar şanslı olan tek kişilerdi. Sanırım artık Jeremy de onlara katılmıştı.

Cara ve Emmett’in düğününe on bir gün kalmıştı; iki pazar sonra, Kanada Günü’nden bir gün önceydi. Cara zaten sinirli biriydi ve son

birkaç haftadır tamamen yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Çocuklar New York'a gittikten sonra dün gece bizde kalmış, benimle yatmak için ısrar etmişti. Carter'ın yatağında kendi fotoğrafını çekip ona göndermekten çok mutluydu.

Ayrıca bugün benimle işe gelmişti. Evdeyken düğün için hiçbir iş yapamayacağını çünkü gerçekten çalışabilmesi için yanında duygusal bir desteğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu yüzden çocuklar ona masa numaraları konusunda yardım ederken o da spor salonunda oturmuştu. Yorgunluktan ölüyordum.

"Cara, hâlâ genç ve yakışıklı olsaydım seninle ben evlenirdim," dedi Hank. Cara'nın dünyadaki en komik insan olduğunu düşünüyordu.

"Hâlâ yakışıklısın," dedi Cara. "Üstelik tüm uygunsuz şakalarım gülüyorsun. Harika bir çift olurduk. Yine de ben her zaman senin için Ireland'dan sonra gelirdim ve sorun da burada yatıyor. Cara -müstakbel- Brodie, asla ikinci planda kalmaz."

Jennie iç geçirdi, önündeki kart yığınının bakarken gözleri yerinden fırlayacaktı.

"Bunlardan daha kaç tane yapmamız gerekiyor?"

"Bence eğlenceli," dedi Carter'ın annesi Holly. "Bu tür işler yapmayı seviyorum. Belki yakın gelecekte çocuklarımdan biri için tekrar yaparım." Gözleri bariz bir şekilde bana doğru kaydığında Jennie ve Cara'nın kıs kıs gülmesine neden oldu.

Kollarım göğsünde kavuşturarak, "Carter'la evlendiğinizde hiçbir boka yardım etmeyeceğim," diye homurdandı Jeremy. "Kendi boktan düğünüm için bunu yapmak zorunda kalmam yeterince kötüydü."

Alannah ayağa fırladı ve parmağını Jeremy'nin suratına doğrulttu. "Küfür kavanozu için iki dolar! Öde bakalım, dostum!" Jeremy'nin isteksiz ellerinden parayı kaptı, sonra da Hank ile Dublin'in arasına girdi. "Annem bu hafta babamın küfürlerinden gelen tüm paranın bende kalacağını söyledi. Hokey maçları yüzünden çok stresli olduğu için çok kazanıyorum. Ne almalıyım?"

Hank çenesine okundu. "Çizburger ve dondurma yemeye ne dersin?"

Yüzü aydınlandı. "Sıcak çikolata sosu?"

"Ekstra sıcak çikolata sosu."

Üçüncü periyot başladığında düğün hazırlıkları unutulmuştu ve

Cara çığlık atmayı bırakıp sessizliğe gömülmüştü, ki bu çok daha korkutucuydu. Kanepede oturup bir dizini yere koymuş, tırnakları ağzında ekrana bakıyordu. Maçın bitmesine üç dakika kala ikişer golle berabere kalmışlardı.

Emmett'in karşı takımdan iki oyuncuya takılması ve sopasının birinin bacağına arasından kayması üzerine olaylar büyümüştü. Hakem düdüğünü çalarak Emmett'e çelme nedeniyle faul verdi ama bunun kasıtlı olmadığı açıktı.

"*Siktir! Bu saçmalık!*" Cara ayağa fırlayarak çığlık attı. "Saçmalık! Lanet olası bir kazaydı! Evine git, hakem; sarhoşsun!" Arka cebinden bir yirmilik çıkardı ve ona bakmadan Alannah'nın bekleyen eline sıkıştırdı. "Üstü kalsın, ihtiyacın olacak."

Maçtan başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar gergindim. Bu ya tamam ya devam maçıydı; kazanırlarsa yedinci maça çıkacaklardı, kupa için bir şansları daha olacaktı ya da kaybedip eve döneceklerdi. Şimdi de maçın bitimine iki buçuk dakikadan az kalmışken, iki dakikalık ceza süresini gol yemeden geçirmeye çalışmak zorundalardı.

Carter hakemle tartışmakla meşgulken koç mola istedi. Hatları değiştirip, rakip takım bizim sahamızda acımasızca baskı kurarken diski kaleden uzak tutmayı başaran birkaç iri adamı oyuna soktu. Maçın bitimine elli saniye kala Carter ve Garrett yedek kulübesinden sıçrayarak oyuna girdi.

Carter bağırarak emirler yağdırdı, bir oyuncuyla bariyerlerin arasında diski almak için mücadele etti ve disk serbest kaldığında buzun üzerinden Garrett'a fırlattı.

Garrett diski bariyerlere sertçe vurup başka bir oyuncunun etrafından dolaştırdı ve diğer tarafta diski tekrar yakalayıp Carter'a gönderdiğinde Carter savunma girmeden hemen önce topu aldı.

Emmett'in cezası maçın bitmesine on altı saniye kala sona erdi. Carter'a seslenerek kapıdan içeri daldı. Carter bir defans oyuncusunun etrafında dönerken disk o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sopasının ucunun arasında zar zor görebiliyordum. Emmett'e bir bakış bile atmadan diski geriye ve sola kaydırdı.

Disk ona doğru fırlarken Emmett rüzgârı arkasına aldı ve disk sopasına çarptığı anda havada süzüldü.

Bitiş zili kırmızıya döndüğünde ve Vancouver Vipers buzun üzerine çıkıp büyük mavi ve yeşil bir yığına dönüştüğünde tüyler ürperici çığlıklar etrafımdaki her şeyi bastırmıştı.

Kazanmışlardı. Eve dönüyorlar ve kupayı almaya gidiyorlardı.

46

İSTEDİĞİN HER ŞEYİ YAPABİLİRSİN

Olivia

Perşembe günü Carter'ı görmek için işten eve döndüğüm hız utanç vericiydi. Eve dalıp ona seslenirken kendi ayaklarıma takıldım.

Dublin'i sevmek için dizlerimin üzerine çöktüğümde yüzümü yaladı ve evin içinde ilerlerken hâlâ Carter'a sesleniyordum.

Evde değildi. Yatağın üzerindeki çanta bana bir ara evde olduğunu gösteriyordu ve yastığımın üzerinde, mini *M&M*'lerle süslenmiş küçük bir paket çikolata kaplı *Oreo*'nun yanında tek bir gül vardı. Kurabiyelerin yanında bir kâğıt duruyordu.

Yarın kazansak da kaybetsek de önümüzdeki üç ay boyunca senden tek bir gece bile ayrı kalmayacağım ve hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemez.

Seni çok seviyorum.

Notu bıraktığı diğer notlarla birlikte yatağımın başucuna koydum ve cebimden titreyen telefonumu çıkarıp gül ve kurabiyelerle aşağıya indim.

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Merhaba, prenses. Üzgünüm, evde değilim. *üzgün surat emoji* Koç bize birkaç görüntü izletiyor. Eve dönerken akşam yemeği alacağım. Seni seviyorum. *öpücük emoji* *dil emoji**

Kendimi meşgul etmek için Dublin'e tasma takıp yürüyüşe çıkardım ve döndüğümüzde kanepede uzanıp *The Office*'in tekrarlarını

izledik. Dublin yürüyüşten yorulmuş olmalıydı ki anında uyudu ve benim de onu takip etmem uzun sürmemiştir.

Birinin parmaklarımla oynamasıyla uyandım, Dublin'in koltuktan atladığını zar zor fark ettim. Gözlerimi kırıştıtarak, Carter'ın ayağa kalktığını gördüm. Bana sırtarak bakıyor ve lanet olası bir Ring Pop'u emiyordu.

"Abur cuburu bıraktığım sanıyordum." Doğrulamaya çalışırken kelimeler ağzımdan sersemlemiş şekilde çıkmıştı. Kollarına atlamak istiyordum ama vücudum benimle işbirliği yapmıyordu. Carter ve ben gecenin bir yarısına kadar görüntülü konuşmuştuk, o sırada Cara ve Emmett de başka bir odada, iyi bir nedenle görüntülü konuşuyordu ve sonra bugün bütün gün işte Cara ile uğraşmak zorunda kalmıştım. Yorgunluk nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmezdi. Tek tesellim Cara'nın bu gece kendi yatağında uyuyacak olmasıydı.

"Kutlama yapıyorum. Bu, evin resmi olarak ailemizin evi haline geldiği ve kupayı eve getirdiğim hafta sonu." Yüzünde öyle bir neşe vardı ki, gözlerinde sonsuz bir heyecan dans ediyordu ve bu sadece benim mutluluğumu artırıyordu.

"Hangi konuda daha heyecanlı olduğuna karar veremiyorum." Esnerken kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve sol elimin ağırlaştığını fark ettim.

"Benimle olman. Sonsuza kadar."

Kelimeleri duyuyordum. Onlara minnettardım. Fakat yüzükparmağıma taktığı kırmızı Ring Pop'a bakmakla meşguldüm. "Neden parmağında bir şeker yüzük var?"

Kendi yüzüğünü ağzında emiyordu. "Sadece benimmişsin gibi davranmak istiyorum."

"Ben seninim." *Bunu konuşmamış mıydık?*

"Sonsuza kadar yani." Carter elimi tutuyor, yüzüğe doğru kaymadan önce tırnaklarımın üzerinde geziniyordu. Parlak yeşil gözleri benimkilere döndüğünde parıl parıl parlıyordu. "Yani bu, yiyemeyeceğin bir yüzükle değiştirene kadar geçici."

"N-n-n-" Durdum çünkü konuşamıyordum. Evlilik hakkında konuşmuştuk ama bu sanki... *daha fazlası* gibi geliyordu. Bunu açıklayamıyordum ve ağzım da aynı fikirdeydi, bu yüzden çenem birkaç kez açılıp kapandı.

“Benim yüzümden nutkun tutulduğunda çok tatlı oluyorsun.” Beni kollarının arasına aldı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. “Şimdi gidelim. Seni ne kadar özlediğimi göstermem ve aletimin içinde bir yuva kurması gerekiyor.”

Uyandığımda, Carter sabah paten sürmek için çoktan gitmişti. Dün gece çok az uyumuş, elleri gecenin çoğunu endişeyle vücudumda dolaşarak geçirmişti. Zihnindeki çarkların döndüğünü duyabildiğime yemin edebilirdim, bu geceki maç yüzünden gerginliği kontrolü ele geçirmişti. Saat ikide kollarında döndüm, parmaklarımı saçlarımda, sırtında gezdirdim ve nihayet uykuya daldı.

Sadece beş saat uyumuş olmama ve normalde çalışabilmek için sekiz saatlik bir uykuya ihtiyacım olmasına rağmen, bu sabah son derece neşeli hissediyordum. Okul yılı bitmeden önce kullanmam gereken bir izin günüm vardı ve tabii ki onu bugün kullanacaktım. Bu aynı zamanda, sınavlar önümüzdeki hafta perşembe günü bittiği için cuma günü çalışamayacağım anlamına da geliyordu. Dört iş günü sonra evde ve özgür olacaktım.

Dublin ve ben, kahvaltı yaparken güneşin tadını çıkarmak için arka bahçeye çıkmıştık. Carter kapıdan içeri girdiğinde Cara ile bu sabah ikinci kez telefonda bu gece ne giymesi gerektiğini konuşuyorduk.

“Bir yanım Em için süper seksi olmak ve onun formalarından birini ve topuklu ayakkabılarımı giymek istiyor ama sonra arenanın soğuk olacağından endişeleniyorum. Ayrıca bu uygunsuz mu? Çok büyük, yani kıcımlı örtüyor.”

Carter arkamdan gelip beni belimden kucaklayarak boynumdan öperken, “Uygunsuz,” diye mırıldandım. Göğsüne pat pat vurdu ve Dublin ayağa fırladığında onu kollarına aldı, Dublin’i otuz kiloluk bir köpek değilmiş de bir bebekmiş gibi taşıyordu.

“Hiç eğlenceli değilsin.” Cara’nın surat asışını telefondan görebiliyordum.

“Çok eğlenceliyim ama kazara insanlara ya da kameralara kıcımlı ya da vajinamı göstermek gibi bir niyetim yok.”

Carter dudaklarını oynatarak, *sadece bana*, diye mırıldanırken

gözlerini kıstı. Kahvaltısını tabağa koyduğumda yüzü bir kumar makinesi gibi parlarken bir şekilde tabureye oturmayı, köpeği kucağında tutmayı ve mutlu mutlu mırıldanırken yemeğini atıştırmayı başarmıştı.

“Eminim Carter onun formasından başka bir şey giymemenden memnun olacaktır.”

Carter tostunu yerken memnuniyetle mırıldandı. “Sadece bizim evimizde.”

“Şu söylediklerinize bakın,” dedi Cara. “*Bizim* evimiz mi? Çok sevimli. Gördün mü, Liv? Başta ‘Carter Beckett iyi haber’ demiştim. Mükemmel bir çift olacağınızı biliyordum.”

“Hatırladığım kadarıyla o konuşma böyle geçmemişti. Aslında, beni kelepçelediğini ve *olmaz!* diye bağırdığım çok net hatırlıyorum.” Carter suratını astığında göğsünü okşadım. “Sorun değil. Biraz zamanımızı aldı ama olmamız gereken yere ulaştık, değil mi?”

Carter telefonu elimden çekip aldı. “Pekâlâ, Care, Liv’in şimdi kapatması gerekiyor. Akşam görüşüüüüz.”

“Ama onunla düğünüm hakkında konuşmalıyım!” Çılgılık attığını duydum ama Carter aramayı sonlandırıp telefonumu yere bıraktı.

Kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekti. “Sence bizim düğünümüz için de bir kâbusa dönüşür mü?”

“Sanırım dizginleri ona devredeceğim ve ne isterse yapmasına izin vereceğim. Bu onunla mücadele etmekten daha kolay olacak.”

“Hmm.” Carter ellerini şortumun ceplerine sokarak beni bir o yana bir bu yana çevirdi. “İyi fikir. Cara’yı kafesinde tutmayı seviyoruz.”

İç çekerek göğsüne sokuldum. “Biri onu çoktan dışarı salmış ve bu çok korkunç.”

Carter güldü, bu vücudumu ısıtan boğuk bir sestti. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, tişörtümün kenarının altına dalıyor ve yanlarımda geziniyordu. “Maçtan önce benimle iyi şanslar seksi yapabilmek için bugün izin almana bayıldım.”

“Bugün izin almamın nedeni bu değil, Carter.”

Beni tezgâha oturturken, “Şşt, şşt, şşt,” diye fısıldadı. Tişörtümü karnımdan yukarı doğru çektiğinde kollarımı kaldırıp tişörtümü çıkarmasına izin verdim. Beni kendine doğru çekerken gözleri parlıyordu. “İyi şanslar seksi.”

Gerçekten iyi şans getirmiş olmalıydı çünkü Carter maçın ilk golünü birinci periyot başladıktan sadece dört dakika sonra atmıştı. Üçüncü periyodun yarısında Vipers 3-2 öndeydi, Cara aklını kaçırıyor ve Hank defalarca kör olduğuna sevindiğini çünkü izleyemeyecek kadar gergin olduğunu söylüyordu. Holly neredeyse bir avuç dolusu saçını koparmıştı. Kelimeler artık benim için kifayetsizdi. Gerginlikten kusacaktım gibi hissediyordum. Jennie sandalyesinde uzanmış, dünya umurunda değilmiş gibi meyan kökü şekeri yiyordu.

Ta ki Carter kafasını eğmiş, gözlerini diske odaklamışken biri onu arkadan bariyerlere çarpana kadar bu şekildeydi. Neyse ki Carter silkeleneip ayağa kalktı ama Jennie'nin buna tahammülü yoktu.

Ayağa fırladı, avuçlarını cama vururken meyan kökü şekerini bana doğru fırlattı. "Atın şu pisliği ceza kulübesine! New York'a geri dön! Burada gerçek hokey oynuyoruz, seni lanet olası pislik!"

Adam başını kaleye yaslamıştı, omuzları attığı kahkahalarla sallanıyordu. Emmett cama vurup bağırarak Jennie'yi teşvik ediyor ve Garrett yedek kulübesinden inerken küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Carter her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için antrenörleri tarafından hızlıca kontrolden geçirildi. Onay aldıktan sonra bana göz kırptı ve ağzına su fişkırtmayı dünyanın en seksi şeyi gibi göstermenin bir yolunu buldu.

"Evet, kıçını oraya koy!" Jennie ceza kulübesine doğru ilerleyen oyuncuya bağırıyordu. "Orada rahatına bak, geri zekâlı. Çünkü önümüzdeki on beş dakika boyunca orası senin evin!" Koltuğuna geri döndü, elimdeki meyan kökü şekerini aldı ve göz kamaştırıcı, donuk bir gülümsemeyle bana baktı. "Derinlerde bir yerde biraz ağabeyimin izleri var."

"Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum."

Rangers'm kalecisi bu gece adeta ters taklalar atmış ve sonraki on beş dakika boyunca kendisine gelen her şutu durdurmayı başarmıştı. Ceza süresi bitmişti ve maçın sona ermesine sadece birkaç dakika kalmıştı, hâlâ bir sayı öndeydik.

Ancak son anda bir şeyler olmuştu. Otuz saniye kala, kalenin arkasında disk için bir mücadele vardı. Adam'ın kafası çılgınca sağa

sola çevirerek takip etmeye çalışırken başka bir oyuncu araya girdi, diski çaldı ve ayağının yanından kaleye gönderdi.

Maç berabereydi. Uzatmalara gidiyorduk.

Periyot sona erdiğinde Adam enkaz halindeydi ve Carter kısa bir mola verip yeniden toparlanmak için oyuncu tüneline doğru ilerlerken kolunu onun omuzlarına doladı. On beş dakika sonra, buz hazır ve müziğin alçak gümbürtüsü endişemi tavan yaptırırken Carter'ın gür sesini duydum.

Yakında olan herkes konuşmasını izlemek için toplanmıştı, takım duvar boyunca sıralanırken Carter tünelde volta atıyor, sopasını doğrultuyor, kasklara vuruyor ve takım arkadaşlarını motive ediyordu.

“Bu galibiyetin elimizden kayıp gitmesine izin veremeyecek kadar çok yol kat ettik. Lanet olsun, ilk günden buraya kadar geçirdiğimiz dönüşüm inanılır gibi değil. Daha önce hiçbir takımla bu kadar gurur duymamıştım ve size bir şey söyleyeyim mi, bu gerçekten lanet olası harika bir takım!”

“Aman Tanrım.” Yanlışlıkla yüksek sesle mırıldanmıştım. İçime bir sıcaklık hücum ederken yüzümü yelleme dürtüsüne zar zor direniyordum.

“Hayatımda Carter'dan hiç bu kadar etkilenmemiştim,” diye fısıldadı Cara.

“Bu gece bana ne isterse yapmasma izin vereceğim.” Bunu yüksek sesle söylemekten ziyade düşünmek istemişim, yüksek sesle dile getirmiş olmalıydım ki Jennie de bu yüzden kaburgalarımın vurmuştu. “Özür dilerim.” Holly'ye baktım, omuzlarını kaldırmıştı.

“Büyükanne olmak için gün sayıyorum. Elinden geleni ardına koyma.”

Hay hay.

Carter'ın sesi yükseldikçe ben daha da ateşleniyordum.

“Bunu yapabiliriz! Yapacağız! İşte takım bu! *Benim* lanet takımım bu! Benim çocuklarım! Bu lanet takımı seviyorum, o yüzden kışınızı kaldırın ve bu lanet kupayı eve getirelim! Hadi yapalım şunu, çocuklar!”

Carter her birinin kışını tek tek tokatlayarak onları buzun üzerine çıkarırken tünel coşuyordu. Ev sahibi takım Stanley Kupası'nda uzatmalar için buza çıktığı sırada kalabalık çılgına dönmüştü.

Carter buzun üzerine çıkmadan önce beni yanına çağırdı. Yanağına dokundu. “İyi şanslar öpücüğü.”

“Ah, bebeğim.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Şansa ihtiyacım yok.” Önce dudaklarını, sonra yanağını öptüm. “Şimdi o tatlı kıcını hemen oraya götür.”

Gamzelerini belirginleştiren çarpık gülümsemesi tüylerimi diken diken etmişti. Göz kırptı ve buza adım atmadan önce bana aylar önce söylediği sözleri söyledi. “Senin için bir gol atacağım.”

Carter motive olduğunda durdurulamaz bir güçtü. Bu adam tanıdığım en acımasız insandı. *Hayır* onun için bir seçenek değildi; eğer isterse, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

İşte bu yüzden sahaya çıktığı anda şimşek gibi diski aldı ve disk serbest kaldıktan sonra bariyerlere doğru koştu. Buzda süzülerek ilerlerken omzunun üstünden takım arkadaşlarına baktı ama onlar yanında değildi.

“Sende!” diye arkadan bağırdı Emmett.

Tüm arena ayağa kalktı.

Garrett onu takip ederek sağa doğru koştu. “Uçur onu!”

Tüm kalabalık bir anda sessizleşti.

Carter’ın bir defans oyuncusunun yanından kolaylıkla geçip diğerinin etrafında dönmesini izlerken yüreğim ağzıma geldi. Holly elimi öyle sıkı kavramıştı ki parmak uçlarım uyuşuyordu. Cara ve Jennie yüzlerini cama yaslamış, Hank ise yüzünü ellerine gömmüştü ama hangi amaçla yaptığını bilmiyordum.

Carter gösterişli bir dönüşle hareketi bitirdi, bir ayağını yerden kaldırdı ve tam üzerine doğru hızla gelen forvet oyuncusunu fark etti. Onu doğrudan bariyerlere yollamaya hazırды. Ancak Carter garip bir şekilde sakın görünüyordu.

Sola doğru kaçarken diski sopasının ucuyla buzun üzerine fırlattı, anında döndü ve diski kalecinin omzunun üzerinden ağlara gönderdi.

Arena hayvanat bahçesine dönmüştü. Hepimiz ağlıyorduk, hatta Hank bile. Carter tüm takım onun üzerine yığılırken yere düşmüştü. Adam buzda hızla ilerledi, sopasını, eldivenini ve blok eldivenini kenara fırlatarak herkesin üzerine atladı.

Cidden, ağlamadan duramıyordum. Cara'nın makyajımı yapmasına izin verdiğim için pişman olmuştum. Yanaklarımı sildim, parmaklarım siyaha bulandı.

Cara ağlıyordu. *Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.* Cama vurarak, "Gelecek hafta sonu o adamın içime bir bebek koymasına izin vereceğim," diye hıçkırdı. "Seni seviyorum, Emmy! Seni ve büyük, büyülü aletini seviyorum, bebeğim!"

İki takım da sıraya girerken halının serilişini izliyorduk. Stanley Kupası içeri getirilip bir masanın üzerine konuldu. Bu sırada arenaya yeniden sessizlik çökmüştü. Sadece tek tük bağırışlar ve ıslıklar yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Olayların beklenmedik gelişimiyle Carter, en değerli oyuncu ödülünü takdim etme fırsatı bulmuştu.

Mikrofona doğru, "Bu takımdaki her bir adam çok değerli," diye başladı konuşmaya. "Her biri. Ama bu adam olmasaydı şu anda bulunduğumuz yerde olamazdık." Adam'ı işaret ediyordu. Adam şok içinde geriye doğru sendeledi, sonra çocuklar onu ileri doğru itti. "Bayanlar ve baylar, dünyanın en iyi kalecisi için ayağa kalkın!"

"Courtney bu çocuğu elinden kaçırdı, hah," diye mırıldandı Jennie. Cara alkışladı. "Kesinlikle öyle."

Vipers buzda yalnız kaldığında, kupayı ilk kaldıran kaptan oldu. Carter o kocaman, parlak kupaya uzandı ve duraksadı. Elleri havada asılı kaldı.

Bakışları benimkilerle buluştu ve buzun üzerinde süzülerek bana doğru geldi. Tünelin kapısını açıp beni yanma çağırdığında yanaklarım alev alev yanıyordu. Bu onun başarısıydı, ondan hiçbir şey almak istemiyordum.

Yine de yanına gittim çünkü hep gidecektim.

Gözyaşlarımı silip ona sırtarak, "Tebrikler, bebeğim," diye fısıldadım.

Parmağını bana doğrulttu. "Buraya gel." Çenemi elinin arasına aldı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Yeterince çabalarsam her şeye ulaşabileceğimi hissettirdiğin için. Bu inanılmaz bir şey. Çocukken hayal ettiğim her şey. Ama benim dünyamı tamamlayan sensin." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni seviyorum."

BANA ŞANS VER

Carter göz kırpıp bana gülümsedikten sonra buza geri döndü. Ku-
payı başının üzerine kaldırıp, tüm arenaya karşı vahşi, dizginleneme-
yen bir çığlık attığında kalbim göğsümde küt küt çarpıyordu.

OLIVIA'NIN LANET KRAVATI

Carter

“Ah, kahretsin. Siktir. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

Uykulu gözlerimden birini araladım ancak güneş gözümün içine delik açmaya çalışır çalışmaz hemen kapattım. “Bebeğim?”

Bir kolumu yatağın üzerinde gezdirdiğimde boş olduğunu fark ettim. Hâlâ sıcaktı, sanki bir an önce buradaymış gibi. Onu hâlâ duyabiliyordum ama neredeydi?

Kalın ve boğuk bir sesle, “*Bebeğiiiiim*,” diye tekrar seslendim. “Yatağa geri dön.”

Ayakları fayanslara çarpıyordu ve Olivia hâlâ o küfürleri savuruyordu. Bu da garip bir şekilde bana Yılbaşı’nda uyanma şeklimi anımsatmıştı.

Yüzümü yastığa gömerek, “Kes şunu,” diye sızlandım. “Bundan hoşlanmıyorum. Bana beni terk ettiğin sabahı hatırlatıyor.”

“Carter,” diye haykırdı ve klozet kapağının sertçe kapandığını duydum. “Ben...” Sözleri, midesinin kasılmasıyla kesilmişti ancak midesinden bir şey çıktığını duymuyordum. Kahkahalarla güldüğümde ise çığlık atmaya başladı. “Şu an cidden...” *Midesi tekrar bulandı*. “Bana...” *Ve tekrar*. “Gülüyor musun?”

Bir elimi saçlarımda gezdirerek sırtüstü uzandım. Ağzım kurumuştur, başım ağrıyordu ve kendimi bok gibi hissederken, hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. “Alkolle nasıl başa çıkacağını öğrenmelisin, Ollie kızım.”

“Boyum bir elli beş, tabii ki alkol beni daha çok etkiliyor!” diye haykırdı. Sonra bana dönüp, “Senin kadar içtim!” diye ekledi.

“Doğru. Benden bir iki şey öğrenebilirsin.”

Tuvalete öğürürken, “Senden nefret ediyorum,” diye sızlandı.

“Beni çok seviyorsun, prenses.”

Bana bir cevap verme lütfunda bulunmadı. Onun yerine klozet kapağı tekrar kapandı ve ardından su akmaya başladı. Banyodan buhar çıkarken nihayet yerimden doğruldum.

Her yerim ağrıyordu. Güneş ışığı çok parlaktı ve kafamın içinde on kiloluk bir kaya yuvarlanıyor, her küçük hareketimde kafatasıma çarpıyordu. Telefonuma göre saat daha sabah 07.37’yi gösteriyordu. Eve döndüğümüzde saat dördü geçiyordu, bu da üç saat falan uyuduğumuz anlamına geliyordu.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp inledim. Olivia ve ben tüm takımı, aileler ve arkadaşlar da dahil olmak üzere öğle yemeğine davet etmiştik. Bu karmaşa, kutlama için bu gece şehir merkezine gitmemizle devam edecekti.

“Ollieeee.” Aletimin dibini kaşıyarak banyoya doğru ilerledim. “Ağrım var, bebeğim. Beni emersen daha iyi hissedebilirim...” Onu ararken buğulu duşakabin kapısını açtığımda gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Olivia’yı yerde kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, sırlıklam bukleleri yüzüne ve sırtına yapışmış halde buldum. Gözlerindeki kızarıklığa bakılırsa ağladığından emindim ama duş başlığından akan su nedeniyle emin olmak zordu.

“Ah, balkabağım. Sorun ne?”

Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve ben duşa girip onu kollarıma aldığımda, “*Tavuk nugget istiyorum!*” diye haykırdı.

“Ah, siktir. Evet, tam burada, bebeğim. Daha sert.”

Jeremy’nin ön koridordan, “Orada ne haltlar dönüyor?” diye bağırdığını duydum. “Ön kapının açıldığını duydunuz, değil mi? Burada olduğumu biliyor musunuz?”

Yüzümü oturma odasındaki halıdan kaldırdım. “Belki de öylece içeri girmek yerine kapıyı çalmalısın!”

Olivia kıs kıs güldü, küçük topukları kürek kemiklerimin altındaki kaslara batıyordu. Yüzümü yumuşak halıya gömdüm ve gırtlaktan bir inilti çıkardım.

“Ben gidiyorum! Biz gidiyoruz! Jem, *hayır!* Geri gel! Gözlerini kapat, küçük dostum!”

Küçük Jem tombul bacaklarının üzerinde sallana sallana geliyordu. Son zamanlarda yürümeyi öğrenmiş olsa da çoğunlukla küçük, sarhoş bir yetişkin gibi hareket ediyordu. Bu çok komik ve sevimliydi. Sırtıma tünleyen halasını gördüğünde yüzü aydınlandı, süper sallantılı bir koşuya başlayıp doğruca kıcıma atladı ve yüzü oraya yapıştı.

Olivia kahkahalarla gülerken üstümden inip onu kucakladı. “Merhaba, Jemmy,” diye mırıldandı. Jem’in Vipers tişörtünü yukarı çekip karnını öptü. Sırtüstü döndüğümde onu göğsüme yatırdım. Onu havaya fırlatıp kollarımla yakalamadan önce beni yapış yapış öptü. Çok güzel kokuyordu, tertemiz bir bebek ve hindistan cevizli güneş kremi kokusu vardı.

Jeremy gözlerini siper ederek temkinli bir şekilde oturma odasına ilerledi, bu sırada kavalkemiğini sehpaye çarpmış ve bir dizi küfürle yere yığılmıştı. Doğal olarak Alannah tam o anda ön kapıdan içeri daldı ve Jeremy’nin kendisine beş dolar borcu olduğunu söyledi.

Bakışları bizi bulduğunda Jeremy iç geçirdi. “Ah, Tanrı’ya şükür. Giyiniksınız.”

“Carter’ın sırtına çıkıp masaj yapıyordum.” Olivia ağabeyinin dirseğine fiske attıktan sonra sarıldılar.

“Neden?”

“Ah, bilmem.” Jem kollarımdayken ayağa kalktım. “Belki de dün gece ciddi bir popo tekmelediğim ve Stanley Kupası’nı kazandığım içindir.” Çocukların yanında nasıl küfretmeyeceğimi öğreniyordum. Bazen başarılı oluyordum.

“Evet, başardın!” Alannah çığlık atarak odaya daldı. Üzerime atladığında bir kolumla onu belinden yakaladım. Lanet olsun, bu çocuklara bayılıyordum. “Bu şimdiye kadarki en iyi oyundu, Carter. Ağladım! Gerçekten ağladım!”

Jeremy uzun bir nefes daha vererek, “Gerçekten ağladı,” diye tekrarladı. “Histeri krizine girdi.”

Alannah vücudumdan aşağı kayarken kaşlarını çattı. “Sen de bir bebek gibi ağladın, baba.”

“Hayır, ağlamadım.” Eğer bakışları mutfak masasının üzerinde duran parlak kupaya değdiğinde yüzünde beliren ifade olmasa ona inanabilirdim. Titreyen elleri yüzüne kapandı. “Aman. Tanrım. Bu... bu o...” diye inledi. O resmen inlerken, ben keyifle sırtıyıyordum.

Jem'i kupaya oturttum ve o da kıkırdayarak ellerini birbirine vurmaya başladı.

"Aman Tanrım!" Kristin oturma odasına yürüyerek girdi ama mutfağa doğru koşmaya başladı. "Fotoğraf! Fotoğraflara ihtiyacım var!" Bir kolunu bana doladı ve çantasından telefonunu çıkarırken beni kendine çekti. "Tebrikler, Carter. Harikaydın. Bunu hak ettin." Dikkatini çekmek için parmaklarını Jem'e doğru şaklattı. "Annene bak, Jemmy! Kupa diyebilir misin? Kupa! Kupa, Jemmy!"

Kesinlikle kupa demiyor, sadece anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Yine de çok mutlu görünüyor, on beş saniye içinde çektiği üç yüz fotoğrafın hepsinde annesine gülümsüyordu.

Jem parıl parıl parlayan mavi gözleriyle bana baktı ve minik ellerini uzattı. "Cah-Cah."

Kristin elini ağzına götürdü. "Ah. Adını söyledi."

Jem'e uzanarak, "Söylemedi," diye homurdandı Jeremy.

Jem kaşlarını çatarak homurdandı, babasının ulaşamayacağı bir yere doğru kıpırdanırken ellerini bana doğru uzattı. "Cah-Cah!"

Yapabilseydim yüzümdeki kendini beğenmiş sırıtışı silmeye çalışırdım ama yapabilecekmişim gibi görünmüyordu.

Jem'i kucağıma aldım, babasının gözlerinin içine bakarken yanığımı onunkine değdirdim. "Kesinlikle benim adımı söyledi. Sanırım bu hayatta kazandığım bir şey daha var, Jeremy, değil mi?"

Jeremy ağzını açıp Parker ailesinin o meşhur öfkesini kusmadan önce Alannah'nın eline on dolarlık bir banknot sıkıştırdı.

"Carter." Olivia'nın başı omzuma düşerken inliyordu. "Yemeğin geri kalanına dayanabileceğimden emin değilim. Yatağa gitmem gerek."

Gözleri o dalgın, cam gibi parlayan halini almış, her hareketi yavaşça takip ediyordu. Yüzünde o sarhoş sırıtışı vardı ve yanakları günün büyük bölümünde pembeydi. Onu eve götürüp yatağa yatırmam gerekiyordu ama araba kullanamayacağımdan emindim. Bu yüzden Olivia, Cara ve diğer birkaç kızı eve götürmesi için şoförüne güveniyordum.

Öğleden beri içiyorduk ve hepimiz son derece şık görünsek de bu lüks restoranın yarısından fazlasını kaplamış durumdaydık. Ço-

ğumuz artık ne dediğini bilemeyecek hale gelmiş, bazılarımız sıfır uykuyla hâlâ bir şekilde ayakta kalmayı başarıyordu. Olivia o başarılı insanlardan biri değildi.

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. Muzlu ekmek gibi çok güzel kokuyordu ve normalde sırtından aşağı sarkan dağınık bukleleri, pürüzsüz ve düz şekilde belindeki çukura değiyordu. Onu tuvalete götürüp o siyah saçlarını yumruğuma dolamak, lavabonun üzerine eğmek ve bu restorandaki herkes aletime boşalırken nasıl ses çıkardığını öğrenene kadar onu becermek istiyordum.

“Ama sana nugget yedirdim.” Dudaklarım kulağına değdi. “Ve duşta orgazm.”

Altdudağı dişlerinin arasından kaydı. “Üç duş orgazmı.”

Kolumu beline dolayarak onu daha yakına çektim. Muzlu ekmeğin yanı sıra, Cara’nın onu içmeye ikna ettiği tekila shotlar gibi kokuyordu. Çok kolay kandırılıyordu ve bu hiç komik değildi.

Hayır, bir dakika. Bu acayip komikti.

“Seni eve götürmemi ve evimizin her odasında becermemi mi istiyorsun?”

Avukat bu sabah orgazmlardan sonra Olivia’nın anahtarlarını almak için uğramıştı ve yarın evin yeni sahibi taşınıyordu. Bu onu resmi olarak benim, evimi de onun yapıyordu. Yani, *bizim evimiz*.

Parmakları yavaşça kravatımda gezindi. “Çok fazla oda var.”

“Bana bir meydan okuma gibi geldi. Meydan okumalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.”

Olivia dilini altdudağının üzerinde gezdirirken, siyah ipek kravatı bileğinin etrafına doladı ve imalı şekilde tek kaşını kaldırdı. “Bu kravatı sevdim, Bay Beckett.”

Yıldırım kılıcım pantolonumun içinde dikkat kesilmişti. “Sevdim, değil mi? Hadi eve gidelim de sana onu başka ne için kullanmayı sevdiğimi göstereyim.” Elimi, masanın altından süzülüp aletimin üzerine konan eline götürdüm. “Böyle devam edersen bu ellerini de bağlarım.”

“Siz ikiniz orada ne halt ediyorsunuz?” Cara, karşıdaki koltuğa çökmeden önce Olivia’nın önüne bir tekila shot daha attı.

Adam iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Kendimi süper bekâr gibi hissettiriyorlar.”

“Katılıyorum.” Garrett ellerimizin kaybolduğu yeri işaret ediyordu. “Göremediğimiz yerlerde bir sürü el var.”

“Gare-Ayıcık.” Cara onun sarı saçlarını geriye doğru yatırdı. “Dün gece Stanley Kupası’nı kazandım. Biz kızlar gittiğimizde muhtemelen kucagında altı farklı el olacak.”

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Bu bir erkekler gecesi.”

Cara kıs kıs güldü. “Evet, tabii.” Shot bardağını havaya kaldırdı. “Hadi, Livvie.”

Olivia kendi bardağını ağzına götürdü, bir yudum aldı ve tüm vücudu titredi. “Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bununla işim bitti.” En azından alkolle işi bitmişti çünkü garson önüne bir tabak biftek ve ıstakoz bıraktığında tüm yüzü aydınlandı. “Ah, bebeğim. Annene gel.”

Yemek bittiğinde, kızlar çıkmadan önce tuvalete kaçtım. Tüm cinsiyetler için olan yeni tuvaletlerden biriydi. Bunu yapmaları hoşuma gitmişti. Artık çok daha güzellerdi. Yumuşak el havluları ve taze kurabiye gibi kokan, cildimi ipek gibi hissettiren köpüklü sabunları vardı.

O sırada telefonuma bir bildirim geldi. Kız kardeşim, sırtüstü uyan, patileri havada ve dili dışarıda Dublin’in bir fotoğrafını göndermişti. Yanında annem de vardı, uyumuş gibi görünüyordu. Annemlerin oturma odasındaki yere uzanmışlardı, ki bu gayet mantıklıydı. Mükemmel bir zemin varken kimin kanepeye ihtiyacı olurdu ki?

Kıkırdayarak ekranı kapattım ve tuvalete gidip iç çekerek rahatlamadan önce onu lavabonun üzerine bıraktım. Sabun çok güzel koktuğu için ellerimi ikinci kez yıkarken kapı kolu çevrildi.

Ellerimi kurularken, “Bir saniye,” diye seslendim.

“Bütün tuvaletler dolu,” diye bir ses duydum. “Lütfen, bu acil bir durum.”

Kapıyı açtığımda sarışın bir kız üzerime düştü, elini göğsüme koydu. Diğer elini bir tampona sıkıca sardığını görünce önünden hemen çekildim. Bu babamın bana kız kardeşim on üç yaşına geldiğinde öğrettiği bir şeydi. Buna şükreliyordum çünkü Olivia ile son derece faydalı olduğu kanıtlanmıştı. O kız küçük oyuncak bebek boyutlarında olmasına rağmen bazen büyük bir tavır takınabiliyordu.

Lobide kızlarla buluştuğumda Cara, Jason’ın limuzinle dışarıda

olduğunu söyledi. Kapıdan dışarı fırladı, kolları diğer kızların kollarına bir çeşit aşılmaz zincir gibi dolanmıştı. İnleyerek Olivia'yı kendime çektim.

"Carter, benden uzakta bir gece geçirdiğin için kendini kötü hissetmene gerek yok. Birbirimizden bıkmak için önümüzde koca bir yaz var."

"Hayatımızın geri kalanını demek istiyorsun." Sözlerimi boynuna gömdüm. "Hayatımın geri kalanında seni hem kızdırıp hem de çok seveceğim ve sen de hayatının geri kalanında bana katlanacaksın."

"Hmm. Sana bu kadar iyi tahammül ettiğim için şanslısın."

"Çok şanslıyım."

Olivia ayak parmaklarının ucuna basarak yanağımı öptü. "Tuvalete gitmem gerek."

Tuvalete doğru dans edişine gülümsedim ama Olivia gözden kaybolur kaybolmaz yanıma gelen uzun boylu sarışını görünce yüksek sesle homurdandım. Birkaç dakika önce tuvaletin kapısından girenle aynı kişiydi. O zamankinden çok daha sakın görünüyordu ve ben de tampon acil durumunun bir hile olabileceğini düşündüm.

Kendi kendime, "Siktiğimin her seferinde aynı şey oluyor," diye mırıldandım. "Yemin ederim."

"Pardon?" Önümde durup, dilini dişlerinde gezdirerek beni tepeden tırnağa süzüyordu. Tampon numaraydı, kesinlikle.

İç çekerek saçlarımı karıştırdım. "Kız arkadaşım her tuvalete gittiğinde bunun olduğunu söylüyordum kendi kendime."

"Eh, belki de senin gibi yakışıklı bir adamı burada tek başına bırakmamalı." Bana doğru adım atarak kravatıma uzandı ve ben de geri adım atmadan önce ona judo hareketine benzer bir şeyle vurdum.

Bu Olivia'nın lanet kravatıydı.

"Gidiyor mu?"

Cidden, neden hâlâ benimle konuşuyordu? Olivia neredeydi? Artık halka açık yerlerde tuvalete gitmesine izin verilmeyecekti.

"Belki o gittiğinde konuşmak için özel bir yere gidebiliriz."

Tam ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ki Olivia onun etrafında dönüp yanıma sokuldu.

"O böyle iyi, yine de teklifin için teşekkürler." Gülümsemesinden sahte bir tatlılık damlıyordu. Buna bayılmışım. "Eğer bir ilişkide

mutlu olmayı umuyorsan, bu her ne haltsa, mutlu bir ilişkisi olan erkeklerin peşinden gitmeyi bırakmanı öneririm. İşe yaramıyor, değil mi?” Bana baktı. “Carter, onunla konuşmak için özel bir yere gitmek ister misin?”

“Siktir, asla.”

“Peki neden, bebeğim?”

“Çünkü zaten ihtiyacım olan tek kadına sahibim.”

Bana gülümsedi, elini boynuma dolayarak dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü. “Bu soruna cevap oldu mu?” diye sordu sarışına. Ancak kadının ona cevap vermesine izin vermedi. Onun yerine, parmaklarını benimkilere doladı ve beni kapıya doğru çekti.

Şu anda olduğumdan daha fazla şok olmanın mümkün olduğunu sanmıyordum. Fakat sonra beni kaldırımdaki binanın tuğlalarına doğru itti ve yüzümü onunkine doğru çekti. Dili buyurgan, dokunuşu sahipleniciydi ve ben her saniyesini yalayıp yutmuştum.

Dışarıda bekleyen limuzinin camı açıldı ve Cara kafasını dışarı çıkardı. “Hadi gidelim, Livvie-turtam! Jay-Jay bizi *McDicks*’in arabaya servis bölümüne götürecek! Patates kızartması ve *McFlurries*, bebeğim!”

Olivia nefessiz bir şekilde geri çekildi ve saçlarını alnından çekti. “İyi eğlenceler, dikkatli ol ve seni seviyorum.” Beni bir kez daha öptü, pantolonumun üzerinden aletime sevgi dolu bir şaplak attı ve sonra limuzinin içinde kayboldu.

Lobiye geri döndüğümde yarı sarhoş ama çoğunlukla bok içindeki bir domuz kadar mutluydum. O kadını önce nişanlım, sonra da karım yapmak için sabırsızlanıyordum.

“Sinir bozucu derecede sahiplenici.”

Arkamı döndüğümde bara yaslanmış sarışını gördüm. Şarap kadehini eline alıp kırmızı sıvıyı çalkalarken öne doğru bir adım attı.

“Artık yalnız olduğumuza göre konuşabilir miyiz?”

“Siktir, hayır. Kız arkadaşımı duydun.”

“Fikrini değiştirebilirim,” diye sessizce mırıldandı.

“Aslında değiştiremezsin. O kız hakkındaki fikrimi kimse değiştiremez. Asla ona zarar verecek bir şey yapmam.”

Arkamdan tanıdık bir ses, “Bundan emin misin, Carter?” diye sordu.

Yavaşça döndüm. Bakışlarım bana sırttan kızıl saçlıya takılınca midem bulandı. “Burada ne halt ediyorsun, Courtney? Adam seni görmek istemiyor.”

“Burası özgür bir ülke. İstediğim yere gidebilirim.” Courtney omuz silkti, sonra omzunda asılı duran çantasından bir şey çıkardı. “Sanırım bu gece bir ara bunu kaybetmişsin.”

Gözlerim elinde döndürdüğü siyah parlak şeye takıldı ve sonra avucunun içinde onu bana uzattı.

“Bu kadar değerli bir şeyi iade etmezsem nasıl bir arkadaş olurum, Carter?”

48

SLOW DANCING IN A BURNING ROOM

Olivia

Saat gecenin dördüydü ve bu üçüncü uyanışımı. Nedenini açıklayamamam da içimde her seferinde daha da büyüyen bir huzursuzluk vardı.

Carter'dan haber alamamıştım. Evet, takımıyla birlikte dışarıdaydı ama daha önce hiç bu kadar uzun süre konuşmadığımız olmamıştı. Uyuduğumu bildiği zamanlarda bile sık sık beni ne kadar sevdiğini ya da eve döndüğünde bana ne yapacağını anlatan mesajlarla uyanıyordum.

Peki ya bu gece? Hiçbir şey yoktu.

Muhtemelen mantıksız bir korkuydu. Kupayı kazanmışlardı. Kutlama yapıyorlardı ve bunu hak etmişlerdi.

Fakat bir şeyler yanlış hissettiriyordu, bu yüzden cesaretimi toplayıp numarasını çevirdim. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdiğinde, midemdeki yanma hissi katlanarak arttı.

Uzanıp yastığına sarıldım. Onun gibi kokuyordu, taze narenciye ve biraz da dumanlı odun kokusu; ancak bu uykuya dalmama yardımcı olmuyordu. Endişeye kapıldığımda, kendime nasıl düzgün nefes alacağımı hatırlatmakta zorlanıyordum.

Yirmi dakika sonra telefonum çaldığında yatağın kenarına fırladım.

"Liv?" Cara'nın sesi alçaktı ama tonundaki hafif gerginliği duyuyordum.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Şey... evet. Sorun yok. Em eve yeni geldi. Merak etmiş de... Carter orada mı?"

"Henüz evde değil. Birlikte çıkmamışlar mı?"

Cara telefonun mikrofonunu kapatıp bir şeyler mırıldandı. “Em-mett, Carter’ın biz ayrıldıktan sonra masaya geri döndüğünü, takım elbisesinin ceketini alıp tek kelime etmeden gittiğini söyledi. Hiç... hiç geri dönmemiş. Em eve, sana gittiğini düşünmüş. Bütün gece onu arayıp durmuşlar ve...”

“Telefonu kapalı.” Asit gibi yakan kelimeleri içime çektim. “Ona ulaşamıyorum.” Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp karnımı tuttum ve öne doğru eğildim. Kalbimin etrafında bir mengene vardı, o kadar sıkıyordu ki kusacakmışım gibi hissediyordum. Kendime Carter’ın güvende olduğunu, iyi olduğunu söyleyecek kadar düşüncelerimi sakinleştiremiyordum. “Ya.... ya bir kaza geçirdiyse? Ya yaralandıysa?” Acıyı hafifletmeye çalışarak göğsümü ovmaya başladım.

Cara nazikçe, “Eminim o iyidir,” diye ısrar etti. Arka plandaki sesler endişeyle mırıldanıyordu; arkadaşlarının, kaptanlarının nerede olduğunu merak ediyorlardı. “Gelip seninle beklememi ister misin?”

“Hayır, ben... Ben iyiyim.” Yalanın tadı ekşiydi, sanki midemle uyuşmuyordu. “O iyi. Eve geldiğinde sana mesaj atarım.”

Sonraki bir saati yatak odasında volta atarak, balkonda oturarak, telefonumda amaçsızca gezinerek, bir mesaj ya da asla gelmeyecek bir telefon görüşmesi bekleyerek geçirdim.

Sabah saat beşten kısa bir süre sonra popüler bir dedikodu hesabından gelen ilk fotoğraf serisinde etiketlendiğimi gördüm.

İlki Carter’la restoranın dışında öpüşürken çekildiğimiz bir fotoğraftı. İkincisi Carter’ın arkadan görüntüsüydü. Karanlıktı ama her iki koluna sarılan insanların kadın olduğu açıkça görülüyordu, biri uzun kıvılcı saçlı ve diğeri sarışındı. Bir binanın içine giriyorlardı.

Bir otele.

Ya başlık?

Stanley Kumpası şampiyonu Carter Beckett galibiyet sonrası hockey sürtüklerine karşı koyamıyor.

Beckett, ilk fotoğrafta kız arkadaşı lise öğretmeni Olivia Parker ile görülüyor, iki kadınla birlikte bir otelde kaybolmadan sadece bir saat önce!

Fotoğraflar gelmeye devam ediyordu. Hepsi farklı açılardan çe-

kilmiş sayısız fotoğraf vardı ve kollarındaki güzel kadınların yüzlerini gördüğümde kalbim paramparça olmuştu.

Biri restorandaki tuvaletin önündeki sarışındı.

Diğeri de Courtney'ydi.

Başlıklar bir şekilde daha da kötüleştmişti. Courtney ve Carter'm eski fotoğrafları vardı, Courtney ve Adam'ın ayrılık sebebinin Carter olduğu ve bunca zamandır beni onunla aldattığı yönünde spekülasyonlar vardı. Uyarı işaretlerine rağmen onun cazibesine kapılan genç ve saf bir öğretmen -ve görünüşe göre iki çocuklu bekâr bir anne- olduğum yazıyordu. Söylenenlere göre Carter beni kandırmıştı.

Telefonum çalıyordu, ekranımda Cara'nın yüzü belirmişti ama şu anda ihtiyacım olan kişi o değildi.

Carter'a ihtiyacım vardı çünkü bu olanlar doğru değildi. Doğru *olamazdı*. Bu Carter değildi, saplantılı bir şekilde âşık olan ve bana kraliçesiymişim gibi davranan adam değildi. Evinde yaşamamı isteyen ve sürekli evlilikten, bebeklerden ve sonsuzluktan bahseden adam değildi.

Bir açıklaması olmalıydı, kaçırdıkları bir şey olmalıydı. Hepimizin kaçırdığı bir şey...

Ön kapıdaki tuş takımının bip sesini duyduğumda saat 07.16'ydı.

Carter eve girerken ben de yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Kederli bakışlarını, onu aşağı çeken bariz kalp ağrısını fark edebiliyordum ama bedenim onunkiyle çarpışana kadar durmadım. Kollarımı ona olabildiğince sıkı sardım, onu hissetmeye ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Bir eli saçlarımda, diğeri belimdeydi. Beni kendine iyice bastırarak, daha sıkı tutarak kollarıma gömülmeden önce geniş vücudu dokunuşumla kaskatı kesildi.

Bakışlarını kendime çevirmeye çalışıyordum ama yüzünü çevirmiyordu. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Seni seviyorum." En sevdiğim iki kelimeyi fısıldayışı içindeki kırgınlıkla öyle doluydu ki, sanki bu sözler tam olarak benim duymam için değilmiş gibi geliyordu.

Belki de öyleydi.

Son bir kez.

“Carter.” Kaba kirli sakalının ve çene hattının üzerinden yüzü son derece sert görünüyordu. “Bana bak, bebeğim.”

Kımıldamıyordu. Çenesindeki neredeyse fark edilmeyen seğirme, boynunun yan tarafında kalp gibi atan damar dışında tek bir kasını bile oynatmıyordu.

“Carter. Bana bak.”

“Yapamam,” diye fısıldadı. Kelimeler zayıf, paramparçaydı. Uzanıp yüzünü tuttuğum ellerime ıslak bir şey damlamıştı.

İçimde bir şey acı verici noktayı aşmıştı. Bedenim hareket etmeye, geri adım atmaya karar vermişti. Zihnim buna ihtiyacımız olduğuna beni inandırmaya çalışsa da kalbim dayanmamı söylüyordu.

“Onlarla aynı odada mı kaldın?”

Sessizlik.

“Carter. Bana cevap ver. Onlarla aynı odada mı kaldın? Üst kata çıktın mı?”

Boğuk bir sesle, “Evet,” diye cevapladı.

Kesilen soluğumu gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. İşe yaramadı. “Ne oldu? Ne oldu, Carter?” Bir cevap vermesi için ona yalvarıyordum ama o bana cevap vermiyordu. “Beni aldatmadın, Carter. Yapmazsın.”

Carter başını kaldırdı ve buraya geldiğinden beri ilk kez bana baktı. Kan çanağı gözleri, kıpkırmızı ve parlaktı; acı içinde yüzüyor, beni delip geçiyordu. Yarım adım öne çıkıp bana doğru uzandı ama duraksadı. Bakışları önce uzattığı koluna, sonra tekrar ondan uzaklaşan bana düştü.

“Be-ben... Olivia.” Adım dudaklarında bir çığlık, bir yalvarış ya da belki bir özür gibi döküldü. Emin değildim.

Fakat ağzımdan çıkan bir sonraki ses, onun yeşil gözlerini çılgına çeviren boğuk bir hıçkırık olmuştu ve sonunda bana doğru bir adım attı.

“Hayır,” diye bağırdım. Ulaşamayacağı bir yere doğru döndüm. Göğsüm kırılıyormuş, yarılıyormuş gibi inip kalkıyordu ve doğru düzgün nefes alamıyordum. Avucumu kalbimin üzerine koyup acının dinmesini istiyordum ama dinmiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum ve Carter bir sonraki kelimeleri fısıldadığında, içimdeki her şey paramparça olmuş gibi hissettim.

“Çok özür dilerim.”

İkimizin de yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Bu gerçek değildi. Bu Carter değildi.

“Bebeğim.” Bana doğru temkinli bir şekilde ilerledi.

“Hayır.” Ellerimi çektim. Ona, her şeyimi verdiğim adama, hayatımı değiştiren aşka bakarken gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyordum. “Sana güvenmiştim.”

“Be-ben... Olivia, ben sadece...” Carter durdu, yüzünü ellerine gömdü ve neredeyse duymadığım bir küfür mırıldandı. “Benim sorum ne? Nasıl bilmiyorum... bu... paramparça oldu, Ollie.”

Merdivenleri koşarak çıktım, dolaptan çantamı aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde sığdırabildiklerimi doldurdum. Banyoya girip eşyalarımı lavabonun üzerinden alıp çantaya koydum. Carter arkamdaydı, titreyerek ve delirmiş gibi bekliyordu.

Her hareketimi takip ederken, “Hayır, hayır, hayır,” diye bağıryordu. “Hayır, Ollie, bu-bunu yapamazsın. Gidemezsin.”

Ben sandaletlerimi giyerken o kalp krizi geçirmenin eşiğindeki gibi arkamdan merdivenleri iniyordu, en azından ben öyle hissediyordum. Sanki bu kalp bir daha asla düzgün çalışmayacakmış gibiydi.

Carter beni garaja kadar takip etti ve kamyonetinin anahtarını anahtarlığımdan çıkarıp kendi arabamın anahtarlarını kancadan almamı izlerken söyleyebildiği tek kelime “hayır” oldu. Bu şeyi dört aydır kullanmamıştım. Hâlâ çalıştığından emindim çünkü Carter akünün bitmesini önlemek için haftada bir kez çalıştırıyordu. Çok düşünceliydi, her zaman.

Peki neden? *Neden?*

Şu anda benimle iletişim kurmamaya kararlı görüldüğünden, bu sorunun cevabını öğrenmek için burada kalamazdım. Garaj kapısının düğmesine basıp kapıyı açtığım anda Carter vahşileşerek arabamın kapısına atladı.

“Hayır! Gitmene izin vermeyeceğim!”

İki elimi göğsüne bastırarak onu ittim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, bağırmanın rağmen bir sonraki sözlerim zayıf ve kırık çıkmıştı. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Buna sen karar veremezsin!”

Tüm güvenimi sana verdim! Her şeyimi, Carter!” Hıçkırıklara boğulmuştum, ağlarken yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Ve sen bana ne olduğunu söyleme nezaketini bile göstermiyorsun. Bana cevap vermiyorsun! Konuş benimle!” Gömleğini kavrayarak yalvardım. “Lütfen, Carter!”

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi, güçlü elleri bileklerimi kavradı. “Ben... Ben... Yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Başını utançla, yenilgiyle eğdi.

Sonun başlangıçtan daha kolay olması gerekiyordu. Çünkü böyle olmaması gerekiyordu. Ya da belki de kaderimizde hep böyle bitmek vardı.

O anda, Carter’ın beni onunla dans etmeye ikna ettiği geceye, hiç âşık olmamam gereken bir adama âşık olduğumu fark ettiğim geceye geri döndüm.

O zaman da aynı şeyi düşünmüştüm: Yanan bir odada yavaşça dans ediyorduk.

Yaptığımız tek şey buydu. *Kaçınılmaz olan gerçekleşmeyecekmiş gibi davranmak*. Her şeyin alevler içinde kalmayacağımı düşünmüştük.

Fakat alevler içinde kalmıştık. Birlikte kurduğumuz bu hayat, tüm umudumu bağladığım ve sonsuza kadar süreceğine emin olduğum gelecek. Benzin dökülmüş ve yakılmıştı.

Carter Beckett’tan sonra kalbim asla eskisi gibi olmayacaktı.

Arabadan uzaklaşıp kapıyı açmama izin verdi. Arabaya binmeden önce çantamı içeri attım.

“Seni seviyorum.” Sözleri paramparça ve güçsüzdü. “Seni seviyorum, Ollie.”

“Biliyor musun, şimdiye kadar bundan hiç şüphe etmemiştim.” Doğruyu söylemek gerekirse, içimde hâlâ ona inanan ya da en azından inanmak isteyen çaresiz ve sadist bir taraf vardı. Onun gibi tereddütsüz, sağlıklı, tutkulu ve saplantılı seven başka bir insan olduğunu sanmıyordum.

İşte yine de buradaydık. Beni uzun süre korkutan ve ondan uzak tutan şey buydu ama o son altı ayını tüm bu önyargılı fikirleri toz haline getirerek geçirmişti.

Buğulu gözlerle ona baktım. “Beni onarılamayacak kadar kırmış

olsan bile seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.” Bunun beni zayıf mı, yoksa cesur mu yaptığını bilmiyordum. Tek bildiğim, araba yolundan geri dönerken bile, bunun yapmak istediğim son şey olduğuydu.

Carter’ın garajda paramparça oluşunu izlerken benim içimde paramparça oluyordu ve her şey çok yanlış, çok yıkıcı bir şekilde bozulmuş gibi hissettiriyordu.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bir evim yoktu ve her şeyden çok ihtiyacım olan kişi; tüm bunları, acıyı, kalp ağrısını ortadan kaldırabilecek tek kişi, bunların hepsine neden olan kişiydi.

Ziyaret saatleri sekizde başlıyordu, bu yüzden otoparkta oturdum ve tekrar bir araya getirilemeyeceğimden emin olana kadar biraz daha parçalandım. Odasının kapısından girdiğim anda, aradığım adamı balkonunda otururken buldum. Neredeyse benim hissettiğim kadar yenilmiş görünüyordu.

Başını hafifçe kaldırdı, mavi gözleri ziyaretçisini arıyordu.

Adını haykırdığımda kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça olmuştu. “Hank.”

“Olivia.” Kollarını iki yana açarak kalktı. “Buraya gel, tatlım.”

SONSUZLUĞUM GARAJ YOLUNDAN ÇIKIP GİDERKEN

Carter

Sonsuzluk komik bir kavramdı.

İnsanlar sürekli bundan bahsediyordu. İstedikleri tek şey buydu; her zaman hayalini kurdukları hayatı, kaybetmeyi hayal bile edemeyecekleri insanlarla sonsuza dek yaşamak.

Ancak hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi, değil mi? Günlerimizi bunun gelmesini bekleyerek geçirirdik; sonsuza kadar sürmesini istediğimiz o anı, asla bırakmak istemediğimiz o kişiyi... Ve ona sahip olduğumuzda, sıkı sıkı tutunurduk. Onu sıkıca kavrayıp *işte bu* derdik, *sonsuzluğumu buldum ve bundan asla ama asla vazgeçmeyeceğim*.

Mesele şu ki, bu her zaman bize bağlı değildi. Anlar gibi insanlar da geçiciydi. Bazen bazı şeyler kendi yolunu bulur ve kendi istekleriyle kalkıp giderlerdi. Bazen de sizden çalınırlar, siz canınız pahasına tutunmaya çalışırken avuçlarınızdan koparılırlardı.

On iki saat önce, sonsuzluğuma kavuşmuştum. Hep hayalini kurduğum her şeye sahiptim. Kahretsin, kendimi babamın hâlâ, Olivia'nın söylediği gibi her zaman yanımda olduğuna bile ikna etmişim.

Şimdi ise, hiçbir şeyim yoktu.

Stanley Kupası masamın üzerinde duruyor, kocaman yer kaplıyordu. Hak etmediğim, anlamsız bir şeyin hatırlatıcısıydı. Tüm hayatımı bunun için çalışarak geçirmiştim, kendime tek istediğimin bu olduğunu söylemiştim. Fakat yanıliyordum, değil mi?

~

Çünkü benim hayalim Olivia'ydı ve onsuz hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Makaleleri görmeme gerek yoktu. Kameralar yüzümüzdeyken, flaşları geceyi aydınlatırken oradaydım. Nasıl görüldüğünü, nasıl görünmesi *gerektiğini* biliyordum. Sevdiğim kadının önünde öylece durduğumu ve onun korkularını gerçekleştirdiğimi de biliyordum. Ona öğrenmek için yalvardığı gerçeği, yani onu o şekilde incitmek-tense itibarımı yerle bir edeceğimi söylememiştim. Kelimeler dilime takılıp boğazıma düğümlenmişti çünkü onu hayal kırıklığına uğratan, inciten kişi olmak isteyeceğim son şeydi.

Ancak bunu, bu bok fırtınasını nasıl çözeceğimi bilmiyordum ve sorun da burada yatıyordu. Tüm cevaplara sahip değilken nasıl ağzı-mı açıp ona karşı dürüst olabilirdim?

İçimde bir şeyler bozulmuş, en iyi arkadaşım olmadan bir haya-tın düşüncesi bile bir bağlantıyı koparmış gibiydi. Ellerim titriyor, kalbim hızla çarpıyordu. Telefonuma bakarak geçirdiğim her saniye, gelen mesajlar ve sesini duymak istediğim tek kişi hariç herkesten gelen aramalarla daha da kötüleşiyordu.

Her şey bu telefon yüzündendi. *Bu siktiğimin telefonu* şu anda varlığımın felaketiydi ve ondan nefret ediyordum.

Ekranıma, Olivia'nın elindeki *Oreo*'yla gülümseyen yüzüne ba-kıyordum. O benim her şeyimdi, sevgilimdi ve onu daha fazla seve-bilmem mümkün değildi. Başparmağım, üzerinde *Balkabağım* yazan klasörün üzerinde gezindi ama yapamadım.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişim?

Emmett, Olivia'nın güvende olduğunu haber vermek için bana mesaj attığında, telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmışım. Parça-lanmış ekran, perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışınlarının kırılma-sıyla parlarken Olivia'nın yaydığı güneş ışığını bir daha hissedip his-sedemeyeceğimi merak ettim.

İşler her zaman mükemmel olmamıştı ama her zaman buna değ-mişti. Birlikte çok büyümüştük, birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu öğrenmiştik. Bu yüzden belki biz mükemmel değildik ama onun bana olan sevgisi her zaman mükemmeldi. Ve ben bunu hep böyle bildim.

Benim sonsuzluğum bir insandı. Gözlerimin içine bakan koca-man çikolata gözler ve parmaklarımın arasından kayan ipeksi koyu renk bukleler. Tüm bedenimi ısıtan küçük bir el ve kalbimin biraz daha sert, biraz daha hızlı çarpmasına neden olan bir gülümseme.

Tüm hayallerimi duyan kulaklar ve yorulduğumda, nasıl ayakta duracağımı unuttuğumda beni tutan kollar. Çenemde, yanağımda, elimde, en sevdiğim *seni seviyorum*'u fısıldayan, tenime karşı bana bir ömür vaat eden dudaklar...

Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, sonsuzluğumu az önce araba yolundan aşağı koşa koşa kovaladığımı.

Olivia'nın evden ayrıldıktan sonra benimle aynı yere koşmasına şaşırمامıştım. Buraya geldiğinden hiç şüphem yoktu. Saçlarının kokusunu, bana evi ve pazar sabahları kahve demleyip kekler pişerken kanepede birbirimize sarılmamızı hatırlatan o kendine özgü kokusunu alabiliyordum.

Hank oturduğu yerden, balkon kapısından dışarı bakarken, "Carter," diye seslendi. Kapımda sessizce dikilenin ben olduğumu nereden bildiğini anlamıyordum. "İçeri gelecek misin, yoksa orada öylece duracak mısın?"

Yanına oturduğunda tek kelime bile etmedim. Ellerini açtı, çok uzun süren bir sessizlik anı için tek bir parmağına dokundu. İç geçirdiğinde, utançtan boynumda ter birikiyor, onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylemesini bekliyordum.

Fakat söylemedi.

Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık, bakışlarını dikmiş halde sessizce otururken on dakika geçti, sonra yirmi dakika. İlk yarım saat sona erdiğinde nihayet ağzını açtı.

"Olivia'ya söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Sen birinin güvenine kasten ihanet edecek bir adam değilsin; hele ki onu seven ve şüphesiz sevdiği birinin güveniyse. Hayatın buna bağlı olsa bile o kızı incitmezdin. O senin tüm dünyan. Hokey değil. Şu anda evinde güzelce duran, hayatın boyunca uğruna çalıştığın o kupa değil. *Olivia. O kız.* O senin dünyan ve başmdan beri öyleydi. Eğer şu anda son nefesini veriyor olsaydın, son sözün..."

"Onu ne kadar sevdiğim olurdu." Bunu düşünmeme gerek yoktu. Olivia sabah gözümü açtığımda ilk ve uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şeydi. Aradaki boşluğun yaklaşık yüzde doksan dokuzunu da o kaplıyordu.

“Aynen öyle.” Hank, Olivia ve benim, taşındığında ona aldığımız *Nespresso* makinesini işaret etti. “Bana bir kapuçino yapacaksın, kendini toparlayacaksın ve bana gerçekte neler olduğunu anlatacaksın ki bu işi nasıl düzeltebileceğimizi bulabilelim.”

Bir elini yüzümde gezdirdi. “Berbat görüldüğünü anlamak için görmeme gerek yok, evlat. Kalbini kırmadan onu nasıl koruyacağını bilmediğin için mutluluğunu bir kenara atmaya izin vermeyeceğim.”

Eve geldiğimde araba yolumun yarısı doluydu, bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Yalnız kalmak istiyordum ama muhtemelen kalmamalıydım. Zihnim şu anda tehlikeli bir yerd.

Kapının girişindeki ayakkabı yığını fark ettim ve saf kalbim Olivia’nın da burada olabileceğini düşünecek kadar çaresizdi.

Emmett, Garrett ve Adam kafalarını koridora uzattılar. Garrett do-laptan bir paket cips çıkardı. Beni görünce durdu ve yavaşça poşeti yere bıraktı.

Üst katta duyduğum hareketliliği takip ederken başım dönüyordu.

“Carter,” diye uyardı Emmett ama artık çok geçti; merdiveni çoktan yarılmıştım.

“Olivia?” Kalbim hızla çarparken yatak odasının kapısında durdum ve Cara’nın Olivia’nın kıyafetlerini bir çantaya koymasını izledim. Kıyafetleri onun elinden alıp bavuldan çıkardım. “Hayır. Hayır. Öyle olmaz, gidemez, bunu yapamazsın! Geri gelecek! O geri dönecek, Cara. Dönmek zorunda.”

Cara’dan ne beklediğimi bilmiyordum. Bana bağırmasını, beni sarsmasını, belki de en iyi arkadaşımı kırarsam sık sık yapmakla tehdit ettiği gibi taşaklarımı bedenimden ayırmasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise gözlerinde biriken yaşlar, bakışlarına yansıyan keder ve anlayıştı.

“Geri gelecek,” diye fısıldadım ama kelimeler tıpkı benim gibi paramparçaydı. Gözümü kırptım, yanağımdan tek bir damla yaş süzldüğünde kendini kollarıma bıraktı.

“Bunu düzeltmek zorundasın,” diye bağırdı. “Carter, bunu düzelt!”

“B-be-ben... Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum!” Hank bana nasıl

düzeltileneğini söylemişti. Ne yapmam gerektiğini söylemişti. Anlamsız geliyordu ama yine de başka seçeneğim yoktu. “Bana yardım et,” diye yalvardım usulca.

Kapı arkamızda gıcırdadı ve çocuklar ne yapacaklarından ya da ne söyleyeceklerinden emin değilmiş gibi sessiz ve dikkatli bir şekilde odaya süzüldü.

“Onu asla aldatmam.” Gözlerim Adam’a takıldı ama o yere bakıyordu. Courtney’yle işi bitmiş olabilirdi ama bu, olanların ya da herkesin olduğunu sandığı şeylerin onu incitmediği anlamına gelmezdi. “Adam, yemin ederim, ben...”

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir sarılmayla kollarım bana doladı. “Biliyorum, Carter. Biliyorum.”

“Hepimiz biliyoruz.” Cara yatağın kenarına çöktü, elinde küçük kadife bir kutu vardı. Kapağını açıp içindeki ışıltılı pırlantayı inceledi, Mayıs ayında Olivia için tasarlamama yardım ettiği yüzüktü. Yüzüğü geçen hafta almıştım ve Olivia isteyken saatlerce saklamaya çalışmış, bir yer seçip beş dakika sonra fikrimi değiştirmiş, daha iyi olabileceğini düşündüğüm başka bir yerde karar kılmıştım. Cara’nın bir şekilde bunu bulmayı başarması şaşırtıcı değildi ve etrafı kurcaladığı için ona kızacak durumda değildim.

Olivia’nın kıyafetlerini bir kenara topladı ve yanına oturmamı işaret etti. Oturduğumda ellerimi sıktı. “Bunu düzeltmene yardım edeceğiz ama bize ne olduğunu anlatmalısın.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım ve Courtney dün gece bana yaklaştığı andan itibaren bunu anlamıştım.

“En baştan başla.”

Derin bir nefes alıp gücümü toplamaya çalıştım. “Ollie, o... o fotoğraf çekmeme izin verdi.” Çok fazla fotoğraf vardı. Aylar ve aylar boyunca en sevdiğim kızın en sevdiğim pozisyonlardaki fotoğraflarını çekmiştim.

“Ne tür fotoğraflar?”

Bakışlarımı kucağımdaki ellerime dikerken boğazım düğümleniyordu. Bu bizim sırrımızdı ve hep öyle kalacağım sanıyordum. “Onun fotoğrafları. Bizim...”

“Siktir.” Emmett yüzünü ellerine gömdü.

“Onları telefonunda tutmadığını söyle,” diye yalvardı Adam.

Mağlup olmuş yüz ifadem onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu.

Fotoğrafları telefonumda saklıyordum. Klasörü kilitlemek için seçtiğim şifre akılsızcaydı. 1022. Olivia’nın doğum günüydü. Tahmin edilmesi çok kolaydı ve basit bir Google araması size bu cevabı verirdi. Sıradan bir insan için öyle olmazdı ama benimle birlikte olması onu ilgi odağı haline getirmişti, bu da dünyanın onun hakkında bilmeleri gerekenden daha fazlasını bildiği anlamına geliyordu. *Benim hatamdı.*

Courtney telefonumu yüzümün önünde sallayarak ekrandan bana bakan güzel kız arkadaşımın fotoğrafını gösterdiğinde, Olivia’yı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Pazartesi günü bir saat dayanabilmişim.

İşten eve döndükten sonra evde yalnız olduğunu öğrenene kadar bir saat.

Vücudumun dayanabileceğini söylediğinden bir saat daha uzundu ama bir şekilde bekliyordu.

Bir saat sonra ayaklarım merdivenlerden hızla çıkacaktı, her boş odanın kapısını açacaktım ve soldaki son kapıya geldiğimde duracaktım.

Burada ne halt ettiğimi bilmiyordum. Söyleyecek sözüm yoktu ve hâlâ cevaplarımın da olmadığıma emindim. Tek bildiğim onsuz hiçbir şeyim olmadığıydı, tek bir şeyim bile olmadığı ve hayatta kalamayacağımı.

Hazırladığı çanta yerde duruyordu, yatak dağılmış ve mendillerle doluydu. Bitişikteki banyonun kapısı aralıktı, duştan su sesi geliyordu.

Su kesilip odayı sessizliğe gömdüğünde kalbim boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Sessizlik çok kısa sürmüştü.

Olivia’nın yumuşak, sessiz hıçkırıkları havayı deldi ve ona doğru ilerlerken tüm mantığım beni terk etmişti. Buraya ne söylemeye geldiğimi hatırlayamıyordum, sadece onu çok sevdiğimi, üzgün olduğumu, onsuz olamayacağımı biliyordum

Eve dönmesi gerektiğini.

Karşımda gördüğüm manzara karşısında kalbim paramparça olmuştu: Olivia havluya sarınmış, sırlıklam saçları omuzlarına dökülmüş, banyo sahanlığına oturup yüzünü ellerinin arasına almış ağlıyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklarım kollarını sardığında boğuk bir nefesle başı yukarı fırladı. Havlusunu göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını öfkeyle sildi. Faydası yoktu; daha sert, daha yüksek sesle hıçkırıyordu ve sanırım ölüyordum.

Aslında, benden korkuyormuş gibi köşeye sinerek yatak odasına koştuğunda öldüğüme emindim.

“Ollie,” diye yalvardım. “Buraya gel, bebeğim.”

Yüzünü kapattı, başını ileri geri sallıyordu ve adını bir kez daha fısıldadığımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Orada öfke yoktu ve lanet olsun, bunun için neler vermezdim. Sadece kırgınlık vardı. Kalbinin paramparça olmuş parçaları bakışlarına yansıyor.

Titreyen kolunu kaldırarak kapıyı işaret etti. “Gitmen... gitmen gerekiyor.” Gözyaşları yüzünü ıslatırken gözleri sıkıca kapanmıştı. “Lütfen, Carter.”

Ona yaklaştığımda, sanki neredeyse duvarın içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi kendini köşeye sıkıştırması kalbimde bir başka korku doğurdu. Bunu, onu daha da kıracaktım gibi bana çok yakın olmasının getirdiği korkuyu hak etmişim ama yine de öne çıktım, yüzünü ellerimin arasına aldım. Mükemmel değildim, bu çok açıktı. Her zaman hatalar yapıyordum ve o beni her zaman seviyordu. Hem kendim hem de onun için daha iyi olacaktım. Şu anda olmasa bile bunu düzeltecektim.

“Beni dinle. Lütfen.”

Altdudağı titrediğinde bu titremeyi bastırmaya yönelik zayıf bir çabayla dişlerini bastırdı, bakışları kalp acısıyla bulanıklaşmıştı. Göğsü benimkiyle aynı ritimde yükselip alçalırken ikimiz de nefes almak için savaşıyorduk, ciğerlerimizi doldurmaya çalışıyor ve başarısız oluyorduk.

“Özür dilerim, Olivia.”

Gözleri kapandı ve ben onun narin, nemli tenine dokunarak gözlerini tekrar açmasını sağladım.

“Şu anda bunu yapamadığım için özür dilerim. Konuşamadığım için, tüm bunları sana açıklayacak kelimeleri hâlâ bulamadığım için özür dilerim. Sessizliğim sana ne şimdi ne de daha önce doğru olan şeyler düşündürdüğü için özür dilerim.”

“Doğru değiller mi?” diye fısıldadı. “Çünkü sessizliğin bana yeterli olmadığını hissettirdi, Carter. Kurtulmak için çok çalıştığımız ama o fotoğraflarla, o makalelerle geri gelen bir duyguyu devam ettirdi.” Gözleri bana doğru geri dönmeden önce tavana çarptı ve arkalarında yüzen acı midemde bir bıçak gibi kıvrıldı. “Ne dediklerini biliyorsun, değil mi? Kararın açıklandığını söylüyorlar. Olivia Parker, Carter Beckett için yeterli değil. Onların başından beri bildiği gibi benim de bilmem gerektiğini söylüyorlar.”

Ellerimi yüzünden çekip benden uzaklaşmaya çalıştı. Elim fırlayıp koluna dolandı ve onu bana geri çekti. Kahve gözleri bana bakarken daha da açıldı ve onu duvara doğru ittiğimde nefesi boğazında düğümlendi. Şu anda ona karşı olabildiğince nazik davranıyordum ama sözlerini işittikçe içimde bir şey şalter gibi atıyordu.

“Sen her zaman yeterli oldun. *Her zaman*. O kadar yeterlisin ki, bu çok saçma.”

“Şu an hiç de öyle hissetmiyorum. Değersiz hissediyorum, Carter. Değersiz ve bomboş. Paramparça. Beni sen ayağa kaldırdın ama aynı zamanda beni yıkan kişi de sen oldun.”

Gözyaşları gözlerimin kenarından akıp alt kirpiklerime yapıştığında dudakları aralandı. Gözlerimi kırıştırdığımda gözyaşlarım kendiliğinden düştü. Bununla birlikte, Olivia’nın gözyaşları da daha sert, daha hızlı dökülmeye başladı.

“Seni yeniden ayağa kaldıracam, Olivia. Sana söz veriyorum.”

“Nasıl?” Fısıltıyla söylenen kelime, umut ve inançsızlığın garip bir karışımıyla boğuldu.

“Gerçekle. Cevaplarla. Sevgiyle. Şu anda her şeyin paramparça olduğunu biliyorum. Her şeyin acı verdiğini biliyorum. Ama seni asla aldatmam. Benim için senden başka kimse yok. Ne bir geceliğine ne de bir ömür boyu.”

Bana inanmak istiyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum. Gerçe-

gi sorduğunda onunla konuşsaydım bana inanacağını, tek bir şüphe duymadan bana güveneceğini söylüyorlardı. Ama oradaki acı artık emin olamadığım da söylüyordu.

“Lütfen benden vazgeçme. Lütfen, Ollie çünkü şu anda kendimden vazgeçmemek için çok uğraşıyorum. Biliyorum, sanki vazgeçiyormuşum gibi geliyor; bizden, her şeyden. Şu anda ihtiyacın olan kelimelere, hak ettiğin cevaplara sahip değilim ama bu onları bulmaya çalışmadığım anlamına gelmiyor. Şu anda bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor ve seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Yine de senden bana güvenmeni istiyorum. Bunu düzeltebilmem için bana biraz zaman vermeni istiyorum. Yapacağım, Olivia. Bunu düzelteceğim.”

Bakışları dalgalandı ama asla düşmedi. “Ya düzeltemezsen?”

“Bu mümkün değil.” Alnımı onunkine yasladım, başparmaklarımı elmacıkkemiklerinin üzerinde gezdirip sıcak, nemli tenini hissederken gözlerimi kapattım. “Ben sensiz yapamam ve bu düzelene kadar durmayacağım.” Islak buklelerini avucumda topladım ve parmaklarımı yüzünde gezdirdim. “Beni hâlâ seviyor musun?”

Elini benimkinin üstüne koydu. “Seni her zaman seveceğim, Carter.”

“O zaman lütfen. Lütfen, bekle. Benim için bekle. Bana bir şans ver. Söz veriyorum, Olivia, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha olmaz.”

Gözlerinde tereddüt belirdi ve onu ele geçirmeden önce dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hiç düşünmeden benim için dudaklarını araladı, dokunuşuma gömüldü ve ben de kollarımı ona dolayarak, gidecek hiçbir yerimiz kalmayana kadar onu kendime çektim. Vücudunun tenimdeki hissini, onu bütün olarak nasıl yutabileceğimi, teninin benimkini nasıl alev alev yaktığını ezberliyordum ve bu duyguya, hiç bitmeyen aşka, *sonsuzluğuma* sarılıyordum.

“Seni seviyorum, Olivia. Hem de deli gibi.”

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı, yürek parçalayan bakışları benimkilerden ayrılmıyordu. “Ben de seni seviyorum, Carter. Ama şu an için gitmen gerekiyor.” Ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi ve elimden kurtulmadan önce dudaklarının oyalanmasına izin verdi.

Cevabımın bu olmasını istemiyordum, onun çekip gitmesini istemiyordum.

Kalbimdeki son kırıntı da paramparça olurken, banyonun kapısında duraksadı. “Hiçbir yere gitmiyorum, Carter. Eğer bana geri dönersen, burada olacağım ama cevaplarla dönmeni istiyorum.”

Bütün gece oturdum. Mutfaktaki ada tezgâhta oturup başımı ellerimin arasına aldım. Su üzerime vururken duştaki bankta oturdum. O manzarayı, ben onu seyrederken Olivia’ya âşık olduğum balkonda oturdum. Sonra da babamın mezarına oturdum. Orada oturup bir çıkış yolu ve ihtiyacım olan bir güç aradım.

Ta ki kendimi saatlerdir ilk kez ayakta, güneş battığından beri çok daha sessiz olan bir binaya bakarken bulana kadar.

Bir polis memuru masanın arkasından başını kaldırdı ve ben ellerim ceplerimde kapı aralığında dururken gülümsedi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Bir polis raporuna ihtiyacım var.”

50

SONSUZLUĞUMU GERİ ALIYORUM

Olivia

Üç geceye bölünmüş altı saatlik uykuyla idare ediyordum. Buna cumartesi gecesi boktan uykumu ve cuma gecesi neredeyse sabaha kadar uyanık kalmamı da eklersek? Bugün çarşamba sabahıydı ve son beş gecede toplam on üç saat uyumuştum.

Açık konuşayım: Vücudum işlevlerini yerine getiremiyordu. Beynim, içinden çıkmayı çok istediğim ama bir türlü yukarı çıkan merdivenleri bulamadığım sisli, karanlık bir karmaşaya hapsolmüştü. Buzlu *latte* ve *Big Mac*'lerle hayatta kalıyordum. Midem ağrıyordu, kendimi bok gibi hissediyordum, bok gibi görünüyordum ve umurumda değildi.

Açıkçası, kendimi işe sürüklemem bir mucizeydi ama elimde kalan tek normal şey buydu ve kimse bana bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Yuvarlanıp battaniyeleri omuzlarıma daha sıkı sardım. Yükselen güneşin yumuşak turuncu ışıltısı perdelerdeki küçük aralıklardan görünüyordu ve tek istediğim yağmur yağmasıydı. En kasvetli, en karlı kışta ve en gri baharda bile aylarca güneş ışığı gibi hissetmiştim. Şimdi güneş buradaydı ve tek istediğim onun buradan gitmesiydi.

Kalkmama daha iki saat vardı ama uyuma şansım kalmamıştı.

Telefonumdaki bildirimlere kaşlarını çatan mantıksız, berbat bir yanımdı. Bir sürü bildirim vardı ama hiçbirisi Carter'dan değildi. Beynimin mantıklı kısmı bana alan tanımmasının iyi olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ne de olsa bunu ben istemişim. Bir yanımdı iyi olduğundan emin olmak için onu arayayım diye yalvarıyordu. Çünkü

döneceğine söz vermişti ama hâlâ dönmemişti. Ben buradaydım, o oradaydı ve her geçen dakika mesafe daha da açılıyor, kalbimdeki delik daha da genişliyordu.

Bana cevaplar vereceğine söz vermişti ve uzakta olduğu süre uzadıkça, cevaplar olmadığından daha fazla endişeleniyordum.

En sevdiklerimden birine karar verene kadar gülümsediğimiz fotoğraflarımız arasında tekrar tekrar dolaştım. Ben gülerek kameraya bakıyordum ve Carter kollarını arkamdan bana dolamış, çenesini omzuma dayamış; en büyük, en neşeli sırıtışını takınmıştı ama kameraya bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

Hayatımda hiç kimse bana bu adamın baktığı gibi bakmamıştı; sanki gördüğü tek şey benmişim gibi renkleri ilk kez gören biri gibi. Bakışlarında o kadar çok sevgi, o kadar çok takdir ve bağlılık vardı ki, işte bu yüzden kalbim bana bir şeylerin uyuşmadığını söylüyordu. Bu yüzden ona tam da bu odada yalvardığı, bunu çözmek için istediği zamanı vermiştim.

Odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Cara kafasını içeri uzatırken telefonumu göğsüme bastırıp gözyaşlarımı sildim.

Gülümseyerek yatağa doğru ilerledi, yorganın altına girip bana sokuldu. “Uyanık olacağını biliyordum. Sanki kafanın içindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum.”

“Neden uyanıksın?” *Beni kontrol etmek dışında.*

Cara ve Emmett bu hafta sonu evleniyorlardı ve onun odaklanabildiği tek şey bendim. Bunun düğün endişelerinden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ona inanıyor muyum bilmiyordum ama kendimi buraya ait hissettirdiği kesindi.

“Uyuyamadım. Dün gece benimle konuşmadın ve *hayır* kelimesiyle başa çıkamadığımı biliyorsun.” Eli telefonuma uzanıp onu çekti. “Ne bu?”

Göğsüme daha sıkı bastırdım. “Bir şey yok.”

Cara beni yatağa yapıştırıp telefonumu elimden aldı çünkü söylediği gibi *hayır* cevabıyla başa çıkabildiği söylenemezdi. Fotoğrafi gördüğünde ya da telefonu yatağa bırakırken hiçbir şey söylemedi. Vücudunu arkamdan bana öyle bir sardı ki, biraz daha sıkırsa oksijen kaynağımı kesecek güce sahipti.

Ağladığını vücudundaki hafif titremeden, hafifçe burnunu çekmesinden anlayabiliyordum. Geceleri Emmett'e ağladığını duymadığımı sanıyordu ama ben hepsini duyuyordum. En iyi arkadaşım beni delicesine seviyordu ve bunun için gerçekten çok şanslıyım.

"Nerede o?" Bedenim hıçkırıklarla sarsılırken Cara yüzünü saçlarıma gömüp benimle birlikte ağlıyordu. "Geri geleceğini söyledi. Cevabı bulacağını ve her şeyi açıklayacağını söyledi. Söz verdi, Cara. Ama iki gün oldu ve burada değil."

"O burada olacak," diye fısıldadı. Kelimeler ne kadar ağır olursa olsun, verdiği sözden çok emin görünüyordu. Kollarından kurtulup ayağa kalktığımda o da ayaklandı ve yanaklarını sildi.

Gözümün kenarında biriken bir damla yaşı silerek, "Kalbim çok acıyor," diye itiraf ettim. "Bu Carter'ın yapacağı bir şey gibi gelmiyor. Hem de hiç. Düğünümüzden ve bebeklerimizden bahsediyordu. Ben daha taşınmadan çok önce burası bizim evimiz diyordu. Her şeyini, tüm hayatını paylaşmak istiyordu. Ben sadece bunun bir parçası olmak istedim."

"Ah, tatlım. Sen onun en büyük parçasın. Bunu biliyorsun."

"Neden benimle konuşmıyor? Onu durduran ne? Neyi bilmemi istemiyor?" Bir yanım Cara'nın neler olup bittiğini bildiğinden, bana anlatmak için can attığından emindi ve eğer doğrudan gelip ona sorsaydım, anlatırdı. Fakat bu onu ve Emmett'i en iyi arkadaşları arasında kalmamaları gereken bir pozisyona sokardı. Taraf seçmek zorunda kalmalarını istemiyordum çünkü *taraf* olmasım istemiyordum. Biraz yanlış yönlendirilmiş olsa bile, tüm bunların tamamen mantıklı bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydım.

"Eğer bu durum tam tersi olsaydı, bu işin üstesinden gelmeye çalışan ben olsaydım, Carter hayır cevabını kabul etmezdi. Bunu birlikte yapmamızı isterdi. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da bunu tek başıma yapmama izin vermezdi."

Cara'nın mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Haklısın."

"Bunu yapmasını, kendi başına güçlü olmaya çalışmasını istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Onsuz kendimi kaybolmuş hissetmek yerine yanımda olmasını istiyordum. Bizi istiyordum, birlikte ve sonsuza dek. Hak ettiğim ce-

vapları istiyordum ve eğer bunları bulmakta zorlanıyorsa, aramasına yardım etmek istiyordum.

“Başından beri bana gösterdiği şeyi ben de ona göstermek istiyordum. Birlikte daha güçlü olduğumuzu.”

Bu yüzden öğle arasmda onu üç kez aramıştım. İşten sonra dördüncü kez sesli mesajım duyduğumda, kendimi evim olması gereken evin önünde buldum. Sırf içindeki kişi ve duvarlarında biriken anılar yüzünden bunca aydır evim olan evin önünde.

Kamyoneti en son garajda durmasına rağmen şimdi garaj yolunda duruyordu. O şeyi artık neredeyse hiç kullanmıyordu; artık benim bebeğim olduğunu ve benim de onun bebeği olduğumu söylüyordu.

Eğer evdeyse, neden kapıyı açmıyordu?

Kapıyı tekrar tekrar çaldım ve bu sırada telefonum titremeye devam ediyordu, görüntülü kapı zili bana ön kapıda birinin olduğunu söylüyordu. Kapıda biri olduğunu biliyordum; o biri bendim.

Kapıya vuruşlarım ürkek ve nazik olmaktan çıkıp delirmiş gibi ve sert bir hal aldı. Carter’ın gelmesi, kapıyı açması, beni içeri alması için yalvarırken avuçlarım tahtaya çarpıyordu. Telefonunu bir kez, sonra iki kez aradım ve sonunda pes edip ön kapının şifresini girdim. Üç kez çıkan bip sesi bir şeylerin yanlış olduğunu, şifrenin birkaç gün önceki şifre olmadığını söylediğinde gözyaşlarım süzülüyordu.

Veranda basamaklarına çökerken gözyaşlarım sel olup akıyordu ve dizlerimi göğsüme çekerek yüzümü kollarıma gömüp hıçkırarak ağlamaya başladım. Tutunduğum umut da dahil olmak üzere her şey beni terk ediyordu. Şimdi geriye sadece görmezden gelmeye çalıştığım korku kalmıştı, mideme yerleşip göğsüme yuva yapmak isteyen o his. Bunu kabul etmek istemiyordum.

Sıcak ve ıslak bir şey önce dirseğime, sonra da parmaklarıma dokundu. Kulağıma değdi ve ben de burnumu çekerek kollarımın arasındaki boşluktan ayaklarımın ucunda duran iki altın rengi patiye baktım.

“Ollie.”

İsmim göğsümde yankılanmıştı; tüm o sevgi, beni burada bulmanın verdiği şok fısıltısına karışmıştı. Kök salmak için çok uğraşan o korku, iki sıcak elin yüzümü kavramasıyla kaçıp gitmişti.

Parlak zümrüt gözler bana bakıyordu. Ben onun adını haykırdığımda Carter kollarını bana dolayıp beni kucağına çekmişti.

“Telefonuna cevap vermedin,” dedim ağlayarak. “Ayrıca şifre. Şifreyi denedim ama çalışmıyor. Beni dışarıda bıraktın.”

“Ah, bebeğim.” Avuçları sırtımda geziniyor, ben ona yapışırken dokunuşu sertleşiyordu. “Seni asla dışarıda bırakmam. Diğer herkesin dışarıda kalması için değiştirdim. Her şey çok bunaltıcıydı ve sen burada olmadan, kendime biraz zaman ayırmaya, kulağımın dibinde insanlar olmadan düşünmeye ihtiyacım vardı.”

“Geri döneceğini söylemiştin, Carter. Bunu sen söyledin. Ama sen...” Yüzümü boynundan ayırdım, beni tutarken sırlıslık olan yanaklarımı sildim. “Neden bana geri dönmedin?”

Utanç elmacıkkemiklerini kızartmıştı. Carter basamağa yerleşip beni kucığına oturttu ve Dublin yanına uzandığı sırada saçlarımı nemli yüzümden geriye doğru çekti.

“Hâlâ çözemedim, Ollie. Sana geri dönmeyi hak edebilmem için önce onu düzeltmem gerek.”

“Hayır.” Usulca tişörtünü kavradım. “Bana öğrettiğin şey bu değildi. Bana iletişim kurmayı öğrettin. Güce ihtiyacım olduğunda sana yaslanmayı öğrettin ve senin de bana yaslanman gerekiyor. Çünkü bunları birlikte çözmemiz gerekiyor, değil mi? Zorlukları, korkuları aşmamız gerekmiyor mu?”

Gözleri doldu, bir belirsizlik onu ele geçirerek gözlerindeki çam ormanının parlaklığını alıyor ve onun yerine kasvetli, puslu bir sis koyuyordu. Alnını benimkine yaslayıp, “Çok korkuyorum, Olivia” diye fısıldarken sesi titriyordu.

“Yalnız başına korkmanı istemiyorum. Bu ilişkide işler böyle yürümüyor.”

Dilim üstdudağıma dokundu, gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım ve kendime düşünme fırsatı tanımadan dudaklarını dudaklarımla kapattım. Carter’ın parmakları sırtımda geziniyor, saçlarımın arasına dalıyor ve ben onu öperken beni kendine çekiyordu.

Geri çekildiğimde yanağından aşağı süzülen tek bir damla gözyaşını yakaladım. “Lütfen konuş benimle, Carter. Bana gerçeği söyle ve birlikte cevapları bulalım.”

Nefes alışları kesik kesikti, nefes verişleri de bir o kadar endişeliydi. Fakat dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı ve sonunda konuşmaya başladı.

“Onlarla yukarı çıktım. Courtney ve arkadaşı, hâlâ adını bilmiyorum. Gittim çünkü Courtney’nin elinde benim telefonum vardı. Arkadaşı restoranın tuvaletinde bulmuş. Çok dikkatsizdim ve unutmuş olmalıyım, Courtney bana ekranı gösterdiğinde...” Yutkundu. “Senin özel fotoğraflarından biri vardı.”

Garip bir şey boğazımı tırmalıyordu, öfke ve korku karışımı bir şey. Birinin bu kadar duyarsız olabilmesine duyduğum öfke, bunun benim ve bizim için ne anlama geldiğine dair hissettiğim korku bir aradaydı.

Orada başka bir şey daha vardı, kafamın arkasında mükemmel olmadığımı hatırlatan geveze bir ses. Benden önce daha ince belli, daha dolgun göğüslü pek çok kadın vardı. Utanç midemi bulandırmıştı ama anlık bir şeydi. Çünkü sonra Carter için mükemmel olduğumu, onun benim güzel olduğumu düşündüğünü ve başkalarının ne düşündüğünün en ufak bir önemi olmadığını hatırladım.

“Çok özür dilerim, Olivia. Daha dikkatli olmalıydım. Onları asla telefonumda tutmamalıydım.”

Avucumu yanağına koyup onu sakinleştirdim. “Sonra ne oldu?”

“Bana tüm fotoğrafları çoktan kendisine gönderdiğini, eğer ortaya çıkmalarını istemiyorsam onunla gelmem gerektiğini söyledi.”

“Ne istedi? Para mı? Sana şantaj mı yaptı?”

Dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. “Eğer para isteseydi, bu karmaşanın içinde olmazdık. Denedim, inan bana. Her şeyi ona verdim ama o istemedi.” Tedirginlikle bir elini saçlarında gezdirdi, dalgalarını karıştırdı. “Hayatını mahvettiğimizi, Adam’ın o hafta sonu barda olanlar yüzünden artık ona güvenmediğini, aksi takdirde aldatmasını affedebileceğini söyledi. Geçmişimden sonra bana bir şans vermenin daha adil olmadığını, benim mükemmel bir erkek arkadaş olarak gösterilmeme katlanamadığını söyledi. Herkese gerçekte kim olduğumu hatırlatmak istemiş.”

“Ama sen bu değilsin, Carter. Sen geçmişin değilsin ve geçmişin seni tanımlamıyor. Verdiğin her kararın ardında çok güzel, inanılmaz bir insan var.”

Başını sallayarak yere baktı. “Bize zarar vermek istedi ve sanırım ben de buna izin verdim.”

“Tüm bunları bana neden anlatmadın?”

“Çünkü senden ayrılmamı istedi. İlişkimizin bittiğini anlayana kadar fotoğraflardan kurtulmayacaktı. Seninle ilişkim asla bitemez, Ollie. Ama fotoğraflarının ortaya çıkmasına da izin veremem. İşini kaybedersin ve bu şekilde ifşa edilmene izin veremem. Seni koruyamadım ve fotoğraflarından birinin eline geçmesine izin vererek zaten başarısız oldum.”

“İşimi seviyorum, Carter. Yine de bu hayattaki hiçbir şey seni riske atmaya değmez. Seninle sonsuza dek mutlu olmak için her şeyden vazgeçebilirim.”

“Kendimle ilgili hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Çok korkmuştum ve çıldırmıştım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Aramızda her şey yolundaymış gibi görünürse Courtney’nin fotoğrafları sızdıracağından korkuyordum. Bütün gece uyumayıp bir plan yapmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Kalman için yalvarmak, gitmeni engellemek istedim. Ama sonunda pes edip o lanet arabaya binmene izin verdiğim anda, senin için en iyi şeyin yalnız kalmak olduğunu biliyordum. Bunu çözene kadar, güvende olduğundan emin olana kadar sana alan tanımam gerektiğini düşündüm.” Başını iki yana salladı, bakışlarına karşılık veremiyordu. “Seni bundan daha fazla hayal kırıklığına uğrattıysam kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Başarısızlık hayatın bir parçasıdır. Sonrasında toparlanıp yeniden başlarız. Bunu yapabiliriz, Carter. Sen yanımda olduğun sürece, ben her zaman yeniden başlayabilirim. Sen yapamaz mısın?”

Beni dikkatle izlerken gözlerinde ıstırap dolaşıyordu. Sanki kelimelerin gerçek olmadığından, her an kalkıp gideceğimden korkuyordu. Kalbimin ona ait olduğunu bilmiyor muydu? Denemeye devam ettiği sürece burada olacaktım.

O cevap veremedi, yakınlardan bir araba motorunun sessiz hırıltısı duyuldu ve bir polis aracı uzun araba yolundan yukarı çıktı. Carter beni kucağından indirdi, ayağa kalkarken elimi tutuyordu. Araba kamyonetinin yanında durdu.

İki memur arabadan indi, bana ve Carter’a bakıyorlardı. “Konuşabilir miyiz, Bay Beckett?”

Carter başını salladığında memurlar bana gülümsedi.

“İyi akşamlar, Bayan Parker. Ben Memur Perry, bu da ortağım Memur Wolters.”

Carter'a soru sorar gibi baktım ve o da elimi sıktı.

Memur Wolters öne çıktı ve kıkırdarak Carter'a bir şey uzattı. "Ekranınız hâlâ paramparça, bu konuda bir şey yapamayız. Ama telefonunuzu geri alabilirsiniz."

Carter telefonunu alıp elinde çevirdi ve cebine sokmadan önce sıcak güneş kırık ekranın parçalarını parlatıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Memur Wolters gülümsedi. Sıcak, geniş ve günlerdir hissetmediğim bir şey hissettiriyordu.

Umut.

"Bu, iki kadını da gözaltına aldığımız anlamına geliyor. Bu iş bitti."

Uyuyamıyordum ve bunun olmasını bekliyordum. Şu anki sorun, uykusuz gecelerimin çözümünün çok açık olmasıydı.

Fakat Carter beni zorlamak istememişti. Her şeyin çok fazla, çok hızlı ve çok erken olmasından endişeleniyordu.

Karakolda saatler geçirdik, Carter ellerimi sımsıkı tutarken yetkililer bize tamamen şikâyetçi olma hakkımız bulunan suçlamaları açıklıyordu: Mahrem görüntülerin rıza dışı paylaşılması.

Carter cevaplarla geri döneceğine dair söz verdikten sonra pazar-tesi gecesi bir polis raporu hazırlamıştı. Bence doğru kararı vermişti ve sonunda o da aynı fikirdeydi.

Sorun şu ki, bilinen son adresi Adam'ın yanında olduğu için Courtney'nin yerini tespit edemiyorlardı ve Carter da suç ortağının adını bilmediği için polis sıkışıp kalmıştı. Ta ki bu öğleden sonra Raegan adında bir kadın, oynadığı rol yüzünden suçluluk duygusuyla ortaya çıkana kadar. Telefonunu teslim etmişti ve Courtney'den gelen mesajlarla doluydu, Carter'la ilişkimizi bitirsek de bitirmesek de fotoğrafları teker teker dağıtma niyetinin ayrıntıları vardı.

Ardından Carter beni buraya, Cara ve Emmett'in evine getirmişti. Evlerinin önünde beni sıkıca kavrayıp bunu kabullenmem için gereken zamanı ayırmamı söyledi. Ona kızgın olmamın sorun olmadığını ve kızgınsam bunu anlayacağını söyledi.

Yani, o orada ve ben de buradaydım.

Sanki aramamı umuyormuş gibi hevesle cevap vermeden önce telefon bir kez çalmıştı.

“Ollie? İyi misin?”

Son dört gündür durmayan gözyaşlarım yeniden akıyor, yanaklarımda izler bırakıyordu. “Sensiz uyumak istemiyorum.”

Yol boyunca araba kullanırken, merdivenlerden yukarı attığı her adımda telefonda kalmıştı ve Emmett’in yumuşak kıkırdamasını hem telefonda hem de kimin burada olduğunu görmek için başını dışarı çıkardığı kapıdan duyabiliyordum. Yatak odasının kapısı açıldı ve Dublin içeri daldı. Yatağın üzerine sıçrayıp diliyle yüzümü yaladı. Carter’ın bakışları üzerimde toplandığında telefonu ancak kapatmıştı.

Yorganı kaldırdım ve hiç vakit kaybetmeden içine girdi. Bedenimi kendine doğru çekti ve elleri saçlarımı, yüzümü, kalçalarımı kavrarken dudakları yüzümün her santimini öpücüklerle kaplıyordu.

“Seni kaybetmedim değil mi?”

“Carter, beni *asla* kaybetmeyeceksin.”

51

PROVALAR & KONUŞMALAR & BANYOLAR & KAHRETSİN

Carter

Güneş yüzümü ısıtıyor, esinti saçlarımı okşuyordu. Bir sincap ağacın arkasından fırladı ve arka ayakları üzerinde durup başını eğerek bana bakıyordu. Bunu, sanki benden bir şey istiyormuş gibi üçüncü kez yapıyordu.

“Sana verebileceğim hiç yiyeceğim yok. Üzgünüm, küçük dostum.”

Onun bir mezar taşına tırmanıp diğer tarafından aşağı kayışını izlediğim sırada hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi cıyaklıyordu. Dublin başını kucağımdan kaldırdı, bakışları benden sincaba kaydı ve sonra eğlenceye katılmak istiyormuş gibi bana geri döndü.

Bugün burası sessizdi ama sanırım çoğu insan cumartesi sabahlarını ölümlerle değil, yataklarında geçiriyordu.

Bir ay öncesine kadar buraya bir kez gelmişim; yedi buçuk yıl önce, gelmem gereken tek gündü. Çoğunlukla babamın yanımda olduğunu hissettiğim yer burası değildi ve Olivia bunun sorun olmadığını söylüyordu.

Yine de işte buradaydım; mezarının tam karşısındaki bankta, bu hafta her gün gittiğim yerde oturuyordum. İronik bir şekilde, bu hafta Olivia’nın kolları dışında huzur bulduğum tek yer burası olmuştu. Evde olmak zordu çünkü her şey daha az ev gibi hissettiriyordu. Her şey orayı yuva yapan kayıp kişiyi hatırlatıyordu.

~

Perşembe sabahı Olivia’nın yanağını göğsüme yaslıyken uyanıldığında her şeyin yoluna gireceğini biliyordum ama yine de veda

etmek, Cara onu şımartmak için tatil köyüne götürmeden önceki son gününde okula gidişini izlemek zordu. Bu da demek oluyordu ki ev hâlâ boştu, Dublin ve ben onun yokluğu konusunda aynı derecede huysuzduk.

Bu yüzden günlerimi burada ve Hank'ın yanında geçiriyordum. Hank, nefret ettiğim şekilde değil de ihtiyaç duyduğum şekilde sessizdi. Sadece yanında olmama, hissetmem gerekenleri hissetmeme izin veriyordu.

Babam ölmeseydi Hank'le asla tanışamayacak olduğumu çok iyi biliyordum. O olmasaydı nerede olurdum bilmiyordum; her adımda, ihtiyacım olan her şekilde sürekli yanımda oluyordu. Beni bir kullanım kılavuzu gibi okuduğunu söylüyordu ki bu kesinlikle doğrudu. Onunla birlikteyken neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bazen istediğim şeyi değil ama her zaman ihtiyacım olan şeyi anlıyordu.

Saatim bana eve gitmem gerektiğini hatırlatınca, ayağa kalkıp elimi mermer taşın üzerine koydum.

“Seni ve kendimi gururlandıracağıma söz veriyorum. Seni seviyorum.”

Arabaya dönmeden önce Dublin onaylarcasına havlamıştı. Onu arka koltuğa bindirdim. Neden zahmet ettiğimi bilmiyordum, direksiyona geçtiğim anda öne atlamıştı.

Eve geldiğimde Adam'ın kamyoneti garaj yolundaydı. O, köpeği Bear ve Garrett ön verandada uzanıyorlardı.

Kapımın kilit şifresini değiştirmek zorunda kalmıştım. İnsanların beni kontrol etmek istemesini anlıyordum ve buna minnettardım ama sürekli gelen ziyaretçiler çok fazla olmaya başlamıştı. Biraz yalnız kalmaya, sürekli kulağımda çınlayan seslere ara vermeye ihtiyacım vardı. Hissetmem gereken şeyleri hissetmeye ihtiyacım vardı ve etrafım her zaman *çok fazla* şey hissetmediğimden emin olmak isteyen insanlarla çevriliyken bunu yapamıyordum.

Bir de Dublin'le birlikte beni garaj yolundan takip eden bir fotoğrafçı vardı. İki saat sonra, dört numaradan üçünü tuşlarken çekilmiş fotoğraflarım ve ardından ona mülkümde defolup gitmesi için bağırırken çekilmiş bir diğer fotoğrafım vardı. Mahremiyet ihlali hakkında konuşmalıydık.

Garrett beni içeri kadar takip ederken, “Kapı şifresi ayrıcalıklarını ne zaman geri alacağız?” diye sordu.

“Ben evde yokken cipslerimi yemeyi bıraktığın zaman.”

Dublin ve Bear hemen koridorun ortasında bir güreş müsabakasına girdiğinde, Olivia’ya ikinci bir köpek almak isteyip istemediğini sormayı aklıma not ettim.

“Daha kötüsü de olabilirdi.” Garrett kilerimi açtı, bir somun ekmek çıkardı ve iki dilimi kızartma makinesine attı. “*Oreo*’larını yiyebilirdim.”

“O zaman da gelecek sezon için bir sağ kanat oyuncumuz eksik olurdu.” Fıstık ezmesi ve reçeli çıkarırken elimi ona doğru savurdum. “Evde yiyecek hiçbir şeyin yok mu?”

Ağızına bir kaşık fıstık ezmesi atıp, “Terror acoktım,” diye mırıldandı.

Adam sırtarak beni izliyordu.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Bir omzunu kaldırdı. “Sadece senin adına mutluyum. Ve seninle gurur duyuyorum.”

“Ben bir şey yapmadım,” diye mırıldandım. “Olivia yaptı.”

“Bu doğru değil. Polis raporunu sen hazırladın. Onu ilk sıraya koydun ve gururunu bir kenara bırakıp sen olayı çözene kadar dayanması için ona yalvardın.”

“Evet, dostum.” Garrett ekmekleri üst üste koyup kocaman bir ısırik aldı ve kolunu omuzlarıma atarken sandviçinin yarısını mideye indirdi. “Seninle gurur duyuyoruz. Ayrıca, *adını vermemem gereken kadın* onu hapisneden aradığında Adam çok kızdı ve ona siktir olup Denver’a geri dönmesini söyledi. Kızgın Adam çok nadir bulunur, onunla geçirdiğim her ana değer veriyorum.”

Adam ensesini ovuşturdu ama başını eğmeden önce yüzünde beliren o gülümsemeyi görmüştüm ve lanet olsun, ben de gülümsüyordum.

Yavru köpekler hafta sonu için bakıcıya bırakılana kadar, Garrett’in o kadar çok yiyeceklerimden yemesini izlemiştim ki şimdi ben de acıkmıştım. Adam’a *McDonalds*’ta bir mola vermesi için yalvardım, bakımevinin önündeki bankta oturan Hank için özel bir şeyler eklediğinden emin oldum. Ayaklarının dibinde bavullar, başında bü-

yük boy *Vipers Stanley Kupası Şampiyonu* yazan şapkası, yüzünde ışıltılı bir sırtış vardı.

“Pekâlâ, beyler. En şık takım elbisemi hazırladım, yani Cara son anda Bay Brodie’yi ekmeye karar verirse endişelenmeyin; onun yerine ben geçebilirim.”

Düğün gününde Cara’yla uğraşmanın yaşlı dostumun kalp krizi geçirmesi için yeterli olacağıma emindim. Emmett’in sağlığı için endişeleniyordum, o yıldız bir atletti.

Düğün Whistler’daki *Four Seasons*’da, yaklaşık doksan dakika uzaklıktaydı. Cara, daha altı ay önce nişanlanmış olmalarına rağmen mekânı geçen yaz rezerve etmişti. Gerçi tanıştıkları günden beri düğünlerini planlıyorlardı.

Abartıyormuşum gibi gelebilirdi ama abartmıyordum. Tanıştıkları gece oradaydım. Emmett ona Bayan Brodie demişti. *Yüzüne karşı*. Cara buna bayılmış ve o zamandan beri ayrılmaz olmuşlardı.

Vardığımızda otel çok kalabalıktı. Odaların yaklaşık yüzde sekseini düğün misafirlerine ayrılmıştı. Bu akşamki prova yemeği sadece düğün ekibi ve yakın aile için olsa da konukların çoğu hafta sonu ya da daha uzun bir süre için buradaydı.

Emmett’in orada olduğunu söylediği resepsiyon alanına doğru ilerlerken bunun iyi mi, yoksa kötü bir başlangıç mı olduğundan emin değildim. Emmett orada, Olivia’yla birlikte köşede saklanıyordu. Bu sırada Cara, bornozu, terlikleri ve havluyla sardığı saçlarıyla etrafta dolaşüyor; çatal dizilimi ve pencere duvarından sızan güneş ışığının gelinle damadın masasında yüzünün parlamasına neden olacağı konusunda bağırıp çağırıyordu.

“Ama, Care.” Olivia ona doğru temkinli bir adım attı ama Cara arkasını döndüğünde Emmett minik kızım kendisiyle birlikte köşeye çekti. “Sadece, şey, daha öğlen bile olmadı. O masada oturduğunda yarın akşam yemeği vakti olacak. Aynı şekilde parlamayacak.” Emmett’in elini omzundan çekip pencereye doğru ilerledi ve gökyüzünü işaret etti. “Güneş orada, gökyüzünde yeterince alçakta olacak, o zamana kadar turuncu ve pembenin güzel bir tonunu alacak.”

Cara gözlerini kırpıştırarak Olivia’ya baktı. Altı kez kırpmıştı. Pencereye yaklaştı, Olivia’nın gördüklerini görüyormuş gibi dışarı

baktı. Sonra kollarını en iyi arkadaşına doladı. “Ah, haklısın! Tanrıya şükür.” Sırtlan gibi kıkırdadı. “Bir an için kendimi kaybettim.”

“Evet, bir an için,” diye mırıldandı Emmett ve Cara’nın ona attığı ters bakış karşısında hemen duvarın arkasına sindi. Bakışları kapının kısmen gizlediği üçümüze takıldığında bize doğru atıldı. “Siktir. *Tanrı’ya şükürler olsun.*”

Olivia’nın tüm yüzü kızarmıştı. Bir elini alnına götürmesine rağmen tamamen kasıtlı olduğu anlaşılan bir hareketle bir peçeteyi ve birkaç çatal bıçak takımını yere fırlattı. “Ah, hayır. Şuna bakar mısınız? Çok sakarım.” Dizlerinin üzerine çöktü ve Cara odanın öbür ucundan bize doğru koşarken uzun süre yerdekileri toplamakla oyalandı.

Bunun olacağını hissediyordum. İki gecedir Cara’yla burada kapalı kaldığından beri konuşacak, bir sonraki adımımızın ne olacağına karar verecek fazla zamanı olmamıştı. Bir sonraki adımımızın ne olduğunu biliyordum. Eminim o da biliyordu. Yine de ona alan tanıyıp bu gerginliğe son vermek istiyordum.

“Ah, güzel! Geldiniz!” Cara kolunu benimkine dolamadan önce yanaklarımızdan öptü. “Sizin için büyük işlerim var, çocuklar. Büyük işler.” Bana göz kırptı. “Senin için çok büyük bir şey yok. Bu hafta sonu en önemli işi sen yapacaksın. Fazla çalışmana izin veremem.”

İş söz konusu olduğunda beni rahat bırakacağından şüpheliydim ve bizi sandalyelerle dolu bir odaya götürdüğünde haklı olduğum kanıtlanmıştı.

Yanlarında beyaz örtüler olan sandalye yığınlarını işaret etti. “Bu akşamki yemek için kokteyl salonunda bunlara ihtiyacım var, örtüleri takın.” Ahşap sandalyeleri işaret etti. “Bunları yarın sabah yapabilirsiniz. Dışarıdaki tören alanına gidecekler.” Sanki söyleyecek bir sırrı varmış gibi bize yaklaştı. “Her sandalyenin arasında on beş santim olacak. Ne eksik ne fazla. Anlaşıldı mı?”

“Bunu yapması için birine para ödemiyor musunuz?” Adam hepimizin cevaplanmasını istediği soruyu sormuştu.

“Evet ama onlara güvenmiyorum.”

Garrett’in gözleri kocaman oldu. “Ve bu konuda bize güveniyor-sun?” Ensesini ovuşturarak tişörtünü çekiştirdi. “Düğün gününüzde bir şeyleri berbat edersek gazabına uğramak istemem.”

Parmaklarını çenesine dokundurarak, “Size güveniyor muyum?” diye mırıldandı Cara. “Hayır, pek sayılmaz. Ama düğünümünden sonra da sizi sevmeye devam edeceğim, bu yüzden bunları sizin yapmanız en doğrusu.” Sırıtiyordu ama bu sırıtış korkutucu, geri çekilmemize neden olan türden bir sırıtişti. “Ayrıca, sandalyeleri mükemmel bir şekilde yerleştirmek ne kadar zor olabilir ki? Sadece beni mutlu edin, tek istediğim bu.” Omuzlarımıza pat pat vurdu ve kıkırdayarak dışarı süzüldü.

“Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Adam. “Korkuyorum.”

Bir elimle sırtına vurdum. “Hepimiz korkuyoruz, dostum.”

Cara beyaz danteller içinde çok güzeldi. Parlıyordu, mutlu ve neşeliydi. Yanımıza girdiğinde sandalyelere baktı. “İyi iş çıkarmışsınız, çocuklar.”

Tekrar ediyorum: *Cara, “İyi iş çıkarmışsınız, çocuklar,” dedi. Anında çocuklarla bir beşlik çakmıştı.*

Fakat gözlerimi alamadığım, gece mavisi saten elbise giymiş, siyah saçları iri dalgalar halinde sırtından aşağı dökülen büyüleyici kadındı. Gittiği her yerde onu takip ediyorlar, dudaklarına götürdüğü her bir kadeh şarabı sayıyorlar, çantasından bir kâğıt parçası çıkarmasını, okurken dudaklarını oynatmasını ve sonra buruşturup atmasını izliyorlardı. Ancak bu sefer iç geçirmiş, şarabını kafasına dikmişti. Gözlerini sıkıca kapattı ve bara doğru yürüdü.

Beni şaşırtarak bir bardak su istedi.

Konuşmasını yedinci kez okurken çenemi omzuna dayadım. “Beni çıplak hayal et.”

Olivia’nın nefesi kesilmişti, yerinden zıpladığında barın üzerine su sıçrattı. “Tanrım, Carter.”

“Yıldırım kılıcımın tasvir edildiğinde yaratmayı amaçladığı tepki tam olarak budur.” Biraz daha yaklaştım, sesim alçalırken yanaklarının pembeleşmesini izledim. “Biraz şaşkınlık, biraz korku ve bir sürü heyecan.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve o daha fazla düşünmeden telefonumu çıkardım.

Kolumu tutup göz ucuyla bakarken, “Hey,” dedi usulca. “Yeni bir telefon almışsın.”

“Hıhı. Kırılan camların arasından o muhteşem yüzünü göremiyordum.”

Daha önce kullanmadığım duvar kâğıdını görünce gülümsedi. Yatakta boğuluyordu, battaniyeler onu tamamen yutmaya çalışıyordu. Saçları dağınıktı ama gülümsemesi her zaman olduğu gibi nefes kesiciydi.

Fotoğraflarımın arasında gezinirken bu sabah erkenden çektiğim bir fotoğrafa rastladım. “Bu resmi sana Dublin yaptı.”

Başını Olivia’nın yastığına koymuş, bir köpek ve çöp adam gibi bir kadın figürü olan bir çizimin yanında dinleniyordu. Köpeğin ağzından, “*Seni özledim, anneciğim. Hav!*” yazılı bir konuşma balonu çıkıyordu.

Olivia’nın tüm yüzü parlak gülümsemesiyle aydınlandı, boğazından yükselen kahkaha büyüleyiciydi. “Bunu Dublin çizdi, ha?”

Bir omzumu kaldırıp indirdim. “O artık bir Beckett. Aşırı yetenekli olması gayet mantıklı.”

Bir kahkaha daha yükseldi ve tam o gülüşü dudaklarından çalmayı düşünürken kollarını bana doladı. Onu kendime çektim, bu kadar yakın olmanın verdiği hissin tadını bir kez daha çıkarıyordum. Olivia çenesini göğsüme yaslayıp o şapşal gülümsemesiyle beni onurlandırıyor ve ben de başparmağımı dudaklarımın kenarında gezdiriyordum.

O sırada Adam’ın sesi mikrofondan duyulmuştu ve Olivia’nın konuşması için kürsüye gelmesini istiyordu. Olivia’nın yüzü birden düştü.

“Akşam yemeğimin dışarı çıkmak üzere olduğuna eminim.”

Dudaklarımı burnuna bastırdım. “Bunu başarabilirsin.”

“Oley!” Olivia sahneye çıkarken Cara bileğini havaya kaldırmıştı. “İşte benim en yakın arkadaşım! Yürü be kızım!”

Buradan endişesini, onu yiyip bitiren gerginliğini görebiliyordum ve gözlerimiz buluştuğunda ona göz kırptım. Bana gülümsedi.

“Herkesin hayatında bir zaman gelir ve ruh eşinizle, sizi hayatınızın sonuna kadar sevecek ve değer verecek, size sarılacak ve asla bırakmayacak kişiyle tanışırsınız.”

Kalabalıktaki tüm kadımlar *yaaaa* derken, Emmett de Cara’ya sınırtıyordu.

“Cara için o gün on yedi yaşında benimle tanıştığında gerçekleşti.”

Emmett'in ağız açık kaldığında Cara masaya vurarak, "Evet, öyle oldu, bebeğim!" diye bağırdı.

"Cara'nın oda arkadaşım olması için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama 1.77'lik Cara bana bir kez baktı, patronluk taslaması için mükemmel bir beden olduğumu ilan etti ve hemen ardından ellerime bir shot tekila tutuşturdu. Saat sabahın onuydu ve ne kadar dehşete düşmüş olsam da en iyi arkadaşımı bulduğumu biliyordum.

"Cara Emmett'le tanıştığında gecenin bir yarısı eve geldi, üzerime atladı ve ona hokey hakkında bildiğim her şeyi öğretmem gerektiğini söyledi çünkü kocasını bulmuştu ve görünüşe göre o da 'hokeyle falan çok ilgiliydi'." Havada elleriyle yaptığı tırnak işaretleri tam yerinde kullanmış ve Cara'nın taklidi birebir aynısıydı. "Emmett, Cara'ya seninle paten kaymayı kabul etmeden önce tam dört kez teklif ettin. Çünkü önce ona paten kaymayı öğretmek için üç hafta harcadım. Bu sürenin en az yarısını buzun üzerinde yatarak ve bir erkeği etkilemek için bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacak kadar güzel olduğundan yakınlıkla geçirdi."

Cara omuz silkti. "Bu doğru."

"Emmett, Cara sana bir kez baktı ve dünyasını değiştirecek kişinin sen olduğunu anladı." Olivia dudaklarını yaladı, elindeki kâğıda bakmadan önce gözlerini bana dikti. "Tanışmanız iki dünyanın çarpışması, bir renk patlaması gibiydi. Onun vahşiliğine sakinlikle karşılık verdin ve her zaman onu aşka boğdun. Paylaştığınız sevgi, her zaman sınırsız bir tutku, güçlü bir takıntı, sınır tanımayan ve her geçen gün daha da güçlenen bir aşk dışında hiçbir şeye razı olmamanın ilham kaynağı oldu."

Gözlerini kısıtı ve kısılmış gözlerini kırıştırdı. Başını kaldırdığında bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerini tekrar kırıştırdı, Cara ve Emmett'e gülümsemeden önce yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

"En iyi arkadaşım için isteyeceğim tek şey, onu senin kadar delice seven bir adam." Kadehini kaldırdı. "Birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağınızı biliyorum çünkü düğün süreci boyunca birbirinizi öldürmediniz, gelinin kim olduğu düşünüldüğünde bu inanılmaz derecede etkileyici. İkinizi de sonsuz kadar çok seveceğim."

Çok sevdiğim iki insanın en sevdiğim insanı kucaklayışını izledim ve sonraki bir saat boyunca Garrett, Adam ve Emmett'in kardeş-

lerinden birinin Olivia'yı dans pistinde döndürüp durmalarını kıskanmıyormuş gibi yaptım.

Yanına yaklaştığımda bir kadeh köpüklü şarabını yudumluyordu.

“Bir banyoya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Öyle mi? Çünkü son bir haftada yirmi saatten az uyuduğumu ve yukarı çıkıp sızmam gerektiğini düşünüyordum.”

“Kesinlikle önce banyoya ihtiyacın var.”

Gülümsemesini kadehinin kenarına gizlerken şarabını bitirip masaya bıraktı. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve onu koridorda çekiştirerek açılan ilk asansöre götürdüm. Sessizce bindik, Olivia sırtışını bastırmaya çalışırken ben aynalı duvarların yansımasında ona göz kırptım.

Onu odaya doğru götürürken, “Hangi odanın benim olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bağlantılarım var.”

“Bağlantının adı Cara mı?”

“Hmm...” Anahtar kartını elinden alıp kapıdan geçirdim. “Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor ama emin olamıyorum.”

Tekrar kıkırdadı. Bu gece sadece bu kahkahalar için yaşadığıma yemin edebilirdim.

“Git elbiseni çıkar.” Onu odaya soktukten sonra banyoya girdim. “Sana Carter Beckett özel banyosunu hazırlayacağım. Ekstra rahatlatıcı falan.”

Banyonun musluğunu açıp elimi suya tuttum, onun sevdiği şekilde neredeyse haşlanana kadar ısındıktan sonra en sevdiği banyo topunu içine attım. Otelden odasına koymasını istemiş olabilirdim ya da olmayabilirdim. İşim bittiğinde, Olivia'yı kapı aralığında, hâlâ giyinik bir şekilde beni izlerken buldum.

Ayaklarının dibine çömelirken, “Yaramaz kız,” diye mırıldandım. Ayak bileğini avucumun içine alıp, siyah topuklu ayakkabılarını teker teker çıkardım. Kendi kendime gülümsüyordum, on santim aşağı inmişti ve dengede durmak için omuzlarıma tutunuyordu. “Yaramaz kızlara ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Cezalandırılırlar.” Gözleri yüzümde dans ederken yüzünde arsız bir gülümseme belirdi. “Kucağında ya da dizlerinin üstünde.”

Güldüm ama gerçek şu ki cezalandırma havasında değildim. Olivia'nın da öyle olduğunu sanmıyordum ama rol yapmak, yeniden kendimiz olmak eğlenceliydi. Bir dahaki sefere Olivia'ya sahip olduğumda, acele etmeyecektim. Bütün geceyi onu severek, ona taparak geçirecektim ve sabah olduğunda, yine de yürümekte zorlanacaktı ama ona yatağında kahvaltı hazırlayacaktım.

Bunun yerine, narin fermuarını açmak için onu döndürdüm.

“Açabilir miyim?”

Teni ısındı. “Evet.”

Fermuar kolaylıkla açıldı, mavi saten elbise kaydı ve her santimini öptüğüm, aşkla mühürlediğim süt gibi teni ortaya çıktı. Elbise dolgun kıkına ulaştığında keskin bir nefes aldım.

Bundan daha ileri götürmek istemiyordum ama sonra en son seviştığımızda dudaklarımla teninde bıraktığım izi gördüm; tam orada, belinin etrafında kıvrılıyordu. Ne olduğunu anlamadan elbisesinin askılarını kollarından aşağıya doğru çektim, saten parça kalçalarının üzerinden kaydı ve ayaklarının dibinde toplandı.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarının her iki yanındaki dantellerin içine soktum ve dudaklarımı o küçük morluğa bastırdım. Olivia'nın nefesi kesilmişti, yumuşacık tenindeki tüyler diken diken olmuş ve elleri canı pahasına benimkileri tutuyordu.

“Bırak, hayatım,” diye mırıldandım. Bırakıp iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirmeme izin verdi.

Onun önünde durmak ve her zerresini içime çekmek istiyordum. Her şeyini, sevdiğim bedeninin her santimini takdir etmek istiyordum. Fakat bu, bundan çok daha fazlasıydı ve onu bu konuda acele ettirmeyecektim.

Elini tutup onu küvete götürdüm. İçine girip köpüklü suya daldı ve ben oturma odasında kayboldum. Birkaç dakika sonra geri döndüm, dizlerim pelüş banyo paspasına çarparken küvetin kenarına dumanı tüten bir fincan çay koydum.

“Keşke kalabilseydin, Carter.”

“Keşke.” Ancak ikimiz de yapamayacağımızı biliyorduk. Bu gece damattan ben sorumluydum ve telefonumda Adam'dan gelen bir yardım talebi vardı: Cara'nın bir sandalyenin üzerinde durduğu ve Emmett'in onu yakalamak üzereymiş gibi görüldüğü bir fotoğraf.

Saçlarını omzunun üzerinden çektim, parmaklarımı teninde ve tenini süsleyen minik çillerde gezdirdim. O çok güzeldi, benim kursesiz eşimdi; sanki aynı anda yaratılmış ve bir gün birbirimizi bulup tamamlamak için var olan iki yarım gibiydik.

Geçen hafta göğsüme iyice gömülmüş olan acıyı hafifletmeye çalışarak başımı öne eğdim. Olivia'ya baktığımda ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Sensiz yaşamaman nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu asla tecrübe etmek istemediğim bir şey."

İkimizi de bir daha asla o duruma sokmayacaktım.

"Carter," diye fısıldadı Olivia. Parmakları elmacıkkemiğimin üzerinde geziniyor, saçlarımın arasından geçiyordu. "Eve dönmek istiyorum."

Kalbim tekledi. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Evet."

Öne doğru eğilip dudaklarını benimkine bastırdı. İlk başta temkinli, suyu test eder gibi yavaştı ama parmaklarım saçlarına daldığında, dudakları bir iniltiyle aralandı.

Ayrılmak, dudaklarımı alnına bastırmak ve ayağa kalkmak için içimdeki tüm kuvveti kullanmam gerekmişti.

"Mihrapta görüşürüz." Ona gülümsedim ve yüzünün güneş ışığı gibi parlamasıyla kalbim yerinden çıkacaktı.

"Carter." Olivia'nın ürkek sesi beni kapının eşiğinde döndürdü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ollie kızım."

NE YAPIYOR O?

Olivia

Malum nedenlerden dolayı garsonu koridorda durdurmayı umuyordum.

Bunun en bariz nedeni, kapı gıcırdayarak açıldığında Cara'nın başını şimşek gibi çevirmesiydi. Garson kafasını içeri uzattığında, çoğumuzun bütün gün olduğu gibi dehşete düşmüş görünüyordu. Daha öğlen olmuştu.

"Ne?" diye bağırdı Cara.

"Sanırım bu benim için." Kıkırdamam hiç de gergin *değildi*. Ayrıca, kesinlikle benim içindi. Kokusunu alabiliyordum.

Tepsiyi gülümseyerek ve sessizce teşekkür ederek aldıktan sonra gizlice banyoya girip kapağı açtım.

Ah, bebeğim, evet. Annene gel. İnleyebilirdim ve kesinlikle parmaklarımı ısıırıyordum.

Dişlerim o iki yüz gram ağırlığındaki, Amerikan peyniri, pastırma ve ızgara soğanla bezenmiş, yüzde yüz dana etinden yapılmış köfteye battığı anda, adeta tat tomurcuklarım patladı. Göz kapaklarım kapanırken, bedenimi titretip geçen bir inilti dudaklarımdan döküldü.

O sırada banyo kapısı hızla açıldı.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun, Liv?"

"Çok üzgünüm."

Güzel gelin kollarını göğsünde birleştirdi. "Hayır, değilsin."

"Sadece greyfurt dilimleri ve suyla yaşayamam. Bir şeyler yemeye ihtiyacım var." Bir mimoza ve tarçımlı çörek de iyi olurdu.

Cara kollarını havaya kaldırarak neredeyse hamburgerimi ellerimden düşürüyordu. "Ama *benim* elbisemin içine girebilmek için greyfurt yemem ve su içmem gerekiyor! Bana destek olman gerekiyordu!"

“Seni destekliyorum. Ama bu senin düğünün, benim değil. Ayrıca gelinliğin içinde harika görünüyorsun ve boş yerin var.” Onunla her provaya gitmiştim, bunu biliyordum. Hamburgerimi uzatıp kaşlarımı oynattım. Kızgınlığının ötesinde buna çekildiğini görebiliyordum. “Gerçek bir şeyler yemek için kokteyl saatine kadar dayanamam.”

Cara kahkaha attı. Biraz alttan alan ama bezgin bir gülüştü bu ve bana iyi hissettirmiyordu. “Ah, tatlı, saf Olivia. Kokteyl saatinde yemek yiyebileceğini mi sanıyorsun? Hayır, hayır, hayır. Fotoğrafın çekilecek. Hayır, akşam yemeğine kadar yemek yemeyeceksin, bebeğim.”

Bu yıkıcı haberle yüzüm düşmüştü ve Cara öne atılarak bileğimi kavradı. Hamburgerimin yarısı büyüklüğünde bir ısırık aldı.

“Ah. Siktir. *Evet*. Çok iyi.”

“Sakın makyajınızı bozmayın!” Makyöz aceleyle banyoya girdi ve beni görünce iç geçirdi. “Rujun tamamen bulaşmış.”

Kalanını ağızıma tıktırırken, “*Üzgönööm*,” diye yalan söyledim.

Cara beni yanımdan dürttü. “Parlıyorsun. Dün gece sevişmediğine inanmıyorum.”

En az on beşinci kez, “Sevişmedim,” diye ısrar ettim.

Cara gece yarısı beni uyandırıp ne kadar iyi becerildiğimi sormuştu. Onun sözleriydi, benim değil. Yani cevabım, *henüz becerilmedim* olmuştu. Fakat yirmi beş dakika sonra, ışıklar kapalıyken kapımız açılmış ve Carter yatağımın dibinde belirmişti. Ne o tek kelime etmişti ne de ben, sadece arkama sokulup dudaklarını boynuma bastırmasının keyfini çıkarmıştım. Cara, güzellik uykusunu alabilmek için en azından sessiz sevişme nezaketini göstermemiz gerektiğine dair bir şeyler mırıldanmış ama dakikalar sonra Carter bana sarılmış halde uyuyakalmıştım ve bu sabah uyandığımda çoktan gitmişti.

Yani becerilmemiştim ama bir haftadır ilk kez iyi bir gece uykusu çekmiştim. Kendimi yenilenmiş ve biraz umutlu hissediyordum, bu bir kadın için harika şeyler demekti.

İki saat sonra rujum düzeltilmişti, üzerimde simli şampanya rengi bir elbise vardı ve yerden, rahat hissettiğimden birkaç santimetre daha yüksektim. Cara’nın annesinin elbisesinin son düğmesini ilikledikten sonra geri çekilip gözlerini kırptırmasını izledim.

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. “İnanılmaz güzel görünüyorsun, Care.”

Parlamayı unutun, tepeden tırnağa adeta ışıltı saçıyor. Parmaklarını narin saten kumaşın üzerinde gezdirerek titrek bir nefes aldı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Parmağındaki elması düzelttim ve gülümsedim. “Senin adına çok mutluyum.”

“Ah, lanet olsun.” Gözlerinin kenarını sildi. “Biraz sulu göz oldum.” Ellerini sallıyordu. “Ayrıca gergin. Çok gerginim. Neyim var benim böyle?”

Çılgınca salladığı ellerini tutup sıktım. “Gergin olmam gerektiren bir şey yok. Sen ve Emmett. Tanıştığınızdan beri bugünü planlıyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla.”

“Ya son anda korkup vazgeçerse? Ya geri adım atarsa?” Okyanus mavisi gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. Onaylamayan bakışlarım karşısında kıkırdadı ve bileğinin bir hareketiyle endişelerini üstünden attı. Elleri kıvrımlarının üzerinde gezindi ve kalçasını savurdu. “Evet, haklısın. Tüm bunlara kim karşı koyabilir ki?”

“İşte benim kızım. Şimdi gidip sana bir koca bulalım.”

“Off.” Dönüp Cara’ya baktım. “Beni itmeyi bırakır mısın?”

“Özür dilerim. Çok özür dilerim. Gerginim. Ne yapıyorlar? Neden hâlâ hazır değiller?” Sanki gizlice bakmaya çalışıyormuş gibi başını eğdi.

“Kes şunu. Sakinleş. Öylece durmuş konuşuyorlar. Emmett muhtemelen her şeyde olduğu gibi yarım saat geç kalacağını düşünmüştür.”

Şu anda bir sıra insanın üzerine eğilmiş, gelininin tam tersi şekilde, dünya umurunda değilmiş gibi gülüyordu. Manzarayı inceledim, ağaçlar ve dağlar bu muhteşem mavi gökyüzünde çarpıcı bir fon oluşturuyordu. Adam ve Garrett birkaç takım arkadaşıyla konuşuyordu ama Carter’ı hiçbir yerde göremiyordum. Tabii onu aradığım falan yoktu.

“Gidip ona başlamaya hazır olduğumuzu söyler misin?” Cara beni cam kapılara doğru itti.

“Sırf beni itmeyi bırakman için.” Kapıyı açtım. Beni son bir kez iterek bahçeye çıkardığında tuğladan bir duvara çarptım.

Tuğla duvar değildi. Erkek arkadaşımdı. Benim... Carter'ım.

"Ah. Kahretsin. Özür dilerim." Parmaklarım onun kollarına dolandı, o da belime sarıldı ve beni gülünç topuklu ayakkabılarımın üzerinde sabitledi.

Carter'm gözleri üzerimde dans ediyordu. Vücuduma göz gezdirirken yüzünde beliren o yarım sırıtış küstahçaydı. "Bir gecede uzadın mı?"

Onu siyah takım elbisesi içinde görünce dizlerim titredi. Her zamanki asi dalgaları uysallaştırılıp düzgünce taranmıştı, sakalları yeni tıraş edilmişti ve o kalp durduran gamzeleri açıkça görünüyordu.

"On iki." Kelimeler ağzımdan amaçsızca dökülmüştü.

Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Şey, benim..." Ayağımı elbisemin içinde yukarı doğru kaldırdım. "On iki. Topuklu. Uzun." *Pekâlâ, millet, harikaydı. Ben eve gidiyorum.*

Carter'm yüzüne otuz iki diş bir sırıtış yerleşti. "Kesinlikle göz kamaştırıcısınız, Bayan Parker."

"Teşekkür ederim. Teşekkürler. Sen de." *Ben neden böyleydim?* "Saçın... yüzün... Cara, Emmett'in hazır olduğunu bilmesini istiyor."

Kıs kıs gülerек eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Ona söyleyeceğim."

Cara'nın kolu beni tekrar içeri çekti. "İtiraf etmek istediğimden daha fazlasını duydum. Sana soğukkanlı davranmakla ilgili hiçbir şey öğretmedim mi? Sen ümitsiz vakasın, kadın."

Aynı fikirde olmadığımı söyleyemezdim, bu yüzden müzik başladığında diğer nedimelerin arkasında sıraya geçtim. Koridorda ilerleme sırası bana geldiğinde, görmek istediğim tek kişiyi gördüm.

Carter yüzünde şapşal bir gülümsemeyle adımları saymaya çalışmamı izliyordu; koordinatör çok hızlı olduğumu söylemişti, ki bu ironikti çünkü bilirsiniz, çok kısıydim. Omuzlarını dikleştirdiğinde daha uzun duruyordu ve ben kemerin altından geçip yerimi aldığımda sırıtışı daha da büyümüştü. Müzik değişirken bana göz kırptı ve Cara yanında babasıyla cam kapılardan geçerken herkes cam kapılara döndü.

Bir kraliçe gibi koridorda ilerliyordu, gözyaşlarını tutmaya çalışı-

şırken burnu kırıışmıştı. Emmett savaşı kaybettiğinde yakışıklı yüzünden sessiz gözyaşları aktı ve Carter ceketinden çıkardığı cep mendilini ona doğru uzattı.

Onların içten yeminlerinde, birbirlerini her zaman seveceklerine ve destekleyeceklerine dair verdikleri sözlerde kaybolmuştum. Ben gözyaşlarımı silerken Carter'ın gözleri bana odaklanmıştı.

Yaklaşık beş yüz kişilik kalabalık ayağa fırlarken Cara ile Emmett karı koca olarak ilk kez öpüştü. Ardından Cara Emmett'in sırtına atladı ve Emmett onu koridordan aşağı taşıyarak gözden kayboldu.

Carter bana doğru yaklaşıp kolunu uzattı. "Gidelim mi, prenses?" Gözyaşlarımın arasından ona doğru sırttım. "Gidelim."

"Bunu bitirecek misin?"

Bıçağıyla kaburga etimin kalan kısmım işaret eden Carter'a bakıyordum, gözleri soru doluydu. İçimi çektiğim anda sırttı, bıçağını bifeğeime batırıp tabağına kaydırıldı.

"Tabağıımı silip süpürebilmek için yanıma oturmak istediğini düşünmeye başlıyorum."

"Hayır. Yanına oturmak istedim çünkü sana kafayı takmış durumdayım." Eli bacağıma indi, yırtmacın altından kayıp tenimi ısıttı ve kalp atışlarımı aşağıya, aşağıya, aşağıya çekti. Çenemi parmaklarının arasına alarak dudaklarını benimkinin üzerine doğru eğdi. "Ve böylece istediğim zaman bunu yapabilirim."

Önce dudağıımın bir köşesini, sonra diğerini öptü. Sonra alt dudakımı, ardından da üsttekini. Sonra dudakları nihayet benimkileri kapladığında, dudaklarım onun için, onu hissetmek, onu tatmak, ona arzuladığı her bir parçamı vermek için istekli bir şekilde aralandı.

Bugünün her anı mükemmeldi ve akşam yemeğinden sonra tuvaletten döndüğümde, Carter'ı balo salonunun bir köşesinde ağabeyimle konuşurken bulduğumda hafif bir dehşete kapıldım.

Ardından çok garip bir şey oldu. Jeremy güldü, el sıkıştılar ve sonra... sarıldılar.

Neler oluyordu?

Alannah kollarını Carter'm bacaklarına dolayarak odanın öbür ucuna doğru çekiştirdi ve Carter da onu kucaklayarak dans pistinde bir tur attırdı.

Jeremy yanıma sokulup kulak mememi çekiştirdi. "Ne yani, onu öldüreceğimi falan mı sandın?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Aklımdan geçti, evet."

"Hayır, Carter iyi bir adam."

Kaşlarım yukarı fırladı. "Bu kelimeler daha önce senin ağzından hiç çıkmamıştı."

Omuz silkti. "Hatalı olduğumu kabul edebilirim."

"Gerçekten edemezsin. Asla. Hayatımda hiç böyle bir şeyi kabul etmemiştin."

"Ah, kapa çeneni."

Müzik değişti ve Carter'ın tanıştığımızdan beri bana söylediği o tanıdık melodiye gülümsedim. Dans pistinde ağır adımlarla bana doğru yürürken yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

"Bu şarkıyı sen mi istedin?" Hayatımda ikinci kez bu soruyu soruyordum.

"Hıhı." Elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Şarap kadehimi Jeremy'nin göğsüne doğru ittirdim ve elimi Carter'ın sıcak elinin içine koydum. O beni kendine doğru döndürürken elimin avucunun içinde kaybolup gitmesini izledim. Her zamanki gibi kokusu, dokunuşu, beni kendine yakın tutuşu, en sevdiği şarkıyı söylerken dudaklarının kulağımda oluşu inanılmazdı.

Nefesi boynumdan aşağı süzülürken vücudum titriyor ve şarkı sözleri arasında tenimi milyonlarca küçük, şefkatli öpücükle noktalandığında midemde kelebekler uçuyordu.

"Carter." Gözlerimi sıkıp kapattım. "Seni..."

"Seni seviyorum." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seni seviyorum, Olivia."

Müzik sona ererken yumuşak ve nazik dudakları benimkilere dokundu, sırtımdaki parmak uçları beni kendine daha da yakınlaştırıyordu. Adı söylendiğinde alnını benimkine yasladı ve gülümsedi.

"Gidip konuşmamı yapmalıyım, Ollie kızım." Kûrsüye çıkmadan önce beni bir kez daha öptü. Boğazını temizlemesi ve mikrofona dokunması, tüm hokey takımından bir tezahürat almasını sağladı. Gü-

lümsemesi odayı aydınlatıyordu. “Bu gece herkes nasıl?” Kalabalığın gürültüsü arasında sırtıyordu. “Cara’nın bu gece planlayamadığı tek beş dakikanın kontrolünü elimde tuttuğum için çok mutluyum. Tabii ki bunu da kontrol etmeyi denedi. Bana neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğimi detaylandıran çok özel bir dizi kural verilmişti. Ama yanlışlıkla o listeyi kaybettim.”

Cara kollarını göğsünde birleştirdi, bu liste yüzde yüz gerçektir.

“Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben Emmett’in en iyi dostu ve takım arkadaşı Carter. Bugün onun sağdııcı olarak yanında durmaktan onur duyuyorum ama bu aynı zamanda onun için de çok onur verici bir şey çünkü hem kendisine hem de diğer herkese benim gerçekten *en iyisi* olduğumu itiraf ediyor.” Odada yükselen kahkahalar için durakladı. “Cara, siktir, bu gece göz kamaştırıcısın, her zaman olduğun gibi mükemmelliğin resmisin. Siktir, Emmett çok şanslı bir adam.”

Cara elini masaya vurarak, “*Carter!*” diye haykırdı.

“Ah, doğru. Tüh ya.” Utanmış gibi kıkırdadı. “Sadece beş küfürle sınırlı olmam gerekiyordu. Sanırım şimdiden birini kullandım.”

Cara işaretparmağını ve ortaparmağını kaldırdı. “*İki!*”

Parmaklarını saçlarında gezdirirken Carter’ın gözleri büyüdü ve mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarını karıştırdı. “*İki mi?* Hay sikeyim. Yani, siktir. Hayır. Sikeyim. Ah, siktir et. Cara, bunu yapamayacağımı biliyorsun!” Herkese mükemmel sırtışını gösterdi ve Cara yüzünü ellerine gömerek inledi. “Her şeyde mükemmel olamam. Her neyse, bu kadar yeter. Emmett’in ne kadar şanslı olduğundan bahsediyordum. Bu gece buradan cesur, komik ve kocaman bir kalbi olan güzel bir eşle ayrılacak. Ve Cara, şey... sen de bu gece buradan çok güzel yeni bir elbiseyle ayrılacaksın.”

Cara ayağa kalktı, elbisesinin eteğini tutarak usulca kendi etrafında döndü.

“Hepimiz için duygusal bir gün oldu.” Carter dört katlı pastayı işaret etti. “Pasta için bile her şey üst üste gelmiş.”

Odada kahkahalar yükselirken elimi alınma götürdüm. “Aman Tanrım.”

“Emmett ile on sekiz yaşındayken Vancouver’a seçildiğimizde tanıştım. İnanır mısınız, hiç anlaşılamamıştık. Aramızda bir rekabet

duygusu vardı, sanki ikimiz de en iyisi olmak istiyorduk. Emmett ciddiye ve odaklanmıştı, ben ise şapşal ve rahattım. O sessiz ve azimliydi, bense son derece yakışıklıydım ve hâlâ da öyleyim.

“Emmett, sen içinde saklı olan büyük oyuncak ayıyı görmeme izin verene kadar, her seferinde uygunsuz bir şakayla kabuğunu kırarak kalbine girdim. Yapabileceğimi bildiğin her zaman bana ilham verdin ve daha iyisini yapmam için beni zorladın, senin gibi bir arkadaşım olduğu için bugün olduğum adam olduğumu söylemekten gurur duyuyorum.

“Ve Cara. Biliyordum. Seninle tanıştığım anda en iyi dostumu çalacağını biliyordum. Sen o odaya girdin ve onun çenesi yere çarptı. Tek istediği tüm boş zamanını seninle geçirmek, otel odasında saklanmak ve bizimle dışarı çıkmak yerine tüm gece telefonda seninle konuşmaktı. Emmett’in nasıl hissettiğini anlamamıştım...” Gözleri bana döndü ve gülümsedi. “Ta ki onunla tanışana kadar. Ve sonra her şey anlam kazandı.”

Carter duraksadı ve bir elini göğsünde gezdirdi. “İkinizin birlikte bir hayat kurmasını izlemek inanılmazdı ve bunun daha da güzelleşeceğini biliyorum. Bunu en iyi arkadaşınızla paylaştığınız için ne kadar şanslısınız. Gelin ve damada.” Kadehini kaldırdı ama sonra bir parmak havaya kalktı. “Ah, bir de son bir şey. Cara, bu takımdan sana. Emmett ile bol şans. Onu çoğu pozisyonda işe yaramaz bulduk ama bu gece onunla yaşayacağım deneyimin tatmin edici olacağından eminiz.”

Carter’a konuşmasmın, hatta pasta katlarının üst üste gelmesi kısmının bile, ne kadar güzel olduğunu söyleyecek zamanım olmadı çünkü DJ buket atma zamanının geldiğini anons ediyordu. Jennie beni kendisi ve diğer kadınlarla birlikte dans pistine ortasına doğru sürüklemeye başlamıştı.

“İstemiyorum,” diye sızlandım.

“Fikrini sormadım,” dedi Jennie. “Ben zorundaysam, sen de zorundasın. Ama uyarayım: Arkanı kolla. Biz Beckettler rekabetçiyizdir.”

“Senin olabilir. Bu gelenek çok saçma.”

Cara soluk soluğa bana doğru döndü. “Düğünümdeki *hiçbir şeye* saçma demediğine eminim, Parker.”

Başımı iki yana sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Aynen öyle. Şimdi lanet olası yerini al.”

İç çekerek Jennie’nin yanında durdum, Alannah önümde bir aşağı bir yukarı zıplarken umarım biri bu lanet buketi almak için birilerini yere sermez diye düşündüm. Boynumu omuzlarımdan üzerinde döndürdüm, gözlerimi kapattım ve kalabalık geriye doğru sayarken bunun bitmesini bekliyordum.

“Beş! Dört! Üç! İki! Bir!”

Bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda gözlerimi araladım. Karşımda Cara’yı gördüğümde kalbim yerinden fırladı; gözlerinde yaşlarla ıslıl ıslıl gülümsüyor ve buketini uzatıyordu.

Bana.

Parmaklarımı çiçek saplarını bir arada tutan ipek ve kadife kumaşa doladı, sonra beni Carter’ın durup gülümseyerek beklediği yere doğru döndürdü.

“Güzel gelinin bu gece burada bunu yapmam için bana tam destek verdiğinden emin olabilirsiniz.”

Cara’nın çenesi omzuma düştü. “Hiç bencil olmadığım konusunu daha sonra derinlemesine konuşuruz.”

Bunu yapmak için tam destek mi? Neyi yapmak için? Bencil olmama konusu mu? Neden bu kadar terliyordum ve daha da önemlisi, Emmett neden telefonunu bana doğrultmuştu?

“Bugün sana seni neden sevdiğimi söyledim mi?” Carter bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve gülümsemesi her saniye daha da büyüyordu. “Seni seviyorum çünkü eğlencelisin, iğnecisindir, aşırı alaycısın ve tanıştığımız gece bana siktir olup gitmemi söyledin.” Cara’nın onun adını haykırışını duymazdan geldi. “Aynı zamanda nazik, yumuşak, hassas ve tatlısın, dünyanın en iyi halası ve lisede sahip olmak için öleceğim bir öğretmensin. Sen sadece kız arkadaşım değilsin, en büyük amigo kızım ve en iyi arkadaşımsın.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi. Bu yaşların nereden geldiğini bile bilmiyordum.

“Neden ağlıyorsun, Ollie? Daha iyi şeylere gelmedim bile.”

“Neler olduğunu bilmiyorum ama bana en iyi arkadaşım ve kız arkadaşım dedin,” diye hıçkırdım. Gömleğinin gevşemiş yakasını kavrarken göğsüne doğru yaslandım.

Beni öpmek için çenemi yukarı kaldırdığında yumuşak kıkırdaması dudaklarımı ısıtıyordu. Bir adım geri çekildi, elini cebine atıp küçük kadife bir kutu çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü.

“Burada yapmam gerekeni bitirdiğinde sana başka bir isimle seslenmeyi umuyorum.”

53

KIPİR KIPİR

Olivia

“Utandın mı?”

Başımı sallamam zar zor fark ediliyordu ama sallıyordum. Bakışlarım odanın içinde gezindi; üzerimizden ayrılmayan gözler, çenele-
rin altında kenetlenmiş ya da kalplerin üzerine bastırılmış eller vardı. Sonunda, karşımda diz çöken adama geri döndüm. “Çok utandım.”

“Seni utandıracağımı söylemiştim,” diye hatırlattı Carter. “Durmamı ister misin?”

“Lütfen durma,” diye fısıldadım.

“Aslında bunu Stanley Kupası Finalleri’nde yapmak istiyordum. Ama Cara, yirmi bin kişinin önünde ve televizyondan izleyen yedi milyon kişinin karşısında utançtan yerin dibine geçeceğini söyledi. Tüm o insanların görmesi umurumda olmazdı. Ama ben sadece seni biraz utandırmak istemişim, yerin dibine geçmeni değil. Cara bunun daha iyi bir seçenek olabileceğini söyledi.”

“Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. O günü görecektik kadar yaşamak istiyorum, utançtan ölmek değil.”

Carter kıkırdayarak ayağa kalktı. Bana doğru adım attığında yan-
ğımı okşadı. “Zor şeyler yaşadığımızı biliyorum. Bu ilişki çoğu kişinin hayal ettiği gibi sorunsuz başlamadı. Yol boyunca çok şey öğrenmek zorunda kaldık ama şahsen, ben bunu başardığımızı düşünüyorum.”

Kıkırdadım, o da gülümsedi.

“Senden önce sadece hokey vardı. Daha fazlasını istemenin, biri-
ni sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim...” Gözlerini kapatarak cümlesini yarım bıraktı ve gözleri tekrar açıldığında bakışları tereddütsüz, bariz bir ihtiyaç ve arzuyla dolup taşıyor; tüm bunlar gözlerini zümrüt gibi parlatıyordu.

“Seni sevme şeklim açıklanamaz. Seninle birlikte olmayı istemekten çok daha fazlası, bu her şeyden çok sana olan ihtiyacım. Sana ihtiyacım var çünkü sensiz bu hayatta bir şeyler hep eksik kalacak, hep ulaşılmaz olacak. Çünkü sen her şeyi güzelleştiriyorsun ve her şey seninle anlam kazanıyor. Sen her şeyin en güzel yanısın; o sımsıcak sarılmalar, yatakta uzanırken yaptığımız sessiz sohbetler, uykulu sabahlar... Eve geldikten sonra seni ilk gördüğümde tüm vücudumun canlanması, yüzünün aydınlanması ve kollarıma atlayıp benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın varmış gibi sarılman.”

“Benim de sana ihtiyacım var,” dedim sessizce. “Kalbimin bana ihtiyacım olduğunu söylediği şeye teslim olduğum anda her şey yerli yerine oturdu. Başlangıçta korkmuş olsam da seni seviyorum, Carter.”

“Önceden hiçbir şey beni âşık olabileceğim fikrinden daha fazla korkutamazdı. Ama şimdi, hiçbir şey beni seni kaybedebileceğim düşüncesi kadar korkutmuyor. Gösteriş meraklısı olduğumu, sahip olduklarımla övünmeyi sevdiğimi, her şeyi herkese göstere göstere yaptığımı söylersin. Haklısın da. Çünkü neden yapmayayım ki? Sahip olduğum her lanet şeyle gurur duyuyorum ve kazandığım için kibirli olduğum şeylerin başında sen ve senin aşkın geliyor.”

Elindeki küçük kutuyu çevirerek aşağı baktı. Gözleri benimkilere döndüğünde kararlı ve kendinden emindi. Dizlerinin üzerine çöktü, elindeki kutunun kapağını yavaşça kaldırdı. “Tüm bu insanlar yüzünden hâlâ utanıyor musun?”

“Hangi insanlar?”

“İşte benim kızım.” Gülerek sol elimi kendi elinin içine aldı. “Seni çok seviyorum. O kadar çok seviyorum ki, bu beni dehşete düşürüyor.”

Elim onun elinde titriyordu, o da sıkarak titremeyi yatıştırıyordu.

“Senden uzaktayken tek yaptığım, tekrar birlikte olabileceğimiz zamana kadar dakikaları saymak. Benim için seninle geçireceğim bir hayattan başka bir seçenek yok. Çok erken olduğunu biliyorum ama zaten bildiğim bir şey için zamana ihtiyacım yok: Seninle sonsuza dek birlikte olmak için asla erken olamaz. Sonsuza dek benim ol. Resmi olarak diyorum çünkü benim için hep sonsuzluğumdun. O yüzden... evlen benimle, Ollie kızım. Evet de.”

“Soruyor musun? Kulağa daha çok...”

“Talep gibi mi geliyor? Çünkü öyle. Sensiz olmayı reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum çünkü ikimiz de oraya ait değiliz. Sen benimsin. En iyi arkadaşım ve sevgilimsin, sonsuzluğun tek versiyonusun ve seni kaybetmeye asla niyetim yok. Tek istediğim seni hayatımızın sonuna kadar kendime yasal olarak bağlamak.”

“Çok romantik.” Dizlerimin üzerine çökerek kollarım boynuna doladım, o da bir kolunu belime sardı. Kalabalık mırıldanıyordu. Bu konuşma epeydir devam ediyordu ama umurumda değildi. “Sonsuza kadar bana bağlı kalmak istediğine emin misin?”

İşte o sevdiğim, orantısız ve kibirli sırtış; karşımdaki adam daha önce kendinden hiç bu kadar emin olmamıştı. “Sonsuza kadar, Ol. Beni kilitle ve anahtar at. Ben seninim, bebeğim. Hep öyleydim, hep öyle olacağım. Eve döndüğümüzde seni romantizme boğacağım.”

Yüzünü, gözlerindeki hiç sönmeye ateşi, umudu, vaadi incelerken akmaya devam eden gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak burnumu kıristırdım. “Seni çok seviyorum, Carter.”

“O zaman neden hâlâ burada bir cevap bekliyorum?”

“Taleplerin cevap gerektirmediğini sanıyordum?” Başparmağımı yakışıklı yüzünü süsleyen kalp kırıcı güzellikteki gülümsemesinin üzerinde gezdirdim. “Seni seviyorum, Carter. Bu hayatı seninle geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok.”

Sert bir yutkunmayla âdemelması hareket etti, gözleri balo salonunun altın ışıltısında dans ediyordu. Gözlerini kırptığında, sağ yanagından aşağı tek bir damla yaş süzüldü.

Gözyaşını dudaklarımla yakalayarak, “Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

Cevap vermedi. *En azından bana.*

“*Evet dedi!*” Carter beni kucakladı, ayağa fırlayıp beni etrafında döndürürken bedenimi göğsüne bastırdı. “O benim karım olacak!”

Beni tekrar yere indirip çarpıcı güzellikteki elması parmağıma taktı, beni geriye doğru yatırdı ve son bir haftadır hasretini çektiğimiz tüm sevgiyle dolu, sahiplenici ve vahşi, çılgınca bir öpücükle dudaklarımı öptü.

Bir daha asla birbirimizin yokluğunu tatmayacağımıza hiç şüphesiz emindim.

Carter hayır cevabını kabul etmeme konusunda şaka yapmıyordu. Limuzin otelin önünde bekliyordu, bavullarım içine yerleştirilmişti. Cara ve Emmett yola çıkar çıkmaz biz de otelden ayrıldık.

Ön kapının yeni şifresini girerken çok sevimli ve utangaç görünüyordu: 1215.

“15 Aralık,” dedi Carter. Verandanın ışığı altında kulaklarının ucuna kadar kızarmıştı. “Tanıştığımız gün.”

İçeri iki adım attım ve durdum, etrafıma bakarken ağzım açık kalmıştı. Topuklu ayakkabılarım elimden düşüp yere çarptı. Parmaklarımı koridorun duvarlarını kaplayan, bizim ve hayatımızdaki tüm harika insanların fotoğraflarıyla dolu çerçevelerin üzerinde gezdirdim. Tekrar bu inanılmaz adama döndüm ve onu fotoğrafların üzerinde asılı duran tahtaya karalanmış kelimeye bakarken yakaladım: *Aile*.

“Bunu ne zaman yaptın?”

“Cuma günü.” Elimi tutup beni merdivenlere doğru çekti. “Gel hadi. Dahası da var.”

Beni ilk boş odaya götürdü; bir masa, deri bir sandalye, ikili koltuk, şu kapsül kahve makinelerinden biri, çay poşetleri ve kafeinsiz kahve kapsülleriyle dolu bir kutu ile bir lambader bulunan küçük bir ofis hazırlamıştı. Çalışma çantam masanın ayaklarına yaslanmış, dizüstü bilgisayarım da üstünde duruyordu.

Carter ensesini ovuşturdu. “Her zaman yerde, sehpanın yanında oturuyor, plan yapıyor ve işaretliyorsun. Belki hoşuna gider diye düşündüm...”

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. “Buraya bayıldım. Eşyalarımı nasıl aldığım sormayacağım ama Cara’nın işin içinde olduğunu varsayıyorum.”

Göğsü gururla kabardı. “Siz ikiniz Whistler’a gider gitmez odana girdim.”

Bu her şeyi açıklıyordu. Perşembe günü işten çıktığımda Cara beni bekliyordu. Eşyalarımız çoktan arabaya yerleştirilmişti ve Whistler’a yola çıkmıştık, böylece cuma günü spa için sabahın köründe kalkabilecektik. Yine de şikâyetçi değildim. Cara’nın parmak uçlarıyla dürtmek suretiyle bana birkaç kez nazikçe hatırlattığı üzere, gözlerimin altındaki torbalar aşırı şişmişti.

Carter beni koridordan yatak odasına götürdü, kapıyı açarken eli elime dolandı. Her zaman güzel bir odaydı ama şimdi...

Serin gecelerde yanına kıvrılıp kitap okumayı sevdiğim şömine-
nin önünde üç büyük minder, battaniyelerle dolu bir sepet ve kitap-
larımın bulunduğu bir yan sehpa vardı. Carter'inkine benzer bir şi-
foniye eklenmişti ama bu daha kısa ve daha genişti, üstünde büyük
bir antika ayna, daha önce boş olan duvara sabitlenmişti ve içinde
kıyafetlerim vardı.

Carter ayçiçekleri, pembe güller ve turuncu papatyalarla dolu gü-
zel bir cam vazoyu işaret etti. "Çiçekçi ona 'Merhaba Gümüşüğü' adını
verdi." Şakağını kaşırken gözleri çiçek, ben ve yer arasında gidip
geliyordu.

"Şu anda utangaç rolü yapmıyorsun, değil mi? Carter Beckett
utanmaz. Mümkün değil."

Sırıtarak beni kendine çekti. "Evindeymişsin gibi hissetmeni is-
tedim."

"Her zaman seninle evimdeymişim gibi hissettim, Carter. Nerede
olduğumuz ya da sahip olduklarımızın bir önemi yok."

"Sana her şeyi vermek istiyorum." Elleri sırtımda gezinip fermu-
arımın üzerinden geçerken kelimeleri sessiz ve içtendi. "Tam olarak
her şeyi."

"İhtiyacım olan tek şey sensin, yemin ederim."

Onu nazikçe duvara doğru ittiğimde nefesi boğazımda düğümlen-
di, dilim onunla birleşirken parmaklarımı gömleğinin düğmele-
rinde gezdirdim. Ellerimi gövdesinde dolaştırdım, dokunuşumun
altında kasların gerildiğini hissediyordum ve gömleği düşene kadar
omuzlarından kollarına doğru ilerledim.

Carter fermuarımı yavaşça indirirken göğsümü duvara bastırdı,
sıcak nefesi omurgamı öpüyordu. Güçlü eller belimi, kalçalarımı
kavradı, elbisem iç çamaşırla birlikte yere düştü. Beni yatağın ke-
narına oturttu. Kemerinin tokasını çekerek pantolonunu ve *boxer*'ını
kalın bacaklarından indirdim. Onları arkasına attığında, ayaklarımın
dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

Carter yüzünü bacaklarımın arasındaki boşluğa bıraktı ve gözyaş-
larının nemini uyluğumun iç kısmında hissettim. Bakışlarını kaldırıp
benimkilerle buluştuğunda kalbim parçalandı.

"Çok korkmuştum, Olivia. Ödüm koptu. Beni terk etmeni izle-
mek ve o anda seni durduracak, sana karşı dürüst olacak, birlikte

üstesinden gelebilmemiz için bana karşı sabırlı olmanı isteyecek kadar güçlü olamamak... Seni hak etmediğimi hissediyordum. Benden daha fazlasını hak ediyordun. Hak ettiğin kişi olmadığım için üzgünüm.” Gözleri düştü ve ardından yüzü, sanki hâlâ kendini değersiz görüyormuş, sanki ilk kez kendi kontrolü dışında gelişen bir durum için kendini affetmiyormuş gibi bir ifade aldı.

Bu mümkün değildi.

Yanağını okşayarak yüzünü kendime doğru çektim. “Seni tüm kursuz anlarımızda seviyorum, ki bunlar çok fazla ama seni kusurlu anlarda da her zaman seveceğim.”

Gözleri minnetle parladı, sevgiyle dolup taşıyordu. “Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm ve ben... ben...” Korku sözlerini bastırıldığında başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerini kırpı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. “Seni asla kaybetmeyeceğim, Ollie. Beni eskisinden daha iyi birine dönüştürdün.”

Buna inanmıyordum, bir saniye bile. Önümde diz çöken bu adam her zaman şu anda tanıdığım, sonsuza dek seveceğim adamdı. Sanırım tüm bu özel parçaları kiminle paylaşacağı konusunda temkinliydi. Seçtiği kişi olduğum için çok şanslı ve minnettardım; onu görebilecek, tanıyabilecek, her şeyini bilebilecek kişi olduğum için.

“Senden önce de kaybolmuştum, Ollie. Sensiz de kaybolurdum. Sen benim en iyi arkadaşımım.”

“Sen de benim.” Avuç içimi Carter’ın boynuna dolayarak onu vücuduma doğru çektim. “Şimdi buraya gel ve beni sev, Bay Beckett.”

“Elbette, Bayan Beckett. Çok ama çok tatlı bir sekse hazır olun.”

“Sadece bir tane mi?”

“Ah, bebeğim. Güneş doğana kadar uyumayacaksın.”

İhtiyacının ve özleminin sembolü olarak sert ve hırçın olmasını beklemiştim. Fakat bu gece yumuşak ve şefkatliydi, parmak uçları vücudumun her santiminde dans ederken her anın tadını çıkarıyordu. Dudakları nazik bir hassasiyetle boynumda, köprücük kemiğim, göbeğim ve kalçalarımın kıvrımlarında geziniyor, tenimi tutuşturuyor, şehvetle titrememe neden olacak kadar saf bir arzu izi bırakıyordu.

Parmaklarımı kenetledim, dağılmış dalgalarının arasından geçirdim ve yüzünü bacaklarımın arasından çektim. Sanki dakikalardır

değil de saatlerdir tenimi okşuyormuş gibi hissediyordum. *Harika, inanılmaz, ayak parmaklarımı kıvrıran dakikalar.*

Dudaklarını yaladığında, bir sonraki sözcüklerimi inleyerek söyledim. “Sana ihtiyacım var. Lütfen. Şimdi. Sana ihtiyacım var, Carter.”

“Ben seninim,” diye fısıldadı. Vücudunun ağırlığı benimkinin üzerine yerleşti.

Bacaklarımı ayırdı, aletini girişime doğru iterken bir bacağımı kalçasına doladı ve ona yapıştığımda tırnaklarım omuzlarını tırmalıyordu. Carter dudaklarını benimkine yaklaştırarak beni akıllara durgunluk veren bir öpücükle yakıp kavurdu, yavaşça içime girerken nefesimi yuttu.

“Seni seviyorum.” Gözlerimden özgürce akan yaşları öptü. “Seni hayatımın sonuna kadar ve ondan sonra da seveceğim.”

“Liv, Liv, Liv, Liv.”

Pıt, pıt, pıt, pıt.

“Ollie, Ollie, Ollie, Ollie.”

Pıt, pıt, pıt, pıt.

Sert, homurtulu bir ses çıkararak yanağımı dürten parmağına vurdum.

“Hadi, uykucu ayıcık. Uyan, Ollie kızım.”

“Daha yeni uyudum,” diye mırıldandım. Uykulu gözlerimden birini aralayarak Carter’ın omzunun üzerindeki cam kapılardan sızan güneşe baktım. Gördüğüm tek şey gülümseyen yüzü olana kadar ışığın önüne geldi.

“Dört saattir uyuyorsun.”

“Dört saat mi?” Kollarımı iki yana açarak sırtüstü uzandım. “Eğer dört saattir uyuyorsam, uyanma vakti gelmiş olmalı.”

Carter’ın sabah kıkırdaması en sevdiğim seslerden biriydi; derin ve boğuk, uykudan dolayı çakıllıydı ama benden çok daha uzun süredir uyanık olduğu belliydi. Tavırları son derece neşeliydi.

Üstüme çıkıp bacaklarımı açtı, aralarındaki ıslaklığa dokundu. Memnuniyetle mırıldanarak parmaklarını içime soktu ve ben inlerken başımı yastıklara gömmemi sağladı. “Hmm. Görünüşe göre seni uyandırmamı bekliyordun.”

Sonra üstümden kalkıp beni de kaldırdı... *Siktir, bu da neydi?*

“Hadi ama. Kalk bakalım. Önümüzde yoğun bir gün var.”

Bir yastık kapıp kafasının yan tarafına vurdum. “Bitirmeyeceğin bir şeye başlamak kabalıktır.”

“Ah, bitireceğim. Yaklaşık on kez, sonra gerçekten uyumaya ihtiyacın olacak.” Yüzüne şeytani bir sırıtış yerleşti ama sonra tekrar elimi tutup beni çekiştirerek balkona doğru götürdü. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Ne göstereceksin? Ayrıca neden bunu balkonda yapmak zorundayız? Yatakta kalamaz mıyız? Hem neden yoğun bir gün geçiriyoruz? Bugün tatil.”

Carter beni şezlonga, etkileyici bir kahvaltı sofrasının ve dizüstü bilgisayarının önüne götürdü. Giderken gönüllüydüm çünkü pastırma vardı ve ayrıca onu çok seviyordum.

“Bunu balkonda yapmak zorundayız çünkü yemek burada. Ama bundan daha fazlası?” Bakışları üzerimde gezindi, hayranlıkla parlıyordu. “Sana bu balkonda âşık oldum. Ateşin yanında huzur içinde uyuyuşuna âşık oldum. Gökyüzüne, milyonlarca yıldıza merakla bakmana âşık oldum. Bana kalbini açmana, seni görmeme ve sana kendimi göstermeme izin vermene âşık oldum. Burada yattığımız, vücudunun benimkine sarıldığı, burada seviştiğimiz tüm zamanlara ve bu evi senin evin yapmak istediğim zamana âşık oldum. Sana tekrar tekrar âşık oldum ve bunu her gün burada, bu balkonda yapmaya devam edeceğim.”

Kalbim bir an için durdu, kolunu kaldırıp yanına sokuldum. “Tamam, beni tavladin. Bu balkonu seviyorum. Aslında bunların hepsi bütün gün burada kalmamız ve hiç ayrılmamamız için mükemmel nedenler. Sence de öyle değil mi?”

Carter ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve dizüstü bilgisayarını kucağına yerleştirdi. Ekranı gözüm takıldığında o kadar hızlı doğruldum ki bilgisayarı kucağından düşürdüm ve yere düşmeden yakalamak için üzerine atladım.

“Sonbahar düğünü hakkında ne düşünüyorsun?” Kahvesini yudumladı, sonra ağzımın açık kaldığını görmezden gelerek bana uzattı.

“Sonbahar düğünü mü? Bu sonbahar gibi mi?”

“Hıhı. Bu sonbaharda.”

“Ama bu çok...”

“Erken.” Kaşlarını kaldırdı. “Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

“Ben sadece... Ben... hayır. İstedığinin bu olduğuna emin misin? Hokeyle meşgul olacaksın. Ve acele etmemize gerek yok. Eğer istersen...”

“İstemiyorum. Beklemek istemiyorum çünkü senin olmadığım bir hayat istemiyorum. Kalbimi açtığın ve yeniden kendim gibi hissetmemi sağladığın için dünyam bu kadar güzel dönüyor. Babam gittikten sonra artık kim olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim bir hokey oyuncusu, bir lider olmaktı. Nasıl olacağımı bildiğim tek şey buydu. Ta ki sen ortaya çıkıp bana daha fazlasını yapabileceğimi hatırlatana kadar. Çok daha fazlası, yapacak çok şeyim vardı. Yani, sikeyim, seninle şu anda evlenmek istiyorum ama bu gerçekçi görünmüyor ve kesinlikle düşüncesizce, muhtemelen ailemizi ve arkadaşlarımızı davet etmeliyiz ve kasım ayında dört gün boyunca maçımız olmayan bir hafta var, bu yüzden sonbahar iyi bir zaman gibi görünüyor, eğer sen de istersen.”

“Be-ben...” *Aman Tanrım.* “Bunu yapabilirim. Eğer bu kadar kısa sürede bir mekân ve diğer her şeyi ayarlayabilirsek.”

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi. “Bugün hafta sonu açık olan mekânlara bakmak için dört randevumuz var.”

Ağzım açık kalmıştı. *Yine.* Bu konuşma başladığından beri hiç kapandığım sanmıyordum. “Ama bugün Kanada Günü. Tatil.”

“Dinle, övünmeyi sevmediğimi biliyorsun...” Bu söylediğine gülmem için nezaketen duraksadı. “...ama zengin ve ünlü olmak bana bazı ayrıcalıklar tanıyor, tatil günü düğün mekânlarına bakmak gibi.” Yanağımı dürttü. “Ayrıca Cara, mayıs ayında yüzüğünü tasarlaması için onu yanıma aldığımdan beri düğünümüzü planlıyor ve onlar balayına çıkmadan önce üç gelinlik randevun var.”

“Ama cumartesi günü gidiyorlar.”

Yüz ifadesi bana üzgün olduğunu söylüyordu; kimse Cara ile üç gününü elbise deneyerek geçirmek istemezdi. Bunu onunla daha yeni yapmıştım, üstelik elbisesini seçmek için bir buçuk ay uğraşmıştık ve yaralar hâlâ tazeydi.

“Dinle, her şey başladığında onu dizginlemek zordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz korktum, bu yüzden kendini kaptırmasına izin

verdim.” Ekranı işaret etti. “Tüm bu randevuları ayarladı ve biz sadece hangisini en çok sevdiğimizi seçmek zorundayız. Sonra dedi ki, aynen aktarıyorum; ‘gerisini bana bırakın’. Bunu söylerken kıkırdadı ve parmaklarını birbirine vurarak yaptığı o ürkütücü şeyi yaptı.” Carter titredi, sonra omuz silktilti. “Ben de kabul ettim ve oradan defolup gittim.”

“Pekâlâ.” Başımı göğsüne yaslayarak ona sokuldum. “Bana bugün nereye gideceğimizi göster.”

O kadar parlak gülümsüyordu ki ben de gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Elbette her mekân muhteşemdi ama benim en sevdiğim şey, her mekân hakkında konuşurken yüzünün aydınlanması, en çok neyi sevdiğini ve en çok hangisini seveceğimi düşünmesi, konuşurken ellerinin çılgınca savrulmasıydı. İş bittiğinde dizüstü bilgisayarı kapattı, masanın üzerine koydu ve beni kollarına çekti.

Boynuma doğru, “İlk randevu iki saat sonra,” diye mırıldandı.

“Ah. Yani biraz eğlenmek için bu anı sonsuza dek durdurabilir miyiz?”

“Sonsuzluk, aylar önce bir gece yarısı *evet* dediğin anda, dudaklarının seninkilerle ilk kez buluştuğu anda başladı. Hayatımın geri kalanını bu yılın başladığı gibi senin küçük şımarık vücudunun her bir parçasını severek geçirmeyi planlıyorum. Her şey seninle, benimle ve kalbimin çılgınca çarpmasına, midemin kıpır kıpır etmesine sebep olmanla başlıyor ve bitiyor.”

“Kıpır kıpır mı?”

“Lanet olası derecede kıpır kıpır, Ol.”

Carter beni sırtüstü yatırdı ve üstüme çıkıp kalçama oturdu. Bileklerimi avuçlarının arasına alarak kollarımı başımın üzerinde tuttu. Yüzü eğildi, dudakları benimkilerle buluşana kadar burnunun ucu boynumda gezindi.

“Bugün yavaş ve nazik olmak istediğimi sanmıyorum, Ollie.”

“Öyle mi?” Dişleri boynumdaydı, kulağımın hemen altındaki hassas noktayı ısırıldığında nefesim kesildi.

“Öyle. Bugün seni çok sert seveceğim ve ancak bittiğinde seni arabaya kadar taşımak zorunda kalırsam işimi doğru yaptığımı anlayacağım. Senin için uygun mu, prenses?”

“Beni sevdiğin her yol mükemmel.”

İçime girmeden önce tenime karşı usulca kıkırdadı. “Güzel çünkü seni milyonlarca farklı şekilde seviyorum ve hayatımın geri kalanını sana nasıl olduğunu göstererek geçirmek için sabırsızlanıyorum.”

Alnındaki dalgaları okşadım ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. Bu adamın yumuşak tarafını biraz daha ortaya çıkarıyordum, tabii en az bu kadar çok sevdiğim vahşi bir hayvana dönüşmeden önce. “Seni seviyorum, Carter.”

Çarpık gülümsemesi gamzelerini belirginleştirirken ruhumu aydınlattı. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup beni kucağına çekti, parmakları ensemdeki saçlara batarken ve dili ağzımı kavrar-ken bu bağı asla koparmadı.

“Beni seçtiğin için teşekkür ederim, Ollie kızım. Daha iyi bir hayat hayal edemezdim.”

SON

EYVAH

Carter

Kasım

“Gergin misin?”

“Evet. Hayır. Evet. Siktir. Hayır. Bilmiyorum.” Bu muhtemelen yeterli bir cevaptı. Kravatımı çekiştirdim ve ceketimin kollarını herhalde yirminci kez düzelttim. Dışarısı sıcak değildi ama burası çok sıcaktı. Neden bu kadar sıcaktı? “Geç bile kaldı.”

Biri kıkır kıkır gülerken, yanımda duran beş adama ters ters baktım. Hank, Emmett, Adam, Garrett ya da Jeremy, herhangi biri olabilirdi. Hepsi pislikti.

Dublin ayaklarımın dibinde sızlanıyordu. O bir pislik değildi. O, bir köpek smokini giymiş iyi bir oğlandı.

“Birbirinizi on bir aydır tanıyorsunuz ve bu bile geç kalınmış mı oluyor?” Garrett başımı iki yana salladı. “Lanet olsun, eğer ben de senin gibi dize gelmiş olursam...”

Adam’a bir bakış attım ve o da tam istediğim şeyi yaptı: Garrett’in kaburgalarına dirsek attı. Onun yan tarafını tutarak iki büklüm olması karşısında gülümsememi gizledim. Sonra müzik başladı ve güzel kadınlardan oluşan tören alayı koridorda ilerlemeye başladığında bir tür panik atak geçiriyor olabilirdim.

Jennie yanımdan geçerken bana, “Sakin ol biraz, lanet olsun,” diye mırıldandı. Garrett gereğinden fazla yüksek sesle kıkırdarak hem benim hem de kız kardeşimin ters ters ona bakmasına neden olmuştu. Boğazını temizlediğinde, Jennie gözlerini ona dikerek boyununu işaret etti.

Garrett dudaklarını oynatarak, “Ne?” diye sordu.

Jennie hayali bir kravatı çekiştirip duruyor, gözlerini kocaman açarak adamın boynuna keskin bakışlar fırlatıyordu.

Garrett tekrar dudaklarını oynatarak, “Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum,” diye bağırarcasına karşılık verdi ve elleriyle etrafı işaret ederek ne kadar anlamadığını gösterdi.

“Hay sikeyim...” Jennie bir an için yüzünü buketinin arkasına gömdü. “Kravatın! Kravatını düzelt!”

“Ne? Ah.” Garrett başını eğdi, yamuk kravatını fark edince yüzü kıpkırmızı oldu.

Bugün harika başlamıştı, bu da kaygımı daha da arttırıyordu. En azından Alannah’nın koridorda dans ederek, hiçbir şeyin farkında olmayan yüzlere çiçek yaprakları attığını görünce yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. Jem, yarıya kadar ilerledikten sonra bir çiçek yaprağını yemeye karar verip yere yatmıştı.

“Jemmy! Hayır! Jemmy, kalk!” Alannah onu daha fazla taç yaprağıyla kandırmaya çalışarak yavaşça sunağa doğru getirdi. “Hadi, Jemmy. Hadi gel. Burada senin için bir sürü yaprağım var, küçük adam.”

Olivia bana bunun olacağını söylemişti. Aslında, benimle iddiaya girmişti. Şimdi ona ayak masajı ve *brownie* borçluydum.

“Çocuk dikkat süresini annesinden almış,” diye mırıldandı Jeremy.

Bir kahkaha attım çünkü evet, bu doğrudu. Kristin’in sağımdan ona kaşlarını çatarak bakması bana aynı fikirde olduğunu söylüyordu.

Alannah sonunda kardeşini kucağına alıp koridordan aşağıya taşıdı. “Carter amcaya yüzükleri ver, Jemmy.”

Şans eseri küçük adam sırtarak bana baktı. Küçük kutuyu elinde tutuyordu.

“Teşekkürler, dostum.” İkisinin de yanaklarına birer öpücük konurdum. Parmaklarım kutunun etrafında sıkıca kıvrıldı ve müziğin sesi kesildiği anda sendeleyerek derin bir nefes aldım. Bir sonraki şarkı başladığında, “Laaanet olsun,” dedim soluk soluğa.

Chris Stapleton’dan “*Millionaire*” şarkısı çalıyordu. Olivia milyonier olduğum için bu şarkıyı seçtiğimi sanıyordu. Ancak bunu seçmemin sebebi, sahip olduğum tek şey o ve onun sevgisi olsaydı, yine de dünyanın en zengin adamı gibi hissedecek olmamdı.

Her bir endişe kırıntısı, o çarpıcı kadın kapıdan içeri adımını attığı anda dağıldı, her santimi dantel ve satenle örtülü vücudunu gördüğümde odadaki tüm oksijen çekildi.

“Onu bana tarif et,” diye fısıldadı Hank.

“O... o...” Gözlerimi kısacık bir an için kapattım çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. “Yapamam. Üzgünüm.” Söyleyecek kelime yoktu. O... üç yaşındayken Noel sabahı uyan-
dığında, tüm bunların neyle ilgili olduğunu nihayet anladığın an gibiydi. O, yağmurun durup güneşin çıkması, gökyüzünü renklerle aydınlatıp her şeyin taze ve yeni koktuğu andı. O, karla kaplı dağlar ve çam ağaçlarıyla çevrili, taptaze havayı soluyabildiğiniz donmuş bir gölette ilk kez kaymak gibiydi. O, gece yarısında dönüp o sıcak bedeni kendine çekip etrafında kıvrıldığınız ve her şeyin *tam olarak* doğru hissettirdiği andı. “O sadece... o sadece...”

“Kusursuz,” dedi Hank sessizce.

Kusursuzluğun tanımıydı. *Ve o tamamen benimdi.*

Muhtemelen bu yüzden koridorun dörtte üçüne gelmesine izin verdikten sonra, konuklarımız şaşkınlıktan nefeslerini tutarken ona doğru koşmuştum.

Peki ya Olivia? Hiç şaşırmış görünmüyordu. En ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

Babası elini bırakmadan hemen önce, “Düşüncesiz ve sabırsız,” diye mırıldandı Olivia. Onu kollarıma alıp döndürdüm, her şeyimle onu öperken göğsüme bastırdım.

“Bu yüzden benimle evleniyorsun.”

“Hmm.” Başını eğdi, düşünüyormuş gibi yaparken burnunu kırıştırdı. “Diğer nedenlerle birlikte, evet.”

“Siktir, çok güzelsin.” Parmaklarımı saçlarına daldırmak istiyordum ama muhtemelen beni öldürürdü. Saçları çok güzel görünüyordu.

“Hey!” Cara mihraptaki yerinden parmaklarını şıklattı. “Öpüşmeyi bırakın. Kıçınızı kaldırıp buraya gelin ve evlenin!”

Olivia kıkır kıkır gülerken elimi ona doğru uzattım. “Evlenmeye hazır mısın?” diye sorduğumda hiç bu kadar geniş gülümsemediğime emindim.

Elini benimkinin içine koydu, parmaklarımız birbirine dolandı ve bana o çok sevdiğim şefkatli gülümsemesiyle döndü. “Hazırım.”

“Bu gece kesinlikle muhteşemsiniz, Bayan Beckett.”

Elbisesi göz kamaştırıcıydı; karmaşık bir dantel, saten kumaş üzerine dökümlü duruyordu, mükemmel kıcının üzerinde narin boncuklar vardı, sırtına kadar uzanıyordu, sırt kısmı tamamen açıktı ve pürüzsüz bir mükemmellikle karşımdaydı. *Kırık beyaz*, denilen bir tondaydı. Adının ne olduğu umurunda değildi, karım bu gece tam bir şaheserdi.

Göz kamaştırıcı gelinimi, kardeşimin bize öğrettiği gibi balo salonunda döndürdüm ve onun köşede, elleri yüzünde ve her an hata yapacağımızdan endişeleniyormuş gibi her adımı dudaklarını oynatarak saydığımı gördüm.

“Bunu her gece söylüyorsun.”

“Çünkü öylesin. Çıplak, giyinik, eşofmanlı ve dağınık topuzlu ya da üzerinde sadece benim tişörtüm varken bile, bu gözlerin gördüğü en güzel şeysin. Ama bu gece...” Parmağımı yan tarafından aşağı doğru sürükleyip kalçasım kavradım.

“Elbisem çok dar.”

Asık suratına bakmak için geri çekildim ve sırttım. “Hayır, değil.”

Bu elbise ona tam uyuyordu. İncelememe gerek yoktu, bütün gece ona bakmıştım. Ayrıca birkaç hafta önce misafir odasındaki dolaplardan birine gizlice bakmaya çalışırken beni suçüstü yakalamıştı. Bana o kadar sert bir judo hareketi yapmıştı ki, sırf kendini kötü hissetsin diye bileğime buz koymuştum. İşe yaramıştı, ta ki beni kendi kendime gülerken yakalayana kadar. O gece pijamayla yatmış ve ellerimi belimden yukarıda tutmamı istemişti.

“Zar zor nefes alabiliyorum, Carter ve kesinlikle eğilemiyorum.”

“Ah, olamaz.” Bugünlerde onu yatıştırmak beni oldukça mutlu ediyordu. “O zaman seni bir an önce buradan çıkarmalıyız.” Etrafta bir çıkış ya da belki bir tuvalet arıyormuş gibi yaptım. Ne kadar çok bakarsam, o kadar rolden çıkıyordum. Onu hemen şimdi özel bir yere götürecektim. “Hadi onu üstünden parçalayarak çıkarabileceğim bir yere gidelim.”

“Bu elbise çok pahalıya patladı. Onu parçalayamazsın. Asla.”

“Hmm.” Bunu görecektik. Gerekirse diktirmek için para öderdim.

“Tekrar giymeyi düşünüyorsun, değil mi?”

Bana arsızca sırtıttı. “Evet. İkinci kocamla evlendiğimde.”

“Yaramaz kız.” Bir elimi sırtından aşağıya kaydırđım, kıcının yu-muşak kıvrımı üzerinde dolaştırıp hafifçe sıktım.

“İki yüzden fazla misafirin şu anda kıcımdaki elinizi görebildiği-nin farkındasınız, değil mi, Bay Beckett?”

“Hmm. Bunu sevdim, Bayan Beckett. Benim olduğunuzu bilsin-ler.”

Olivia en sevdiğim kıkırdamasıyla karşılık verdi. “Sanırım bu-gün erken saatlerde tanık oldukları evlilik yeminlerimizin amacı da buydu.”

“Ellerimi tatlı vücudunda gezdirmem daha iyi. Daha çok *yüzünde*. Mottomu biliyorsun: Ya büyük oyna ya da evine dön.”

Olivia’nın başı geriye düştü, kahkahalarla sarsılırken dumanlı bir makyaj yapılmış göz kapakları kapanmıştı. “Seni bu kadar çok sev-diğime inanamıyorum.” Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce hafifçe iç çekti.

“Seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünü-yorum ama her gün yaptığın gibi yarın da yanıldığımı kanıtlayacak-sın.”

Şarkımızın son birkaç kelimesini kulağına fısıldarken ve gelin da-mat masasındaki yerlerimizi almadan önce son bir kez dokunurken onu kendime çektim. Olivia, arkadaşlarımızın ve ailemizin konuş-malarını dinlerken tüm yemek boyunca gözlerini silmişti. Hank ko-nuşmasının yarısına geldiğinde Olivia gerçekten kendini kaybetmek üzereydi.

“Carter, evlat, tanıştığımız günün... yani, muhtemelen hayatımn en kötü günü olduğunu biliyorum. Tanrım, keşke daha iyi şartlar al-tında tanışabilseydik. Ama seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. Ireland’ın bizi ve tabii ki babanı bir araya getiren yolu açtığına gerçekten inanıyorum ve bunun için her lanet gün min-nettarım. Ireland’la çocuk sahibi olamadık ve o kapıdan çıkıp gitmek üzereyken seninle tanışmamış olabilirdim ama hayatıma girdiğin anda özel olduğunu anlamıştım. Kalbimde kimsenin dolduramayaca-

ğı bir boşluğu doldurdun ve Ireland'ımın seni seveceğinden ve babanın bugün sana bakıp, olduğun adamla gurur duyduğundan çok eminim. Olivia... Tanrım. İyi ki göremiyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duyabiliyorum ve bunu görmek yaşlı kalbimi paramparça ederdi."

Olivia kahkahalar atarak öne doğru kıvrıldığında elimi sırtına götürüp pürüzsüz, sıcak tenini okşadım.

"Carter'm barda bir kadını dansa kaldırdığı haberini duyduğum anda o özel kişiyi bulduğunu anlamıştım. Anında anladım. Yüzümdeki iki göz işe yaramayabilir ama tam buradaki üçüncü göz..." Kaşlarının arasındaki boşluğa dokundu. "Gayet iyi çalışıyor. O çocuk, sen hayatına girdiğinden beri sana hayrandı. Birbirine bu kadar mükemmel uyum sağlayan başka bir çift tanımadım. Birlikte daha iyi olmak ve kendinizi geliştirmek için gösterdiğiniz çaba, gerçek bir takım olmanız gerçekten ilham verici. Size dünyanın tüm mutluluğunu dilememe gerek yok çünkü zaten onu bulduğunuzu biliyorum." Hank kadehini kaldırdı. "Yaşlandıkça güçlenen ve asla bitmeyen bir aşka."

Ben daha masadan kalkmadan Olivia kalktı ve Hank'e öyle bir sarıldı ki bir an ikisinin yere yuvarlanacağından korktum. Ama onları yakaladım, onlara katıldım ve bu grup kucaklaşmasının her saniyesinin tadını çıkardım.

Yemek tabakları toplanırken ve sohbet tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmışken, karımın kulağına eğildim. "Konuşma yapma zamanımız gelmek üzere. Hızlıca beş dakikalığına buradan çıkmak ister misin?"

Bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Hızlıca beş dakikalığına mı, yoksa *hızlıca beş dakikalığına* mı?"

"Uzun iki saati tercih ederdim ama kısa bir beş dakika da olur."

"Asla hızlı olmuyorsun ve kesinlikle asla beş dakika sürmüyor." Yine de ayağa kalktı, peçetesini tabağının yanına katladı ve beni sandalyemden çekti.

Kapıyı kilitleyip onu yakaladığım anda onu makyaj masasına yastıladım. "Ağlamana bayılıyorum."

"Ne kadar tuhaf bir şey söyledin."

"Ağladığında çok güzel oluyorsun. Gözlerin yumuşuyor, eriyor; çok güzel yeşil ve altın rengi lekeler oluşuyor." Elbisesini elimden geldiğince nazikçe yukarı kaldırdım, beyaz dantel çamaşırını bacak-

larından aşağı indirdim ve onu tezgâhın üzerine kaldırdım. “Ayrıca, çok yumuşak kalplisin ve bundan büyük bir zevk alıyorum. Sert bir kızmışsın gibi davranmanla tam bir tezat oluşturuyor.”

“Ben sert bir kıyım.” Başını yana eğdi, dili üstdudağının üzerinde dans ederken aletimi çıkarmamı izledi, dibinden tutup klitorisine doğru çekti. Islaktı, çok ıslak.

“Çok sertsin.” Onu kendime çektim, içine gömülürken dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. “Tanıştığımız gece sırf benimle göz teması kurmak zorunda kalmamak için Sarah McLachlan’ın Hayvanları Koruma Cemiyeti reklamının tamamını izledin.”

“İşkence gibiydi.” İnleyerek kalçalarını bana doğru salladı. Krvatımı çekiştirmeye, düğmelerimi çözmeye başladı. “Çıkar. Bunu çıkarmak istiyorum.”

“Cık cık,” diye karşılık verdim. “Hızlı olacağız,” diye hatırlattım. “Beş dakika.”

Tanrım, kimse Olivia gibi somurtmuyordu; kaşlarını çatmış ve altdudağını büzmüştü. Gülerek yüzünün tam ortasından öptüm.

Hızımı artırırken, “Şu anda saçım mahvetmemek için çok uğraşıyorum,” diye homurdandım. “Ama tek yapmak istediğim elimi oraya sokmak, tüm o lanet iğneleri ve küçük çiçekleri çıkarmak ve seni... *becermek*. Seni o kadar sert ve uzun süre becermek istiyorum ki, içinde benim olmamamın nasıl bir his olduğunu unutacaksın. Seni yatağımıza yatırmak, üzerindeki bu lanet elbiseyi yırtmak ve her bir parçanın ölçüsüzce sevilmesinin nasıl bir şey olduğunu anlayana kadar bu vücudun her santimine tapmak istiyorum.”

Olivia inledi, ben klitorisini okşarken eliyle gömleğimi kavradı. “Zaten biliyorum... bunun nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum.”

“Öyle mi?” Alnımı onunkine yasladım ve etrafımda parçalanmasını izledim. Bir kez, sonra bir kez daha ittiğimde vücudu titredi ve sonra onunla birlikte ben de parçalandım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Hayatımın geri kalanında sahip olduğum tek şey senin aşkın olsaydı, bu fazlasıyla yeterli olurdu.”

Bu cevap çok hoşuma gitmişti ve yeterince hazır olduğumuzda balo salonuna geri döndük.

Kız kardeşim saf bir tiksintiyle bize bakıyordu. “Ah, iğrenç. Siz ikiniz kesinlikle az önce seks yaptınız.”

“Hayır yapmadık,” diye karşı çıktı Olivia. Aynı anda ben de, “Kesinlikle yaptık,” diye haykırdım.

Jennie gözlerini devirdi ve öğürerek koltuğuna doğru ilerledi.

Masamıza döndüğümüzde, “Şampanya kadehi kaldırmanız için hazırız, Bay Beckett,” dedi organizatörümüz. “Şimdi mi servis etmemizi istersiniz, yoksa tatlıdan sonraya mı bırakalım?”

“Şimdi harika olur. Teşekkür ederim.”

Şampanya dağıtıldıktan ve mikrofon elime geçtikten sonra arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde yerimizi aldık. Gerçi Olívia mikrofona ihtiyacım olmadığını çünkü sesimin yeterince yüksek olduğunu söylüyordu ama her neyse. Bir sunucu elinde son bir tepsiyle gelip Olivia’ya bir kadeh şampanya uzattı.

“Ah, hayır. Ona alkol yok.” Koruyucu bir tavırla elimi karnının üzerine koydum. “Öyle değil mi, küçük anne?”

“*Carter!*” Olivia’nın nefesi kesilmişti ve gözlerindeki tehlikeli parıltı ve büzülmüş kiraz kırmızısı dudakları bana düğün gecesini dinlemeyip bu kızın beni burada hemen şimdi öldürebileceğini söylüyordu.

“Ne?” Elimden geldiğince masum bir şekilde sormuştum çünkü bu gece ölmek istemiyordum ama belli ki farkında olmadan büyük bir hata yapmıştım.

Gözlerim her geçen saniye daha da öfkelenen yüzüne, sadece çıplakken görebildiğiniz, evde gözlerimi bir türlü alamadığım hafifçe şişmiş karnındaki elime ve son olarak da kalabalığa, ailemize ve arkadaşlarımıza, onların şaşkın ama mutlu yüzlerine takıldı.

Çünkü az önce iki yüz elli konuğumuzun hepsine karımın alkol alamayacağını söylemiştim.

Her nasılsa, sevgili karım gözlerini mümkün görünenin çok ötesinde kısmayı başarmıştı. Beni hâlâ görebiliyor muydu?

“*Tek kural.*” Öğretmen sesiyle fısıldayarak beni azarladı. “Bu gece tek bir kuralın vardı.”

Evet. Tek bir kural.

Yazın yanlışlıkla karımın karnına koyduğum bebekten kimseye bahsetmemem gerekiyordu.

Üstelik bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Gerçekten düşünmüştüm.

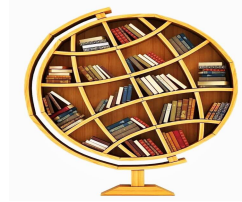
Cara ve Jennie yapamayacağımı bildikleri için kıkırdıyorlardı. Adam'ı iç çekerken yakaladım, benim normalde olduğum kadar kibirli görünen Garrett ve Emmett'e bir banknot uzatıyordu.

Pekâlâ. Sıçıp batırmıştım.

Olabildiğince eğildim ve beni beladan kurtarmasıyla bilinen en çekici sırtışıımı, gamzelerimi ekstra belirginleştiren sırtışıımı ortaya çıkardım. Öfkenin, Olivia'nın muhteşem yüzünde eriyip dağılmasını izledim.

Sonra da omuzlarımı, masumiyetle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir omuz silkme hareketiyle kaldırdım.

“Eyvah.”

TEŞEKKÜR

Kocama, ikinci sıradaki yerini zarıfçe kabul ettiği için teŖekkür ederim çünkü Carter Beckett sahneyi paylaşmayı bilmiyor. Sevgin ve desteğin için teŖekkür ederim.

Kız grubum -Erin, Hannah ve Ki- her adımda yanımda olduğunuz ve her zaman beni güldürdüğünüz için teŖekkür ederim.

Paisley, Carter ve Olivia 'nm hikâyesini anlatmama yardımcı olurken gösterdiğin uzmanlık ve sıkı çalışma için, dilimizde sana olan minnettarlığımı anlatacak yeterli kelime yok. Nasıl oldu da altıncı sınıfta birbirimizden not almaktan ve bitmek bilmeyen pijama partilerinden buraya geldik? Senin gibi birini bulduğum için çok şanslıyım.

Louise, bu çok eğlenceli ama bir o kadar da korkutucu süreci birlikte geçirdiğimiz için, sıkı çalışman ve bağlılığın için teŖekkür ederim.

Anthea ve Sarah, küçük Vipers ailemde benim gördüklerimi gördüğünüz ve sevgiyi yaymama yardımcı olduğunuz için teŖekkür ederim. İkinizle çalışma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım.

Bayan Bizzarro, öğrencilerine hayallerinin peşinden gitmeleri için ilham veren, onları yetenekli ve güvenli hissettiren bir öğretmen olduğunuz için teŖekkür ederim. Bir gün, yıllar önce, bana yapabileceğimi söylediniz ve ben de yaptım.

Sizlere, değerli okuyucularıma teŖekkür ederim. Belki bu konuda mükemmel değilim ama hikâyelerime kalbimi ve ruhumu koyuyorum. Umarım bunu hissedebilirsiniz. Burada benimle olduğunuz için kalbimin derinliklerinden teŖekkür ederim.

Ve son olarak, ağabeyime. Hayalimin peşinden koŖmamın nedeni olduğunu umarım biliyordur. Seni seviyorum ve çok özlüyorum.

BANA BİR ŞANS VER

ÇALMA LİSTESİ

1. Something Like Olivia - John Mayer
2. Good For You - Josh Gracin
3. Consider Me - Allen Stone
4. I'm With You - Vance Joy
5. Can I Kiss You? - Dahl
6. Shape of You - Ed Sheeran
7. Yours in the Morning - Patrick Droney
8. Saturday Sun - Vance Joy
9. You & Me - James TW
10. Cross Me - Ed Sheeran, ft . Chance the Rappe & PnB Rock
11. Half of My Heart - John Mayer
12. Conversations in the Dark - John Legend
13. Let's Stay Home Tonight - Needtobreathe
14. Coulda Loved You Longer - Adam Dollar
15. If It Weren't For You - Finmar
16. Slow Dancing in a Burning Room - John Mayer
17. Try Losing One - Tyler Braden
18. Please Keep Loving Me - James TW
19. Speechless - Dan + Shay
20. Until You - Ahi
21. Millionaire - Chris Stapleton
22. Yours (Wedding Edition) - Russell Dickerson

YAZAR HAKKINDA

Becka Mack, tutkulu bir romantik kurgu okuyucusu, yazar ve anaokulu öğretmenidir. Çocukken en büyük hayali, okuyucuların içine dalıp kaybolabileceği ve kaçıp âşık olabileceği bir düş dünyası yaratmaktı, tıpkı kendisinin de içinde kaybolmaktan keyif aldığı hikâyeler gibi. Ancak hayallerini gerçekleştirmek için kalemi eline alıp yazmaya başlaması, beklenmedik bir şekilde ağabeyini kaybettikten sonra oldu çünkü hayatın, başka türlü yaşanmayacak kadar kısa olduğunu öğrendi.

Becka, eğlenceli ve sıcak karakterlerin olduğu, bolca mizah ve dozunda dram içeren, kalpleri eriten aşk hikâyeleri yazmaktan keyif alıyor. Şu anda eşi, çocukları ve dört ayaklı dostlarıyla birlikte Ontario, Kanada'da yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için beckamack.com adresini ziyaret edebilirsiniz.